

Giới thiệu Con Đường Sủng Thê

Truyện Con Đường Sủng Thê của tác giả Tiểu Giai Nhân là câu chuyện ngôn tình nhưng diễn ra ở thời cổ đại mang nhiều tình tiết của thể loại điền văn nhưng cũng có chút mưu tính của chốn hậu cung.

Một cô gái xuất thân là con nhà nông nhưng có dung mạo xinh đẹp được nhiều người yêu mến. Hắn là vương gia của vương phủ vì yêu nàng mà bất chấp tất cả để lấy được nàng làm vợ.

Lúc đầu trong mắt nàng hắn rất đáng ghét nhưng lấy nàng rồi hắn lại sủng nàng lên tới tận trời.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Lần đầu gặp gỡ

Tiết Đoan Ngọ, trên đồng, lúa mạch chín vàng ươm, hầu hết mọi người trong thôn đều vội vàng ra đồng thu hoạch, để tránh trời đột nhiên mưa to, dù sao thời tiết mưa nắng thất thường, hàng năm đều có những nhà lười nhác, những nhà tay chân chậm chạp, thu hoạch muộn bị cả thôn chỉ chỏ chê cười.

Lúc này Lâm Hiền cũng đang tát bột dưới ruộng, mồ hôi ướt đầm.

Với thời niên thiếu thích trèo lên cây bắt chim, xuống sông bắt cá, Lâm Hiền không ham mê công danh lợi lộc, nhưng cha mẹ lại vô cùng cố chấp với đường công danh của hắn, đập nổi bán sắt cũng muốn hắn được đọc sách.

Lâm Hiền không thể thay đổi ý định của cha mẹ, không còn cách nào khác ngoài việc cố gắng nỗ lực, dần dần hắn phát hiện ra mình cũng có chút thiên phú đọc sách, mười đứa bé cùng nhau đi học, chỉ có hắn không bị tiên sinh đánh bao giờ. Năm 14 tuổi, hắn đi thi viện, vừa ra khỏi trường thi, có người báo cho hắn, cha hắn đang xây nhà cho người ta, mệt mỏi quá lqđ mức mà ra đi. Lâm Hiền vô cùng đau đớn, vội vàng chạy về nhà, khiếp sợ khi thấy mẹ hắn cũng thương tâm quá độ mà qua đời.

Lâm Hiền vô cùng đau lòng.

Ngày yết bảng, chờ mọi người xem xong, hắn xé bảng vàng, đem tới trước mộ đốt cho cha mẹ. Cha mẹ sẽ nhìn thấy, lần này tên hắn ở vị trí thứ nhất, khi nhìn thấy tên hắn, cha mẹ chắc chắn sẽ rất vui, phải không?

Cha mẹ vì muốn hắn được đọc sách, làm việc vất vả mà chết, Lâm Hiền hoàn toàn không muốn thi tiếp, ngoan ngoãn ở nhà giữ đạo hiếu. Ba năm trôi qua, thư sinh trắng nõn gầy yếu ngày ấy giờ cũng biết làm ruộng, thân thể trở nên rắn chắc, có ít tiền, lại dựa vào tên tuổi tú tài, khuôn mặt tuấn lãng xuất sắc, hắn nhanh chóng cưới một thê tử xinh đẹp, ôn nhu, an phận làm nông dân.

Phu thê ân ái, sinh liên tiếp hai nữ nhi, vài năm sau sinh thêm nhi tử, chỉ dựa vào ruộng vườn nên cuộc sống dần trở nên nghèo túng. Nghe hàng xóm nói, ở trên trấn nhỏ, lão tiên sinh từng dạy hắn chuẩn bị về nhà dưỡng lão, trường tư thực này muốn tìm tiên sinh mới, Lâm Hiền vội vàng mang lễ vật đi thăm hỏi, bộc lộ năng lực, cuối cùng cũng vượt qua bảy tám tú tài nghèo, nhận công việc này. Tổng cộng hơn hai mươi đệ tử, một năm cũng kiếm được ít nhất hai mươi mấy lượng bạc, ngày lễ ngày tết, trong nhà cũng có thêm thức ăn do đệ tử mang đặc sản tới biếu.

Lqđ

Lâm Hiền giao tiền bạc cho thê tử là Liễu thị quản lý, Liễu thị chi tiêu vô cùng hợp lý, bởi vậy, cuộc sống trong nhà càng ngày càng tốt hơn, cuộc sống ở trong thôn cũng không tồi.

Thật ra, nhà họ Lâm chi tiêu cũng không nhiều.

Trong nhà có sáu mẫu đất, cứ hai mẫu đất lại trồng một loại cây: lúa mì, ngô, lạc, mặt khác, sân trước lại kéo dài tới vườn rau, vừa đủ thức ăn cho cả nhà ăn trong một năm. Lâm Hiền chủ yếu dùng tiền nuôi cho ba đứa bé, mua vải bông, trang sức, đồ ăn vặt cho hai nữ nhi, mua giấy và bút cho đứa con trai nhỏ. Lâm Hiền không chăm lo cho bản thân, thấy thê tử tiết lqđ kiệm không tiêu pha mua gì cho chính nàng, khi đưa tiền cho nàng, hắn để lại ít tiền, tự mình mua chút đồ cho thê tử.

Hôm nay, Liễu thị cố ý đeo bông tai Ngân Đình Hương trượng phu mua cho.

Ở trong phòng bếp, A kết cũng mẫu thân chuẩn bị cơm trưa, không nhịn được nhìn mẫu thân thêm vài lần, cảm thấy hôm nay mẫu thân vô cùng xinh đẹp.

"Nhìn gì vậy?" "Bang...bang..bang" Liễu thị vừa thái thịt, vừa cười hỏi con gái.

A kết chỉ vào tai nàng: "Nương, đây là bông tai mới mua ạ? Hình như trước kia con chưa thấy người đeo bông tai này bao giờ."

Liễu thị nở nụ cười, dùng dao đem thịt để vào mâm, tiếp tục cắt cà: "Ừ, A Kết thích không? Thích thì nướng cho con, nướng nhiều tuổi rồi, đeo thứ này thật lãng phí, con đeo rất hợp, một lát nữa Trọng Cảnh tới ăn cơm, cho hắn xem xem vị hôn thê của hắn đẹp tới mức nào."

"Nương! Người còn nói lung tung nữa, con không giúp nướng nữa đâu!" A Kết lập tức đỏ mặt, cúi đầu ngượng ngùng.

Con gái lớn da mặt mỏng, không thích đùa, Liễu thị vội vàng nói chuyện khác: "Được rồi, chúng ta không nói tới hắn nữa, thực ra, bông tai này con thích không? Thích thì nướng cho con."

A kết lắc đầu, nghiêm túc nhìn cây cải dầu trong chậu nước: "Con thuận miệng hỏi thôi, con không muốn đâu. Nương đã mua cho con rất nhiều rồi, nướng giữ đi, nướng đeo rất đẹp." Mầu thân mới 30 tuổi, không già chút nào, ba mẹ con nàng cùng nhau ra ngoài, ai cũng nói ba mẹ con nàng giống ba chị em.

"Câu này con nói nướng rất thích, được rồi, lần sau lên trần trên, nướng sẽ mua cho con bông tai mới." Liễu thị rất vui. Từ nhỏ, con gái lớn rất khéo léo, hiểu chuyện, cho đồ cho nàng, nàng sẽ rất vui, không mua cho nàng, nàng cũng không tức giận vờ vĩnh, không giống như đứa thứ hai, nếu là nó thì đã bám nàng liên tục, xin nàng đôi bông tai này rồi.

Nghĩ đến đứa thứ hai, Liễu thị đặt dao xuống, đi ra khỏi cửa bếp, hướng về phía sương phòng phía tây, gọi to: "A Trúc, ăn cơm thôi, con ra ruộng gọi phụ thân con về. Mấy cái đều rất cường việc, không gọi bọn họ cũng không biết đường mà về! Tiện đường, con đi tới nhà Mạnh đại ca lqđ của con, mời Mạnh đại bá tới nhà chúng ta ăn cơm!" Hai ngày trước, nhà họ Mạnh đã thu hoạch lúa mì, chuẩn bị đưa con rể sang gặp mặt, nói rằng khi thu hoạch lúa mạch nhất định phải gọi họ, sáng nay lại đưa đệ đệ đến giúp đỡ.

Đợi một lúc lâu, mới nghe thấy giọng nói yếu ớt truyền đến: "Nương, con đau bụng, người bảo tỷ tỷ đi đi!"

A Kết ngừng tay một lúc, lén lút nhìn mẩu thân, nếu không phải là huynh đệ nhà họ Mạnh, nàng đi cũng không sao, nhưng mà...

Liễu thị tức giận, lao đến phòng của hai nữ nhi, vừa đi vừa mắng: "Mỗi lần gọi con làm gì con đều nói đau bụng, đứng dậy ngay lập tức cho ta, tỷ tỷ con giúp ta nấu cơm đi không được! Thời gian đi từ nhà mình đến nhà họ Mạnh nhiều nhất là hết có một phút, sao con lại lười như vậy hả?"

Lâm Trúc ôm bụng nằm gần lò sưởi đặt ở đầu giường. Trời rất nóng, mẩu thân lại bảo nàng đi gọi người ta, nàng lại lười đi, nhưng lần này nàng không nói dối. Liễu thị vừa vào phòng, nàng lập tức tỏ vẻ đáng thương: "Nương, kinh nguyệt của con vừa đến, bụng rất đau, nếu không đau con đã đi luôn rồi, có vài bước chân thôi, có đến mức con phải nói dối nương không?"

Lâm Trúc 12 tuổi, bắt đầu có kinh nguyệt, khi tới ngày đó thì luôn khó chịu, Liễu thị thấy sắc mặt nàng tái nhợt, cảm thấy rất đau lòng, cúi người sờ trán Lâm Trúc, chỉ có một cảm giác- lạnh. Lần này nàng cũng không nở dạy dỗ nữ nhi nữa, nhưng cũng không thích bị lừa gạt, chọc trán Lâm Trúc vô cùng nhẹ nhàng: "Đừng giả vờ đáng thương trước mặt nương, tính cách con thế nào nương không biết chắc? Ngay cả bây giờ không đau bụng, chắc chắn con cũng sẽ nghĩ cách khác để trốn việc!"

Lâm Trúc nhe răng cười, ngoan ngoãn thừa nhận tính lười nhác của bản thân.

Liễu thị bó tay với nàng, nhanh chóng quay lại phòng bếp, nói với con gái lớn: "A kết, muối muối con đau bụng, con thay nương đi đi. Nha đầu ngốc, đừng nghĩ nhiều, bây giờ ai cũng vội vàng đi gặt lúa mạch, có nhà lại neo người, con gái cùng con rể làm việc dưới đồng cũng chẳng thấy ai nói gì. Chúng ta ở nông thôn, không cần cần thận tới mức đó, năm đó, ta với phụ thân con..."

Cảm thấy mẩu thân lại muốn kể chuyện tình yêu ngày xưa của hai người, A Kết không nhịn được nở nụ cười, đứng dậy nói: "Nương không phải nói đâu, con đi đây." Nàng đứng ở bờ ruộng kêu gọi người, gọi xong đi luôn, không để hắn nhìn thấy mặt nàng là được.

"Ngao lăm, mau đi đi!" Nói xong, Liễu thị vội vàng thái đồ ăn, nếu lúc mọi người quay về mà cơm nước chưa nấu xong, chẳng phải nàng sẽ là chuyện cười cho con rể sao.

A Kết lau tay, buộc tóc lại, đi ra cửa.

~

Gần trưa, trời nắng gay gắt, ánh sáng vô cùng chói mắt. Dương thụ được trồng kín hai bên đường, A Kết đi dưới bóng cây. Trên đường bỏ đầy Tiểu Trùng, loại động vật nhỏ này luôn xuất hiện vào mùa gặt lúa mạch, nhìn quen cũng chẳng thấy sợ, chỉ khổ lúc chải sạch đáy giày thôi.

Ra khỏi thôn đi về phía đông, mọi người làm việc kín hai bên đường, những ai nhận ra nàng, cất giọng chào hỏi, A Kết đều đáp lại.

Không lâu sau, nàng đã nhìn thấy bờ ruộng nhà mình rồi.

A Kết bắt đầu hồi hộp.

Nàng và Trọng Cảnh là thanh mai trúc mã, lúc nhỏ chơi đùa cùng nhau, lúc lớn mới biết ngại ngùng, điều chỉnh lại mối quan hệ. Lúc đầu, nàng thấy rất bình thường, chỉ cảm thấy hơi lạ khi vô ý chạm vào nhau, lúc đó ánh mắt Trọng Cảnh nhìn nàng vô cùng chăm chú, trong lòng A Kết nổi lên cảm xúc lạ lẫm

Về sau, những lúc phải ra ngoài, khi về Trọng Cảnh đều mang đến đưa nàng đồ ăn vặt mà hán mua cho đệ đệ nàng, lúc đó A Kết mới hiểu lòng hán, nhìn thấy hán, hai má nàng lập tức đỏ rực, tim đập bang bang.

Chẳng biết lúc nào, bọn họ đều đã trưởng thành. Hán trở thành một nam nhân cao lớn, khỏe khoắn, nàng cũng trở thành cô nương đẹp nhất được những người ở vùng lân cận ca ngợi.

Năm trước, Mạnh Trọng Cảnh tới cửa cầu hôn, cha mẹ hỏi nàng có đồng ý không, nàng xấu hổ không nói, chuyện kết thân của hai người được quyết định vô cùng nhanh chóng, tháng chín năm nay sẽ thành thân.

"Đại tỷ, nhà chúng ta nấu cơm xong chưa?"

Đang suy nghĩ thì giọng nói quen thuộc cắt đứt, A Kết nhìn xuống ruộng, thấy đệ đệ bảy tuổi - Lâm Trùng Cửu đang chạy về phía nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bị nắng hun đỏ bừng.

A Kết cảm thấy vô cùng đau lòng, vội chạy tới đỡ đứa bé đang nhào tới, lấy khăn lau mồ hôi cho em "Ừ, nương bảo tỷ tới gọi mọi người, Tiểu Cửu có mệt không?" Phụ thân không cho nàng và muội muội làm việc nhà nông, phụ thân nói đệ đệ vừa lqđ phải đọc sách vừa phải làm ruộng, từ bé đã rèn luyện cho đệ đệ, dù khi đó đệ đệ mới ba tuổi nhưng cũng không lay chuyển được ý định của phụ thân, đầu tiên phụ thân để cho hán ngồi nghịch đất, không cho hán về nhà trước mọi người.

"Không có gì, hơi nóng thôi, đại tỷ, chúng ta mau về thôi!" Lâm Trùng Cửu tránh khỏi tay của tỷ tỷ, nhanh chân chạy trước.

A Kết vội vàng túm hán lại, dư quang trung gặp nơi xa kia bóng dáng cao

lớn rớt cục chuyển qua tiếp tục kéo ra lúa mạch, lúc này mới nhỏ giọng nói:

"Đệ kêu phụ thân và mọi người về nhà đi, gọi xong chúng ta về luôn." Ở trước mặt Mạnh Trọng Cảnh, nàng xấu hổ không dám gọi to.

Lâm Trùng Cửu không lo lắng nhiều như nàng, gân cổ gào thật to: "Phụ thân, Mạnh đại ca, Mạnh Nhị ca, về nhà ăn cơm thôi!"

"Biết rồi, lên ngay đây!" Lâm Hiền lên tiếng trả lời.

Thật ra, hán biết con gái tới từ lâu rồi, nhưng hán muốn làm thêm một chút, nhưng hai anh em của con rể vẫn đang làm bên cạnh, hán cũng không thể bắt người ta làm thêm giống mình, không cho không cho người ta nghỉ ngơi. Phúi bụi ở trên người, Lâm Hiền đi về phía Mạnh Trọng Cảnh: "Trọng Cảnh Trọng

Đạt, đi thôi, chúng ta về ăn cơm, buổi chiều lại làm tiếp."

"Dạ, Lâm thúc chờ cháu một lát, cháu xong ngay đây." Mạnh Trọng Cảnh buộc xong bó lúa mạch trên tay, mới đứng lên, không kìm lòng được quay đầu nhìn về phía bờ ruộng, đã thấy người trong lòng lqđ dắt tay đệ đệ đi về trước rồi. Hán hơi thất vọng, nhưng lập tức lại thấy vô cùng thoải mái, nàng then thùng, hôm nay có thể đứng từ xa nhìn thấy nàng, hán nên thoả mãn thôi.

Lâm Hiền cùng hai thiếu niên về nhà, hai chị em A Kết đi trước, cách họ hơn trăm bước chân.

Tuy nhiên khoảng cách hơi xa nhưng A Kết vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sáng rực nhìn nàng chăm chú, lý do nói chẳng nên lời, nàng cảm thấy Mạnh Trọng Cảnh đang nhìn nàng.

Nàng không kiềm chế được đi nhanh hơn.

Lâm Trùng Cửu kéo tay nàng làm nũng: "Đại tỷ đi chậm một chút, đệ đi không kịp..."

"Nếu không tỷ công Tiểu Cửu nhé?" A kết nghiêng đầu, cười với đệ đệ, nếu công đệ đệ, người kia chỉ có thể nhìn thấy đệ đệ thôi.

Lâm Trùng Cửu lập tức thả tay nàng ra, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên nói: "Đệ lớn rồi, đại tỷ không phải công đệ nữa đâu!"

Nhìn đứa trẻ đang tỏ thái độ nghiêm túc, A Kết không nhịn được xoa mặt bé, chưa kịp khen hán hiểu chuyện thì âm thanh vó ngựa dồn dập truyền tới. Hai tỷ đệ cùng ngẩng đầu, nhìn thấy hai con ngựa xé gió phi tới từ phía xa. Con đường này nối liền từ đông sang tây, lòng đường rất rộng

, lqđ vừa đủ cho hai xe ngựa đi...song song với nhau, nhưng tốc độ của đôi phương quá nhanh, khiến cho người nhìn cảm thấy sợ hãi. A Kết vội vàng kéo đệ đệ vào sát lề đường, tay trái kéo hán đi về phía trước, đầu hơi thấp cúi.

"Đại tỷ nhìn kia, ngựa của hán mã thật to!" Trong thôn chỉ có bò và lừa, Lâm Trùng Cửu rất ít khi được nhìn thấy ngựa, không nhịn được nhìn chăm chăm con ngựa dẫn đầu..

A Kết không ngẩng đầu, nàng không phải là trẻ con không hiểu chuyện.

Lâm Trùng Cửu cũng mặc kệ nàng, bỗng nhiên lại nói: "Đại tỷ nhìn người hán đi, có thứ gì ẩn ẩn hiện hiện ấy, đó là cái gì vậy?"

Câu nói này cuối cùng cũng khơi lên tính tò mò cho A Kết, nhìn theo ngón tay đệ đệ đang chỉ.

Nam nhân phi ngựa qua mặc quần áo đen, lúc A Kết ngẩng đầu, khi đó hai người chỉ cách nhau mấy chục bước chân. Hắn cười ngựa phi chạy xuyên qua bìa rừng, đi qua giữa hai cây lớn, dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, vật bên hông loé lên theo nắng. A Kết không nhìn khuôn mặt của nam nhân diện, chỉ chăm chú nhìn vật hắn đeo bên hông, sau đó nhanh chóng cúi đầu giải thích cho đệ đệ: "Trên hông hắn đeo ngọc bội, khi bị chiếu sáng ngọc bội sẽ loé lên như ản như hiện đấy."

Giọng nói ôn nhu êm tai thanh âm, giải thích cho Lâm Trùng Cửu, nhưng cũng được gió đưa vào tai nam nhân cười ngựa chạy qua.

Ngựa tốt ngày đi ngàn dặm, chỉ trong chốc lát đã cách hai chị em nàng rất xa, không biết vì sao lại đi chậm lại, cuối cùng dừng lại.

Nam nhân ngồi thẳng người, dừng một chút, quay đầu ngựa lại.

Đường đất thẳng tắp, tầm mắt của hắn lướt qua mấy người dân trong thôn, dừng lại trên bóng dáng yếu điệu đang đi.

Trên đầu là lá cây xanh biếc, bên trái, bên phải là đất pha lẫn bụi đất cây lúa mạch, cô nương thôn dã mặc áo váy trắng, là bức tranh tươi đẹp: cô nương nhà nông đắm mình dưới nắng trong mùa thu hoạch lúa mì.

Hắn nhìn theo bóng dáng nàng, trong đầu hiện lên khuôn mặt nàng nâng môi nở nụ cười ôn nhu. Lúc ấy, bé nam nhìn hắn ngưỡng mộ, hắn vô tình nhìn lại, lúc ấy thấy nàng cúi đầu, mặt kiều diễm như hoa đào, sóng mắt long lanh như nước mùa thu. Còn giọng nói của nàng, nhẹ như vậy

nhưng hắn lại nghe rõ một cách diệu kỳ.

Tay hắn vô tình như cố tình sờ vào ngọc bội bên hông, hắn phi ngựa nhanh như

thế mà nàng cũng có thể nhìn thấy.

"Thiếu gia?" Tiếng vó ngựa dừng lại ngay sau hắn, tên tùy tùng thắc mắc hỏi.

Nam nhân hoảng hốt, coi như không nghe thấy, trầm mặc một lúc, sau đó thu hồi tầm mắt, phóng ngựa đi tiếp.

Hắn không sao, chỉ không ngờ ở nơi thôn dã như vậy là có người đẹp như thế, kinh ngạc, thất thần một chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nói thầm

"Đại tỷ, nam nhân kia thật ưa nhìn, nhìn hắn còn đẹp hơn phụ thân nhiều."

Những đứa trẻ trong thôn có tầm nhìn hạn hẹp, gặp chuyện gì mới mẻ cũng tò mò một lúc lâu, hai tỷ muội về tới cửa nhà thì Lâm Trùng Cửu vẫn còn tiếp tục lăm bằm về sự hiểu biết của bé.

A Kết cũng không nhìn hắn, chỉ mơ hồ thấy hắn giống một thiếu niên. Hắn cười ngựa, trong nhà nhất định có tiền, so sánh hắn với phụ thân, người phơi nắng trên cánh đồng, có thể so sánh được với thiếu gia nhà giàu sao?

"Tiểu Cửu tự đi rửa mặt đi, tỷ đi giúp mẹ một tay, một lát sao, đệ nhớ cầm bát dũa đặt lên bàn nhé." Ở phía sau, ba nam nhân đã đuổi kịp hai chị em nàng, A Kết không muốn chạm mặt Mạnh Trọng Cảnh, dặn đệ đệ xong, đi ngay vào bếp.

"Cha con và mọi người về chưa?" Liễu thị đang khom lưng lật cá đồng trong nồi

.

"Về rồi ạ." A Kết trả lời, thấy mấy món ăn đã được cất gọn gàng trên thớt, chỉ chờ nấu, nàng đi tới trước bếp giúp mẫu thân nhóm lửa.

Món ăn nhanh chóng được cho vào nồi, phát ra tiếng xì xì, lúc rang thức ăn dùng xẻng đảo một lát, lúc mùi thơm mê tẩn ra trong không khí thì tiếng nói cười cũng truyền đến.

Lâm Hiền cùng Mạnh lão cùng nhau đi vào. Mạnh lão hơn 40 tuổi, những năm gần đây đi đứng không còn nhanh nhẹn như trước, hai đứa con trai để hắn ở nhà dưỡng lão, không cho hắn ra ruộng làm việc.

Hai anh em Mạnh Trọng Cảnh đi theo phía sau.

Vào tới cửa, Mạnh Trọng Cảnh đảo mắt nhìn xung quanh.

Ba năm trước, Lâm gia bắt đầu sửa chữa nhà cửa. Mặt trước là ngôi nhà năm gian, gian giữa là nhà chính, vợ chồng Lâm Hiền ở phòng phía đông, lúc bé, Lâm Trùng Cửu ở cùng cha mẹ, năm nay mới bắt đầu ngủ một mình ở phòng phía tây. Hai chị em A Kết ở một gian của tây sương phòng, bên cạnh là hai gian thư phòng, cha con Lâm Hiền sử dụng một gian, hai chị em A Kết dùng một gian. Một gian ở Đông sương phòng dùng làm bếp, hai gian khác để đồ đạc và lương thực.

Căn nhà đầy đủ như vật, cả Mạnh gia thôn cũng chả đếm được mấy nhà đẹp như nhà họ Lâm.

Theo lý thuyết, hôn sự của hần và A Kết là hần với cao, lúc cầu hôn hần không dám hy vọng nhiều, thật may là vợ chồng Lâm Hiền không hề giống như lời nói của người trong thôn, đối với hai đứa con gái vô cùng nâng niu, chiều chuộng, yêu thương như chuẩn bị gả con cho gia đình lớn, nhanh chóng đồng ý lời cầu hôn của hần. Mạnh Trọng Cảnh vô cùng vui mừng, ngày ngày mong tháng chín đến thật nhanh, nhanh thêm một chút để hần có thể cưới A Kết về nhà.

A Kết xinh đẹp, dịu dàng, có rất nhiều người trong Mạnh gia thôn thích nàng.

Nàng vô cùng chịu khó, chắc chắn bây giờ đang giúp mẹ nàng chuẩn bị thức ăn đúng không?

Mạnh Trọng Cảnh không nhìn được nhìn về phòng bếp. Phòng hần ngồi rất gần phòng bếp, song song với cửa phòng bếp, thấy vị hôn thê đang ngồi trên ghế nhỏ nhóm lửa. Chắc lửa quá to, nhiệt độ quá cao, nàng cầm lên khăn lau mặt, lau bên trái, đầu nàng hướng về phía hần. Mạnh Trọng Cảnh đứng bước, nhìn nàng khăn trương, thấy nàng giặt mình sau nhanh chóng cúi đầu, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Trong nháy mắt, Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy không còn mệt mỏi nữa.

"Đại ca. . . . ." Mạnh Trọng Đạt lặng lẽ kéo tay áo anh hần.

Tại Mạnh Trọng Cảnh nóng lên, vội thu lại suy nghĩ của mình, bước nhanh vào nhà

chính. Mạnh Trọng Đạt mới mười lăm tuổi cũng chạy tới, lúc vào nhà trước cũng không nhìn được nhìn về tây sương phòng. Đại ca thích A Kết, hần cũng cảm thấy A Kết rất đẹp, nhưng hần thích em gái A Kết hơn, thậm chí cảm thấy nếu Lâm thúc Lâm thẩm đồng ý gả trưởng nữ cho đại ca, không chừng sau này cũng có thể đem Lâm Trúc gả cho hần.

Hai huynh đệ đi lên nhà chính, mỗi người lại đuổi theo suy nghĩ của riêng mình, Lâm Trùng Cửu nghe theo lời tỷ tỷ, đã chuẩn bị xong nước rửa mặt để cho mấy người rửa ráy.

Mọi người ngồi xuống quanh bàn nói chuyện, Lâm Trùng Cửu chạy đến phòng bếp, "Nuong, thức ăn để mọi người dùng xong chưa ạ?"

Đầu tiên, Liễu thị kiểm tra tay hần, thấy bàn tay nhỏ của nhi tử sạch sẽ, sau đó chỉ cho hần nhìn hai bàn rau trộn vừa làm xong.

Lâm Trùng Cửu vui vẻ giúp việc cho mẫu thân.

Liễu thị búi ngủi, nói với con gái lớn: "Ta với người con đều là người chịu khó, con và Tiểu Cửu lúc nào cũng làm việc theo chúng ta, không biết tại sao em gái con lại lười như vậy. Hừ, ai cũng nói lúc sinh con lqđ trừ bà mẹ, người nào đi vào đầu tiên nhìn đứa bé, tính cách đứa bé giống hệt người ấy, năm đó mẹ sinh em con, đi con đi vào đầu tiên, quả nhiên A Trúc cũng lười như nàng!"

A Kết cũng cười theo: "Giống như di cũng tốt, lên trần trên, bên cạnh cạnh di sẽ có nha hoàn hầu hạ, dưỡng đối với nàng rất tốt, những ngày sau này chắc sẽ vô cùng mỹ mãn."

Liễu thị sững sờ, nghĩ về lời nói của con gái, thấy cũng có đạo lý.

Nhìn con gái lớn rất hiểu chuyện, Liễu thị âm thầm suy nghĩ. Con gái rất giống nàng, bao nhiêu gia đình giàu sang phú quý đến cầu hôn đều không muốn gả, chỉ muốn gả cho người tự mình, cũng không quan tâm nhà của đối phương có tiền hay không. Nhà họ Mạnh, Mạnh Trọng Cảnh chịu khó làm việc, trong nhà không có bác chồng quái thai, gả con gái đi nàng cũng yên tâm, quan trọng là tình cảm của Mạnh Trọng Cảnh đối với con gái mình.

Nấu xong thức ăn, Liễu thị tự mình món cuối cùng là cá kho tàu bung lên bàn ăn, nhìn mọi người ăn thật ngon, sau đó quay lại phòng bếp. Nếu giống như người ta, các nam nhân ăn xong, nữ nhân mới được ăn những đồ ăn thừa của bọn họ, nhưng gia đình nàng lại khác, không cần khổ như vậy, lúc múc món ăn ra đĩa, nàng để lại một chút ở trong nồi, cùng A Kết bung đến tây sương phòng ăn với nhau.

"A Trúc, bụng đỡ hơn chưa?" Rửa tay xong, A Kết cầm ba quả táo khô ở đông sương phòng đến, đưa cho muội đang nằm gần lò sưởi đặt cạnh đầu giường.

"Ừ, tỷ tỷ thật tốt." Lâm Trúc mở miệng nói vô cùng ngọt, làm nũng với tỷ tỷ.

A Kết cười, cầm táo đưa cho A Trúc, Lâm Trúc ngồi dậy, vừa ăn vừa ôm bụng, cầm hai quả táo, tự đưa cho mình ăn một quả, một quả đưa cho tỷ tỷ. A Kết muốn tự mình ăn nhưng Lâm Trúc lại không cho, A Kết đành phải học theo em gái, mở miệng cho A Trúc bón.

Đúng lúc này, Liễu thị đi vào nhìn thấy, không nhìn được cười. Mặc dù tính cách hai nữ nhi khác nhau, nhưng đều là cục cưng bảo bối của nàng, tỷ tỷ nuông chiều, cưng nựng cho tật xấu, tính lười của muội muội, muội muội không đồ kỵ tỷ tỷ sinh ra tốt hơn nàng, yêu thương đùm bọc lẫn nhau, làm cho nàng vui mừng hơn bất cứ điều gì. Nói câu thật lòng, đời này, hạnh phúc nhất đối với nàng không phải chuyện được gả cho Lâm Hiền, mà là có những đứa con đáng yêu.

Lqđ

Tất nhiên là nếu không có trọng phụ, một mình nàng cũng không sinh được ba bảo bối này.

Ba mẹ con cùng ăn cơm, vừa nói vừa cười.

"Ba ngày sau là Thất Tịch, di các con muốn đến nhà chúng ta làm khách, đến lúc đó mẹ mang các con đến cửa hàng đi dạo một chút, mua thêm cho các con hai bộ quần áo mùa hè." Liễu thị nói một cách hào phóng. Sinh được hai nữ nhi, nàng muốn chăm chút cho từng miếng ăn, cách mặc cho con.

"Nương cũng mua vải cho mình đi, năm nay người còn chưa có quần áo. Phụ thân chọn trang sức, quần áo không vừa ý nương đâu." Lâm Trúc cười đùa, trêu ghẹo phụ thân của nàng.

A Kết cùng Liễu thị đều nở nụ cười.

Lâm Trúc lại nói: "Nương, con muốn mua chiếc vòng ngọc nhỏ, ta thấy sách nói ngọc có thể chăm sóc, bảo vệ người đeo nói, con muốn chăm sóc bản thân thật tốt."

Liễu thị lườm nàng: "Thì ra lúc đọc sách, con chỉ đọc nhưng thứ này thôi hả?" Nhưng cũng không nói không cho mua nàng.

Lâm Trúc cười, lặng lẽ nháy mắt với tỷ tỷ, chắc chắn mẫu thân sẽ không mua cho mình nàng đâu.

A Kết biết muội muội đang tranh công, lập tức gấp món ăn muội muội thích nhất- nắm xào cật vào bát của nàng.

~

Ngày hè, sau khi ăn xong, là lúc nóng nhất trong ngày, mọi người và Lâm Hiền ngủ nửa canh giờ, sau đó mới đi làm tiếp. Lâm Hiền ngủ gà ngủ gật ở phòng phía đông, Liễu thị nhìn thấy vậy, vô cùng thương trọng phụ, ngồi cạnh quạt cho hân. Huynh đệ nhà họ Mạnh ngủ ở phòng Lâm Trùng Cửu, còn Mạnh lão đã khắp khiêng về nhà lâu rồi.

A Kết đang rửa bát ở phòng bếp, Lâm Trùng Cửu bất ngờ chạy vào, cười hi hi: "Đại tỷ, Mạnh đại ca nói quả hạnh nhà huynh ấy đã chín, hai ngày nữa sẽ cho chúng ta một rổ."

Nói trẻ con không hiểu chuyện chưa chắc đã đúng, thật ra bé cũng biết, chẳng qua bé chỉ là người truyền lời cho tỷ tỷ thôi, bởi vậy bé cười vô cùng tếu táo.

"Đưa thì đưa, đúng lúc đệ cũng thích ăn." A kết giả vờ không quan tâm, cầm nửa quả dưa chuột ở trên thớt cho đệ đệ: "Cho đệ, ta cố tình để lại cho đệ đây."

Lâm Trùng Cửu cầm dưa chuột, vừa đưa lên miệng, đôi mắt tinh ranh phát sáng, "Mạnh đại ca chưa ngủ, đệ cho Mạnh đại ca ăn, nói là đại tỷ để cho đệ đem đến cho huynh ấy!"

"Không cho đệ nói lung tung!" Mặt A Kết đỏ bừng, vội vàng giật lại quả dưa chuột nhưng Lâm Trùng Cửu đã chạy từ lúc bé chưa nói xong rồi. A Kết đuổi theo, chạy đến nhà chính thì đâm đầu vào Mạnh Trọng Cảnh đang đi ra, nàng hoảng sợ lqđ dừng lại, vừa định giải thích, Lâm Trùng Cửu đã chen miệng nói trước, A Kết xấu hổ đến mức không dám gặp người khác, vội vàng chạy về phòng bếp, đóng sầm cửa lại.

Hắn, hắn sẽ không tin chứ? Cho tới bây giờ, nàng chưa từng đưa hắn thứ gì.

A Kết che mặt, chán nản do đệ đệ bướng bỉnh, lại lo lắng Mạnh Trọng Cảnh sẽ tin, sau này chẳng dám nhìn hắn.

Đang suy nghĩ miên man, A Kết kìm nén khăn trương, tiếp tục rửa bát.

Đột nhiên bên ngoài tiếng bước chân, rất nhẹ rất nhẹ, nhưng nàng không sợ hãi, khôi phục cảm xúc rồi đi tới trước cửa.

A Kết đoán được người đến là ai.

Nàng đứng thẳng người, nhìn cánh cửa đang khép hờ, tim đập nhanh như có con hươu đang chạy.

"A kết, Tiểu Cửu nói là ngươi có ý đem cho ta, có đúng không?" Hồi hộp đứng trước cửa, Mạnh Trọng Cảnh hỏi, thân thể chặn trước cửa phòng, chuẩn bị sẵn tư thế để phòng có người ra thì lập tức tùy cơ ứng biến.

A Kết còn hồi hộp hơn hắn, vịn tay áo một lúc lâu mới nhỏ giọng giải thích: "Không phải đâu, huynh đừng nghe Tiểu Cửu nói lung tung, đệ ấy trêu huynh đấy."

Mạnh Trọng Cảnh đã đoán trước A Kết sẽ nói như vậy, cũng không quá thất vọng. Hắn nhìn cửa, khuôn mặt hiện lên nét cương nghị: "Huynh biết mà, chắc chắn muội không dám làm chuyện ấy đâu."

A Kết nghe thấy ý cười trong giọng nói của hắn, đỏ mặt cúi đầu, không biết nên đáp lại như thế nào.

Hai người ở chung với nhau, không nói chuyện cũng có cảm giác riêng, Mạnh Trọng Cảnh tưởng tượng hình dáng của vị hôn thê đang đứng ở bên trong, tuy không muốn buông tha, nhưng hắn cũng hiểu rõ chuyện hôm nay chỉ có thể dừng ở đây thôi.

"A Kết, chỉ còn bốn tháng nữa thôi." Hắn cúi đầu nói một câu, vội vàng rời đi.

Người vừa đi, khấn trương dần hóa thành ngọt ngào, A Kết cười hơi khó xử. Nàng biết ý hắn, còn bốn tháng nữa là nàng gả cho hắn rồi.

Thu dọn phòng bếp xong, A Kết cũng về phòng nghỉ trưa.

Khi nàng dậy, các nam nhân đã ra đồng làm việc rồi.

Ba nam nhân khỏe mạnh làm việc từ sáng sớm đến tận chiều tối, cuối cùng hai mẫu lúa mạch nhà họ Lâm cũng được được kéo về tới nhà.

Buổi tối, như thường lệ, cha con nhà họ Mạnh ăn cơm ở Lâm gia, sau khi ăn xong mới về nhà.

Lúc này, A Kết không thể gặp mặt hay nói chuyện với Mạnh Trọng Cảnh.

Trong lòng có hơi thất vọng.

Ngồi trong thùng gỗ tắm rửa, A Kết nhìn ngơ ngác.

"Lại muốn gặp Mạnh đại ca sao?" Lâm Trúc không dám ngâm người trong nước, chỉ dám lau người qua loa, lúc này ngồi gần lò sưởi đặt ở đầu giường ngắm nhìn nhan sắc của tỷ tỷ mỹ. Đẹp quá!

"Tiểu nha đầu, cảm nói lung tung." A kết giận giữ, nhẹ giọng mắng, quay lưng về phía muội muội.

Nàng búi tóc lên đỉnh đầu, lộ ra cần cổ thon dài cùng một phần lưng trắng như tuyết, dưới ánh sáng đèn, màu da trắng giống loại ngọc đẹp nhất mà người ta từng thấy. Nghĩ đến Mạnh Trọng Cảnh chỉ là một nam nhân thô thiển, Lâm Trúc cảm thấy tỷ tỷ giống như viên long châu long đong lận đận, tự giác nói nhỏ: "Tỷ tỷ, lqđ muội cảm thấy, tỷ tốt như vậy, gả cho Mạnh đại ca hơi phí." Nàng cảm thấy tỷ tỷ nên gả cho một nam nhân tốt, xứng đáng có cuộc sống tốt hơn thế.

A Kết nghe xong, nhủ mảy.

Muội muội thích ăn diện, người cũng thích vinh hoa phú quý, cô nương nào cũng thế, bởi vậy A Kết cũng không ghét tính cách đó của muội muội, nhưng nàng không thích muội muội ghét bỏ Mạnh Trọng Cảnh, im lặng một lúc rồi hỏi lại: "Vậy muội nói xem, gả cho nam nhân như thế nào thì không đáng thương?" A Trúc, muội còn nhỏ, không hiểu những điều này, thật ra chuyện thành thân lập gia đình, hai người yên mến nhau mới lqđ quan trọng, giống như cha mẹ chúng ta vậy. Về sau không cho muội nói những câu như vậy." Nếu Mạnh Trọng Cảnh nghe thấy, chắc chắn hắn sẽ rất khó chịu.

Suy nghĩ khác nhau, Lâm Trúc không khuyên tỷ tỷ nữa, nằm xuống ngủ.

A Kết quay đầu lại nhìn nàng, khi đứng lên để lại những gợn sóng trong nước.

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, hai tỷ muội vẫn nói nói cười cười với nhau như trước.

Đến ngày, Lâm Hiền đặt xe kéo lên lưng lừa, đưa thê tử và con gái lên trấn trên thăm viếng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hoa lan

Em gái Liễu thị, di của A Kết được gả cho thương nhân trồng cây cảnh nổi tiếng ở huyện Tây Hứng, tên là Chu Bồi.

Nhà họ Chu nổi danh với nghề trồng lan, từ nhỏ, Chu Bồi đã học nghề trồng lan cùng phụ thân, trời sinh có đầu óc buôn bán, mở cửa hàng lấy tên "Phẩm lan cư", trừ hoa lan kiểng, cửa hàng chỉ bán tranh chữ, đồ sứ, ba loại tranh thêu, loại nào cũng liên quan đến hoa lan. Tự là Vịnh lan, vẽ tranh hoa lan, bình sứ và tranh thêu tất nhiên cũng được mở đầu bằng hoa lan.

Những nhà danh môn thế gia, quan lại quyền quý, nhà giàu học làm đều đến đây, lúc về cũng phải chọn vài thứ mua về, bởi vì tất cả những hàng thượng lan, bình luận về lan đều là hàng thượng đẳng, loại tranh chữ kém nhất cũng được viết bởi bàn tay người tài năng nhất trong triều đình, các loại đồ sứ được làm từ những lò nổi danh, tranh thêu đến từ tú phường nổi tiếng, toàn là những đồ quý.

Đối diện Phẩm Lan Cư nhà họ Chu có một cửa hàng, bên trong chủ yếu là hàng nhái, cung cấp quần áo cho người dân bình thường.

Năm đó, em gái Liễu thị đi từ nơi ấy ra, chạm mặt Chu Bồi vừa ra khỏi Phẩm Lan cư, cặp đôi trai tài gái sắc, vừa thấy đã yêu, nhanh chóng kết duyên liền cành, sinh được cậu con trai thanh tú nho nhã, là em họ A Kết- Chu Lan Sinh, năm nay mười tuổi.

Cả nhà Lâm Hiền vừa tới đầu đường, người gác cổng Chu gia đã nhìn thấy, lập tức phái người vào thông báo cho thiếu gia thiếu phu nhân.

Sau đó lập tức thấy vợ chồng Chu Bồi và Chu Lan Sinh ra đón.

Xe lửa đi qua Phẩm Lan cư, dừng lại trước cửa lớn Chu gia, Lâm Hiền nhảy xuống xe, nở nụ cười, chào hỏi Chu Bồi: "Gần đây, em rảnh tốt chứ?" Lâm Hiền trời sinh tuấn lãng, mặc quần áo cũ đứng dưới ruộng là nông phu anh tuấn, mặc quần áo thanh sam, đứng trước mặt người khác, lập tức lại biến thành tiên sinh dạy học trong nho nhã, ngoài ôn tồn, ngay cả động tác nhảy xuống xe lửa cũng vô cùng phong lưu.

Chu Bồi cũng vô cùng khiêm tốn, chào Lâm Hiền là tỷ phu.

"Hai ngày nay, tỷ phu ra ruộng, hình như bị nắng hong đen thêm rồi." Em gái Liễu thị cười trêu Lâm Hiền, Lâm Hiền gật đầu, em gái Liễu thị đi đến trước mặt hai cháu gái, cầm tay một người, ôm vai một người, tỏ vẻ hâm mộ đối với tỷ tỷ: "Tỷ, A Kết và A Trúc càng ngày càng xinh đẹp, mỗi lần nhìn thấy chúng, muội lại muốn sinh thêm đứa con gái."

"Mau im miệng đi, bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn đùa như vậy!" Liễu thị nhỏ giọng mắng yêu, trợn mắt nhìn nàng.

Em gái Liễu thị không chu môi.

Hai chị em A Kết tập mãi thành thói quen, mím môi cười trộm.

Đứng bên cạnh, Lâm Trùng Cửu đang nói chuyện với Chu Lan Sinh.

Mọi người chào hỏi xong, đi vào nhà họ Chu thỉnh an Chu Lão gia và Chu lão phu nhân. Hai người này vô cùng tốt bụng, dễ gần, chào hỏi xong, Chu lão gia kéo Chu Bồi và Lâm Hiền đi đánh cờ, Chu lão phu nhân gọi con dâu, Liễu thị vào bện nhỏ ra hậu viện uống trà.

Cách bữa trưa nửa canh giờ, Chu lão phu nhân sợ bọn nhỏ ở trong phòng buồn chán, mím cười hiền từ nói với hai chị em A Kết: "Trong cửa hàng nhà ta có hàng mới về, có mấy hoa lan mẫu thêu rất thú vị, các cháu đi nhìn một chút. Lan Sinh, Tiểu Cửu, các cháu cũng đi cùng tỷ tỷ."

A Kết mím cười đáp lễ, Lâm Trúc miệng ngọt như mía lùi: "Tạ ơn lão phu nhân, vậy bọn con đi ạ, lúc học xong, A Trúc sẽ thêu khăn hoa lan tặng người."

"Được rồi, ta sẽ nhớ, cháu nhất định phải tặng ta đấy...nếu không ta bảo Lan Sinh tới nhà cháu đòi!" Chu lão phu nhân cười híp mắt. Hai tỷ muội xinh đẹp tựa như nụ hoa chúm chím, không chỉ có con dâu thích, bà cũng thích, chỉ mong chúng thường tới chơi, vui đùa, giải buồn cho bà.

"Lão thái thái yên tâm, nếu quên, A Trúc cũng chỉ có thể quên phần của di thôi, tuyệt đối sẽ không quên phần của ngòvôi đâu!" Lâm Trúc cười khanh khách cam đoan, hoạt bát dí dỏm.

"Đồ nha đầu xấu xa, dám nói vậy trước mặt ta!" Em gái Liễu thị giả vờ giận dỗi, giả vờ đến véo A Trúc.

Lâm Trúc trốn sau lưng A Kết cười, A Kết nhìn về Chu lão phu nhân, thấy Chu lão phu nhân gật đầu, lúc này mới dắt muội muội, đệ đệ ra ngoài.

~

Cửa sau của Phẩm Lan cư nối liền với tiền viện Chu gia, lần này, bọn A Kết không cần phải lượn lờ trước cửa như những lần trước, trực tiếp đi vào.

Phẩm Lan cư có ba gian cửa hàng, chia ra làm sảnh tiếp khách, thư phòng, bố trí phòng ngủ, ở bên trong, bàn ghế, tranh chữ, đồ sứ, bình phong.....v.v... hoàn toàn được mô phỏng theo sinh hoạt của một gia đình điền hinh. Người vào thăm giống như làm khách, ngồi ở trên ghế, có nha hoàn châm trà, người nọ có thể chọn bất cứ bộ trà cụ nào, sai người châm trà.

Sắp tới buổi trưa, khách tới cửa hàng cũng không nhiều, cho nên Chu lão phu nhân mới cho bọn họ tới chơi.

A Kết lớn nhất, đương nhiên phải quản lý mấy đứa nhỏ, trong đó, Chu Lan Sinh

còn nhỏ nhưng rất trầm ổn hiểu chuyện, tự động đi sát nàng, Lâm Trùng Cửu cũng rất nghe lời, ngược lại người khiến nàng không yên tâm nhất là muội muội Lâm lqđ Trúc. Trước khi vào cửa hàng, A Kết hỏi Lâm Trúc: "Muội định nhìn chỗ nào trước?" Chào hỏi mọi người rồi cùng nhau đi, tránh cho chút nữa, muội muội chạy mất lúc nào không hay.

Lâm Trúc nhìn mấy cánh cửa trước, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đi dạo từ phòng khách đi đã."

Bốn người cùng đi vào gian bên trái của cửa hàng, nha hoàn mặc quần áo trắng nhìn thấy bọn họ lập tức chào, sau đó yên lặng đứng hầu tại chỗ, chờ

bọn họ gọi sẽ lập tức đến nghe sai bảo.

Chị em A Kết đã quen thuộc với quy định của nơi này, tự ý quan sát trang trí bên trong.

A Kết rất muốn theo sát muội muội và đệ đệ, nhưng Lâm Trúc lại thích tranh chữ, đồ sứ, Lâm Trùng Cửu nhìn thấy cái gì cũng tò mò nhưng lại không hứng thú với thứ đó được lâu, dẫn Chu Lan Sinh đi dạo xung quanh, còn nàng lại thích cách trang trí mấy bồn hoa lan ở bên trong, bởi vậy, mọi người không thể tập trung ở một nơi được đại gia như vậy. Qua rèm sa lộng mỏng, A Kết nhìn sự khác biệt giữa hai cửa hàng, để chắc chắn lúc này chỉ có mấy người họ ở đây, sau đó yên tâm đi nhìn hoa lan. Thật ra thì cũng không cần quá lo lắng, muội muội bước bình đến mức nào đi nữa cũng sẽ không chạy ra bên ngoài.

Trên ghế từ đàn là một chậu lan diêu, lá lan diệp xanh lục, sáu cánh hoa trắng chum chím hé nở từ trong bụi cây, thanh lịch mà vô cùng mát mẻ.

A Kết đi vào phòng hoa, thỉnh thoảng, đôi mắt lại lướt qua những bức tranh chữ được treo trên tường, nàng không đọc sách nhiều như muội muội, rất nhiều lộng nhân tài trí thức mà nàng không biết, chỉ biết những tranh chữ này có hàm xúc rất khó tả. Nàng nhìn một lát dừng một lát, thường ngoạn hết những bồn hoa lan trong phòng khách, bỗng nhiên phát hiện ngoại trừ nha hoàn, nơi này chỉ mình nàng (vivi: phù... Em tưởng chị gặp nam9 chó).

A Kết cười cười, vén rèm đi tới thư phòng ở ngay bên cạnh, quả nhiên nhìn thấy

Lâm Trúc đang đứng trước kệ sách tìm thứ gì đó.

Bên cạnh là phòng ngủ, âm thanh đệ đệ chơi đùa truyền ra từ đó, A Kết hơi lo lắng, nhìn qua hoa lan trong phòng, đi vào phòng phòng ngủ trước.

"Tiểu Cửu, không được nằm trên giường, mệt thì trưa về phòng khách của nhà dì ngủ." Đi vòng qua bình phong, A Kết đỡ đệ đệ từ trên giường xuống, những thứ này đều là vật trang trí, nếu làm bẩn lại khiến nha hoàn cửa hàng phải làm giặt giũ, lau chùi, huống chi chuyện đệ đệ không hiểu quy củ sẽ khiếm người ta chê cười.

"Tỷ tỷ đừng giận, Tiểu Cửu thích thì cứ nằm một lát đi, không có chuyện gì đâu." Chu Lan Sinh mở miệng giải vây cho Lâm Trùng Cửu, nói xong bé cũng ngồi lên giường. Lâm Trùng Cửu thấy vậy, lập tức lại trèo lên giường, giường đất ở nhà rất cứng, bé thích chơi trên giường này hơn.

A Kết không muốn làm xấu mặt con của dì, không thể làm gì khác ngoài việc dặn dò Lâm Trùng Cửu: "Vậy cho phép đệ nằm một lát, chúng ta phải đi bây giờ đó."

"Biết ạ, đại tỷ nhanh đi ngắm hoa đi, Lan Sinh huynh nói này trong có loại hoa mới!" Lâm Trùng Cửu cất tiếng đuôi kéo.

Nghe vậy, sự chú ý của A Kết lập tức chuyển tới những bồn hoa lan.

Nàng bắt đầu nhìn đệ đệ, đi vòng qua bình phong đi ngắm hoa.

Đưa mắt nhìn, lập tức nhìn thấy một loại lan mới.

A Kết cảm thấy vô cùng vui mừng, thả nhẹ bước chân đi tới nhìn. Chậu hoa lan đặt ở trên khay trà, hai bên khay trà có một cái ghế riêng. A Kết nhìn cái ghế một lát, cảm thấy ngồi xuống nhìn rất hợp, liền ngồi dựa vào ghế, nghiêng đầu nghiêm túc ngắm hoa lan.

Kể từ lần đầu tới nhà dì nhà làm, nàng đã thích hoa lan rồi, sau khi đi biết, dì cùng dưỡng đặc biệt chú ý tới việc nuôi Lan Cổ Tích 《Lan Huệ Lục》 cho nàng (vivi: biết hoa này là gì, em chết liền, ai biết là hoa gì bảo em vs), nếu có giống lan mới được chuyển tới đây hoặc dưỡng tạo ra loại lan mới, hầu như nàng sẽ là người biết đầu tiên. Cây Huệ Lan trước mặt nàng chính là loại cây mà năm ngoái dưỡng nói tới, đó là loài cây mới nhất Giang Nam tiếng công, gọi là Đại Nhất phẩm.

Lúc ấy dưỡng cho nàng và dì nhìn bức tranh vẽ loại hoa lan đó, không nghĩ nhanh như vậy dưỡng đã nuôi được loại lan này.

Nhìn cây Huệ Lan trước mặt, A Kết không nhịn được đọc lên bài thơ bình luận của dưỡng đối với Đại Nhất: "Năm cánh phân chia, lá xanh biếc, cánh mềm . . . . ."

"Đây là Đại Nhất phẩm?"

Đang lẩm bẩm, đột nhiên một giọng nói trong trẻo lạnh lùng cắt ngang lời nàng, A Kết sợ hãi, ngẩng đầu, không biết từ lúc nào, nơi này không chỉ có mỗi mình nàng, một nam nhân mặc quần áo bông xuất hiện từ bao giờ. Lúc này, nàng mới nhớ tới tránh ra, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt hắn, không hiểu tại sao nàng lại sợ hãi.

Nam tử khoảng mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt tuấn mỹ, trắng nõn, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngay cả ánh sáng mùa hè ngoài cửa sổ cũng không thể hoà tan được khí chất lạnh tận xương của hắn. Hắn nhìn xuống từ trên cao, dùng đôi mắt phượng hẹp dài nhìn kỹ nàng, yên lặng, không vui không giận, toát ra khí chất uy nghiêm trời sinh của hắn.

A Kết nhanh chóng thu lại tầm nhìn, từ trước tới nay nàng chưa bao giờ khấn trương như lúc này, hơn thế nàng còn thấy sợ.

"Là Đại Nhất phẩm." Nàng cúi đầu đáp, đứng dậy muốn đi. Nơi này có nha hoàn

hầu hạ, hắn muốn hỏi hoa mua hoa, có thể tìm các nàng.

"Hoa này nuôi như thế nào?" Nam từ lập tức ngồi xuống chiếc ghế nàng vừa ngồi, nhìn cây Huệ Lan, hỏi nàng.

Lúc này, A Kết quay lưng về phía hắn, lqđ không nhìn thấy ánh mắt của hắn, nhưng nàng hiểu rằng, người nọ đang cùng nàng nói chuyện. A Kết nhìn nha hoàn đứng gần đó, nháy mắt với nàng ta, nhưng không biết nha hoàn kia có phải bị khí thế của nam tử dọa sợ hay không mà nàng ta đỏ mặt cúi đầu, không nhúc nhích. A Kết cau mày, vừa định gọi nàng ta tới đây thì giọng nói lạnh lẽo, không vui của nam tử ngồi sau lưng nàng lại truyền đến: "Ta đang hỏi người đấy."

Dù sao cũng là cửa hàng nhà dì, nha hoàn không tận tụy làm việc, A Kết không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại, thay dì, chuẩn bị tiếp đón vị khách này. Nhìn chiếc áo cao quý của hắn, nói không chừng nguồn thu của món tiền lớn.

Lúc này, từ phía sau bình phong, Chu Lan Sinh cũng đi tới đây, cười với nàng: "Tỷ tỷ, tỷ dẫn Triều Cửu đi tìm A Trúc tỷ đi, để đệ chiêu đãi Triệu công tử cho." Đứa bé mới mười tuổi, nụ cười vô cùng ôn hòa, động tác vô cùng thông dong, không nhanh không chậm đi tới khay trà, giới thiệu với người nam nhân mặc quần áo bông.

Thì ra là đệ đệ biết người này. . . . .

Cuối cùng, tâm trạng của A Kết cũng được thả lỏng, không nhìn lại Triệu công tử nào đó, lặng lẽ ngoắc tay với đệ đang đứng ngơ ngác cạnh bình phong.

Lâm Trùng Cửu nháy mắt mấy cái, biết lúc này không phải là lúc để nói chuyện, lqđ ngoan ngoãn đến bên cạnh tỷ tỷ, theo nàng đi ra ngoài. Vào thư phòng, Lâm Trùng Cửu giặt nhẹ tay áo A Kết, chờ A Kết cúi đầu, hắn che miệng, nói nhỏ vào tai nàng: "Đại tỷ, Triệu công tử chính là người hôm trước chúng ta gặp đó."

"Người nào?" A Kết nhỏ giọng hỏi, nàng không có chút ấn tượng nào với hắn. Theo lý thuyết, với phong thái dung mạo như vậy, nếu đã gặp qua, nàng không thể nào không nhớ rõ được.

"Chính là người cười ngửa, trên người hắn đeo ngọc bội như ả như hiện, đại tỷ quên rồi sao?" Lâm Trùng Cửu hỏi với thái độ không thể tin.

Trùng hợp thế sao?

A Kết hơi ngạc nhiên, ngạc nhiên hơn nữa là trí nhớ của đệ đệ lại tốt như vậy, cười sò sò đầu hắn, không nhắc lại chuyện này, đi tới kệ sách, nói với muội muội đang vui đầu đọc sách: "Đi thôi, Lan Sinh đang chào hỏi khách quý, chúng ta về viện chờ hắn, về thôi."

"Muội còn chưa đọc xong mà." Lâm Trúc không muốn đi.

"Sách ở đây thư phòng không thiếu, muội mượn chỗ đi cũng được." A Kết giặt sách muội muội đang đọc, đặt lại trên giá, dắt tay muội muội đi ra ngoài.

Lâm Trúc không thể không đi theo nàng, lúc tới cửa nhớ ra cái gì, quay đầu lại nhìn về phòng ngư: "Khách quý nào vậy? Sao muội lại không nghe thấy gì?"

A Kết âm thầm cười khổ, dừng hỏi tại sao muội muội không nghe thấy, nàng ngồi ở trong đó còn chẳng phát hiện ra, người nọ vào im hơi lặng tiếng, giống như quỷ vậy. . . . .

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, nàng lại nghĩ tới đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của nam tử, A Kết không kim lòng được mà rung động, vội vàng vứt bỏ những ý nghĩ hoang đường, kéo muội muội và đệ đệ ra ngoài, đứng ở gốc cây chờ Chu Lan Sinh.

Mặt trời nhô lên cao, nhánh cây theo gió rập rờn, ánh mặt trời loang lổ.

Ba người đứng ở cửa sau, chỗ cây hòe già đối diện phòng khách, chờ mãi, A Kết thấy Chu Lan Sinh dẫn chủ tớ Triệu công tử vào phòng khách. Lúc đang ngẩn ngơ, nàng thấy nam nhân đó nghiêng đầu nhìn về lqđ phía nàng, A Kết cảm thấy vô cùng căng thẳng, vừa định trốn sau cây, người nọ đã dờn mắt, nhìn thẳng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Đi theo

Tránh cho việc lại bị Triệu công tử nhìn thấy, A Kết dẫn đệ đệ muội muội đứng đợi dưới cây hòe già.

Lâm Trúc tò mò, thò đầu nhìn theo: "Đại tỷ, người vừa nãy thật anh tuấn, đẹp hơn phụ thân của chúng ta rất nhiều!"

Vốn dĩ A Kết đã không vui vì thái độ nói năng tùy tiện, hành động không suy nghĩ của muội muội, nghe thấy câu này lại không nhịn được cười, nhìn Lâm

Trùng Cửu, nói như có ngụ ý: "Phụ thân mà nghe được câu này của muội, phụ thân sẽ ghen tỵ đấy!" Lqđ Thật ra thì cũng không trách hai người đi so sánh người ta với phụ thân, thật sự lớn như vậy mới gặp được nam nhân đẹp như thế, phụ thân đẹp mắt nhất, trên người dường lại có khí chất phóng khoáng, phiêu dật khí độ, nhưng tướng mạo lại đẹp hơn một chút.

Lâm Trúc làm mặt quỷ, trước mặt trưởng tử, nàng cũng không dám nhìn lung tung nữa.

A Kết rất vui mừng, hỏi quyền sách A Trúc vừa xem là sách gì.

Không để ba chị em đợi lâu, Chu Lan Sinh đi ra.

A Kết tò mò hỏi: "Hắn mua Đại Nhất phẩm sao?" Không biết trong nhà dường còn cây nào không, nàng còn chưa nhìn chán mà.

Chu Lan Sinh gật đầu, vừa đi vừa nói: "Mua, ngoài Đại Nhất phẩm, Triệu công tử còn mua ba bồn Huệ Lan, hai bộ tranh hoa lan, bốn tấm bình phong hoa cúc vàng, hoa lan hắn cũng mua, hình như muốn tặng cho người khác." Đây cũng coi như là món làm ăn lớn, khoé miệng thiếu niên hơi nhếch, cuối cùng cũng có một chút trung thực mà đứa trẻ mười tuổi nên có.

Lâm Trúc giật mình hoảng sợ, không nhịn được quay đầu lại nhìn: "Triệu công tử thật là có tiền, mua nhiều đồ như vậy, giá chắc phải tới trăm lượng bạc nhỉ?" Đáng tiếc bọn họ đã ra khỏi cửa hàng, muốn nhìn cũng không nhìn thấy.

"134 lượng bạc, Triệu công tử trả luôn 150 lượng, không đợi phòng thu chi trả bạc dư đã đi rồi." Chu Lan Sinh cẩn thận giải thích, "Nghe nói Triệu công tử có chuyện phải làm, chiều mới quay lại lấy đồ."

Lâm Trúc hâm mộ muốn chết, người có tiền đúng là người có tiền, 16 lượng bạc cũng không cần, ngần ấy bạc đủ cho nàng mua rất nhiều quần áo.

"Lan Sinh, Triệu công tử là người ở đâu, hắn bao nhiêu tuổi. . . . ."

"A Trúc!" Lập tức, A Kết nhảy vào ngắt lời xằng bậy của muội muội, cau mày nhìn nàng, có cô nương quy củ, đoan chính nào tùy tiện tới mức đi hỏi tuổi của nam nhân hay không?

Mặc dù nàng dịu dàng, nhưng khi sầm mặt lại có tràn đầy phong thái của trưởng tử, khiến cho Lâm Trúc ngượng ngùng ngậm miệng.

Chu Lan Sinh quan sát hai người, cảm thấy không có gì phải giấu, liền nói: "Đệ cũng không biết, cách mấy tháng, Triệu công tử sẽ lại tới đây chọn đồ, nhưng hắn ít nói lqđ kiệm lời, chọn hết đồ, cũng không thích nói chuyện với người khác, nha hoàn giới thiệu hoa nói nhiều hắn cũng không thích nghe, cho nên những nha hoàn kia không dám nói nhiều. Nhưng hôm nay, Triệu công tử thật thất lễ, nhìn tỷ tỷ đã biết ngay không phải là nha hoàn, nhưng hắn lại. . . . ."

Đệ đệ vì mình mà không vui, A Kết cảm thấy vô cùng ảm áp, cười nói: "Không có gì, có thể hắn thấy ta gần Đại Nhất phẩm nhất lên mới hỏi, chưa chắc đã coi ta như nha hoàn." Chuyện nhỏ này không đáng để đệ đệ không vui với khách.

Chu Lan Sinh không nói nữa. Lúc ấy hắn đi vòng qua bình phong, Triệu công tử nhìn chằm chằm bóng lưng tỷ tỷ không chớp mắt, nhìn thế nào cũng thấy hoà nhã. Lqđ Nhưng từ trước tới giờ sắc mặt hắn luôn như thế, nhìn nghiêm túc, chưa hẳn là tức giận, nếu tỷ tỷ không để ý, chuyện này hắn cũng không cần nói cho người lớn.

Đứng bên cạnh, Lâm Trúc cũng nghe được một chút, trong lòng bắt đầu tưởng tượng, nhẹ nhàng nói thầm vào tai trưởng tử: "Đại tỷ, không phải Triệu công tử thấy tỷ xinh đẹp lên muốn làm quen đấy chứ?"

A Kết sững sốt, tinh thần hồi phục liền muốn mắng muội muội lại nói linh tinh, nhưng Lâm Trúc cười duyên, chạy mất từ lâu rồi.

A Kết không thể làm gì nữa, chỉ có thể trừng mắt cảnh cáo nàng.

~

Dùng xong cơm trưa, sau khi nghỉ ngơi, Liễu thị chuẩn bị mang hai nữ nhi đi dạo phố.

Di của hai nàng cũng muốn đi: "Mọi người đi mua cái gì vậy?"

Liễu thị nhìn muội muội một chút, thăm nghĩ nếu nói bọn họ đến tiệm trang sức, chắc chắn muội muội sẽ bỏ tiền mua đồ

cho cháu gái, nàng không muốn muội lqđ muội phải lãng phí, bởi vậy để cho anh chị em A Kết mua vòng ngọc vào lúc khác, hôm nay chỉ đi xem tơ lụa, như vậy lúc ấy, muội muội muốn nhào vào để trả tiền cũng không tốn quá nhiều.

Vì vậy nàng cười nói: "A Kết, A Trúc lại cao thêm rồi, quần áo mùa hè năm ngoái giờ mặc hơi chật, ta đưa chúng đi may quần áo." Nói xong, Liễu thị liền từ sò đầu nữ nhi.

Lâm Trúc hiểu ý mẫu thân ý, cười không nói. Ngày lễ ngày tết đi cho nàng mọi thứ nàng sẽ vui vẻ nhận, không giống như yêu cầu của mẫu thân đối với di. Di thương nàng, nàng thân thiết với di, chưa bao giờ nàng lợi dụng tình cảm này để tham lam thứ gì.

Họ không tới tiệm trang sức, A Kết lại càng không thể nói.

Em gái Liễu thị không biết lòng dạ ngoan ngoãn của ba mẹ con nàng, nghiêng đầu sai nha hoàn đi chuẩn bị xe ngựa, sau đó đi tới trước mặt hai cháu ngoại, cẩn thận quan sát: "Thật là xinh đẹp, nên ăn mặc thật ư nhìn. Ài, lúc ta và mẹ các con giống các con bây giờ, trong nhà không có tiền, chỉ có thể mở to mắt hâm mộ những đứa trẻ khác. Giờ di lớn tuổi rồi, không thích hợp mặc những quần áo trẻ trung kia nữa, thật may còn có các con, di muốn các con được mặc quần áo thật xinh đẹp, để cho mọi người đều biết con gái Liễu gia nhà chúng ta đều là mỹ lqđ nhân!" Cháu ngoại không họ mang họ Liễu, nhưng dòng máu chảy trong người các nàng, dung mạo của các nàng giống hệt trường tỷ, vậy thì có khác gì cô nương Liễu gia.

Liễu thị vỗ trán, rốt cuộc ai mới con của nàng đây?

Xe ngựa đã được chuẩn bị xong, em gái Liễu thị là người cuối cùng lên xe, dặn dò phu xe đến cửa hàng tơ lụa tốt nhất ở trấn trên.

Liễu thị nói rõ suy nghĩ của bản thân: "Muội mua thêm đồ cho chúng ta mặc kẹ, nhưng một người không thể mua nhiều hơn hai bộ quần áo, nếu không từ sau, chúng ta đi mua đồ không bao giờ nữa gọi muội nữa."

Em gái Liễu thị cười cười, nói chuyện với hai cháu ngoại, giả vờ coi như không nghe thấy.

Liễu thị tức giận tới mức hung hăng chọc vào trán muội muội, em gái Liễu thị cũng tức giận gào lên: "Đánh thêm cái nữa là được mua thêm được hai bộ quần áo!"

Mất Liễu thị tròn tròn, có chuyện đánh người còn được tiền nữa à?

~

Đi ra khỏi cửa hàng tơ lụa, Liễu thị nhìn chăm chăm hai bao chứa đầy quần áo với chất liệu tốt, không biết làm sao, đành nói với muội muội: "Được rồi, mau về thôi."

Em gái Liễu thị lắc đầu cười: "Từ từ đã nào, hai ngày trước, muội vừa chọn được vài món trang sức ở Trần Bảo, hôm nay là ngày tới lấy, mọi người đi cùng muội luôn."

Liễu thị ngạc nhiên.

Em gái Liễu thị mua cho hai chị em một đôi vòng tay, nàng và Liễu thị đeo vòng đá Phù Dung, hai chị em A Kết là đôi vòng tay ngọc bích.

Bốn người đều vô cùng xinh đẹp, cổ tay trắng mịn đeo vòng tay trong suốt khiến cho đôi mắt của bà chủ đứng sau quầy tròn tròn: "Ông trời thật là thiên vị, dường như chị em Chu phu nhân là tiên trên trời, hôm nay nhìn hai cô nương họ Lâm này còn hoàn hảo hơn cả thiên tiên!" Lúc nói chuyện, bà chủ nhìn A Kết vài lần, người đẹp còn có người đẹp hơn, cô lqđ nương lớn nhà họ Lâm thật là xinh đẹp, nhưng cũng khiến người ta nổi lên suy nghĩ - thương xót.

(vì: sau này chị sướng cho bà thao hồ mà thương xót)

A Kết ngượng ngùng cúi đầu. Cháu ngoại đỏ mặt, em gái Liễu thị cười híp mắt, nói vài câu khách sao, cuối cùng cũng đưa mọi người về nhà.

Nghỉ ngơi một lát, Lâm Hiền cáo từ, trở về nhà.

Vợ chồng Chu Bồi tiễn người ra tận cửa

Đúng lúc đó, một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa Phẩm Lan cư, khi mọi người ra ngoài thì ở bên kia, một nam nhân mặc áo bông cũng bước xuống từ xe ngựa, khuôn mặt lạnh lùng như sương.

A Kết liếc mắt nhìn thấy, lập tức kéo muội muội đứng trốn sau lưng cha mẹ.

Chu Bồi cười hiền lành nhìn Lâm Hiền, đi tới trước mặt nam nhân kia, cười vang: "Triệu công tử, đã lâu không gặp."

Triệu Trầm nghiêng người, thấy người đứng trước mặt là Thiếu Đông Gia Chu Bồi của Phẩm Lan cư, hần khẽ vuốt cằm coi lqđ như là đáp lại. Ánh mắt vô tình lướt qua xe lừa, thấy một bé trai ngẩng đầu nhìn hần, mắt phượng chau lên, nhìn thêm một cái, sau đó hần chú ý tới sau lưng cha của bé trai, hai cô nương đang đứng, một người cao gầy, áo xanh quần trắng, là người hần gặp lúc trưa.

Hần lạng lẽ thu hồi ánh mắt.

Chu Bồi biết hần nói ít, không dám nói quá nhiều với hần, chào hỏi vài câu, sau đó dặn dò bọn tiểu nhị chuyển hàng cẩn thận, cáo lỗi rồi đi.

"Một khách hàng lâu năm." Đứng trước xe lừa, Chu Bồi nhẹ nhàng giải thích với Lâm Hiền, thấy mọi người đã ngồi lên xe, hần chấp tay chào từ biệt: "Tỷ phu đi thông thả, ngày khác chúng ta gặp lại."

Lâm Hiền cười đáp lễ, xoay người, chậm rãi đi.

Xe lừa đơn sơ xe chậm chạp lướt qua xe ngựa.

A Kết và Lâm Trùng Cửu ngồi đối diện với ngựa, nghe người làm nhắc tới Đại Nhất phẩm, A Kết không nhịn được ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy có

người xách Đại Nhất phẩm đi ra từ Phẩm Lan cư. A Kết nhìn chăm chăm chậu hoa lan quý gia, cho đến khi phát hiện có người đang nhìn lqđ nàng. Nàng giật mình, ánh mắt nhìn nàng dời đi, lúc này nàng mới phát hiện Triệu công tử còn chưa lên xe, đứng trước xe như đợi đủ đồ mới đi, lúc nàng nghĩ ngờ giường mắt nhìn hần thì đúng lúc chạm phải đôi mắt phượng trong veo mà lạnh lùng, ẩn chứa sự không vui.

A Kết nhanh chóng nghiêng đầu nhìn về phía trước, hai tai nóng bừng. Hần, hần sẽ không nghĩ rằng nàng đang trộm nhìn hần chứ?

Một lát sau, tiếng xe ngựa lộc cộc từ sau lưng truyền tới, A Kết lặng lẽ quay đầu lại, phát hiện chiếc xe ngựa kia đang chậm rãi đi tới, qua rèm cửa, thấp thoáng thấy nam tử đang ngồi thẳng ở bên trong.

A Kết không dám nhìn nữa. Dần dần, nàng cảm thấy vô cùng hối hận khi cho đệ đệ ngồi bên cạnh nàng.

Lâm Trùng Cửu liên tục nhìn về phía sau.

Hiển nhiên, Liễu thị cũng biết có xe ngựa đi phía sau, nhẹ giọng mắng một câu: "Ngồi ngay ngắn, có gì để nhìn."

Lâm Trùng Cửu nói nhỏ: "Nương, đó là xe ngựa của Triệu công tử, trưa nay ở nhà dựng, hần mua rất nhiều đồ."

"Mua thì mua, liên quan gì tới chúng ta?" Liễu thị trừng mắt nhìn bé, thấy con gái lớn cúi đầu thận trọng, nàng lặng lẽ quan sát, đánh giá khoảng cách giữa xe lừa và xe ngựa, chỉ cách nhau năm mười mấy bước xe ngựa. Mãn xe mùa hè rất mỏng, chỉ với khoảng cách gần như vậy, người ở trong xe mới có thể quan sát rõ toàn bộ những người trong gia đình họ, nàng lqđ muốn cho con gái lớn sang ngồi cùng muội muội, nhưng lại cảm thấy nếu làm như vậy thể hiện quá rõ sự cảnh giác của bản thân, giống như đối phương không phải người tốt. Nếu không biết hần thì chẳng có gì phải kiêng dè, ai bảo hần lại là khách hàng lâu năm của muội phụ chứ.

Nếu biết sớm thì nàng đã mua hai chiếc mũ để che mặt ở trấn trên rồi, nhưng trong thôn chẳng có ai dùng thứ đó, bình thường ra khỏi trấn, đi hết cả con đường cũng chẳng gặp được ai, bởi vậy nàng cũng không nghĩ ra.

Liễu thị vô cùng hối hận, chỉ mong đối phương nhanh chóng vượt qua bọn họ.

Đợi một lúc lâu, xe ngựa vẫn không nhanh không chậm đi sau bọn họ

Trong lòng Liễu thị thầm tự hỏi, chẳng lẽ Triệu công tử quá hiểu lễ nghĩa, không muốn làm bọn họ mất mặt mũi nên không vượt qua?

Lúc ở Phẩm Lan cư nhìn lướt qua hần, dung mạo thiếu niên ấy tuấn lãng, trong trẻo mà lạnh lùng, khiến cho ai nhìn vào cũng cảm thấy không có cách nào phá tan được sự lạnh lùng ấy.

Liễu thị nhìn về phía trước, thấy có ngã ba, trước khi ra khỏi nhà, bọn họ cũng không gặp Triệu công tử, nói không chừng hần không cùng đường với nhà nàng.

Nàng bắt đầu mong ở ngã ba, mỗi người đi một ngã, thật muốn nói với con gái lớn, da mặt nha đầu này quá mỏng.

A Kết cũng vô cùng mong chờ, tuy trong lòng không ôm quá nhiều hy vọng, dù sao hôm đó, chủ tớ bọn họ cưỡi ngựa cũng chỉ đi ngang qua thôn nàng.

Nhưng, tại sao lòng nàng lại thấy vô cùng sợ hãi, cảm giác thấy người nọ đang nhìn chăm chăm nàng qua tấm rèm?

Không phải do nàng suy nghĩ nhiều đấy chứ? Người trong thôn học hành ít ỏi, nhìn nàng cũng chỉ nhìn một lần không thèm nhìn nữa, nhìn Triệu công tử đã biết hần xuất thân từ gia đình cao quý, chắc chắn biết rất rõ cách hành xử, mặt khác, ở trong thôn, dung mạo của nàng cũng lqđ được coi là xuất chúng, con cái nhà giàu kiến thức vô cùng phong phú, chắc hần sẽ không vì nàng mà thất lễ. Lúc ấy nàng nhìn hoa lan của hần, không phải hần không vui đó sao?

Nghĩ như vậy, A Kết cũng không khăn

trương nữa, tay phải không nhịn được sờ chiếc vòng ngọc di mới mua cho nàng.

Lâm Trúc nhìn cử chỉ cẩn thận của trưởng tỷ, trong lòng vô cùng nuối tiếc, nếu trưởng tỷ không đính hôn, có phải rất xứng đôi với Triệu công tử không. Không phải nàng ghét nghèo yêu giàu, muốn trách thì phải trách trưởng tỷ giống hệt bông hoa yêu kiều, vừa nghĩ tới lqđ chuyện trưởng tỷ sẽ gả cho Mạnh Trọng Cảnh, sau đó phải làm việc dưới đồng, mặc dù không phải xuống đồng nhưng cũng sẽ giống như mẫu thân, cả ngày chỉ quanh quẩn quanh bếp, nàng không nhẫn tâm. Phụ thân kiếm được nhiều tiền, mẫu thân vô cùng hoàn hảo, còn Mạnh Trọng Cảnh chỉ biết trồng trọt. . . .

Đáng tiếc tỷ tỷ không nghe nàng, không thể chịu được khi nghe trưởng tỷ nói: chỉ muốn sống cùng Mạnh Trọng Cảnh, nói không chừng Triệu công tử đã thành thân rồi, mua hoa lan, lại mua bình phong, rõ ràng là mua cho nữ quyến.

Đến cửa ngã, ba mẹ con không ai bảo ai nhưng đều âm thầm quan sát xe ngựa.

Đột nhiên, Trần Bình vô cùng hồi hộp.

Đánh xe cho thiếu gia nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hần hoảng sợ, so với lần đầu đánh xe ngựa còn lo lắng hơn nhiều, mặc dù hần không hiểu mình khăn trương vì điều gì vẫn nào. Chẳng lẽ là do cô nương trước mặt hần rất xinh đẹp? Nhưng thiếu gia từng nhắc nhở hần, hiển nhiên là hần không dám nhìn sang bên đó, chỉ nhìn lqđ chăm chăm xe lừa đang đi trên đường đất thôi.

"Thiếu gia, chúng ta đi về hướng nào?" Trước mặt là ngã ba, Trần Bình nhỏ giọng hỏi lên.

Quẹo bên phải là đường gần nhất, cũng là thói quen của bọn hắn, hai ngày trước, trong lòng thiếu gia cảm thấy không vui, không muốn về nhà sớm, vì vậy phóng ngựa đi đường vòng.

Triệu Trầm cau mày, không hiểu vì sao Trần Bình lại hỏi câu này. Đôi mắt nhìn về ba bồn hoa lan đặt trong xe, vừa định mở miệng, thì lại thấy này xe các hắn càng lúc càng xa, giọng nói cất lên bất ngờ như mất sự kiềm chế: "Còn sớm mà."

Trần Bình ngậm miệng trong lòng, điều khiển xe ngoặt sang bên trái của ngã ba.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhường đường

Chiếc xe lừa và xe ngựa lặng lẽ đi trên con đường nhỏ vùng nông thôn, không muốn người hai bên đường chú ý cũng khó.

Đi từ thị trấn tới lối rẽ, thấy đường đi cũng không còn xa, do đó Lâm Hiền cũng chẳng thấy có gì bất thường, chỉ biết có một chiếc xe ngựa đang đi ở phía sau. Nhưng đi hết con đường nhỏ, vẫn không thấy tiếng nói cười của thê tử và các con, hắn thấy rất kỳ lạ, quay đầu lại hỏi: "Sao hôm nay không nói gì thế?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Trùng Cửu mờ mịt, mẩu thân và tỷ tỷ đều không ai nói câu nào, bé cũng không dám nói.

Con gái thứ hai ngồi giữa nàng và trượng phu, Liễu thị sợ người đi sau nghe được lời giải thích không tốt của nàng, chỉ dám dùng ánh mắt ra hiệu cho trượng phu nhìn con gái cả.

Khuôn mặt A Kết nóng vô cùng.

Nàng biết, người trong nhà không nói câu nào là vì cử chỉ của nàng quá cẩn thận.

Nàng cũng không muốn cho muội muội hư hỏng của mình thấy hưng phấn, cái cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm càng ngày càng rõ ràng, nàng không muốn lấy lqđ bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng ánh mắt của hắn quá sắc bén, nghĩ đến việc rất có khả năng hắn đang nhìn nàng chăm chăm, nàng lập tức cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Lâm Hiền vẫn không biết.

Lâm Trúc rất có sở trường về việc này, thấy má tỷ tỷ càng ngày càng hồng, đầu cúi xuống như suy nghĩ điều gì, xe ngựa xóc nảy, cầm lái lơ lửng như sắp đổ vào ngực, cảm thấy không đành lòng, nghiêng đầu, nói nhỏ với phụ thân: "Phụ thân, xe ngựa đi sau cách chúng ta quá gần, ngồi ở bên trong là Triệu công tử, tỷ tỷ..."

Lâm Hiền lập tức hiểu ra, nhìn lại, quả nhiên khoảng cách giữa xe hắn và xe ngựa rất gần nhau.

Tính cách con gái cả hắn hiểu rất rõ, đặc biệt là sau khi hứa hôn với Mạnh Trọng Cảnh, không bao giờ tùy tiện đi ra khỏi cửa, nếu không phải vô cùng yêu thích hoa lan nhà dì, chỉ sợ, lần này nàng cũng không đi ra khỏi cửa.

Triệu công tử... Tuổi tương đương với Mạnh Trọng Cảnh, quả thật nên kiêng dè.

Trên đường trở về, Lâm Hiền kết thúc cuộc nói chuyện phiếm, nhìn trái nhìn phải. Con đường này vừa đủ để hai chiếc xe ngựa có thể đi song song với nhau, nhưng đường lại vô cùng vắng vẻ, hắn có thói quen luôn đi ở giữa đường, có lẽ đối phương cũng muốn vượt bọn hắn, nhưng lễ phép mới không dám vượt qua?

"Hù..hù..." Lâm Hiền nhẹ giọng hăm dọa, dùng roi quất lên mông lừa, kéo xe đi sát ven đường, nhường nửa đường cho xe ngựa.

Ngồi ở trong xe, Triệu Trầm nhìn thấy toàn bộ tình hình phía trước.

Hắn nhìn bồn hoa lan, lại nhìn chiếc xe lừa nổi bật dừng lại bên vệ đường, hỏi Trần Bình: "Có thể nhẹ nhàng vượt qua không?"

Trần Bình lắc đầu, "Nhiều hay ít cũng sẽ nghiêng ngã một chút." Lòng đường coi như bằng phẳng, hai bên là đất vườn, có một số khu vực hầu như là kênh rạch chen vào nhau, bên cạnh có những gia đình và cỏ dại sống xen kẽ.

Triệu Trầm khẽ nói một câu.

Trần Bình vuốt cằm, lập tức cao giọng: "Đa tạ lão gia tốt bụng nhường đường, chẳng qua, hôm nay, công tử nhà ta mua ba bồn lan cảnh, đặc biệt dặn dò tiểu nhân phải đi thật chậm, tránh xóc nảy trên đường, vì vậy mới đi từ từ. Lão gia cứ đánh xe thoải mái, không cần lo cho chúng ta."

Hắn bỗng nhiên mở miệng khiến cho năm cái miệng nhà họ Lâm đều sững sờ.

Liễu thị hơi xấu hổ. Vốn dĩ, nàng cảm thấy Triệu công tử không tốt. Thấy con gái cả không được tự nhiên mới nhắc nhở trượng phu, nhà mình chủ động nhường đường như vậy, cũng không biết đối phương có suy nghĩ như thế nào.

Khuôn mặt A Kết đỏ hoàn toàn. Quả nhiên, quả nhiên là nàng nghĩ nhiều, người ta yêu hoa tiếc hoa, người ta đi chậm chẳng liên quan gì tới nàng.

Giọng nói sang sảng của Lâm Hiền cất lên: "Thì ra là vậy, Lâm mỗ lo lắng nhà chúng ta đi chậm sẽ khiến quý nhân bị chậm trễ, lần này Lâm mỗ cũng yên tâm rồi."

Cả hai đều tìm lý do vô cùng chính đáng, sau khi hỏi han vài câu thì lại im lặng như ban đầu, một trước một sau tiếp tục đi chậm rãi.

Xác định đối phương không phải đi theo mình có mục đích, để cho con gái lớn hết xấu hổ xấu, Liễu thị bắt đầu nói chuyện, hỏi nàng ở nhà đi có thấy hoa lan mới không. Suy cho cùng, có chuyện để nói còn hơn không có, A Kết buộc bản thân không để ý tới cảm giác như có như không bị nhìn chăm chăm, chăm chú trò chuyện với mẫu thân.

Giọng nói nàng dịu dàng, Triệu Trầm cách nàng một khoảng cách nhất định, cũng không nghe rõ lắm, chỉ có thể thấy môi đỏ mọng của nàng đóng rồi lại mở.

Hắn nhìn chăm chăm cô nương nhà nông, hơi thất thần.

Lúc mới gặp, chỉ là kinh ngạc nhìn thoáng qua, giống như trên con đường đầy cây cối khô cằn hoang dã, bỗng nhiên xuất hiện một đóa hoa kiêu diễm ở nơi ven đường. Bông hoa đại tưới đẹp, khiến cho ai cũng phải dừng chân để ngắm nhìn, sau khi đi ngang qua chắc cũng chẳng nghĩ nhiều. Gặp lại nàng ở Phẩm Lan cư, cách nhau bởi tấm rèm che, hắn thấy nàng ngồi ở bên trong, yên lặng giống người trong tranh, không biết nàng xinh đẹp khiến cho người gặp là không thể quên hay là do trí nhớ của hắn quá tốt, chỉ cần liếc mắt một cái, hắn đã nhận ra nàng. Vốn dĩ muốn đi vào thư phòng để chọn lọ tranh chữ, việc này lại là nguyên nhân cho cuộc gặp mặt bất ngờ, hắn không tự giác đi về phía nàng.

Thực tế hắn chú ý tới nàng, lại phát hiện ra cây hoa lan kia.

Đối với các loại hoa lan, hắn cũng coi như hiểu rõ, nhưng chưa từng thấy loại hoa lan này, hết sức ngạc nhiên khi nghe nàng lắm bả thật khê, đây đúng là loại hoa lan ngày xưa nông dân Giang Nam trồng để tiến cống, được đánh giá là công phẩm bậc nhất.

Hắn kinh ngạc khi thấy một cô nương nhà nông lại biết được trong loại lan cống phẩm mới ở trong cung, cũng nghi ngờ không biết loại lan này là thật hay giả, trực tiếp hỏi nàng.

Ai ngờ nàng...

Mấy năm nay, mặc dù hắn nghèo túng, hở ra khỏi cửa, luôn có những cô nương ái mộ hắn. Ngày ấy nàng nhìn thấy ngọc bội hắn đeo, hắn cho rằng nàng và đệ đệ của nàng đã nhìn chăm chăm, quan sát hắn thật lâu, hôm nay hỏi, chuyện hôm đó, hắn nghĩ lại nàng chủ yếu là kinh ngạc vui mừng hoặc khó xử, không ngờ nàng chỉ là lạnh nhạt nói một câu trả lời hắn, không những không đáp lời, còn muốn đẩy hắn cho những nha hoàn ngu dốt, chỉ biết nói như con vẹt.

Tuy rằng không vui, nhưng cũng chỉ là người lạ, hắn không muốn tranh cãi với nàng.

Lúc chờ người làm khuôn cây cảnh, hắn phát hiện nàng nhìn trộm hắn, Triệu Trầm cũng hiểu, thật ra cô nương này có ý với hắn, lạnh nhạt với hắn để lấy lui làm tiến chăng?

Đối với việc này, hắn vô cùng khinh thường, trùng hợp là hai xe cùng đi ra khỏi thôn, hắn rảnh rồi không có việc gì làm, cho Trần Bình đánh xe ra ngoài, muốn xem nàng có thể giở trò gì. Từ nhỏ, cuộc sống đại trạch xấu xa, hắn đã nhìn quen, cô nương nhà nông này có thủ đoạn cao thâm gì, hắn chưa được lĩnh giáo bao giờ.

Hắn nhìn nàng chăm chăm.

Hình dáng của tuổi mười lăm mười sáu, nghiêng chân ngồi trên xe, váy dài màu trắng trải ra, đôi giày thêu đã được che kín. Nàng ngồi thẳng, không tựa vào thành xe, lúc xe nảy lên, người nàng cũng nhẹ nhàng lay động theo nhịp xóc nảy của xe, ngực căng tròn run rẩy...

Mất Triệu Trầm mở to.

Lúc chín tuổi, hắn xuống nông thôn, sau khi lớn lên mẫu thân vẫn chưa sắp xếp thông phòng cho hắn, bản thân hắn không ham muốn nhiều, cũng không nghĩ tới việc động chân động tay với mấy nha hoàn bên cạnh mình, lại càng không thèm nhìn nhiều, hôm nay lại trùng hợp nhìn thấy, lần đầu tiên, hắn biết nơi đó của cô nương lay động có bộ dạng như thế nào.

Sắp không thể khống chế, hắn cố gắng hồi phục lại tinh thần, nhìn hoa lan, một lát sau mới ngẩng đầu tiếp tục nhìn nàng.

Lần này hắn chỉ nhìn mặt nàng.

Cô nương cúi đầu, khuôn mặt hồng hồng giống như hoa sen, nói là thẹn thùng, nàng mày nhú lại, khoe miệng nhếch lên, giống như đang xấu hổ giận dữ.

Nàng phát hiện ra hán đang nhìn nàng sao?

Triệu Trầm cũng không tin, mãi đến khi phụ thân nàng quay đầu lại. Ngay sau đó đem xe lừa chạy sát vệ đường, không cần nói cũng biết hàm ý của cha nàng.

Lúc này, Triệu Trầm mới hiểu, cô nương này không muốn cho hán nhìn nàng, nếu không đi cùng đường lâu như vậy, sao nàng lại không xoay người lấy một lần, cho dù giả bộ vô tình quay đầu lại cũng không thêm?

Vậy sau lúc ở ngoài Phàm Lan cư, nàng lại nhìn trộm hán?

Mùi hoa lan mùi thơm ngát nhẹ nhàng lướt qua, Triệu Trầm cúi đầu, nhìn cây công phẩm bạc nhất, bỗng nhiên hiểu ra, chắc chắn là nàng nhìn hoa.

Nguyên nhân này khiến cho Triệu Trầm cảm thấy không được tự nhiên, thì ra không phải là nàng lấy lui làm tiến, mà là hán tự mình đa tình. (vivi: tường bở :chair:)

Sau xấu hổ là tò mò, với khuôn mặt của hán cộng thêm vẻ bên ngoài phú quý, chẳng nhẽ nàng không động tâm chút nào?

Hán lại nhìn.

Bỗng nhiên một trận gió thổi tới, đem rèm vải vén lên.

A Kết vẫn lặng lẽ để ý tới chiếc xe ngựa đi sau, thấy rèm động, nàng không nhịn được quay lại nhìn trộm, đúng lúc bắt gặp ánh mắt dò xét chăm chú của nam nhân.

Tuy nhiên rèm xe cũng lập tức hạ xuống, nhưng chỉ cần một cái liếc mắt của người đối diện cũng đủ để A Kết khẳng định, đối phương quả thật là nhìn nàng chăm chăm, không phải là nàng tự tưởng tượng.

A Kết cũng chẳng có cách nào để tha thứ, lại càng không nói tới chuyện nàng đã hứa hôn, ngay cả khi chưa hứa hôn, sao hán có thể thất lễ như vậy chứ?

Nhưng đường lại không phải là đường của nhà nàng, hán kiên trì muốn ở phía sau xe lừa, nàng cũng chẳng có cách nào..

A kết vừa giận vừa vội vàng, bỗng nhiên thấy đai lưng của muội muội đang múa cùng gió, nàng nhanh trí nghĩ ra một cách.

Nàng cầm khăn tay, giả vờ như muốn lau mồ hôi, sắp tới trán thì cố tình buông tay, khăn tay mỏng manh lập tức bị gió thổi bay.

"Mau dừng xe, khăn của A Kết bị rơi rồi!" Liễu thị nhìn thấy, vội vàng hô lên, chiếc khăn kia là chiếc khăn hoa lan mới của muội muội nàng cho A Kết, là loại tơ lụa tốt nhất của Tô Tú, giá mấy lượng bạc đó.

A Kết cũng quay đầu lại nhìn, thấy khăn rơi xuống bờ ruộng, khẽ nói: "Phụ thân, người đánh xe vào ven đường đi, con đi nhặt."

Hai mẹ con đều thúc giục, Lâm Hiền nhanh chóng dừng xe đi xuống, dắt xe lừa đi tới vệ đường, tránh cho xe ngựa đi sau vì nhà hán mà chậm trễ.

Xe ngựa dừng lại một cách chắc chắn, không đợi A Kết xuống xe, Lâm Trùng Cửu đang ngồi đó đã nhảy xuống trước, giọng nói du dương cất lên: "Đại tỷ ngồi đó, đệ nhặt giúp tỷ!"

Đệ đệ đã nhảy xuống, A Kết liền ngồi trên xe chờ.

Lâm Hiền thấy Trần Bình cũng đi chậm lại, hướng về phía hán chấp tay nói: "Chúng ta có việc phải nán lại một chút, tiểu huynh đệ đi trước đi!"

"Đa tạ Lâm lão gia!" Người ta đã nhường đường, không cần ý kiến của chủ nhân, Trần Bình cũng biết phải trả lời thế nào, sau khi nói cảm ơn thì hướng xe đi sát vào bên trái, đánh xe đi vẫn không chậm không chậm như cũ.

Xe ngựa từ từ vượt qua xe lừa.

Khuôn mặt Triệu Trầm không thay đổi chút nào, một lúc sau, hán quay đầu lại nhìn.

Ở phía sau, bé nam đã quay lại ngồi bên cạnh nam trưởng tử, cầm khăn đưa cho nàng, cô nương hơi cúi đầu, không biết đang nói gì với đệ đệ nói cái, cười tươi như hoa.

Triệu Trầm nhìn nàng chăm chăm, trước khi nàng ngẩng, hán lập xoay người ngồi thẳng.

Hán nghe thấy mẹ của nàng gọi nàng là A Kết, A Kết... Quả nhiên là cô nương nhà nông.

Nàng không dùng thủ đoạn thu hút sự chú ý của hán, ngược lại nàng không dấu vết trốn khỏi thủ đoạn của hán.

Nàng coi hán là đồ dê xòm sao?

Nếu hán là đồ dê xòm thật, sau khi nàng ném đồ xuống đất để bọn hán vượt qua nàng, hán sẽ tiếp tục nhìn nàng chăm chăm, đẩy rèm ra nhìn nàng tiếp, nhìn mặt nàng, quan sát nàng..... Nhìn nàng đỏ mặt tới mức muốn trốn cũng không trốn được.

Nhưng hán lại không phải là loại người đó, hán khinh thường phải làm như vậy, nàng không đáng để hán phải hạ mình như vậy. Khuôn mặt hán thể hiện rõ.

Khoảng hai khắc sau, phía trước con đường xuất hiện con đường nhỏ, Lâm Hiền điều khiển xe lừa quẹo vào con đường đó, đi về thôn.

Dần dần, không còn nghe thấy tiếng động của chiếc xe lừa đi sau nữa, Triệu Trầm quay đầu lại, chỉ thấy chiếc xe lừa đi nhẹ nhàng trên con đường mòn hướng về phía thôn xóm.

Hán rảnh rồi không có việc gì làm, nhìn chăm chăm xe lừa, mặc dù ở khoảng cách xa như vậy, hán cũng chẳng nhìn thấy người ngồi trên xe.

Xe lừa vào thôn, men theo con đường chạy dài từ hướng bắc đi về hướng tây, sau đi đến thôn Bắc thì đi tới cái chợ duy nhất, lại rẽ vào đó. Đến nỗi bọn họ dừng lại ở chỗ nào, Triệu Trầm cũng không thể nào nhìn thấy.

Chắc chắn là ở trên con đường kia.

Nghĩ đến bộ dáng xấu hổ giận dữ của nàng, Triệu Trầm cười lạnh, nếu hán là đồ dê xòm thật, hán rất muốn bắt nạt nàng, nàng cho rằng nàng có thể trốn sao?

Nàng nên cảm thấy may mắn vì hán không phải là loại người đó.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hôn sự

Trước khi mặt trời lặn, cuối cùng Triệu Trầm cũng về tới nhà.

Trong ánh trời chiều, một nông trại chỉnh tề cô lập toạ lạc ở phía đông thôn, cách nông trại gần đây nhất cũng khoảng một dặm.

Triệu Trầm đứng ở cửa, nhìn nông trại. Khuôn mặt trong veo mà bình tĩnh lạnh lùng.

"Thiếu gia?" Trần Bình cúi đầu, nhỏ giọng nhắc nhở.

"Chuyển mọi thứ tới sân của phu nhân đi." Triệu Trầm cũng không thèm quay đầu, phân phó.

Trần Bình lập tức sai người gác cổng đi kêu gọi người.

Đi qua ba cánh cửa, bước vào trong nhà, Triệu Trầm đi men theo hành lang, qua cửa nguyệt lượng, bước chân củ hán dừng lại một lát.

Ở trong viện, đủ loại hoa lan hiện ra trước mắt, trời chiều đã ngả về tây, một phụ nhân (phụ nữ có chồng) mặc đồ trắng, dưới chân đi đôi giày vải thêu hoa lan đứng trước vườn hoa. Nàng đứng đối diện với hán, khuôn mặt dịu dàng tràn lqđ ngập tằng ánh sáng vàng thân nhiên, ngọt ngào nhã nhặn lịch sự, giống như năm tháng không lưu lại bất cứ dấu vết nào lqđ trên người nàng vậy, những gánh nặng đã qua, cũng không ảnh hưởng chút nào tới nàng.

Chỉ nhìn về khía cạnh sự yên lặng của nàng một cách đơn thuần, không ai có thể tưởng tượng được vị phu nhân giàu nhất vùng bên cạnh, là con gái thứ hai của Lễ Bộ Thị Lang, từng là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân Duyên Bình hầu, đã từng... trải qua nhiều đau khổ như vậy.

"Nương, con về rồi." Hán cất cao giọng, đi xuống bậc thang.

"Sao lại trở về trễ như vậy, không buồn bán ở thị trấn nữa sao? Ta còn tưởng hôm nay con không về chứ." Ninh thị lqđ ngẩng đầu, vui vẻ oán giận. Triệu Trầm đi đến cạnh nàng, nàng vỗ vai hán, kéo tay hán quan sát vài lần, đau lòng nói: "Gần đây con chạy đi chạy lại liên tục, cả người đen thêm rồi. Vấn Mai, mau đi dọn nhà tắm chuẩn bị nước ấm."

"Phu nhân, sáng sớm người đã dọn rồi, phòng tắm đã chuẩn bị nước xong rồi, lúc nào thiếu gia muốn dùng đều được." Sau lưng nàng, nha hoàn có khuôn mặt trái xoan, đáng người nhỏ dãi xinh đẹp cười nói.

Ninh thị ảo não chán nản, cười với nhi tử: "Đều do nhớ con quá, đi thôi, con rửa ráy trước đi, lát nữa là ăn cơm rồi."

"Không vội, lúc về, con tiện đường vào Phẩm Lan cư, mua cho nương mấy thứ tốt." Triệu Trầm đỡ mẫu thân đi nhà lqđ chính, lúc vào thấy Trần Bình dẫn năm gã sai vặt quay về từ cửa viện bên kia, hấn đỡ mẫu thân ngồi xuống, đứng bên cạnh, nhìn sai vặt đem hoa lan cảnh, bình phong đặt trong nhà chính. Hấn dùng ánh mắt bảo Trần Bình đưa cuộn tranh trong tay tranh cho Vãn Mai, Trần Bình dẫn những sai vặt lui xuống. lqđ

Đầu tiên, Ninh thị chú ý tới ba bồn hoa lan, trong đó có hai bồn trân phẩm* Huệ Lan tiên lục lá xanh, và một bồn hoa khác màu xanh biếc...

*trân phẩm: vật phẩm quý giá

"Nương, đây là cống phẩm đệ nhất mà năm trước con đã nói với người, tay nghề nhà họ Chu quả không tầm thường, con cứ nghĩ phải tới lúc về kinh, mới mua lqđ được cho nương." Biết mẫu thân không biết, Triệu Trầm nhẹ giọng giải thích.

Ninh thị cực kì kinh ngạc, thì thào với hoa lan: "Quả nhiên là người cao còn có người cao hơn, nơi bé nhỏ như vậy cũng ẩn dấu vật quý giá."

Triệu Trầm vuốt cằm về tỏ đồng ý, nhìn sắc trời, nói: "Nương cứ xem đi, con đi tắm, một lúc nữa con sẽ quay lại."

Ninh thị ngẩng đầu, lúc hấn sắp đi ra khỏi cửa thì nói: "Thừa Viễn, hôm nay phụ thân con gửi thư, nói tháng sau có thể về đây ở mấy ngày. Hấn cho con chọn một trong hai người của hai gia đình này. Một người là Lý Hàn Lâm, một người là con gái yêu của Huệ An hầu, ta đã xem bức họa rồi, sau khi ăn xong ta lấy cho con nhìn?"

Thừa Viễn là tự của Triệu Trầm.

Hấn không quay đầu, chỉ hỏi một câu: "Ồ trong thư, phụ thân nói thế nào ạ, là phụ thân chọn, Thái phu nhân chọn, hay vẫn do nữ nhân kia chọn?"

Ninh thị tiếp tục ngắm hoa, khoe môi cong lên như có như không, thần nhiên cười lạnh: "Hấn nói là chính tay hấn chọn, chỉ nhìn thân phận của nhà gái, với thân lqđ phận hiện giờ của con cũng cố gắng lắm cũng được coi như là phù hợp, dù sao con chỉ là con trưởng của hầu phủ, không có chức vụ gì, được nuôi dưỡng ở vùng nông thôn, con gái cao quý của nhà giàu chắc chắn là không thích con rồi."

"Nương từ chối thay con đi, phụ thân rất nghe lời của người mà." Triệu Trầm nói xong, nhấc chân rời đi luôn.

Rất nghe lời nàng sao?

Ninh thị nhìn bóng lưng của con, lắc đầu cười khổ, nàng chỉ nói thật, tiểu tử xấu xa kia có cần đem nàng ra làm tấm bia không?

Nếu Triệu Doãn Đình nghe lời nàng, năm đó hấn sẽ không bắt nàng gả cho hấn, cả nhà họ Ninh sẽ không bị lưu đày, khi hai vợ chồng lão hầu gia bắt hấn hưu thì hấn cũng chống đối không nghe, nặc cho nàng già chết cũng muốn chiếm lấy nàng, để cho nàng vĩnh viễn làm thê tử của Triệu Doãn Đình. Nhưng cũng thật may mắn, vì hấn bướng bỉnh, lqđ nàng mới có thể an toàn rút lui, tự mình chăm sóc con nhiều như vậy năm, nhìn hấn đọc sách tập viết, nhìn hấn bắn tên luyện võ, nhìn đôi cánh của hấn dần cứng cáp, không giống như ý muốn của Triệu Đình Doãn, muốn con nàng là một chú chim non chờ hấn che chở.

Nàng đã từng mong Triệu Doãn Đình hãy nghe nàng một lần, thả nàng, bây giờ nàng không thêm quan tâm, bởi vì nàng đã có con trai.

Những thứ nàng muốn, con nàng sẽ lập tức đưa cho nàng.

Giống như bồn cống phẩm đệ nhất này, Triệu Doãn Đình nói Hình Lan Uyển trồng rất nhiều, chỉ chờ ngày hấn thăng công rước nàng trở về ngắm, nhưng hấn không biết rằng, con trai của nàng đã đưa cho nàng trước rồi.

Tuy nhiên, nàng vẫn muốn trở về, cho dù dùng thân phận nào cũng phải trở về.

Nàng muốn nhìn nữ nhân vì muốn cướp đoạt nam nhân với nàng, mà hại cả họ nhà nàng bị lưu đày.

Nàng muốn nhìn thấy nàng ta chìm sâu vào vũng bùn, ngay cả tên nam nhân mà nàng ta đoạt được cũng không có cách nào cứu nàng ta.

~

"Thiếu gia, nước đã chuẩn bị xong."

Triệu Trầm vừa bước vào nhà chính, hai đại nha hoàn Cẩm Thu, Cẩm Mặc do Ninh thị chuẩn bị cho hấn cùng cúi đầu chào.

Triệu Trầm nhìn không chớp mắt, lập tức đi vào phòng.

Cẩm Thu, Cẩm Mặc vội vàng đi theo, Triệu Trầm đứng lại, hai người lập tức đi tới, một người đứng bên trái, một người đứng bên phải cùng cúi chào cho hấn.

Bình thường, Triệu Trầm sẽ không bao giờ nhìn các nàng, hôm nay không biết vì sao, hấn lại nhìn, lần đầu tiên nhìn nha hoàn đã hầu hạ hấn ba năm...thật đoan trang.

Ba năm trước, hấn mười bốn tuổi, ngoài hai nha hoàn thân cận hầu hạ bên người hấn, dung mạo của các nàng hấn không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ hai người đó lqđ đẹp hơn, trong đó một người có hành động cử chỉ rất nhẹ nhàng. Triệu Trầm lqđ biết mẫu thân không muốn hấn bị làm phiền, lập tức dặn dò kỹ

lương, ngày đó mẫu thân thay hai nha hoàn mới cho hắn.

Hiện giờ nhìn hai người này, nhan sắc miến cưỡng có thể coi như là hơn bình thường một chút.

Cầm Thư có làn da trắng nõn, mặt mũi ôn hòa chín chắn, vóc người nhỏ mảnh gầy ốm, trong ấn tượng của hắn, hình như chưa từng nói quá một câu.

Da Cầm Mặc lại hơn đen, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, muốn giương mắt nhìn hắn lại không dám, vóc người cao hơn Cầm Thư một chút, cũng đầu đặn hơn.

"Các người bao nhiêu tuổi rồi?" Triệu Trầm nhắm mắt lại, thuận miệng hỏi.

"Thưa thiếu gia, Cầm Thư 15 rồi." Cầm Thư đứng một bên, cời áo ngoài của Triệu Trầm, giọng nói bình tĩnh giống hệt trước kia.

"Cầm Mặc cũng mười lăm tuổi." Cầm Mặc đang cời áo trong cho Triệu Trầm, trước mặt nàng là khuôn ngực trắng nõn, cường tráng, nàng lập tức đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên, thiếu gia chủ động nói chuyện với các nàng, lại nói vào lúc này, có ý nghĩa sâu xa, đặc biệt gì sao? Phu nhân đã nhắc nhở quy củ cho các nàng, nhưng nếu như thiếu gia chủ động, chắc phu nhân sẽ không để ý đâu?

Trong lòng nàng khẩn trương, tay cũng run nhè nhẹ.

Triệu Trầm cảm giác được điều đó.

Hắn mở to mắt, ánh mắt lướt qua mặt Cầm Mặc, rơi vào bộ ngực nhẹ nhàng phập phồng của nàng. Giữa vụ mùa, mặc quần áo trắng, hắn lại cao hơn Cầm Mặc một cái đầu, chỉ cần nhìn xuống, lập tức có thể cảnh sắc bên trong của thiếu nữ lộ ra, hơi ngậy ngó lại sung mãn. Hắn cố hống phát khô, dục vọng bị người ta khơi lên lúc ở trong xe ngựa lúc này lại bùng cháy. Rốt cục nữ nhân là gì, ba năm trước hắn chưa từng nghĩ, ba năm nay hắn cũng không tò mò, nhưng hôm nay hắn giống như bị mê muội, bỗng nhiên hắn muốn biết.

Cảm nhận được ngọn lửa đang tăng cao, được đốt cháy không che dấu của nam nhân. Nhìn kỹ ngọn lửa ấy, khuôn mặt Cầm Mặc càng đỏ, cho dù trong lòng vô cùng đồng ý, nhưng cũng khó xử, hắn nhanh chóng cời áo trong của Triệu Trầm, cúi đầu, đi ra đứng cùng với Cầm Thư, chờ Triệu Trầm cho các nàng lui ra ngoài như những lần trước. Thiếu gia tắm rửa, từ trước tới nay, các nàng chỉ được hầu hạ tới mức ấy thôi.

Triệu Trầm đứng im tại chỗ một lúc lâu, đi đến phía sau bình phong, "Cầm Thư ra ngoài, Cầm Mặc ở lại hầu hạ."

Cầm Mặc không tự nhiên nắm chặt áo trong của nam nhân nàng vừa cời, chiếc áo vẫn mang hơi ấm của nam nhân.

"Vào đi." Cầm Thư nói khẽ, động tác cứng nhắc đưa đồ cho Cầm Mặc, nàng không nhanh không chậm lui ra ngoài.

Rèm cửa lập tức hạ xuống, Cầm Mặc khăn trương tới mức tim như nhảy ra khỏi lồng ngực. Thiếu gia tuần mỹ phi phạm, văn võ song toàn lại giỏi việc buôn bán, có thể hầu hạ nam nhân như vậy, làm một nữ nhân của hắn, cho dù không danh không phận nàng cũng cam lòng...

Bỗng nhiên, tiếng nước truyền tới từ phía sau bình phong, Cầm Mặc nhanh chóng kiểm chế sự khẩn trương khó xử ở trong lòng, cúi đầu đi tới sau bình phong.

"Không cần, người cũng ra ngoài đi."

"

Nàng còn chưa vòng qua bình phong, hắn cũng chưa nhìn thấy nam nhân ngồi trong thùng tắm, giọng nói quen thuộc trong veo mà lạnh lùng truyền tới, khiến nàng dừng bước. Cầm Mặc không thể tin, giống như thói bạc vẫn được nàng niu trong lòng bàn tay của mình bỗng nhiên bị hắn người ta tịch thu, "Thiếu gia, thiếu gia không cần Cầm Mặc hầu hạ nữa sao?"

"Không cần, ra ngoài."

Nếu nói câu vừa nãy chỉ lạnh lùng, thì câu bây giờ đã thể hiện sự không vui rồi.

Cầm Mặc cắn môi, trong lòng không vui cũng không dám nán lại, hành lễ xong vội vàng rời đi.

Tiếng bước chân vừa biến mất, Triệu Trầm bực bội đắm vào thùng tắm.

Đầu hắn toàn là giọng nói của nữ nhân nông thôn tên là A Kết, suýt chút nữa khiến hắn phạm sai lầm!

~

Lau người xong, hai tay Triệu đặt lên thành của lên thùng tắm, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mùa hè, hắn có thói quen tắm nước lạnh, vừa mới vào trong nước, khí nóng trong cơ thể lập tức tiêu tan, ký ức của hắn bắt đầu hiện ra.

Hắn nghĩ tới thứ đệ Triệu Thanh ở hầu phủ chỉ kém hắn ba tuổi.

Mẹ đẻ của Triệu Thanh là Vạn di nương, là đại nha hoàn thân tín của Thái phu nhân, trước nàng ta, phụ thân chỉ có một nữ nhân duy nhất là mẫu thân, Thái phu nhân hạ được lqđ trong rượu của phụ thân, mới thành công đưa người đến bên cạnh phụ thân. Phụ thân không gặp mặt Vạn di nương, Vạn di nương có số mệnh thật tốt, một đêm có con ngay.

Lúc ấy hần quá nhỏ, không nhớ lòng mẫu thân có thương tích hay không, nhưng lqđ hần cũng lo lắng, có thêm một người đệ đệ, phụ thân sẽ không thích hần nữa, lúc ấy, làm sao mẫu thân có thể không đau? Vì thế hàng đêm, phụ thân đều tới bầu bạn mới mẫu thân, bọn hần vô cùng vui vẻ, vui vẻ vì phụ thân vẫn coi trọng nhất là hai mẹ con hần.

Đáng tiếc hần không thể vui vẻ mãi.

Năm bảy tuổi, nhà xảy ra biến cố, mẫu thân ốm chết, phụ thân cưới cháu gái bên ngoại mà hoàng hậu yêu thương nhất, là trưởng nữ mà Quốc Công Phu vô cùng yêu thương.

Triệu Trầm vĩnh viễn nhớ rõ ngày tân hôn thứ hai của phụ thân, hần ra mắt kẻ mẫu.

Đó là một nữ nhân rất đẹp rất đẹp, nghe nói nàng ta mới mười sáu tuổi, nhưng nàng ta đẹp tới mức nào, đứng cùng một chỗ với phụ thân xứng đôi tới mức nào, hần cũng không bao giờ gọi nàng ta là mẫu thân.

Kẻ mẫu cũng không thích hần, hần bắt đầu bị bệnh, hần bắt đầu "gặp rắc rối". Năm sau, kẻ mẫu sinh con trưởng thứ hai của hầu phủ, hần bị người ta vu oan hãm lqđ hại, nói hần độc ác, ngôi vị thế tử của hần bị hoàng thượng tước bỏ. Hần "thất hồn lạc phách muốn nhảy sông tự tử", lqđ phụ thân biết phủ Quốc Công muốn đẩy hần vào chỗ chết, rốt cục nói thật với hần, đưa hần đến sống cùng mẫu thân tránh họa.

Thì ra phụ thân đối xử với hần cùng mẫu thân, rất hao tổn tâm huyết.

Trời sinh, phụ thân phong lưu phóng khoáng, kẻ mẫu vô tình gặp phụ thân, vừa gặp đã thương, không phải quân không lấy chồng, phủ Quốc Công bắt đắ dĩ phải dụ dỗ ông nội bắt phụ thân bỏ vợ, cưới người khác. Phụ thân không lqđ đồng ý, nhưng ở bên trong có ông bà nội ép buộc, bên ngoài thì có phủ Quốc Công hãm hại nhà họ Ninh khiến mẫu thân mang tội, mẫu thân là nữ nhân đã lấy chồng, không phải đi lưu đày theo nhà họ Ninh, lqđ nhưng chuyện này lại ảnh hưởng tới con đường làm quan của phụ thân. lqđ Ông nội không có tài cán gì, hầu phủ Duyên Bình xuống dốc, phụ thân là người có ý chí mạnh mẽ, hần muốn hầu phủ trở thành bàn tay có công lao, có quyền thật cao quý, nhưng phủ Quốc Công tay cầm quyền cao, nếu phụ thân từ chối không cưới nàng ta, nhất định sẽ bị áp bức.

Mẫu thân chủ động xin đi.

Phụ thân không cho phép, về sau hoặc là không đành lòng nhìn mẫu thân bị cha mẹ chồng khi dễ, hoặc do ý chí trong lòng, hần nghĩ biện pháp để mẫu thân rời xa nơi thị phi này.

Mấy năm nay, phụ thân đã có nhiều hơn hai con trai trưởng, một chính nữ, một thứ nữ.

Có lẽ mẫu thân là nữ nhân phụ thân không bỏ xuống được, nhưng không phải là nữ nhân duy nhất của phụ thân.

Lòng mẫu thân sâu như đáy biển, hần không thể nhìn rõ. Phụ thân có nữ nhân khác, nàng không thương tâm khổ sở, phụ thân đến thăm bọn họ, mẫu thân cũng không hề ra đón phụ thân.

Nhưng Triệu Trầm biết, nhất định lòng mẫu thân cũng không dễ chịu.

Đối với phụ thân, Triệu Trầm vẫn rất kính trọng. Phủ Quốc Công ý thế hiếp người, phụ thân giấu tài, âm thầm gia nhập vào phe Minh vương, là địch đối đầu với phủ Quốc lqđ Công Phủ và thái tử. Nếu thuận lợi, thắng hay bại, cuối năm sẽ rõ ràng, một khi Minh vương đăng cơ, hầu phủ nhất định sẽ lên theo nước lên thì thuyền lên. Việc này rất quan trọng, phụ thân không nói với hần, nhưng hần có biện pháp. Phụ thân muốn hần làm một đứa con trai nghe lời, nhưng hần muốn tính toán cho chính bản thân và mẫu thân.

Việc triều chính, hần sẽ học sự thận trọng của phụ thân, còn việc gia đình, hần không bao giờ học theo. Đời này, Triệu Trầm hần chỉ có một nữ nhân, đó chính nữ nhân là hần cưới hồi đảng hoàng, là thê tử củ hần. Mặc kệ hần có thích người ấy hay không, hần sẽ không để cho nàng trải qua những khổ cực mà mẫu thân phải chịu, cũng sẽ không để cho con của hần, trong tương lai vì thế mà hận hần oán hần. lqđ

Nữ nhân cùng hần sống và cuộc đời, nhất định phải do chính tay hần chọn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Khiêu khích

Ngày mùa chưa qua, sáng sớm ngày mùng mười, ăn xong điểm tâm, Liễu thị dẫn ba đứa con ra cửa tiền Lâm Hiền lên đường.

Lâm Hiền dắt con lừa ra khỏi chuồng, quay người xoa đầu Lâm Trùng Cửu: "Ngoan ngoãn đọc sách cùng tỷ tỷ, không cho phép chạy lung tung."

"Phụ thân yên tâm, con rất nghe lời mà." Lâm Trùng Cửu nói nghiêm túc.

Lâm Trúc lặng lẽ bấu môi, A Kết cười ôn nhu.

Lâm Hiền nhìn thê tử, đột nhiên không nở đi xa. Ở nhà thật tốt, thê tử yêu kiều ở bên, con cái quần quanh đầu gối, đến học đường phải quản lý đám trẻ con bướng bỉnh.

Liễu thị thấy trượng phu vừa nói chuyện nhảm lại vừa không muốn đi, nàng đê A Kết đưa đệ đệ muối muối về phòng trước, sau đó nàng nhìn trái nhìn phải, thấy trên đường không ai, nhỏ giọng, cười với hắn: "Thế nào, lại không muốn đi hả?"

Thê tử cười tươi như hoa, Lâm Hiền dắt lừa, đi thêm hai bước tới gần Liễu thị, thấp giọng nói: "Hai ngày nay vội vàng thu hoạch lúa mạch, ngốc nghếch ở nhà làm việc, không thể thân thiết với nàng."

Là phu thê nhiều năm, nghe xong lời nói của Lâm Hiền, Liễu thị chỉ hơi đỏ mặt, quay đầu lườm hắn: "Ban ngày ban mặt còn dám nói vậy, mau đi đi, buổi chiều về sớm một chút." Mấy ngày hôm nay, cứ đến tối, trượng phu hầu như trèo lên giường đất là ngủ, nàng nhìn thấy vô cùng đau lòng, làm gì có tâm trạng nghĩ đến chuyện khác. Với lại, mệt đến mức đó không phải tại hắn tự ôm gánh nặng vào người hay sao, mấy năm nay trong nhà cũng tích cóp qđ được chút tiền, nàng lo lắng cho sức khỏe của Lâm Hiền, khuyên hắn đem vài mẫu ruộng cho người ta thuê, tiền thuê đất hàng năm cũng đủ cho việc ăn uống của năm người, nhưng hắn lại không nở, cứ thích ôm việc vào người.

Việc phải đi, Lâm Hiền không lè mề nữa, xoay người trèo lên con lừa, cầm dây cương, trước khi đi, lại cúi đầu nói một câu.

Liễu thị nhìn theo bóng lưng trượng phu, trong lòng cảm thấy vừa then thùng vừa mừng. Hắn thật biết giày vò nàng, nếu chuẩn bị rượu cho hắn, sáng mai, nàng có thể dậy được sao?

Tới khi không còn nhìn thấy bóng lưng Lâm Hiền, Liễu thị mới đi vào sân.

Ở phòng bếp, A Kết đang rửa bát.

Liễu thị không cho nàng làm, đuổi nàng ra ngoài: "Con vào phòng nhìn Tiểu Cửu đọc sách viết chữ, nếu không A Trúc sẽ đùa nghịch với nó." Chỉ cần không bận rộn, qđ nàng không hề muốn con gái giúp nàng làm việc, không muốn tay các con bị thô ráp. Nàng là người từng trải, thô ráp thêm cũng chẳng sao, nữ nhân là hoa nở có mùa, phải được nuông chiều.

"Một lúc nữa thì con đi." A Kết kiên trì rửa sạch bát đĩa, mới chịu đi.

Liễu thị vừa vui mừng lại vừa bất đắc dĩ, xắn tay áo lên, bắt đầu thu dọn bếp lò. Thôi, nếu đại nữ nhi giống nàng, thích làm những việc này, sau này gả đến Mạnh gia, chắc cũng không thấy khổ.

Một lúc sau, A Kết đến cửa thư phòng, nghe thấy giọng nói hốt hoảng ở trong phòng, nàng cười cười, cố ý đợi một lát mới mở cửa đi vào, Lâm Trúc và Lâm qđ Trùng Cửu đã ngồi nghiêm chỉnh trước cửa sổ, Lâm Trúc đọc một câu, Lâm Trùng Cửu đắc ý rung đùi đọc theo.

Lâm Trùng Cửu học vỡ lòng năm bốn tuổi, lúc này đã bắt đầu học 《Luận Ngữ》 rồi.

Lâm Hiền cũng không bắt bé đọc sách, chỉ hỏi bé, sau này muốn làm việc dưới ruộng hay thi tiến sĩ làm quan. Lâm Trùng Cửu cũng không biết tiến sĩ là gì, nghe cha nói không phải ra đồng, không chút do dự qđ chọn đọc sách, nghĩ đến việc từ nhỏ bị bắt ra đồng là đã sợ khổ rồi. Lâm Hiền vừa dạy bé đọc sách vừa dạy bé làm việc nhà nông, nói với bé, bao giờ thi được chức cao hơn cử nhân mới không bắt bé làm việc.

A Kết cũng không hỏi lúc này, hai người nghịch cái gì, lấy quyển tạp ký lần trước chưa đọc xong ở trên giá sách, chọn bàn khác, ngồi xuống đọc.

Bên cạnh ghế tròn là quần áo, bồn lan điều, thư phòng đơn giản lại sạch sẽ, yên tĩnh, lịch sự tao nhã.

Mới đọc được hai trang, bỗng nhiên bên ngoài, có người gọi rất to "Tiểu Cửu"

Lâm Trùng Cửu lập tức buông sách, nghiêng đầu lắng nghe, sau đó chạy đến chỗ A Kết ngồi, lấy lòng nàng: "Đại tỷ, bọn Hồ Tử tới tìm đệ, đệ đi chơi một lúc được không?"

"Vậy bài tập làm thế nào?" A Kết nghiêm túc hỏi.

Hai mắt Lâm Trùng Cửu đảo tròn, tay chạm vào cây lan điều diệp tử, bị A Kết qđ đánh vào tay. Lâm Trùng Cửu hậm hực rút tay về, ôm cánh tay tỷ tỷ làm nũng: "Tỷ, đệ chỉ đi chơi nửa canh giờ thôi, trước giờ cơm trưa, đệ chắc chắn sẽ viết xong ba chương chữ lớn!"

A Kết nhìn cây lan điều không nói gì.

"Đại tỷ..." Lâm Trùng Cửu kéo dài giọng, làm nũng.

Lúc này, A Kết mới mở miệng, nghiêm túc dặn dò: "Không được đi quá nửa canh giờ,

không cho phép ra khỏi thôn, không được đi nghịch nước ở bờ sông, nếu về muộn, tỳ lập tức nói với phụ thân."

Lâm Trùng Cửu gật đầu lia lịa.

A Kết dắt bé ra cửa. Đứng trước cửa là ba đứa trẻ sần sần tuổi với Lâm Trùng Cửu, A Kết dặn dò bọn chúng thật kỹ.

Ba đứa bé nhìn nhau, cúi đầu xấu hổ.

Lâm Trùng Cửu nhẹ nhàng thoát khỏi bay của tỳ tỳ, chạy trước, ba đứa bé lập tức ba chân bốn cẳng đuổi theo, hét to gọi nhỏ.

A Kết thấy bọn chúng chạy theo hướng Nam, không chạy về hướng Bắc, nòng cũng yên tâm.

~

"Tiểu Cửu, đại tỳ người quản lý người thật là nghiêm ngặt, hôm nay, chúng ta có ra bờ sông tiếp không?"

Đứng dưới cây liễu đầu thôn, bốn đứa bé tụ tập lại một chỗ, hoặc ngồi chồm hổm hoặc dựa vào cây, lặng lẽ bàn bạc.

Mặt Lâm Trùng Cửu đỏ bừng, trong bốn người, bé là người khó ra khỏi cửa nhất, muộn một tý chưa về, đại tỳ đã đi tìm bé rồi. Bây giờ lại thấy ba đứa đang nhìn bé chăm chăm, giống như nghi ngờ bé chắc chắn sẽ đến muộn, bé không kìm lòng được đứng thẳng người, nói vô cùng lqđ cương quyết: "Đi chứ, đương nhiên là ta muốn đi rồi, như vậy nhé, sau bữa cơm trưa, chúng ta lại đi, đi lúc người lớn đã ngủ." Trời rất nóng, mọi người trong thôn đều có thói quen nghỉ trưa.

"Được, chúng ta gặp nhau ở đường giao nhau ở hướng Bắc, Tiểu Cửu, người cẩn thận một chút, đừng để đại tỳ của người tóm được!"

"Biết rồi!"

Bàn bạc xong, bốn đứa trẻ, ai về nhà nấy.

Lâm Trùng Cửu chưa chơi tới nửa canh giờ đã về, A Kết cảm thấy bất ngờ vừa sợ vừa vui, cảm thấy đệ đệ càng ngày càng hiểu chuyện, không ngừng khen ngợi bé.

Lâm Trùng Cửu ngoan ngoãn viết chữ, che dấu sự chột dạ của bản thân.

Buổi trưa, ăn xong cơm, A Kết và Lâm Trúc về phòng nghỉ trưa, Lâm Trùng Cửu cùng Liễu thị cũng nghỉ.

Lâm Trùng Cửu nhắm mắt lại, giả vờ ngủ, chắc chắn mẫu thân đã ngủ say, bé lặng lẽ xuống giường, rón rén mở cửa phòng, khom lưng chạy.

Buổi trưa mặt trời đứng bóng, nắng gay gắt nhưng bé cũng không thấy nóng chút nào, vô cùng hưng phấn chạy theo con đường đi về hướng Bắc, nơi đó, lũ bạn đang chờ, sau khi gặp nhau, bốn đứa cùng tặc lưỡi cười, cùng chạy theo hướng bắc, đi đến sông Bắc Hà.

"Chúng ta dừng ở đây hay đi tiếp theo hướng tây?" Đến bờ sông, cuối cùng Lâm Trùng Cửu cũng dám lớn tiếng hỏi.

Sông Bắc Hà dài hơn ba trượng, có đoạn chảy dọc theo thôn của bọn trẻ, phần lớn con sông khá nông, chỉ tới đầu gối, lòng sông ở phía đông có một đoạn khá sâu, lqđ bình thường chỉ có người lớn tới đó tắm rửa, hoặc những đứa trẻ lớn, mười ba mười bốn bơi tốt, cũng sẽ sang đó chơi.

"Lần này đi phía đông, ta dạy các người lặn!" Vóc người Hồ Từ cao lớn, người rất khỏe mạnh, năm nay hần mười tuổi, nương hần mắt sớm, phụ thân hần thường đưa hần xuống nước chơi đùa.

Hai đứa kia lập tức hưng phấn hòa theo, Lâm Trùng Cửu sừng sốt, nhìn ba người, sau một lúc do dự, bé buông tha cho việc lặn: "Vậy các người đi đi, ta chơi ở đây lqđ thôi." Nếu đại tỳ biết bé đến chỗ nước sâu ở phía đông, chắc chắn sẽ đánh bé. Đứng thấy lúc bình thường, đại tỳ nói chuyện vô cùng dễ nghe, lúc bé làm sai chuyện gì, đại tỳ đánh bé không nương tay chút nào.

"Biết ngay là người không dám mà!"

"Đúng vậy, Tiểu Cửu rất nghe lời tỳ tỳ!"

"Đừng có náo loạn, Tiểu Cửu còn nhỏ mà!" Hồ Từ trừng mắt, lườm hai người kia, an ủi vỗ vai Lâm Trùng Cửu, "Vậy Tiểu Cửu cứ chơi ở đây, chúng ta chơi xong sẽ đến tìm người." Thấy Hồ Từ đi đến chỗ hai người kia, Lâm Trùng Cửu không đi, đành phải tách ra, đứng sang một bên.

Lâm Trùng Cửu yên lặng gật đầu.

Hồ Từ đưa hai người đứng bên cạnh hần đi về hướng Đông, có đứa trước khi đi xoay người lại, làm mặt quỷ trêu tức Lâm Trùng Cửu.

Lâm Trùng Cửu đứng tại chỗ, ngơ ngác, nắm chặt tay. Đi, đại tỳ sẽ không vui, không đi, bọn họ cũng đi hết rồi...

Bỗng nhiên, bé nhìn thấy.

Đối diện bờ sông là cánh rừng dương liễu, lúc này bé thấy có một nam nhân cao lớn đi ra từ trong rừng, hấn mặc áo choàng màu lam, đi đến bãi đá, đứng ở nơi xa vẫy tay với bé. Ven rừng lại thấy một nam lqđ nhân mặc áo màu tro, khi Lâm Trùng Cửu đi tới nhìn, thấy hai bóng áo đen cưỡi ngựa lớn đi xuyên ra rừng cây.

Bọn họ gọi bé sao?

Khoảng cách quá xa, Lâm Trùng Cửu không nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, quay đầu lại nhìn, quả thật là thấy người đó vẫy tay với bé, bé không kìm lòng được đi về phía hấn, bởi vì tâm trạng buồn bực, bé đi chậm vô cùng. Bọn Hồ Tử cũng nhìn thấy nam tử mặc áo màu lam, không nén nổi tò mò đều dừng lại để nhìn, Hồ Tử quay lại, chạy về phía Lâm lqđ Trùng Cửu, hỏi: "Ai vậy là? Người biết hấn à?"

Lâm Trùng Cửu lắc đầu: "Không biết..."

Sắc mặt Hồ Tử thay đổi, giữ chặt bé không cho bé đi về phía trước: "Hấn là người xấu thì sao?"

Lâm Trùng Cửu há miệng ngạc nhiên, đang cân nhắc khả năng này thì bỗng nhiên nhìn thấy ở hông hấn, có thứ gì loé lên. Bé ngăn người, vừa nhìn nam nhân lại nhìn con ngựa ở trong rừng, suy nghĩ lqđ chợt loé lên, bé giằng khỏi tay Hồ Tử, chạy về phía trước: "Ta đi xem sao!"

Hồ Tử lo lắng, kêu lũ bạn cùng đi với hấn.

Lúc tới gần, cuối cùng Lâm Trùng Cửu cũng nhìn rõ, ngạc nhiên gọi: "Triệu công tử?"

Triệu Trầm gật đầu, nhìn cũng không thèm nhìn bọn Hồ Tử đi sau, nâng giọng cao lên gọi Lâm Trùng Cửu: "Sang đây." Nói xong, hấn đi về phía rừng cây.

Lâm Trùng Cửu không nghĩ nhiều, vừa khom lưng cỡi giày vừa giải thích với lũ bạn: "Triệu công tử là khách hàng lâu năm ở cửa hành nhà dựng ta, không phải lqđ người xấu, các người đi nghịch nước tiếp đi, ta đi sang đó tìm huynh ấy." Tuy chính miệng Lâm Trùng Cửu nói không muốn lợi qua chỗ nước sâu, nhưng suy cho cùng bé vẫn không vui, nếu lũ bạn nói cho bé nghe mục đích chuyến đi chơi này từ sớm, bé sẽ không đi đâu.

Cởi giày xong, xắn hai ống quần lên, Lâm Trùng Cửu lợi qua sông, nơi này nước vẫn còn nông.

Người đi rồi, Hồ Tử và hai người kia ngơ ngác nhìn nhau, nghĩ lại thôi, Triệu công

tử không gọi bọn hấn, bọn hấn cũng biết Lâm Trùng Cửu không vui, vì vậy bọn hấn rủ nhau đi đến chỗ đã nói, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn về phía rừng cây.

"Triệu công tử, sao các huynh lại ở đây?" Lâm Trùng Cửu để giày ở trên bờ, đi chân trần vào rừng.

Khuôn mặt bé nam cười rạng rỡ, đôi mắt đào hoa giống mẫu thân bé, cũng giống như hai tỷ tỷ của bé.

Đối với đôi mắt đẹp như vậy, tâm trạng Triệu Trầm cũng thoải mái, chỉ vào túi đựng tên bắn: "Muốn lên núi săn thú, đi ngang qua đây lên muốn nghỉ một lát. Buổi trưa, trời nắng nóng như vậy, sao đệ lại ra đây?" Mắt hấn rất tinh, bốn đứa bé vừa xuất hiện, hấn đã nhận ra Lâm Trùng Cửu, mấy ngày gần gũi mà đã chạm mặt nhau ba lần, không thể không nói lqđ không có duyên. Sau khi nhìn thấy bé nam đứng một mình trên bãi đá, không biết vì sao hấn lại có lòng tốt, muốn giải vây giúp bé.

Lâm Trùng Cửu ngượng ngừng gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Đệ muốn nghịch nước."

Lâu lắm rồi, Triệu Trầm không nói chuyện với trẻ con, nhìn đứa bé hấn lại cảm thấy thú vị, biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi: "Vậy sao lại không đi cùng bọn chúng?"

Lâm Trùng Cửu buồn bã, cúi đầu nói: "Bọn hấn muốn đi đến chỗ nước sâu, đại tỷ của đệ nói chỗ đó rất nguy hiểm, không cho đệ đi."

Đại tỷ của bé...

Trong đầu hấn hiện hình ảnh cô nương nông thôn ngồi trên chiếc xe lừa, Triệu Trầm hơi ngạc nhiên, "Đệ rất nghe lời nàng?"

"Dạ, lúc đại tỷ tức giận thật đáng sợ, nếu tỷ ấy biết đệ đến chỗ đó nghịch nước nhất định sẽ đánh đệ." Lâm Trùng Cửu nói với vẻ mặt bất đắc dĩ. Bé rất thích đại tỷ, ngay cả khi nàng quản lý bé rất chặt chẽ.

"Nàng còn đánh đệ?" Trong mắt Triệu Trầm tràn đầy ý cười, không đợi Lâm Trùng Cửu trả lời đã hỏi tiếp: "Vậy, nếu có người lớn đi cùng đệ, nàng cũng không cho đệ nghịch nước?"

Lâm Trùng Cửu nghe thấy thế, ngạc nhiên, ngẩng đầu vui mừng hỏi hấn: "Huynh, Triệu công tử muốn dạy đệ tập bơi?"

Triệu Trầm không trả lời ngay, dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Bình, Triệu Trầm cởi áo, lộ ra lồng ngực tinh tráng. Thấy đôi mắt Lâm Trùng Cửu tròn to, nhìn hấn lqđ chằm chằm, hấn cười vang: "Dạy chứ, nam tử hấn sao lại không biết bơi?" Nói xong, hấn dùng một tay, khiêng Lâm Trùng Cửu lên vai, lợi xuống sông.

Lớn như vậy, hấn còn chưa được nhìn thấy nữ tử đánh người, hôm nay hấn muốn nhìn xem, lúc nữ tử nông thôn tức giận đánh người, bộ dạng nàng ấy sẽ

như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Giảo hoạt

Triệu Trầm không ra tay thì thôi, nếu đã ra tay dạy Lâm Trùng Cửu tập bơi, không thể dạy giống như những người dạy lũ trẻ con trong thôn tập bơi.

Đầu tiên, chơi ở trong nước một lát, hấn cho Lâm Trùng Cửu đứng ở nơi mực nước chỉ cao tới thắt lưng bé, còn hấn thì trằm người xuống nước.

Hai mắt Lâm Trùng Cửu mở to nhìn hấn.

Xuống nước, hấn cởi hết quần áo, chỉ mặc chiếc quần ngắn ngắn, thì ra Triệu công tử vẫn mặc quần. Lúc này, ở trong nước, hấn bơi vô cùng linh hoạt, động tác của cánh tay đôi chân vô cùng nhanh chóng lưu lẹ loát, may là quần hấn có màu nổi bật, bởi vậy lúc nhìn mới không giống không mặc quần. Lâm Trùng Cửu nhìn hấn bơi ra xa rồi lại bơi về, trong lòng vô cùng kích động và kính nể, đến nỗi đứng lâu như vậy, bé mới dần phát hiện ra vấn đề quan trọng.

Triệu công tử bơi trong nước lâu như vậy nhưng không thấy huynh ấy ngoi lên để thở!

Lâm Trùng Cửu kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Đứng ở bên kia, Trần Bình vừa nhìn vừa thấy buồn cười. Thiếu gia thể hiện bản lĩnh, đưa trẻ nhà họ Lâm có thể không ngưỡng mộ thiếu gia hay sao?

Thiếu gia được dạy dỗ ở nơi hoang vu hẻo lánh, trong mắt những người kinh thành thì đó là chỗ xấu hổ của Hầu gia, nhưng lại không biết Hầu gia đặt tất cả hi vọng vào thiếu gia, âm thầm đưa thiếu gia đến đây sống mười hai năm, tự tay Hầu gia mời ba vị cao nhân tới đây. Một người là Trâu phu tử, không có danh tiếng, nghe Trâu phu tử nói đã dạy xong, phu nhân vô cùng kính trọng hấn. Một người là đạo sĩ núi Võ Đang, hơn năm mươi tuổi, tóc bạc mặt hồng hào, tuy già nhưng rất khỏe mạnh, dạy thiếu gia nội và ngoại gia công phu (nói thật em cũng không biết nó là cái gì, tra gg nó cũng chỉ ghi đúng như vậy, ai biết nghĩa của cụm từ này, có thể chỉ cho em không ạ?), giúp cơ thể khỏe mạnh. Người cuối cùng là một vị sư phó dạy lqđ thiếu gia cưỡi ngựa bắn cung, sư phó từng đi lính đánh giặc, biết rõ các trận pháp, mưu kế đánh trận.

Năm trước, thiếu gia đã học xong, ba vị sư phụ cũng rời đi.

Nói là học xong, nhưng học văn võ thì học bao nhiêu mới là đủ. Tổ tông của phủ lqđ Duyên Bình hầu có tước vị hoàn toàn dựa vào chiến công, Hầu gia cũng vâng theo lời dạy, mời phu tử dạy chỉ mong thiếu gia hiểu biết lý lẽ, cũng chẳng hi vọng hấn thi đỗ tiến sĩ hay Trạng Nguyên. Kỹ năng cưỡi ngựa bắn cung, những thứ hai sư phụ có thể dạy đều đã dạy, còn lại đều là do thiếu gia siêng năng khổ luyện.

Nhưng khi nhìn Lâm Trùng Cửu, Trần Bình nở nụ cười. Thiếu gia rất thích săn thú, nhưng chọn địa điểm rất cố định, đều chọn chỗ bao quanh núi nhỏ, từ trước tới nay, chủ tớ hai người cũng chưa từng tới nơi này. Hôm nay thiếu gia khẩn khẩn muốn đến đây, hấn còn thấy lạ đó, giờ lqđ thấy thiếu gia đối xử đặc biệt với đứa trẻ nhà họ Lâm, chắc chắn là trong lòng thiếu gia hi vọng thứ gì rồi?

Hấn nhìn con đường giao nhau ở bên kia, âm thầm chờ xem kịch hay.

Triệu Trầm ở trong nước tương đương với thời gian pha một ly trà nhỏ mới lên bờ.

Dáng người nam nhân cao lớn, Lâm Trùng Cửu bảy tuổi cũng chỉ cao hơn eo hấn một chút, bé ngửa đầu nhìn Triệu công tử.

Ánh mặt trời chiếu xuống, từng giọt nước đọng trên người óng ánh, hai cánh tay thon dài rắn chắc mạnh mẽ, khi mặc áo nhìn rất gầy, thật ra, ngực, bả vai vô cùng rắn chắc, khỏe mạnh, bắp thịt nổi rõ lqđ nhưng không quá to. Lâm Trùng Cửu tò mò nhìn hấn, trong lòng đếm thầm, kinh ngạc khi thấy bụng hấn có sáu múi cơ, những giọt nước chảy từ phía trên xuống, cuối cùng bị chặn lại bởi dây lưng.

Cho tới bây giờ, Lâm Trùng Cửu cũng không biết, cơ thể nam nhân có thể đẹp tới mức đó.

Dường như cơ thể hấn ẩn dấu sức mạnh vô cùng lớn, khiến bé bị thu hút.

Dù sao cũng chỉ là đứa trẻ, khi kích động lập tức quên thân phận, quy củ, bé vui lqđ sướng nhào lên người nam nhân, ngửa đầu nhìn hấn: "Triệu đại ca, đệ muốn theo huynh học bơi, muốn lặn trong nước thật lâu giống như huynh, muốn lúc trưởng thành cao lớn, khỏe mạnh như huynh, huynh dạy đệ, được không?"

Triệu Trầm lau mặt, cúi đầu nhìn bé. Đôi mắt bé trai trong suốt, trong mắt tràn ngập sự sùng bái kính nể, trong giây lát, khi nghe thấy ba từ rất quen thuộc "Triệu đại ca", hấn cảm giác cũng không tệ, bóp cánh tay mảnh khảnh của Lâm Trùng lqđ Cửu: "Học nín thở trong nước rất đơn giản, học võ rất khó, đệ có sợ chịu khổ không?"

"Không sợ!" Lâm Trùng Cửu lập tức trả lời.

Triệu Trầm hơi lưỡng lự: "Lâu nhất, ta chỉ có thể dạy đệ nửa năm thôi, năm sau sẽ không ở đây nữa." Nơi thôn quê xinh đẹp yên bình, đáng tiếc đó không phải là điều hẳn muốn.

Lâm Trùng Cửu nghe xong, cảm thấy sức lực của bản thân giống như bị rút đi hơn nửa, cuống quýt hỏi hần: "Huynh muốn đi đâu vậy?"

Triệu Trầm không nói gì, xoa đầu bé: "Sao vậy, chỉ có thể dạy đệ nửa năm, đệ không muốn học nữa hả?"

Lâm Trùng Cửu lắc đầu lia lịa.

Triệu Trầm nở nụ cười, "Vậy là tốt rồi, học cho tốt, nửa năm cũng có thể học được võ công cơ bản rồi. Hôm nay, dạy đệ tập bơi, sau này, trừ khi trời mưa, cách ba ngày, đệ lại tới đây chờ ta, ăn xong điểm tâm rồi hãy đến, nhớ phải nói rõ cho người nhà biết." Ít khi có duyên như vậy, dạy bé ra lqđ sao, sau khi về kinh, muốn nhân rồi như thế này sợ cũng khó.

"Triệu đại ca, vậy có phải huynh đã trở thành sư phụ của đệ rồi hay không? Đệ đưa huynh về nhà của đệ, huynh nói với cha mẹ của đệ, tránh trường hợp cha mẹ không tin." Lâm Trùng Cửu đi theo Triệu Trầm đến chỗ nước sâu, nói thật.

"Không phải sư phụ, ta chỉ thấy đệ hợp ý ta, mới dạy cho đệ chút võ công thô thiển, nếu đệ không thuyết phục được cha mẹ của đệ, vậy không cần đến nữa." Triệu Trầm bình tĩnh chấm dứt chuyện này, bắt đầu dạy bé tập nín thở.

Lâm Trùng Cửu đành phải nén sự lo lắng ở lòng, tập trung học.

Đứng ở bên kia, bọn Hồ Tử vẫn chú ý tới Lâm Trùng Cửu, Triệu Trầm lợi hại tới mức nào, bọn chúng đều thấy, đều vô cùng háo hức.

Triệu Trầm nhìn bọn trẻ, băng quơ hỏi Lâm Trùng Cửu: "Mấy đứa lên lút đi ra đây đúng không? Có phải nên nhanh chóng chạy về hay không?"

Nghe vậy, Lâm Trùng Cửu vừa mới nín thở lập tức lảm bảm, ưỡ oải nói: "Đại tỷ của đệ dậy sớm nhất, hai khắc sau, nếu đệ vẫn chưa về, chắc tỷ ấy sẽ đến đây tìm đệ."

"Có muốn bị đánh không?"

"Không muốn..."

"Ta có cách..."

~

A Kết nghỉ trưa, không ngủ lâu, ngủ lâu, lúc tỉnh rất khó chịu.

A Trúc đang ngủ say, nằm gần lò sưởi được đặt ở đầu giường đặt gần lò sưởi, A Kết xoa mặt, duỗi tay lấy đôi giày, vén màn đi ra ngoài.

Nàng xuống phòng bếp, lấy nước rửa mặt, nước lạnh mát rượi, chạm vào khuôn mặt, lập tức xua tan cơn buồn ngủ, tinh thần trở lên sáng khoái.

Tạt nước rửa mặt vào vườn rau, nàng đến thư phòng, tiếp tục may quần áo cho đệ đệ, vô tình nhìn thấy cửa lớn đang mở. Nàng ngăn người, trước khi nghỉ trưa, rõ ràng đã đóng cửa lại, sao...

Nàng lập tức nhìn về phía phòng tốt nhất trong nhà. Nhiều năm qua, trong thôn chưa từng có chuyện trộm, chắc chắn là đệ đệ lại lên lút chạy đi chơi rồi!

Đến phòng lớn nhất nhìn, A Kết bị chọc tức, trưa nắng như vậy không đi ngủ, ngoại trừ đi đến bờ sông để chơi thì còn có thể đi đến chỗ nào?

Nàng nghiêm mặt ra cửa, đi thẳng đến sông Bắc Hà.

Chưa tới hai dặm, rất nhanh đã đến nơi, đi đến chỗ con đường giao nhau, phía trước là bãi đá cuội lóe chói mắt dưới ánh mặt trời, nước sông róc rách. A Kết nhìn xung quanh hướng tây, tuy đệ đệ ham chơi, nhưng cũng hiểu chuyện, sẽ không đến chỗ nước sâu ở bên kia nghịch nước.

Nhưng nhìn mãi về hướng tây cũng chẳng thấy có ai, A Kết đang định quay đầu đi về, bỗng nhiên, một giọng nói sợ hãi cất lên từ hướng đông: "Tiểu Cửu, hình như ở bên kia, người mau qua đó tìm đi!"

Là giọng của Hồ Tử!

A Kết lần theo hướng giọng nó truyền tới, thấy trên bờ sông chỉ có ba đứa bé đang đứng ở đó, bờ bên kia có người giữ hai con ngựa, lớn tiếng kêu lên "Thiếu gia".

Trên mặt nước cái gì cũng không có, trên bờ cũng không thấy đệ đệ của nàng!

Trong lòng có dự cảm xấu, A Kết nghiêm mặt đuổi theo lũ trẻ đang đứng ở bờ bên kia: "Hồ Tử, Tiểu Cửu đâu, Tiểu Cửu đâu rồi!"

Hồ Tử nhìn nàng, lại nhìn mặt nước, bóp chặt đồng tiền trong lòng bàn tay, nhỏ giọng, không biết nói với lũ bạn điều gì. Đi theo ba đứa bé đang khom lưng đi giày, mặc quần áo, lúc cách A Kết mấy chục bước chân thì bọn trẻ nhanh chân chạy như điên, Hồ Tử cố gắng hét to để giải thích: "Tiểu Cửu rơi xuống nước rồi! Là tự hấn rơi xuống, không liên quan tới bọn đệ!" Giọng nói vừa hoảng hốt vừa sợ hãi, dường như sợ A Kết đánh hấn, trong nháy mắt, cố gắng chạy ra thật xa.

A Kết đang vô cùng nóng ruột, nghe thấy Hồ Tử nói đệ đệ bị rơi xuống nước, bước chân của nàng loạng choạng, bổ nhào ngã xuống đất, cổ tay bị hòn đá nhỏ chọc cho nóng rát. Nhưng nàng cũng chẳng quan tâm tới đau đớn của bản thân, cũng mặc kệ những đứa bé đang hốt hoảng chạy lẹ trốn, nhanh chóng chạy tới bờ sông, bạch khuôn mặt trắng bệch hoảng loạn nhìn mặt nước: "Tiểu Cửu, Tiểu Cửu!"

"Cô nương, cô nương đừng vội! Thiếu gia nhà ta đã nhảy xuống cứu rồi, nhất định không có việc gì đâu, người đừng có đại đột nhảy xuống theo, nếu không thiếu gia nhà ta lại phải vội vàng đi cứu hai người, đệ đệ của cô nương sẽ càng thêm nguy hiểm!" Thấy A Kết chạy hai ba bước đã nhảy xuống chỗ nước không sâu, cao tới thắt lưng, Trần Bình vội vàng nhảy ra khuyên.

A Kết sùng sốt, muốn nhìn người đối diện, bỗng nhiên, từ xa, tiếng rẽ nước ào ào truyền đến, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của đệ đệ trắng bệch, nàng vừa lẹ mừng vừa sợ lại vừa lo, không kìm lòng được vội vàng chạy về phía bên kia, chẳng ngờ đáy sông không bằng phẳng, nàng không cẩn thận hụt chân, người lao về

phía trước, chưa làm được gì thì người đã bị ngâm vào nước. A Kết gấp đến mức há mồm, nàng vừa ú ớ kêu thì nước sông đã ào ào đi vào lấp miệng nàng, hình như nàng mơ hồ nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của đệ đệ, nhưng lại không dám chắc chắn. Cuối cùng, tay cũng chạm được tới đáy sông, A Kết đang muốn đứng lên, đột nhiên có một cánh tay vòng quanh hông nàng, ngay sau đó nàng được người ta kéo lên khỏi mặt nước.

Giống như tìm được đường sống trong chỗ chết, A Kết gấu gao bám chặt người nọ, há miệng thở dốc, nước từ đỉnh đầu chảy xuống không ngừng, khiến cho nàng không thể mở mắt.

Cánh tay Triệu Trầm vắt ngang qua eo nàng, dáng người nhỏ bé, mảnh dẻ của nàng khiến hấn vô cùng ngạc nhiên, cánh tay càng ôm chặt nàng, trong lúc hỗn loạn, cô nương cũng bám hấn chặt như thê, cách chiếc áo mỏng, hai luồng đầy đặn áp sát ngực hấn, khiến hấn vừa nhìn đã thấy bốc hỏa, cả người căng cứng. May mắn, lý trí của hấn vẫn chưa biến mất, Triệu ngăm nhìn nàng, đầu tiên, hấn nháy mắt với Lâm Trùng Cửu, sau khi Lâm Trùng Cửu ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hấn lại quay đầu ra hiệu cho Trần Bình. Trần Bình vội vàng dắt ngựa đi sang chỗ khác, không dám nhìn thêm chút nào.

Vì thế, lúc A Kết mở to mắt, người nàng đã bị nghiêng lên, nàng sợ tới mức hét to, đang vùng vẫy thì thấy đệ đệ được người ta đặt ở trên bờ, hai mắt nhắm nghiền.

"Tiểu Cửu!" Nàng gấp tới mức dùng tay với về phía đệ đệ, nam nhân nghiêng nàng đột nhiên đi nhanh, khiến nàng có cảm giác như sắp bị ngã cái, vội vàng thay đổi tư thế, bám vào lồng ngực nam nhân. Bắp thịt của hấn rắn chắc, chặt chẽ, trong lòng A Kết hốt hoảng, ngược đầu nhìn, đối diện tầm mắt nàng là một khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc.

Miệng nàng há to, trong đầu lập tức hỗn loạn, không biết nên nghĩ tới chuyện nào trước.

Triệu Trầm không cúi đầu, trước khi nàng hoàn hồn đã đi vào cánh rừng, vút nàng vào trong bụi cỏ, sau đó nhẹ nhàng đặt Lâm Trùng Cửu xuống, quay lưng về phía A Kết, dè tay lên ngực Lâm Trùng Cửu. Với động tác thô lỗ của nam nhân, A Kết cảm thấy choáng quáng, không dễ dàng mới ngồi được, thấy đệ đệ vẫn nằm không nhúc nhích ở bên kia, lập tức bất chấp mọi thứ, xoay người bò đến bên cạnh Lâm Trùng Cửu, vừa quý, vừa khóc gọi lẹ hấn: "Tiểu Cửu, Tiểu Cửu, đệ đừng làm ty sợ..." Khóc không thành tiếng.

Quần áo nàng ướt đầm, dán chặt trên người nhưng nàng vẫn không hề hay biết, Triệu Trầm liếc mắt nhìn trộm, nhìn dần lên phía trên, nhìn khuôn mặt trắng xanh của nàng. Tóc mai ẩm ướt, đen bóng, làm khuôn mặt cô nương đang chật vật trở lên nổi bật, đáng thương vô cùng, đôi mắt đảo rung rung nước mắt, khiến lòng hấn dâng lên sự rung động khó có thể nói nên lời, sự cọ sát bốc hỏa cũng tiêu tan phần nào.

Triệu Trầm nhẹ nhàng xoa bóp cho Lâm Trùng Cửu.

Lâm Trùng Cửu "từ từ tỉnh lại", không cần giả bộ, thấy trường ty khóc, nước mắt bé cũng ào ào rơi xuống, nhào vào lòng A Kết, giải thích: "Đại tỷ, đệ sai rồi, đệ không nghịch nước đâu, ty đừng sợ!"

Đệ đệ tỉnh, A Kết càng khóc kinh khủng hơn, nàng quý ở đó, sợ hãi ôm chặt đệ đệ, vừa ôm vừa đánh mạnh vào mông Lâm Trùng Cửu. Vòng tay quang cô bé, nàng vừa khóc vừa mắng: "Ty đã nói đệ bao lẹ nhiều lần, không cho đệ nghịch nước vào buổi trưa, nếu hôm nay không có người cứu đệ, đệ, suýt chút nữa đệ đã mất mạng rồi, đệ có biết không!" Vừa nói vừa đánh. Nghĩ đến lúc nghe Hồ Tử nói đệ đệ rơi xuống nước, nàng vô cùng lo lắng sợ hãi, càng nghĩ càng giận đệ đệ không hiểu chuyện, càng đánh mạnh tay hơn.

Lâm Trùng Cửu bị đánh đau, liên tục xin lỗi, quay đầu nhìn về phía Triệu Trầm im lặng xin giúp đỡ. Không phải chính miệng huynh nói làm như vậy thì sẽ không bị đánh cơ mà...

Triệu Trầm dù bận vẫn ung dung ngồi bên cạnh, đôi mắt phượng nhìn A Kết chăm chăm, một lát sau, hấn mở miệng với khuôn mặt nghiêm túc: "Thôi, không sao là tốt rồi, chẳng phải thằng bé cũng biết sai rồi đấy sao? Có ai làm ty ty nào như cô không?"

Động tác của A Kết ngừng lại, cuối cùng nàng cũng nhớ ra có người đang ngồi bên cạnh.

Nàng giương mắt nhìn lại, vốn dĩ định nói lời cảm ơn hấn, nhưng lại thấy hấn ngồi dựa vào thân cây, một chân co lại đặt nằm ngang, một chân gập lên, tay phải tựa trên đầu gối, hờ ngực lộ bụng...

Nàng chưa nhìn mặt hắn đã vội vàng quay đầu, nhanh chóng đứng dậy, kéo đệ đệ đi: "Cảm ơn, ơn cứu mạng của Triệu công tử, ta..."

"Nàng muốn báo đáp ta thế nào?" Triệu Trầm nói vô cùng nhẹ nhàng, bởi vì nàng vội vàng đứng dậy, ánh mắt hắn dán chặt vào dáng người lung linh của nàng.

Không phải nàng không muốn cho hắn nhìn sao, hôm nay hắn phải nhìn nàng thật kỹ, nhìn nàng thật nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trêu chọc

Thật ra, A Kết chưa biết làm thế nào để báo đáp ơn cứu mạng của Triệu công tử.

Không phải nàng không biết ơn đối phương, nhưng trong hoàn cảnh này, hắn coi trần, nhìn kiểu gì cũng thấy không thích hợp để nói chuyện.

"Triệu công tử muốn..." Nàng xấu hổ, nhìn về phía Triệu Trầm, muốn hỏi hắn muốn làm thế nào, thấy hắn cũng không nhìn nàng, không, không phải không nhìn lqđ nàng, mà ánh mắt của hắn nhìn thấp hơn một chút, dường như là nhìn ngực của nàng. A Kết nghi ngờ, cúi đầu, thấy quần áo ướt đầm dán chặt vào người nàng, nơi thường bị muối muối nghịch ngợm lên đụng chạm hoàn toàn hiện rõ trước mắt hắn...

Đầu nàng nõ bùm, A Kết lập tức trốn sau lưng đệ đệ, trốn tới mức cũng chẳng phát hiện đầu đệ đệ quá thấp căn bản không che được cho nàng. Nàng muốn gấp cũng không gấp được, vội vàng kéo đệ đệ trốn sau cây, dựa vào thân cây, cắn môi không nói, trong lòng rối như tơ vò. Bây giờ nên làm gì, quần áo ướt như vậy không có lqđ cách nào về thôn được, nếu đi đường gặp người khác, thanh danh của nàng sẽ bị phá hỏng, không đi, vậy rồi cực, hắn muốn làm gì?

Đột nhiên, A Kết cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Lúc đứng đối diện với hắn ở Phẩm Lan cư, nàng sợ sự lạnh lẽo toả ra từ người hắn, ngày ấy, ở trên đường, hắn nhìn trộm nàng, nàng đã không thích hắn rồi, bây giờ hắn lại nhìn nàng chằm chằm không có hề dấu điểm, một chút lễ phép cũng không có, hắn có thể...

"Cho nàng mượn, đi sang bên kia thay đồ đi, sau đó bảo đệ đệ nàng đem quần áo nàng tới bãi đá mà phơi, bây giờ trời đang nóng, tỳ nữa là mặc được rồi." Lúc nàng đang bối rối, hắn bỗng nhiên duỗi tay ra khiến A Kết hoảng sợ, lúc này mới nhìn thấy hắn đang cầm áo ngoài của nam lqđ nhân. Nàng cảm thấy khó tin, quay đầu nhìn hắn, thấy hắn xoay lưng về phía nàng, chỉ có cánh tay của hắn, cầm áo, đưa về phía nàng, lúc này mới tuân thủ lễ phép.

A Kết cúi đầu, do dự.

Không nghe lời hắn, nàng có thể bảo đệ đệ về nhà lấy quần áo, nhưng nàng không biết lúc nào hai người đi, bởi vậy không dám bảo đệ đệ về lấy đồ, tuy bé mới bảy tuổi nhưng trong lúc này, bé lại là chỗ lqđ dựa duy nhất nàng có thể dựa vào. Nếu nghe hắn, nàng dám mặc áo ngoài của nam nhân sao?

"Nàng không muốn mặc?" Triệu Trầm nhíu mày, giọng nói lạnh lẽo.

A Kết không dám nói, càng nói nàng lại càng sợ.

Triệu Trầm chờ một lát, sau đó nhấc chân đi.

Trước khi hắn đi, Lâm Trùng Cửu đã cầm áo ngoài màu lam của hắn, ngửa đầu nói với A Kết: "Đại tỷ, Triệu, Triệu công tử có lqđ lòng tốt mà, tỷ đi thay đi, cẩn thận không lại bị cảm lạnh." Bé thường thấy mẫu thân dặn dò hai tỷ tỷ đừng sờ nước lạnh, bởi vậy, cả người ướt đầm chắc chắn sẽ không tốt.

Trong mắt bé chứa đầy sự lo lắng và áy náy, khiến lòng A Kết mềm nhũn, khẽ cắn môi, thấp giọng, nói lời cảm ơn với tên nào đó vẫn chưa đi: "Cảm ơn Triệu công tử cho mượn đồ, mong Triệu công tử canh cho ta một chút, ta..."

"Có ta ở đây, không ai có thể đi vào khu rừng này." Biết nàng lo lắng điều gì, Triệu Trầm nói lạnh nhạt.

A Kết im lặng, kéo tay Lâm Trùng Cửu đi sâu vào trong rừng, sau khi chắc chắn Triệu Trầm không thấy mình, xung quanh cũng không có ai, nàng để Lâm Trùng Cửu đứng đó canh chừng, bản thân nàng lại đi sâu về phía trước một chút, sau đó, ẩn mình trong bụi cỏ, đem quần áo ướt sũng

cởi ra, vắt khô lau người qua loa, đem áo ngoài rộng thùng thình của nam nhân lqđ mặc vào người. Đây là chiếc áo choàng cổ tròn, bởi vì nam nhân có dáng người cao lớn, chiếc áo này gần như dài tới mắt cá chân của nàng.

Ép bản thân không được nghĩ tới cảm giác quái dị, A Kết nắm chặt cổ áo đi về phía Lâm Trùng Cửu, nhỏ giọng thì thầm.

Lâm Trùng Cửu gật đầu, cầm quần áo của nàng đi về phía trước, đi được hai bước, bé quay đầu gọi nàng: "Đại tỷ, tỷ men theo ven rừng mà đi, ở đây không có ai..."

Ở trong rừng, A Kết rất sợ, nghĩ kỹ, sau đó nắm tay Lâm Trùng Cửu nghiêng người đi ra ngoài, tránh nam nhân đang đứng ở phía trước. Cuối cùng nàng ngồi xổm, trốn trong bụi cây cách Lâm Trùng Cửu mấy lqđ chục bước, lại dặn Lâm Trùng Cửu vài câu, sau đó mới để cho bé đi.

Lâm Trùng Cửu nghiêng chạy về phía bờ sông, cách nơi nghịch nước rất xa, đem quần áo giặt sạch, cố gắng vắt kiệt nước, sau đó giữ từng cái, trải trên tảng đá hong khô.

A Kết nhìn đệ đệ, thấy đệ đệ cực kỳ nghe lời, nàng mới thở ra nhẹ nhàng, dừng lại một chút, lặng lẽ nhìn về phía Triệu Trầm.

Hai người cách nhau khá xa, nam nhân đứng đưa lưng về phía nàng, khuôn mặt bị lá cây che khuất, chỉ có thể nhìn thấy tám lưng trắng nõn của hắn, thất lưng hẹp, chân dài.

A Kết vội vàng cúi đầu, không dám nhìn lung tung.

Ở bên kia, sau khi làm xong, Lâm Trùng Cửu chạy về phía Triệu Trầm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhỏ giọng nói: "Triệu đại ca, đại tỷ của đệ nhờ để chuyển lời cảm ơn đến huynh, tỷ tỷ nói quần áo tỷ ấy khô, lập tức đem áo trả lại cho huynh, sau khi về nhà, tỷ ấy sẽ kể chuyện huynh cứu đệ cho cha đệ nghe, để cha đệ ra mặt cảm ơn huynh."

Triệu Trầm xoa đầu bé, "Như vậy lại hay, đệ có thể thuận lợi xin cha đệ cho đệ theo ta học chút bản lĩnh. Nhớ rõ, không được để lộ."

Lâm Trùng Cửu hưng phấn gật đầu.

Triệu Trầm nhìn vào trong rừng, lờm một cái, nhắc chân đi về phía bờ sông: "Đi thôi, chúng ta bơi tiếp."

"Nhưng mà..." Lâm Trùng Cửu do dự.

Triệu Trầm quay đầu lại, cười với bé: "Yên tâm, có ta ở đây, đại tỷ của đệ sẽ đồng ý."

Lâm Trùng Cửu lập tức tin hẳn, ngoan ngoãn đi theo nam nhân. (vivi: tin đi tin anh có ngày em mất chị)

"Tiểu Cửu, đệ đi đâu vậy?" Tuy A Kết không dám nhìn, nhưng vẫn chú ý tới hành động của hai người, nghe thấy tiếng bước chân, nàng lên lút nhìn trộm, thấy đệ đệ lại đi về phía bờ sông, nàng vội vàng đứng lên, lqđ trốn sau thân cây, thò đầu ra gọi, giọng nói vô cùng lo lắng.

Lâm Trùng Cửu hơi lo lắng, Triệu Trầm ngăn bé lại, nghiêng người trả lời nàng: "Đệ ấy không tập bơi, sau này khó tránh lại gặp chuyện không may, ta đang rảnh, dạy đệ ấy một chút."

A Kết nhú mày, lập tức ngăn cản: "Không dám làm phiền Triệu công tử, Tiểu Cửu, đệ lại đây!" Dạy đệ đệ tập bơi, chắc chắn sau này, đệ ấy càng muốn đi nghịch nước, trẻ con mới bảy tuổi, ngay cả khi chúng biết bơi, người nhà cũng vô cùng lo lắng khi chúng ra khỏi nhà.

Lâm Trùng Cửu hậm hực, bỏ ý định học bơi, bé giải thích với Triệu Trầm: "Đại tỷ không cho đệ học, đệ... A!"

Nhưng Triệu Trầm đã vác bé lên vai rồi, cũng không thêm quay đầu lại, đi về phía bờ sông. Lâm Trùng Cửu vô cùng hưng lqđ phấn, ý vào chuyện có người giúp, cũng chẳng phải bé sợ trường tỷ, quay đầu nói với A Kết: "Đại tỷ, tỷ yên tâm, Triệu công tử bơi giỏi lắm, đệ sẽ không gặp chuyện gì đâu!"

A Kết tức giận, không nhìn được đuôi theo đệ đệ, Triệu Trầm nghe thấy tiếng bước chân của nàng, cười cười, dừng bước, xoay người nhìn nàng, không nói được câu nào.

Hắn chẳng cần nói gì, chỉ cần nhìn hắn đang cời trần, đứng thoải mái ở nơi ấy, A Kết vừa chạy đến gần lập tức quay lại tìm chỗ trốn, thừa thẹn vừa cầu: "Cảm ơn Triệu công tử có lòng tốt, nhưng đệ đệ của ta vẫn còn quá nhỏ, mong Triệu công tử không cần dung túng cho đệ ấy nghịch nước!"

Triệu Trầm nhìn chằm chằm góc áo của hắn lấp ló sau thân cây, tưởng tượng bộ dáng nhón nhác lại không thể tránh được của nàng, cảm thấy từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ vui sướng đến vậy, "Đó chỉ là ý kiến của nữ nhân các nàng, nam nhi, đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể sợ nước? Tiểu Cửu, đệ có muốn học không?"

Giọng nói của hắn trong trẻo mà nghiêm nghị, trong giọng nói ấy chứa đầy dũng khí oai hùng, Lâm Trùng Cửu không cần suy nghĩ đã hét lớn: "Muốn!" Bé cũng muốn làm một nam nhân lợi hại như Triệu công tử!

Triệu Trầm cực kỳ hài lòng, quay sang nói với A Kết: "Nếu Lâm cô nương không đồng ý, cứ việc mang Tiểu Cửu đi, nàng không làm được, ta sẽ tiếp tục dạy hắn."

Lời này rất vô lại, nam nữ khác nhau, hắn không mặc quần áo, làm sao A Kết dám thò tay cướp người?

Hắn không thêm nói đạo lý với nàng, A Kết cố gắng khuyên đệ đệ, nhưng Lâm Trùng Cửu đã đi theo Triệu Trầm, đắm mình vào dòng nước, quên mất trường tỷ từ lâu rồi.

Vì thế, A Kết chỉ có thể lo lắng, nhìn mặt sông chằm chằm, cố gắng chỉ nhìn đệ đệ. Triệu Trầm lặn xuống nước, nàng nhẹ lqđ nhàng thở ra, Triệu Trầm ngoi lên, nàng lập tức mở to mắt, khi Lâm Trùng Cửu hụp đầu vào trong nước, A Kết hận không thể chạy ngay ra, xách đệ đệ lên, may mắn, Lâm Trùng Cửu không nín thở lâu, nhanh chóng ngoi đầu lên.

A Kết chưa bao giờ phải chịu sự giày vò lớn như vậy, trong rừng mát rượi nhưng cả người nàng toàn mồ hôi.

Gió nhẹ phất qua, có mùi hương xa lạ bay vào mũi nàng. A Kết ngẩn ra, không nhận được tập trung nghĩ để phân biệt. Là mùi hương của nam nhân toả ra từ chiếc áo lụa nàng đang mặc, có mùi mồ hôi nhân nhát, ngửi thật kỹ, người tinh tế mới ngửi thấy mùi hoa lan thanh nhã. Bỗng nhiên, A Kết nghĩ đến bồn hoa lan đệ nhất công phẩm, mùi trên áo của hắn không phải là mùi của hương nhang, chắc nhà hắn trồng rất nhiều hoa lan?

Phong Lan thanh lịch, mặt mày đoan chính, lễ độ, đoá hoa tượng trưng cho người quân tử, Hi Lan tượng trưng cho người cao thượng.

Tại sai, hành động của hắn có thể vô lại như thế? Hoàn toàn không phù hợp với tính cách lạnh lùng của hắn.

Thật ra, có khi hắn vô lại, nhưng cũng khi hắn lại vô cùng biết phép tắc, khi cho nàng mượn áo, hắn quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Lần đầu tiên, A Kết gặp phải người quái thai như hắn.

"Triệu đại ca, huynh thật lợi hại!" Đang nghĩ đến sừng người, giọng nói kính nể của đệ đệ truyền tới.

A Kết nhìn mặt sông, thấy đệ đệ đang đứng ở nơi có mực nước cao đến eo nhìn chằm chằm lòng sông, không thấy nam nhân đâu cả, chắc chắn là hắn đang lặn rồi.

Không thể không nói, hắn nín thở rất tốt.

A Kết cũng không nghĩ nhiều, chỉ nhìn đệ đệ.

Lâu như vậy, vẫn không thấy nam nhân vẫn ngoi lên, Lâm Trùng Cửu bắt đầu sốt ruột, A Kết cũng thấy hơi lo lắng.

Hình như, cũng tương đương với thời gian pha một ly trà nhỏ thôi?

Có thể, hắn hơi sơ suất nên xảy ra chuyện không?

A Kết lặng lẽ nhìn người đi theo hắn, nhìn qua lại không thấy, đi vài bước, phát hiện người đi theo hắn đang nằm trong bụi cỏ ở trên bờ, ống tay áo che khuất khuôn mặt, giống như đang ngủ.

"Triệu đại ca, Triệu đại ca, huynh làm sao vậy?" Ở bờ sông vang lên tiếng kêu sợ hãi, A Kết ngẩng đầu, thấy Lâm Trùng Cửu hốt hoảng chạy đến chỗ nước sâu. A Kết sợ hãi, vội vàng gọi đệ đệ: "Tiểu Cửu, đừng đi!"

"Có thể Triệu đại ca chìm xuống đáy sông rồi!" Giọng nói Lâm Trùng Cửu run rẩy, hét lên.

"Vậy đệ gọi hắn dậy cứu người đi!" A Kết đi ra, chỉ vào Trần Bình đang nằm ở bên kia.

Lâm Trùng Cửu lập tức xoay người, lấy hơi gọi thật to.

Trần Bình nghe rõ lời nói của hai chị em nàng, không lo lắng chút nào, tiếp tục giả vờ ngủ.

Lâm Trùng Cửu lo lắng sắp khóc: "Đại tỷ, Triệu đại ca, huynh ấy..."

Lúc này, A Kết cũng không quan tâm được nhiều thứ lễ tiết, hốt ha hốt hoảng chạy dọc theo bờ sông, chạy đến bờ biển, ở giữa sông, nước sâu thấy nhìn rõ được. Nàng vừa định đi xuống để tìm, bỗng lộp độp, ở phía trước có tiếng đập nước lớn, nam nhân đến gần chỗ nàng đứng. A Kết ngẩng người, kinh ngạc nhìn hắn rẽ nước, đi về phía nàng, hai tay hắn dang rộng tạt nước, những giọt nước theo mép tóc rơi xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng. Lông mi đen dài như mực bị ngấm nước, tư thế oai hùng tràn đầy sức sống, bởi vì lông mi ẩm ướt, đôi mắt phượng hẹp dài càng long lanh sắc nước, nhìn thẳng nàng.

Trong chớp mắt, trái tim của A Kết đập thành thình.

Nhưng dưới ánh mắt sáng rực của nam nhân. Cái nhìn chăm chú của hắn nhanh chóng khiến A Kết bừng tỉnh, nàng xoay người rồi đi, môi đỏ mọng nhếch lên, trong lòng có cảm giác hình như mình bị lừa.

"Nàng lo lắng cho ta, phải không?"

Giọng nói trầm thấp, không che dấu sự vui mừng vang lên sau lưng nàng. Hối, suy đoán thành sự thật, A Kết cắn môi, chạy đi.

Triệu Trầm không đuổi theo, đứng ở nơi nước cạn, nhìn theo bóng nàng.

Cô nương mặc áo bào của hắn, gió nhẹ nhàng lướt qua khiến tay áo tung bay, làm cho dáng người nàng càng nhỏ xinh thướt tha, đôi chân dài nhỏ trắng nõn lộp độp như ẩn như hiện, một lát sau đã được cây rừng che giấu, nàng vội vàng trốn sau cây.

Triệu Trầm lặng lẽ cười, mắt nhìn gốc cây nàng nấp, rồi nhìn lên phía trên, nhìn cây trong rừng, lại nhìn bầu trời xanh quang đãng, tâm trạng hắn vô cùng vui vẻ.

Chương 10: Quyết định

Sau giờ ngo, nắng càng thêm gay gắt, quần áo A Kết khô rất nhanh.

Đổi quần áo xong, A Kết không ló mặt ra, đưa áo choàng cho Lâm Trùng Cửu, nhờ bé đem áo trả cho Triệu Trầm.

Lâm Trùng Cửu ôm quần áo chạy về phía Triệu Trầm. Hai người cũng không học bơi nữa, sau khi bé học được nín thở, Triệu Trầm dạy bé ngồi trung bình tấn, ngồi đến khi nước lặn vào chỗ hai người ngồi, bé đi lấy quần áo cho tỷ tỷ, Triệu Trầm ngồi dựa lưng vào thân cây hóng mát, nhớ tới cuộc sống an nhàn sung sướng, nhưng lại lqđ không ghét bỏ thân cây thô ráp một chút nào.

"Triệu đại ca, trả cho huynh." Lâm Trùng Cửu gọi vô cùng thân thiết. Ở với nhau chưa tới một canh giờ, bé đã không sợ khuôn mặt lạnh lùng uy nghiêm của nam nhân này nữa rồi.

Triệu Trầm bình tĩnh cầm áo, đứng thẳng, nhanh chóng mặc vào. Mặc áo vào người, trên áo còn lưu lại hơi ấm của nàng ấy.

Hắn không không chế được mà cảm thấy run rẩy.

Chớp mắt nhìn một cái, bộ ngực nàng căng tròn, đôi cẳng chân mảnh khảnh, giống như không hề đứng xa hắn mà đang dán lên người hắn vậy.

Theo bản năng, hắn nhìn về phía cánh rừng.

Nơi đó cây cối che kín, chỉ có một góc vấy trắng lộ ra.

"Triệu đại ca?" Lâm Trùng Cửu thấy hắn sững sờ cầm vật áo, nghi hoặc gọi hắn.

"Không có gì." Triệu Trầm thu hồi tầm mắt, nhanh chóng buộc lại đai lưng, nghiêm mặt lại, dặn dò bé: "Nhớ kỹ lời ta nói, không được để lộ sơ hở." Nói xong, hắn xoay người đi về phía Trần Bình, xoay mình lên ngựa, trong nháy mắt đã chạy rất xa.

Lâm Trùng Cửu hâm mộ nhìn theo hai con ngựa đang phóng như bay.

"Đừng nhìn nữa, mau theo tỷ về nhà, xem nương xử lý đệ như thế nào." A Kết vỗ nhẹ vào đầu đệ đệ, nói vô cùng buồn bực. Nếu không phải đệ đệ ham chơi, thì hôm nay cũng xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nàng cảm kích Triệu công tử cứu đệ đệ, lại không thích hắn trêu chọc nàng. Trước khi cứu người, lúc đó quần áo hắn không lqđ chỉnh tề, về tình có thể tha thứ, sau đó hắn lại có ý dụ nàng đi về phía bờ sông, hành động đó của hắn nhằm mục đích gì?

Lâm Trùng Cửu chột dạ, vừa đi cùng trưởng tỷ vừa nói xin lỗi: "Đại tỷ, đệ không cố ý đâu, một lát nữa, nương đánh đệ, tỷ xin giúp đệ được không, tỷ lớn nhất mà..." So sánh với bàn tay của mẫu thân, đại tỷ vẫn ôn nhu hơn rất nhiều.

Trong lòng A Kết chứa đầy tâm sự, cũng không có tâm trạng để ý đến bé.

Chuyện hôm nay, lúc cả người nàng ướt đầm đã bị Triệu công tử thấy, nàng cũng nhìn thấy lồng ngực của đối phương, một khi chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh của nàng sẽ bị phá hủy, tới lúc đó, Mạnh Trọng Cảnh có ghét bỏ nàng không?

"Tiểu Cửu, đệ hứa với tỷ tỷ, sau kh về nhà chỉ nói đệ rơi xuống nước được Triệu công tử cứu, không được nói tới chuyện tỷ tỷ cũng rơi xuống nước, biết không? Không chỉ không được nói với phụ thân và nương, với những đứa trẻ ở bên ngoài, đệ cũng không được nói, nếu không tỷ tỷ sẽ bị người ta chê cười." A Kết dùng lqđ bước, ngồi trước mặt đệ đệ, nghiêm túc dặn dò bé.

Lâm Trùng Cửu ngoan ngoãn vâng lời, "Đại tỷ yên tâm, Triệu đại ca đã đã nói với đệ, huynh ấy nói chuyện này trừ bốn người chúng ta, ai cũng không được biết."

A Kết ngạc nhiên, "Hắn, hắn nói với đệ như vậy?"

Lâm Trùng Cửu gật đầu, nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc: "Đại tỷ, tỷ sao vậy?" Về mặt giống như cực kỳ khiếp sợ.

Đối với trẻ con, cái gì chúng cũng không hiểu, A Kết không giải thích, chỉ dặn dò thêm vài câu, sau đó đè nén sự phức tạp trong lòng, đưa đệ đệ về nhà.

Hai mẹ con Liễu thị vừa tỉnh ngủ, đang rửa mặt.

Lâm Trúc rửa xong trước, vắt khăn lên dây phơi quần áo, nhìn thấy trưởng tỷ và đệ đệ về, khuôn mặt vui sướng khi thấy người gặp họa, quay mặt vào trong lqđ phòng, gào lên: "Nương, đại tỷ đưa Tiểu Cửu về rồi!" Đệ đệ ham chơi, buổi trưa lén lút đi chơi khiến đại tỷ phải đi tìm, việc này đã thành thói quen, lúc dậy không thấy hai người là có thể đoán được.

Hiển nhiên trong lòng Liễu thị cũng có tính toán riêng.

Nàng vốc nước lau mặt, cho Lâm Trúc đi đổ nước, khuôn mặt nghiêm khắc, đứng ở cửa chờ hai tỷ đệ A Kết, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lâm Trùng Cửu nhưng lại hỏi A Kết: "Hôm nay tìm thấy nó ở đâu?"

Đầu Lâm Trùng Cửu cúi gầm xuống, không nhìn được kéo tay áo trưởng tỷ.

A Kết thở dài, dắt đệ đệ vào trong nhà: "Nurong, chúng ta vào nhà rồi nói."

Chuyện này hình như có gì không đúng, trong lòng Liễu thị dâng lên sự nghi ngờ, cũng xoay người đi vào, Lâm Trúc đổ nước xong cũng chạy vào theo.

Trong phòng, Lâm Trùng Cửu giống như tội phạm, cúi đầu đứng giữa phòng, Liễu thị ngồi cạnh giường đất, Lâm Trúc dựa vào mẫu thân, A Kết ngồi ở đầu bên kia với Liễu thị, nhẹ giọng thăm thi.

Nàng nói xong, nhưng Liễu thị cũng không nói gì, Liễu thị đứng dậy, ôm bé, đặt bé nằm sấp trên giường, sau đó lột quần của bé, trợn tròn bàn tay liên tiếp roi xuống mông bé. Vừa đánh lại vừa lqđ mắng: "Giỏi lắm, không cho con đi nghịch nước, hôm nay còn dám đi chơi ở phía đông, con ngại mạng con quá dài chứ gì? Quen thói coi trời bằng vung có phải không, này thì không nghe lời, ta cho con biết thế nào là không nghe lời!"

Rõ ràng rất tức giận, khuôn mặt lại trắng bệch. Nàng chỉ có một đứa con trai, trước khi sinh trước bé, nàng là đứa con dâu bị người trong thôn chê cười không biết bao nhiêu năm, khó khăn lắm mới sinh được mụn con trai, vậy mà hôm nay suýt nữa lqđ thì mất đi nó, nếu không phải gặp được quý nhân, nhitử mà xảy ra chuyện gì bất trắc, nửa đời sau nàng có sống nổi không?

Vừa đánh vừa nghĩ đến khi mông bé đỏ lừ.

Khi dạy dỗ con cái, Liễu thị vô cùng nghiêm túc, Lâm Trúc cũng không dám ngồi, đứng trên mặt đất, miệng câm như hến.

Vốn dĩ, Lâm Trùng Cửu liên tục xin lỗi, nhưng lại nghe thấy tiếng khóc nức nở lẫn trong lời mắng của mẫu thân, bé ngoan ngoãn nằm sấp, không nói gì.

Thấy đệ đệ hiểu chuyện, mông cũng đỏ lừ, A Kết ngẩn mẫu thân lại, kéo tay nàng khuyên nhủ: "Nurong, Tiểu Cửu cũng biết sai rồi, xin người bớt giận đi, không có việc gì là tốt nhất, sau này chúng ta quản lý đệ thật chặt, không cho đệ ấy chuồn đi là tốt nhất. Tiểu Cửu, sau này, đệ sẽ không đi nữa, đúng không?" Quay đầu nhìn đệ lqđ đệ, giúp bé kéo quần lên.

Lâm Trùng Cửu quan sát mẫu thân, nhảy xuống đất, nói năng thành khẩn: "Nurong, con hứa sau này không ham chơi, con với Triệu đại ca đã hẹn với nhau, sau này, cách ba ngày, huynh ấy sẽ về dạy con võ công ở trên bờ sông, con muốn học chút bản lĩnh của huynh ấy, con cũng muốn cao lớn, cường tráng như huynh ấy."

"Triệu công tử muốn dạy võ công cho con?" Liễu thị kinh hãi, nhìn trưởng nữ.

A Kết có biết đâu, cúi đầu hỏi đệ đệ: "Hắn nói với đệ lúc nào?"

Lâm Trùng Cửu nhìn mẫu thân và trưởng tỷ, đầu óc lộn tung phèo. Vừa nghĩ lý do vừa giải thích: "Triệu đại ca nói khi huynh ấy dạy đệ tập bơi. Huynh ấy rất có bản lĩnh, đệ muốn bái huynh ấy làm thầy, Triệu đại ca không đồng ý, huynh ấy chỉ nói đệ hợp ý huynh ấy, đồng ý dạy cho đệ một ít võ lqđ công thô thiển. Đúng rồi, Triệu đại ca nói huynh ấy chỉ thuận tay cứu đệ thôi, mọi người không cần để ở trong lòng, huynh ấy còn nói nếu mọi người không muốn đệ học, huynh ấy lập tức không dạy."

Nói tới đó, Lâm Trùng Cửu nhào vào lòng mẫu thân, ôm nàng cầu xin: "Nurong, Triệu đại ca rất lợi hại, nurong cho con học theo huynh ấy được không? Nurong yên tâm, con hứa sẽ không trễ nãi việc đọc sách, chỉ cần nurong cho con học võ công, sau này con sẽ không chạy loạn với bọn Hồ Tử nữa!"

"Không được!" Liễu thị chưa nói, A Kết đã kiên quyết phản đối.

Liễu thị thấy hơi ngỡ ngàng, tại sao con gái lớn lại phản đối quyết liệt như vậy, nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc.

Lâm Trúc lại bu vào, quay đầu hỏi nàng: "Vì sao đại tỷ lại phản đối a? Muội cảm thấy chẳng có gì không tốt, có Triệu công tử dạy Tiểu Cửu, Tiểu Cửu có thể học được chút bản lĩnh, không ra ngoài ham chơi để chúng ta lo lắng, một công đôi việc mà. Lại nói nói Triệu công tử nhà lqđ người ta cứu mạng Tiểu Cửu, còn đồng ý dạy Tiểu Cửu, điều đó chứng minh hắn nể mặt chúng ta, chúng ta không cho Tiểu Cửu đi, về tình về lý đều không có gì để nói mà?" Thấy đại tỷ như vậy, chắc chắn lúc ở trên bờ sông, tỷ tỷ và Triệu công tử đã xảy ra chuyện gì đó, nàng vô cùng hối hận khi bản thân mình không được chứng kiến chuyện đó.

A Kết nói xong mới ý thức được nàng phản ứng quá mạnh

Muội muội nói quả thật rất có đạo lý, nếu hắn không có cô ý trêu đùa nàng, ngay cả khi hắn trêu chọc nàng một cách quá lqđ đáng, nàng cũng không tìm được bất cứ lý do gì để phản đối. Nói Triệu công tử vô lại, hạ lưu, nhưng hắn cũng có chỗ lệ độ, phép tắc, cũng hứa không nói chuyện này ra ngoài, hắn cũng là quân tử, nhưng khi nghĩ đến ánh mắt của hắn nhìn nàng, lúc hắn cời trần, bá đạo tới gần nàng, theo bản năng, A Kết không muốn có bất cứ sự dính dáng nào liên quan tới hắn

Nhưng những điều này, nàng lại không thể nói cho người nhà biết

Đối với ánh mắt tò mò, nghiên cứu của muội muội, A Kết cố gắng trấn định lại, nói với mẫu thân: "Nương, nhìn cách ăn mặc của Triệu công tử, chắc hẳn không phải là người bình thường, làm sao hắn có thời gian rảnh để dạy Tiểu Cửu học chứ? Chúng ta cũng không biết hắn ở đâu, có xa nơi chúng ở hay không. Con thấy chắc là hắn không chịu được sự quấy rầy của Tiểu Cửu nên mới đồng ý, không phải hắn cũng nói nếu chúng ta không muốn, hắn sẽ không dạy hay sao? Chắc là không

muốn từ chối trực tiếp trước mặt Tiểu Cửu, nên nói câu uyển chuyển như vậy nhằm ám chỉ chúng ta nên khuyên can Tiểu Cửu."

Hai nữ nhi nói đều có đạo lý, Liễu thị hơi do dự

Lâm Trùng Cửu vô cùng xót ruột, biết nhị tỷ đứng về phe của bé, bé chuyển tới đứng bên cạnh Lâm Trúc, nói lời son sắt: "Nương, người đừng nghe đại tỷ, học Triệu đại ca rất thích con, huynh ấy dạy con nín thở trong nước, dạy con ngồi trung bình tấn, lại còn khen con có bản lĩnh tốt! Không tin, ba ngày sau, mọi người đi cùng với con ra bờ sông hỏi huynh ấy, huynh ấy đồng ý dạy con mà!"

Lâm Trúc cười, nói theo: "Đúng rồi, đúng rồi, con nhớ Triệu công tử nói chuyện với nương rất lạnh nhạt, người như vậy, nếu không thật lòng thích Tiểu Cửu, làm sao hắn có thể nhận lời chứ? Đại tỷ, tỷ suy nghĩ quá nhiều rồi. Hắn để Tiểu Cửu hỏi phụ thân và nương, điều đó chính tỏ hắn rất kính trọng trưởng bối, đâu đến mức quanh quẩn như vậy." Cho dù thế nào, người như Triệu công tử, Tiểu Cửu có thể kết bạn với hắn, đó là may mắn của bé

Đệ đệ muội muội đều kiên trì muốn đi, A Kết chỉ có thể nhìn về phía mẫu thân, xin sự giúp đỡ: "Nương, Tiểu Cửu nhỏ như vậy, học võ công làm gì, điền đó cơ bản là không cần..."

Bị ba chị em nói liên tục, Liễu thị hơi đau đầu, đem việc quyết định chuyển sang cho phụ thân xử lý: "Đừng nói nữa, chờ phụ thân các con về, để phụ thân các con quyết định!" Trọng phu đọc sách cũng có kiến thức, hẳn quyết định thế nào cả nhà đều nghe theo, chắc chắn không sai.

A Kết không biết làm thế nào.

Lâm Trùng Cửu làm mặt quỷ với trưởng tỷ, đi chơi với nhị tỷ, nhị tỷ nói giúp bé, bây giờ, bé thân nhị tỷ nhất.

Nhưng bé vẫn giữ lời hứa, Lâm Trúc làm đủ mọi cách để dụ dỗ bé, bé vẫn không hề nói tới chuyện trưởng tỷ rơi xuống nước.

Lâm Trúc quán quýt bé một lúc lâu cũng không có tác dụng gì, cuối cùng đổi hướng, đi do thám thái độ của A Kết, nhưng chính A Kết lại là người không thể nói cho muội muội biết được, nàng cúi đầu, thề thốt không để ý tới muội muội.

Hoàng hôn, Lâm Hiền cười con lừa về nhà.

Lâm Trúc kéo Lâm Trùng Cửu, cười hi hi ra đón phụ thân, tranh nhau nói chuyện buổi trưa cho phụ thân. Lúc đó A Kết ở phòng bếp, giúp Liễu thị chuẩn bị cơm chiều, nàng lo lắng phụ thân bị đệ đệ và muội lừa gạt nhưng nàng lại không thoát được công việc phải làm, chỉ có thể lo lắng học đường. Liễu thị đem tất cả biểu hiện của nàng thu vào tầm mắt, thầm nghĩ thú vị, đây là lần đầu tiên đứa thứ hai và thứ ba bắt tay nhau đối đầu với trưởng tỷ.

Khuôn mặt Lâm Hiền ôn hòa, lúc hai đứa con vờn quanh thì hẳn cho lừa ăn, rửa tay rửa mặt, sau đó ngồi cạnh lò sưởi được đặt ở đầu giường, uống trà đứa con gái thứ hai đưa, vô cùng hài lòng.

Uống xong, hắn bắt đầu tính sổ.

"Tiểu Cửu lên lút đi chơi, lại rơi xuống nước, phạt con đêm nay không được ăn cơm, lập tức về phòng tự kiểm điểm."

Lâm Trùng Cửu lập tức ừ rừ, cũng không dám cãi lại, ỉu xiu đi về phòng phía tây.

"Phụ thân, con không làm sai cái gì..." Lâm Trúc vội vàng bò lên giường, quỳ gối, đấm lưng, bóp vai cho Lâm Hiền.

Lâm Hiền nhắm mắt hưởng thụ một lúc, sau đó mới nói: "Nên ăn cơm thôi, con đem bàn ra, dọn bát đĩa lên đây, đừng để chuyện gì cũng tới tay đại tỷ con."

"Dạ, con đi ngay đây!" Không bị phạt, việc nhỏ như vậy thì tính là gì chứ, Lâm Trúc vui vẻ chạy đi.

Con cái đi hết rồi, Lâm Hiền tựa vào đầu giường, bắt đầu cân nhắc.

Nhà mình không tiền không thế, chỉ có hai đứa con gái tựa bông hoa, đứa con gái cả đã có hôn ước, sắp lập gia đình, học đứa thứ hai là một nha đầu lười, tuổi lại nhỏ, không có khả năng lọt được vào mắt của người này. Hướng chi người ta ra tay không cần báo đáp, cũng không nhận Tiểu Cửu làm đồ đệ, tình cảm người quân tử nhạt như nước, chắc là hợp ý Tiểu Cửu thôi?

Hắn không tham vọng bất cứ điều gì, đời này chỉ mong sống yên bình như vậy, về đứa con trai, nếu đã có may mắn như vậy, đi theo người ta cũng tốt.

Buổi tối, khi bốn người ăn cơm, Lâm Hiền lại hỏi con gái lớn tình hình ở bờ sông học trưa nay một lần nữa, chắc chắn không có điều gì không đúng, hắn nói luôn: "Bất kể ra sao, ba ngày sau, ta sẽ đi cùng Tiểu Cửu tới bờ sông gặp Triệu công tử, đến lúc đó ta sẽ dắt Tiểu Cửu đi, nếu như Triệu công tử muốn dạy Tiểu Cửu, người ta có ý tốt, chúng ta cũng không nên cự tuyệt."

Lâm Trúc vô cùng vui vẻ.

A Kết cúi đầu không nói. Phụ thân đã lên tiếng, nếu nàng tiếp tục phản đối, nói không có lý ngược lại sẽ khiến cho mọi người nghĩ trong lòng nàng có quỷ.

Ở phòng phía tây, Lâm Trùng Cửu nằm úp sấp trên cửa nghe lỏm, mừng đến mức suýt nữa thì nhảy dựng lên, ngây ngất đi vào trong buồng, vui đầu ăn com chiều trường tỷ lên lút bụng cho bé.

Giải quyết xong chuyện của nhi tử, Lâm Hiền cười cười, nhìn thê tử, đưa chén không cho thê tử.

Đôi má Liễu thị ửng đỏ, giận giữ, lặng lẽ lườm hán một cái.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hiểu lầm

Màn đêm buông xuống, hai chị em A Kết trở về sương phòng, Lâm Trùng Cửu cũng đã ngủ.

Phòng chính ở phía đông, Lâm Hiền miễn cưỡng tựa vào thùng tắm, cố ý tắm thật chậm.

Liễu thị thu dọn phòng bếp xong, vào phòng thấy hán còn chưa tắm xong, hơi sững sờ, Lâm Hiền quay đầu lại, đưa khăn cho nàng: "Tới đây, kỳ lưng giúp ta."

Nam nhân ba mươi mấy tuổi, ôn hòa tuấn lãng, vừa có khí chất nho nhã của thư sinh, lại vừa có thân hình cường tráng của nông dân, thành thân nhiều năm, chỉ có nàng mới có thể nhìn thấy sự xấu xa vô lại trong mắt hán, thật ra nàng càng nhìn qđ càng thích, cảm thấy số mệnh của bản thân thật là tốt, gả cho người như hán. So với những tỷ muội quen thuộc ở trong thôn, cho dù được gả cho người tốt hơn hay hư hỏng hơn trượng phu của nàng, nhưng khi đem trượng phu ra so sánh, qđ chắc chắn không ai hơn hán, hưởng chi nam nhân nhà nàng không chỉ có bộ dạng tốt đẹp, còn biết kiếm tiền, còn phong nhã..

Liễu thị không đọc sách, không biết phong hoa tuyết nguyệt là thế nào, lúc thân thiết trượng phu sẽ nói những câu khiến mặt nàng hồng tím đập nhanh, chắc cái đó được gọi là phong nhã?

(vivi: phong nhã cái gì? Lưu manh, vô si thì có)

Sau khi hết đồ mặt, ngồi trên ghế kỳ lưng giúp trượng phu, nói với trượng phu chuyện nàng vừa cân nhắc: "Nếu Triệu qđ công tử đồng ý dạy Tiểu Cửu, ngay cả khi không bá sự, kiểu gì chúng ta cũng phải mời hán đến nhà ăn bữa com chứ?"

Lâm Hiền quay đầu lại, thân thiết choàng tay lên vai thê tử, nói băng quơ: "Tất nhiên là muốn mời, nhưng chưa chắc người ta sẽ tới."

Với động tác của hán, cả người nàng như nhũn ra, còn muốn nói điều gì, Lâm Hiền đột nhiên đứng dậy, cả người ướt nhẹp bỏ nhào về phía nàng..

Có rượu trợ hứng, mấy ngày gần đây lại không thân thiết, đêm nay Lâm Hiền tung hoành làm việc lớn.

Sau khi ân ái, hai vợ chồng thờ hồng học, nói vài lời, ôm nhau ngủ.

A Kết lại không ngủ được.

Nhắm mắt lại, trong đầu nàng tràn đầy hình ảnh cơ thể nam nhân nàng nhìn thấy vào ban ngày. Hán ngồi trong bụi cây, thắt lưng hẹp, chân dài, hai tay rẽ nước, qđ sắc mặt thay đổi, điên cuồng không kềm chế được, hán nhìn nàng chăm chăm bằng đôi mắt phượng hẹp dài, từng hình ảnh, từng hình ảnh, vô cùng rõ ràng.

Nàng ảo não cắn môi, trong lòng cảm thấy xấu hổ, muốn xoay người để giải sầu, lại sợ muội muội tỉnh giấc.

Nàng nhìn một người nam nhân, cho dù không ai biết, nàng nhìn người không phải là tướng công trong tương lai của nàng.

Nàng không muốn nghĩ, không muốn nghĩ, nhưng những thứ nàng không nên nhớ nó lại cứ hiện ra, không dời đi được, ngay cả khi nàng cố gắng nghĩ về khuôn mặt thật thà, trầm ổn, phúc hậu của Mạnh Trọng Cảnh, cũng vô tác dụng.

Mọi thứ thuộc về hán giống hệt như con người hán, trong treo mà lạnh lùng lại bá đạo không cho phép cự tuyệt.

Ngoài cửa sổ, vàng trăng ở trên cao, toả sáng hình ảnh cô nương lăn lộn khó ngủ, cũng chiếu sáng, nhìn nam nhân nhớ cô nương không ngủ được.

Trong trang trại nông thôn, mọi người đã ngủ, Triệu Trầm gác chân dài lên trên giường đất, tựa người vào vách tường không nhúc nhích, nghiêng đầu, nhìn bình phong.

Vất trên bình phong là chiếc áo ngoài của hấn.

Lúc về, bọn nha hoàn muốn cầm chiếc áo ngoài của hấn đi giặt, hấn không cho.

Hấn nhìn chăm chăm nó, trong mắt hiện lên hình ảnh cô nương bên bờ sông.

Lúc hấn ngoi lên khỏi mặt nước, thấy nàng ngo ngác đứng trên bờ sông, mặc áo

của hấn. Vai của nàng nhỏ hơn hấn, chiếc áo cổ tròn rộng, hở ra mảng lớn làn da lợt trắng, cần cổ thon dài mỹ lệ, xương quai xanh gầy yếu tinh xảo. Cẳng chân nàng cũng lộ ra, trắng muốt. Mềm mại như lợt ngọc. Đáng tiếc, hấn chưa kịp nhìn kỹ, nàng đã chạy rồi. Dường như ngọn gió cũng biết hấn muốn nhìn, thổi vạt áo tung bay, hát lên lộ đôi chân, cho xem một chút lại che đi, càng khiến cho người ta mơ màng.

Khi nàng mặc bộ quần áo đó, nàng có mặc gì ở trong không?

Chắc là không mặc gì, dù sao chắc chắn quần áo trong của nàng cũng ướt đầm.

Vậy phải chăng, hôm nay, lúc đứng trước mặt hấn, nàng gần như là .....loã thể*?

Loã thể: không mặc gì

Đã từng nhún nhảy trước mắt hấn, cánh tay của hấn đã từng gắt gao áp chặt ngực nàng. Mềm mại như vậy, nếu không có quần áo che phủ, nàng sẽ có bộ dáng thế nào?

Ánh trăng tràn qua rèm cửa lụa mỏng, sáng trong như nước, hấn lại đặt mình vào sự khó chịu, càng nghĩ càng thấy nóng.

Hấn xuống đất, cầm chiếc áo đưa lên chóp mũi, cảm nhận mùi hương nàng lưu lại.

Áo ngoài làm bằng loại tơ lụa tốt nhất, mát rượi nhẵn nhụi, như nước, giống như khi hấn ôm nàng, chạm vào làn da của nàng.

Nếu, nếu lúc đó ở giữa sông, chỉ có hấn và nàng, hấn sẽ kéo nàng lên, ôm nàng vào trong rừng, hấn sẽ ném nàng vào trong bụi cỏ, sau đó...

Màn đêm tĩnh lặng, nghĩ đến chuyện hoang đường cũng không có ai biết, nam

nhân cầm chiếc áo lên giường, giống mơ lại không phải mơ, trong đầu đều là cảnh mộng ảo.

Trong cảnh mộng ảo, nàng vẫn muốn chạy trốn, lại không thể trốn thoát, khóc như hoa lê đài vũ. (câu này chắc ai cũng biết rồi, em không giải thích nữa nhé)

Kết thúc ảo cảnh, Triệu Trầm buông lỏng tay, hơi thở nặng nề.

Hấn nằm ngửa mặt, ngo ngẩn nhìn vầng trăng, hoang mang không hiểu vì sao mới nhìn thấy nàng ba lần thì hấn đã nảy sinh ham muốn hai lần. Hấn không phải Liễu Hạ Huệ, xã giao bên ngoài, những lần không chịu nổi hấn cũng đã trải qua, lúc dục lợt vọng của hấn nổi lên, hấn vẫn cảm thấy chán ghét, người có thể khiến hấn hưng phấn tới mức không thể không động tay động chân, hình như chỉ có.....nàng.

Có lẽ, càng ngày hấn càng già chẳng?

~

Ba ngày sau, Triệu Trầm dậy thật sớm, chuẩn bị đi ra bờ sông.

Ninh thị vừa tỉnh ngủ, chưa ngồi dậy đã nghe thấy tiếng động, tò mò bảo Ván Mai là nha hoàn thân cận đi hỏi.

Ván Mai nhanh chóng quay lại, cười nói: "Phu nhân, thiếu gia lại dẫn Trần Bình đi săn thú, nói là trước hoàng hôn sẽ trở về."

Ninh thị hiểu, sau đó lắc đầu, hôm nay trời nắng như vậy, đứa con nàng mệt cũng chẳng thèm chê trời nắng.

Triệu Trầm đi rất sớm, lúc đến bờ sông trời đã sáng, hấn ngồi trên ngựa nhìn con đường giao nhau ở phía xa, bởi vì bờ sông khá thấp, không có cách nào để nhìn thấy thôn ở bên kia.

Hấn nắm chặt dây cương, mặc kệ ngựa cúi đầu ăn cỏ.

"Thiếu gia, bọn họ đến rồi." Trần Bình vẫn chăm chú nhìn con đường, thấy người đến, hấn vội quay đầu gọi thiếu gia nhà mình.

Triệu Trầm giống như không nghe thấy, một lát sau mới quay đầu lại.

Người tới là hai cha con, có vài lần có duyên gặp mặt, Lâm lão gia đi trước, Lâm Trùng Cửu dắt con lừa đi phía sau, phía sau bọn họ, không có ai hết.

Nằm trong dự đoán.

Triệu Trầm xoay người xuống ngựa, đưa dây cương cho Trần Bình, đi nhanh ra đón.

"Triệu đại ca, đây là cha đệ, huynh nhanh nói cho cha đệ đi, huynh thật lòng muốn dạy đệ đúng không?" Lâm Trùng Cửu lqđ hưng phấn chạy tới, đứng bên cạnh hấn hỏi.

Triệu Trầm cười với bé, sau đó lập tức hành lễ với Lâm Hiên: "Lâm bá phụ, hôm ấy vẫn bối vô tình cứu Tiểu Cửu, bởi vì cảm thấy hợp Tiểu Cửu, tự ý muốn dạy cho đệ ấy chút võ công thô thiển, mong bá phụ chớ trách."

Lâm Hiên vội vàng đáp lễ: "Triệu công tử khách khí, người đồng ý chỉ bảo cho khuyên tử là may mắn của nó, Lâm mỗ sao có thể trách tội. Triệu công tử, người có ơn cứu mạng đối với khuyên tử, lúc lqđ nguy hiểm có người ra tay giúp đỡ. Lại bớt thời gian dạy nó, Lâm mỗ cùng thế tử vô cùng cảm kích, đáng tiếc Lâm mỗ dạy học ở trần trên, hai ngày nay không đi không được, ngày mười sáu mới được nghỉ ngơi một ngày. Thế tử Lâm mỗ lqđ muốn mời Triệu công tử đến nhà làm khách, tự mình nói lời cảm ơn, không biết hôm ấy Triệu công tử có thời gian hay không?"

Triệu Trầm hơi trầm ngâm, nhìn hai cha con một lúc, nói: "Tình cảm của bá phụ, vẫn bối nhất định sẽ tới, làm phiền bá phụ bá mẫu rồi."

"Đâu có đâu có, Triệu công tử đồng ý đến nhà, chúng ta mong còn không được nữa là." Lâm Hiên vô cùng cao hứng, nhìn trời, nói xin lỗi: "Ta phải lên trần trên, khuyên tử ngu dốt, nếu nó lười biếng giờ trò lqđ dùng thủ đoạn, Triệu công tử không cần khách khí, cứ thẳng tay dạy dỗ"

"Con sẽ không lười biếng mà!" Lâm Trùng Cửu cảm thấy ấm ức, mở miệng giải thích, lại bị Lâm Hiên lườm một cái.

Triệu Trầm vỗ vai bé, sau đó chấp tay, nói với Lâm Hiên: "Vay bá phụ lên đường đi thông thả, ngày mười sáu, vẫn bối nhất định sẽ tới nhà thăm hỏi."

Lâm Hiên đáp lễ, sau khi dặn dò Lâm Trùng Cửu, cuối cùng cũng bước những bước dài đi đến chỗ con lừa.

Đầu tiên, Triệu Trầm để Lâm Trùng Cửu thực hiện trung bình tấn ở chỗ cây cối âm u, sau khi sửa đúng tư thế cho bé, hấn đứng ở bên cạnh, tựa lưng vào thân cây.

Dựa lưng vào thân cây, hấn không nhìn được nhìn về phía con đường giao nhau.

Sau một khắc, hấn gọi Lâm Trùng Cửu tới gần, để bé nghỉ ngơi một lúc.

Dù sao cũng biết nhau trong thời gian quá ngắn, bỗng nhiên ngồi cùng một chỗ cũng chẳng biết nói gì, im lặng một lúc, Lâm lqđ Trùng Cửu hỏi Triệu Trầm: "Triệu đại ca, nhà huynh ở đâu vậy? Cách đây có xa không?"

Triệu Trầm cũng không giấu diếm, nói bằng quơ: "Đệ biết Đồng Loan không? Cách nơi đệ ở khoảng 12 dặm, cưỡi ngựa rất nhanh."

Lâm Trùng Cửu lắc đầu, bé rất ít khi đi đến nơi khác, bình thường người trong thôn nói chuyện bé cũng không chăm chú nghe ngóng, bé âm thầm nhớ kỹ nơi có tên là Đồng Loan, lại hỏi: "Vậy Triệu đại ca bao nhiêu tuổi, huynh thành thân chưa?"

Ánh mắt Triệu Trầm lập tức dừng lại, quay đầu nhìn bé: "Hỏi chuyện này làm gì?"

Lâm Trùng Cửu gãi gãi đầu, nói không rõ: "Không có gì, chỉ muốn hỏi chút thôi, đệ tò mò về Triệu đại ca ấy mà."

Triệu Trầm nở nụ cười, hỏi thăm dò: "Đại tỷ của đệ bảo đệ hỏi sao?" Ngày ấy, hấn chạm vào nàng, cũng nhìn nàng, chẳng lẽ nàng muốn hấn chịu trách nhiệm, vì thế nàng bảo đệ đệ thăm dò ý của hấn? Tuy hấn cảm thấy hình như nàng không muốn gặp hấn, dù gì cũng là cô nương, có suy nghĩ kiểu này cũng không quá đáng. Lqđ Chẳng qua, hấn cũng không thấy chuyện đó quan trọng, càng không nghĩ tới việc chịu trách nhiệm..

Thấy Lâm Trùng Cửu hoảng sợ lại áp ứng không biết nên giải thích thế nào, Triệu Trầm lại càng chắc chắn, nghĩ nghĩ, hỏi bé thêm một câu: "Đại tỷ của đệ bao nhiêu tuổi?"

"... Mười lăm tuổi, lớn hơn đệ tám tuổi." Lâm Trùng Cửu còn đang hoảng hốt, huynh ấy có thể đoán ra những chuyện không phải là chuyện mà bé muốn hỏi, bởi vậy lúc Triệu Trầm hỏi lại, bé lập tức trả lời.

Ý cười trong mắt Triệu Trầm càng thêm rõ ràng: "Huynh lớn hơn nàng ấy hai tuổi, chưa thành thân, cũng không thích cô nương nào." Hấn muốn nhìn xem, sau khi biết chuyện, nàng sẽ làm như thế nào. Lqđ Loại chuyện này, nhìn thấy hấn, đã mặt đỏ như vậy, chắc sẽ không chủ động nói với cha mẹ, chỉ có thể nghĩ cách giục hấn cầu hôn. Có lẽ ngày hôm ấy, nàng sẽ ra mặt nói chuyện với hấn?

Có suy nghĩ này, một lúc lâu sau, Triệu Trầm cũng không dự đoán trước được sự việc cũng chẳng thú vị như hấn tưởng tượng, buổi trưa, sau khi tạm biệt Lâm Trùng Cửu, hấn vô cùng hưng phấn đi vào trong núi săn bắn.

Khi Lâm Trùng Cửu về nhà, đầu tiên, bé đến nói thăm với Lâm Trúc, đem chuyện bé hỏi thăm được nói cho Lâm Trúc nghe.

"Hấn còn hỏi tuổi của đại tỷ?" Lâm Trúc hơi giật mình.

Lâm Trùng Cửu gật đầu.

Lâm Trúc vô cùng vừa lòng, thường cho đệ đệ hai đồng tiền, sau khi đệ đệ đi, nàng ngồi trên giường nghiêm túc suy nghĩ.

Nàng hi vọng trưởng tử sẽ được gả cho người thật tốt, cuộc sống sau này của tỷ tỷ sẽ giống phú quý thanh nhàn giống dì. Tuy Triệu công tử chưa nói điều gì nhưng nàng lại cảm thấy hắn có ý với trưởng tử. Dung mạo của hai người rất xứng đôi, nếu Triệu công tử có ý muốn cầu hôn với lqđ trưởng tử, nàng sẽ vui như mơ cò trong bụng, bởi vậy, nàng bảo đệ đệ đi thăm dò nghe ngóng, nhờ đầu đôi phương đã lqđ thành thân, hắn thấy sắc đẹp của trưởng tử, muốn lấy tỷ ấy về làm vợ bé, nàng sẽ là người đầu tiên mừng chửi hắn!

Chỉ có điều, trưởng tử lại có tình cảm sâu đậm đối với Mạnh Trọng Cảnh, nếu Triệu công tử muốn lấy trưởng tử thì phải tốn nhiều công sức rồi.

Chuyện này liên quan tới danh dự của trưởng tử, Lâm Trúc quyết định không giúp ai hết, chỉ ngồi xem náo nhiệt thôi. Trưởng tử có thể gả cho Triệu công tử là tốt nhất, nếu gả cho Mạnh Trọng Cảnh, lqđ nàng cũng đồng ý.

Cơm chiều, Lâm Hiền nói chuyện ngày mười sáu sẽ mở tiệc chiêu đãi Triệu công tử.

A Kết vừa gấp đồ ăn đưa vào trong miệng, nghe vậy cắn đũa, không lên tiếng.

Lâm Trùng Cửu và Lâm Trúc đã biết trước, cũng không có phản ứng gì lớn.

Liễu thị nghĩ đến tương đối nhiều, phóng hạ bát nói: "Hôm ấy, cũng gọi Trọng Cảnh đến đây tiếp khách đi, nhiều người càng náo nhiệt." Du sao, trong nhà cũng có hai nữ nhi, một đứa chưa gả, một đứa sắp lqđ gả, lúc đó gọi con rê đến, đường đường chính chính, tránh cho những người lăm mồm nói linh tinh.

Lâm Hiền vuốt cằm "Ừ, cơm nước xong ta sẽ đến nói với Trọng Cảnh."

Nghe thấy vị hôn phu cũng phải tới, sự không vui trong lòng A Kết biến thành khó xử, đỏ mặt cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: To gan

Triệu Trầm cũng không biết nên mang lễ gì khi tới nhà họ Lâm.

Thứ quý giá, không thích hợp, đồ đơn giản, lại sợ vợ chồng họ Lâm ngầm nói với nhau, bảo rằng hắn không lễ phép.

Khoảng cách từ Đãng Châu đến kinh thành xa ngàn dặm, hắn dùng thân phận giả do phụ thân sắp xếp, buôn bán ở thị trấn lqđ trong thành, thỉnh thoảng xả giao, toàn bộ việc tặng lễ vật đều do mẫu thân quyết định, mẫu thân mở ra, hắn nhìn rồi học, sau này đều giao cho Trần Bình chuẩn bị như trước, nhưng lần này, chuyện nhà họ Lâm, mẫu thân không biết, hắn cũng lqđ không muốn để cho mẫu thân biết.

Việc này tùy hứng lại hoang đường, nghĩ lại, hắn đã cảm thấy chuyện này không lqđ giống chuyện hắn có thể làm. Vì muốn làm trái ý của một nữ nhân thôn quê, vì muốn nhìn thấy nàng tức giận, hắn lại có thể lqđ đồng ý dạy bảo một đứa trẻ con nhà nông? Bây giờ còn đùa tới mức, đôi phương muốn hắn chịu trách nhiệm..

Cũng không hiểu vì sao, lúc này, hắn cũng chẳng thấy phiền phức một chút nào, chỉ tò mò, rốt cuộc nàng sẽ làm thế nào.

Nếu, nếu nàng cầu xin hắn, việc hôn sự cũng không phải là không thương lượng được. Suy cho cùng, hắn cũng không có người trong lòng, cũng từng cho rằng thê tử của hắn chắc chắn phải được tuyển lqđ chọn từ con nhà danh môn trong kinh thành, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn chưa bao giờ có ý định mượn thế lực nhà thê tử, vì thế, thê tử tương lai của hắn là con nhà nông hay con nhà quyền quý thì có gì khác nhau? Chẳng qua là lúc truyền ra lqđ ngoài có để nghe hay không mà thôi, ánh mắt của người ngoài, hắn cũng chẳng thêm quan tâm. Chỉ cần nữ nhân đó có thể vừa mắt hắn, chỉ cần thân phận của nàng không quá thấp, hắn sẽ cưới.

Một nữ nhân con nhà nông, là người đáng hoàng, trong sạch, thế là đủ.

Điều quan trọng là nàng có thể khơi mào dục vọng của hắn, khiến hắn muốn nàng, chỉ cần nhìn hình dáng nàng, đừng ghét hắn, trốn hắn, ngoan ngoãn cho hắn nhìn, hắn sẽ giống như nàng mong muốn.

"Thiếu gia, phu nhân sai người bưng một đĩa anh đào sang đây, cho thiếu gia ăn."

Ánh mắt Triệu Trầm hướng ra cửa: "Vào đi."

Một tay Cầm Mặc bưng đĩa một tay vén lqđ rèm đi vào. Nàng mặc áo màu hồng đào, váy trắng khiến Triệu Trầm nhìn mà sững sốt, nhớ lại ngày ấy, lúc mới gặp, A Kết lqđ cũng mặc giống hệt thế này. Hắn không nhìn được nhìn lên trên, bộ quần áo này của Cầm Mặc tôn lên màu da của nàng, khiến làn da

của nàng thêm trắng nõn lqđ hồng hào, nổi bật nhất là đôi mắt thì luôn nhìn xuống dưới, khi đến gần mới dám lên lút nhìn hấn một cái, sau đó lập tức lại rũ mắt, nhìn xuống đất, khăn trương đứng bên cạnh hấn.

Triệu Trầm tinh bơ, đôi mắt đảo qua bộ ngực của nàng, lần này, một chút dục vọng cũng chẳng có.

"Đi xuống đi." Hấn nói lạnh nhạt, nhìn những quả anh đào to, đỏ hồng, tươi tắn của núi Phúc Sơn, nói thêm một câu: "Gọi Trần Bình vào đây."

"Vâng ạ." Cẩm Mặc ngoan ngoãn lui ra, lúc ra khỏi phòng, đôi mắt lộ ra sự thất vọng, chán nản. Thiếu gia chưa từng coi trọng nàng, trong lòng nàng có mền mộ thiếu gia, cũng không dám có một chút suy nghĩ không an phận, ai ngờ ngày ấy thiếu gia đối xử với nàng hơi khác ngày thường lqđ một chút, cuối cùng không biết vì sao lại không cho nàng hầu hạ, trong lòng nàng cũng có hi vọng, đáng tiếc, nhiều ngày nay thiếu gia vẫn vô cùng lạnh nhạt.

Rốt cục là sai ở chỗ nào?

Nàng ngờ ngác đi gọi Trần Bình.

Ngày hôm sau, Triệu Trầm dùng lý do lên thị trấn, đi cùng Trần Bình, mang hai lọ mao tiềm, một giỏ anh đào núi Phúc Sơn.

Hấn cũng không trực tiếp đến nhà họ Lâm, vẫn ở trên bờ sông chờ Lâm Trùng Cửu, dạy đến gần trưa, cho Trần Bình ở trên bờ sông trông xe ngựa, hấn cầm lá trà, cho Lâm Trùng Cửu ôm anh đào, hai người lqđ chậm rãi đi về phía thôn. Lúc này, thân phận của hấn gần như là sự phụ của Lâm Trùng Cửu, vốn dĩ cũng muốn dàng lqđ hoàng, ngồi xe ngựa đi vào thôn nhất định sẽ bị mọi người đứng nhìn, trước mắt cứ đi một mình đến đó, làm khách bình thường.

Đứng trên dốc nhỏ, Lâm Trùng Cửu chỉ vào sân sau của nhà bé, nói: "Triệu đại ca, kia là nhà đệ, cha đệ chắc chắn đang chờ chúng ta đó!"

Triệu Trầm rất hưng phấn, đánh giá sân sau nhà họ Lâm.

Ngôi nhà ở cạnh nông thôn nhìn cũng không tệ, không trách được, làn da của nàng được mịn màng non mềm như vậy, hoàn toàn không giống nữ nhân ở nông thôn.

Đi vòng qua nông trại bên đường, đi ngoặt, thấy Lâm lão gia đang đứng cùng một nam tử khỏe mạnh dưới cây liễu, lqđ nhìn thấy hấn và Lâm Trùng Cửu, bọn họ lập tức ra đón.

Triệu Trầm thả lá trà vào trong rổ, ra hiệu cho Lâm Trùng Cửu đi vào trước, còn hấn đứng ở đó cười, chào Lâm Hiền: "Bá phụ ở trong phòng nghỉ ngơi là được, cần gì lqđ phải ra đây? Ngược lại, là do vãn bối lo là, khiến bá phụ phải đợi lâu."

Hấn vô cùng lễ phép, dễ dàng khiến người khác sinh ấn tượng tốt với hấn, Lâm Hiền đáp lễ: "Triệu công tử tự mình đến nhà là về vang cho kẻ hèn này, cần gì phải lãng phí như vậy?" Nói xong, Lâm lqđ Hiền giới thiệu Mạnh Trọng Cảnh với Triệu Trầm: "Đây là con rể tương lai nhà ta, họ Mạnh, tên là Trọng Cảnh, năm trước đã lqđ hứa hôn cùng con gái cả nhà ta, Triệu công tử là quý nhân, ta có ý gọi hấn sang đây để cho hấn được mở rộng tầm mắt."

Con rể tương lai...

Nụ cười trên khoé miệng Triệu Trầm cứng ngắc, nhưng cũng chỉ cứng ngắc một lát, khen: "Mạnh huynh tuân tú lịch sự, vãn bối chúc mừng bá phụ có con rể tốt."

Cả người hấn mặc cẩm bào màu xanh nhạt, trời sinh đã là người ưu tú, lần đầu tiên, Mạnh Trọng Cảnh tiếp xúc với công tử con nhà phú quý, không tránh được có chút thận trọng, người ta tương xứng với nhau thì gọi huynh đệ, nếu hấn gọi Triệu công tử thì không thích hợp, quanh co lqđ một lúc mới chào "Triệu huynh".

Triệu Trầm vuốt cằm, ánh mắt tự nhiên nhìn Lâm Hiền.

Lâm Hiền khiêm tốn: "Trước mặt Triệu công tử, Trọng Cảnh làm sao có thể được gọi là tuân tú lịch sự chứ, có thể xuống ruộng làm việc sống là được rồi. Đi, chúng ta vào trong phòng ngồi." Đưa tay, mời khách vào trong viện. Triệu Trầm cười lqđ cười, ung dung đi vào, Mạnh Trọng Cảnh lại lấy thân phận vãn bối, đi bên cạnh Lâm Hiền, đi sau Lâm Hiền một bước.

Từ lúc Lâm Trùng Cửu chạy vào, Liễu thị biết ân nhân cứu mạng đã đến, nàng dẫn dò A Kết nhìn phòng bếp, nàng hồi hộp đứng chờ ở cửa phòng bếp, thấy ba lqđ người đi vào, nàng nhanh chóng đi xuống bậc hè, nói lời cảm ơn với Triệu lqđ Trầm: "Triệu công tử đến rồi sao, may mắn có công tử, Tiểu Cửu nhà của chúng ta mới nhậ về được cái mạng, phần ân tình này, ta cùng phụ thân Tiểu Cửu ghi nhớ trong lòng suốt đời!"

Triệu Trầm nghiêng chân chào nàng: "Bá mẫu nói quá lời, ta cùng Tiểu Cửu có duyên, chi là vô tình nhắc tay mà thôi, bá mẫu không cần nhắc lại."

Liễu thị cảm kích, không biết nên làm sao cho đúng, nhìn trượng phu, có chút xấu hổ: "Được, vậy mọi người nhanh vào lqđ trong phòng nói chuyện đi, đồ ăn đã xong rồi, nhà nông không có thứ gì ngon, Triệu công tử đừng ghét bỏ nhé"

"Bá mẫu quá khách khí." Triệu Trầm cười, lắc đầu, nhìn Liễu thị vào phòng bếp, sau đó mới đi vào trong phòng, đi ngang qua cửa phòng bếp, hấn liếc mắt, nhìn qua.

Không thấy nàng.

Không ở trong này, hay nàng lại trốn mất rồi?

Hắn đi đầu tiên, không ai có thể nhìn thấy sự lạnh lẽo trong mắt hắn.

Ba người vào nhà chính, trà đã được chuẩn bị đầy đủ ở trên bàn, Lâm Hiền và Triệu Trầm ngồi song song ở vị trí của chủ nhà thuộc hướng bắc, Mạnh Trọng Cảnh ngồi dưới Lâm Hiền.

Triệu Trầm lễ phép khách khí, không có một chút tính cách của thiếu gia nhà giàu, nhưng từ đầu đến cuối, ngoại trừ những lúc Lâm Hiền chủ động nhắc tới Mạnh Trọng Cảnh, hắn không liếc mắt nhìn Mạnh Trọng Cảnh lấy một lần, cũng không nói với Mạnh Trọng Cảnh từ nào, nhưng hắn vẫn nở nụ cười tự nhiên, ung dung ngồi ở đó, cho dù là Lâm Hiền hay Mạnh Trọng Cảnh, không ai cảm thấy mình bị người ta lạnh nhạt, dù sao, Mạnh Trọng Cảnh im lặng ít nói, cũng không thân thiện quá mức khi nói chuyện với Triệu Trầm.

Quả thật là Mạnh Trọng Cảnh không biết nên nói gì, trước mặt nhạc phụ đại nhân, hắn rất cẩn thận, càng không cần nói tới thân phận thiếu gia, cao sang quyền quý của người ta.

May mà Lâm Hiền là người khôn khéo, đối xử với ai cũng giống nhau, bên này một câu bên kia một câu, hai người, người nào cũng phải nói chuyện.

Khi dùng cơm, Triệu Trầm ngồi đối diện với Mạnh Trọng Cảnh.

Triệu Trầm âm thầm quan sát nam nhân ngồi đối diện hắn.

Khuôn mặt, thân hình cường tráng kiên nghị, làn da màu đồng, thân hình cao lớn, ở trong thôn, cũng được coi là người con rể không tệ.

Ra khỏi thôn, ngay cả khi so sánh với tùy tùng của hắn, Mạnh Trọng Cảnh cũng không bằng.

Cho nên, nàng muốn từ hôn, muốn thăm dò lai lịch của hắn, xác định suy nghĩ của hắn, sau đó năn nỉ cha mẹ cho nàng từ hôn?

Bởi vậy, nên nói nàng thấy người sang bắt quàng làm họ, hay nói nàng có đôi mắt tình tường biết thương thức châu ngọc?

Nàng định chờ tới lúc nào mới tìm hắn?

Triệu Trầm bắt đầu kính rượu Lâm Hiền.

Lâm Hiền là người chẳng có việc gì cũng thích uống vài ly rượu, lúc này đang vui vẻ, hiển nhiên vui vẻ uống cùng Triệu Trầm.

Sau ba vòng rót rượu, khuôn mặt Mạnh Trọng Cảnh và Lâm Hiền cũng chẳng có gì thay đổi, khuôn mặt trắng nõn của Triệu Trầm lại đỏ ửng, lắc đầu: "Bá phụ, bá phụ không thể uống nữa, tửu lượng của ta rất kém, nếu uống thêm thì đến giờ Ngọ lqđ không thể dạy được Tiểu Cửu đâu."

Lâm Hiền thấy hắn ngà ngà say, cười sang sảng: "Được rồi, Triệu công tử dùng bữa đi!"

Triệu Trầm liên tục nói cảm ơn.

Sau khi ăn xong, Triệu Trầm muốn cáo từ, cả người nghiêng ngả, Lâm Hiền khuyên hắn ở nhà mình nghỉ ngơi một chút, để Lâm Trùng Cửu dìu hắn về phòng phía tây nghỉ ngơi.

Mạnh Trọng Cảnh nhìn lướt qua phòng bếp, tuy không muốn, nhưng vẫn phải vẫn cáo từ.

Lâm Hiền biết con rể tương lai không thoải mái, liền cho hắn về.

Trời nắng chói chang, người trong nhà ai cũng muốn về phòng nghỉ trưa.

Ở phòng lớn phía tây, Triệu Trầm nằm nghiêng, áp mặt vào vách tường, không cảm thấy buồn ngủ chút nào. Lâm Trùng Cửu nằm bên cạnh, có lẽ buổi sáng tập lqđ luyện khiến bé mệt mỏi, ngủ không lâu đã lật người. Trong lòng Triệu Trầm cảm thấy phiền não, dứt khoát ngồi dậy, suy nghĩ về chuyện mấy ngày nay, nghĩ xem nàng định lúc nào mới tìm hắn.

Không biết bao lâu, hắn nghe thấy tiếng mở cửa nhẹ nhàng ở trong viện.

Ngay lập tức, Triệu Trầm đến gần cửa sổ.

Cửa sổ của gia đình nhà nông chia thành hai tầng, mặt trên ngăn thành ba ô cửa sổ lớn, rèm cửa được làm bằng lụa mỏng, đính ở ngoài cửa sổ, ban ngày thì mở cửa trên lên để thông gió, ở dưới là một loạt cửa sổ nhỏ nhưng lại được dán kín bằng giấy hồ. Hắn lặng lẽ mở hé cửa sổ, nhìn trộm.

Thấy nàng vắt nước rửa mặt ra vườn rau, sau đó đi vào một gian phòng.

Lâm Trùng Cửu đã nói cho hắn nghe bố cục các phòng của nhà họ Lâm, trong lòng Triệu Trầm hơi phân vân, lặng lẽ xuống giường, im hơi lặng tiếng mở cửa nhà lqđ lớn, đi thẳng đến thư phòng.

Nàng không đi ngủ, cố ý làm việc, tạo ra âm thanh, lại đi sang bên kia, không phải chờ hắn thì nàng muốn làm cái gì?

Khi cửa thư phòng bị người mở ra, A Kết đang đứng khom lưng ngắm bồn lan điều.

Có thể là do Triệu công tử cùng vị hôn phu đến đây, khiến nàng không sao ngủ được, sợ phát ra âm thanh lóm làm ảnh hưởng đến giấc ngủ trưa của muội muội, dứt khoát đến thư phòng ngồi.

Nghe thấy tiếng mở cửa, nàng ngạc nhiên quay đầu lại, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy nam nhân không nên xuất hiện ở đây, bất kể bởi vì nguyên nhân gì.

Theo bản năng, nàng lui về phía sau, sợ hãi đề phòng: "Ngươi, ngươi..."

Mắt Triệu Trầm hơi híp lại, một tay chống vào cánh cửa, đôi mắt hần nhìn nàng lạ chăm chăm: "Ta tới làm gì? Không phải nàng bảo ta tới đây hay sao?" Khi biết nàng có vị hôn phu là Mạnh Trọng Cảnh, hần cố gắng kìm nén sự phẫn nộ, thời lạ gian chờ đợi tưởng chừng như ngăn ngừng lại vô cùng dài khiến hần cảm thấy bức bối, lại còn ánh mắt đề phòng của nàng khi chạy trốn nữa chứ.

Nàng đề phòng cái gì, chẳng lẽ cho tới tình hình như lúc này, nàng vẫn muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt với hần sao?

Hai người đứng cách xa nhau, nói xa cũng không xa, ánh mắt nam nhân sâu xa, như con sói đang săn mồi. Trong lòng A Kết cảm thấy không ổn, vừa lui về phía sau lạ vừa cố gắng giữ bình tĩnh: "Triệu công tử, ta, ta không có gọi công tử tới đây, công tử đã cứu đệ đệ của ta, cả nhà chúng ta đều biết ơn ngươi, mời ngươi..."

Lời còn chưa dứt, nam nhân vừa nãy còn đứng ở cửa đột ngột lao về phía nàng, A Kết sợ hãi, vừa muốn gọi người thì miệng nàng đã bị bàn tay to che kíp. Nàng hồn bay phách tán, gơ tay muốn tránh, cả lạ người lại bị hần hung hăng áp lên tường, nàng cố gắng vùng vẫy, chỉ khiến người của hần càng thêm dán chặt vào người nàng, khấn trương đến mức nàng có thể cảm nhận được ngực nàng bị áp chặt, cảm giác được có thứ gì đó xa lạ kỳ quái chọc vào người nàng.

Sững sờ một lát, A Kết cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trong sạch

A Kết càng giãy giụa, Triệu Trầm càng ghì nàng thật chặt.

Trốn không thoát, A Kết tròn mắt nhìn, đây là nhà nàng, nàng không tin hần có gan dám làm gì nàng!

Nhìn nàng như vậy, Triệu Trầm cười cười.

Một tay của hần che miệng nàng, một tay cố định hai tay của nàng ra sau lưng, chỉ cho bả vai của nàng áp vào tường. Từ thế như vậy, nàng bị ép phải ưỡn người ra, hần không kiêng nể gì áp lên người nàng, để nàng cảm nhận thân thể hần, hần cũng cảm nhận đáng người mê hồn của nàng. Chờ nàng đầu hàng, Triệu Trầm cúi đầu, không biết do xấu hổ hay tức giận mà lạ khuôn mặt nàng đỏ lên, đôi mắt của nàng tràn đầy sự tức giận, càng nhìn càng diễm lệ, càng thêm động lòng người.

"Nàng tức giận cái gì? Nàng bảo đệ đệ của nàng thăm dò xem ta đã thành thân hay chưa, chẳng lẽ không phải là muốn ta chịu trách nhiệm với nàng hay sao? Bây giờ, nàng không ngủ được, cố ý tới nơi này chờ ta, chẳng lẽ không phải muốn dụ dỗ ta đến đây, thúc giục ta cưới nàng hay lạ sao? A Kết, nàng làm như vậy, quả thật là có tư cách, nhưng đừng ra vẻ rụt rè, lạ giọng ép, cứ tiếp tục như thế, tính nhẫn nại của ta cũng không còn đâu."

Ánh mắt của hần lạnh băng, vừa khinh thường vừa châm biếm, lửa giận trong lòng A Kết dần biến thành chuyện không thể tin nổi, hần, hần đang nói cái gì?

Theo bản năng, Triệu Trầm tự giải thích sự hoảng hốt, kinh ngạc của nàng thành suy nghĩ của nàng đã được trả lời, hần cười lạnh, hạ giọng cảnh cáo: "Nếu bây giờ ta buông tay, chúng ta hãy bàn bạc chuyện hôn sự thật tốt, chỉ cần nàng từ hôn với nhà họ Mạnh, ta lập tức cưới lạ nàng. Nếu nàng vẫn còn ra vẻ thanh cao vừa muốn đưa đón vừa muốn từ chối, ta không rảnh để chơi tiếp cùng nàng đâu." Nói xong, hần nhìn nàng thật lâu, buông tay nhưng người hần không lùi lại, bá đạo giam nàng vào giữa hần với tường.

Về mặt hần nghiêm túc, từng câu từng chữ thận trọng, A Kết biết, lúc này không phải là lúc để nàng hoảng hốt và kháng cự.

Nàng có thể gọi người tới, nhưng trái phải đều là hàng xóm, quấy rầy đến bọn họ, bọn họ sẽ nghĩ thế nào?

Rèm mi của nàng rủ xuống, cố gắng cho bản thân bình tĩnh lại, nghĩ lại tất cả lạ những lời hần nói sau khi vào nhà, sau đó giải thích cho hần nghe: "Sợ là Triệu công tử hiểu lầm rồi, cho tới bây giờ, ta chưa từng bảo đệ đệ hỏi thăm ngươi, cũng lạ chưa từng muốn ngươi chịu trách nhiệm, đến thư phòng, là

do từ trước đến nay, ta cảm thấy buổi trưa rất ngắn, tỉnh dậy liền

tới đây đọc sách. Còn về hôn sự, ta cùng Trọng... Ta và hân tình đầu ý hợp, chưa từng có suy nghĩ muốn từ hôn, mong Triệu công tử buông tay, chuyện hôn nay coi như chưa từng xảy ra."

Triệu Trầm nhìn nàng thật kỹ, ánh mắt hân sâu thẳm

Lần đầu tiên, ở trước mặt mình, nàng bình tĩnh như vậy.

Hắn không muốn tin nàng nhưng lại nhớ Lâm Trùng Cửu đã từng nói, nàng dậy rất sớm, bởi vậy sẽ ra bờ sông tìm bé...

"Nàng bảo đệ đệ hỏi ta bao nhiêu tuổi, đã cưới thê tử hay chưa, không phải nàng bảo đệ ấy hỏi thăm?" Hắn nhìn nàng chăm chăm, sắc mặt không thay đổi chút nào.

"Không phải." A Kết không né tránh, nhìn thẳng hắn: "Ta đã có hôn ước, sao có thể tò mò hỏi chuyện của người? Nhất định là đệ đệ của ta..."

"Không nên nói dối, đệ ấy là một đứa trẻ thì biết cái gì, rõ ràng là nàng sai đệ ấy đi hỏi." Bỗng nhiên Triệu Trầm cắt ngang lời nàng, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh: "Nàng bị ta chạm qua, bị ta nhìn, không gả cho ta còn có thể gả cho ai? A Kết, ta nói lần cuối, đừng chơi trò này nữa, ta nếu chạm vào nàng, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng, chỉ cần nàng từ hôn nhà họ Mạnh..."

"Ta không cần người chịu trách nhiệm!" Hắn càng nói càng quá đáng, A Kết cắt ngang lời của hắn, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc là hắn nghĩ cái gì nữa, vốn dĩ hắn nhìn trộm nàng, vô lễ với nàng, sau đó lại bày trò trên đùa nàng, nàng trốn hắn còn không kịp, sao có thể bày trò để chơi đùa với hắn chứ?

Khuôn mặt Triệu Trầm lạnh như băng, cúi đầu nhìn ngực nàng, sau đó lại giương mắt nhìn nàng: "Ta chạm vào nàng, bây giờ ta muốn chịu trách nhiệm." Nàng lại không muốn, hắn lại càng muốn, chỉ áp lên người nàng thôi mà dục vọng của hắn đã bùng lên dữ dội, nữ nhân như vậy, sau này, chưa chắc hắn có thể gặp được. Nếu lúc này, hắn thừa nhận chuyện đó là sự hiểu lầm, những lời hứa hẹn đồng ý cưới nàng, chẳng phải chứng minh là hắn tự mình đa tình sao? Để cho một nữ nhân nông thôn lấy chuyện này ra làm truyện cười, cười hắn, khinh thường hắn, hắn sẽ không cho nàng cơ hội đó đâu.

Hắn ép lên người nàng càng mạnh, đặc biệt là ở nơi nào đó, trong giọng nói của hắn chứa đầy sự tùy ý: "Nàng thành như vậy, nàng vẫn có thể gả cho Mạnh Trọng Cảnh sao? Nàng không sợ sau khi hắn biết, hắn sẽ chê nàng bất trinh hả?"

Trong nháy mắt, A Kết mặt cắt không còn một giọt máu (trắng bệch), muốn mắng hắn, chống lại ánh mắt của nam nhân tràn đầy sự u ám, nàng lại sợ hãi. Nàng không biết rốt cục hắn có thân phận gì, chỉ biết nhà mình nhất định không bằng hắn. A lại

Kết không dám chống lại hắn, cắn môi mở to mắt, hạ giọng, giọng nói mềm nhũn, khuyên hắn: "Triệu công tử, ngày ấy ta với đệ đệ rơi xuống nước, người cứu chúng ta là hành động hiệp nghĩa, chạm vào ta là do bất đắc dĩ, chỉ cần người không nói ra, không ai biết, Triệu công tử không cần hạ thấp..."

"Ta không thấy thấp là được." Triệu Trầm không bị thuyết phục, nói rõ mục đích bản thân: "Nam nhi đội trời đạp đất, ta chạm vào nàng, ra muốn chịu trách nhiệm."

Đội trời đạp đất, ép buộc một nữ tử yếu đuối cũng được gọi là đội trời đạp đất?

Chẳng qua là biết hắn làm việc ác vì bản thân, khuôn mặt A Kết hiện lên sự châm chọc, tức giận quay đầu lại: "Ta không cần người chịu trách nhiệm! Nếu người muốn dùng chuyện này uy hiếp ta, cứ việc đi nói cho hắn biết, người và ta trong sạch, ta không tin hắn sẽ ghét bỏ ta." Nàng sẽ giải thích rõ ràng với Mạnh Trọng Cảnh, hắn nhất định sẽ tin nàng.

"Trong sạch?" Triệu Trầm cười nhẹ, nâng cằm nàng, hỏi nàng: "Như vậy mà cũng dám kêu là trong sạch?"

Lời còn chưa dứt, lúc nàng vẫn còn chưa hiểu chuyện gì, hai tay của hắn đã nhanh chóng đặt trên eo nàng, chộp ngay vào đôi môi đỏ mọng mà hắn hay nhắm nháp ở trong mộng.

Dán lên môi nàng, so với trong mộng còn ướt át, căng mọng hơn nhiều, nhân cơ hội này, hắn ngậm chặt môi nàng, tất cả phần nộ đều được thay thế bởi sự rung động.

Lúc hai thân thể kề nhau, hắn đã muốn làm như thế, đặc biệt là lúc nàng nói lại không ngừng, suy nghĩ của nàng ngược lại hoàn toàn so với điều hắn dự đoán, hắn càng muốn nàng ngậm miệng lại.

Cho dù là hiểu lầm, cũng là do người nhà của nàng mà ra, nàng muốn nói dăm ba câu để đuổi hắn đi, sau đó ở sau lưng hắn cười nhạo hắn tự cho là đúng hả?

Không có khả năng, không ai có thể đùa hắn như thế.

Hắn dùng sức mạnh để đoạt lấy.

Không thể dự đoán được hắn sẽ làm vậy, A Kết khiếp sợ đến không thể tin được, mãi đến khi mùi rượu tới gần, lưỡi của hắn muốn xông tới, nàng ghé tằm buồn nôn, vội quay đầu né tránh. Triệu Trầm lại không để cho nàng trốn, nhanh chóng lao đến, A Kết trốn không thoát, thấy lưỡi hắn không lao vào được, đổi thành mút, rốt cuộc nàng không chịu nổi, há mồm cắn.

Người Triệu Trầm cứng đờ, vô cùng tức giận, nắm chặt nàng cằm, lưỡi xông vào

trong. A Kết phần hận không cam lòng, đẩy không được, giờ tay ra, hung hăng véo cổ tay hắn, dùng hết sức mà véo. Đau nhức tràn đến, cuối cùng, trong mắt Triệu Trầm cũng lấy lại sự tỉnh táo, cứ như vậy vừa dán lên môi nàng, vừa tròn mắt nhìn nàng. A Kết tức giận nhắm mắt lại, móng tay vẫn dùng lực cầu véo trên cổ tay hắn.

Môi bị đau, nam nhân cũng cắn nàng.

Không biết là đau hay là khiến nàng cảm thấy nhục nhã, A Kết nhẹ nhàng buông tay, nước mắt tràn mi.

Nàng thích Mạnh Trọng Cảnh, mọi thứ của nàng đều muốn giữ lại cho hắn, trong giấc mơ cũng từng mơ thấy những hình ảnh khiến nàng thấy xấu hổ, khản trương, khó xử ôn nhu, tỉnh lại lại không nhớ rõ, chỉ có thể nhớ rõ cảm xúc ngọt ngào thỏa mãn, nhưng hôm nay, ở trong nhà nàng, ngay tại phòng của nàng, nàng lại bị một nam nhân khác khi dễ...

Nàng khóc trong im lặng, giống như tuyệt vọng đến chết.

Bỗng nhiên, nam nhân thả nàng, A Kết tự do, muốn hét thật to gọi người tới, lắng nhưng giọng nói trầm thấp, tràn đầy phần nộ và uy hiếp đã vang lên trước khi nàng mở miệng: "Nếu nàng gọi người tới đây, hoặc đem chuyện này kể cho người thứ ba, ta chắc chắn sẽ khiến nàng thân bại danh liệt, không tin cứ thử xem!"

Thân bại danh liệt...

A Kết mất giọng, tuyệt vọng mở mắt, đối mặt với ánh mắt cuộn cuộn lửa giận của nam nhân, nàng muốn thoát khỏi hắn, lắng hắn đã phẩy tay áo bỏ đi, tạo lên một làn gió.

Nàng ngo ngẩn nhìn hắn ra khỏi phòng, nghe tiếng bước chân xa dần, người lắng không khống chế được ngã xuống.

Môi đau đớn, nàng run rẩy lau, lại chạm tới vết thương, mu bàn tay dính máu.

A Kết che mặt, khóc không tiếng động.

Khóc xong, A Kết lau khô nước mắt, đứng dậy đi tới bàn của muội muội, quả nhiên tìm thấy chiếc gương đồng nhỏ ở trên lắng mặt bàn. Đây là quà của dì đưa cho chị em các nàng, gương của nàng ở trong phòng, muội muội thích soi gương, cố ý mang đến thư phòng để chơi. A Kết cầm lên lắng gương, dùng một chút, chậm rãi soi.

Gương soi cực kỳ rõ ràng, A Kết nhìn bản thân ở trong gương, sắc mặt trắng bệch, hai bên cằm có dấu tay màu đỏ, do bị nam nhân bóp cằm, A Kết cắn môi, suýt chút nữa cắn vào nơi vừa bị hắn cắn.

Tất cả đều nhắc nhở nàng, vừa nãy đã xảy ra những chuyện gì.

Một lần nữa nước mắt lại tuôn rơi, A Kết nằm úp sấp ở trên bàn, nước mắt chảy không ngừng.

Nói cho cha mẹ biết, cha mẹ nhất định sẽ đứng ra giải quyết cho nàng nhưng nàng không dám, nàng sợ sự uy hiếp của hắn, cũng không muốn cho người ngoài biết bản thân nàng đã bị hắn chạm qua.

Nàng không muốn để cho bất cứ kẻ nào biết, nàng không còn trong sạch.

Chỉ cần nàng trốn tránh hắn, chỉ cần nàng nghĩ ra cách không cho đệ đệ đi tìm hắn, hắn sẽ không có lý do để đến nhà nàng. lắng Chi cần ba tháng thôi, ba tháng sau, nàng sẽ là thê tử của Mạnh Trọng Cảnh, hắn lắng xuất thân cao quý, giàu có, sao có thể quấy rầy một nữ nhân nông dân đã có phu quân chứ?

A Kết từ từ ngẩng đầu, soi gương, véo mặt mình.

Khóe miệng bị thương có thể nói là do nàng vô ý cắn phải, dấu tay ở trên mặt, cũng không quá nặng, cực kỳ dễ tan.

Trên đường đã có âm thanh, tiếng động, mọi người nghi trừa dần dần thức dậy, A Kết soi gương, quả nhiên dấu tay đã biến mất, nàng vội vàng đi múc nước rửa mặt. Đúng lúc nàng đang rửa mặt, mẫu thân đi ra. A Kết giả vờ bình tĩnh, không ngừng vốc nước lên mặt.

Liều thị bụng chậu nước tới, đặt bên cạnh trường nữ, ngạc nhiên hỏi nàng: "A Kết, con dậy sớm, biết Triệu công tử đi lúc nào không?"

A Kết lắc đầu. Sau khi hắn ra khỏi cửa môn, nàng cũng không để ý tới hắn, xảy ra chuyện này, hắn làm gì còn mặt mũi lắng nào mà tiếp tục ở lại đây?

Tiếng giải thích của phụ thân từ cửa truyền đến: "Ta hỏi Tiểu Cửu, Tiểu Cửu nói

Triệu công tử đột nhiên nhớ ra trong nhà có việc, hắn đã nói với Tiểu Cửu, không cho thằng bé gọi chúng ta dậy, tự mình về. Tiểu Cửu ngủ mơ mơ màng màng, lắng cũng không biết chính xác hắn đi lúc nào."

A Kết cắn môi.

Hắn chào đệ đệ, có phải sau này, hắn vẫn muốn lui tới nhà nàng? Hắn cho rằng nàng không dám nói sao?

A Kết vừa hận vừa sợ, ngẩn người nhìn chấu nước.

"Ồ, đại tỷ, sao khoe miệng của tỷ lại chảy máu vậy?" Chẳng biết Lâm Trùng Cửu tới từ lúc nào, người bé khá thấp, nhưng lúc đó A Kết cúi đầu, bé vẫn nhìn thấy miệng nàng bị thương.

A Kết hoàn hồn, thấy mẫu thân thiết nghiêng đầu nhìn nàng, nàng cười, miễn cưỡng giải thích: "Không sao, buổi trưa lqđ nằm mơ, mơ lúc tỉnh dậy được ăn thứ gì, không cẩn thận cắn vào môi." Nói xong, ánh mắt phức tạp của nàng nhìn về phía đệ đệ. Lời nói của nam nhân kia cho thấy, bởi đệ đệ hỏi hắn, thăm dò hắn mới khiến hắn hiểu lầm, đệ đệ còn nhỏ, nhất lqđ định là muội muội tò mò lên xúi giục đệ ấy đi hỏi. Nhưng nàng có thể làm thế nào đây? Đến hỏi muội muội, điều ấy đã chứng minh nàng đã từng qua lại với cái tên mặt người dạ thú, chuyện liên quan tới việc môi nàng bị thương sẽ khiến lqđ người khác nghi ngờ.

Nàng không thể hỏi, nàng chỉ có thể giả vờ, làm như không biết chuyện gì.

Giữa lúc mẫu thân và đệ đệ đang vui đùa với nhau, A Kết lau mặt, quay về phòng.

Lúc nàng vào phòng, muội muội vừa ngồi xuống, lười nhác, tóc tai bù xù, làm nũng gọi nàng "Đại tỷ".

A Kết cố nén sự chua xót ở trong lòng, thúc giục muội muội đi rửa mặt.

Muội muội chỉ là đứa bé, chuyện gì muội ấy cũng không hiểu, không hiểu có một số con sói khoác da người, lợi dụng cơ hội để ý thế hiếp người.

"Đại tỷ, muội rửa mấy quả anh đào, tỷ ném thử đi, anh đào Triệu công tử đem tới ăn rất ngon." Một lát sau, Lâm Trúc đi tới, cười cười, trong tay bụng mấy quả anh đào đỏ thắm vừa rửa.

A Kết nhìn cũng không nhìn, cúi đầu tiếp tục thêu thùa: "Muội ăn đi."

Giọng nói của nàng không tốt, hiển nhiên là Lâm Trúc biết trưởng tỷ không thích lqđ

Triệu công tử, bởi vậy, anh đào người ta cho cũng không thèm động tới, Lâm Trúc tức giận ngậm miệng lại, một mình ngồi ở bên kia ăn.

Liên tục trong ba ngày, A Kết nghĩ cách khuyên đệ đệ đừng học võ công nữa.

Nhưng Lâm Trùng Cửu quyết tâm, kiên trì muốn học.

A Kết đành phải lấy lý do đi học võ công sẽ khiến Lâm Trùng Cửu trễ nải bài vở và bài tập, Lâm Hiền nghe xong, gọi nhi tử tới để kiểm tra bài tập của thằng bé, kêu hô tới nhi tử kiểm tra hắn công khóa, nhưng lqđ Lâm Trùng Cửu lại thuộc một cách trôi chảy.

A Kết không còn cách nào khác, chỉ mong sau khi hắn bị từ chối, then quá hoá giận, chỉ mong hắn còn một chút mặt mũi, tự biết mà lờ hèn, sau đó tránh nhà nàng thật xa.

Lâm Trùng Cửu cũng không biết suy nghĩ của trưởng tỷ, ngày hẹn vừa đến, bé hưng phấn chạy tới bờ sông.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Âm mưu

Triệu Trầm không lờ hèn.

Việc của hắn và nàng là một chuyện, với Lâm Trùng Cửu lại là một chuyện, hai lqđ chuyện này không liên quan gì tới nhau, nếu hắn đã đồng ý dạy Lâm Trùng Cửu nửa năm, hắn sẽ dạy nửa năm.

"Triệu đại ca, hôm nay sao huynh không cười ngửa?" Lâm Trùng Cửu chạy tới thật nhanh, tò mò nhìn chiếc xe ngựa ở ven rừng.

"Hai ngày trước luôn phải làm việc trên thị trấn, hôm nay mới về." Nhìn bé trai đứng trước mặt, quần áo gọn gàng sạch sẽ, lqđ Triệu Trầm mỉm cười, bàn tay vẫn chắp ở sau lưng giờ ra phía trước, đưa cho bé một chiếc cung làm bằng gỗ sam: "Hôm ấy đi vội vàng, vô cùng thất lễ, đưa Tiểu Cửu lễ vật coi như xin lỗi, lúc về, Tiểu Cửu thay ta xin lỗi cha mẹ đệ nhé."

Đôi mắt Lâm Trùng Cửu sáng lên, toàn bộ sự chú ý tập trung vào cung tên ở trước mặt: "Triệu đại ca đừng nói vậy, cha mẹ đệ không trách huynh đâu, lại còn bảo đệ nhớ lqđ phải thường xuyên mời huynh đến nhà đệ làm khách."

Triệu Trầm không nói gì, ngồi xổm xuống, dạy Lâm Trùng Cửu lắp cung bắn tên. Lâm Trùng Cửu rất tinh mắt, phát hiện trên hai cổ tay của Triệu Trầm đều được băng bó, bé ngạc nhiên hỏi: "Triệu đại ca bị lqđ thương?"

"Việc nhỏ, bôi một chút được, mấy ngày nữa là tốt thôi." Mắt Triệu Trầm nhìn về phía trước, nắm tay Lâm Trùng Cửu giúp bé bắn mũi tên ra ngoài, mũi tên bay xuyên qua lá cây.

Lâm Trùng Cửu liên tục vỗ tay.

"Luyện tập cho tốt, sớm muộn gì đệ cũng có thể làm được như thế." Triệu Trầm xoa đầu bé, tạm thời cất cung tên, cho bé ngồi xổm một khắc, thực hiện trung bình tấn.

Lâm Trùng Cửu ngoan ngoãn ngồi xổm.

Triệu Trầm ngồi trên chiếu, dựa vào thân cây ngồi, nhìn một lát, hỏi bé: "Tiểu Cửu, ta sau khi đi, mọi người trong nhà đệ nói ta thế nào? Đừng nhìn ta, nhìn về phía trước ấy."

Lâm Trùng Cửu cười hắc hắc, ngồi đối diện với bờ sông, nói chuyện với hắc: "Cha đệ khen ngợi Triệu đại ca là người khiêm tốn, không giống thiếu gia con nhà có tiền kiêu căng. Mẹ đệ nói nhìn Triệu đại ca giống thư sinh anh tuấn, không giống người lqđ biết võ công. Uh m... Nhị tỷ rất thích anh đào mà Triệu đại ca đem tới cho, ăn vài lqđ quả." Câu cuối cùng, giọng nói của bé có phần hơi tức giận, phần của đại tỷ thì tỷ ấy không chịu ăn, bé muốn ăn, cuối cùng bị nhị tỷ cướp hết.

"Đại tỷ của đệ nói thế nào?" Triệu Trầm giơ tay phải lên, sờ khoé miệng trong vô ý thức.

Lâm Trùng Cửu ngậm miệng không nói.

Tuy đại tỷ không nói gì nhưng bé có thể nhìn ra, đại tỷ không thích Triệu đại ca, nếu không sao đại tỷ lại có thể tiếp tục lqđ phản đối, không cho bé học võ công của Triệu đại ca? Nhưng chuyện này, sao bé lại có thể cho Triệu đại ca biết, không ai thích bản thân bị người khác ghét đâu.

"Đại tỷ của đệ không thích ta? Nàng không cho đệ đi theo ta học võ công đúng không?" Triệu Trầm trực tiếp hỏi bé.

Lâm Trùng Cửu ngạc nhiên tới mức không làm thế nào tiếp tục ngồi xổm được nữa, gãi gãi đầu, có chút không yên tâm hỏi hắc: "Sao Triệu đại ca biết?"

Triệu Trầm vẫy tay với bé, cười nói: "Ta lqđ còn biết là Nhị tỷ của đệ bảo đệ hỏi thăm ta, hỏi xem ta đã thành thân hay chưa cơ, phải không?" Đầu tiên, hắc cho rằng nàng đang giả vờ, nhưng nàng nhìn tâm cầu véo hắc như thế, ánh mắt nàng phần nộ như thế, khóc tuyệt vọng như vậy, không có khả năng là nàng giả vờ. Thật ra, lúc ở thư phòng, khi nhìn thấy ánh mắt đệ lqđ phòng của nàng, hắc nên đoán ra điều đó.

Lâm Trùng Cửu tròn mắt há hốc mồm.

Triệu Trầm cũng không cần bé trả lời, ra hiện cho bé ngồi xuống bên cạnh, nghiêng đầu nói: "Tiểu Cửu, ta với đệ hợp nhau, sau này không tránh khỏi việc ta sẽ còn tới nhà đệ làm khách, vậy hôm nay, đệ nói lqđ cho ta biết tính cách mọi người trong nhà đệ một chút đi. Như vậy, lúc ở chung ta có thể hoà hợp được với mọi người. Đặc biệt là đại tỷ của đệ, đệ nói chi tiết một chút, nàng thích cái gì, không thích cái gì, đệ nói hết cho ta biết, ta muốn biết vì sao nàng không thích ta, còn có, chuyện của nàng với Mạnh đại ca, đệ nói luôn cho ta nghe đi, tránh cho sau này, ta lại không cẩn thận đắc tội với nàng."

Không mở miệng thì thôi, nhưng hắc đã nói muốn cưới nàng, nếu không cưới lqđ được nàng, chẳng phải hắc sẽ bị nàng cười nhạo, cười nhạo hắc tự mình đa tình?

Chỉ cần lấy nàng về nhà, nàng cười nhạo thế nào cũng được, người một nhà thích cười thế nào thì cười, hắc không ngại.

Hắc dùng lý do đang hoảng, đương nhiên Lâm Trùng Cửu không phản đối, nhiệt tình giới thiệu người nhà của mình.

Bé nói không rõ chỗ nào, Triệu Trầm sẽ kiên nhẫn hỏi, ai cũng hỏi, cuối cùng lại hỏi những chuyện liên quan tới A Kết, đã muộn mà hắc cũng không biết.

Một lớn một nhỏ nói chuyện tới gần trưa, Triệu Trầm vỗ vai Lâm Trùng Cửu: "Về nhà đi thôi, nhớ kỹ không được nói với mọi người chuyện này."

Lâm Trùng Cửu không hiểu: "Vì sao không thể nói?" Nhị tỷ rất thích hỏi thăm, hỏi những chuyện bé cùng Triệu đại ca hay làm.

Triệu Trầm cười cười, chỉ vào chiếc cung nhỏ trên vai bé, nêu ví dụ cho bé hiểu: "Lễ vật này đệ thích không?"

Lâm Trùng Cửu gật đầu.

Triệu Trầm nhân tiện nói: "Ta thích cười ngựa bắn cung, cho nên đưa cho đệ cung tên, vừa lúc đệ cũng thích, điều đó chứng minh tính cách của hai chúng ta hợp nhau. Nếu ta không thích cười ngựa bắn cung, chỉ vì nghe nói đệ thích mới có ý chọn lqđ cung tên đưa đệ, điều đó được gọi là uốn mình theo người, đệ nói, trong hai tình huống trên, tình huống nào sẽ khiến đệ cảm thấy vui vẻ?"

Lâm Trùng Cửu suy nghĩ một lát, đã hiểu phần nào, lập tức đảm bảo: "Triệu đại ca yên tâm, ai hỏi đệ cũng không nói, đệ đã nói luôn luôn đi theo học bản lĩnh của huynh mà!"

Triệu Trầm xoa đầu bé, nhìn bé về nhà, xoay người lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi đi trên con đường nhỏ ở nông thôn, Triệu Trầm nhắm mắt dựa lưng vào thành xe ngựa, tay phải đặt trên đầu gối, nhẹ nhàng di chuyển.

"Thiếu gia, về đến nhà rồi."

Triệu Trầm mở mắt, trong mắt tràn ngập sự bình tĩnh.

Sau khi xuống xe, hắn trực tiếp tới sân của mẫu thân.

Ngày ấy, lúc trở về với vết thương không tốt ở trên miệng, phái Trần Bình báo tin cho mẫu thân nói thị trấn có việc, bây giờ, vết cắn không còn rõ nữa, không sợ mẫu thân nghi ngờ.

Ninh thị đang chuẩn bị ăn cơm, nghe tiểu nha hoàn đứng ở bên ngoài nói thiếu gia đã về, sai Ván Mai đi lấy thêm bát đũa, đồ ăn chắc chắn là đủ ăn.

Ván Mai lên tiếng trả lời rồi ra ngoài, đúng lúc đến cửa thì đâm phải Triệu Trầm, nàng đẩy rèm che rồi lui sang một bên, Triệu Trầm vào phòng, nàng mới đi ra.

"Nương còn chưa ăn cơm sao, đúng lúc thưởng cho nhi tử ăn cùng nương nhé." Triệu Trầm cười, ngồi xuống bên cạnh lqđ Ninh thị, trên bàn có hai món mặn, hai món đơn giản, tất cả đều là những món hai mẹ con thích ăn.

Ba ngày không nhìn thấy nhi tử, Ninh thị chăm chú quan sát hắn, thấy hình như hắn gầy đi một chút, thân thiết hỏi: "Khóe miệng cũng nóng hết lên rồi, xong việc chưa?"

Có nương ở bên cạnh, đương nhiên không phải lo lắng việc ăn mặc, nhưng nhi tử lqđ không cam lòng làm một thiếu gia ăn cơm trắng, mười ba tuổi bắt đầu làm ăn việc, ban đầu chỉ làm ông chủ ở phía sau, về sau việc buôn bán càng lúc càng lớn, hắn mới thỉnh thoảng ra mặt. Ninh thị biết, việc buôn bán của nhi tử sớm đã vươn tới kinh thành, hắn ở kinh thành có lẽ còn lqđ làm những chuyện khác, hắn sợ nàng lo lắng không nói với nàng, nàng cũng không hỏi.

Thiếu niên mười bảy tuổi, đã không còn là đứa nhỏ trước cái kia nữa, khi nhìn thấy nàng còn sống, bỏ nhào vào trong ngực nàng khóc lớn nữa rồi.

Nhiệt...

Triệu Trầm không nhìn được sờ khóe lqđ miệng, giống như thói quen nhiều ngày nay của hắn thói, thấy ánh mắt của mẫu thân dừng trên cổ tay mình, vội vàng giải thích: "Hôm đó luyện công không chú ý, dùng sức quá mạnh, đã bôi thuốc rồi ạ, mấy ngày nữa là tốt rồi, không sao đâu, nương đừng lo lắng."

Ninh thị vuốt cằm, nở nụ cười nhu hoà: "Từ trước đến nay, con làm việc luôn có chừng mực, nương không lo lắng một chút nào." Nói xong, nàng cầm đũa, chuẩn bị ăn cơm.

Triệu Trầm cảm thấy hơi đau đầu, vội vàng tới gần, xin lỗi: "Nương, con sai rồi, con bảo đảm, sao này con sẽ không bao giờ vì luyện công mà khiến cho bản thân bị lqđ thương nữa, nương đừng giận, được không?" Chỉ khi đứng trước mặt phụ thân, mẫu thân mới bày ra nụ cười nhìn như vô cùng ôn nhu nhưng thực ra lại xa cách, ở trước mặt hắn mới thể hiện sự tức giận rõ ràng như vậy.

Ninh thị xị mặt ra, đặt đũa xuống chuẩn bị răn dạy nhi tử không biết yêu quý thân thể, lúc này, Ván Mai bưng đồ vào, vừa nhìn vẻ mặt của hai mẹ con liền biết hai người lại đang giận dỗi, cười khuyên lqđ như: "Phụ nhân, thiếu gia vừa về, lại đang đói bụng, người có chuyện gì để ăn xong rồi răn dạy thiếu gia cũng không muộn mà."

"Đúng vậy, nương ơi, con biết người nghĩ cho con, mặt trời lên đỉnh, con đã lập tức quay về, muốn cùng nương ăn cơm, lqđ chúng ta ăn cơm đã, có chuyện gì sau khi ăn xong, nương lại nói." Triệu Trầm giành phần nói trước, lấy lòng, gấp rau cho mẫu thân.

Ninh thị gờ tay ấn vào đầu hắn thật mạnh, Triệu Trầm không tránh, ngược lại thò đầu ra, bị Ninh thị đẩy ra, cười đùa xong, hai mẹ con mới bắt đầu dùng cơm.

Sau đó hai người đều nghỉ trưa, sau khi tỉnh lại, Triệu Trầm lại sang chơi cờ với mẫu thân.

Tài đánh cờ của Ninh thị vô cùng cao siêu, hai năm qua, tài đánh cờ của Triệu Trầm cũng tăng lên không ít, hai người ai cũng không nhường ai, thắng thua chia đều năm năm.

Nhưng hôm nay Triệu Trầm lại thua.

Kết quả thắng thua đã đã định, Ninh thị đánh xong ván cuối cùng, ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn Triệu Trầm: "Trong lòng có lqđ chuyện?" Bước đi đều luống cuống, vội vàng.

Triệu Trầm cũng ngẩng đầu nhìn mẫu thân, "Nương, người có hận phụ thân không?"

Ninh thị hơi ngạc nhiên, ngược lại cười hỏi: "Sao lại hỏi vậy?"

Trong phòng chỉ có hai mẹ con, Triệu Trầm nói chuyện cũng không che lqđ giấu: "Con biết trước kia, nương thích một người, là do phụ thân gây khó dễ

từ bên trong, bắt người phải gả vào hầu phủ. Nương, phụ thân làm cái gì nương cũng

không tức giận, có phải vì người chưa qđ từng thích phụ thân, vẫn hận phụ thân năm đó ép buộc người?"

Ninh thị tò mò hỏi lại: "Trước kia, không thấy con hỏi, vì sao hôm nay lại hỏi?"

Triệu Trầm nhìn Ninh thị chăm chăm: "Nương, người nói cho con biết đi, con muốn biết."

Ninh thị buông rèm mi, một tay nâng tay áo, một tay nhặt quần cò, nhặt xong toàn bộ những quần cò đen mới giương mắt lên, thấy Triệu Trầm vẫn cố chấp nhìn qđ nàng chăm chăm, nàng bất đắc dĩ, cười cười: "Phụ thân của con, quả thật ta có hận, hận một trận cũng cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì hết, bởi vậy không hận nữa, đặc biệt là sau khi có con, không có hận, thì con ở đâu ra?"

"Không hận, nhưng người cũng không thích phụ thân, phải không?" Tâm trạng Triệu Trầm phức tạp.

Ninh thị cười mà không nói, liếc mắt nhìn nhi tử một cái: "Sao bỗng nhiên giống cô nương thế hả, chẳng lẽ thích cô nương nhà ai rồi hả, đến chỗ nương để học hỏi kinh nghiệm sao?"

Sắc mặt Triệu Trầm vẫn không đổi, nhìn Ninh thị đang ngồi ở trước mặt hắn nhưng tâm hồn lại bay đến chỗ nơi khác rồi.

Mẫu thân thích cười, uyển nhu, nhọt nhạt, lúc không cười cũng nhã nhặn, lịch sự, qđ lạnh nhạt, giống như những chuyện này chưa từng xảy ra với nương. Năm trước phụ thân tới đây, say rượu nói lời lòi, nói

mẫu thân giống như hoa lan trong sơn cốc, hắn cưỡng ép mang vào trong nhà trồng, hàng năm đều canh chừng nàng, nàng vẫn luôn lạnh nhạt như thế, ngày qđ nào cũng đón chào bằng khuôn mặt tươi cười, nhưng chưa bao giờ mở một lần.

Triệu Trầm không hiểu, cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu tình cảm của cha mẹ, hắn chỉ biết, phụ thân có công ơn dưỡng dục, dạy bảo hắn, hắn nên kính trọng những nơi phụ thân muốn hắn kính trọng, còn lại, bằng bất cứ giá nào, hắn cũng qđ phải che chở cho mẫu thân, cho dù phải chống lại phụ thân. Rốt cuộc, mối quan hệ của cha mẹ thế nào, bề ngoài, bọn họ tỏ ra hoà thuận mặt, hắn không hỏi.

Nhưng khi hắn gặp một cô nương tên là A Kết.

Nàng cũng thích hoa lan giống mẫu thân, nhìn dáng vẻ nhã nhặn lịch sự giống hoa lan cũng hết như mẫu thân. Nàng ở trước mặt người nhà cười vô cùng tươi đẹp rực rỡ, có lẽ mẫu thân cũng từng cười như qđ thế, mẹ hoặc ánh mắt phụ thân? Nếu mẫu thân là hoa lan của phụ thân, vậy A Kết sẽ là cây hoa lan của hắn, hắn còn qđ chưa có tình cảm sâu sắc như phụ thân nhưng hắn đã quyết định hái nàng về nhà, nhưng hắn không muốn giống như phụ thân, bởi vì lúc hái làm rễ của hoa bị thương, hoa không thể nở.

Nàng không muốn gả, hắn sẽ khiến nàng thích hắn, cam tâm tình nguyện gả cho hắn.

Không từ thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tình địch

Lâm Trúc dần phát hiện ra một vấn đề, từ sau khi Triệu công tử đến nhà làm khách, mỗi khi nàng muốn kiểm soát lạnh lẽo nói chuyện với đệ đệ, trưởng tỷ đều lại gần để nghe.

Hai lần tiên tiếp rồi.

Lâm Trúc không ngốc, nàng cũng không cảm thấy trưởng tỷ ngốc, nhất định là từ lúc nào, trưởng tỷ đã nhìn ra, nàng tò mò chuyện của Triệu công tử. Có lẽ, số lần nàng khen Triệu công tử quá nhiều, qđ trưởng tỷ cho rằng nàng có ý với Triệu công tử, giám sát nàng chặt chẽ tránh việc nàng liều lĩnh phạm sai lầm?

Lâm Trúc rất muốn nói cho trưởng tỷ biết để tỷ ấy yên tâm 100%. Không nói tới qđ chuyện Triệu công tử lớn hơn nàng năm tuổi, nhìn một cách đơn thuần, khuôn mặt Triệu công tử lạnh như tấm băng, nàng cũng không thích hắn. Những người mặt lạnh đều là loại bá đạo, nàng không muốn cưới xong lại phải đi dỗ tướng công thật cẩn thận đâu, phải gả cũng phải gả cho người đàn ông tốt, tươi cười ôn nhu, qđ trầm y ngàn thuận như dương đối với đi. Nhưng Lâm Trúc biết mình nói, trưởng tỷ cũng không tin, bởi vậy khôn ngoan tránh không gặp đệ đệ hôm đệ ấy đi học võ qđ công, chuẩn bị hôm sau tìm cơ hội.

A Kết giám sát nàng chặt chẽ. Muội muội hết ăn lại nằm, tâm tư thì nhiều như quý, nàng đã có bài học kinh nghiệm, sẽ không có khả năng khiến nàng lại gặp rắc rối. Qđ Muội muội cực kỳ thông minh, tìm mọi cơ để đánh lừa nàng, A Kết không muốn qđ đối đầu trên chộc khiến muội muội nghi ngờ, nhưng nàng cũng có cách của mình. Khi Lâm Trúc tránh nàng, nàng liền giám sát đệ đệ, muội muội cũng không thể vào nhà vệ sinh cũng túm đệ đệ đi theo, đứng

không?

Dù sao Lâm Trùng Cửu cũng chỉ là đứa bé, không nhìn ra hai tỷ tỷ đang "lục đục với nhau", chỉ có cảm giác kỳ lạ, dường qđ như chỉ cần bé ở nhà, không tính buổi tối đi ngủ, hai tỷ tỷ, một là chẳng có ai ở bên cạnh bé, hoặc là đều đứng ở trước mắt bé. Có mấy lần bé nhìn thấy ánh mắt của nhị tỷ, vừa muốn ra ngoài, đại tỷ đã gọi bé lại.

Hôm đó, Triệu đại ca lại hỏi bé chuyện qđ trong nhà, Lâm Trùng Cửu nói: "Đại tỷ và nhị tỷ hình như đang giận nhau, rất nhiều lần đệ thấy nhị tỷ lườm đại tỷ." Triệu đại ca đối xử với bé tốt, bé coi hần như người một nhà.

Triệu Trầm yên lặng nghe, khoe môi hơi cong lên, giống như tận mắt nhìn thấy hai tỷ muội nhà họ Lâm đang đùa nhau.

Nàng có thể đoán ra muội muội gây họa, xem ra nàng cũng không ngốc.

Tính lại, cũng 9 ngày rồi, lâu như vậy không thấy hần xuất hiện trước mặt nàng, nàng có an tâm hơn nhiều không?

Triệu Trầm sờ môi, muốn gấp nàng.

Đáng tiếc cơ hội lại khó tìm.

Đào mất tháng năm đã trôi qua, buổi sáng hôm ấy, trời u ám.

Liễu thị chuẩn bị áo tơi cho Lâm Hiền, khi đưa hần ra khỏi cửa luôn dặn đi dặn qđ lại: "Nếu mưa quá lớn, chàng nhớ đến nhà muội phu nghỉ một đêm, đừng đội mưa chạy trên đường."

Lâm Hiền nhìn sắc trời, gật đầu nói: "Biết rồi, trước bữa cơm chiều, nếu ta không về thì chắc chắn ta đến nhà muội phu, bốn mẹ con đóng cửa sớm một chút, không cần lo lắng cho ta." Nói xong nhìn Lâm Trùng qđ Cửu, nhũu mày hỏi bé: "Triệu công tử có nói hôm nay phải đi học qđ không?"

Lâm Trùng Cửu gãi đầu: "Triệu đại ca nói trời mưa thì không cần đi nhưng lúc này trời đâu có mưa ạ."

Lâm Hiền vẫn còn muốn nói thêm điều gì, Liễu thị giành nói trước: "Một lúc nữa qđ thiếp sẽ đưa Tiểu Cửu tới bờ sông, Triệu công tử đến đó, thiếp sẽ khuyên hần về sớm một chút, nếu không tới, thiếp lập tức đưa Tiểu Cửu về nhà, không để cho Tiểu Cửu chơi đùa trên bờ sông, chàng qđ đừng lo lắng, đi nhanh đi, đi được nửa đường mà trời mưa thì không để đi đâu."

Thê tử suy nghĩ vô cùng chu đáo, Lâm Hiền cũng yên tâm, nhanh chóng đi tới chỗ con lừa vôi vàng xuất phát.

Đứng gần cánh cửa, nơi Lâm Trùng Cửu hay ra ngoài, A Kết đứng ở dưới mái hiên, ngăn người nhìn đệ đệ.

Trải qua chuyện lần trước, nàng vẫn lo lắng đề phòng, sợ người nọ đến, gây qđ phiền phức cho gia đình nàng, ban ngày đệ đệ đi gặp hần, buổi tối hôm ấy sẽ là lúc nàng bị dày vò. Hai lần liên tiếp, hần đều không có hành động nào, A Kết cũng hơi yên tâm, nhưng hôm nay, bỗng nhiên qđ nàng cảm thấy vô cùng bất an. Hần không đến nhà mình, rốt cuộc là buông tha cho nàng, hay là không có cơ hội để tới? Nếu là về sau, lần này hần nhất định sẽ không bỏ qua, chỉ cần trời đổ mưa, hần sẽ lấy cớ để tới nhà nàng tránh mưa.

A Kết không dám tin nàng đáng giá để cho một thiếu gia nhà giàu như hần phải phí tâm, nhưng nàng rất sợ hần, cẩn thận vẫn hơn.

Trước khi Liễu thị dắt Lâm Trùng Cửu ra khỏi cửa, A Kết đuổi theo, "Nương, nếu qđ Triệu công tử đến đây, người ta chắc sẽ không đi tay không, khẳng định muốn dạy Tiểu Cửu một lúc, nhờ đang dạy mà trời mưa, Triệu công tử cười ngửa sẽ qđ không tốt, theo lý thuyết nên để Tiểu Cửu mời qđ hần tới nhà chúng ta tránh mưa, nhưng phụ thân lại không có ở nhà, Triệu công tử tới đây sẽ không thích hợp, chỉ bằng hôm nay đừng dạy nữa. Một lúc nữa thấy hần, nương khuyên hần đi, bảo hần về nhà trước."

"Biết, hôm nay còn dạy gì cái gì nữa, không cần con nói nương cũng khuyên hần về nhà, lại nói chưa chắc người ta sẽ tới nhà ta đâu. Đi thôi, con về phòng chờ đi, nương tới bờ sông nhìn một chút." qđ Trời âm u, sớm muộn gì cũng mưa, vốn dĩ Liễu thị cũng không có ý định để cho nhị tử học võ công.

A Kết đứng ở cửa, nhìn theo hai người đi xa, cảm thấy bất an vô cùng.

"Đại tỷ, tỷ có vẻ không hy vọng Triệu công tử tới nhà chúng ta nhỉ?" Lâm Trúc bất ngờ xông ra từ sau lưng nàng, ôm cánh tay nàng hỏi.

"Muội rất hi vọng hần tới đây hả?" A Kết không đáp, hỏi lại, ánh mắt nghiêm qđ khác, "Phụ thân không ở nhà, trong nhà chỉ có Tiểu Cửu, hần là nam nhân tới nhà chúng ta làm gì? Nếu hần biết một chút lễ nghĩa, thì không nên tới đây. A Trúc, muội cũng 12 rồi, không nhỏ nữa, sau này trước khi nói chuyện, làm việc gì cũng phải nghĩ nhiều hơn một chút, đừng để cho người ngoài chê cười cha mẹ chúng ta không biết dạy nữ nhi."

Lâm Trúc không dự đoán được thuận miệng nói một câu mà đối lấy một trận mắg xối xả như vậy, cực kì uất ức: "Muội chỉ vô tình hỏi vậy thôi, đại tỷ tức giận cái gì chứ?"

Lâm Trúc tỏ ra đáng thương khiến A Kết ý thức được sự luống cuống của bản thân, nàng đang do dự không biết nên xoa dịu thế nào thì chớp mũi chợt lạnh.

Những hạt mưa từ trên trời rơi xuống.

A Kết vội vàng chạy vào trong nhà, cầm hai cái ô chạy ra đưa cho muội muội: "Đi, lqđ muội mau đuổi theo nương cùng Tiểu Cửu!" Tính cách của mẫu thân, chắc chắn sẽ đi ra tận bờ sông, lúc này hạt mưa còn nhỏ, không biết lúc nào sẽ mưa to, biết đâu người nọ không tới, người trong nhà lại mất công bị dính mưa.

Lâm Trúc tuy lười, nhưng tốt xấu gì vẫn biết lúc này không thể lười biếng, cầm ô chạy đi.

A Kết xoay người đi vào phòng đóng cửa sổ.

Hạt mưa chưa to, nhưng Liễu thị đi rất nhanh, không đợi Lâm Trúc đuổi theo, nàng cùng Lâm Trùng Cửu đã đến bờ sông.

Triệu Trầm cùng Trần Bình ngồi trên lưng ngựa, nhìn thấy hai người, Triệu Trầm nhanh chóng giục ngựa qua đó, đến gần thì hẩn xoay người xuống ngựa, chưa kịp nói gì, Liễu thị đã mở miệng nói lqđ trước: "Ngày như thế này, Triệu công tử tới đây làm gì chứ, nhanh, nhanh theo ta về tránh mưa đi!" Trời không mưa có thể giục người ta về, nhưng lúc này mưa đã bắt đầu nặng hạt, nếu giục người ta về, trên đường không có ai đi bên cạnh, lqđ chuyện như thế năng không làm được.

Triệu Trầm cười: "Ta sợ Tiểu Cửu sẽ tới đây, đúng lúc cũng có việc muốn nói cho Tiểu Cửu, bởi vậy mới tới, không nghĩ làm phiền bá mẫu mất công tới đây."

"Triệu đại ca muốn nói cho đệ cái gì?" Lâm Trùng Cửu tò mò, xen mồm vào.

Triệu Trầm xoa đầu bé, áy náy giải thích: "Ta muốn lên thị trấn một chuyến, có lẽ nửa tháng sau mới về, mấy ngày nữa không thể tới đây dạy đệ được rồi. Tiểu Cửu ngoan ngoãn ở nhà đọc sách, mười lăm tháng sau tới bờ sông tìm ta." Mấy ngày nữa phụ thân tới, hẩn không đi được.

Lâm Trùng Cửu "à" một tiếng, không nén nổi sự thất vọng.

Liễu thị vỗ vào gáy bé một cái: "À cái gì mà à, Triệu công tử có chuyện quan trọng lqđ phải làm gấp, sao có thể ngày nào cũng dạy con được?"

Lâm Trùng Cửu vội vàng chạy tới trốn sau lưng Triệu Trầm.

Triệu Trầm cười khuyên nhủ: "Sắp mưa to rồi, bá mẫu cùng Tiểu Cửu nhanh về đi, chúng ta cũng về đây."

Lúc này Lâm Trúc che ô chạy tới, gọi bọn thật to. Liễu thị nhìn nữ nhi, quay đầu lại thấy Triệu Trầm đã lên ngựa, vội vàng lqđ ngăn lại: "Đều do Tiểu Cửu liên lụy Triệu công tử phải ra khỏi nhà trong lúc trời lqđ mưa, Triệu công tử mau theo chúng ta về nhà tránh mưa đi, nếu không để cho phụ thân của Tiểu Cửu biết chúng ta để cho người đội mưa về nhà, lại nói chúng ta lqđ tiếp khách chậm trễ! Tiểu Cửu, con ngồi đằng trước Triệu công tử đi, dẫn bọn họ về nhà chúng ta trước đã, nương với nhị tỷ con che ô về sau." Nói xong ôm con đưa cho Triệu Trầm.

Triệu Trầm đành phải giơ tay đón Lâm Trùng Cửu, nhưng không đi ngay lập tức, chờ tới khi Lâm Trúc mở ô che cho Liễu lqđ thị, Triệu Trầm gật nhẹ cương ngựa, cúi đầu nói: "Lòng tốt của bá mẫu ta xin nhận, chỉ là bá phụ không ở nhà, vẫn bối không dám vào nhà quấy rầy. Lần trước ta cùng với Mạnh huynh trò chuyện với nhau rất vui, lần này tới nhà huynh ấy quấy rầy một lúc vậy, chắc Mạnh huynh sẽ hoan lqđ nghênh chứ ạ?"

Hẩn vừa nói như vậy, Liễu thị lập tức nở nụ cười, "Hoan nghênh hoan nghênh, Triệu công tử để mất tới Trọng Cảnh là may mắn của Trọng Cảnh. Được rồi, Tiểu Cửu, con nhanh chóng dẫn đường đi, nhớ rõ bảo biết Mạnh đại ca buổi trưa lqđ dừng nấu cơm, nương làm xong sẽ đem sang cho các người." Nhà họ Mạnh không có nữ nhân, cuộc sống của ba cha con họ cũng miễn cưỡng trôi qua, lúc này khách quý đến cửa, suy cho cùng vẫn là khách nhà mình, năng đương nhiên phải tiếp đãi thật tốt.

"Vây bá mẫu và nhị cô nương đi thông thả, chúng ta đi trước!" Nói xong, Triệu Trầm thúc ngựa đi trước, Trần Bình ngồi gót đi theo sau.

Liễu thị nhìn hai con ngựa, nghĩ tới tính cách của Triệu công tử, cùng Lâm Trúc khen ngợi hẩn suốt cả quãng đường.

A Kết ngồi ở nhà chờ đợi, chỉ thấy mẫu thân và muội muội quay về, không nhìn được hỏi: "Nương, Tiểu Cửu đâu ạ?"

Lúc này mưa nặng hạt, Liễu thị treo ô lên, vào nhà mới nói: "Tiểu Cửu đưa Triệu lqđ công tử tới nhà của Trọng Cảnh. Ài, Triệu công tử thật là khách khí lại biết lễ nghĩa, cậu ấm con nhà phú quý cũng khó mà tìm được người như hẩn, Tiểu Cửu có thể kết bạn với người ta cũng coi như là may mắn."

"Đến nhà của Trọng Cảnh ạ?" A Kết không thể tin nổi, hỏi lại, mặt trắng như tờ giấy.

Liễu thị vội vã đến phòng bếp, trong nhà đã có đủ đồ ăn, không nhìn thấy sự thay đổi trên khuôn mặt của trưởng nữ, Lâm Trúc nghe trưởng tỷ gọi tên vị hôn phu thì thấy vô cùng ngạc nhiên, nhìn thấy sắc mặt tỷ tỷ không tốt, không nhìn được đi tới trước mặt A Kết, vừa buồn bực lại vừa lo lắng hỏi nàng: "Đại tỷ, tỷ làm sao vậy? Triệu công tử muốn về nhà hẩn, là nương mời Triệu công tử tới nhà chúng ta, Triệu công tử cảm thấy không từ chối được, lo lắng phụ thân không ở nhà, bởi vậy mới đưa hẩn đến nhà của Mạnh đại ca, có gì không ổn sao?" Chẳng lẽ trưởng tỷ cũng nhìn ra Triệu công tử có ý với nàng hay lqđ sao? Nhưng Triệu công tử vừa lễ phép lại chu đáo, hôm nay chỉ trùng hợp tới tránh mưa thôi, chắc sẽ không xảy ra xung đột với Mạnh Trọng Cảnh chứ?

A Kết nhìn muội muội, gượng lqđ cười: "Không có, chỉ cảm thấy khách nhà mình lại tới nhà họ Mạnh, rất..." Nói xong cúi đầu giả vờ xấu hổ, đi tới thư phòng.

Lâm Trúc hoang mang nhìn bóng lưng của tỷ tỷ, lắc đầu, vào trong nhà đợi.

Ngay sau khi đóng cửa thư phòng, sự bình tĩnh của A Kết biến mất hoàn toàn.

Hắn cố ý đến nhà của Mạnh Trọng Cảnh, có phải muốn nói chuyện của hắn và nàng cho Mạnh Trọng Cảnh biết?

Hắn sẽ nói thế nào, Mạnh Trọng Cảnh có tin hay không, có thể chạy tới đây chất vấn nàng không? Nếu Mạnh Trọng Cảnh hỏi, nàng nên trả lời thế nào?

Nàng không muốn lừa Mạnh Trọng Cảnh, nhưng thật sự, nàng không muốn để Mạnh Trọng Cảnh biết bản thân nàng đã bị người khác chạm vào...

A Kết dựa lưng vào cửa, nước mắt không tiếng động rơi ào ào.

~

Nhà họ Mạnh.

Ba cha con Mạnh Trọng Cảnh đón chủ tới Triệu Trầm vào cửa.

Nhiều đời của nhà họ Mạnh đều làm lqđ ruộng, trong nhà có mười mẫu ruộng, cuộc sống cũng coi như tạm tạm. Năm trước, sau khi kết thân với nhà họ Lâm, lão chủ cho thuê đồng ý cho ba người xây ba gian tân phòng ở ngay cạnh nhà, cho Mạnh Trọng Cảnh dùng để cưới vợ. Tới hai ba năm sau, Mạnh Trọng Đạt đón dâu cũng không muộn, đến lúc đó đem phòng cũ sửa thành phòng mới là được, cha Mạnh sẽ ở phòng bên cạnh.

Hiện giờ, ba cha con vẫn ở phòng cũ bên này.

Trên giường đất, các góc chiếu hơi rách, trên đất không có ghế bành gỗ lim như nhà họ Lâm, chỉ có ba cái ghế không được quét nước son.

Cha Mạnh muốn mời Triệu Trầm ngồi một chút, nhưng thấy đôi phương mặt quần áo làm bằng tơ lụa vô cùng quý giá, không mở miệng mời được. Trong cuộc đời, cha Mạnh từng thấy người uy nghiêm nhất là sai dịch đi thu thuế đất, người cực kỳ lqđ nhiều tiền là em rể của Lâm Hiền nhưng lúc này, nhìn thiếu niên ngọc thụ lâm lqđ phong đứng trong nhà lão, lão cảm thấy con cái nhà vương tôn quý tộc ở trong lời kịch cũng chỉ được như thế này thôi.

Cha Mạnh hoang mang lo sợ, nhìn đứa con lớn nhất xin giúp đỡ.

Nhìn thấy phụ thân lo lắng, nhà cửa ở bên này cũng quá cũ, Mạnh Trọng Cảnh nói với Triệu Trầm "Triệu công tử, cha ta đi đứng bất tiện, nhiều ngày nay chỉ uống thuốc thôi, trong phòng hơi có mùi thuốc đông y, nếu không Triệu công tử theo ta sang phòng phía đông ngồi?" Nhạc phụ không ở đây, tốt nhất lên gọi là Triệu công tử lqđ cho dễ.

Triệu Trầm vượt cầm, chấp tay chào cha Mạnh, "Văn bói đánh liều tới nhà, quấy rầy bá phụ nghỉ ngơi, bá phụ ngồi đây nghỉ, ta và Mạnh huynh sang phòng bên cạnh nói chuyện."

Cha Mạnh cẩn thận nói vài tiếng "À", sau khi tiễn hắn ra khỏi cửa, Mạnh Trọng Đạt ngồi cùng một chỗ với cha, không sang phòng bên cạnh, hắn cũng cảm thấy lqđ không được tự nhiên.

Vì thế Mạnh Trọng Cảnh mời chủ tứ Triệu Trầm và Lâm Trùng Cửu tới phòng phía đông.

Trần Bình là hạ nhân ở lại nhà bếp, ba người Triệu Trầm, Mạnh Trọng Cảnh, Lâm Trùng Cửu vào phòng phía đông.

So sánh với phòng cũ, gian tân phòng này chuẩn bị cho vợ chồng son rộng rãi, sáng sủa, giường đất mới, tủ quần áo mới, ý mừng dạt dào.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Làm rõ

Sau khi vào phòng, tay Triệu Trầm chấp ở sau lưng, hào hứng quan sát cách trang trí trong phòng.

Mạnh Trọng Cảnh nói chuyện không khéo, hắn nháy mắt với Lâm Trọng Cửu.

Lâm Trọng Cửu cười: "Triệu đại ca, huynh ngồi trên giường đất đi." Đối với bé, ở Mạnh gia cũng chẳng khác gì nhà mình.

Triệu Trầm xoay người ngồi xuống.

Mạnh Trọng Cảnh nhớ, mỗi lần hắn tới Lâm gia, Liễu thị đều mời hắn uống trà, nhìn nam nhân mặc quần áo thêu hoa đang đứng trước mặt hắn mỉm cười, hắn vội hỏi: "Triệu công tử cùng Tiểu Cửu nói chuyện, ta đi pha trà." May là sắp có chuyện vui, trong nhà đã chuẩn bị sẵn lá trà, tuy là đồ có sẵn, có còn

hơn không.

"Mạnh huynh không cần khách khí." Triệu Trầm cười, ngăn hấn lại, sau đó, cúi đầu nói với Lâm Trọng Cửu nói: "Tiểu Cửu, hôm qua, Trần Bình vừa được nghe chuyện người ta đánh hổ, đệ đi tìm hấn, bảo hấn kể cho đệ nghe."

"Thật sao?" Lâm Trọng Cửu hưng phấn hỏi, không đợi Triệu Trầm trả lời đã vén màn chạy ra ngoài: "Trần đại ca, huynh mau kể cho đệ nghe đi!"

Rèm cửa vừa buông xuống, che kín một lớp một nhỏ ở trong bếp.

Mạnh Trọng Cảnh nghi ngờ nhìn Triệu Trầm, dường như cảm thấy đối phương muốn nói ra suy nghĩ của bản thân.

Dưới cái nhìn chăm chú của hấn, Triệu Trầm đứng dậy, đi tới trước chiếc tủ, giơ tay sờ, bỗng nghiêng đầu, cười hỏi Mạnh Trọng Cảnh: "Bao giờ thì Mạnh huynh cưới Lâm đại cô nương làm vợ?"

Lúc này, Triệu Trầm ngồi ở cửa, Mạnh Trọng Cảnh đứng ở phía đông của chiếc tủ, lúc này Triệu Trầm tới gần chiếc tủ, hai người chỉ cách nhau vài bước chân. Sau khi hỏi xong, Triệu Trầm tiếp tục quan sát chiếc tủ, động tác tùy ý tự nhiên, lại có khí chất phú quý bẩm sinh, dường như thứ hấn nhìn không phải là chiếc tủ nhà nông, mà là đang nhìn cách sắp xếp thứ đồ đắt tiền nhất.

Nam nhân như vậy, khiến Mạnh Trọng Cảnh nghĩ mãi không ra, vì sao đối phương đối xử với hấn, thậm chí đối với Lâm gia tốt như thế?

Cổ gấn dần xuống sự nghi ngờ ở trong lòng, hấn trả lời khách sáo: "Mùng sáu tháng chín, nếu Triệu công tử không ghét bỏ, ngày ấy có rảnh, đến uống ly rượu mừng?"

Rượu mừng?

Triệu Trầm cười mà không nói, ánh mắt dừng lại trước gương đồng, một lúc lâu mới trầm giọng trả lời: "Mạnh huynh, Triệu mỗ là người buôn bán, đi qua thị trấn kinh thành, từ nam tới bắc, đi qua rất nhiều nơi, mỹ nhân cũng nhìn qua không ít, nhưng nói về khuôn mặt xinh đẹp, không ai có thể so được với A Kết. Hôn sự của Mạnh huynh và A Kết đã được định ra từ lâu, quả là có duyên phúc, Triệu mỗ vô cùng yêu thích và ngưỡng mộ."

Lời nói giống như thì thảo, tự lằm bằm, không hề che dấu sự tiếc nuối và hâm mộ.

Mạnh Trọng Cảnh ngạc nhiên nhìn hấn. Nam nhân đứng đối diện với hấn, khuôn mặt tuyệt trần không tầm thường, khí chất trong trẻo mà lạnh lùng, mặc dù vậy, khóe miệng hấn vẫn chứa đầy ý cười.

Nhưng lại ngay trước mặt mình bàn luận về dung mạo của vị hôn thê, có phải rất không thích hợp hay không? Với lại, sao hấn lại dám gọi thẳng tên của A Kết như thế?

Mạnh Trọng Cảnh kinh ngạc không biết phải nói gì.

Dường như Triệu Trầm vẫn chưa phát hiện ra bản thân lỗ lòi, tiếp tục nói: "Nhưng cưới vợ phải cưới vợ hiền, dung mạo nổi bật dễ dẫn tới những chuyện rắc rối, cũng giống như việc buôn bán, hàng hóa quá tốt, người mua sẽ nhiều hơn, có khi rõ ràng mình đã mua trước, nhưng bởi vì đối thủ đưa ra điều kiện tốt hơn, chủ hàng lập tức thất tín, bán lại cho người khác. Mạnh huynh, nếu như ta là huynh, thà rằng cưới người có dung mạo hơi xấu một chút, còn hơn cưới một thê tử quá mức xinh đẹp khiến người khác vừa ý, giữa đường bị cướp nhân duyên."

Hấn chậm rãi xoay người lại, đứng đối diện với Mạnh Trọng Cảnh, khuôn mặt nở nụ cười yếu ớt, trong đôi mắt phượng đầy ý vị sâu xa, càng tỏ vẻ tình hình bất buộc.

Là nam nhân, nghe xong đều hiểu ý hấn.

Hai tay Mạnh Trọng Cảnh nắm chặt, nhìn chằm chằm công tử con nhà phú quý, lạnh giọng chất vấn: "Rốt cuộc, Triệu công tử muốn nói gì?"

Triệu Trầm vừa muốn nói chuyện, Lâm Trọng Cửu nghe kể chuyện xong đã quay lại, hấn cười với Mạnh Trọng Cảnh: "Không có gì, chẳng qua Triệu mỗ thấy tính cách của ta và Mạnh huynh hợp nhau, không nhịn được nói vài câu tận đáy lòng thôi." Nói xong, hấn dắt Lâm Trọng Cửu tới bên cạnh, cúi đầu hỏi bé: "Tiểu Cửu, đệ còn nhớ tính cách hợp nhau là thế nào không?"

"Biết ạ, thích thứ gì đó thì gọi là tính cách hợp nhau, giống như đệ và Triệu đại ca đều thích tập võ công." Lâm Trọng Cửu ngửa đầu trả lời.

Triệu Trầm vỗ vai bé tỏ vẻ khen ngợi, sau đó nghiêm mặt, nói với hai người: "Mạnh huynh, Tiểu Cửu, trong nhà ta còn có việc không thể không đi, vừa nãy, vì lòng tốt của bá mẫu ta không dám từ chối, kéo dài lâu như vậy, giờ phải đi rồi. Lúc về nhà, Tiểu Cửu thay ta nói lời xin lỗi với nương của đệ, hôm khác ta tự mình tới cửa nhận tội, tạm biệt."

Lâm Trọng Cửu ngạc nhiên, Triệu Trầm đã về.

"Triệu đại ca, mưa lớn như vậy, đệ lấy ô cho huynh nhé?" Lâm Trọng Cửu vội vàng đuổi theo.

"Không cần, Tiểu Cửu luyện võ cho tốt, tháng sau huynh sẽ quay lại dạy đệ!" Triệu Trầm cũng không quay đầu lại, đi ra cửa.

Bên ngoài mưa tầm tã, hình dáng nam nhân nhanh chóng bị cơn mưa bao phủ, mờ ảo không rõ. Lâm Trọng Cửu muốn muốn đuổi theo lại bị Mạnh

Trọng Cảnh giữ lại. Ngoài cửa truyền tới tiếng vỗ ngựa dồn dập, Lâm Trùng Cửu vừa buồn bã vừa lo lắng: "Mưa lớn như vậy, rốt cục có chuyện gì gấp tới mức không thể không đi chứ, một lát nữa, nếu nương biết đệ không giữ Triệu đại ca lại, chắc chắn nương sẽ tức giận!"

"Tiểu Cửu rất thích hấn?" Mạnh Trọng Cảnh đứng sau lưng bé, vẻ mặt của hấn vô cùng phức tạp.

Lâm Trọng Cửu mở to mắt nhìn cửa: "Thích ạ, Triệu đại ca lợi hại như thế, người đệ khâm phục nhất là huynh ấy."

Mạnh Trọng Cảnh giật giật khoé miệng, cuối cùng cũng không mở miệng, giương mắt, trong viện, tiếng mưa rơi ào ào.

Nghĩ tới hôm Triệu công tử tới làm khách ở Lâm gia, phu thê Lâm Hiền tiếp đãi Triệu công tử rất nhiệt tình. Bàn về dung mạo, thân phận, học thức, hấn không bằng một phần, cũng không so được với Triệu công tử, nếu không phải hấn quen biết A Kết từ trước, định thân sớm, chắc chắn phu thê Lâm Hiền sẽ không hứa gả trưởng nữ nhà họ cho hấn?

Lúc này, Triệu công tử chắc chắn sẽ giành giật A Kết từ tay hấn, liệu phu thê Lâm Hiền liệu có ý định từ hôn không?

Nàng thì sao? Nàng sẽ không thích Triệu công tử chứ?

Tâm trạng của Mạnh Trọng Cảnh loạn như ma.

Một lúc lâu, bé cũng không nghe thấy giọng nói của người đứng sau, Lâm Trùng Cửu quay đầu lại, thấy sắc mặt của hấn xanh mét, không nhận được hỏi: "Mạnh đại ca, huynh làm sao vậy?"

Mạnh Trọng Cảnh cúi đầu nhìn Lâm Trùng Cửu, hấn có thể nói điều gì với một đứa bé? Tính mạng của Lâm Trọng Cửu được người ta cứu, lại được người ta dạy võ công, nhìn đôi phương bằng đôi mắt vô cùng kính nể. Đừng nói Lâm Trọng Cửu, ngay cả phu thê Lâm Hiền, liệu rằng khi hấn nói cho họ nghe những lời Triệu công tử đã nói, bọn họ chắc cũng không tin đâu? Chẳng phải hấn cũng giống họ sao, nếu không phải chính hấn tai nghe thấy, sao hấn có thể ngờ được, người khách khí, biết lễ nghĩa như vậy lại có thể chứa những suy nghĩ đó.

Hấn chỉ có thể nói với nàng, để nàng cảnh giác với hấn ta.

Nhưng nàng sẽ tin hấn sao? Nếu nàng biết, nàng có thể phát sinh ra mục đích gì hay không hay nàng đã biết rồi?

Bỗng nhiên, Mạnh Trọng Cảnh muốn gặp A Kết một lần.

"Tiểu Cửu, Triệu công tử đi rồi, ta đưa đệ về nhà, tiện thể nói một tiếng với nương của đệ." Ô đề ở bên cạnh, Mạnh Trọng Cảnh mở ô, để tạm ở ngoài cửa, dắt Lâm Trọng Cửu đi đến bên cạnh, bấu vai, dắt bé đi.

Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn đi bên cạnh tỷ phu. Gió thổi những hạt mưa bay vào người bé, bé ngửa cổ lên, thấy phần lớn chiếc điều ô đều che cho mình. Mạnh đại ca đối xử với bé rất tốt, vậy mà lúc này bé chỉ lo lắng cho Triệu đại ca, người vừa cưỡi ngựa đi, mưa lớn như vậy, huynh ấy không sợ bị ướt hết sao? Cầu mong trên đường đi đừng gặp chuyện gì không may.

Hai người đều có những suy nghĩ riêng, không biết về Lâm gia từ lúc nào.

Lâm Trọng Cửu gọi to: "Nương, Triệu đại ca về rồi!"

Liễu thị đang nhặt rau ở phòng bếp, giọng nói chứa sự ngạc nhiên, không thể tin nổi, vội vàng bỏ thức ăn trong tay xuống, chạy ra cửa, thấy Mạnh Trọng Cảnh che ô dắt nhi tử về. Mưa quá lớn, nàng liền đứng dưới mái hiên hạ hỏi: "Triệu công tử về rồi hả? Đang tốt vậy sao lại về?"

Mạnh Trọng Cảnh không trả lời ngay lập tức, hấn che ô, từ lúc thấy tây sương phòng mở cửa, hấn lập tức nhìn sang đó, nhìn thấy cô nương vội vàng đứng cạnh cửa. Nàng ra nhanh như vậy, bởi vì Triệu công tử bất ngờ về hay sao? Sau khi nhìn thấy hấn, sự kinh ngạc trên khuôn mặt nàng lập tức biến hoảng loạn, lo lắng, sững sờ một lát, giống như chạy trốn hấn vậy, nàng sợ hấn phát hiện ra điều gì sao?

Giống như không cần thận phá tan lòng can đảm, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh tràn đầy chua xót.

Liễu thị hỏi lại, cuối cùng Mạnh Trọng Cảnh cũng hoàn hồn, nói cho Liễu thị nghe lý do từ chối của Triệu Trầm, "Con muốn mời người ta ở lại nhưng hấn đi nhanh quá."

Chiếc ô che gần hết khuôn mặt của hấn, Liễu thị cũng không nhìn kỹ, nhìn cửa, oán trách: "Triệu công tử, sao có thể không quan tâm tới bản thân như thế, nếu biết sớm, nếu sớm biết hấn không thể không

đi, khi ở trên bờ sông ta không nên khuyên hấn tới đây tránh mưa, còn có thể tránh được chút mưa, bây giờ lại..."

Tuy trách cứ, nhưng vẫn xuất phát từ sự quan tâm.

Mẫu thân Mạnh Trọng Cảnh mất sớm, trước đây tới Lâm gia chơi, Liễu thị thường dùng thái độ này nói với hấn, sau khi hấn hứa hôn với A Kết, nàng đối xử với hấn như đối xử với nhi tử, lúc này nghe thấy giọng nói đầy quan tâm Liễu thị đối với tên muốn tranh giành vị hôn thê với hấn, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy không vui.

"Thím, người còn nhiều việc, con đưa Tiểu Cửu về phòng, sau đó con về luôn." Hấn bấu vai Lâm Trùng Cửu đưa bé đi.

Đã quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn, Liễu thị cũng không khách sáo với hắn, tiếp tục nhặt rau.

Vài chục bước chân ngắn ngủn, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh đã nghĩ ngợi trăm lần, cuối cùng không nhịn được nhỏ giọng, dặn dò Lâm Trùng Cửu: "Tiểu Cửu, đại ca có chuyện muốn nói với đại tỷ của đệ, ta tới cửa sau chờ nàng, đệ nói với nàng một câu giúp ta."

Lâm Trùng Cửu thường làm việc này, bé nhìn hắn, nghe răng cười, lúc này, sao Mạnh Trọng Cảnh có thể cười được, sờ đầu bé, xoa người đi.

Lâm Trùng Cửu tự mình cảm ô, tới sương phòng tìm trưởng tỷ.

Ở trong phòng, Lâm trúc ngồi trên giường đất đọc sách, A Kết mắt hờn mắt vía, ngồi ở bên ngoài. Bỗng nhiên, cửa bị mở ra, nàng hoảng sợ, ngẩng đầu đã thấy đệ đang đứng ở cửa, nháy mắt ra hiệu với nàng. Nàng ngăn người, hồi hộp tới gần, quả nhiên Mạnh Trọng Cảnh muốn gặp nàng.

A Kết không dám đi gặp, nhưng nàng lại không thể không đi, dù sao nàng cũng muốn biết rốt cuộc hắn đã nói gì cho Mạnh Trọng Cảnh biết.

Nàng cảm ô, nhìn phòng bếp ở đối diện, giả vờ bình tĩnh, đi tới hậu viện.

Lâm Trùng Cửu đóng cửa sau, sau đó ngồi cạnh bàn giả vờ đọc sách, canh cửa giúp tỷ tỷ giống như trước đây, không cho người ngoài đi ra phía sau.

Sau lưng, truyền tới tiếng đóng cửa, A Kết nhìn cửa viện ở trước mặt, khẽ cắn môi, không yên lòng.

Mở cửa đã thấy Mạnh Trọng Cảnh ở đó chờ nàng.

Mưa to, bên ngoài không nên có người, nhưng Mạnh Trọng Cảnh vẫn cẩn thận đóng ô lại, dựa lưng vào tường mà đứng, cả người ướt đầm.

Dù chiếc ô hơi ngắn, A Kết nhìn thoáng qua ngực của nam nhân, nhưng cũng không dám nhìn lên trên, che miệng khóc.

Khuất nhục khi bị ép buộc, mấy ngày nay, nàng lo lắng sợ hãi, khi nhìn thấy nam nhân mình thích, tất cả đều hóa thành nước mắt chảy ào ạt. Giờ này khắc này, nàng không có tâm trạng suy nghĩ nên giấu diếm thế nào, nàng chỉ cảm thấy vô cùng uất ức, chỉ muốn được người che chở, được nam nhân của mình an ủi, vỗ về.

Nàng cảm ô, đứng ở giữa cửa và vách tường, chậm chạp không biết làm gì. Mạnh Trọng Cảnh không đợi nổi nữa, cúi đầu nhìn chiếc ô ở dưới chân, lại thấy nàng đang khóc nức nở, nghẹn ngào. Mạnh Trọng Cảnh lập tức cảm thấy luống cuống, vứt bỏ chiếc ô đang cầm trong tay, vội vàng chui vào chiếc ô nàng đang cầm, không dám chạm vào nàng, cảm ô thay nàng, đau lòng hỏi: "A Kết, nàng khóc à? Tại sao nàng lại khóc?"

Muốn chạm vào nàng nhưng không dám chạm, trong lòng cảm thấy không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sing Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cứu người

Khóc tới mức đó, A Kết biết không thể giấu được, cúi đầu, nghẹn ngào hỏi hắn: "Hắn đã nói gì với huynh?"

Không có chỉ tên nói họ, Mạnh Trọng Cảnh cũng hiểu nàng nói ai, đồng thời hắn cũng chắc chắn, người nọ đã tìm A Kết rồi.

Hắn ngơ ngác nhìn nàng.

Nàng đứng đối diện với hắn, tóc mai bay theo chiều gió, trong cơn mưa to, khuôn mặt trắng nõn đọng đầy nước mắt càng thêm đáng thương bất lực.

Nhiều năm qua, lần đầu tiên Mạnh Trọng Cảnh nhìn thấy người trong lòng khóc tới mức đó. Hắn rất muốn ôm nàng, nhưng người hắn lại ướt đầm, đành nắm chặt tay để đè nén sự xúc động: "Hắn nói nàng là người đẹp nhất hắn từng thấy, hắn muốn cướp nàng từ tay ta. A Kết, nàng, có phải hắn bắt nạt nàng đúng không?" Nhìn lạ nàng mềm mại nhưng lại không yếu ớt sợ sệt, hồi nhỏ, lúc chơi đùa cùng hắn, khi bị ngã, nàng không bao giờ khóc, nếu người nọ dùng lời nói để ức hiếp nàng, nàng sẽ không khóc tới mức đó.

Trước mắt hắn hiện lên nụ cười ý vị sâu xa của người nọ, Mạnh Cảnh càng nghĩ càng hận, "Hắn, ta đi giết hắn!"

A Kết sợ hãi, không cần nghĩ ngợi đã túm chặt hắn, nhìn ánh mắt phẫn nộ của hắn, nước mắt nàng chảy càng nhiều: "Huynh đừng lỗ mãng, hắn, hắn chỉ bắt ta..."

"Hắn ôm nàng khi nào?" Mạnh Trọng Cảnh hận đến mức giọng của hắn vút lên thật cao.

Nhìn thấy hắn như vậy, A Kết càng sợ, cúi đầu khóc: "Hôm đó hắn đến nhà ta làm khách, lúc mọi người ngủ trưa, ta đọc đang sách ở thư phòng, hắn bắt

ngờ lqđ xông vào... Hấn ép ta gả cho hấn, ta không đồng ý, hấn cũng đi luôn... Trọng Cảnh, ta, ta bị hấn chạm vào rồi, huynh có ghét ta không, không muốn cưới ta nữa..."

Nàng khóc, ruột gan như đứt từng khúc, sợ hấn không cần nàng.

Mạnh Trọng Cảnh lại thở ra nhẹ nhàng, tuy tức giận chưa giảm chút nào, thật may là nàng không có chuyện gì, nàng vẫn là của hấn.

Nhìn nước mắt nàng rơi không ngừng, Mạnh Trọng Cảnh vừa đau lòng lại vừa vui mừng, nàng khóc, không phải chứng tỏ nàng không có ý gì với Triệu công tử hay sao, không hề có tình cảm với hấn ta còn gì?

Kéo tay nàng, cầm thật chặt, Mạnh Trọng Cảnh vừa kiên quyết vừa vụng về an ủi : "A Kết đừng khóc, sao ta lại có thể ghét bỏ nàng chứ? Đều do ta vô dụng mới hại lqđ nàng bị hấn bắt nạt! A Kết, nàng chờ xem, nếu hấn còn dám có những suy nghĩ, lqđ hành động sai lệch, dù liều mạng, ta cũng phải che chở cho nàng!"

Tay hấn rất lạnh nhưng lại khiến lòng nàng cảm thấy ấm áp, A Kết nghẹn ngào gạt đầu, nước mắt rơi trên mu bàn tay lqđ hấn: "Trọng Cảnh, chuyện lần này, chúng ta cho qua đi, loại người như hấn, chúng ta không thể trêu vào. Về sau ta sẽ tránh mặt hấn, sẽ không đi một mình, Trọng Cảnh, huynh cũng đừng trêu chọc hấn, lqđ chúng ta sắp thành thân, ta không muốn huynh gặp chuyện không may, ta cũng không muốn chọc giận hấn, nếu hấn để lộ chuyện này, ta không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa..."

Mạnh Trọng Cảnh có thể nói thế nào?

Nàng khóc không ngừng, hấn buông tay nàng, thử giúp nàng lau nước mắt, chạm vào một chút lại dừng lại, nhìn thấy nàng không gạt tay hấn ra, hấn cũng yên tâm, ngón tay run run nhẹ nhàng vuốt ve lqđ khuôn mặt nhẵn nhụi của nàng.

Quy củ trong thôn không quá cứng nhắc, sau khi hứa hôn, hai người có thể gặp nhau vài lần, năm này qua năm khác, Mạnh Trọng Cảnh lại là một nam nhân thành thật, nhiều lúc khó tránh khỏi muốn làm chuyện gì đó, nhưng khuôn mặt của A Kết trắng nõn, gợn tay sờ, nàng cũng lqđ không cho, lúc này, A Kết lại không trốn, ngược lại, nàng lưu luyến bàn tay thô ráp của hấn. Đây là nam nhân mà nàng sắp gả, hấn yêu thương nàng, hấn đối với nàng lại rất dịu dàng.

Nàng ngoan ngoãn giống như đang trong giấc mộng, sự đau lòng của Mạnh Trọng Cảnh chậm rãi chuyển thành rung động, ánh mắt hấn không nhìn được nhìn chăm chăm môi nàng.

Nơi đó, hấn còn chưa được chạm qua, lại bị người ta cướp trước.

"A Kết, ta, ta..." Khát khao nhưng lại không dám.

A Kết ngẩng đầu không hiểu, đôi mắt hoa đào mơ màng chứa đầy nước mắt, điềm đậm đáng yêu động lòng người. Hầu hết Mạnh Trọng Cảnh giật giật, gợn tay nâng cằm nàng, cúi đầu, tới gần. Suy cho cùng vẫn cảm thấy chột dạ, hấn nhắm mắt lại, chậm rãi tới gần, mong nàng không tránh.

Khuôn mặt nam nhân càng ngày càng gần, trái tim A Kết đập thình thịch, trong lòng cảm thấy hoảng loạn, do dự, bỗng nhiên, một khuôn mặt khác lướt qua trước mắt nàng. Sắc mặt A Kết trắng bệch, nhanh chóng lùi lại, nghiêng đầu không dám lqđ nhìn hấn, một lát sau, nàng khẽ cúi đầu, cảm ô: "Về đi, để người ta thấy không tốt đâu."

Mạnh Trọng Cảnh cầm chặt ô không buông.

A Kết không thể không ngẩng đầu nhìn hấn, nhìn hấn, mặt lại đỏ.

Nhìn thấy nàng như vậy, dũng khí của Mạnh Trọng Cảnh lại bùng lên, nắm chặt tay nàng, giọng nói khàn khàn: "A Kết, cho ta hôn một chút, một chút thôi."

A Kết cúi đầu, lắc đầu không nói.

Mạnh Trọng Cảnh không nhìn được nắm chặt tay nàng, nho nhỏ, mềm mại không xương. Hấn nhìn tay nàng, lại nhìn khuôn mặt hồng hồng của nàng, bần khoản một lúc mới mở miệng: "A Kết, hấn, hình như hấn quyết tâm muốn cưới nàng, hấn, hấn có tiền lại đẹp như thế, trước mặt cha mẹ nàng rất lễ phép, cha mẹ nàng, Tiều Cửu đều thích hấn. Ngộ nhớ, ngộ nhớ, cha mẹ nàng muốn gả nàng cho hấn, nàng..."

"Ta làm sao?"

Theo từng lời hấn nói, toàn bộ sự ngượng ngùng hồi hộp đều bay sạch, ngay lập tức, A Kết rút tay ra, ngửa đầu nhìn hấn: "Ta với huynh biết nhau từ nhỏ, huynh đối xử tốt với ta, trong lòng ta cảm thấy vui lqđ mừng, huynh tới cầu hôn, ta đồng ý, chỉ cần huynh không ghét bỏ ta, ta một lòng một dạ muốn được gả cho huynh, ai ép ta ta cũng không đổi ý. Trọng Cảnh, lời này ta chỉ nói một lần, nếu huynh nghi ngờ ta là loại thấy người sang bắt quàng làm họ, ta không còn gì để nói nữa!"

Đôi mắt nàng rung rung, vừa ngang lqđ bướng lại thêm chút uất ức, Mạnh Trọng Cảnh hoảng hốt, vội vàng xin lỗi: "A Kết nàng đừng giận, ta, ta chỉ sợ hãi, sợ nàng ngửa mặt khi thấy ta..."

Hấn lắp bắp, dưới cái nhìn chăm chú của nàng, mặt hấn hơi đỏ, A Kết thấy lòng dịu lại, gạt ô, khi xoay người, nàng nói lqđ nhỏ: "Nghĩ lung tung cái gì hả, nếu ta ngửa mặt khi nhìn thấy huynh thì năm ngoái, ta sẽ không đồng ý..." Suy cho cùng vẫn thấy ngượng, chưa nói xong đã vội vàng chạy vào, nhót

Mạnh Trọng Cảnh ở ngoài cửa.

Mạnh Trọng Cảnh đứng tại chỗ, ngơ ngác, ngay cả khi mưa to đổ xuống đầu hắn, hắn cũng thấy vui.

"Sao huynh còn chưa đi?" Đang sung sướng thì nghe thấy giọng nói thúc giục của nàng.

Mạnh Trọng Cảnh càng thêm vui vẻ, biết nàng lo lắng cho mình, cũng không dám lè mề nữa, vừa giữ ô vừa nói với nàng: "Ta đi luôn đây. A Kết, nàng đừng sợ, chờ ta cưới nàng, ta sẽ bảo vệ nàng, không để nàng bị người khác ức hiếp!"

A Kết không trả lời.

Đợi một lát, thấy Mạnh Trọng Cảnh đã đi xa, nàng sờ cán ô- nơi hắn vừa cầm, mấy ngày nay, trái tim của nàng luôn thấp thỏm cuối cùng cũng được yên ổn rồi.

Dương và Tri Huyện có qua lại với nhau, người nọ lại thường ra vào thôn, chắc lai lịch của hắn cũng không lớn, chỉ cần lqđ không cho hắn có cơ hội tới gần, hắn sẽ không làm được gì. Nếu hắn có gan làm cái chuyện ép buộc nữ tử đẳng hoàng, dù sao phụ thân cũng là tú tài, nếu phải báo quan, hắn đừng mong bọn họ hội sẽ nhin, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm.

Lúc này, nàng và Mạnh Trọng Cảnh đã nói rõ ràng với nhau, hắn không ghét bỏ nàng, nàng chẳng có gì phải sợ nữa rồi.

~

Chiều tối, mưa cũng nhỏ dần, mưa rơi từng giọt tí tách, mưa suốt hai ngày, cuối cùng cũng tạnh.

Sau cơn mưa, cỏ dại mọc rất nhanh.

Lâm Hiền chỉ được nghỉ hai ngày, giữa và cuối tháng, muốn ra ruộng nhỏ cỏ cũng không được, lại không nỡ để thê tử và nữ nhi phải làm công việc vất vả này, năm trước đã nhờ người giúp. Một ngày bốn mươi đồng, tổng cộng bốn mẫu đất, lâu nhất là hai ngày là có thể làm xong, rất nhiều người tranh nhau công việc này, lqđ thoải mái lại dễ kiếm tiền. Sau khi Lâm gia và Mạnh gia kết thân, Mạnh Trọng Cảnh chủ động sang giúp đỡ, con rể tương lai nhiệt tình, Liễu thị cũng không tiện nói tới chuyện tiền bạc, đành gọi hắn sang nhà ăn cơm.

Mạnh Trọng Cảnh rất thật thà, nếu hắn kéo dài thời gian, làm trong hai ngày, thừa dịp ăn cơm ở Lâm gia cũng có thể gặp vị hôn thê hai lần, nhưng hắn ngưng ngừng, lqđ buổi sáng đã nhỏ xong cỏ ở hai mẫu lạc rồi. Mạnh Trọng Đạt vội vàng làm ở ruộng nhà mình, Liễu thị cho Lâm Trọng Cửu và Mạnh Trọng Cảnh cùng nhau làm, tuy có Lâm Trọng Cửu giúp đỡ nhưng bé cũng chỉ là một đứa trẻ, người làm nhiều nhất vẫn là Mạnh Trọng Cảnh.

Có con rể, buổi trưa, lúc ăn cơm, Liễu thị cố ý cho A Kết bụng thức ăn lên. Gia đình nhà nông không có nhiều phép tắc, với người con rể như Mạnh Trọng Cảnh, nàng rất vừa lòng, đồng ý cho hắn chút lợi lộc, lúc nàng định thân với Lâm Hiền, Lâm Hiền tìm mọi lý do để gặp nàng, bọn họ đều biết.

A Kết không đi, ngược lại còn bị mẫu thân trêu ghẹo nhiều hơn, hơn nữa lúc trước phải bận rộn, phiền lòng, biết Mạnh Trọng Cảnh sợ nàng thay lòng đổi dạ, nàng cố nén sự xấu hổ, đồ mặt bụng thức ăn lên.

Thấy nàng, Mạnh Trọng Cảnh vô cùng khản trương.

A Kết xấu hổ, nhìn hắn một cái, sau khi đặt thức ăn lên bàn, lập tức đi ra ngoài, khi ra cửa, nàng nghe thấy tiếng đê đê cười hắc hắc.

Ngày hè, ánh nắng rực rỡ đến chói mắt, A Kết nhìn bông hoa, ở đó hoa lan tươi tắn, động lòng người, khoe mắt đuôi mày của nàng bừng lên nụ cười.

Nếu người nọ không bao giờ xuất hiện thì thật là tốt, nàng sẽ cảm thấy vô cùng yên tâm.

Sau khi nghỉ trưa, Mạnh Trọng Cảnh dẫn Lâm Trọng Cửu tới ruộng ngô của Lâm gia.

Cây ngô vượn cao, trên ngọn cây, hoa ngô đã mọc, vượn cao thẳng, còn cao hơn cả Mạnh Trọng Cảnh. Hắn để cho Lâm Trọng Cửu đi theo, hắn nhỏ từng cặp, cho Lâm Trọng Cửu ôm ra, muốn Lâm Trọng Cửu thoải mái một chút.

Xung quanh là lá ngô xanh biếc, Mạnh Trọng Cảnh khom người đi về phía trước, không cẩn thận xướt qua lá ngô, trên cổ lập tức xuất hiện vết xước.

Đang cúi đầu nhỏ cỏ, bỗng nhiên, phía trước có tiếng bước chân vội vàng.

Mạnh Trọng Cảnh nhíu mày, nghe chăm chú, nghe thấy có thứ gì đó rơi "bịch" một tiếng, sau đó là tiếng vùng vẫy, giãy dụa. Cảm thấy nghi ngờ, đang do dự không biết nên sang đó hay không, bên đó bỗng vang lên tiếng mắng chửi thô ráp của nam nhân: "Ta đá ngươi! Đồ đàn bà thôi, ngươi đá ta hả! Hôm nay ta nhanh chóng đá ngươi cho đã, tý nữa ta bán ngươi đến nhà chứa. Cho ngươi chết, dám gọi người đánh ta hả!" Người bị hắn mắng đã bị bịt miệng, chỉ nghe thấy tiếng khóc hu hu và giãy dụa.

Giọng tên này Mạnh Trọng Cảnh vẫn nhớ, là tên côn đồ ở cạnh nhà hắn, trước kia, hắn đã xúc phạm A Kết.

Tiếng lụa bị xé vang lên, vừa nghe đã biết hắn lại muốn làm nhục người ta rồi!

"Vương Ngũ, dừng tay!" Mạnh Trọng Cảnh giận dữ, không thêm để ý tới việc bị lá ngô cứa vào người, chạy nhanh tới.

Đối phương không đáp lại, tiếng bước chân nặng nề lại vang lên, Mạnh Trọng Cảnh chạy càng nhanh, tới gần, thấy dưới vai Vương Ngũ là một cô nương mặc váy trắng. Cô nương cúi đầu, không nhìn rõ khuôn mặt, bả vai hờ gần hết, Mạnh Trọng Cảnh không dám nhìn lâu, chạy vài bước, xông tới, túm chặt Vương Ngũ, đánh cho hấn một quyền.

Trời sinh, Mạnh Trọng Cảnh khôi ngô cao lớn, đầu của Vương Ngũ cũng không thấp, lại rất gầy rất nhiều, hơn nữa, lúc này đã hao phí không ít sức lực, bị đánh một quyền lập tức ngã ra đất. Nhận ra Mạnh Trọng Cảnh, hấn khinh miệt, xì một tiếng, vừa nằm trên mặt đất vừa mắng: "Mạnh Trọng Cảnh, tốt nhất là ngươi đừng phá hỏng chuyện tốt của ta, nếu không đừng trách ta không..."

Chưa nói xong đã bị Mạnh Trọng Cảnh đâm thêm cho một phát, tự biết không đánh lại hấn, Vương Ngũ cảm hận, không cam lòng lườm cô nương đang nằm sấp trên mặt đất, vội vàng chạy.

Mạnh Trọng Cảnh còn muốn đuổi theo, nhưng lại nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào của nữ nhân vang lên sau lưng hấn, hấn không kim lòng được, quay đầu lại, sau đó thì ngây ngẩn cả người.

Cô nương ngẩng đầu, giữa mái tóc dài, khuôn mặt nàng hiện ra, da trắng môi hồng, nhìn hấn bằng đôi mắt hoa đào, lqđ nước mắt ràn rụa, nhìn thoáng qua, hấn suýt nữa nhìn nhầm, tưởng nàng là vị hôn thê, nhưng cũng chỉ thất thần trong chớp mắt, ngoại trừ ánh mắt, hai người cũng chẳng có gì giống nhau. Mạnh Trọng Cảnh vừa muốn mở miệng, cô nương đã vùng vẫy đứng dậy, lại không đoán trước được, áo trên vai nàng tuột ra, toàn bộ nửa phía trên người nàng đều hiện ra trước mặt hấn...

Ngay lập tức, Mạnh Trọng Cảnh xoay người sang chỗ khác, trong đầu hấn lại hiện lên hình ảnh thân thể của nàng như bông hoa trắng, tim đập không yên.

"Cô nương, ta, ta..."

"Mạnh đại ca, huynh đánh nhau với người ta sao?" Từ xa, giọng nói sốt ruột của Lâm Trọng Cửu vang lên.

Mạnh Trọng Cảnh khần trương. Nếu tình huống này bị Lâm Trọng Cửu thấy, quay đầu nói, chẳng những làm hỏng thanh danh của cô nương này, ngay cả hấn, lqđ muốn làm người cũng chẳng dễ dàng.

"Cô nương, ta nhắm mắt lại giúp cô, cô thả tay ra, nhanh mặc quần áo vào!"

Cô nương váy trắng không phản đối, ngo ngác nhìn bóng dáng cao lớn đang đứng trước mặt nàng.

Tiếng bước chân của Lâm Trọng Cửu càng ngày càng gần, Mạnh Trọng Cảnh không còn thời gian để do dự, nhắm mắt lại, ôm cô nương sau lưng hấn, giúp nàng mặc áo ngoài, "Mạo phạm"

Sức lực của hấn rất lớn, nhanh chóng mở ra, sau đó lập tức đứng dậy, xoay lưng lại, nói: "Ta đi ngăn đệ đệ lại, sau khi chỉnh trang xong, cô nương đi nhanh đi!"

"Ân nhân, đừng đi!" Sau khi được tự do, nữ tử váy trắng lập tức lấy khăn trong miệng ra, khóc, gọi hấn.

Bước chân của Mạnh Trọng Cảnh dừng lại một chút.

Nữ tử váy trắng thấy vậy, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn một chút, vừa run run nắm chặt váy áo vừa khóc: "Ân nhân, lqđ huynh cứu ta với, chân trái của ta bị tị rồi, nơi này lại lậ nước lại cái, sợ không đi xa được, ân nhân, xin huynh hãy cứu ta, ta sợ người nọ vẫn chưa đi xa, ta lại..."

Giọng nói của nàng mềm mại, lúc khóc lên lại càng là ai oán đáng thương.

Mạnh Trọng Cảnh sinh lòng trắc ẩn, nhưng trong nhà hấn lại không có nữ quyến, lqđ không có cách nào giúp đỡ nàng, cùng lúc đó, Lâm Trọng Cửu cũng tới, trong lòng hấn khẽ động: "Cô nương, cô, cô chờ ta một chút, ta đi tìm, ta bảo đệ đệ đi tìm nữ quyến giúp người về thôn." Hấn muốn đề Lâm Trọng Cửu ở đây trông đối phương, lqđ hấn là một đại nam nhân, mình hấn ở lqđ cùng một chỗ với nàng, chuyện này không tốt, nhưng lại sợ Vương Ngũ quay lại, đành phải sửa lại lời nói.

"Cảm ơn ân nhân, ân nhân cứu giúp Như Nương, mọi thứ ân nhân quyết định, Như Nương đều nghe theo."

Nữ tử tên Như Nương nghiêng chân, ngồi xỏm trên mặt đất, cúi đầu khóc, tạ ơn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Phúc hay họa

Mạnh Trọng Cảnh giải thích qua loa cho Lâm Trọng Cửu nghe, sau đó bảo bé chạy nhanh về nhà, nhờ Liễu thị tới đây.

Lâm Trọng Cửu tò mò nhìn cô nương váy trắng đang ngồi xổm, bé xoay người chạy về nhà.

Trong ruộng ngô chỉ còn một nam một nữ.

Mạnh Trọng Cảnh chưa từng ở một mình với nữ nhân xa lạ, đặc biệt là khi hắn lại không cẩn thận nhìn thấy thân thể của người ta rồi, nghĩ lại, không hiểu sao, lqđ trong lòng lại thấy hốt hoảng. Hắn không dám xoay người, do dự một chút rồi hỏi: "Cô nương, cô có thể đi được vài lqđ bước không? Chúng ta sang bên kia chờ, được chứ?" Đến đó, hắn đứng ở ngoài, cho nàng đứng ở bên trong, Liễu thị đến đây, nhìn thấy vậy sẽ tốt hơn.

Quần áo bị xé nát, Như Nương đang buộc áo trên vai, nghe thấy lời hắn, nàng nhìn nam nhân đứng xa xa, đang lưng về phía mình, lập tức cúi đầu, "Ân nhân chờ một chút, ta chỉnh trang xong sẽ lập tức đứng dậy, thử xem có được không."

Ý nàng là nàng còn chưa chỉnh trang xong, Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy không được tự nhiên, nhắc chân chuẩn bị đi về phía trước.

Như Nương lại gấp gáp: "Ân nhân, người đi đâu vậy?"

Giọng nói của nàng đầy hoảng loạn, Mạnh Trọng Cảnh vội dừng lại, lúng túng nói với nàng: "Ta sang bên kia..." Lại cảm thấy nói thẳng như thế hình như càng không thích hợp.

Hắn đáp ứng, Như Nương không nhịn được nở nụ cười, lại ngượng ngùng nói với hắn: "Ân nhân không cần kiêng dè, ân lqđ nhân đã cứu ta, ta tin ân nhân là chính nhân quân tử. Được rồi, Như Nương đã chỉnh trang xong, ân nhân có thể sang đây nói chuyện rồi."

Nàng nói vậy, Mạnh Trọng Cảnh không kìm lòng được, đi tới.

Như Nương vẫn ngồi xổm như lúc nãy, tóc dài xoã ở sau lưng, toàn bộ khuôn lqđ mặt hiện rõ trước mặt hắn. Trời sinh dung mạo nàng cũng không được gọi là hơn người, cái hơn người là màu da trắng nõn, ánh mắt linh động, trên người toả ra khí chất mềm mại, đáng yêu khiến người ta thương tiếc, ở trong thôn, không thể bằng tỷ muội Lâm gia, nhưng cũng được coi như nổi bật. Khi Mạnh Trọng Cảnh đi tới, Như Nương nở nụ cười biết ơn với lqđ hắn, sau đó nhanh chóng rũ mi, quay đầu, sợi tóc dài từ trên sườn mặt rơi xuống, càng thêm đậm đà đáng yêu.

Mạnh Trọng Cảnh không nhịn được nhìn lâu hơn một chút

Như Nương đỏ mặt, đầu cúi càng thấp, nhỏ giọng hỏi hắn: "Như Nương họ Hà, lên xưng hô với ân nhân thế nào?"

Nhận ra sự thất lễ của bản thân, Mạnh Trọng Cảnh vội vàng nghiêng người, nói lắp bắp: "Ta, ta họ Mạnh."

Như Nương giương mắt nhìn hắn. Khuôn mặt nam nhân vàng như lúa mạch, vừa nhìn đã biết hắn làm việc đồng áng quanh năm, trời sinh cũng coi như tuấn lãng, lqđ thân hình cao lớn, tạo cho người ta cảm giác yên tâm. So với những kẻ nhà cao cửa rộng nàng đã từng gặp, thân phận nông dân của hắn không có chỗ nào tốt, nhưng với nhan sắc như "ngựa gầy" của nàng, có thể gả cho hắn, sống cuộc đời yên ổn, còn hơn bị người ta bán qua bán lại, bị bắt lqđ phải hầu hạ những ông già, thậm chí phải chết thảm nơi hậu trạch.

Nàng vẫn còn trong sạch, nhìn qua cũng thấy hắn thật thà, nàng tin mình có thể đoạt được sự yêu thương từ hắn, hơn thế với trăm lượng bạc cất trong người, sau khi thành thân nhất định sẽ sống hoà lqđ thuận. Còn khế ước bán thân, chỉ cần nàng xử lý ổn thoả, người như Triệu công tử, nhất định sẽ không nuốt lời.

"Mạnh đại ca, ta, ta có thể gọi ngươi như thế không?" Như Nương không yên lòng hỏi.

Dung mạo nàng không nổi trội nhưng giọng nói lại mềm mại như nước, Mạnh Trọng Cảnh càng thấy không tự nhiên, lơ lơ đáp lại, giọng nàng: "Cô thử xem có thể đi vài bước được không? Chúng ta có thể nói tiếp khi tới bên kia."

"Dạ." Như Nương chống tay, chậm rãi đứng dậy.

Mạnh Trọng Cảnh nhìn nàng, thấy nàng đứng vững, hắn thở ra nhẹ nhàng, ngay lập tức đã thấy người nàng nghiêng ngả, nàng kêu sợ hãi, người bỏ nhào về phía trước. Mạnh Trọng Cảnh sợ hãi, không lqđ thêm nghĩ ngợi lao tới đỡ nàng, hắn nắm lấy vai nàng, Như Nương trực tiếp bỏ nhào vào trong lòng hắn. Đầu tiên, Mạnh Trọng Cảnh cảm nhận được bộ ngực đầy đặn của nàng, ngay sau đó hai tay nàng bò lên eo hắn, Mạnh Trọng Cảnh không nhịn được muốn đẩy nàng ra, vươn tay ra lại chạm phải vòng eo khiến người ta kinh ngạc.

Thật sự rất nhỏ, chưa đầy năm tay.

Cả người cứng ngắc, Mạnh Trọng Cảnh ngờ ngác một lúc.

"Mạnh đại ca, ta..." Như Nương lo lắng đầy hắn.

Mạnh Trọng Cảnh hoàn hồn, nhanh chóng xua đi suy nghĩ không nên có, vội vàng đỡ vai nàng, vừa định hỏi, lại nhìn thấy đôi mắt nàng đang rung rung.

"Mạnh đại ca, ta đi không đi được, có phải chân trái của ta hỏng rồi đúng không?" Như Nương ngửa đầu nhìn hắn, sắc mặt thê lương.

Giọng nói của nàng bất lực giống như chỉ có thể dựa vào lời hắn, Mạnh Trọng

Cảnh chưa từng nghe thấy bất cứ ai nói với hắn như thế.

Hắn nhìn chân nàng, nhíu mày, hắn diu nàng ngồi xuống để hắn có thể ngồi xổm trước mặt nàng, hỏi nàng: "Cô xoay chân lúc nào?"

Như Nương cúi đầu khóc: "Vừa nãy, lúc bị hắn đuổi theo, ta không cẩn thận bị ngã."

Mạnh Trọng Cảnh không phải Lang trung, chỉ có thể vụng về an ủi nàng: "Cô đừng vội, lát nữa ta đi mời Lang trung về chữa cho cô, chắc là không có chuyện gì đâu."

Như Nương ngừng đầu, nhìn hắn đầy biết ơn: "Cảm ơn Mạnh đại ca."

Mạnh Trọng Cảnh không dám nhìn thẳng nàng, im lặng một lát, sau đó thấy hai người đang ngồi quá gần nhau, hắn hốt hoảng, vội vàng đứng dậy lùi vài bước về phía sau. Sau đó là sự im lặng, càng không nói chuyện, dường như sự chịu đựng qđ càng trở lên khó khăn, Mạnh Trọng Cảnh suy nghĩ, tò mò hỏi nàng: "Cô là người ở đâu? Sao lại đến đây?" Nhìn quần áo nàng đang mặc trên người, hình như là cô nương của gia đình có tiền.

Khuôn mặt của Như Nương hiện lên sự hoảng sợ, một lát sau mới thở dài, qđ nói: "Ta là người Dương Châu, quê nhà có bão lụt phải đến Đãng Châu tìm người thân, không nghĩ người thân đã dọn đi

nơi khác, ta muốn tiếp tục nghe ngóng tin tức của bọn họ, hai người hầu thân cận lại không muốn đi theo ta, về Giang Nam rồi. Ta đi xung quanh hỏi thăm, trùng hợp đi ngang qua nơi này, gặp được tên vừa nãy, cứ nghĩ hắn biết, ai mà nghĩ được hắn lại lừa ta đến chỗ này... Mạnh đại ca, cầu xin huynh, cầu xin huynh cho ta ở nhờ một thời gian được không? Trên người ta còn chút bạc, ta đưa tất cho huynh, cầu xin qđ huynh, giúp ta đi, ta cũng không dám đi ra ngoài một mình đâu!"

Nhìn nàng giống như sắp khóc, Mạnh Trọng Cảnh vội hỏi: "Cô đừng vội, cô đang bị thương, trước tiên cô cứ ở đây nghỉ ngơi, chữa trị vết thương đã, những qđ chuyện khác thì quyết định sau."

"Dạ, tất cả mọi chuyện, ta đều nghe theo Mạnh đại ca." Như Nương cúi đầu, lấy hầu bao luôn cất ở người đưa cho Mạnh Trọng Cảnh: "Mạnh đại ca, đây là một trăm lượng, là toàn bộ số bạc ta tích cóp được, huynh mời lang trung chữa bệnh cho ta thì phải có tiền, huynh lấy bạc này mà dùng, thừa bao nhiêu coi như là Như Nương cảm tạ ơn cứu mạng, thu nhận và giúp đỡ của huynh, Mạnh đại ca nhất định phải nhận."

Một trăm lượng?

Mạnh Trọng Cảnh sững sốt, kinh ngạc, một cô nương như nàng dám mang nhiều bạc như vậy, lại còn chạy khắp mọi nơi, hắn liên tục từ chối: "Không cần, không cần, mời Lang trung không tốn bao nhiêu tiền đâu, cô cứ giữ đi, sau này đi tìm người thân còn phải dùng."

Như Nương kiên quyết đưa, cho dù Mạnh Trọng Cảnh nói thế nào cũng không chịu cất đi, lúc đang đưa qua đẩy lại thì mẹ con Liễu thị đến. Lâm Trúc cũng muốn đến xem náo nhiệt, Liễu thị mắng nàng một chút.

Mạnh Trọng Cảnh chạy nhanh ra đón, vội vàng nói cho Liễu thị nghe chuyện cứu người và lai lịch của Như Nương.

Hai người đứng hơi xa, Như Nương vừa lo lắng vừa ngơ ngác nhìn họ, chờ tới khi Liễu thị ôm quần áo đến, nhìn thấy khuôn mặt hiền hoà của Liễu thị, nàng sợ hãi chào "Mạnh bá mẫu"

Đứng ở bên cạnh, Mạnh Trọng Cảnh vội vàng giải thích: "Hà cô nương hiểu lầm rồi, đây là Lâm thẩm."

Khuôn mặt Như Nương đỏ bừng, lập tức sửa lại.

Liễu thị đã quan sát, đánh giá Như Nương từ lâu. Tuổi nàng xấp xỉ với trưởng nữ, quần áo hơi toán loạn, ngồi ở đằng kia, nhìn rất tội nghiệp. Tên Vương Ngũ, nàng cũng biết, là người mà mọi người trong thôn vô cùng căm ghét, hầu như nhìn thấy cô nương ở trên đường, hắn đều trêu qđ ghẹo, hai nữ nhi của nàng cũng đã bị hắn chọc.

Liễu thị căm ghét Vương Ngũ, bởi vậy, nàng càng thêm thông cảm với Như Nương, nàng bảo Mạnh Trọng Cảnh dắt Lâm Trọng Cửu đi ra ngoài, nàng giúp Như Nương mặc một bộ quần áo đơn. Chiếc áo này là quà đầu năm của em gái cho nàng, qđ Liễu thị ngại quần áo màu sắc nổi bật lên không mặc, A Kết muốn mặc quần áo của nàng, Liễu thị sợ mọi người trong qđ thôn nhìn rồi hiểu lầm, không cho A Kết mặc.

Hai khắc sau, Liễu thị đỡ Như Nương vào sân nhà mình, Lâm Trọng Cửu đi theo các nàng, Mạnh Trọng Cảnh lên trần trên mời Lang trung.

A Kết bảo mẫu thân diu nàng ấy vào sường phòng của hai tỷ muội nàng.

Đều là cô nương, hận nhất là bị nam nhân bắt nạt, A Kết rất thông cảm với Như qđ Nương, lúc Như Nương khóc thì nàng nhẹ nhàng an ủi roi. Liễu thị cũng ngồi cùng các nàng một lúc, sau đó cảm thấy mấy tiểu cô nương này có thể tùm tùm lại được với nhau, Liễu thị dắt nhĩ tử về phòng lớn.

Người lớn đi rồi, Như Nương thoải mái hơn một chút, cảm thấy áy náy, nói với hai chị em A Kết: "Gây thêm phiền phức cho đại cô nương, nhĩ cô nương rồi, lát nữa, Mạnh đại ca về, ta sẽ theo về nhà huynh ấy, không làm phiền mọi người nữa."

A kết đang ở phòng, chuẩn bị trà, nghe vậy, lập tức ngó người, quay đầu nhìn lại,

muốn nói lại thôi.

Lâm Trúc liếc mắt ra hiệu với trưởng tỷ, sau đó nàng đi tới trước mặt Như Nương, tò mò hỏi: "Hà tỷ tỷ, Mạnh đại ca nói sẽ đưa tỷ về nhà huynh ấy ở?"

Như Nương lắc đầu, trong mắt chứa đầy sự hoang mang: "Mạnh đại ca cứu ta, lqđ huynh ấy đồng ý thu nhận và giúp đỡ ta, để ta chữa trị vết thương, ta không ở nhà huynh ấy, chẳng lẽ còn gây thêm phiền phức cho các người? Đúng rồi, nhị cô lqđ nương, Mạnh đại ca có quan hệ gì với mọi người vậy? Sao Mạnh đại ca lại nhờ mọi người chăm sóc ta? Người nhà huynh ấy đâu rồi? Vừa nãy, huynh ấy vội vàng đi lqđ mời Lang trung cho ta, ta chưa kịp hỏi."

Sao lời này nghe chói tai đến thế, Lâm Trúc lo lắng, nhìn trưởng tỷ, không biết tỷ ấy có cảm nhận được mùi vị gì không.

A Kết cười với hai người, cầm bình trà lên: "Các người nói chuyện đi, ta đi lấy nước." Nói xong ra khỏi phòng.

Lâm Trúc nhìn theo trưởng tỷ, lòng mảy mảy rũ xuống, trong lòng đã có quyết định, giới thiệu Mạnh gia cho Như Nương nghe.

Ở bên kia, sau khi tới phòng bếp, sắc mặt A Kết cũng thay đổi.

Không biết vì sao, khi nghe Như Nương gọi vị hôn phu của nàng là Mạnh đại ca,

nàng cảm thấy không thoải mái, nhưng Mạnh Trọng Cảnh cứu nàng ấy, không gọi là Mạnh đại ca thì gọi là cái gì? A Kết cười bản thân, biết không nên nghĩ lung tung, nhưng lúc nghe Như Nương nói Mạnh Trọng Cảnh đồng ý thu nhận và giúp đỡ nàng ấy, còn vội vã đi mời Lang trung cho nàng ấy, trong lòng nàng thấy chua xót kinh khủng.

Kỳ ra Mạnh Trọng Cảnh là người nhiệt tình, làm điều đó là chuyện bình thường nhưng thấy Như Nương mở miệng gọi Mạnh đại ca, trong giọng nói ấy chứa đầy sự tin cậy và dựa dẫm, nàng không kiềm chế được bản thân nữa rồi.

Chắc do nàng nghĩ nhiều thôi? Không nói tới việc Như Nương là người thế nào, tấm lòng của Mạnh Trọng Cảnh đối với nàng, nàng tin tưởng, lại nói, Như Nương không đẹp bằng nàng...

A Kết cũng không dám nhìn mặt mà bắt hình dong, nhưng lúc này, chỉ có suy nghĩ này mới có thể khiến nàng yên tâm.

Châm trà rồi bùng về.

Lâm Trúc luôn chờ nàng, chờ A Kết cất ấm trà, Lâm Trúc mới trêu ghẹo Như lqđ Nương: "Quan hệ của Mạnh đại ca và nhà chúng ta sao, hắc hắc, hẳn là tỷ phu tương lai của ta, tháng chín sẽ cưới đại tỷ ta qua cửa." Nếu Như Nương có ý đồ, khi nghe tin tức này chắc chắn sẽ lòi đuôi.

Khuôn mặt A Kết nóng bừng, xoay người mắng Lâm Trúc: "Ai cho muội nói nhiều..."

Lời còn chưa, đôi mắt lại lướt qua, nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Như Nương, lqđ miệng nàng ấy há to, vẻ mặt tái nhợt, trong mắt ngoại trừ sự khó tin, còn sự thất vọng, khổ sở không tài nào che giấu được.

A Kết như bị nghẹn trong cổ họng, biết Mạnh Trọng Cảnh và nàng đã định hôn, nàng ấy thất vọng cái gì?

Trong lòng Lâm Trúc cũng không vui vẻ gì nhiều, cố ý hỏi: "Hà tỷ tỷ, tỷ sao vậy? Đau chân à?"

Như Nương nhìn Lâm Trúc, nhanh chóng cúi đầu, tay cầm chặt tay áo, một lúc sau mới nói: "Không, không có gì, không nghĩ tới Mạnh đại ca đã định hôn rồi." Nói xong ngẩng đầu, nhìn A Kết đầy hăm dọa: "Mạnh đại ca tuần lễ lại có lòng hiệp nghĩa, đại cô nương thật có phúc."

A Kết còn chưa cảm nhận rõ mùi vị trong lòng nàng là mùi gì, Lâm Trúc không vui, lqđ lập tức trả lời: "Mạnh đại ca tốt nhưng đại tỷ ta dịu dàng lại xinh đẹp, có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, có thể lấy đại tỷ ta, phải nói Mạnh đại ca có phúc mới đúng!" Tìm vài người trong thôn hỏi một chút, ai cũng khen Mạnh Trọng Cảnh phúc lớn chứ chẳng phải Lâm Trúc nói thế.

"A Trúc!" A Kết không vừa lòng, lườm muội muội. Nàng và Mạnh Trọng Cảnh thích nhau, cho nên khi nói về ai có phúc, bọn họ không thích nghe, giống như ai đang trào cao với ai vậy.

Lâm Trúc bĩu môi, nằm sấp bên lò sưởi đặt gần đầu giường đọc sách. Mạnh Trọng Cảnh thế nào, nàng mặc kệ, nhưng ai dám bắt nạt đại tỷ nàng, nàng cho họ biết tay!

A Kết nhìn Như Nương đang cúi đầu không nói, xoay người, bùng trà tới, nói với nàng ấy vài câu khách sáo, sau đó không nói nữa, cũng chẳng nhiệt tình như lúc trước.

Rõ ràng là Như Nương có tình ý với Mạnh Trọng Cảnh, A Kết tự nhận bản thân không khoan dung và độ lượng khi biết chuyện này. Mạnh Trọng Cảnh... A Kết cần mồi, rất nhanh nàng đã đánh bật suy nghĩ này, Mạnh Trọng Cảnh không phải loại người đó.

Không ai nói chuyện, trong phòng im ắng, Như Nương cầm ly trà, lặng lẽ quan sát A Kết.

Triệu công tử đặt ra mục tiêu cho nàng, trước thánh bầy phải làm cho Mạnh Trọng Cảnh muốn nàng, những chuyện khác không nói nhiều nhưng khi nhìn thấy đại cô nương Lâm gia, nàng đã gần như đoán được, sau khi biết Mạnh Trọng Cảnh và A Kết có hôn ước, nàng đã chắc chắn rồi.

Nàng thờ dài trong im lặng.

Có thể khiến một nam nhân như hần lo lắng cho nàng ấy, số mệnh của đại cô nương Lâm gia, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ôm đau thương

Bình thường, Mạnh Trọng Cảnh có quan hệ rất tốt với người trong thôn, hần mượn xe lừa, nhanh chóng mời lang trung tới.

Lang trung vào tây sương phòng, Mạnh Trọng Cảnh đi theo Lâm Trọng Cửu tới phòng chính ngồi, thỉnh thoảng lại liếc về phía sương phòng.

Trong sương phòng, ba mẹ con Liễu thị ngồi vây xung quanh, xem lang trung nắn xương cho Như Nương.

Ông quần bị kéo lên, tất bị kéo xuống mất cả chân, không cần nói tới ông Lang trung già, ba mẹ con Liễu thị vừa nhìn lập tức lqđ cảm thấy kinh ngạc, không ai đoán được người có dung mạo bình thường như Như Nương, lại có làn da trắng như tuyết, tron nhẵn, nồn nà như mỡ lqđ đồng, còn đôi chân, rõ ràng chưa từng bó chân, không phải rất tốt, nhưng còn nhỏ hơn cả chân của Lâm Trúc.

Bị nhiều người nhìn chăm chăm, Như Nương cảm thấy khó xử, cúi đầu, sợi tóc rơi xuống, nhan sắc chỉ có sáu phần cũng biến thành tám phần.

A Kết không nhìn nữa, chuyển sang nhìn sau lưng muội muội, không nhìn Như Nương.

Lang trung còn phải tới nhà khác chữa bệnh, Như Nương bị thương không nặng, chỉ cần bôi thuốc đúng giờ, tình đường thật tốt, ba ngày sau có thể đi lại bình thường.

Như Nương muốn trả tiền khám, thuốc thang nhưng sao Liễu thị có thể để một cô lqđ nương đáng thương mỗ côi như nàng phải trả tiền, để hai nữ nhi ở lại chăm sóc Như Nương, Liễu thị mời vị lang trung ra phòng ngoài, trả một lượng bạc, sau đó tiễn ông ấy ra cửa. Hai người vừa ra lqđ khỏi sương phòng, Mạnh Trọng Cảnh lập tức đuổi theo, muốn hỏi phí khám bệnh, bị Liễu thị lườm một cái, Mạnh Trọng Cảnh không thể không ngậm miệng.

Lang trung tự cười lừa tới, hai người nhìn theo hần đi xa, sau đó Liễu thị mới quay vào phòng. Mạnh Trọng Cảnh xấu hổ lqđ hỏi: "Thím, con dẫn nàng ấy đến đây đã gây phiền phức cho mọi người, phí chữa bệnh hãy để cho con trả, nếu không con cảm thấy vô cùng áy náy."

Liễu thị cười: "Người sắp là con rể nhà ta rồi, vẫn còn khách khí với ta thế sao?" Con rể có lòng thương người, cứu người còn tốt hơn so với việc thấy chết mà không cứu.

Mạnh Trọng Cảnh còn muốn trả tiền, A Kết bất ngờ đi ra khỏi phòng, bước chân của Mạnh Trọng Cảnh ngừng lại, ngơ ngác nhìn nàng.

A Kết cắn môi, đi xuống bậc hè.

Rõ ràng trưởng nữ có chuyện muốn nói với Mạnh Trọng Cảnh, Liễu thị vừa tức giận lại cảm thấy thú vị, liếc mắt nhìn A Kết, mỉm cười, đi vào phòng.

"A Kết?" Trong viện chỉ còn hai người, Mạnh Trọng Cảnh rất vui mừng, "Có chuyện gì sao?"

Trong lòng A Kết cảm thấy không thoải mái, cũng không thấy xấu hổ như thường ngày, nàng hỏi Mạnh Trọng Cảnh: "Huynh vừa nói gì với nương ta vậy?"

Nhắc tới chuyện này, Mạnh Trọng Cảnh lập tức thấy xấu hổ, đi một bước, tới gần A lqđ Kết, nói nhỏ: "Hà cô nương là do ta đưa về, đã khiến mọi người rước thêm phiền phức, sao ta lại có thể để cho thím trả tiền thuốc thang chứ? Vừa nãy, nàng ở trong phòng, nàng có nghe thấy không, nói cho ta biết, ta trả lại tiền cho thím." lqđ Hai người đứng rất gần nhau, nói chuyện giống như hồi nhỏ, lại càng giống như người một nhà đang bàn chuyện với nhau.

Hần thoải mái không chột dạ chút nào, A Kết nhìn hần thấy thuận mắt hơn một chút, nhưng vẫn không vui, cố ý lqđ hỏi: "Huynh muốn trả tiền giúp nàng ấy? Vậy trên người huynh mang theo bao nhiêu bạc?" Sau khi định hôn Mạnh Trọng Cảnh có giao cho nàng của cải của Mạnh gia, bởi vì chuẩn bị tiệc mừng, tiền hần để dành cũng chẳng còn bao nhiêu.

Mạnh Trọng Cảnh đâu biết tâm tư của cô nương, hiền lành lời ra ba lượng bạc lqđ vụn: "Lần trước mua đồ, mua ít đi một chút, ta lặng lẽ tích góp, chờ, chờ sau khi thành thân sẽ giao cho nàng.." Giọng nói của hần càng ngày càng nhỏ, ánh mắt lqđ nóng bỏng nhìn nàng chăm chăm. Tới mùa thu đông, hần và đệ đệ sẽ lên trấn trên làm việc, phần lớn số tiền kiếm được hần đưa cho phụ thân, còn lại hần chừa một chút để làm tiền riêng cho nàng.

Bị hần nhìn chăm chăm, mặt A Kết nóng lên, nhìn bàn tay to của hần, lại nhìn hần, quay đầu nói: "Nếu cho ta, sao bây giờ lại đem ra dùng?" Vừa tức vừa giận, yêu kiều xinh xắn.

"Ta không..." Mạnh Trọng Cảnh há mồm muốn giải thích, nhưng khi nhìn thấy rằng mây hồng trên má nàng, hàm răng cắn vào môi, bộ dáng xấu hổ giận dữ, hắn lqđ nhìn tới mức ngây ngốc, ngơ ngác mãi mới phản ứng kịp, cả trái tim nhanh chóng hóa thành vùng nước mềm, có lqđ thêm can đảm, nắm tay nàng, nhét bạc vào trong tay nàng, "Cho nàng, A Kết, tất cả ta đều đưa cho nàng, ai ta cũng không cho."

"Ta không cần, huynh đem bạc đi mua thuốc cho nàng ấy đi!" A Kết không cầm, xoay người đi. Nàng thà nhà mình trả bạc, chứ không muốn Mạnh Trọng Cảnh phải trả.

"A Kết!" Mạnh Trọng Cảnh khẩn trương giữ chặt tay nàng, nhìn nàng giống như cầu xin. A Kết cúi đầu không cho hắn nhìn, bộ dáng giận dữ làm nàng khiến nàng lqđ càng thêm đáng yêu, ở trước mặt hắn, rất ít khi nàng bày ra dáng vẻ xinh đẹp, yêu kiều như thế. Tim Mạnh Trọng Cảnh nhảy bùm bùm, nắm chặt tay nàng, nhỏ giọng tỏ tình: "A Kết, nàng đừng nghĩ lqđ nhiều, ta chỉ thấy nàng ấy đáng thương nên mới giúp nàng ấy một tay, những tâm tư khác, ta đều không có, ta, ta chỉ thích nàng, nàng."

Lấp bắp nói mãi chưa xong, giọng nói của Lâm Trúc truyền ra từ bên trong. Mạnh lqđ Trọng Cảnh vội vàng buông tay, A Kết cũng xấu hổ muốn tránh, nhưng chưa đi được hai bước đã nghe thấy giọng nói kỳ quái của Lâm Trúc: "Mạnh đại ca, Hà cô nương muốn gặp huynh, huynh mau vào đi!"

A Kết dừng lại, quay đầu lại nhìn Mạnh Trọng Cảnh.

Mạnh Trọng Cảnh có chút thất thần: "Nàng ấy gặp ta làm gì?"

"Ta không phải nàng, sao ta biết được?" Lâm Trúc hừ một tiếng, buông mình đi vào.

Mạnh Trọng Cảnh không nhịn được nhìn về phía A Kết, A Kết trợn mắt nhìn hắn, lqđ

nhắc chân đi vào phòng. Mạnh Trọng Cảnh có ngốc cũng biết nàng không vui, chạy hai bước túm nàng thật chặt, gần giống như cầu xin: "A Kết, A Kết nàng vào cùng với ta đi, nàng nhìn xem, thật sự là ta không có gì với nàng ấy mà."

A Kết không muốn đi, Mạnh Trọng Cảnh kiên quyết kéo nàng đi, đương nhiên A Kết không khỏe như hắn, nhìn hắn như thế, lqđ trong lòng nàng cũng vui hơn một chút, đợi tới cửa, bỏ tay hắn ta, tự nàng đi vào trước. Mạnh Trọng Cảnh nhẹ nhàng thở ra, ngoan ngoãn đi sau nàng.

Như Nương ngồi trên giường, vừa thấy Mạnh Trọng Cảnh vào, lập tức muốn đứng lên, lại bị Liễu thị nhanh tay đè lại, cười lqđ khuyên nàng: "Lang trung nói hai ngày tới người phải tỉnh dưỡng thật tốt, có gì nói cứ ngồi mà nói." Tình huống khi được người cứu, ai cũng muốn cảm ơn một lqđ chút, chuyện này cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Như Nương nhìn Liễu thị, không thử đứng dậy nữa, nhẹ giọng nói với Mạnh Trọng Cảnh: "Mạnh đại ca, cảm ơn huynh, nếu hôm nay không có huynh, chắc ta không sống nổi."

Mất nàng rung rung, Mạnh Trọng Cảnh lại không thêm nhìn nàng, vừa nhìn trộm A Kết vừa nói: "Không có gì không có gì, lqđ chuyện đã qua thì cho nó qua, cô không cần để chuyện đó ở trong lòng. Ta, Lâm lqđ thúc, Lâm thẩm đều là người lương thiện, cô cứ yên tâm dưỡng thương ở đây, sau khi vết thương tốt lên thì tính tiếp."

"Ừ, ta biết." Như Nương cúi đầu đáp, quay sang nói với Liễu thị: "Ồ thêm nhiều ngày như thế, Như Nương lại gây thêm phiền phức cho thím rồi, đại ân đại đức của cả nhà thím và Mạnh đại ca, Như lqđ Nương ghi nhớ suốt đời."

Liễu thị dịu dàng khuyên nàng vài câu, bề ngoài vẫn là những câu khách sáo.

Mạnh Trọng Cảnh thấy bản thân không còn chuyện gì nữa, chào rồi rời đi, trước khi ra cửa, Mạnh Trọng Cảnh lạng lẽ lườm A Kết. A Kết rũ mắt nhìn mặt đất, giả vờ không biết hắn đang nhìn mình, tới khi Mạnh lqđ Trọng Cảnh tức giận bỏ đi, lúc ấy miệng nàng mới hơi héch lên.

Liễu thị cũng không ngồi lâu, sau khi Liễu thị đi, trong phòng chỉ còn ba vị cô lqđ nương. Như Nương cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, A Kết thấy vừa nãy, nàng ấy cũng không lộ ra điều gì bất thường với Mạnh Trọng Cảnh, có lẽ là khi biết hôn sự của nàng và Mạnh Trọng Cảnh lên cát đứt tâm tư, lại không đành lòng để nàng đơn độc, thỉnh thoảng nói với nàng hai lqđ câu. Như Nương trả lời rất khách khí, A Kết hỏi nàng đáp, không hỏi nàng cũng không ồn ào, im lặng, không hề khiến lqđ người ta thấy ngứa mắt.

Như Nương và tỷ muội A Kết cùng ăn cơm chiều, hiển nhiên lúc đi ngủ cũng cùng lqđ nằm với nhau trên một chiếc giường đất.

Lâm Trúc thích ngủ ở đầu giường, nơi đó gần lò sưởi, A Kết nằm phía ngoài, Như Nương ngủ cạnh nàng.

Lâm Trúc chui vào trong chăn làm ổ ở trong đó, nằm nghiêng nhìn hai người lqđ đang nằm bên cạnh. Có lẽ là nhìn trưởng tỷ nhà mình thành thói quen, nàng lại cảm thấy tuy Như Nương không đẹp bằng lqđ trưởng tỷ nàng, nhưng trên người nàng ấy có một loại mùi vị không thể nói nên lqđ lời, không phải dung mạo, mà là từng cử chỉ hành động, khiến người nhìn không thể dời mắt.

Tuy không thích đối phương nhưng trời sinh, cô nương lại thích chung điện, có một số việc không nhịn được mon men lqđ tới hỏi thăm. Sau khi tắt đèn, Lâm Trúc tò mò hỏi: "Hà tỷ tỷ, tỷ là cô nương ở trong thành sao?" Trước kia, xem trong sách, thấy người ta khen ngợi mỹ nhân Giang Nam dịu dàng như nước, chẳng lẽ khí chất khiến người ta thương lqđ tiếc của Như Nương là loại khí chất mà chỉ nữ tử Giang Nam có hay sao?

Một lát sau, Như Nương mới nói: "Ừ, gia phụ là thương nhân, đáng tiếc gia cảnh sa sút, sau đó lại gặp tai họa..."

Lâm Trúc hiểu rõ: "Không trách được, cử chỉ của tỷ đẹp như thế, có phải tỷ được ma ma dạy lễ nghi hay không?"

Như Nương "ừ" một tiếng, nhìn bầu trời tối đen ở bên ngoài nói: "Nhưng học rất vất vả, ta căn bản không muốn học."

Nữ nhân đều là hoa, tỷ muội Lâm gia là đóa hoa sinh ra và lớn lên một cách ung lqđ dung tự tại ở trên núi, cha mẹ yêu thương không quản lý các nàng. Còn nàng, nàng là được nuôi trong bồn kiềng ở trong phòng, người khác muốn biến lqđ nàng thành bộ dạng gì, nàng cũng nhịn được, người ngoài chỉ thấy nàng đẹp, lại không biết nàng phải chịu bao nhiêu đau đớn.

Nàng không muốn cướp đoạt với A Kết, nhưng A Kết lại có người tốt hơn chờ lqđ nàng ấy, Mạnh Trọng Cảnh là hy vọng duy nhất để nàng có thể trở về núi, về với tự do.

Như Nương lật người, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

A Kết nghe thấy tiếng động ở bên trái, vươn cánh tay vỗ muội muội một cách lặng lẽ, bảo nàng không nên hỏi nữa.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Như Nương hoạt động không tiện, A Kết giúp nàng lqđ rất nhiều, Như Nương dịu dàng cảm ơn. Nàng không nói tới Mạnh Trọng Cảnh, khi Lâm Trúc có ý nhắc tới hẳn Như Nương lqđ cũng không tỏ ra tò mò, hai tỷ muội A Kết cũng không đề phòng nàng như hôm qua. Sau khi ăn xong, ba cô nương ngồi cùng một chỗ nói chuyện, ở chung với nhau cũng coi như hòa hợp.

Liễu thị thỉnh thoảng tới ngồi một lát, lúc nói chuyện không tránh được đề cập tới chuyện sau này Như Nương định thế nào. Như Nương lắc đầu tỏ ý không biết, Liễu thị lại hỏi tới người thân của nàng ở Đãng Châu, Như Nương nói, hiển nhiên là Liễu thị chưa nghe bao giờ, đi ra khỏi thôn hỏi xung quanh, cũng chẳng có ai biết. Liễu lqđ thị nhiệt tình, cố ý đi một chuyến lên trấn trên, nhờ hai vợ chồng em gái lưu ý giúp đỡ. Ở trong thành, Chu Bôi có chút tiếng tăm, quen biết tương đối rộng, lqđ nhưng chuyện này không phải là chuyện ngày một hai ngày là có thể có tin.

Đối với chuyện này, Như Nương vô cùng biết ơn, tuy nàng biết chắc chắn Chu gia sẽ chẳng hỏi thăm được điều gì.

Ba ngày sau, vết thương ở chân Như Nương cũng tốt lên, muốn lên đường, lqđ Liễu thị biết nàng không chỗ để đi, có lòng tốt khuyên nàng: "Nếu không ngại ở đây thêm mấy ngày nữa, nhờ trấn trên có tin tức thì sao? Người cứ yên tâm ở đây, coi như cho hai tỷ muội A Kết có thêm bạn."

A Kết cũng mở miệng giữ lại. Ba ngày này, Mạnh Trọng Cảnh cũng không tới, Như Nương cũng không hỏi thăm, từ lâu, nàng đã không còn loại tâm trạng đau đớn này. Dù sao Như Nương là người có lqđ nguồn gốc từ trong thành, Mạnh Trọng Cảnh, mặc dù mình rất thích, nhưng hẳn cũng chỉ là người thô thiển, có lẽ người ngoài biết ơn, trong lúc nhất thời mà thấy động lòng nhưng chưa hẳn sẽ khiến mình vừa mắt.

Lòng tốt không thể từ chối được, Như Nương tiếp tục ở lại Lâm gia.

A Kết lấy ra một bộ quần áo đơn của bản thân đưa cho Như Nương, để nàng tắm rửa.

Khi nhận quần áo A Kết đưa, Như Nương cực kì xấu hổ, nghĩ rồi nói: "Đại cô nương, trên người ta còn chút bạc, ta muốn lên lqđ trấn trên mua ít vải, mặc quần áo của cô, ta rất áy náy."

A Kết tỏ ý không sao nhưng Như Nương kiên quyết muốn đi, A Kết nói với Liễu thị, Liễu thị vui vẻ đồng ý. Sáng ngày hôm sau, Lâm Hiền đánh xe lừa, Liễu thị, Lâm Trúc lqđ và Như Nương cùng ngồi trên xe, trước khi thành thân, A Kết cũng không muốn ra khỏi cửa, Liễu thị để Lâm Trọng Cửu ở nhà cùng tỷ tỷ.

Trên con đường nhỏ, xe lừa đi nhẹ nhàng, khi đi tới lối rẽ, từ phía đối diện, có hai chiếc xe lqđ ngựa phi nhanh tới, từ con đường khác đi theo hướng Bắc.

Lâm Trúc tò mò nhìn xung quanh, nhìn hai chiếc xe ngựa, không biết vì sao lại nghĩ tới Triệu công tử, nhiều ngày chưa có tin tức gì của Triệu công tử rồi.

Mà lúc này, Triệu Trầm, đang ở cùng Ninh thị, tia hoa lan ở trong viện.

Nắng sớm nhạt dần, bỗng nhiên ngoài trang trại có tiếng vó ngựa truyền tới, sau đó có gã sai vặt chạy vào thông báo: "Phu nhân, thiếu gia, lão gia đã về!"

Trong thôn trang, ngoại trừ Ninh thị, Triệu Trầm, Văn Mai, Trần Bình, không ai biết chủ nhà, lão gia thường xuyên ở bên lqđ ngoài là Duyên Bình hầu ở kinh thành.

Triệu Trầm nhìn về phía mẫu thân.

Ninh thị coi như không nghe thấy, bàn tay trắng nõn ngắt đóa hoa lan trắng cài lên vành tai, nghiêng đầu hỏi nhi tử: "Nương như thế này có đẹp không?"

Dung mạo rực rỡ, đôi mắt dịu dàng, tươi cười diễm đạm, giống hệt hình dáng mẫu thân trong trí nhớ, lúc hẳn còn bé.

Triệu Trầm đỡ mẫu thân dậy, cười nói: "Đẹp, trên đời này không có ai đẹp hơn nương."

Ninh thị giật dử, liếc mắt nhìn hẳn: "Học được miệng lưỡi trơn tru ở đâu đấy? Giữ lại rồi nói cho con dâu tương lai của ta nghe đi!"

Triệu Trầm im lặng, cười, đi cùng mẫu thân ra đón người.

Chương 20: Tự tin

Triệu Trầm và Ninh thị còn chưa đến cửa viện, thì ở bên kia, một bóng dáng cao lớn đã đi tới đây, hai bên đối diện nhau, không nhận được đều dừng lại.

Triệu Trầm đi hai bước, đứng sang một bên, như cười như không, quan sát phụ thân hắn, Duyên Bình hầu Triệu Doãn Đình.

Bốn mươi tuổi, cả người khoác ăn choàng đồ thẫm, ăn mặc theo kiểu thương nhân, đôi mắt phượng hẹp dài, đôi lông mày thẳng toát lên sự uy nghiêm anh khí, vừa nhìn đã biết không phải là một thương nhân bình thường. Lúc này, trên người phụ thân không còn sự buồn bã đối với biến cố hai năm trước, không còn tinh thần sa sút khi tổ phụ ốm chết, cũng lạ không còn sống nội tâm, dè dặt, cẩn thận như vài năm trước, lúc mới nương tựa vào Minh vương, phụ thân như một lqđ tướng quân sắp chiến thắng, hăng hái, chí khí vô cùng.

Triệu Trầm hiểu, chỉ khi đứng trước mặt mẹ con bọn hắn, phụ thân mới lộ ra những cảm xúc phức tạp như vậy.

Ở trong lòng phụ thân, mẫu thân và hắn- đứa con của người, không hề giống nhau.

Thấy phụ thân ngơ ngác nhìn mẫu thân, quên cả việc nói chuyện, mẫu thân nhìn chằm chằm bồn hoa ven đường không muốn nói, Triệu Trầm đành phải mở miệng: "Phụ thân."

Triệu Doãn Đình lập tức hoàn hồn, cuối cùng cũng chuyển mắt nhìn về phía đứa con cả của chính mình.

Thiếu niên mười bảy tuổi, so với hắn, không thấp hơn bao nhiêu...

Chỉ liếc mắt một cái, trong lòng Triệu Doãn Đình dâng lên sự chua xót. Giữa năm lqđ ngoại, trưởng tử chỉ giống như đứa bé, mà giờ đây vừa nhìn thấy, đã thành người lớn rồi. Trước kia, lúc trưởng tử chín tuổi, ngày nào cũng chạy trước mắt hắn, hắn dạy con cưỡi ngựa, bắn tên, đọc sách, biết chữ, trưởng tử nhìn hắn bằng ánh mắt sùng bái kính nể. Sau này, hắn bị ép vào tình trạng không thể không đưa trưởng tử rời đi, thời gian hai cha con ở chung lqđ một năm còn ngắn hơn một năm, đặc biệt là hai năm qua, thời gian quan trọng mưu đồ việc lớn, hầu như trong một năm, hắn chỉ có thể trở về một lần, nhân lúc ra ngoài làm việc, cố gắng tìm thời gian về lqđ tới đây. Đối với trưởng tử, hắn càng thêm nhớ nhung và áy náy, càng ngày, ánh mắt đứa con ấy nhìn hắn càng khách khí, tuy thân thiết, nhưng không giữ vững sự tin tưởng như trước đây.

Hắn bỏ lỡ sự trưởng thành của trưởng tử, bỏ lỡ hạnh phúc của gia đình nhiều như vậy.

May mắn thay, sang năm, người một nhà có thể đoàn tụ với nhau rồi.

Triệu Doãn Đình dấu đi cảm xúc ở trong lòng, đi tới, vỗ vai Triệu Trầm, khen: "Tiểu tử, sắp cao hơn ta rồi, võ công luyện tới đâu rồi?"

Triệu Trầm nghiêng đầu, nhìn về phía Thanh Sơn xa xa: "Buổi chiều săn bắn, phụ thân cũng biết mà." Hàng năm lúc phụ lqđ thân tới, đều muốn so tài với hắn.

Thiếu niên ung dung tự tin, vô cùng giống mình năm đó, Triệu Doãn Đình vô cùng vừa lòng, nói với Triệu Trầm: "Đi thôi, một lát nữa tới thư phòng chờ ta."

Triệu Trầm biết điều rồi đi.

Triệu Doãn Đình nhìn bóng dáng cao gầy của trưởng tử, mãi đến khi Triệu Trầm đi tới lối rẽ, hắn mới xoay người. Ninh thị lqđ nhu thuận đứng sau lưng hắn, trên người mặc bộ váy trắng thêu lá trong lqđ sáng mà thuần khiết, khuôn mặt trắng nõn không son phấn, ở trên đầu, ngoại trừ đóa lan trắng cài trên tóc mai thì lqđ không có bất cứ đồ trang sức nào, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới dung nhan của nàng chút nào, nàng vẫn giống như mười mấy năm trước, chỉ cần đứng lảng lạng ở đó thôi, cũng có thể cướp đi lòng của hắn.

"Lan Dung." Hắn cầm tay nàng, gọi khẽ.

Ninh thị dùng tay còn lại sờ áo bào của hắn, tò mò hỏi: "Đến đây lúc nào vậy?"

Triệu Doãn Đình hôn nhẹ tay nàng, dắt nàng đi vào phòng, vừa đi vừa nói: "Lần này phải tới Tế Nam làm việc, thời gian lqđ gấp gáp, tới hôm qua đi suốt đêm để tới đây, sáng mai phải đi."

Ninh thị dặn dò Vãn Mai đang cúi đầu theo sau, bảo nàng đi chuẩn bị nước ấm.

Vãn Mai đi rồi, Triệu Doãn Đình nhéo nhéo tay nàng, thấp giọng nói: "Nàng hầu hạ ta đi."

Ninh thị không để ý tới hắn, đi trước một bước, vào nhà, chuẩn bị pha trà cho hắn, Triệu Doãn Đình không làm phiền nàng, trực tiếp kéo nàng lên đùi,

một tay ôm eo nàng, một tay nâng mặt nàng, nhìn nàng chăm chú. Từ lâu, Ninh thị đã quen với qđ việc hân chuyên đánh lén rồi, nhắm mắt lại chờ hân, về mặt bình tĩnh, giống như hoa mai lúc sáng, không biết có người đang mơ ước.

Nhưng hân đang ở bên cạnh nàng, nàng nhìn thấy rõ ràng, vì sao không thấy khó xử chút nào?

Trong lòng Triệu Doãn Đình tỏa ra sự đau khổ, hân không muốn tiếp tục khổ thêm nữa, nâng cằm nàng lên, chạm vào môi nàng. Miệng mại ướt át, là tình yêu hơn hai mươi năm của hân, là hương vị hân khát khao mỗi năm. Hân nhẹ nhàng mà nếm, chậm rãi mút, kiên nhẫn chờ nàng đáp lại, nếu nàng vẫn lạnh nhạt với hân, hân dùng bản thân để sưởi ấm nàng, để nàng lại qđ nóng lên. Cổ họng giật giật, khó thở, nàng bắt đầu thở gấp. Nàng nắm vạt áo hân, sự ấm u nơi đáy mắt của Triệu Doãn Đình tan đi, hân nhắm mắt lại, ôm nàng thật chặt, hôn nàng thật sâu.

Trong thiên sảnh, một nhóm tiểu nha hoàn đang đổ nước, đổ nước xong thì chạy toán loạn, đóng cửa lại, Triệu Doãn Đình bế nàng lên, cùng bước vào thùng tắm.

Chuyện gì nàng cũng không làm, phản ứng vẫn như cũ. Hân kiên nhẫn hôn nàng yêu nàng, mãi đến khi nàng cắn môi cũng không kiềm chế được âm thanh trong cổ họng, hân mới nâng eo nàng lên, đối mặt với nàng, kết hợp cùng nàng. Nàng như qđ lúc đầu, hân cũng hưng phấn như lúc ấy, như quay trở lại ngày trước, có được nàng, hân mừng rỡ như điên, nhìn thấy rặng mây đỏ trên mặt nàng, nghe tiếng khóc của nàng giống như điên cuồng.

"Lan Dung, Lan Dung, ta muốn đem nàng nhập vào trong xương máu, để cho nàng nhìn thấy trái tim của ta." Tiếng nước bị khuấy động, hân ôm chặt nàng, thì thào bên tai nàng.

Ninh thị ngửa đầu, mắt đẹp nhắm chặt, 3000 sợi tóc đen bóng như thác nước rồi tung trên vai, móng tay bám chặt vào lưng hân.

Cuối cùng, tiếng nước cũng dừng lại, Triệu Doãn Đình lau khô người Ninh thị, ôm nàng về nội thất. Hân nhìn khuôn mặt đỏ hồng, đặt nàng nằm trên giường, cúi qđ người hôn lên trán nàng: "Nàng nghỉ một lát, ta ra nói chuyện với Thừa Viễn." Nói xong, tự mình đi tìm quần áo ở trong ngăn tủ.

Ninh thị mở to mắt, quay đầu nhìn từng cử chỉ hành động của hân, chờ hân mặc xong mới nói: "Con cũng giống người, đều có chủ kiến riêng, người đừng tranh cãi với con."

Triệu Doãn Đình đang thất đại lung, nghe thấy giọng nói, tiếng cười dịu dàng của nàng, "Chỉ cần con nói có lý, ta sẽ nghe con."

Ninh thị không nói thêm nữa, Triệu Doãn Đình quay lại, làm việc không đứng đắn một lát nữa, sau đó mới đi ra ngoài.

Trong thư phòng, Triệu Trầm đã ở chờ ở đó, nhưng cũng không tới quá sớm, chỉ tới sớm hơn Triệu Doãn Đình một khắc.

Phụ thân đã thay quần áo, về mặt hồng hào, tinh thần hăng hái, Triệu Trầm giả vờ như không biết cha mẹ làm gì, đi tới bên cửa sổ, ngồi đối diện với Triệu Doãn Đình, đi thẳng vào vấn đề: "Phụ thân muốn hỏi vì sao con lại từ chối hai người được chọn đúng không?"

Triệu Doãn Đình nhìn con với vẻ mặt nghiêm túc: "Ừ, con có lý do gì? Con cũng 17 rồi, năm nay định thân, sang năm đại hôn, rất phù hợp."

Triệu Trầm cười cười, nhìn hân đầy nghi ngờ: "Phụ thân, nhi tử có một chuyện qđ không hiểu, nếu phụ thân đồng ý sang năm đón con và nương về, một lần nữa để con làm thế tử, chắc chắn phụ thân khẳng định đã có cách đối phó với phủ Quốc qđ Công, nói cách khác, sang năm, uy danh của hầu phủ có khả năng sẽ ngang ngửa với phủ Quốc Công. Nếu như thế, vì sao phụ thân lại vội vã sắp đặt hôn sự cho con, sang năm lại tìm, chẳng phải là có thể chọn được nữ tử có xuất thân vô cùng cao quý hay sao?"

Sắc mặt Triệu Doãn Đình khê thay đổi.

Triệu Trầm lười nhác tựa vào ghế bành: "Phụ thân vẫn quan sát để đổi người làm thế tử, bây giờ, con là kẻ thất đức nên chỉ xứng với những cô nương này hay sao?"

Triệu Doãn Đình nhú mày, khiển trách: "Nói bậy bạ cái gì đấy, ta nói thế tử là con thì chắc chắn sẽ là con, bây giờ định hôn cho con là tính toán của ta."

Triệu Trầm cười lạnh: "Tính toán cái gì? Sự con lên thế tử sẽ chèn ép người nọ, cho nên muốn con cưới thế tử có thân phận thấp, sau này cho hân cưới người có thân phận cao, ít nhất phu nhân của hân cũng chèn ép được phu nhân của con hả?"

Từ ngữ hân vừa bắt kính, kiêu ngạo lại hung hân, lòng mày Triệu Doãn Đình nhíu lại càng chặt, một năm không thấy, lại càng không thể tức giận với trưởng tử, thái độ đành phải mềm xuống: "Thừa qđ Viễn, con biết trong lòng ta chỉ có một người là nương của con, người nọ chẳng qua chỉ là vật trang trí mà thôi, sang năm, có khả năng ta sẽ hưu nàng ta, cũng có qđ khả năng sẽ giết nàng ta, nhưng Hàm nhi là Tam đệ của con, trong người con và nó đều chảy dòng máu của ta, cái gì con cũng có, để cho nó một chút cũng không được hay sao?"

Triệu Trầm dùng ánh mắt khó tin nhìn nam nhân đối diện.

Nếu là hai năm trước, có lẽ hân sẽ hét to cãi lại phụ thân, nhưng lúc này hân chỉ bình tĩnh nói với phụ thân: "Con chỉ có một Nhị đệ là Triệu Thanh, một muội muội là Triệu Nghi, lúc nào bọn họ là người qđ bằng lòng coi con là huynh trưởng. Còn Triệu Hàm, nó là con trai của người, không phải đệ đệ của con. Đây là lần cuối cùng con nói những câu này, phụ thân nhớ đừng quên."

"Thừa Viễn..."

"Phụ thân" Triệu Trầm mở miệng cắt ngang lời hân, cả người nghiêng về phía trước, tới gần, thương lượng với qđ hân: "Phụ thân, thật ra vị trí thế tử con

cũng không để ý, nếu có người để ý, qđ muốn tranh với con. Giống như ngày xưa người đã dạy của con, nếu là thứ của con, vì sao con phải cho người khác? Cho nên, chỉ cần con quay lại hầu phủ, mặc kệ qđ người muốn hay không, con đã chắc chắn địa vị thế tử này rồi. Nếu phụ thân không muốn cho con, hoặc là lo lắng con sẽ chen ép, trả thù nó, người đừng nói tới chuyện con và nương trở về nữa, người về phụ tử từ hiếu với nó*, con sẽ tìm cách khác để tạo dựng sự nghiệp..."

phụ tử từ hiếu*: cha hiền con hiếu thảo

"Con muốn cắt đứt quan hệ cha con với ta?" Triệu Doãn Đình giận dữ, đập tay lên bàn. Hắn vì nó mà nhọc lòng, nó lại làm con trai như thế này sao?

Triệu Trầm thờ ơ, rũ mắt xuống nhìn chén trà ở trước mặt: "Con chỉ cảm thấy phụ thân quan tâm nhi tử quá mức thôi, qđ không bằng tự động nhường lại."

"Ta không cần con phải như vậy..." Triệu Doãn Đình còn muốn nói cái gì, nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh rũ hàng mi của thiếu niên, bỗng cảm thấy mệt mỏi.

Ngay cả ánh mắt này cũng giống hết năng, cực kỳ giống năng, giống như hắn có nỗi trăn trở định, bọn họ cũng không để ý.

Triệu Doãn Đình bắt bản thân phải bình tĩnh lại, chậm rãi ngồi xuống, trầm mặc một lúc lâu, mới thấp giọng nói: "Thừa Viễn, khó lắm chúng ta mới gặp nhau qđ được một lần, ta không muốn âm ỉ với con, con cũng đừng nói những lời chọc ta tức giận, con có biết trong lòng ta, người ta coi trọng nhất là con, đứa con trưởng, qđ từ ngày con sinh ra cho tới ngày đầu tiên bắt đầu, hầu phủ này nhất định là của con, ai dám cướp, ta là người đầu tiên không đồng ý. Được rồi, sang năm ta sẽ sắp xếp chuyện hôn nhân cho con, ta chỉ mong tương lai con cho nó một con đường sống, có được không?" Đó cũng là con của hắn, lúc sinh ra hắn không muốn không làm gì được, nhưng đứa con ấy gọi hắn là phụ thân chín năm, hắn không thể nhìn đứa con ấy chết được.

Triệu Trầm không đáp lại cũng không cự tuyệt, mỉm cười: "Lòng người dễ đổi, mặc dù bây giờ con đồng ý, không chừng ngày nào đó con sẽ đổi ý, không hứa hẹn là tốt nhất, miễn cho đến lúc đó lại chọc phụ thân tức giận."

Triệu Doãn Đình cười vô cùng tức giận: "Người thật hiếu thuận!"

Trong mắt Triệu Trầm hiện lên sự vui sướng khi thấy người gặp họa, tò mò hỏi hắn: "Con vì phụ thân mà cảnh giác thôi, sang năm phụ thân đưa con với nương qđ trở về, có nghĩ tới chuyện nên giải thích thế nào với Thái phu nhân hay không?" Năm ấy Thái phu nhân cố gắng hết sức khuyên nhi tử hưu thê rồi cưới tiếp, sang năm mà nhìn thấy mẫu thân- "người chết sống lại", không biết bà già kia có thể bị dọa cho tức giận tới chết không nữa.

Mặc dù Triệu Doãn Đình đã lo liệu từ lâu, lúc này lại bị trường tử cười vui sướng khi người gặp họa, hắn vẫn thấy tức giận đến buồn bực, đi tới xách người lôi ra: "Đi, qđ chúng ta ra viện đánh một lúc đi, để ta xem con có luyện công tốt hay không!"

Triệu Trầm vui vẻ đi cùng.

Hai cha con đánh nhau khoảng một canh giờ, cuối cùng đều mệt đến mức nằm sấp, mãi đến khi lúc trưa phải ăn cơm thì mới nghỉ ngơi. Trên bàn cơm, Ninh thị nhìn qđ khỏe miệng phát tiếng nói của con trai, nhìn thấy trên mặt con không bị thương cũng không ngừng gây chú ý. Vai trái của con trai va vào phụ thân, chỉ cảm thấy buồn cười.

Buổi chiều, Triệu Doãn Đình và Triệu Trầm cười ngửa vào trong núi săn bắn, trước khi mặt trời lặn mới về.

Thân thiết với trường tử cả ngày, buổi tối Triệu Doãn Đình cũng không thấy mệt, ôm Ninh thị âm ỉ đến nửa đêm mới thấy vừa lòng. Sau khi làm xong, cả người Ninh thị không còn một chút sức lực nào, chỉ có qđ thể mặc kệ Triệu Doãn Đình đặt năng nằm sấp trên người hắn, mặt áp vào ngực hắn, nơi ấy mồ hôi ẩm ướt, nghe trái tim hắn đập mạnh mẽ yên ổn.

Ngay khi Ninh thị sắp ngủ, bỗng nghe thấy nam nhân nói khẽ: "Lan Dung, chuyện qđ trước kia chúng ta cũng không thể làm gì được nữa, bảo vệ năng và Thừa Viễn, ta không thể không lật lọng với năng ta, qđ nhưng khi năng ta sinh con ta có động tay động chân, cho nên vài năm nay năng ta không thể có thai. Vạn di nương, năng có biết không, ta không chạm qua năng ta lần thứ hai, Chu di nương là đại nha hoàn bên cạnh năng, ta cố ý thu vào để khiến năng ta cảm thấy âm ỉ, không cho năng ta đắc ý, sau khi năng ta sinh nữ nhi, ta cho năng ta uống canh tuyệt tự. Lan Dung, ta đồng ý với năng, sang năm sau khi năng quay về, những người đó ta không chạm vào nữa, ta chỉ muốn một người duy nhất là năng thôi, chúng ta sống nửa đời sau thật tốt, được không?"

Được không?

Ninh thị nhắm mắt lại, thờ nhẹ nhàng.

Có hắn, năng sẽ sống tốt, không có hắn, năng cũng vẫn sống tốt, người sống cả cuộc đời, tốt nhất đừng gây khó dễ cho bản thân.

Người nằm trên không đáp lại, Triệu Doãn Đình cũng không giục năng đáp, nhẹ nhàng vuốt lưng năng, đưa năng vào giấc ngủ.

Năng không đồng ý cũng chẳng liên quan, năng ở bên cạnh hắn, là đủ rồi.

Ngày hôm sau, trời chưa sáng, Triệu Doãn Đình chuẩn bị xuất phát, hắn im hơi lặng tiếng thức dậy, Ninh thị còn đang ngủ. Triệu Doãn Đình đứng trước giường đất, nhìn năng chằm chằm, nhìn khuôn mặt yên bình đang ngủ một lúc lâu, mới dần lòng rời đi.

Triệu Trầm đã đứng chờ hắn ở ngoài sân.

Nhìn trưởng tử, Triệu Doãn Đình cực kỳ vui mừng, hai cha con ăn cơm, sau đó cùng đi ra ngoài.

"Phụ thân, hôn sự của con, người không cần quan tâm, con sẽ như người mong muốn, tìm cho người một người con dâu có xuất thân không cao." Trước khi Triệu Doãn Đình lên xe, Triệu Trầm mở miệng nói lạnh nhạt.

Triệu Doãn Đình sùng sốt, cho rằng trưởng tử lại giận đối với hắn, vỗ vai con: "Đừng nói nữa, việc này là do ta cân nhắc không chu toàn, con là một nam nhân tốt, nên cưới cô nương tốt nhất. Yên tâm, sang năm ta chắc chắn sẽ tìm cho con một mối hôn sự tốt."

Triệu Trầm bật cười, hai mắt nhìn thẳng nam nhân: "Phụ thân lo lắng quá rồi, nhi tử chỉ muốn tìm được một đoá hoa lan thuộc về con thôi, không phải đang tức giận với người đâu."

Động tác của Triệu Doãn Đình dừng lại một chút, nhìn Triệu Trầm chằm chằm để nghiên cứu. Thê tử như lan, trong mắt hắn và trưởng tử, chỉ có thê tử mới xứng với tên hoa lan, lúc này trưởng tử lại dùng từ hoa lan để chỉ cô nương, hiển nhiên là đã động tình rồi. Hắn nhíu mày trầm tư, không nhìn được muốn biết thân thế, lai lịch của đối phương, Triệu Trầm không lqđ cho hắn có cơ hội dài dòng, vươn tay mời hắn lên xe: "Phụ thân đi thôi, người chỉ cần tin vào ánh mắt của nhi tử, chờ uống trà của con dâu là được rồi."

"Được, ta sẽ tin con một lần!" Triệu Doãn Đình cười sang sảng, cuối cùng liếc mắt một cái nhìn trưởng tử, lên xe. Tuy trưởng tử thích giận đối với hắn, nhưng hắn phải thừa nhận, tiểu tử này có chỗ giống hắn, trên người nữ nhân, hắn tin tưởng ánh mắt của bản thân:

Sắc trời u ám, xe ngựa nhanh chóng đi xa.

Triệu Trầm đứng ở ngoài thôn, đứng đến lúc ánh nắng đầu tiên toả xuống người, Triệu Trầm mới nhìn chân trời hỏi: "Con lộc kia còn sống không?"

(híc.. em k biết con lộc là con gì đâu,,, ai biết chỉ em vs)

"Thưa thiếu gia, sống rất tốt ạ, vừa rồi đi xem, nó suýt nữa còn đá ta một phát đấy ạ." Trần Bình cười đáp.

Triệu Trầm vuốt cằm: "Được, ngày mai đi thì đem nó theo."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tặng quà

Hôm trước, Liễu thị đưa Như Nương lên trấn trên, Như Nương chọn mấy tấm vải tốt nhất, màu sắc tươi sáng, tất cả là màu mà các cô nương thích mặc. Liễu thị thấy nàng chọn cho chính nàng, lên không nghĩ nhiều, mãi đến khi thấy Như Nương chọn tơ lụa màu xám, nàng mới hỏi Như lqđ Nương mua màu này làm gì. Như Nương nói muốn làm một bộ nam trang để sau này khi ra cửa thì lòi ra dùng, Liễu thị hiểu rõ gặt đầu, không hỏi nhiều. Cuối cùng, khi tính tiền Liễu thị muốn trả lqđ nhưng Như Nương kiên trì từ chối, tự mình trả tiền.

Quay về Lâm gia, Như Nương bắt đầu may quần áo.

Nàng thêu thùa không tệ, động tác cũng thuần thục, ngay hôm ấy đã may xong chiếc váy màu hồng, khi đưa cho Lâm Trúc, hai chị em A Kết mới biết Như lqđ Nương cảm ơn các nàng, vội vàng từ chối, nhưng váy đã làm xong, Lâm Trúc không mặc thì Như Nương mặc cũng lqđ không hợp, Lâm Trúc đành phải nhận.

"Hà tỷ tỷ, tỷ nhìn thật tốt, chưa đo cho muội đã có thể may vừa thế rồi." Khi thử đồ, Lâm Trúc ngạc nhiên, nói.

Như Nương cười dịu dàng, nhẹ nhàng giải thích: "Ta cũng không lợi hại thế đâu, hôm ấy, quần áo muội phơi ở bên ngoài, ta lén lút vung tay múa chân một chút ấy mà."

Tuy mấy ngày nay, đối với Mạnh Trọng Cảnh, Như Nương không còn tỏ ra lo lắng, nhưng Lâm Trúc vẫn lặng lẽ hỏi thăm lqđ dò: "Hà tỷ tỷ thêu thùa rất đẹp, tay tỷ lại khéo như vậy, tương công tương lai của tỷ thật là có phúc."

Như Nương lắc đầu, khẽ thở dài: "Lúc này, ta chỉ muốn tìm thấy người thân, sau này dùng chân ở đâu còn chưa biết, làm gì có tâm trạng để suy nghĩ tới chuyện hôn sự."

Bình bình thần thần, hiển nhiên là không còn suy nghĩ kia nữa rồi.

Lâm Trúc nhìn trưởng tử, A Kết lặng lẽ lườm Lâm Trúc một cái, Như Nương cũng không phát hiện, nàng cũng biết muội muội có những suy nghĩ quỷ quái.

Sáng sớm hôm sau, Như Nương lại bắt đầu may quần áo, A Kết sợ nàng ấy cũng may cho mình, nàng khuyên từ lqđ trước: "Nghìn vạn lần cũng đừng

làm cho ta nhé, quần áo của ta nhiều quá rồi, cô khâu hai bộ quần áo cho mình đi." Tiếp lqđ xúc lâu dài, quan hệ gần gũi, nói chuyện cũng thoải mái hơn.

Như Nương cười với nàng: "Vốn dĩ ta đang may quần áo cho mình mà."

---@@---

Lâm Trúc bật cười không phúc hậu, A Kết bị náo loạn, mặt đỏ bừng.

Đến lúc hoàng hôn, Như Nương vẫn đưa bộ quần áo trắng thêu hoa lan tới trước mặt A Kết. Nói thế nào A Kết cũng không nhận, Như Nương thở dài: "Đại cô nương, nếu không có các người, chẳng biết lúc lqđ này ta còn sống hay đã chết nữa, cô nhận đi, nếu không ta ở đây, ăn không ở không, rất áy náy."

Nàng tình chân ý thiết*, A Kết không có cách nào để từ chối.

*Tình chân ý thiết: thiết tha, thật lòng

Như Nương thở ra nhẹ nhàng, sau bữa cơm chiều, nói với tỷ muội A Kết: "Hai lqđ ngày nay ở trong phòng, mắt hơi đau, chúng ta ra ngoài đi một chút đi, phong cảnh nông thôn nơi này khác hẳn với bên nhà ta, trước kia, vội vàng chạy trốn, lqđ không có cẩn thận nhìn qua, thật ra ta đã muốn ngắm nhìn nó từ lâu rồi."

Quy tắc gia đình nhà nông không hề nghiêm khắc, không cần chú ý tới chuyện không ra công trước, không bước công trong, nói với Liễu thị một tiếng, tỷ đệ lqđ Lâm Trúc đi ra ngoài cùng Như Nương, A Kết vẫn ở trong nhà.

Ngày hè, người ra khỏi cửa hóng mát khá nhiều, hai huynh đệ Mạnh Trọng Cảnh lqđ cũng chờ ở bên ngoài. Từ xa, Mạnh Trọng Đạt đã nhìn thấy ba tỷ đệ Lâm Trúc đi về hướng thôn Bắc, hẳn nhanh chóng giục lqđ Mạnh Trọng Cảnh: "Đại ca, huynh nhìn kia, tẩu tử tới bên kia tản bộ, chúng ta cũng sang đó đi?"

Mạnh Trọng Cảnh nghe thấy, ngẩng đầu nhìn sang bên kia. Lúc này trời bắt đầu tối sầm, ba người đưa lưng về phía hắc, bên trái là cô nương có vóc người cao, bất kể quần áo thể nào thì vóc dáng ấy, hẳn vô lqđ cùng quen thuộc. Nghĩ tới giấc mộng mấy hôm nay, vị hôn thê thường xuất hiện, ở trong đó, bộ dáng xinh đẹp lúc nàng ăn dấm chua, Mạnh Trọng Cảnh không do dự lâu, dẫn đầu đi sang bên kia. Tất cả mọi người đều đang tản bộ, trùng hợp lqđ gặp nhau thì lên tiếng gọi, ở trong thôn chẳng có gì, lại nói, thôn bọn hắc ở phía tây bắc, nơi ấy cũng không có nhiều người.

Đó là đường đi tới sông Bắc Hà nhưng bọn Lâm Trúc cũng không định đi quá xa, đi tới con đường giao nhau ở chỗ sườn lqđ núi thì dừng lại. Ven đường có cây táo cổ thụ vượn ra một cành thật to, Như Nương ngồi đầu quan sát, tò mò hỏi Lâm Trúc: "Đây là cây nhà ai trồng à?"

Lâm Trọng Cửu cướp lời: "Không phải, tự nó lớn lên đó, mùa thu, lúc táo đỏ, ai cũng có thể tới đây hái táo, vừa chua vừa ngọt ăn rất ngon, nhưng hạt của nó rất lớn, không tới hai miếng là ăn xong rồi."

Như Nương cười cười, xoa đầu bé.

Từ xa, tiếng bước chân truyền tới, ba người cùng quay đầu nhìn lại, Như Nương

quét mắt một vòng lập tức vội vàng lqđ nghiêng đầu sang chỗ khác, dường như thấy khó xử.

Sắc mặt Lâm Trúc lại thay đổi, không để ý tới tiếng gọi của Mạnh Trọng Đạt, nhìn chằm chằm Mạnh Trọng Cảnh.

Mạnh Trọng Cảnh vẫn cứ nghĩ cô nương xấu hổ, đứng ở bên kia, vị hôn thê không cho hắc nhìn, trong lòng vừa khản lqđ trương vừa vui sướng, nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng. Gió đêm thổi lqđ qua, quần áo nàng tung bay, dáng người thon thả mảnh mai thướt tha, nhìn thật đẹp, không nói nên lời.

Lâm Trúc thu bộ dáng của hắc vào trong mắt, sắc mặt không thể hình dung bằng từ khó coi nữa rồi, nhấc chân đi tới, đứng trước người Như Nương để che cho nàng ấy, không vui, hỏi: "Mạnh đại ca, huynh lại nhìn chằm chằm Hà tỷ tỷ làm gì?" Thì ra lqđ khi Như Nương từ bỏ thì hắc lại nhớ Như Nương?

Mạnh Trọng Cảnh ngạc nhiên.

Như Nương đỏ mặt, quay lại, liếc hắc một cái rồi lại lập tức rũ mắt xuống, hơi lqđ nghiêng đầu, gọi hắc: "Mạnh đại ca." Giọng nói nhẹ nhàng, vừa khó xử lại vừa bất an.

Mạnh Trọng Cảnh vừa sợ vừa xấu hổ, nhìn nàng lại nhìn Lâm Trúc, vội vã giải thích cho chính mình: "A Trúc, Hà cô nương, ta, ta không cố ý, ta cứ tưởng..." Nói tới đây lại không nói được nữa, hẳn tưởng là A Kết, nhưng lời này lại không thể nói ra, lqđ đặc biệt là khi có người ngoài. Không thể giải thích rõ, Mạnh Trọng Cảnh tức giận, lườm Nhị đệ nhà mình một cái, xoay người đi về.

Mạnh Trọng Đạt nhìn Lâm Trúc, có chút không ổn.

Lâm Trúc hừ một tiếng, giữ chặt Như Nương, lao thẳng về cửa sau nhà mình.

Hai vợ chồng Lâm Hiền đang nói chuyện ở trong phòng, Như Nương cúi đầu đi thẳng tới sương phòng, Lâm Trúc đi theo sau, khuôn mặt nghiêm lại.

Ở dưới mái hiên, A Kết đang nhìn vải len sọc, thấy sắc mặt hai người có vẻ không đúng, nàng giữ chặt Lâm Trúc, hỏi nhỏ: "Sao vậy?"

Lâm Trúc đang tức giận, không thèm nghĩ ngợi, nói luôn: "Bọn muội gặp Mạnh đại ca, Mạnh đại ca tưởng Hà tỷ tỷ là tỷ, nhìn chăm chăm tỷ ấy."

Nàng biết chắc chắn là Mạnh Trọng Cảnh nhận nhầm người, nếu không, có lá gan lớn hần cũng không dám mạo phạm Như Nương ở trước mặt nàng, nhưng nàng lại vẫn buồn bực như cũ, ngay cả trưởng tỷ, Mạnh Trọng Cảnh cũng có thể nhận nhầm. Trưởng tỷ và Như Nương cao tương đương nhau. Ngực eo nhỏ, nhưng tỷ nhỏ mảnh mà đẹp, Như Nương lại gầy hơn, người quen thuộc ít nhất cũng phải nhìn ra sự khác nhau chứ.

A Kết bất ngờ không kịp đề phòng, thấy muội muội nói xong lập tức hồi hận, lo lắng nhìn nàng ấy, nàng buột bản thân phải nở nụ cười, thất vọng hỏi: "Hắn có làm chuyện gì mạo phạm tới Như Nương không?"

Lâm Trúc lắc đầu: "Không có, phát hiện ra mình nhận nhầm người, Mạnh đại ca lập tức đi luôn, Như Nương cũng không nhìn huynh ấy nhiều lần, đại tỷ, tỷ đừng lo." Nàng quan sát công bằng, đêm nay rõ ràng là Mạnh Trọng Cảnh tự động lao tới, Như Nương cũng không làm chuyện gì không nên làm.

"Hiểu lầm thôi mà, ta có gì phải lo lắng chứ." A Kết không muốn nhắc lại, khẽ giục thấp Lâm Trúc: "Muội mau chạy theo giải thích rõ ràng cho Như Nương đi."

Lâm Trúc cẩn thận quan sát nàng, A Kết giả vờ tức giận, dí một chút vào trán Lâm Trúc, Lâm Trúc cười hắc hắc, đi vào nhà.

A Kết đứng ở bên ngoài, ngẩn người, trong lòng không biết là mùi vị gì, nàng và Mạnh Trọng Cảnh cùng nhau lớn lên, ngay cả nàng, sao hắn có thể nhận nhầm cơ chứ?

Đêm nay, trước khi đi ngủ, ba người không hề nói chuyện phiếm giống như thường ngày.

Ngày hôm sau, A Kết tỉnh dậy đầu tiên, khi A Kết ngồi dậy, Như Nương cũng dậy, nhìn bên cạnh, thấy Lâm Trúc vẫn đang ngủ, nàng nhỏ giọng, nói với A Kết: "Đại cô nương, chuyện tối hôm qua, cô có mất hứng không? Cô đừng nghĩ nhiều, chắc chắn là Mạnh đại ca nhìn quần áo mà nhận người thôi, hôm nay ta sẽ nhanh chóng khâu bộ quần áo mới, chắc chắn lần sau sẽ không xảy ra chuyện này nữa."

"Không có, Như Nương, cô đừng buồn, hần thất lễ mới đúng." Nàng ấy cẩn thận như vậy, ngay cả khi trong lòng A Kết cảm thấy không thoải mái, A Kết cũng không biểu hiện ra ngoài, huống hồ là do Mạnh Trọng Cảnh nhận nhầm người, nếu muốn trách, người nàng phải trách là Mạnh Trọng Cảnh mới đúng.

Như Nương bật cười, lắc đầu, hai người tiếp tục nói vài câu, A Kết xuống giường, đi hài.

Nhìn bóng dáng của A Kết, trong lòng Như Nương dâng lên sự áy náy, ngay lập tức đã bị nàng dẫn xuống.

Sau khi ăn điểm tâm, A Kết ngồi trong thư phòng, vừa thêu khăn vừa nhìn đệ đệ và muội muội đọc sách. Khi hai người bắt đầu luyện chữ, kim chỉ màu hồng ở trong giỏ không đủ dùng, nàng quay về sường phòng để lấy, vừa vào phòng đã thấy Như Nương đang ngồi trong đó may quần áo. A Kết tò mò nhìn về phía tờ lụa mà xám tro ở trong tay nàng ấy, vừa nhìn được một cái đã thấy Như Nương nhanh chóng giấu vãi ra sau lưng.

A Kết cực kỳ xấu hổ, khuyên nàng: "Quần áo của Tiểu Cừu rất nhiều, cô cứ may thêm quần áo cho bản thân đi, không cần khổ vì đệ ấy như vậy đâu."

Như Nương cúi đầu không nói.

A Kết nhìn nàng, biết nàng không nghe lời mình khuyên, đi thẳng tới tủ tìm chỉ, lắc đầu đi ra ngoài.

Vừa đi đến trước cửa thư phòng, bên ngoài bỗng nhiên vang lên xe ngựa lộc

cộc, dừng lại trước ở ngưỡng cửa nhà mình.

Khách đi xe ngựa tới Lâm gia chỉ có Chu gia, A Kết mừng rỡ, chạy ra mở cửa. Nhưng sau khi mở cửa gỗ ra, không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười chào đón của di đầu, chỉ thấy bóng dáng của hai nam nhân. Người đi đầu mặc chiếc áo choàng cổ tròn màu trúc xanh, khuôn mặt trong trẻo, lạnh lùng, khi ánh mắt chạm nhau, ngay lập tức sự ngạc nhiên trong mắt hần biến thành sự nghiền ngẫm, khóe miệng hiện lên nụ cười ý vị thâm trường (sâu xa), giống như khám phá được tâm sự của nàng.

Một lần nữa gặp lại nam nhân này, lại vẫn chưa hề có sự chuẩn bị như cũ, trái tim lại đang đập của A Kết như bị hãm phạm, đặc biệt lúc hần nhìn kỹ nàng, tò mò đặc ý, cực kỳ giống ngày ấy, lúc hần tự cho là đúng, câu hôn nàng, hiển nhiên là ác mộng lại hiện ra.

Hần cho rằng nàng cố ý tới đón hần sao?

A Kết muốn đóng cửa ngay lập tức.

Đúng lúc đó Triệu Trầm mở miệng: "Xin Lâm đại cô nương giúp đỡ truyền lời tới lệnh đường một tiếng, hôm nay, Triệu mỗ chỉ đi ngang qua thôi, không vào đâu."

A Kết không muốn để hần tiếp xúc với người trong nhà, đáng tiếc, không đợi nàng đóng cửa, từ phía sau, giọng nói vui mừng của Liễu thị đã truyền tới. A Kết không còn cách nào, nhanh chóng về sường phòng, như đang tránh rắn rết.

Triệu Trầm liếc mắt một cái, lạnh nhạt nhìn theo bóng nàng, dời mắt đi, nhìn về phía phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) vừa tới.

Ở trong thư phòng, Lâm Trọng Cửu nghe thấy tiếng động cũng chạy ra, không để

lạ ý tới A Kết đang ngăn cản, hưng phấn gọi to "Triệu đại ca", nhanh chân chạy tới cửa. Vốn dĩ, bé định lao về phía Triệu Trầm, ánh mắt nhìn qua xe ngựa dừng ở phía sau, bước chân dừng lại, không thể tin nổi, lạ hỏi: "Triệu đại ca, này, đây là con lộc?" Bé chưa thấy con lộc bao giờ, ở trong nhà dưỡng, bé mới được nhìn thấy lộc ở trong tranh thoi.

Triệu Trầm mỉm cười gật đầu, ngẩng đầu, sắc mặt nghiêm túc, giải thích cẩn thận lạ với Liễu thị: "Bá mẫu, tối hôm ấy, không từ mà biệt, phụ mẫu tâm ý của bá mẫu, thật là thất lễ. Hôm nay, văn bồi mới từ thị trấn trở về, trùng hợp, người dưới có tặng một con lộc, văn bồi nghĩ tới Tiểu Cửu rất tò mò về con vật này, tiện đường dẫn nó tới đây, coi như bồi tội cho việc lạ thất lễ ngày ấy, mong bá mẫu nhận lấy."

Liễu thị vừa vui vừa lo sợ, vội vàng từ chối: "Chuyện này sao lại thể được, Triệu công tử quá khách khí..."

"Bá mẫu, người không nhận, vậy là người vẫn còn giận văn bồi, vậy thì văn bồi không thể ăn ngon ngủ yên rồi." Triệu Trầm cười trừ gheo.

Trời sinh, hán đã tuần lã, khiêm tốn lễ độ lại còn khôi hài như thế, Liễu thị còn lạ nói không được cái gì nữa, vươn tay mời hán: "Triệu công tử đi đường mệt nhọc, mau vào ngồi một chút đi, buổi trưa ở đây ăn, một lúc nữa ta gọi Trọng Cảnh tới đây, bá phụ người đang dạy học ở trấn trên, hôm nay coi như hán bỏ lỡ khách quý rồi."

Triệu Trầm cười khiêm tốn, khéo léo từ chối: "Bá mẫu nhiệt tình, văn bồi xin nhận, nhưng văn bồi xa nhà lâu ngày, sợ là gia mẫu ở nhà trông mong, nóng vội, văn bồi muốn nhanh chóng về nhà với bà. Nếu bá mẫu không ghét bỏ, tối ngày 16; lúc bá lạ phụ nghỉ ngơi, văn bồi sẽ tới đây thăm hỏi, được không ạ?"

Thiếu niên hiếu thuận lại hiểu chuyện, đương nhiên Liễu thị sẽ không giữ nữa, gật đầu liên tục, mong ngày 16 mau tới để hán đến.

Triệu Trầm đồng ý, nghiêng người sai lạ Trần Bình dắt lộc vào bên trong, buộc lại cẩn thận, rồi lại cười hỏi: "Đầu bếp trong nhà chưa từng làm thịt con lộc, bá mẫu biết làm không?"

Mấy năm trước, Liễu thị đã ăn một lần, lúc ở Chu gia, nói không chắc chắn: "Ninh, lạ rang, xào đều được, ngay cả bản thân ta cũng chưa tự tay làm, sợ phá hỏng thứ tốt."

Đôi mắt Triệu Trầm sáng lên, nói rất chờ mong: "Bá mẫu quá khiêm tốn, mấy món ăn lần trước của bá mẫu khiến văn bồi lạ nhớ thật lâu, bây giờ nói gì cũng phải ăn một bữa thật no. Đúng rồi, bá mẫu, văn

bồi thường tới Phẩm Lan cư, nhưng lúc đi vội vàng, không có cơ hội làm quen với Chu Thiếu Đông Gia, không bằng bá mẫu cũng mời Chu Thiếu Đông Gia đến đây, coi như dẫn văn bồi tới giới thiệu, sau này văn bồi đi chọn hoa lan, nói không chừng được chút tiện nghi."

Được hán đùa, Liễu thị nở nụ cười, gật đầu nói: "Nhất định nhất định, nếu dưỡng của Tiểu Cửu biết Triệu công tử chủ động mời, chắc chắn sẽ tới đây từ sớm để chờ rồi!"

Triệu Trầm lại nói ra chút quan hệ với Chu Bồi, chờ Trần Bình buộc lộc xong xuôi, lạ quay lại, hán chấp tay chào mẹ con Liễu thị, nhanh chóng nhảy lên xe ngựa.

Xe ngựa rêu rao đi vào thôn, không ít lạ người trong thôn ghé vào cửa xem, Mạnh Trọng Cảnh nghe thấy tiếng động, đi ra.

Trần Bình thấy hán, nói nhỏ một câu.

Ngay sau đó, một bàn tay trắng nõn vén màn lên, Triệu Trầm nghiêng đầu, quét một vòng, nhìn qua đám người, cuối lạ cùng, nhìn vào Mạnh Trọng Cảnh.

Hán nở nụ cười nhìn khuôn mặt xanh mét của Mạnh Trọng Cảnh, không đợi đối lạ phương hiểu ý nghĩa của nụ cười, hán đã buông tay, hạ màn xuống, ngồi thẳng người.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nghi ngờ

Mang theo tâm trạng phức tạp, A Kết quay về sương phòng.

Đệ đệ không nghe lời, đi ra bên ngoài, muội muội cũng coi như khôn khéo, ở lại trong thư phòng, A Kết muốn yên tĩnh một mình, ngồi ở gian ngoài sương lạ phòng, bất an không yên.

Hắn nói đi hẳn ngang qua, đi ngang qua thì tới đây làm cái gì?

Nhiều ngày như thế cũng không thấy hắn xuất hiện, lại thêm chuyện của Như Lqđ Nương, nàng suýt nữa đã quên còn một tên mặt người dạ thú như hắn...

"Đại cô nương, trong nhà có khách đến à?" Như Nương vén rèm, tò mò đi ra.

A Kết dẫn xuống sự bực bội ở trong lòng, cố tỏ ra tự nhiên, giải thích: "Là Triệu công tử, người dạy võ công cho Tiểu Cửu, đi ngang qua thôi."

"Tiểu Cửu đang học võ công à?" Như Nương càng tò mò hỏi, ngồi xuống đối lqđ diện với A Kết đối diện cùng nàng, muốn nghe rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

A Kết không muốn nói nhiều về người nọ, kể chuyện đã trải qua một cách qua loa, mới vừa nói xong, ở cửa, Lâm Trúc thò lqđ đầu vào: "Đại tỷ, Triệu công tử đưa tới cho chúng ta một con lộc, vẫn còn sống đó, bây giờ hắn đi rồi, hai người muốn đi xem không?"

Đối với bất cứ thứ gì người nọ đưa, một chút hứng thú A Kết cũng không có, lqđ nhưng đôi mắt Như Nương lại sáng lên, đi tới trước người nàng, túm nàng: "Đại cô nương đi đi, ta chưa nhìn thấy con lộc bao giờ, không nghĩ tới, lúc sinh thời có thể lqđ nhìn thấy loài vật mới mẻ như vậy!"

Nàng ấy nhiệt tình kéo nàng, nếu A Kết không đi, sợ người ta sẽ nghi ngờ, dù sao lộc cũng là loài khó gặp, nàng không có lý do gì không muốn nhìn. Một bên là muội muội một bên là Như Nương, A Kết không thể không đứng dậy, định tới nhìn một cái rồi đi luôn.

Ba cô nương đi ra cửa.

Bên tường nhà Lâm gia có cây hồng, con lộc được buộc dưới tàng cây, mẫu tử Liễu thị đang đứng ở đó quan sát. Ngoài cửa có hàng xóm thò đầu nhìn vào trong, biết Lâm Hiền không ở nhà, phần lớn những lqđ người tới xem náo nhiệt là nữ quyến và trẻ con. Liễu thị nhiệt tình mời các nàng vào, vừa xem lộc vừa giới thiệu lqđ ngọn nguồn Triệu công tử với nhà mình, lúc này, trong viện ồn ào huyên náo vô cùng náo nhiệt.

Lâm Trúc, Như Nương, người bên trái, người bên phải, lôi A Kết vào.

Đó là một con lộc cái, lớn hơn con dê núi bình thường một chút, màu lông nâu nhạt lấm tấm những chấm tròn màu lqđ trắng, đẹp cực kỳ. Có lẽ bởi xung quanh có quá nhiều người, nó sợ hãi nằm dưới tàng cây, hai tai lo lắng chuyển động, lqđ trong mắt là sự sợ hãi, đề phòng, linh động giống như đứa bé, khiến người ta muốn gần gũi với nó.

A Kết không nhìn được, hai mắt nhìn nó chăm chăm.

Chân sau bên phải của con lộc cái bị quấn bằng, cũng không biết là tự nó bị thương hay là người bắt khiến nó bị thương. Nếu như trong bụng con lộc cái có...

"Người nhìn này, bụng con lộc to như vậy, nụ hoa căng lên, chắc chắn là sắp sinh lộc con rồi. Nương của Tiểu Cửu, số mệnh của các người thật tốt, một lớn một nhỏ thế này, kiểu gì cũng có thể bán được trên dưới một trăm lượng bạc?" Con dâu lqđ Vương gia đứng ở bên cạnh, hâm mộ nói, người trong thôn không hiểu biết, cũng biết mọi thứ trên người con lộc là đồ quý, da lông thịt của lộc đặc biệt có giá.

Liễu thị còn chưa nói, Lâm Trọng Cửu đã vội vàng ôm cánh tay nàng, ngửa đầu cầu xin: "Nương, Triệu đại ca nói tặng lộc cho con, con muốn nuôi nó, chúng ta không bán nó, được không nương?"

Liễu thị buồn cười, xoa đầu bé, quay đầu nói với con dâu Vương gia: "Đây là đồ của Triệu công tử, người ta cố ý cho chúng ta, không thích hợp để bán, nuôi cho bọn nhỏ chơi vậy." Nàng lại cúi đầu dặn dò Lâm lqđ Trọng Cửu: "Con đã muốn nuôi, từ nay về sau, con đi bẻ cành cây cho nó ăn, không được lười biếng!"

Lâm Trọng Cửu hưng phấn hỏi: "Lộc ăn cành cây à?"

Liễu thị đẩy cái đầu ngốc của nhi tử một cái: "Không phải trên cành cây còn có lá cây hay sao? Nhưng nương cũng không biết, con hỏi lại phụ thân con với Triệu lqđ công tử xem sao, chắc bọn họ phải biết."

Lâm Trọng Cửu gật đầu: "Chắc chắn là Triệu đại ca biết, huynh ấy biết nhiều thứ lắm."

Thật ra, A Kết cực kỳ thích con lộc này, nhưng khi nghe thấy mẫu thân và đệ đệ lqđ nhắc tới người nọ, trong lòng nàng cảm thấy lo lắng, vội tìm lý do trở về phòng.

Như Nương nhìn nàng rồi đi, lúc quay đầu lại nhìn con lộc, vừa hâm mộ vừa xúc lqđ động. Triệu công tử lo lắng, lấy lòng như thế, nếu là cô nương khác, chắc đã động lòng từ sớm rồi?

~

Suốt cả một ngày, người trong thôn tới xem náo nhiệt không ngừng lúc nào, lqđ trong viện Lâm gia âm ỉ, mãi cho tới lúc hoàng hôn mới được yên tĩnh.

Qua bữa cơm chiều, là lúc người trong thôn đi hóng mát, hai vợ chồng Lâm Hiền cũng đi ra ngoài.

A Kết và Lâm Trúc chơi cò ở trong sân, Như Nương ngồi bên cạnh nhìn các nàng chơi cò.

Bỗng nhiên, Lâm Trọng Cửu từ bên ngoài chạy về, A Kết thấy đệ đệ chạy về cũng lqđ không chạy vào phòng lại cũng không đi nhìn vật cưng của bé, bé đứng không xa, nháy mắt ra hiệu với nàng, nàng lập tức lqđ hiểu rõ, tìm cơ nương vị trí lại cho Như Nương, nàng đi tìm đệ đệ, dẫn bé vào phòng lớn để "cài tà quy chính" .

Vào phòng lớn, Lâm Trọng Cửu vội vàng nói: "Đại tỷ, Mạnh đại ca ở cửa sau chờ tỷ, tỷ mau đi đi."

A Kết đã đoán được, nhất định là do người nọ tới đây, Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy lo lắng, muốn hỏi nàng một chút, hỏi nàng có bị người nọ bắt nạt hay không, nhưng nàng đang giận chuyện Mạnh lqđ Trọng Cảnh nhận nhầm người, hai ngày nay cũng không muốn gặp hắn. A Kết cúi đầu, nói nhỏ dặn đệ đệ: "Ta không đi, đệ đi nói cho hắn, nói ta không sao, để cho hắn khỏi lo lắng."

"Sao đại tỷ lại không đi?" Lâm Trọng Cửu không biết làm thế nào, trước kia có thấy xảy ra tình huống thế này bao giờ đâu.

"Chuyện đó đệ không cần để ý, đệ giúp ta truyền lời là được." Trong lòng cảm thấy phiền muộn, nói xong A Kết xoay người đi về.

Lâm Trọng Cửu buồn bực gãi đầu, đi ra cửa sau tìm Mạnh Trọng Cảnh.

Cửa mở, người tới không phải là vị hôn thê mà hắn dự đoán, sự thất vọng ở trong mắt Mạnh Trọng Cảnh không thể che dấu được, vội vàng hỏi Lâm Trọng Cửu: "Đại tỷ của đệ đâu rồi?"

Lâm Trọng Cửu nói nhỏ, kể lại chuyện vừa xảy ra cho hắn nghe.

Mạnh Trọng Cảnh ngây dại.

Hắn như vậy, Lâm Trọng Cửu cũng cảm thấy không được tự nhiên, nghĩ tới bảo bối mình mới có, lập tức mời: "Đứng rồi lqđ Mạnh đại ca, Triệu đại ca đem tới cho đệ một con lộc cái đang có thai, nhìn đẹp lắm, nếu không huynh mau nhanh chân vào nhìn đi?"

Khuôn mặt Mạnh Trọng Cảnh lập tức lạnh băng.

Chuyện Triệu công tử mang con lộc tới Lâm gia, gần như đã truyền khắp thôn rồi. Mặc kệ đã gặp hay chưa gặp Triệu công tử, những người đó đều khen ngợi Triệu lqđ công tử giống như thần tiên, càng nhiều người âm thầm suy đoán, phải chăng lqđ Triệu công tử có ý với cô nương Lâm gia. May mắn thay, thanh danh Lâm gia cực kỳ đáng hoàng, nói nhân tài vừa ngẩng đầu lên đã bị người ta đuổi về, hoặc nói Lâm Hiền không phải loại người như vậy, hoặc nói Triệu công tử làm việc rất có chừng mực, chủ nhà không có ở nhà, ngay cả cửa lớn cũng không tiến vào, tặng lễ lqđ vật chẳng qua là vừa ý Lâm Trọng Cửu, vì tình cảm sư đồ (thầy trò) mà thôi.

Mà thứ đâm vào tai hắn, không chỉ một người, họ nói nếu A Kết chưa định thân, nàng và Triệu công tử rất xứng đôi, đáng tiếc...

Chẳng lẽ hắn với A Kết không xứng đôi hay sao? Hắn và nàng là thanh mai trúc mã, bởi vì nhà hắn không có tiền, lên trong lqđ mất những người đó, hắn không xứng với A Kết hay sao?

Người trong thôn nghĩ như vậy, người nọ lại càng muốn như thế này, trước mắt lqđ hắn hiện lên khuôn mặt đắc ý tươi cười của nam nhân ngồi trên xe ngựa, Mạnh Trọng Cảnh hận đến mức thở hổn hển.

Mặt hắn nghiêm lại, Lâm Trọng Cửu không hiểu, lo lắng hỏi: "Mạnh đại ca, huynh bị sao vậy?"

Giọng nói của đứa trẻ chứa đầy sự sợ hãi, Mạnh Trọng Cảnh không muốn thất lễ lqđ trước mặt đứa bé, hắn lắc đầu chuẩn bị rời đi, mới đi được hai bước lại dừng lại, do dự một chút, lưỡng lự hỏi lại: "Tiểu Cửu, đại tỷ của đệ, nàng ấy rất thích con lộc kia, đúng không?"

Vấn đề này hơi khó trả lời, Lâm Trọng Cửu cẩn thận suy nghĩ một lúc, mờ mịt trả lqđ lời: "Nhị tỷ rất thích, vẫn ngồi xổm ở bên cạnh nó, còn đại tỷ, lúc đầu tiên có nhìn một lát, sau đó cũng không nhìn thấy tỷ ấy đến bên cạnh nó, nhưng mà lúc tỷ ấy đi ra khỏi cửa, thấy tỷ ấy lên lút nhìn về hướng kia vài lần, đệ gọi tỷ ấy tới đó mà nhìn thì tỷ ấy lại không đi, thật là kỳ lạ."

Trong lòng Mạnh Trọng Cảnh trầm xuống, nhìn trộm, chắc là thích rồi.

Triệu công tử có tiền như thế, lần này mang lộc tới, lần sau sẽ mang thứ khác tới, nàng có thể thích một lần, thì lần thứ hai cũng sẽ thích, chỉ sợ sớm muộn gì lqđ cũng...Bởi vậy lúc này, nàng không muốn gặp hắn, sợ hắn nhìn ra?

Mạnh Trọng Cảnh đi về trong trạng thái thất hồn lạc phách, cả đêm không ngủ.

A Kết cũng không ngủ yên, lúc thì lo lắng người nọ sẽ làm phiền nàng không dứt, lqđ lúc thì giận Mạnh Trọng Cảnh nhận nhầm người khác là mình, từ trước tới nay chưa bao giờ khó chịu như thế.

Ngày hôm sau, nàng dậy thật sớm, khi mặc quần áo, nàng liếc nhìn đồng quần áo của Như Nương, chiếc váy trắng đặt chồng lên, hở ra một góc lụa màu xám

Bộ quần áo đó khâu cho đệ đệ? Hà cô lqđ nương còn chưa khâu xong hay sao? Như Nương thêu rất nhanh, may quần áo cho nàng và muội muội, chưa tới một ngày đã xong rồi mà.

Có lẽ là vì hôm qua nhìn con lộc lên chưa may xong?

A Kết lắc đầu, xua đi những suy nghĩ miên man ở trong đầu, Như Nương có lòng tốt, may quần áo cho bọn họ, nhưng nàng ấy cũng chưa nói một ngày sẽ may xong, có thể, hôm qua, người ta muốn kéo dài lqđ thêm một ngày thì sao? Có ai để ý thời gia như nàng chứ, người ta cũng chẳng phải nha hoàn trong nhà.

Trông đê đê và muội muội đọc sách tới trưa, A Kết đã quên chuyện này rồi. Nhưng lúc nghỉ trưa, bỗng nhiên, nàng tỉnh dậy, mở to mắt, thấy Như Nương ngồi quay lqđ lưng về phía nàng, trên giường có tấm lụa màu xám, giống như đang khâu thứ gì đó.

A Kết còn hơi mơ mơ màng màng, hai mắt nửa mở nửa không, mở to mắt nhìn lưng của Như Nương, vừa muốn mở lqđ miệng, ánh mắt lại dừng ở trên tấm lụa màu xám.

Tay áo dài như vậy, vừa nhìn đã biết là không phải may cho đê đê, cũng không giống may cho chính bản thân nàng ấy.

Con buồn ngủ của A Kết biến mất hoàn toàn, ngơ ngác nhìn Như Nương chăm chăm.

Làm cho phụ thân? Chắc chắn không phải. Không đề cập tới việc Như Nương là một cô nương đang ở tuổi thành hôn, đưa quần áo cho phụ thân, chắc chắn là không ổn, ngay cả khi báo ân, nàng ấy cũng lqđ không cần che dấu, lúc tỷ muội các nàng tỉnh thì không may, đợi đến khi các nàng không ở đây hoặc nằm ngủ mới may.

Không phải phụ thân, ở thôn này, đại nam nhân mà Như Nương biết cũng chỉ có Mạnh Trọng Cảnh mà thôi.

Nhưng gần đây, Như Nương rõ ràng không chủ động nhắc tới Mạnh Trọng lqđ Cảnh, nàng cũng không có khả năng biết quần áo Mạnh Trọng Cảnh mặc có kích thích thể nào...

Người phía trước bỗng nhiên nghiêng đầu, dường như muốn lấy thứ gì, ma xui quỷ khiến thế nào A Kết lại nhắm mắt lại, không muốn để nàng ấy biết mình tỉnh rồi.

Khoảng hai khắc sau, nhanh chóng đến giờ nàng dậy, A Kết đang do dự có nên nhắc nhở Như Nương nàng đã dậy hay không, bỗng nàng nghe thấy động tĩnh lqđ của người bên cạnh. Nàng lặng lẽ mở một con mắt, thấy Như Nương đem quần áo chưa khâu xong, gấp lại, đặt ở bên kia đầu giường, gần lò sưởi, lại đặt quần áo mới giặt lên, che kín.

A Kết chỉ cảm thấy cả người rét run.

Nếu Như Nương khâu cho Mạnh Trọng Cảnh, mấy ngày nay, nàng ấy che dấu cũng quá tốt rồi.

Có lẽ, làm cho Mạnh Trọng Cảnh, chỉ vì báo ơn, sợ nàng hiểu lầm nên mới không nói cho nàng?

Nghĩ lại ngôn ngữ, hàng động nhiều ngày nay của Như Nương, A Kết không muốn nghĩ quá xấu về người khác, nhưng cũng không có cách nào khi ở chung với Như Nương mà lại coi như không có chuyện gì xảy ra.

Tự nhận bản thân không làm được loại người trong ngoài không giống nhau, A kết cố gắng ở trong thư phòng, giảm bớt thời gian ở chung với Như Nương, không để nàng ấy phát hiện ra sự thay đổi thái độ của nàng.

Nàng kiên nhẫn chờ, mặc kệ rớt cuộc Như Nương làm quần áo cho ai, mang ra ngoài lúc nào.

A Kết rất muốn biết, nếu người đó thật sự là Mạnh Trọng Cảnh, khi Mạnh Trọng Cảnh nhận quần áo, phản ứng của hắn sẽ thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ước hẹn

Lâm Hiền làm cho con lộc cái một lều ở trong sân, một mặt là tường, ba mặt còn lại là hàng rào, được dựng lên bằng gỗ, vừa cao lại vừa giam chặt.

Lâm Trọng Cửu vô cùng vui vẻ địa, ngày nào, sớm hay muộn cũng đi ra bờ sông, vào trong rừng bẻ cành cây vẫn còn lá xanh cho lộc cái ăn. Không tính ngày mới tới, con lộc cái không muốn ăn gì, sau đó cho nó ăn, nó sẽ ăn ngay. Cả nhà đứng ở bên cạnh nhìn, Liễu thị xúc động, nói con lộc cái vì lộc con ở trong bụng mới cố gắng ăn, nếu không, nó chắc chắn không ngoan như thế.

Lâm Hiền cười suy nghĩ kỳ lạ của nàng, lại bị Liễu thị lừa cho một cái, ba tỷ muội A Kết thì cúi đầu cười trộm.

Hoàng hôn ngày hôm đó, Lâm Trọng Cửu chạy tới bên cạnh A Kết, cầu xin trưởng

tỷ đi cùng bé vào rừng.

A Kết chưa ngẩng đầu nhưng đã từ chối ngay lập tức: "Không phải hôm qua đệ đi cùng Nhị tỷ à? Tìm nó đi."

Lâm Trọng Cửu bĩu môi: "Nhị tỷ nói tỷ ấy không muốn đi, tỷ ấy lười như thế, đi cùng đệ mà chẳng làm cái gì, đại tỷ, tỷ đi với đệ đi, nếu không nương sẽ không cho đệ đi đâu."

A Kết vẫn không muốn đi, đối với khu rừng kia, trong lòng nàng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, ngấm lại, trong đầu lại toát lên hình ảnh ngày ấy, nàng bị người khác trêu đùa. Lâm Trọng Cửu quyết tới mức khiến nàng không biết làm sao, nàng đành phải khuyên bé tới nơi khác: "Bên cạnh cũng có cỏ, đệ tùy tiện vặt một chút đem về nhà là được, việc gì phải vào rừng?"

Lâm Trọng Cửu lập tức cãi lại: "Cỏ ở gần đây bị trâu bò nhà người ta gặm hết rồi, không non, không tươi, nó không thích ăn!"

A Kết bị đệ đệ bới móc đến mức phải nở nụ cười, nhưng vẫn như không chịu đồng ý, xoay người nói: "Dù sao ta cũng không đi, đệ đi xin Nhị tỷ đi."

Lâm Trọng Cửu phồng má uy hiếp nàng: "Tỷ không đi cùng đệ, sau khi đệ về, đệ không cho tỷ nhìn nữa!"

A Kết không thèm quan tâm: "Ta không hiếm lạ." Trừ phi người nhà thúc ép chặt chẽ, nàng chẳng bao giờ sang đó nhìn, con lộc cũng tốt, nghĩ đến người đem con lộc tới đây, nàng không có hứng thú.

Làm nũng, chơi xấu cũng không dùng được, Lâm Trọng Cửu gấp đến mức chạy quanh A Kết, nhìn thấy trưởng tỷ cúi đầu lén cười trộm, bé ôm cánh tay nàng để lấy lòng, vừa định khuyên, Như Nương đi từ cửa vào, cười, nói với bé: "Đại cô nương có việc bận, ta đi cùng Tiểu Cửu cho, Tiểu Cửu có đồng ý không?"

Nếu là ngày khác, đương nhiên Lâm Trọng Cửu sẽ đồng ý, nhưng hôm nay, bé nhận sự nhờ vả của người khác nên...

Bé nhìn về phía trưởng tỷ với ánh mắt tội nghiệp.

A Kết không chịu nổi ánh mắt của đệ đệ, vội lại cũng không thể phiền người ngoài đi dỗ đệ đệ, nàng cũng đứng lên, đỡ vai Lâm Trọng nói với Như Nương: "Sao dám phiền cô chăm sóc Tiểu Cửu chứ, cô nhanh về phòng nghỉ ngơi đi, ta đưa đệ ấy đi." Nói xong, nàng giả vờ tỏ vẻ tức giận, cộc đầu Lâm Trọng Cửu một cái, túm bé đi.

Như Nương vẫn đi theo sau bọn họ, nói lấy lòng: "Thật ra ta muốn ra ngoài một chút, đại cô nương cho ta đi cùng với?"

Nàng kiên trì mãi, A Kết lại không có lý do gì để từ chối.

Mang cái sọt, ba người cùng đi tới sông Bắc Hà.

Lâm Trọng Cửu bị trưởng tỷ dắt đi, đôi mắt to nhìn lung tung ở trên người trưởng tỷ và Như Nương, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đến chỗ ven rừng, A Kết để Như Nương chờ, Lâm Trọng Cửu bẻ cành cây nhỏ xuất hiện ở dưới thân cây, nàng cầm liềm chuẩn bị cắt cỏ. Lâm Trọng Cửu nhìn phía trước, chạy tới bên cạnh A Kết, không muốn cho nàng sang bên kia: "Đại tỷ, cỏ ở chỗ kia non nhất, tỷ sang đó cắt đi!"

Khoảng cách cũng không xa, đúng lúc A Kết cũng không muốn ở cùng một chỗ với Như Nương, nhờ Như Nương trông đệ đệ giúp nàng, nàng đi sang bên kia cắt cỏ.

Lâm Trọng Cửu cười hắc hắc, túm chặt Như Nương đi ra xa. Như Nương nhìn theo bóng lưng của A Kết, trong lòng đã hiểu, cũng không biết nên làm gì, đành đi theo Lâm Trọng Cửu.

Đi tới phía trước, A Kết thả cái sọt xuống, nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng xa, nàng buồn bực quay đầu lại, thấy hai người Như Nương và đệ đệ đang đi ngược hướng với nàng, vừa muốn gọi hai người họ đừng đi quá xa, bỗng nhiên, một bóng dáng xuất hiện trước tầm mắt nàng, nàng sợ tới mức xoay người lại để nhìn, người đó chính là Mạnh Trọng Cảnh.

Không còn cảm thấy sợ hãi, sắc mặt A Kết lạnh dần, nhìn Mạnh Trọng Cảnh chằm chằm, hỏi: "Huynh bảo Tiểu Cửu đưa ta tới đây?" Ngược lại, thủ đoạn của hắn cũng cao đấy.

"A Kết, nàng đừng tức giận, ta chỉ muốn gặp nàng, nàng không chịu tới cửa sau, ta chỉ có thể làm vậy." Khuôn mặt Mạnh Trọng Cảnh tiều tụy, đi đến chỗ A Kết.

A Kết liếc hắn một cái, rốt cục cũng không đi, nhưng khi Mạnh Trọng Cảnh cách nàng ba bước chân, nàng ra hiệu cho hắn dừng lại, quay đầu đi: "Gặp nhau có gì tốt chứ, lđ ta bảo Tiểu Cửu nói cho huynh rồi còn gì, hôm ấy, hắn chỉ đứng trước cửa nhà ta một lát, thực sự không vào nhà, huynh không cần lo lắng."

Mạnh Trọng Cảnh nhìn nàng chằm chằm: "Vậy vì sao nàng không chịu gặp ta?"

Ngay cả việc vì sao nàng tức giận mà hắn cũng không nhìn ra hay sao?

A Kết mặc kệ hắn, ngồi xuống cắt cỏ, động tác vừa nhanh vừa sắc bén.

Vị hôn thê đưa lưng về phía mình, Mạnh Trọng Cảnh nhìn không thấy mặt nàng, thấy nàng cắt cò như không có chuyện gì, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, im lặng một lúc lâu mới nhìn A Kết: "Nghe nói hắn đem tới một con lợn rất đẹp, nàng rất thích, đúng không?"

Động tác của A Kết ngừng lại một lát, quay đầu lại nhìn hắn: "Câu huynh vừa nói, có ý gì hả?"

Lòng Mạnh Trọng Cảnh âm thầm, cũng không nhìn A Kết, cúi đầu nhìn xuống dưới chân. Hắn suy nghĩ hai ngày hai đêm, đau đầu hai ngày hai đêm, đau tới mức không tưởng tượng nổi. Chỗ nào hắn cũng không bằng người nọ, hắn chỉ có lòng của A Kết, nhưng A Kết không muốn thấy hắn, nàng thay đổi rồi, chờ nàng chủ động mở miệng, không bằng hắn nói trước. Nàng tốt như vậy, là hắn không xứng với nàng.

"A kết, Triệu công tử có tiền lại có diện mạo, có thể lấy lòng người khác, nàng động tâm với hắn, bởi vậy, nàng không lẽ muốn nhìn thấy ta, đúng không? Ta biết, từ lúc đầu tiên, khi nhìn thấy ánh mắt của hắn, ta nên hiểu rằng, ta là người thô thiển, sao có thể so được với cậu ấm như hắn? A Kết, nàng muốn từ hôn thì lẽ hãy nói cho ta biết, ta..."

"Huynh muốn từ hôn với ta?"

Người đứng phía trước từ từ đứng dậy, Mạnh Trọng Cảnh quay đầu đi, không dám nhìn về mặt của nàng, sợ nhìn thấy sự sung sướng ở trong mắt nàng, "Ta thích nàng, đối với nàng, ta biết ta không xứng với nàng, nàng..."

A Kết lẳng lặng nghe hắn nói, nghe đến đó bỗng nở nụ cười, "Nếu cảm thấy không lẽ xứng với ta, vì sao trước kia lại tặng đồ cho ta, vì sao lại tới cầu hôn?"

Mạnh Trọng Cảnh nắm tay, ngẩng đầu nhìn nàng, vừa muốn nói chuyện, lại nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, lẽ rằng cắn vào môi, cố gắng chịu đựng. Hắn ngó người, không nén được sự đau lòng, lập tức đi tới, không nhịn được muốn tới gần, lau nước mắt cho nàng.

"Không cần! Không phải huynh muốn từ hôn hay sao? Vậy huynh đi nói với cha ta đi!" A Kết hét hắn ra, xoay người đi về. Lẽ Mạnh Trọng Cảnh túm chặt cánh tay nàng, A Kết vùng vẫy, đứng khì nổi lên, hắn kéo nàng vào trong ngực, ôm nàng thật chặt, giải thích với nàng: "Không phải ta muốn từ hôn, là do nàng, A Kết, nàng không lẽ thích ta nữa rồi!"

"Ta không thích huynh lúc nào?" A kết vừa khóc vừa mắng hắn, giấy dựa không lẽ thoát, nàng nhắc chân đá hắn. Rốt cuộc, hắn coi nàng là cái gì, chẳng qua chỉ không gặp hắn một lần, hắn lập tức cho rằng nàng chuẩn bị bảm cảnh cao hay lẽ sao? Vì sao hắn không ngừng lại xem hắn đã làm chuyện tốt gì?

Bởi vì sự phẫn nộ của nàng, Mạnh Trọng Cảnh như được sống lại, vừa vui sướng lại hoang mang, hắn nhìn nàng: "Nếu thích, vì sao nàng không chịu gặp ta?"

Hắn đỡ vai nàng, cuối cùng A Kết cũng có thể gỡ tay đẩy hắn, Mạnh Trọng Cảnh nắm bàn tay nàng không rời, vừa bá đạo vừa vô lại, A Kết không vùng vẫy được, tức lẽ giận đến mức giờ chân, dẫm hắn thật mạnh: "Ngay cả ta, huynh cũng có lẽ lẽ nhận nhầm, nhìn chăm chăm người ngoài một lúc lâu, vì sao ta phải gặp huynh?"

Mạnh Trọng Cảnh tròn mắt, tuyệt đối không nghĩ rằng tại vì nguyên nhân này, nhân lúc hắn đang ngây người, A Kết dùng sức, đẩy hắn ra, xoay người muốn chạy.

Mạnh Trọng Cảnh lại kéo nàng quay lại, vội vã biện minh cho mình: "A Kết, nàng nghe ta giải thích, ta..."

"Đại cô nương, không phải ta đã nói rồi sao, hôm ấy, ta mặc quần áo của cô, bởi vậy Mạnh đại ca mới hiểu nhầm ta là cô, ta thật sự biết sai rồi, sau này, ta chắc chắn sẽ không mặc quần áo của cô đi ra ngoài nữa, cô đừng trách Mạnh đại ca nữa, được không?" Một giọng nói bất ngờ chen vào, Mạnh Trọng Cảnh và A Kết đều giật nảy mình, Mạnh Trọng Cảnh phản ứng nhanh hơn, vừa thấy người đến là Như Nương thì lập tức kết thúc câu chuyện, xấu hổ lui về phía sau vài bước.

Ngay cả khi hắn không buông tay, A Kết cũng sẽ tránh ra, nhưng Mạnh Trọng Cảnh bỗng rời đi, nàng lại cảm thấy không vui.

Chẳng biết từ lúc nào, khi tới gần Như Nương, trong lòng A Kết không có một lẽ chút xấu hổ nào khi bị người khác bắt gặp, chỉ có sự khó tin.

Nếu là nàng, khi nhìn thấy hôn phu và hôn thê bí mật gặp nhau, nàng sẽ tránh rất xa, Như Nương thì ngược lại, có thể chạy tới lẽ để giải thích cho Mạnh Trọng Cảnh? Nàng dựa vào cái gì mà dám nhúng tay vào chuyện này?

Mạnh Trọng Cảnh lại không nghĩ nhiều, xấu hổ, quét mắt một vòng nhìn Như Nương, sau đó lại nhìn A Kết, cầu xin: "A Kết, nàng nghe thấy chưa, không phải ta cố ý nhìn chăm chăm Hà cô nương đâu, lẽ thật sự là ta nhận nhầm người mà, nàng đừng giận nữa nhé?"

A Kết không để ý hắn, trực tiếp hỏi Như Nương: "Sao cô lại sang đây?"

Như Nương bắt an, cúi đầu: "Ta nghe thấy giọng nói ở gần đây, lo lắng đại cô nương gặp chuyện không lên đến đây xem sao, lẽ sau đó, nghe kỹ, thì ra là Mạnh đại ca, định chạy đi chỗ khác nhưng lại nghe thấy hai người cãi nhau vì ta, ta không nhịn được mới đi ra đây giải thích thay Mạnh đại ca. Đại cô nương, lần đó thật sự là lẽ hiểu lầm, cô đừng trách Mạnh đại ca, được không?"

Mạnh Trọng Cảnh lập tức hòa theo.

Nhìn nam nhân đứng trước mặt, trong mắt hắn đầy sự cầu xin, A Kết không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình lúc này là cái gì, hắn vẫn tưởng rằng

nàng đang lqđ trách hấn nhìn Như Nương chăm chăm hay sao? Bây giờ, hấn và Như Nương lại nói giống hệt nhau, cùng nhau trách nàng không biết đạo lý, đúng không?

A Kết cười lạnh, cảm liềm thả vào sọt, không nói lời nào, chuẩn bị đi về.

Mạnh Trọng Cảnh không nhận được kéo nàng lại, A Kết tránh khỏi tay hấn, nhìn về phía Như Nương.

Lúc này, Mạnh Trọng Cảnh mới ý thức được chuyện lời kéo nàng trước mặt lqđ người ngoài là không tốt, ngượng ngùng rút tay về, A Kết không cho hấn cơ hội mở miệng, đi thẳng tới chỗ đệ đệ.

Mạnh Trọng Cảnh muốn đuổi theo, Như Nương đi vài bước, ngăn hấn lại, dịu dàng khuyên như: "Mạnh đại ca, lúc này, đại cô nương đang tức giận, huynh về trước đi, lqđ ta sẽ giải thích rõ ràng với đại cô nương, huynh đừng gấp."

Mạnh Trọng Cảnh nhìn nàng, lại nhìn vị hôn thê đi cùng không quay đầu lại, thờ dài. Nhưng trong lòng vẫn trộn lẫn sự vui mừng và quá nhiều lo lắng, chỉ cần lòng A Kết không thay đổi, hấn sẽ không sợ, tìm cơ hội, xin lỗi nàng, chắc chắn nàng sẽ hết giận.

Nghĩ như vậy, gánh nặng trong lòng Mạnh Trọng Cảnh như được trút bỏ, bỗng nhiên phát hiện ra Như Nương chưa đi cùng A lqđ Kết, ngạc nhiên hỏi: "Hà cô nương, sao cô..."

Mặt Như Nương đỏ bừng, khó xử nhìn hấn, quay đầu lại, nói với hấn: "Mạnh đại lqđ ca, huynh đã cứu ta, ta còn chưa cảm ơn huynh thật tốt, hôm đó, lên trấn trên mua vài, ta muốn may cho huynh bộ quần áo đơn, ngày mai là may xong rồi, đến lúc đó huynh thử xem thế nào nhé?"

Nàng thể hiện tính cách nữ nhân, lại thủ thi thi thâm, Mạnh Trọng Cảnh cảm tha ấy không được tự nhiên, khéo léo từ chối nói: "Lòng tốt của Hà cô nương, ta xin lqđ nhận, nhưng cô giữ lại cho bản thân mình đi, ta..." Sao hấn có thể nhận quần áo của nàng chứ? Sau khi A Kết biết, chắc chắn nàng sẽ càng tức giận, máu ghen của lqđ nàng lớn như vậy, hấn liếc mắt một cái, nhìn người ngoài nhiều hơn một chút mà nàng đã tức giận như thế rồi.

"Mạnh đại ca thật biết chê cười, ta giữa quần áo nam nhân làm cái gì?" Như lqđ Nương nén giận nói, nhu mì điềm đạm, giống như đang làm nũng với tình nhân.

Mạnh Trọng Cảnh không phản bác được, chính đang suy nghĩ lý do để cự tuyệt, lqđ Như Nương bỗng nhiên ngừng đầu, bước thêm một bước, đến gần hấn, dùng ánh mắt lưu luyến không rời nhìn hấn, "Mạnh đại ca, thật ra, thật ra, ta còn có chuyện muốn nói cho huynh biết, tối mai, canh lqđ hai, ta sẽ chờ huynh ở ruộng ngô, nơi mà huynh cứu ta, huynh tới, ta sẽ lập tức nói cho huynh biết, nếu huynh không đến, ta sẽ để quần áo ở đó, huynh nhớ tới đó lấy về."

Bị nàng dùng ánh mắt như muốn tạm biệt nhìn hấn, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh lqđ cảm thấy hốt hoảng, nghe giọng nói của nàng có gì đó không bình thường, không nhận được ngăn nàng lại: "Hà cô nương, rốt cuộc, cô có chuyện gì vậy, tại sao lqđ không nói được ngay bây giờ? Buổi tối, buổi tối thật sự không tiện." Đêm hôm khuya khoắt, nam nữ gặp nhau. Nếu bị người khác nhìn thấy sẽ không thể nào giải thích được.

"Nếu Mạnh đại ca cảm thấy không ổn thì đừng đi, chẳng qua Như Nương sẽ ăn năn hơn thôi." Như Nương cúi đầu, đi vòng qua hấn, đi về.

Mạnh Trọng Cảnh càng thấy hồ đồ, hấn đứng sau lưng nàng, muốn hỏi cho rõ lqđ rằng, bỗng dưng Như Nương dừng bước, đỏ mặt nói với hấn: "Mạnh đại ca, đại cô nương chưa đi xa đâu, ta và huynh ở trong này một lúc lâu mà không đi ra, lqđ nàng ấy sẽ hiểu lầm đó, ta không muốn nàng ấy nghi ngờ huynh đâu."

Mạnh Trọng Cảnh sững sốt, nhìn về phía trước, ở bên kia, hai tỷ đệ Lâm gia đã đi qua sông rồi.

Nhân cơ hội đó, Như Nương chạy ra ngoài, nhanh chóng chạy đến ven rừng, tới lúc lqđ đó nàng mới quay đầu lại nhìn hấn: "Mạnh đại ca, tối mai, Như Nương sẽ chờ huynh."

Gió núi thổi hiu hiu, nâng giọng nói êm ái của nàng tới tai nam nhân trong mộng, Mạnh Trọng Cảnh không nhận được lqđ chuyển tầm mắt, nhìn về phía trước, chỉ thấy Như Nương chạy chậm, rồi đi, áo hồng vấy trắng, bước chân nhẹ nhàng lqđ giống như đoá hoa ở trong núi đang bay ngược gió.

Chớp mắt một cái, hấn đã quên mất vị hôn thê đang tức giận chạy đi, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của Như Nương, lúc này, ở trong đầu hấn, chỉ còn lời hẹn lúc đêm khuya.

Rốt cuộc, nàng có chuyện gì muốn nói cho hấn biết?

~

Khi A Kết ra khỏi cánh rừng, tuy không quay đầu lại nhưng nàng vẫn chú ý tới động tĩnh ở phía sau.

Nơi đó có vị hôn phu của nàng, sao nàng có thể không quan tâm?

Chẳng những vị hôn phu không chạy ra, đuổi theo nàng, hấn vẫn ở trong đó với nữ nhân khác ít nhất nửa khác. Nàng dắt đệ lqđ đệ qua sông, không thèm đợi bọn họ đi ra.

Bọn họ đang nói với nhau điều gì, nói nàng không biết đạo lý, đúng không?

Lòng ngực giống như bị người chặn lại, thở cũng khó khăn.

"Đại tỷ, tỷ bị làm sao vậy, tỷ lại cãi nhau với Mạnh đại ca à?" Lâm Trọng Cửu ngửa đầu nhìn nàng, lo lắng hỏi.

A Kết mím môi, quay đầu nhìn về phía ngọn núi xanh ở nơi xa, không muốn rơi nước mắt ở trước mặt đệ đệ, tới khi dừng khóc, mới nói: "Không có chuyện gì, vài qđ ngày nữa là tốt thôi, Tiểu Cửu đừng nói chuyện này cho người ngoài nhé. Đi thôi, chúng ta tới nơi khác cắt cỏ." Nói qđ xong dđ dđ đi nhanh về phía trước.

Về mặt trường tỷ có điều gì đó không bình thường, Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn đi theo nàng.

Hai tỷ đệ về nhà trước bữa cơm chiều, Lâm Trọng Cửu đi cho lợn ăn, A Kết đổ nước rửa tay.

Lâm Trúc tò mò đi tới, nhỏ giọng hỏi nàng: "Đại tỷ, không phải Hà tỷ tỷ đi ra ngoài cùng với hai người hay sao, sao nàng ấy lại về trước hai người?"

A Kết cũng không ngẩng đầu: "Nàng ấy đang làm gì?"

"Ngồi chờ ở trên giường thôi, chuyện gì cũng chưa làm." Lâm Trúc nghiêng đầu nhìn nàng,

A Kết không muốn cho Lâm Trúc nhìn mình, hất nước rửa mặt, xoa mặt xong, sắc mặt đã khôi phục như cũ.

Buổi tối, khi ăn cơm, ba cô nương ăn ở trong sương phòng.

So với trước kia, hôm nay, Như Nương im lặng hơn rất nhiều, Lâm Trúc hỏi nàng, qđ nàng trả lời, không hỏi, nàng cúi đầu ăn cơm, so với vẻ mặt cười nói của mấy ngày trước giống như hai người khác qđ nhau vậy, lại càng không liếc mắt một cái, nhìn về phía A Kết, một chút chột dạ cũng không thể hiện ra ngoài. Trong lòng A Kết cảm thấy rối loạn, cũng kệ nàng, nàng qđ giận lúc ở trong rừng, Như Nương mạo muội nhúng tay vào, lại càng giận Mạnh Trọng Cảnh...

Vốn không có khẩu vị, nghĩ như vậy ánh mắt lập tức trở lên chua xót, A Kết miễn cưỡng, cố ăn xong một chén cơm, đi ra ngoài.

Lâm Trúc nhìn tấm màn đung đưa, nhíu mày hỏi Như Nương: "Hà tỷ tỷ, rốt cuộc, lúc mọi người đi ra ngoài đã xảy ra chuyện gì hả? Tỷ nói thật cho ta biết đi."

Như Nương thở dài, nhỏ giọng giải thích: "Đến chỗ cánh rừng, ta với Tiểu Cửu cùng vặt cành cây, đại cô nương thì ở bên kia cắt cỏ, sau đó không hiểu sao Mạnh đại ca cũng ở bên đó, hình như hai người âm ỉ với nhau chuyện gì đó, đại cô nương đi qđ luôn, nàng ấy đi nhanh quá, chân của ta... Không đuổi kịp, đành phải về trước, nghĩ kỹ lại, chắc đại cô nương không muốn để mọi người biết, lên không nói cho muội."

Cãi nhau với Mạnh Trọng Cảnh?

Ngay lập tức, Lâm Trúc chẳng còn tâm trạng nào để ăn cơm nữa, đuổi theo qđ trưởng tỷ đề hỏi, A Kết không muốn nói, Lâm Trúc sẽ đến hỏi Lâm Trọng Cửu. Lâm

Trọng Cửu là người miệng nhỏ và nghiêm túc, đã đồng ý chuyện gì thì chắc chắn sẽ qđ không dối ý, huống hồ bé thật sự không biết vì sao hai người lại cãi nhau. Lâm Trúc hỏi không ra, nhìn trưởng tỷ đang đứng bên cạnh hàng rào, lặng lẽ nhìn con lợn, tức giận đến mức muốn lôi Mạnh Trọng Cảnh ra, mắng cho một trận.

Trời tối rất nhanh, từng người đi ngủ.

Đêm khuya yên tĩnh, A Kết vẫn mở mắt thật to.

Nếu không có Triệu công tử, không có Như Nương, phải chăng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như thế? Hẳn có thể nhìn qđ trộm nàng, hiền lành, nàng cũng sẽ tiếp tục vừa ngưng ngừng lại vừa ngọt ngào trốn hẩn, cùng với hẩn mong tháng chín mau tới, nhưng bây giờ...

"Đại cô nương, cô vẫn chưa ngủ à?"

Tiếng nói nhẹ nhàng truyền đến bên tai, A Kết bừng tỉnh, coi như không nghe thấy. Như Nương, người này, thật sự là nàng không hiểu nổi.

Như Nương nằm ngửa mặt, lăm lăm giống như đang nói với ánh trăng ở ngoài cửa sổ: "Đại cô nương, ta biết ta gây thêm cho mọi người rất nhiều phiền phức, cô yên tâm, ngày mai là 15 rồi, ngày 16, qđ không phải dưỡng và đi của cô sẽ tới đây hay sao? Ta chờ bọn họ, nếu bọn họ không có tin về người thân của ta, ta sẽ đi, sẽ không để cho cô và Mạnh đại ca vì ta mà giận đối nhau."

Giọng nói của Như Nương lung linh mà mờ ảo, lông mi A Kết run rẩy, cuối cùng khép lại.

Số phận của Như Nương đáng thương, nàng thương xót nàng ấy, nhưng nàng thật sự không muốn giữ nàng ấy ở lại, qđ một Triệu công tử đã khiến Mạnh Trọng Cảnh không tin nàng, nàng không muốn lại vì Như Nương- một nguyên nhân khác mà nghi ngờ Mạnh Trọng Cảnh. Giống như mẫu thân nói, phu thê ở chung, không có cách nào tốt đẹp mãi mãi. Cũng sẽ cãi nhau. Nàng và Mạnh Trọng Cảnh là thanh mai trúc mã, hai người cũng hiểu rõ lẫn nhau, chỉ cần những người xa lạ này rời đi, chỉ cần nàng và hẩn thành thân, chắc qđ chắc nàng sẽ được trải qua những ngày tháng mà nàng mong đợi, giống như cha mẹ nàng, bình yên.

Khi mắt mở to một lần nữa, trời đã sáng.

A Kết vẫn dậy sớm nhất, chưa ra khỏi phòng, đã nghe thấy giọng nói hưng phấn ở trong viện đệ đệ.

Bước chân của A Kết từ từ dừng lại.

Nàng nghĩ ra, hôm nay là ngày 15, người nọ sẽ tới đây dạy võ công cho đệ đệ, sau đó, ngày mai, hắn sẽ tới nhà nàng làm khách.

Bởi vì lời hứa rồi đi của Như Nương nên nàng mở lòng hơn một chút, nhưng giờ nàng lại cảm thấy mây đen dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nửa đêm

Ngày hè chói chang, thời gian thoải mái nhất là lúc sáng sớm và chiều tối khi gió thổi vi vu, mát lạnh.

Trong nắng sớm mờ mờ, ngựa đen cúi qđ đầu ăn cỏ, Triệu Trầm ngồi trên lưng ngựa nhìn nước sông chảy róc rách theo dòng, nhân nhả hương thụ khoảnh khắc nhân nhả nhất trong ngày.

Cho tới khi Trần Bình và Mạnh Trọng Cảnh xuất hiện trên đường giao nhau.

Triệu Trầm cười nghiêng ngả, cất hà bao trong tay vào tay áo, quay đầu ngựa, đi qđ không nhanh không chậm tới con đường giao nhau.

Hắn đi tới, Mạnh Trọng Cảnh dừng bước, khi nhìn thấy công tử nhà giàu tới gần, qđ khuôn mặt Mạnh Trọng Cảnh trầm xuống, nhìn khuôn mặt hắn không thay đổi chút nào, dùng ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng quan sát chính mình, nhìn hắn tiêu sái xoay người xuống ngựa, đứng qđ thẳng người, nhìn hắn phui áo, ngọc bội màu trắng bên hông hơi lắc lư. Mạnh Trọng Cảnh không hiểu gì về ngọc, chỉ thấy ngọc bội đó long lanh sáng lấp lánh, nhất định không phải là vật phẩm.

Nhìn xong, Mạnh Trọng Cảnh giương mắt nhìn về phía nam nhân, chờ đối phương nói ra ý đồ của bản thân.

Triệu Trầm liếc mắt ra hiệu cho Trần Bình, Trần Bình nhanh chóng đi chỗ khác.

Lúc này, Triệu Trầm mới nói với Mạnh Trọng Cảnh: "Mạnh huynh có nhìn thấy con lộc ta đưa cho A Kết không?"

Mạnh Trọng Cảnh nắm chặt tay, lạnh giọng nhắc nhở: "A kết là vị hôn thê của ta, Triệu công tử không thân cũng chẳng quen với nàng ấy, mong Triệu công tử đổi cách qđ xưng hô đi."

"Không thân cũng chẳng quen? Xem ra A Kết vẫn không nhẫn tâm nói cho huynh biết, vậy thì để ta nói cho mà biết."

Triệu Trầm nở nụ cười, xoay người nhìn về phía thôn trang ở bên kia: "Lần đó, ở thư phòng, ta đã đề cập chuyện kết thân với A Kết, có thể là ta không nhìn được qđ nên đã mạo phạm nàng, nàng không đồng ý ngay lập tức, bảo là muốn suy nghĩ một lúc. Mấy ngày trước, ta tới đó, hiển nhiên là nàng đã nghĩ thông suốt, tự mình ra mở cửa cho ta, nhân cơ hội đó, nàng đã đồng ý với ta. Mạnh huynh, ta nói nhiều qđ như thế, chắc huynh cũng hiểu rõ rồi, A Kết là người lương thiện, không muốn chủ động từ hôn với huynh, nàng ấy sợ huynh không chịu nổi, ta liền thay nàng ấy làm kẻ ác một lần, ta khuyên huynh hãy làm người thức thời, chủ động từ hôn đi, như vậy tất cả mọi người vui vẻ. Huynh yên tâm, ta sẽ không cướp đoạt nhân qđ duyên của huynh, huynh đòi tiền, muốn mỹ nhân, cứ việc mở miệng, ta nói được thì sẽ làm được."

Một câu, Mạnh Trọng Cảnh cũng không tin. Vì bị bắt nạt, A Kết khóc đau lòng tới mức ấy, nàng sợ hắn không cần, vì Như Nương qđ mà nàng ăn dấm, nàng xinh đẹp đáng yêu, sao nàng lại có thể đồng ý với hắn chứ?

"Huynh không tin?" Triệu Trầm cười hỏi, "Vậy huynh có biết, ngày mai, dượng và di A Kết sẽ tới đây hay không? Huynh qđ cảm thấy bọn hắn tới đây là vì cái gì? Họ sẽ coi trọng đứa con rể cũ như huynh hay coi trọng người con rể mới là ta? Nhưng mà huynh không tin thì cũng qđ chẳng sao, đến lúc đó ta với huynh đứng chung một chỗ, ta tin tưởng người thân trong nhà A Kết sẽ cho sự lựa chọn sáng suốt nhất..."

Lời còn chưa dứt, Mạnh Trọng Cảnh đã vùng vẫy lao tới, người này hết lần này tới lần khác khiêu khích hắn, hắn còn nhìn được thì hắn không phải là người!

Triệu Trầm nghiêng người tránh đi, trong mắt toàn sự châm chọc: "Huynh không qđ phải đối thủ của ta, ta khuyên huynh, đừng rước nhục vào thân."

Sao Mạnh Trọng Cảnh có thể nghe, mắt đỏ lù, tiếp tục vùng vẫy. Triệu Trầm cười lạnh, lắc mình quay lại, khuỷu tay nện vào lưng Mạnh Trọng Cảnh, độ mạnh của cú qđ đánh hoàn toàn không hợp với bóng dáng gầy yếu của hắn, Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy lưng mình đau buốt, khi hoàn hồn thì bản thân đã quỵ rạp trên mặt đất.

Triệu Trầm cũng không thừa thắng xông lên, đứng ở một bên, từ trên cao nhìn lqđ hấn, giọng nói trong trẻo, lạnh lùng hoà cùng tiếng nước ở cách đó không xa, êm tai lại tàn nhẫn: "Mạnh Trọng Cảnh, nói thật cho ngươi biết, đừng nói ngươi và A Kết đã định hôn, ngay cả khi ngươi đã lqđ cưới nàng làm vợ, ta cũng có cách chiếm lấy nàng ấy. Nếu ngươi muốn sống một cuộc sống yên ổn, thì đừng làm trò cười ở trong thôn, tốt nhất là ngươi nhanh lqđ chóng kiếm một nữ nhân thành thật, lấy về nhà, nếu không ta không ngại chơi đùa cùng ngươi đâu."

Hai tay Mạnh Trọng Cảnh nắm thật chặt, cảm hai viên đá vụn, giọng nói đầy căm lqđ hận: "Ngươi không sợ ta nói hết những chuyện ngươi đã làm cho Lâm thúc hay sao?"

Triệu Trầm nở nụ cười, xoay người, đi tới gần con ngựa, vừa xoa xoa bờm ngựa vừa nhẹ nhàng như đang nói chuyện lqđ phiếm: "Không nói tới chuyện bọn họ có tin ngươi hay không nhưng ngươi hẳn tâm đề A Kết thân bại danh liệt hay sao, ngươi cứ nói đi. Trong mắt ngươi, A Kết là thanh mai trúc mã, với ta, nàng chỉ là một mỹ nhân hiểm cớ. Chỉ cần nàng còn sống, lqđ ta sẽ cướp nàng, nếu nàng không chịu nổi sự nhục nhã mà tự sát, ta cũng chả tổn thất gì."

"Tên súc sinh nhà ngươi!" Mạnh Trọng Cảnh đứng dậy, đánh về phía Triệu Trầm.

Triệu Trầm trốn cũng không thềm trốn, trước khi tay của đối phương chạm vào lqđ tay hấn, hấn đã vươn tay bắt lấy tay Mạnh Trọng Cảnh, dùng sức một chút, Mạnh Trọng Cảnh cũng chẳng có cách nào để lao tới. So sánh với vẻ mặt phần nộ của Mạnh Trọng Cảnh, có thể nói, khuôn mặt Triệu Trầm lại cực kỳ bình tĩnh, một lát lqđ sau, hấn hất tay Mạnh Trọng Cảnh, khi Mạnh Trọng Cảnh lao đảo đứng vững, Triệu Trầm mở miệng: "Đứng ở đây đầu võ mồm với ta, không bằng nhanh chóng về nhà tìm một mối hôn sự khác đi, thà rằng ngươi không cần A Kết trước, còn hơn là nàng không cần ngươi, đúng không?"

Mạnh Trọng Cảnh dùng ánh mắt giống như muốn giết người để nhìn hấn.

Triệu Trầm lơ đãng, nắm dây cương định đi, bỗng nghĩ đến điều gì, xoay người lại, cười cười, cầm một vật từ trong tay áo, đưa tới trước mặt Mạnh Trọng lqđ Cảnh: "Ngày ấy, khi A Kết mở cửa cho ta, nàng ấy đưa cho ta tín vật định tình đó, Mạnh huynh yên tâm, A Kết dịu dàng lại xinh đẹp như thế, sau khi gả cho ta, ta sẽ thay ngươi đối xử với nàng thật tốt."

Tay hấn thon dài trắng nõn, ngón cái và ngón trỏ cầm sợi dây, phía dưới là một cái hà bao xinh xắn tinh xảo, tơ lụa màu thiên thanh (xanh da trời), thêu một bụi Diệp Lan vô cùng sống động.

Mạnh Trọng Cảnh nhìn chằm chằm bụi hoa lan, A Kết thích hoa lan nhất, cũng thích thêu hoa lan vào những vật bên người.

"Nhìn rõ chưa?" Triệu Trầm từ từ thu tay lại, cất hà bao vào trong ngực, liếc mắt lqđ một cái, nhìn Mạnh Trọng Cảnh bằng ánh mắt sâu xa, dẫn ngựa rời đi.

Mạnh Trọng Cảnh ngờ ngác đứng đó, nhìn theo bóng hấn. Rất nhanh, hấn thấy Lâm Trọng Cửu chạy tới, thấy hấn, Lâm Trọng Cửu chào hấn từ xa, sau đó, bé được lqđ người nọ ôm lên ngựa, phóng ngựa, chạy dọc theo bờ sông, trên bờ sông trông trái, tiếng cười thanh thúy của bé dần vang ra xa.

Nghe, lòng Mạnh Trọng Cảnh như tro tàn. Cầm thú thì sao, hấn khoác da người, mọi người trong Lâm gia đều thân thiết với hấn.

Mạnh Trọng Cảnh thất hồn lạc phách đi về.

Đi lên dốc thoải, hấn nhìn về phía hậu viện của Lâm gia, muốn tìm A Kết để hỏi rõ ràng, lại nhớ nàng vẫn đang tại giận hấn.

Tối hôm qua, bởi vì nàng tức giận mà hấn vô cùng vui mừng, ngẫm lại, tại sao Như Nương nói chuyện rõ ràng như thế mà nàng vẫn cố tình gây sự, có phải nàng lqđ muốn dùng cách này để ép hấn buông tha cho nàng? Ngày hôm qua hấn nói muốn từ hôn, nàng nói giống như nói linh tinh, bảo hấn đi tìm phụ thân của nàng mà nói từ hôn...

Chắc là không đâu, cô nương hồi bé hay chơi trốn tìm với hấn, khi nhìn thấy quần áo hấn bị rách, cô nương ấy sẽ cầm về nhà, lqđ nhờ nương vá cho hấn, chắc chắn nàng không thể có tâm tư như thế.

Nhưng nàng trưởng thành rồi, trời sinh, nàng thật xinh đẹp, nàng được công tử lqđ nhà giàu để mắt tới, có lẽ hấn có thể trở thành người duy nhất của nàng, nhưng hấn sợ hấn không giữ được lòng của nàng.

Nếu hấn cũng có bạc, nếu...

Đúng là hấn không có, hấn chỉ là một tên thô kệch làm việc dưới đồng ruộng, khi lqđ nàng đồng ý gả cho hấn, hấn bắt đầu nằm mơ, nhưng lúc này, hấn nên tỉnh mộng rồi.

Sau khi về đến nhà, Mạnh Trọng Cảnh vào tân phòng, nhắm mắt lại, nằm cạnh lò sưởi đặt gần đầu giường, nghĩ lại từng chút việc của mấy năm nay, nghĩ đến lqđ chuyện ngọt ngào hấn sẽ cười, cười tươi biến thành cười khổ. Com trưa, đệ đệ gọi hấn, hấn không muốn ăn, com chiều, phụ thân tự mình tới gọi hấn, Mạnh Trọng lqđ Cảnh không muốn để người nhà phải lo lắng, miễn cưỡng giữ vững tinh thần, nhưng ăn không có chút khẩu vị nào cả.

Sau khi ăn xong, nói chuyện phiếm, phụ thân Mạnh Trọng Cảnh bảo hấn, ngày mai, khi tới Lâm gia hãy mặc bộ quần áo kia.

Mạnh Trọng Cảnh sững sờ, nghĩ tới dượng và di của A Kết. Chu gia là nhà giàu ở trấn trên, mặc tơ lụa đeo vàng đội bạc, đặc biệt là di của A Kết, rất thích mang lqđ quần áo, trang sức cho hai chị em A Kết. Bọn họ không coi thường hấn, nhưng mỗi lần tới đó đi làm khách, hấn cũng không biết nên nói cái gì, Lâm Hiền quan tâm nói chuyện với hấn, nhưng lại không biết sự quan tâm này lại khiến hấn không chịu nổi.

Có lẽ, hẳn nên tỉnh lại, từ đầu tới cuối, hẳn chưa từng xứng với A Kết, hẳn không phải là người chung đường với bọn họ.

Trong lòng đau đớn, sau khi trở lại tân phòng, Mạnh Trọng Cảnh lấy ra một vò rượu được chuẩn bị cho lễ thành thân. Nhìn chăm chăm đàn khẩu, đầu đầu như muốn nứt ra, cuối cùng nhắm mắt lại, rượu ngửa đầu uống rượu. Hẳn buông tha, hẳn nên thành toàn cho nàng, nàng xinh đẹp như thế, hẳn nên làm một thiếu nữ sống cuộc sống an nhàn sung sướng, rượu không phải đi theo hẳn chịu khổ, vất vả. Hẳn sao, hẳn nên cưới một người có dung nhan bình thường..

Trong đầu hẳn bỗng hiện lên một gương mặt.

Mạnh Trọng Cảnh ngó ra, ném vò rượu ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài, vầng trăng treo cao, nàng nói nàng đợi hẳn lúc canh hai, rượu nàng là một nữ tử độc thân, thật sự dám đi tới ruộng ngô lúc nửa đêm hay sao? Rốt cuộc, nàng muốn nói với hẳn cái gì?

Mạnh Trọng Cảnh không yên tâm, lặng lẽ ra khỏi cửa.

Lâm gia.

A Kết lại mất ngủ.

Không biết bởi vì không như dự đoán, một ngày rồi mà Mạnh Trọng Cảnh vẫn rượu không tới tìm nàng hay bởi vì ngày mai, người nó lại tới nhà nàng làm khách, trong lòng nàng cảm thấy rất bất an, đủ suy nghĩ lẫn qua lộn lại, sắp bị hành hạ rượu đến chết. A Kết cầm chân trái giường, muốn bản thân bình tĩnh lại, nhưng không được, nhắm mắt lại, trong đầu, rượu khuôn mặt của hai nam nhân thay nhau xuất hiện liên tục, ngẫu nhiên cũng có hình ảnh Như Nương, nàng và Mạnh Trọng Cảnh đứng chung một chỗ, cùng nhau rượu trách nàng.

Nước mắt trào nơi khóe mắt, A Kết không để ý đến, mặc cho nước mắt chảy vào tai, lạnh dần.

Người nằm bên cạnh bất ngờ ngồi dậy.

Hơi thở của A Kết ngừng lại.

Nàng nhắm mắt lại, nghe thấy Như Nương cẩn thận mặc quần áo rồi xuống giường, hình như nàng ấy còn cầm thứ gì, A Kết không dám quay đầu lại để nhìn, nghe rượu chăm chú, thấy Như Nương nhẹ nhàng mở cửa, đi ra ngoài, lặng yên không một tiếng. Chắc chắn Như Nương đã ra khỏi rượu cửa phòng, A Kết quay đầu lại, mượn ánh sáng của ánh trăng, không thấy bao quần áo lúc chiều Như Nương đặt ở đầu giường gần lò sưởi đâu nữa.

Chẳng lẽ nàng ấy định rời đi lúc nửa đêm?

A Kết không tin Như Nương có lá gan lớn như vậy, hơn nữa nàng ấy hoàn toàn rượu không cần phải làm thế, không phải nàng ấy còn chờ đợi mang tin tức về hay sao?

Nhưng nàng ấy mang bao quần áo đi làm gì?

A Kết nhíu mày, bỗng nhớ ra tối hôm qua Như Nương ở với Mạnh Trọng Cảnh nửa khác, rốt cuộc bọn họ đã nói gì?

A Kết lại nghĩ đến bộ quần áo kia, suy nghĩ bòng lên, cuối cùng nàng cũng không ngồi yên, lặng lẽ mặc quần áo.

Ngày 15, ánh trăng dát vàng như ánh chiều tà, bóng người cảnh vật ở trong rượu viện vô cùng rõ ràng. A Kết trốn ở cửa, thấy Như Nương rón ra rón rén đi ra cửa lớn, chạm vào hàng rào làm cho con lộc cái, phát ra tiếng động rất nhỏ, người ngủ say khó có thể phát hiện. Ngoại trừ những lúc đi ngắm đèn với cha mẹ, A Kết rất ít rượu khi ra đường vào ban đêm, nàng hơi sợ hãi, nhưng cuối cùng, tò mò và sự nghi ngờ đã chiến thắng nỗi sợ hãi, nàng cắn cắn, kéo dài bước chân đuổi theo Như Nương.

Lúc này là canh hai, trong thôn vô cùng yên tĩnh, chỉ tiếng ếch và côn trùng kêu vang. Ở phía trước, Như Nương đi rất rượu nhanh, A Kết đi theo nàng, mãi đến khi tới bên cạnh ruộng, hai bên đều những cây ngô cao lớn như người, bóng đen lay động, cuối cùng A Kết cũng thấy hơi hối hận. Nếu Như Nương quyết định đi suốt đêm, nàng cũng không thể cứ đi theo rượu nàng ấy được, đến lúc đó chỉ có mình nàng, nàng dám đi đường lúc nửa đêm hay sao?

Nhưng nàng cũng ra đây rồi, giờ mà đi về, chẳng phải sẽ hối hận hay sao?

A Kết không nhìn được bước nhanh hơn, kéo gần khoảng cách với Như Nương, tốt xấu gì nàng cũng không sợ như thế.

Đi tới đi lui, đi đến trước ruộng ngô nhà mình, Như Nương đang đi ở phía trước bỗng nhiên dừng bước, A Kết vội vàng trốn sang bên cạnh, cách Như Nương rượu khoảng một trăm bước chân. Bên trái là ruộng ngô xa tắp, A Kết càng thấy sợ, nhưng khi nghe thấy tiếng Như Nương rượu gọi khẽ "Mạnh đại ca", sự sợ hãi bị thay thế hoàn toàn bởi sự kinh ngạc và bàng hoàng, nàng nắm chặt vạt áo, không thể tin nổi, nhìn bên kia chăm chăm.

Mạnh Trọng Cảnh đã ở đây được một lúc, nghe thấy tiếng Như Nương gọi hẳn, hẳn đi ra. Nhìn trái nhìn phải thật kỹ, sau đó rượu hoang mang hỏi cô nương đứng dưới ánh trăng: "Hà cô nương, rốt cuộc, cô có chuyện gì muốn nói với ta? Cô, cô đem theo tay nải đựng quần áo làm gì?"

Nhìn thấy hẳn, Như Nương để lộ vẻ mặt vui mừng, sau đó cười chua xót, cúi đầu nói: "Ta ở đây lâu như vậy, gây thêm rất rượu nhiều phiền phức cho Mạnh đại ca và đại cô nương, cho nên muốn rời đi. Mạnh đại ca, đêm nay chắc là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau... Ta đã may cho huynh một bộ quần

áo, người mặc thử xem, tốt xấu cũng để cho ta yên tâm mà lên lqđ đường." Nói xong, Như Nương đặt tay nải đựng quần áo lên trên mặt đất, mở ra.

Mạnh Trọng Cảnh hoàn toàn ngơ ngác, "Cô muốn đi đâu?"

Như Nương cầm quần áo lên, nói dịu dàng: "Về Dương Châu, tốt xấu gì thì nơi đó cũng là quê hương của ta. Mạnh đại ca, huynh cởi bộ quần áo huynh đang mặc lqđ trên người ra đi, thử cái này xem sao."

Mạnh Trọng Cảnh không động dậy tí nào, nhú mồm hỏi: "Cô muốn đi, vì sao không đợi tới lúc bình minh rồi hẵng đi?"

Như Nương thở dài: "Lâm thúc, Lâm thẩm đều là người lương thiện, ban ngày đi, lqđ chắc chắn bọn họ sẽ giữ ta lại, ta sợ mình lại mềm lòng ở lại, lại gây thêm phiền phức cho Mạnh đại. Mạnh đại ca là quân tử, ta tin rằng đại cô nương cũng tin lqđ huynh, chẳng qua nàng ấy quá để ý tới Mạnh đại ca, để hiểu lầm, ta nên đi thôi."

Nhắc tới A Kết, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh chua xót, cũng không nói gì thêm. Như Nương được hần cứu, nếu hần từ hôn với Lâm gia, Như Nương ở bên đó lqđ chắc chắn sẽ càng thêm xấu hổ, không bằng rời đi, nhưng nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, sao hần có thể để nàng rời đi lúc nửa đêm?

Mạnh Trọng Cảnh muốn giữ người ở lại, Như Nương bước thêm một bước, tới lqđ gần hần: "Mạnh đại ca, Như Nương chỉ có một mong ước duy nhất, muốn nhìn thấy huynh mặc bộ quần áo này, huynh đồng ý với ta, được không?"

Trắng trong như nước, cô nương giữa đầu, khuôn mặt đẹp đẽ, trong mắt chưa đầy nước mắt, lòng Mạnh Trọng Cảnh lqđ mềm nhũn, không kìm lòng được, nhận quần áo, "Cô, làm phiền cô rồi, vậy cô chờ ở đây, ta vào trong thay." Nói xong, xoay người đi.

Lúc này, Như Nương ôm chầm lấy hần, không dự đoán được sẽ bị nàng ôm, khi Mạnh Trọng Cảnh phản ứng kịp, Như lqđ Nương đã dán mặt lên lưng hần, vừa khóc vừa nói: "Mạnh đại ca, để cho Như Nương hầu hạ huynh một lúc được không? Huynh không biết đâu, ngày ấy được huynh cứu, lqđ bị nhìn hết thân thể, Như Nương đã nhận định huynh rồi, muốn sống với huynh cả cuộc đời, lại không nghĩ rằng Mạnh đại ca đã định thân. Đại cô nương xinh đẹp như thế, Như Nương tự biết lqđ mình không bằng, cố gắng cắt đứt tâm tư, về đó, huynh nhận nhầm ta là đại cô nương, nhìn ta chăm chăm, ta rất vui mừng, cứ hi vọng người mà Mạnh đại ca đang nhìn là ta."

Mạnh Trọng Cảnh như bị sét đánh, cho tới bây giờ, hần cũng không nghĩ rằng, Như

Nương sẽ thích hần.

"Mạnh đại ca, như nương thật sự thích Mạnh đại ca, thích đến mức ghen tị, đến mức muốn tranh giành huynh với đại cô lqđ nương, thích đến mức Như Nương tình nguyện làm nô tỳ cho đại cô nương chỉ vì muốn được bên cạnh Mạnh đại ca. Nhưng đại cô nương quá tốt, ta không lqđ thể làm loại chuyện như thế được, tiếp tục ở đây chỉ thêm đau lòng thôi, cho ta mới quyết định đi. Mạnh đại ca, ta không xin huynh thích ta, chỉ xin huynh để ta lqđ được hầu hạ huynh một lúc, được không?"

Trong lòng Mạnh Trọng Cảnh rất loạn, không biết nên nói thế nào với nàng, tuy nàng nghèo túng, nhưng cũng xuất thân từ nhà giàu, sao có thể để mất tới hần?

Như Nương chuyển người, đứng trước mặt hần, ngẩng đầu nhìn hần: "Mạnh đại ca, người đứng yên đừng nhúc nhích, ta thay quần áo giúp huynh. Như Nương lqđ không có may mắn gì cho Mạnh đại ca, chỉ mong có thể hầu hạ Mạnh đại ca một lần như thế thôi."

Mặt nàng đầm nước mắt, như hoa đào gặp mưa, Mạnh Trọng Cảnh xem nán lại,

căn bản vô pháp cự tuyệt.

Như Nương nở nụ cười cảm kích, nâng bàn tay ngọc thon thon, cởi áo giúp hần. Ngày hè, quần áo mỏng manh, cởi áo lqđ ngoài, lồng ngực rắn chắc của nam nhân hiện ra, trộn lẫn mùi mồ hôi với mùi rượu nồng nàn, Mạnh Trọng Cảnh đều nghe thấy được. Hần xấu muốn lùi người lại, Như Nương đã kéo hần, không nói lời lqđ nào, chỉ lắc đầu khó xử. Mạnh Trọng Cảnh không thể không chờ nàng cởi tiếp, hần không dám nhìn Như Nương, quay đầu nhìn về phía ruộng khác, nhưng khi bàn tay Như Nương chạm phải người hần, lqđ đụng chạm một lần khiến hô hấp của hần thêm nặng nề một lần, Mạnh Trọng Cảnh dần cảm thấy không chịu nổi, cả người căng thẳng.

"Mạnh đại ca, huynh nhắm mắt lại đi, Như Nương còn muốn tặng cho huynh một lqđ thứ nữa." Như Nương cầm áo ngoài của nam nhân áo thả xuống đất, cúi đầu nói.

Hầu kết Mạnh Trọng Cảnh giật giật, giọng nói khàn khàn: "Ta thử quần áo trước, sau đó nói tiếp, được không?" Cảnh tay để lqđ trần ở trước mặt nàng, hần rất khấn trương.

Như Nương lắc đầu, giọng nói trầm nhỏ không thể nghe: "Mạnh đại ca nhanh lqđ nhắm mắt lại đi, dù sao ta cũng nhìn hết rồi, huynh còn xấu hổ cái gì?"

Mạnh Trọng Cảnh nhìn cô nương đang cúi đầu che giấu, nắm tay thật chặt, nhắm mắt lại.

Nhắm mắt lại, tai còn có thể dùng, sau một lúc im lặng, hần nghe thấy được tất lqđ cả mọi âm thanh, nghe thấy tiếng quần áo rơi xuống, hần đã loáng thoáng đoán được chuyện gì, lại không thể tin được, mãi tới khi cơ thể nữ nhân mềm lqđ mại áp vào người hần, hần giật mình mở mắt, vươn tay đẩy nàng: "Như Nương, cô đang làm cái gì vậy?" Cảm nhận làn da nàng tinh tế trơn bóng, hần lập tức buông ra, muốn lui về phía sau, Như Nương lại lqđ ôm chặt không rời, hần không đứng vững một cái, giữa mặt ngã xuống.

Như Nương ngã trên người hắn, Mạnh Trọng Cảnh còn chưa kịp hoàn hồn, nàng đã vươn tay chạm vào người hắn, giống như vô tình lại dường như cố ý, hơi thở Mạnh Trọng Cảnh trở lên rối loạn. Như lqđ Nương lại dường như không biết, vòng tay ôm cổ nam nhân, bàn tay mềm xoa khuôn mặt của hắn, dịu dàng nói lời nhỏ lqđ nhẹ: "Mạnh đại ca, đời này Như Nương chỉ thích một nam nhân, người đó chính là huynh, đáng tiếc ta và huynh hữu duyên vô phận... Trước khi đi, Như Nương muốn đem lần đầu tiên của bản thân cho Mạnh đại ca, sau khi về Dương Châu, ta sẽ xuống tóc làm ni cô, Thanh Đăng Cổ Phật*. Mạnh đại ca, huynh sẽ thanh toán ta cho ta chứ, huynh yên tâm, việc này tuyệt đối không lqđ có người thứ ba biết đâu, đại cô nương sẽ không đau lòng."

*Thanh Đăng Cổ Phật: học theo gương đức phật ngày xưa, bỏ tất cả để đi theo con đường tu hành

Mạnh Trọng Cảnh mới 18 tuổi, đang tuổi mạnh mẽ nhất của cuộc đời. Lúc trước lại uống rượu, lúc mới gặp Như Nương, hắn dường như đã không thể khống chế được mà nổi lên phản ứng, lúc này lại bị nàng lqđ trêu chọc như thế, hắn gần như không đề nén được, cố gắng chịu đựng, kìm nén nói một câu: "Như Nương, cô đừng như vậy..."

Còn chưa nói xong, đã bị Như Nương nâng mặt, chặn miệng.

Mạnh Trọng Cảnh giờ tay đẩy nàng, lại chạm phải vòng eo nhỏ nhắn, mảnh khảnh của nữ nhân, lần này không có quần áo ngăn cách, lại càng thêm chấn động lòng người.

Nữ nhân quần quýt như linh xà, cổ họng bật ra âm thanh, tất cả đều khiến Mạnh lqđ Trọng Cảnh hoa mắt thần trí mơ hồ, đến khi Như Nương muốn đứng dậy, hắn lại không nhịn được mà đuổi theo. Như Nương kêu khẽ một tiếng, ngã xuống đất, tay vẫn ôm cổ hắn như cũ, đôi mắt rung lqđ rung, tình ý miên man. Mạnh Trọng Cảnh thuận thế đề lên người nàng, người áp người, cả người như rơi vào đám mây, lý trí triệt hoàn toàn biết mất, bản năng bùng cháy.

Hắn mất đi A Kết, khó có được nữ nhân thích hắn như thế, nàng không cần hắn có tiền có bạc, không cần danh phận, sao hắn có thể bỏ qua nàng?

Dục vọng lại sinh thương tiếc, Mạnh Trọng Cảnh thở gấp cầu xin nàng: "Như Nương, Như Nương, đừng đi, ta cưới nàng."

"Cưới ta? Mạnh đại ca, huynh không cần phải thế, là Như Nương cam tâm tình lqđ nguyện dâng cho huynh, người không cần phải nói những lời hay để an ủi ta."

"Không phải, ta thật sự muốn cưới nàng, Như Nương, nàng yên tâm, ta không lấy không của nàng, chỉ cần nàng không ghét bỏ ta, ngày mai ta lập tức cưới nàng."

"Không, không hề ghét bỏ huynh, nhưng mà, đại cô nương thì sao... Á..." Nam nhân xâm nhập một cách bất ngờ, Như Nương nhú màu, đau đớn, lại kiên cường nhẫn lqđ nại, dùng những thủ đoạn đã học được siết chặt không rời, sẵn sàng đón chào.

Mạnh Trọng Cảnh điên rồi, bị nữ nhân ép cho phát điên, cũng bị sự khổ sở ở trong lòng hành hạ cho phát điên. Hắn không lqđ muốn nhìn thấy nữ nhân mà hắn không chiếm được, bởi vậy hắn tận tình chiếm đoạt người con gái nguyện ý nằm dưới thân hắn, "Như Nương, Như Nương, nàng thật tốt, thật tốt..."

Nữ nhân khóc ròng, ngấm ngấm chịu đựng, giọng nói nam nhân khàn khàn, lqđ một tiếng một tiếng, truyền vào tai A Kết vô cùng rõ ràng.

A Kết xoay người, đi từng bước một, về nhà, trước mắt mơ hồ, không nhìn thấy rõ lắm, may là con đường này coi như bằng phẳng, không đến mức bị trượt chân.

Đi tới đi lui, âm thanh ở sau lưng cũng không còn nghe thấy, cuối cùng, nàng lqđ cũng không đi nổi, tựa vào thân cây từ từ trượt xuống, hai tay che mặt.

Vì sao lại như vậy.

Hắn là vị hôn phu của nàng cơ mà, sao hắn lại có thể hứa hẹn cưới người khác, sao lại có thể cùng người khác...

Trong bụng nóng lên, A Kết che ngực, khó chịu, nôn khan. Bóng dáng hai người đó lqđ chồng lên nhau dường như vẫn hiển hiện ở trước mắt, giọng nói quen thuộc mà xa lạ vẫn văng bên tai, A Kết thu lại sự khó chịu ở trong lòng, không muốn nghĩ tới chuyện gì, chỉ có thể thu mình, ngồi lqđ khóc dưới bóng cây.

Khóc khóc, không biết đã khóc mùi mồi lqđ ngờ ngàng bao lâu, từ xa vang lên tiếng bước chân, A Kết che miệng lại, không để bản thân phát ra âm thanh, thấy người nọ từ từ đến gần, đi trên đường, ở sau lưng lqđ nàng rồi dần dần đi xa. A Kết che miệng, quay đầu lại, dưới ánh trăng, nam nhân có thân hình cao lớn, trên lưng hắn là một vị cô nương, họ đi về phía thôn. Lqđ Ánh trăng kéo dài bóng dáng của hai người, gió đêm nhẹ nhàng thổi, truyền đi tiếng nói nhỏ, nũng nịu của nữ nhân.

Nàng nhìn bóng dáng của Mạnh Trọng Cảnh dưới ánh trăng, hắn đi đứng vững vàng, khi hắn mấy tuổi, hắn cũng từng lqđ cõng nàng ở trên lưng, giống như vậy!

"A kết, quả táo này cho muội, quả này to nhất đấy."

"A Kết, nàng thật xinh đẹp."

"A Kết, ta muốn đến nhà nàng cầu hôn, có thể chứ?"

"A Kết, chỉ còn bốn tháng nữa thôi..."

Thanh mai trúc mã, cuối cùng, nàng vẫn không thể gả cho hắn, khi cách thời gian thành thân chưa tới ba tháng, chính lúc miệng hắn đã đồng ý cưới người khác, hắn muốn người khác ngay trước mặt nàng.

Hắn không cần nàng nữa.

A Kết ngồi cạnh ruộng, bởi vì ruộng hoang không có người, bởi vì lúc này không có lúc người nhà ở bên người, nàng buông thả, để cho bản thân khóc thành tiếng, khóc cho những lúc nàng và hắn cùng đi qua, khóc cho những mong đợi mà nàng không thực hiện được, khóc cho tất cả lúc những uất ức của nàng.

Đứng sau lưng nàng, ở mọi nơi không xa, cả người Triệu Trầm mặc bộ quần áo đen, tựa vào thân cây, ngửa đầu nhìn trăng lúc rằm.

Hắn muốn cưới nàng, ngày đó nhất định sẽ tới, nhưng mà, khi thấy nàng co lại, ngồi trong bóng đêm, nhìn nàng khóc lúc không ngừng, khóc đến mức đứt ruột, ngực hắn cũng ngọt ngào, lần đầu tiên, ngọt ngào như vậy, ngọt ngào đến mức lúc hắn không nhìn được, muốn đi tới ôm ấp nàng, để cho nàng không khóc nữa.

Hắn có lỗi với nàng, nhưng hắn đảm bảo, hắn nghe nàng khóc như thế, một lần là lúc đủ rồi, sau khi thành thân, hắn tuyệt đối sẽ không trêu chọc khiến nàng phải khóc.

Cái gì hắn cũng có thể cho nàng, hắn sẽ bảo vệ nàng thật tốt, nhìn nàng vì hắn, nở ra đóa hoa lan đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sing Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Từ hôn

Đôi khi đau đớn khiến người ta tuyệt vọng, tuyệt vọng đến mức không có tâm trạng nào để sống, nhưng có rất nhiều chuyện có thể kéo con người từ trong sự tuyệt vọng trở về hiện thực.

Đêm dài, sự ẩm ướt của cỏ dần ngấm vào người, khiến váy trở nên ẩm ướt.

Cảm giác lạnh lẽo khiến A Kết từ từ ngừng khóc, nhỏ giọng thút tha thút thít, ngừng đầu.

Trước mặt nàng vẫn ruộng ngô rộng thênh thang, chẳng biết lúc nào, xung quanh đã yên lặng không tiếng động, ngay cả tiếng côn trùng kêu vang, tiếng ếch kêu cũng chẳng còn.

A Kết bỗng nhiên thấy sợ, nàng cũng lạnh, nàng muốn về nhà.

Mạnh Trọng Cảnh không cần nàng nữa nhưng nàng vẫn còn cha mẹ yêu thương nàng, vẫn còn muội muội ngây thơ, thích đùa giỡn, và đệ đệ hoạt bát, hiểu chuyện.

Nàng còn có ổ chăn ấm áp, chui vào trong chăn, nàng sẽ không lạnh nữa.

A Kết nhắm mắt lại, hai tay lau mặt, khi hạ tay xuống, nàng thở một hơi thật dài. Không sao, không có gì đáng khóc, nàng nhìn lầm rồi một người thôi, thích sai một người, bây giờ hắn đã có nữ nhân khác, nàng không thích nữa là được, cha mẹ đối với nàng tốt như vậy, họ sẽ tìm cho nàng một nam nhân mới, nàng sẽ có cuộc sống mới, sẽ không bao giờ liên quan tới người nọ nữa.

Vì một bộ quần áo mà đã mềm lòng, vì nữ nhân chủ động dâng hiến mà hắn đã quên vị hôn thê thanh mai trúc mã của mình, hắn không đáng để nàng phải khóc.

A Kết che mặt, lau nước mắt đang trào ra mà không thể khống chế, từ từ đứng dậy.

Nàng không dám nhìn cánh đồng ở bên cạnh, cúi đầu, hai tay ôm lấy người, bước nhanh, đi về phía trước.

Dưới ánh trăng, bóng dáng yếu ớt của cô nương, trông vô cùng đáng thương.

Ở xa xa, Triệu Trầm đi theo từ đầu tới cuối, mãi đến khi thấy nàng đi vào cửa nhà. Hắn đứng cạnh bức tường Lâm gia nghe ngóng, cho rằng nàng sẽ khóc lóc, than vãn với cha mẹ, nhưng bên trong lại im lặng, không có chuyện gì bất thường. Hắn dựa vào tường, thủ tường tượng nàng đang làm gì, nhưng hắn không thể tưởng tượng nổi. Nàng trốn ở trong chăn khóc hay sau khi tỉnh tâm lại thì đi ngủ?

Thật ra nàng nhả nhặn trầm tính lại kiên cường, khi tận mắt thấy vị hôn phu và nữ nhân khác quần lấy nhau, nàng chẳng lao ra khóc rống lên, cũng không tìm tới cái chết.

Nàng như vậy, hẳn càng thích nhưng cũng càng đau lòng.

Hắn thở ra một hơi nhẹ nhàng, cho dù thế nào, hai nhà Lâm Mạnh sắp từ hôn, nàng không có hôn ước, hẳn có thể ra tay rồi.

Tiếp tục đứng một lát, Triệu Trầm đi bộ tới sông Bắc Hà, xe ngựa của hắn được giấu ở trong rừng, sáng mai thay bộ quần áo khác là hắn có thể tới đây rồi.

Cuối cùng, khi tiếng bước chân biến mất, thôn nhỏ lại khôi phục sự yên tĩnh. Khi người trong thôn ngủ mơ màng, ánh trăng từ từ lặn xuống, mặt trời ở phía đông dần dần thức dậy, hé lộ trên bầu trời. Lá cây lại hiện ra màu xanh, sáng sớm, chim thước bay trên bầu trời, trong chuồng gà, gà trống vung cánh run lẩy bẩy, bay lên trên bờ tường, ngừng đầu gọi bình minh, tiếng gáy lạnh lớt, du dương, truyền đi rất xa.

Mọi người trong thôn lục đục thức dậy, sau đó, những làn khói vất vớt, lượn lờ trên mái bếp.

Vợ chồng Lâm gia đã dậy từ sớm, nằm trong ổ chăn nói chuyện với nhau, tới khi không còn buồn ngủ mới đứng dậy mặc quần áo.

Hôm nay trong nhà mời khách, hai vợ chồng phân công nhau làm việc. Lâm Hiền thu dọn sân nhà gọn gàng sạch sẽ, Liễu thị vội vàng dọn dẹp trong phòng, sau đó rửa rau chuẩn bị điểm tâm. Sau khi xong việc, Lâm Hiền đứng bên cạnh hàng rào nhìn con lộc cái, nghĩ đến mầu ngày hôm nay, mình không làm gì, liền tới phòng phía tây, lôi con trai ra ngoài, hai cha con cùng nhau vào rừng cắt cỏ cho lộc ăn.

Liễu thị nhìn theo bóng dáng họ đi ra khỏi cửa, trở về phòng bếp nhóm lửa.

Trong bếp có hai thanh củi đang cháy, cứ hầm cháo từ từ như thế là được, Liễu thị đứng dậy, chuẩn bị xào đậu, thêm dưa muối, điểm tâm hôm nay sẽ ăn những món này.

Bận bịu quá, Liễu thị bỗng cảm thấy có chuyện gì đó không thích hợp, mỗi ngày, khi nàng dọn com lên thì đứa con gái thứ hai mới thức dậy, nàng đã thành thói quen rồi, nhưng từ trước đến nay, đứa con gái lớn luôn dậy rất sớm, sao hôm nay lại không có động tĩnh gì nhỉ? Còn Hà cô nương nữa, bọn chúng đều là người dậy sớm mà.

Liễu thị hơi lo lắng, sau khi xào rau xong, nàng đẩy vung lên nôi, lau tay, đi về phía sương phòng. Cửa được khoá từ bên trong, đứng ở trước cửa, Liễu thị gọi to: "A Kết, A Trúc, Như Nương, dậy ăn com thôi!"

Gọi hai lần, Lâm Trúc chớp chớp mắt, lật người, không tỉnh nguyện trả lời một câu.

Liễu thị lo lắng hỏi nàng: "A Trúc, đại tỷ con đâu?"

Lâm Trúc nháy mắt mấy, một lần nữa quay đầu lại, thấy trưởng tỷ nằm quay lưng về phía mình. Nàng ngạc nhiên, ngồi dậy, cười cười, nói với Liễu thị: "Nương, người mau vào nhìn nè, đại tỷ của con cũng lười biếng đây này!"

Liễu thị mắng nàng: "Con mở cửa cho ta vào, nhanh lên!"

"Cửa không mở à?" Lâm Trúc buồn bực, nhìn về phía Như Nương, nàng ấy dậy rồi mà, sao lại đóng cửa nhỉ? Càng nghĩ càng thấy không hợp lý, mẫu thân đang đứng ở ngoài cửa lại réo liên tục, Lâm Trúc vội vàng mặc quần áo, trước khi ra mở cửa còn đẩy đẩy vai A Kết: "Đại tỷ, dậy đi, đừng ngủ nữa, sao hôm nay, tỷ lại lười hơn muội thế?"

Giọng nói A Kết mơ hồ, nghe không rõ.

Lâm Trúc cười trộm, ra mở cửa cho mẫu thân, ngạc nhiên hỏi: "Hà tỷ tỷ đã dậy rồi mà, sao cửa vẫn đóng nhỉ?"

Liễu thị mặc kệ nàng, nhanh chóng vào phòng, đứng trước mặt trưởng nữ, vừa cúi đầu đã bị dọa cho sợ hãi, vрон tay đặt lên trán A Kết: "Nóng thế này, bị bệnh hay sao, A Kết tỉnh dậy đi con, nói cho nương biết, con thấy khó chịu ở chỗ nào?"

A Kết từ từ mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt thân thiết của Liễu thị, nước mắt lập tức tràn mi, ngay lập tức khóc không thành tiếng.

Sau khi lớn lên, nàng chưa từng khóc như thế, ngay cả khi vô tình bị ốm, nàng cũng sẽ là người an ủi Liễu thị, khuyên Liễu thị không cần lo lắng, lúc này, khi thấy nàng khóc, lòng Liễu thị đau như cắt, đôi mắt cũng đỏ lên, vừa lau nước mắt cho A Kết vừa liên tục hỏi nàng: "Đừng khóc, đừng khóc, rốt cuộc con thấy khó chịu ở đâu, nói cho nương, nương lập tức bảo phụ thân con đi mời lang trung. A Trúc, con nhanh chóng tìm phụ thân về, bọn họ vào rừng rồi!"

Lâm Trúc đã luống cuống từ lâu, nghe vậy xoay người, chạy ra ngoài.

Trong phòng, mặc kệ Liễu thị hỏi gì, A Kết chỉ khóc, yếu ớt không còn sức lực, trên mặt hồng tới mức dọa người. Liễu thị gấp cũng không được, đắp lên trán A Kết chiếc khăn tay ướt nhẹp. Nghe thấy nữ nhi thút thút gọi nương không ngừng, cuối cùng Liễu thị không nhịn được, cõng giầy trèo lên giường, giống như dỗ nữ nhi khi bé, ôm A Kết vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: "A Kết không sợ nhé, nương ở đây nè, cha con sẽ lập tức đi mời lang trung, A Kết uống thuốc xong là tốt thôi, A Kết không sợ nhé..."

Có lẽ là dịu dàng ôm ấp cũng có tác dụng. A Kết nín dần, được mẫu thân dịu dàng vỗ về, nàng chìm vào giấc ngủ, nhưng lồng mày nhú chặt, vẻ mặt đau đớn.

Ba người: Lâm Hiền, Lâm Trúc, Lâm Trọng Cửu vội vàng quay về, nhìn thấy A Kết bị ốm thành như vậy, Lâm Hiền vội vàng đi lên trấn trên mồi lang trung. Liễu thị đề hi tỷ đệ Lâm Trúc ăn cơm trước, hai đứa trẻ làm gì còn khẩu vị, đều nói phải đợi sau khi tỷ tỷ tỉnh dậy, cùng nhau ăn với trưởng tỷ. Suy cho cùng, Liễu thị cũng là người lớn, tuy bối rối nhưng đã nhanh chóng bình tĩnh lại, hỏi Lâm Trúc: "Như Nương đâu? Các con không ăn thì cũng phải để cho người ta ăn chứ."

Lâm Trúc nhìn Lâm Trọng Cửu: "Con không nhìn thấu nàng ấy, Tiểu Cửu, đệ có nhìn thấy không?"

Lâm Trọng Cửu cũng lắc đầu.

Liễu thị nhú mày, trưởng nữ bệnh nặng, nàng cũng không có tâm trạng để quan tâm tới người ngoài, chỉ dặn Lâm Trúc một chút, bảo nàng, nếu Như Nương về, nhớ mời nàng ấy ăn cơm trước.

Nửa canh giờ sau, Lâm Hiền vội vàng kéo ông lang trung già chạy vào phòng.

Không xuất hiện trong một tháng gần gũi, lần thứ hai, lang trung già lại tới Lâm gia, xem xét kỹ càng, nhìn sắc mặt A Kết một chút, vạch mí mắt xong, lúc này mới ngồi xuống xem mạch. Bốn người Lâm gia nín thở, tập trung đứng vây xung quanh, nhìn lang trung già một lúc lại quay sang nhìn A Kết đang mê man không tỉnh, lo lắng vô cùng.

Lang trung già từ từ thả tay A Kết xuống, vuốt râu, nói với Lâm Hiền: "Lâm phu tử, đại cô nương tích lũy sự đau lòng ở trong tỷ* phổi, sau đó lại bị khí lạnh ẩm ướt xâm nhập vào trong cơ thể, nên mới bị bệnh không dậy nổi. Sốt cao thì dễ thôi, uống hai thang thuốc là được, còn về tích tụ, ta sẽ kê thuốc an thần dưỡng thân, nhưng suy cho cùng, tâm bệnh phải được chữa bằng tâm được, sau khi đại cô nương tỉnh lại, các người nên khuyên nàng đi."

*tỷ: lách

Vừa nói lời này ra, ngoài trừ người hồ đồ lơ mơ như Lâm Trọng Cửu, ba người còn lại nhà Lâm Hiền đều ngây ngẩn cả người.

Mấy ngày nay, A Kết chẳng có gì bất thường, càng không gặp mưa chịu lạnh, sao có thể mắc bệnh như thế?

Lâm Hiền vẫn là người tinh táo nhất, sau khi giật mình lập tức nói lời cảm ơn, mời lang trung già đi ra phòng ngoài kê đơn được. Ngay cả khi nghi ngờ, cũng không được để lộ vẻ mặt đó trước mặt lang trung hay bất kể người khác, đó chẳng phải nghi ngờ y thuật của người ta hay sao? Lại nói, Lâm Hiền dạy học ở trấn trên nhiều năm như vậy, đã nghe danh lang trung già từ lâu, nếu không cũng chẳng mời lão tới đây.

Kê đơn xong, Lâm Hiền dặn dò Liễu thị vài câu, theo lang trung lên trấn trên bốc thuốc.

Liễu thị vừa đau lòng lại tự trách.

Trong nhà có ba đứa con, thứ nữ lười biếng làm nũng không thể quản được, đứa con út lại càng bướng bỉnh khiến nàng hận không thể buộc bé ở trên người để nhìn, chỉ có trưởng nữ, từ nhỏ đã hiểu chuyện, không cần nàng quan tâm, còn giúp nàng chăm sóc đệ đệ muội muội, chính vì thế, nàng cũng sơ sót, ít quan tâm tới trưởng nữ, ngay cả khi trưởng nữ có tâm sự, nàng cũng không nhìn ra.

Liễu thị gọi Lâm Trúc ra ngoài, hỏi nàng có phát hiện ra điều gì bất thường hay không. Lâm Trúc biết A Kết có âm ỉ một trận với Mạnh Trọng Cảnh, lại không biết nguyên nhân, nhân tiện cũng hỏi Lâm Trọng Cửu ra, hỏi bé, rốt cuộc, ngày hôm đó, khi ra khỏi cửa đã xảy ra chuyện gì. Lúc này, Lâm Trọng Cửu làm gì dám giấu diếm, cái gì không hiểu cũng nói hết ra.

Lâm Trúc là người nhạy cảm nhất, nhú mày hỏi bé: "Đại tỷ tiếp đất đệ đi, Mạnh đại ca không chạy ra, đuổi theo bọn đệ hay sao?"

Lâm Trọng Cửu lắc đầu.

Lâm Trúc nghiêng răng nghiêng lợi: "Nhất định là nữ nhân kia đã mê hoặc Mạnh đại ca, nếu không có thể chuyện gì có thể khiến đại tỷ ta khổ sở đến mức đó? Nàng ta đâu, ta đi tìm nàng ta!"

Liễu thị túm chặt nàng, nhỏ giọng mắng: "Đây là những chuyện con đoán mò thôi, ngoan ngoãn ở nhà chờ, đừng gây thêm phiền phức, chờ đại tỷ của con tỉnh, lúc đó hẵng nói tiếp!" Như Nương là người thế nào, nàng không dám bảo đảm nhưng Mạnh Trọng Cảnh tuyệt đối không phải loại người như vậy, chuyện đó nhất định có hiểu lầm.

Lâm Trúc không nhịn được, mắng mấy câu thô tục, bị Liễu thị bóp cằm, Lâm Trúc hất tay, giận dữ, ngồi tựa vào đầu giường gần lò sưởi.

Bên ngoài, lại có tiếng động, còn có tiếng xe ngựa, Liễu thị còn chưa kịp ra cửa, đã nghe thấy giọng nói lo lắng của em gái: "A Kết bị sao thế, đang êm đẹp sao lại bị bệnh?" Lời còn chưa dứt, người đã lao vào, nằm úp trước giường nhìn A Kết, thấy cháu gái sinh bệnh nằm mê man, hiển nhiên là vô cùng đau lòng.

Lâm Hiền đi sau, vừa ra thôn, đúng lúc quay về thì gặp xe ngựa của Chu gia, luôn tiện nói chuyện đó.

Cả phòng toàn người, Liễu thị có chút đau đầu, bảo Lâm Hiền mời cha con Chu Bồi ra phòng lớn ngồi, nàng đi sắc thuốc. Sắc thuốc lượt đầu con chưa

đổ ra khỏi ấm, ngoài cửa lại có tiếng xe ngựa, trong lòng nàng cảm thấy hồi hộp, đi ra ngoài, quả nhiên người đến là Triệu công tử.

Bọn Lâm Hiền lại cùng nhau ra ngoài đón người.

Triệu Trầm đã thay bộ kia, mặt bộ cẩm bào màu xanh nhạt, khoe miệng mang theo nụ cười, chào hỏi lần lượt từng người, khi đi vào trong nhà, thấy Liễu thị bưng chén canh ra từ phòng bếp, vừa nghĩ đã biết là thuốc, trong lòng cả kinh, thân thiết hỏi: "Bá mẫu, đây là?"

Liễu thị thờ dài: "Đại tỷ của Tiểu Cửu bị bệnh, ta mang thuốc cho nó uống, Triệu công tử vào phòng ngồi đi." Nói xong bất chấp sự chào hỏi, đi vòng qua đằng sau, đến sương phòng.

Bị bệnh?

Triệu Trầm quay đầu nhìn hơi lâu, nhưng chỉ trong nháy mắt, dị sắc loé lên rồi biến mất trong mắt trong, không ai có thể phát hiện. Xoay người, Triệu Trầm hỏi Lâm Hiền bệnh tình của A Kết, giọng nói đủ chắc chắn, thể hiện sự thân thiết, không tỏ vẻ ăn cần quá mức. Lâm Hiền nói vài câu qua loa, cũng không nói nguyên nhân cụ thể. Trong lòng Triệu Trầm lại biết vô cùng rõ ràng, bởi vậy hắn cũng không hỏi nữa, đi theo Lâm Hiền và Chu Bồi vào phòng lớn.

Chu Bồi là thương nhân nhả nhặn, Lâm Hiền là tú tài giỏi về lời ăn tiếng nói, Triệu Trầm vừa đọc sách lại vừa buôn bán, giao tiếp với người chẳng khác gì cá gặp nước, ba người nhanh chóng trò chuyện với nhau thật vui. Chu Bồi lại càng tiếu, trêu ghẹo: "Sớm biết Triệu công tử chỉ có mặt là lạnh, ta cũng không cần phải tiếp đãi cẩn thận nhiều năm như thế. Nhưng có điều Triệu công tử không biết, mỗi lần người tới, người làm trong Phàm Lan Cư của ta đều nom nớp lo sợ, sợ hầu hạ người không chu đáo."

Trên khuôn mặt của Triệu Trầm lộ ra sự xấu hổ, nhìn cửa, nói sang chuyện khác cực kỳ rõ ràng: "Sao Mạnh huynh còn chưa tới?"

Lâm Hiền cũng vô cùng buồn bực: "Ta đã bảo hắn tới sớm một chút, tiểu tử này, sợ là trong nhà có chuyện khiến hắn bị chậm trễ, Tiểu Cửu, con đi nhìn một cái, xem thế nào."

Lâm Trọng Cửu vui vẻ vâng dạ, nhìn về phía di huynh là Chu Lan Sinh thăm dò, Chu Lan Sinh nói một tiếng với phụ thân, cùng bé đi ra ngoài.

Nhưng hai người chưa kịp ra khỏi Lâm gia, mới đến giữa sân, đã nhìn thấy hai bóng người từ cửa đang đi, Mạnh lão cha, phụ thân Mạnh Trọng Cảnh đi trước với sắc mặt âm trầm, Mạnh Trọng Cảnh đi sát theo sau với vẻ mặt phức tạp. Rõ ràng là Mạnh lão cha đang vô cùng tức giận, Lâm Trọng Cửu có phần sợ hãi, chào hỏi xong, ra hiệu cho Chu Lan Sinh vào trong phòng truyền lời, bé hắn cố ý đứng tại chỗ, không nhúc nhích, khi Mạnh lão cha đi qua, bé bước nhanh đi tới trước mặt Mạnh Trọng Cảnh, khuôn mặt nghiêm túc, hỏi nhỏ Mạnh Trọng Cảnh: "Mạnh đại ca, rốt cuộc huynh đã làm cái gì khiến đại tỷ của đệ tức giận? Tỷ ấy sinh bệnh, hôn mê bất tỉnh, lang trung nói là do tức giận!"

"Đại tỷ đệ bị bệnh?" Trong đôi mắt âm trầm của Mạnh Trọng Cảnh cuối cùng cũng có một chút sức sống, sợ hãi hỏi.

Lâm Trọng Cửu gật đầu, nói toàn bộ những chuyện di huynh nghe ngóng được giải thích cho hắn nghe: "Lang trung bảo là do tức giận, sau đó bị nhiễm lạnh, tất cả đều tại huynh!"

Mạnh Trọng Cảnh không khỏi hoảng sợ, lòng đau đớn, lo lắng, còn có sự bất an không thể nói rõ. Hắn ngơ ngác nhìn về phía tây sương phòng, muốn biết rõ nguyên nhân hốt hoảng, bỗng nhiên, đứng ở phía trước, Mạnh lão cha hét lớn một tiếng, Mạnh Trọng Cảnh giật mình, nghĩ tới lúc sáng, hắn quỳ trước mặt phụ thân nói về Như Nương, nghĩ tới mục đích hôm nay tới đây, hắn từ từ cúi đầu, đi về phía trước.

Có lẽ tối hôm qua chỉ là sự kích thích nhất thời, nhưng lúc này, hắn không còn có tư cách hỏi thăm chuyện của nàng, hắn, có lỗi với nàng.

Trong ngực giống như bị khoét một khối thịt, đau đớn khiến hắn khó thở.

Đó là cô nương mà hắn thích từ khi mười bốn, nàng thích người khác hắn sẽ khó chịu, từ trước tới giờ, hắn chưa từng nghĩ sẽ dùng cách này để tôn thương nàng, mặc dù nàng thích người khác, hắn cũng không muốn.

Vào phòng lớn, ánh mắt Mạnh Trọng Cảnh đảo qua Lâm Hiền, Chu Bồi, Triệu Trầm, cuối cùng trở lại trên người Lâm Hiền, sau đó, quỳ xuống, không do dự.

"Trọng Cảnh, người làm cái gì vậy?" Lâm Hiền hốt hoảng, muốn tiến lên đỡ hắn.

Mạnh lão cha ngăn Lâm Hiền lại, quay đầu sai bảo Lâm Trọng Cửu: "Tiểu Cửu, nương cháu đâu? Cháu gọi nàng tới đây."

Lâm Trọng Cửu vội vàng chạy đi.

Mạnh lão cha nhìn Lâm Hiền, cảm thấy lão mắt sạch mặt mũi rồi. Lâm Hiền là ai, A Kết là cô nương như thế nào, có thể gắn được hôn sự này, quả thực phần mộ tổ tiên của Mạnh gia cũng được toả khói xanh, không nghĩ tới sắp tới ngày quan trọng, vui vẻ, lại bị chính tay nhi tử gạt bỏ. Trước khi cưới lại hủy hôn, chỉ vì nữ nhân khác, người ngoài sẽ nói Mạnh gia nhà bọn họ là người thế nào đây!

Gần như là Lâm Trọng Cửu vừa bước chân trước, Triệu Trầm đã chào hai người Lâm Hiền và Chu Bồi, ra vẻ: "Bá phụ có việc bận, vẫn bói xin được cáo từ, ngày khác sẽ tiếp tục nói chuyện cùng hai vị bá phụ."

Lâm Hiền liên tục xin lỗi, muốn tự tay đưa hắn ra cửa, Triệu Trầm khéo léo từ chối, tự mình đi ra ngoài, lúc đi ra chạm mặt hai chị em Liễu thị và hai tỷ

đệ Lâm Trúc. Liễu thị vừa muốn nói chuyện, Triệu Trầm đã nói trước: "Bá mầu mau vào đi, ngày khác, vẫn bối lại tới quấy rầy."

Liễu thị nhìn hần đầy áy náy, bảo Lâm Trọng Cửu tiễn hần ra ngoài.

Triệu Trầm liếc mắt một cái, nhìn về phía tây sương phòng, nhanh chóng rời đi.

Phòng lớn Lâm gia.

Ngoại trừ A Kết, những người trong Lâm gia và Chu gia đều có mặt đầy đủ, nhìn cha con Mạnh gia với vẻ mặt hoang mang.

Mạnh lão cha không còn mặt mũi nào để nói, xoay người, nằng mỗ đầy căm hận: "Chính tay ngươi làm ra chuyện tốt gì thì chính miệng ngươi nói!"

Quý một lúc lâu, sự do dự, phức tạp ở trong lòng Mạnh Trọng Cảnh đều được ép xuống, cúi đầu, giọng nói không xao động một chút nào: "Lâm thúc, Lâm thẩm, Trọng Cảnh xin lỗi mọi người, càng xin lỗi A Kết. Thật ra, ngày ấy, khi con cứu Như Nương, quần áo nàng ấy không chỉnh tề, bị ta nhìn thấy, ngay từ đầu, con cũng chẳng nghĩ gì, sau này, khi biết số phận đáng thương của nàng ấy, nàng ấy không chỗ để đi, trong lòng con sinh ra sự thương xót. Như Nương có ý với con, nhưng nàng ấy không muốn phá hoại hôn sự của con với A Kết, tối hôm qua, nàng ấy chuẩn bị rời đi lúc nửa đêm. Con không đành lòng để nàng ấy lẻ loi hiu quạnh, lại cảm thấy chính mình đã phá hủy sự trong sạch của nàng ấy, con nên phụ trách, hứa với nàng ấy, cưới nàng ấy làm vợ, cho nên hôn sự của con và A Kết, coi như hết." Như Nương cầu xin hần, trăm sai vạn sai đổ hết lên đầu nàng, sao hần có thể làm thế? Hần sai là sai, với ai cũng chẳng sao, hần đã buông tha cho giấc mộng này rồi.

Lâm Hiền cau mày.

Liễu thị tức giận đến mức mặt đỏ lên, chỉ vào Mạnh Trọng Cảnh mắng: "Ngươi, ngươi nói nàng đáng thương, nhưng tình cảm A Kết và ngươi là cái gì, ngươi vì một nữ nhân chưa quen biết tới nửa tháng, không cần A Kết nữa hả? Lương tâm của ngươi ở đâu, lúc trước, khi ngươi tới cửa cầu hôn, ngươi đã nói thế nào!"

Đối với tình hình bên trong, Lâm Trúc biết nhiều hơn một chút, nghe vậy cười lạnh, nhưng nàng chưa kịp mở miệng, em gái Liễu thị dùng tay lôi người ra đằng sau, nhìn Mạnh Trọng Cảnh cúi đầu: "Ngươi nói, tối hôm qua, nàng ta chuẩn bị rời đi, làm sao ngươi biết được, nàng ta nói cho ngươi hả?" So với Liễu thị đang đau lòng rơi nước mắt, nàng chỉ banh mặt, nhưng lại có sự uy nghiêm của chủ mẫu, người đứng đầu gia đình.

Mạnh Trọng Cảnh trầm mặc, gật đầu.

Em gái Liễu thị nở nụ cười trào phúng: "Giỏi cho một Như Nương, ta đoán, tối hôm qua, các ngươi không chỉ nói chuyện một cách đơn thuần như thế, đúng không?"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Lâm Hiền và Liễu thị lập tức thay đổi. Tính cách trưởng nữ dịu dàng nhưng không nhu nhược, không dễ dàng khóc tới mức đó, Như Nương rời đi lúc nửa đêm, lang trung còn nói trưởng nữ bị khí lạnh xâm nhập vào cơ thể, chẳng lẽ hôm qua, nó cũng đi theo, nhìn thấy Mạnh Trọng Cảnh và Như Nương..

Lâm Hiền như bị đánh vào tư tưởng, khó thở vô cùng, một tay túm áo Mạnh Trọng Cảnh áo, trợn mắt nhìn hần: "Ngươi nói đi, có phải ngươi hay không, ngươi tăng tị với nàng ta, đúng không?"

Mạnh Trọng Cảnh rũ lông mày, vừa cúi đầu, cái tát của Lâm Hiền lao tới, dùng sức thật mạnh, tát cho Mạnh Trọng Cảnh nghiêng người, ngã xuống đất, khoe miệng chảy máu. Đứng ở một bên, Mạnh lão cha chep miệng, nhưng vẫn không nói gì, nhìn đứa con dâu tốt Liễu thị biến thành như vậy, nữ nhi còn bị bệnh nặng, Liễu thị tựa vào vai em gái thị khóc nức, liên tục kêu gào, nói số phận con gái nàng đau khổ.

Một câu lại một câu, rơi vào tai Mạnh Trọng Cảnh, hóa thành vô số mùi vị. Hần từ từ đứng dậy, muốn quý tiếp, Lâm Hiền cũng không muốn nhìn hần thêm một lần, chỉ tay ra cửa, hét lên: "Cút! Coi như Lâm gia chúng ta có mắt không trông, nhìn nhầm súc sinh thành con người! Ngươi cút, cút ngay lập tức, nương của Tiểu Cửu, nàng trả toàn bộ sinh lễ cho họ, từ nay về sau, Lâm gia nhà chúng ta Lâm gia ân đoạn nghĩa tuyệt với Mạnh gia nhà bọn họ!"

Liễu thị vừa đi vừa khóc, em gái Liễu thị đi cùng, Lâm Trúc đi cuối cùng, gất một tiếng vào mặt Mạnh Trọng Cảnh: "May là đại tỷ của ta không gả cho ngươi, ngươi thương xót nữ nhân kia thì sống với nàng ta đi, dám tới đây dây dưa với đại tỷ của ta một lần, ta phá nát mặt nàng ta một lần!"

Gặp tình hình này, Mạnh lão cha luống cuống, kéo tay Lâm Hiền khuyên nhủ: "Huynh đừng tức giận, chuyện Trọng Cảnh làm ra đúng là không phải chuyện mà con người có thể làm, huynh đánh hần nằng nó, ta cũng không ngăn cản, quay về ta sẽ dạy dỗ nó. A Kết, A Kết là cô nương tốt, là Mạnh gia nhà chúng ta không có may mắn để cưới được một cô con dâu tốt như A Kết, nhưng con trẻ phạm lỗi vẫn là con trẻ, tình cảm hai mươi mấy năm của chúng ta hai, không thể vì con tức giận mà chặt đứt, đúng không?"

Lòng ngực Lâm Hiền phập phồng vô cùng kịch liệt, tầm mắt từ Mạnh Trọng Cảnh chuyển sang Mạnh lão cha, đôi mắt vẫn đỏ: "Mạnh lão ca, đây là lần cuối cùng ta gọi huynh như vậy, đúng, chúng ta chơi đùa với nhau từ nhỏ đến lớn, đứa con tốt của huynh, ta cũng nhìn nó lớn lên từng ngày, cho nên nhiều thiếu gia con nhà giàu, lão gia nhà địa chủ tới cầu hôn ta cũng không đồng ý, chỉ chọn con trai nhà huynh cho A Kết. Huynh cũng là phụ thân nhân, ta tin rằng ngươi thừa biết, ta không mong A Kết đại phú đại quý, chỉ mong phu quân nó đối xử tốt với nó, nhưng con trai huynh lại làm ra chuyện gì? Chuyện gì cũng không cần nói, các người đi đi, sau này, coi như hai nhà chúng ta chưa từng quen biết nhau, đi đi, huynh đưa con trai huynh đi đi!" Nói xong đây người ra ngoài cửa.

Mạnh lão cha còn muốn khuyên nhưng Mạnh Trọng Cảnh giữ chặt hần: "Phụ thân, ngươi đừng nói nữa, ngay cả khi Lâm thúc đuổi theo nhận đứa cháu trai là con, con cũng chẳng mặt mũi nào gặp lại thúc ấy, chúng ta đi thôi." Trên mặt nóng rát, đau đớn, nhưng hần cũng không hận chút nào, hần cam tâm tình nguyện vì ai đó một chút.

"Con, sao ta lại sinh ra đứa con không có gì tốt thế hả?" Mạnh lão cha hồi hận cũng không được, hất bỏ tay hắn, đi tập tễnh.

Mạnh Trọng Cảnh đi nặng nề, theo sát, mỗi đi một bước, trong lòng hồi hận thêm một phần, ánh mắt tham lam nhìn mỗi một thứ ở trong viện, cửa nhà là hắn che giúp, nàng nói cho hắn nghe từng bông hoa lan, còn... Cuối cùng hắn nhìn về

phía tây sương phòng, hắn muốn nhìn nàng thêm một cái, muốn chính miệng mình nói một câu xin lỗi với nàng, muốn nói cho nàng biết hắn không có ý chọc cho nàng tức giận...

Nhưng hắn không thể như ý nguyện nữa rồi. Hắn đứng ở trước cửa Lâm gia, nhìn cánh cửa vô cùng quen thuộc đóng sầm ngay trước mắt hắn không một chút tình cảm lưu luyến, nhìn sinh lễ năm ngoái hắn từ mình xách tới đây đang nằm trên mặt đất.

"A Kết, mang những thứ này sang đây, liệu cha mẹ nàng có ghét bỏ không?"

"Huynh coi cha mẹ ta là loại người nào? Đồ đạc chỉ là thứ đi ngang qua sân khấu mà thôi, huynh có lòng là đủ rồi."

Giọng nói mềm nhẹ oán trách vẫn còn văng vẳng bên tai, Mạnh Trọng Cảnh bất ngờ quỳ trên mặt đất, ôm đầu khóc rống.

Thật ra, cho tới bây giờ, nàng chưa từng ghét bỏ hắn, là hắn luôn luôn ghét bỏ chính mình, cuối cùng tự tay đẩy nàng ra.

~

Nửa ngày ngắn ngủi, chuyện hai nhà Lâm - Mạnh từ hôn đã truyền khắp thôn.

Người trong thôn thuần phác, nói vô cùng đáng tin, biết nguyên nhân từ hôn là do Mạnh Trọng Cảnh bội tình bạc nghĩa, lêu lổng một chỗ với nữ nhân khác, một đám phụ nhân lập tức mắng mỏ, mắng mỏ tám đời nhà Mạnh Trọng Cảnh chưa nhìn thấy nữ nhân mới có thể vì một con hồ ly tinh không ra gì mà quên dung mạo xinh đẹp của vị hôn thê, lại càng mắng Như Nương không tuân thủ quy tắc của nữ nhân, khuya khoắt dám đi thông đồng với nam nhân, nói ngắn gọn thì tất cả sai trái đều do Mạnh gia. Đương nhiên những người không ưa Lâm gia cũng âm thầm chế nhạo trào phúng, nhưng là chỉ dám nói trong nhà, ra ngoài nói, chắc chắn sẽ bị chỉ trích, nói thế nào Lâm gia là người trong thôn, sao có thể giúp người ngoài?

Lúc hoàng hôn, Trần Bình trở lại thôn trang, đem những chuyện hỏi thăm được, kể lại chi tiết cho Triệu trầm nghe.

Triệu Trầm đứng cạnh chậu lan diêu, lắng lắng nghe, sau khi Trần Bình nói xong, hắn nhìn bông hoa lan trắng nhỏ, hỏi: "Nàng thì sao?"

Giọng nói Trần Bình thấp xuống: "Cửa lớn Lâm gia đóng chặt, ngoại trừ lúc cả nhà Chu Thiếu Đông Gia rời đi, còn lại chưa từng mở ra, tin tức về Lâm đại cô nương cũng không dò la được. Nhưng tiểu nhân đã phái người tới nhà lang trung hỏi thăm rồi, họ nói bệnh của Lâm đại cô nương không nặng, nghỉ ngơi hai ngày là có thể khôi phục, nhưng tích tụ ở trong lòng..."

"Biết rồi, lui ra đi."

Trần Bình lập tức xoay người đi ra ngoài.

Triệu Trầm vươn tay chạm vào bông hoa lan trắng, chạm xa chạn gần, sợ ước lượng độ mạnh yếu của bàn tay không tốt, sẽ khiến hoa bị thương.

Hắn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt trên người hắn không hề có sự mù mịt như bình thường.

Nàng hết hy vọng giống như những gì hắn đã dự đoán, từ hôn, nhưng vì sao, một chút vui mừng, hắn cũng không vui nổi?

Suy cho cùng khi thích một người, mới có thể ưu thương thành bệnh hay sao?

Hôn ước của nàng và Mạnh Trọng Cảnh, hắn chưa bao giờ để vào mắt, giờ này khắc này, hắn lại ghen tị rồi.

Hắn muốn lòng của nàng, muốn toàn bộ hi vọng ái ố của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Thư tình

Mùng hai tháng bảy là ngày Lâm Trọng Cửu được sinh ra.

Phu thê Lâm Hiền vô cùng yêu thương nữ nhi và nhi tử, năm nào, khi tới ngày sinh của ba người, cùng vô cùng náo nhiệt. Đương nhiên, ở nông thôn không thể giống như gia đình có tiền mời người tới hát hí khúc hoặc mở tiệc lớn mời khách, ngay cả Chu gia cũng mời, mọi người tụ tập một chỗ với nhau,

ăn bữa cơm no đủ là coi như mừng sinh thần rồi.

Sáng sớm, được Liễu thị khuyến khích, Lâm Trọng Cửu chạy tới phòng hai tỷ đòi quà.

Trong phòng, A Kết đã rửa mặt xong, đang ngồi chải đầu trước gương. Lâm rúc trốn trong chăn còn chưa chui ra, ngủ ngon lành.

Lâm Trọng Cửu vén rèm bước vào, A Kết nhìn bé qua gương, thấy đệ đệ đang nháy mắt với mình, nằng nếm môi cười, tiếp tục chải đầu, lại nhìn sang bên kia.

Đi vào rừng cắt cỏ, vừa về tới nhà, trong tay Lâm Trọng Cửu cầm một cọng cỏ đuôi chó, bé nhẹ nhàng nằm úp sấp bên cạnh giường đất, dùng ngón cỏ có lông lá xù xì áp lên trên khuôn mặt trắng hồng của Lâm Trúc phát nhẹ nhàng, qua lại. Đầu tiên, Lâm Trúc nhú mày, sau đó, nhắm mắt, lật người ngủ tiếp, Lâm Trọng Cửu lại chạy sang bên kia, vừa mới phát phờ được hai lần, Lâm Trúc đã ngồi bật dậy: "Tiểu Cửu, đệ muốn ăn đập phải không?" Tóc rối bù rù lại muốn đánh người.

Lâm Trọng Cửu cười ha ha, chạy ra xa, nhìn Lâm Trúc, không sợ hãi tí nào: "Nhị tỷ mau dậy ăn cơm, hôm nay là sinh thần của đệ, tỷ chuẩn bị quà gì cho đệ đây, tỷ mau lấy ra đi!"

"Ta cho đệ cái tát, đệ muốn không!" Biết trưởng tỷ đang ngồi bên kia xem náo nhiệt, Lâm Trúc phi xuống đất nhanh như gió, giầy chưa đeo đã lao tới đánh vài gậy Lâm Trọng Cửu. Lâm Trọng Cửu hoảng sợ, muốn chạy ra ngoài, Lâm Trúc đã chặn kín cửa, đành phải chạy tới, trốn sau lưng A Kết, cầu xin nằng: "Đại tỷ, Nhị tỷ muốn đánh đệ, tỷ mau giúp đệ, đánh tỷ ấy đi!"

Cánh tay A Kết bị bé lôi kéo, tóc vừa búi lên đã rối tung lên rồi, đứng ở sau lưng, Lâm Trúc đã chạy tới, lôi Lâm Trọng Cửu vào trong ngực, chọc nghẹo bé, sức Lâm Trọng Cửu còn yếu, xoay trái xoay phải như con sâu, đành cầu xin tha thứ. Thấy đệ cười tới mức rơi nước mắt, A Kết bất đắc dĩ đứng dậy, tách hai người ra: "Đi thôi, đừng đùa nhau nữa, A Trúc, muội mau thay quần áo, xếp chăn chiếu, đừng để dụng và đi đến đây mà muội vẫn chưa thu dọn xong."

"Đại tỷ, tỷ lại thiên vị đệ ấy!" Lâm Trúc không thể không buông tay.

Lâm Trọng Cửu nhào vào trong lòng trưởng tỷ, cười đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hiển nhiên là chẳng còn sức mà nói chuyện.

A Kết xoa đầu đệ đệ, lấy từ trong ngăn tủ của mình một ống đựng bút được chạm khắc, đưa cho bé, "Cho đệ, sau này đệ phải đọc sách thật chăm chỉ, biết không?"

Mấy ngày trước, em gái Liễu thị tới làm khách ở Lâm gia, mời hai đứa cháu gái ngoại tới nhà mình chơi mấy hôm. A Kết biết di sợ nằng ở nhà cảm thấy tinh thần ngột ngạt, đi theo ý của di, dạo chơi vườn hoa lại đi dạo phố, nhìn mà hoa cả mắt, quả thật thoải mái không ít, trước khi trở về, nhân tiện chọn quà sinh thần cho đệ đệ.

Trên ống đựng bút khắc em bé đang đầu gối, Lâm Trọng Cửu rất thích, ôm trưởng tỷ một cái, sau đó chạy tới chỗ Lâm Trúc đòi quà.

Lâm Trúc ngồi xồm trên giường, để cho Lâm Trọng Cửu nói những lời dễ nghe chán chê, mới lấy một cái hồ lô nhỏ từ trong hà bao đặt ở đầu giường gần lò sưởi đưa cho đệ đệ.

Lâm Trọng Cửu nhìn món quà đơn giản, trên đầu dùng dây tơ hồng quấn quanh, theo bản năng, bé chu miệng lên. Nhưng khi nhận hồ lô, bé lại phát hiện trên một mặt của hồ lô khắc tên bé, mặt khác lại khắc chữ "bình an", khi nhìn thấy năm chữ đó, cuối cùng bé cũng nở nụ cười, ngây ngất nhét hồ lô vào trong ngực, sau đó làm mặt quỷ trêu chọc Lâm Trúc: "Quà Nhị tỷ tặng không tốt bằng đại tỷ đưa đâu!" Nói xong, bé chạy trốn nhanh như chớp.

Đương nhiên là Lâm Trúc lớn tiếng mắng bé.

A Kết đã luyện thành thói quen, ngồi xuống tiếp tục chải đầu.

Ở trong gương, đôi mắt khóe miệng của cô nương vẫn mang theo nụ cười như cũ, nhã nhặn lịch sự như hoa.

Điểm tâm, Liễu thị nấu ngô, thơm thơm, mềm mại, người một nhà ngồi vây quanh bàn, cùng nhau gặm ăn, vừa nói vừa cười.

Không lâu sau, cả nhà ba người Chu gia cũng tới.

Lâm Hiền tiếp đãi Chu Bồi, chị em Liễu thị đưa mấy đứa bé vào trong phòng nói chuyện phiếm.

Đầu tiên, em gái Liễu Thị ôm Lâm Trọng Cửu vào lòng, thơm bé hai cái, sau đó, khi thả bé xuống, đôi mắt sắc bén phát hiện trên eo bé treo một miếng ngọc bội màu trắng hình con dê.

Lâm Trọng Cửu cảm tình con dê.

Em gái Liễu thị vô cùng ngạc nhiên, cầm ngọc bội, quan sát một cách tinh tế, vừa nghĩ đã hỏi ngay Liễu thị: "Đây là quà Triệu công tử tặng?" Trong tất cả những người Lâm gia nàng biết, trừ nhà mình, cũng chỉ có người quen là Triệu công tử mới có thể tặng thứ tốt như vậy.

Liễu thị thút thít: "Ừ, kiến thức của ta ít, muội xem, giá trị của ngọc bội là bao nhiêu? Hôm trước Triệu công tử đưa, Tiểu Cửu không hiểu chuyện, nhận luôn, ta muốn trả lại cũng phải đợi ngày mai mới có thể tới bờ sông tìm người. Tuy tiện đưa thứ gì, ta nhận cũng chẳng sao, nhưng mà... Triệu công tử quá

khách khí rồi."

Lúc Liễu thị nói chuyện, A Kết rũ mắt, không nói gì, Lâm Trúc lặng lẽ nhìn trường tử một cái, khóe miệng nhếch lên, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Em gái Liễu thị nói không chút do dự: "Đây là ngọc Hòa Điền, ít cũng phải trăm lượng bạc mới có thể mua được. Nhưng so với miếng ngọc Triệu công tử đeo trên người, cái này thật không là cái gì, đối với chúng ta là đại thủ bút, người ta cho thứ này, chưa chắc họ đã để ý. Muội nói này, đại tỷ cũng không cần trả lại, nói lời cảm ơn là được, đây tới đây lui càng chứng tỏ chúng ta hẹp hòi."

Nghe vậy, Liễu thị ngẩng người, thì ra số tiền nhà mình đang dành dụm được cũng chưa nhiều bằng giá trị miếng ngọc bội này!

Nàng vươn tay lôi Lâm Trọng Cửu tới bên người, cõng ngọc bội ra, nói: "Không được, thứ quý giá như thế, con không thể ngày nào cũng mang theo bên người, chạy đi chơi được, nhờ vả nát thì làm sao bây giờ? Tiểu Cửu nghe lời, nường thay con cất nhé, chờ tới sau này, khi con có tiền đồ, lúc ra khỏi cửa hẵng mang theo." Nghe muội muội nói như vậy, đối với Triệu công tử mà nói, ngọc bội này không tính là quà quý giá, trả lại chỉ làm truyện cười cho người khác thôi, vẫn là không trả lại cho lành.

Lâm Trọng Cửu lại không vui, may mắn bé biết, lời mẫu thân nói cũng không sai, cũng không chơi xấu.

Nói xong chuyện ngọc bội, em gái Liễu thị nhìn về phía A Kết, thấy sắc mặt của nàng tốt hơn thời gian trước khá nhiều, nhưng gầy đi một vòng, eo nhẹ nhàng, nhỏ nhắn vừa thấy đã thương, ngược lại đẹp càng thêm đẹp, thật sự khiến người ta thương tiếc. Nàng thờ dãi trong lòng, vỗ vai A Kết, ý bảo A Kết với Lâm Trúc ra ngoài trông đệ đệ.

A Kết biết trưởng bối muốn nói chuyện riêng, gọi muội muội đi ra ngoài.

Em gái Liễu thị nhìn hai tỷ muội đi ra ngoài, vừa nghe thấy bước chân xa dần, nàng ra hiệu cho Liễu thị ngồi gần vào một chút, nhỏ giọng nói chuyện với Liễu thị: "Rốt cuộc, A Kết nghĩ thế nào? Hôm qua, người nhà của Vương tử tài ở trấn trên vừa đánh tiếng với muội, muốn cưới A Kết đó."

Cho dù là thị trấn vẫn hay nông thôn, chuyện là nhà gái bị từ hôn vẫn là điều vô cùng mất mặt, tìm nhà chồng lại càng thêm khó khăn. Đến lượt A Kết, vừa tới đây, Lâm Hiền và Liễu thị rất biết đối nhân xử thế, đều có mối quan hệ tốt với phần lớn người trong thôn, quan hệ với người ở trấn trên cũng không tồi, thứ hai là A Kết xinh đẹp lại dịu dàng, cho dù từ hôn thì cũng do bên nhà trai sai, cho nên từ lúc tin tức hai nhà Lâm-Mạnh từ hôn truyền ra, không ít người đã tới hỏi, đều muốn tranh cướp nhau, giành phần đính hôn trước kẻ khác.

Nhiều ngày nay, Liễu thị cũng bị mấy phụ nhân ở trong thôn lôi kéo hỏi thăm, con gái khiến người ta yêu thích, thân là mẫu thân, nàng đương nhiên sung sướng, chỉ là...

"A Kết sao, đứa trẻ kia muội còn không biết à? Nó với... Tình cảm nhiều năm như thế, bây giờ hôn sự cũng không còn, tuy nó không nói nhưng chắc chắn trong lòng cũng chẳng thể buông xuôi, nói tim đã chết cũng không khác nhau đâu. Nó có thể theo ý muội, đi ra ngoài giải sầu, có thể theo ý chúng ta, tùy tiện gả đi đâu cũng được, không phải không muốn chúng ta lo lắng hay sao. Thôi thì, cứ qua chuyện này rồi nói sau, sau khi thu hoạch xong vụ này, khi đó, xem xét lại tình hình rồi tính tiếp, tóm lại lần này ta thà gả khuê nữ muộn cũng phải chọn người đáng hoàng!"

Em gái Liễu thị gật đầu, trong lời nói cũng mang theo sự tức giận: "Đúng, thà rằng gả muộn cũng phải nhìn người thật kỹ, lại nói A Kết nhà chúng ta mới 15, hai năm sau gả cũng không cần lo lắng.... Đúng rồi đại tỷ, tỷ thấy Triệu công tử thế nào?"

Liễu thị nghe không hiểu, ngơ ngác nhìn nàng: "Cái gì Triệu công tử mà thế nào?"

Em gái Liễu thị nở nụ cười, giọng nói càng nhỏ hơn: "Đại tỷ không thấy là Triệu công tử đối xử với chúng ta quá mức cẩn thận hay sao?"

Liễu thị tỏ vẻ mơ hồ không hiểu.

Em gái Liễu thị nói thẳng: "Thôi, tỷ biết hẳn trong một thời gian ngắn, tỷ cũng không biết, phụ thân của Lan Sinh cũng tiếp xúc với hắn ba bốn năm, mỗi lần Triệu công tử tới thăm Lan cư, đều không nói một lời, cứ đứng như vậy, mặt không chút thay đổi, có thể khiến một phòng toàn người làm cảm như hén. Khi đó hẳn mới bao nhiêu tuổi hã, ở trước mặt hắn, phụ thân của Lan Sinh cũng không thể tỏ thái độ của trưởng bối, nói tới khí thế của Triệu công tử, ngay cả lão gia Tri Phủ cũng không bằng hắn. Ba bốn năm đấy, nếu Triệu công tử muốn có mối quan hệ mật thiết với phụ thân Lan Sinh, cơ hội rất nhiều, cần gì phải nhờ những người có liên quan như mọi người bắc cầu? Bây giờ, hắn với chúng ta vừa nói vừa cười, so với mấy năm trước cứ như hai người vậy, tỷ nói có lạ không?"

Liễu thị nào biết những thứ này, lần đầu tiên, nàng tiếp xúc với Triệu công tử ở trên đường, người ta ngồi trong xe ngựa, hoàn toàn không thể nhìn thấy người, sau đó là là Triệu công tử cứu Lâm Trọng Cửu, rồi đến nhà làm khách. Khi đó, bộ dạng của Triệu công tử là một thư sinh nho nhã, lúc không cười thì khuôn mặt hơi lạnh lùng, nhưng thật sự không tỏ ra vẻ mặt tự cao tự đại của con cái nhà giàu.

Liễu thị vẫn không hiểu, "Rốt cuộc là muội muốn nói cái gì?"

Tâm tư của trưởng tử vô cùng đơn giản, em gái Liễu thị cũng không muốn thừa nước đục thả câu, nói khê: "Tỷ nói, có phải hắn có ý với A Kết hay không?" Lâm Trọng Cửu là một đứa bé bướng bỉnh, so với đứa trẻ bình thường ở trong thôn thì hoạt bát hơn một chút, cũng không thuộc loại hiếm thấy, điều gì đã khiến cho một công tử cao quý coi trọng bé. Ngoài hai đứa cháu gái ngoại, lần trước khi đứng đối diện với Triệu công tử, hắn cũng chưa từng nhìn nàng, chuyện nam nữ, nếu thực sự có ý, cuối cùng sẽ để lộ dấu vết thôi, cho nên chắc chắn là A Kết.

Liễu thị ngẩng người, sau đó, vỗ một cái lên vai nàng: "Nói bây bạ cái gì đấy, nếu như muội nói, từ lúc A Kết chưa từ hôn, Triệu công tử đã có ý với nó rồi sao? Người ta tiền lùi quy củ có mức độ, nhưng không phải loại người như vậy đâu!"

Em gái Liễu thị trợn mắt, dùng ánh mắt oán trách nhìn nàng, ngồi dịch ra xa một chút mới nói: "Ồ... Ồ... Ồ, coi như hấn không có ý với A Kết, vậy tỷ nói A Kết có xứng với Triệu công tử không?"

Trước mắt hiện lên bộ dáng ngọc thụ lâm phong của thiếu niên, Liễu thị im lặng.

Lâm Hiền từng nói với nàng, nói phụ thân Triệu công tử buôn bán ở bên ngoài, rất ít khi về nhà, ở trong thôn trang, chỉ có Triệu công tử và mẫu thân của hấn ở, mồm miệng những người trong nhà vô cùng đơn giản, Triệu công tử lại có tài có khuôn mặt, quả thật là con rể khó có được. Nhưng người ta tiện tay mà cũng vứt ra trăm lượng bạc, của cải cũng rất sung túc đầy đủ, nhà mình trèo cao sao nổi?

Lại nói, Triệu công tử chưa chắc đã để mắt tới A Kết.

Liễu thị nghĩ mà thấy hơi đau đầu, vung tay nói: "Coi như quên đi, làm việc không chu đáo, chúng ta đừng đoán lung tung, chờ xong chuyện kia thì bàn lại, mặc kệ là ai, A Kết phải có ý với người ta mới được." Trong nhà, đối với Triệu công tử, trưởng nữ cũng chẳng thân thiện, hiển nhiên là nó không có ý với người ta.

Em gái Liễu thị không nói thêm nữa. Ngay cả khi Triệu công tử thích hợp, người ta mà không tới cầu hôn, các nàng cũng không thể bám vào người ta được.

Ăn xong cơm trưa, ba miệng ăn nhà Chu Bồi liền đi, Liễu thị đã đặt ngô, đậu tươi đặt lên xe rồi, để cho bọn họ đem về nhà nấu.

Vợ chồng già Chu gia đều thích ăn cái này, Chu bồi cảm ơn mãi, đỡ thê tử, nhí tử lên xe, hấn xoay người lên ngựa, chào, rồi đi.

Năm miệng ăn Lâm gia đứng ở cửa nhìn theo bọn họ, Liễu thị lại nhìn A Kết, nghĩ nghĩ không nên nói chuyện này với trưởng phu.

~

Lúc này, Triệu Trầm cũng ăn cơm xong, cho hạ nhân lui ra, hấn lười nhác nằm ở đầu giường gần lò sưởi, nhìn bầu trời xanh ngắt ngoài cửa sổ.

Nửa tháng, chắc nàng trở lại như bình thường rồi?

Đối với sự hiểu biết của hấn về phu thê Lâm Hiền, hai người không phải loại người bám víu người khác, nếu hấn cầu hôn bọn họ sẽ không thể đáng ứng ngay lập tức. Nhất định bọn họ sẽ hỏi ý kiến của nữ nhi, mà nàng.

Triệu Trầm cười khỏ, hấn tự mình hiểu rõ, A Kết chắc chắn không muốn gả cho hấn, ít nhất là lúc này.

Ngày đó, lúc ở trong thư phòng, vương mắc bởi sự kiêu ngạo từ trong xương, hấn không muốn thể hiện mình đã động tâm khi biết A Kết chường mắt hấn, bởi vậy không chịu nhận mình hiểu lầm nàng. Giận dữ rồi đi, lúc trên đường, hấn đã cẩn thận tính toán vô cùng chặt chẽ, đầu tiên thúc đẩy Mạnh Trọng Cảnh từ hôn, sau đó dựa vào sự bình tĩnh, tin rằng nàng sẽ gả cho hấn, hấn ra tay sử dụng thủ đoạn, như vậy hấn chiếm được sự để ý, có cơ cưới nàng. Nàng chắc chắn sẽ không nguyện ý, nhưng chỉ cần hấn khiến Lâm Trọng Cửu biến mất vài ngày, để nàng biết sự lợi hại của hấn, tự nhiên nàng sẽ sợ. Chờ nàng gả cho hấn, hấn sẽ đối với nàng thật tốt, thời gian dài nàng sẽ hiểu, tuy hấn hư hỏng, nhưng cũng là người chồng tốt, sau đó sẽ chiếm được lòng của nàng.

Đêm đó, khi nghe thấy nàng khóc cả đêm, hấn lại không muốn dùng thủ đoạn cứng rắn này để ép nàng.

Đổi sang dùng cách dịu dàng, trước khi cưới có thể khiến nàng thay đổi nhận thức với mình, sau khi cưới, nàng sẽ hiểu rất nhiều thứ.

Chỉ là, đồ cô nương thế nào, hấn chưa làm bao giờ.

Trước hết, giải thích với nàng?

Triệu Trầm hơi mím môi, từ lúc hơn bảy tuổi, ngoại trừ mẫu thân, hấn chưa nhận lỗi với bất cứ ai.

Hấn khó có thể tưởng tượng khi đứng trước mặt nàng, dưới ánh mắt lạnh nhạt của nàng, hấn có thể mở miệng nói một câu xin lỗi để nhận được một câu nói châm chọc, vô tình của nàng.

Nếu không giải thích, ở trong mắt nàng, hấn vẫn là một tên ăn chơi trác táng, nàng sẽ không đổi cách nhìn với hấn.

Triệu Trầm hơi đau đầu, nâng tay bóp trán, cuối cùng, ngồi dậy, đi hải, vào thư phòng.

Nếu không nói nên lời, vậy viết thư đi.

Trái giấy mài mực, thiếu niên tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, yên lặng tìm từ đặt câu.

Ánh sáng mặt trời dần nghiêng về phía tây, ngoài cửa, giọng nói của Trần Bình truyền tới: "Thiếu gia, nên dùng cơm chiều rồi."

Triệu Trầm giật mình, mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện trời đã tối.

Hắn nhìn tờ giấy ở trên bàn, dùng một lát hạ bút xuống, vò giấy thành một cục, ném vào giỏ giấy bỏ.

Hắn có chuyện trong lòng nhưng trước mặt người thân cận, khó tránh khỏi việc lộ ra manh mối.

Ninh thị tò mò hỏi hắn: "Sao mặt mũi lại cau có thế kia? Nghe Trần Bình nói, con ở trong thư phòng cả buổi chiều, hả?"

Triệu Trầm nhìn mẫu thân, cuối cùng vẫn buông tha cho việc lấy kinh nghiệm từ mẫu thân, trước khi chưa có sự phát triển với A Kết, hắn không muốn để mẫu thân biết.

"Gần đây, xảy ra vấn đề với món nợ, con luôn phải kiểm tra sổ sách. Nương đừng lo lắng, xong việc rồi." Triệu Trầm cười, gấp thức ăn cho Ninh thị.

Ninh thị không nghĩ ngờ, hai mẹ con dùng cơm chiều như ngày thường.

Sau khi ăn xong, Triệu Trầm dìu Ninh thị đi dạo ngoài trang viên, sau khi đưa Ninh thị trở về, hắn xoay người, lại tới thư phòng.

Ngọn đèn sáng dịu nhẹ vẫn cháy đến nửa đêm mới tắt, bóng người in trên cửa sổ cũng biến mất, tiếng bước chân vang lên, Triệu Trầm bọc thư, đi ra cửa. Bên ngoài một mảnh tối đen, bầu trời đêm đầy sao sáng như ngọc. Hắn ngửa đầu nhìn, bỗng nhiên muốn cười, hắn nghĩ tới chuyện tạo dựng sự nghiệp, nghĩ tới báo thù rửa hận, nhưng không ngờ rằng lại có một ngày như thế, vì một nữ nhân viết một phong thư, đêm không thể say giấc.

Trong viện, mùi hoa lan phiêu tán trong không khí, bước chân của Triệu Trầm dần chậm lại, cảm đèn lồng trong tay Trần Bình, ra hiệu cho hắn lui ra.

Trần Bình nói nhỏ thưa vâng, xoay người rồi đi, đi nhanh, lúc đi vòng qua chỗ rẽ nơi hành lang, hắn không nhìn được, quay đầu lại, nhìn thoáng qua.

Hắn thấy thiếu gia nhà mình đứng trước vườn hoa, quay lưng về phía hắn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trần Bình lắc đầu, thu hồi ánh mắt.

Sau khi hắn đi không lâu, trong ánh đèn mờ nhạt, Triệu Trầm cúi người, ánh mắt chậm rãi đảo qua từng đóa hoa lan, nét mặt điềm tĩnh chuyên chú.

Một đêm ngủ tốt, sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Trầm lại đem theo Trần Bình ra

cửa.

Hôm nay, Lâm Hiền tự tay đưa Lâm Trọng Cửu tới đây, để cảm ơn món quà quý giá hắn tặng lúc sinh thần Lâm Trọng Cửu, Triệu Trầm ung dung đáp lời, nói chuyện một khắc, Lâm Hiền cũng rời đi.

Lâm Trọng Cửu lặng lẽ phàn nàn với hắn: "Nương đệ cát ngọc bội Triệu đại ca tặng đệ rồi, nương nói sợ đệ không cẩn thận làm vỡ ngọc bội."

Triệu Trầm mỉm cười, cúi đầu nhìn bé: "Ta lại tặng cho Tiểu Cửu một cái khác nhé, kém ngọc bội kia một chút, được không? Vỡ cũng không sao."

Lâm Trọng Cửu vội vàng lắc đầu: "Không cần không cần, thật ra đệ cũng không có thói quen đeo thứ đó bên người, Triệu đại ca đeo đẹp hơn." Bé không muốn, đôi mắt trong suốt bằng phẳng, không có một chút tham luyến khát vọng.

Có trường tỷ như vậy, sao phẩm chất của đệ đệ có thể kém cỏi chứ?

Triệu Trầm xoa đầu Lâm Trọng Cửu, vẫn để bé ngồi xổm dưới gốc cây như trước, tập trung bình tấn, hắn vừa tựa vào thân cây vừa hỏi: "Hai ngày nay, đại tỷ của đệ sao rồi? Có hay cười không?" Bởi vì xảy ra chuyện, nói về nàng cũng chẳng có gì kỳ lạ, huống hồ Triệu Trầm cũng không có ý định lừa gạt em trai thế tử tương lai.

Hắn yêu cầu khi Lâm Trọng Cửu ngồi xổm, thực hiện trung bình tấn thì không được lộn xộn, quay đầu cũng không được, vì thế, Lâm Trọng Cửu chỉ có thể nhìn thẳng dòng sông ở trước mặt, nói với hắn: "Dạ, ngày hôm qua, dựng và đi đệ đều đến đây, đại tỷ cười rất nhiều, cũng ăn nhiều hơn trước một chút."

Vậy là tốt rồi.

Triệu Trầm lại hỏi thêm.

Ngồi xổm, tập trung bình tấn, học võ công, không biết thời đã trưa từ bao giờ. Triệu Trầm nhìn sắc trời, gọi Lâm Trọng Cửu tới bên cạnh, đưa cho bé bức thư hắn tốn hết bao nhiêu tâm thư để viết, nói với Lâm Trọng Cửu vô cùng bình tĩnh: "Tiểu Cửu, ta cho ngươi đại tỷ viết một phong thư, đệ lặng lẽ đưa cho nàng ấy giúp ta, khi đệ đưa cho nàng ấy, đừng để bất cứ ai nhìn thấy, cũng đừng nói với người thứ ba, đệ có thể làm được không?"

Hai mắt Lâm Trọng Cửu mở thật to.

Nếu bé chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi bình thường, có lẽ bé sẽ đồng ý ngay lập tức, nhưng bé đã giúp Mạnh Trọng Cảnh đưa rất nhiều thứ, truyền lời cho A Kết, bé đã hiểu từ lâu, không nên làm loại chuyện này, từ phi...

Bé ngửa đầu, không thể tin nổi, hỏi nam nhân mặc quần áo hoa ở trước mặt: "Triệu đại ca, huynh, huynh thích đại tỷ của đệ à?"

Triệu Trầm gạt mình, nhìn ánh mắt của đứa trẻ, khuôn mặt nghiêm túc, trả lời: "Ừ, ta muốn cưới nàng làm vợ, Tiểu Cửu có bằng lòng gả đại tỷ của đệ cho ta không?"

Lâm Trọng Cửu không trả lời ngay lập tức, gãi gãi đầu, trong mắt chứa toàn sự mờ mịt.

Bé vẫn cho rằng Mạnh Trọng Cảnh là đại tỷ phu của bé, đại tỷ thích Mạnh Trọng Cảnh, hẳn cũng thích. Nhưng Mạnh Trọng Cảnh lại cưới nữ nhân khác, hẳn đại tỷ bị bệnh, gầy yếu, không thích nờ nự cười... Lâm Trọng Cửu không biết trong lòng trưởng tỷ nghĩ thế nào, bé chỉ thấy, ngay cả người quen biết lâu lắm, mọi người đều quen thuộc như Mạnh Trọng Cảnh, vậy mà Mạnh Trọng Cảnh cũng ức hiếp trưởng tỷ, vậy Triệu đại ca...

"Triệu đại ca, sao huynh lại thích đại tỷ của đệ, hai người cũng chưa gặp nhau mà." Lâm Trọng Cửu hỏi nhỏ.

Triệu Trầm nhìn bé một cái, tò ý khen ngợi, ngồi trên cò, ở bên cạnh bé, nghĩ nghĩ, cười nói: "Không có lý do gì hết, giống như ta thấy đệ vừa ý, ta lập tức thích nàng. Tiểu Cửu yên tâm, ta khác Mạnh Trọng Cảnh, ta sẽ đối với đại tỷ của đệ thật tốt, tuyệt không phụ nàng. Như vậy, đệ có bằng lòng giúp ta không?"

Lâm Trọng Cửu vẫn chưa quyết định chắc chắn. Bé kính trọng và yêu mến nam nhân này, nhưng chuyện này phải nhìn ý của trưởng tỷ, nếu trưởng tỷ không thích Triệu đại ca, bé cũng không có thể lên lút giúp được.

Đối với Lâm Trọng Cửu, Triệu Trầm hiểu cũng khá, không vì sự do dự của bé mà tức giận, chỉ thờ dài: "Như vậy, bây giờ, nếu đại tỷ của đệ không cho đệ giúp ta, sau này ta sẽ không phiền phức cho đệ, có được không?"

Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn gật đầu. Nam nhân này đối xử với bé tốt như, bé nguyện ý giúp hắn một lần, cho dù có bị trưởng tỷ mắng.

Triệu Trầm thở ra nhẹ nhàng, đưa cho Lâm Trọng Cửu bức thư đã được bản thân giấu thật tốt, lại dặn dò bé vài lần, sau đó mới bảo bé quay về nhà.

Ở bên kia, sau khi về đến nhà, Lâm Trọng Cửu không nhận được, chuyện đầu tiên là đi tìm bóng dáng của trưởng tỷ.

Ở phòng bếp, một mình mẫu thân đang chuẩn bị cơm trưa, ở trong sương phòng, Nhị tỷ nằm sấp trên giường, đùa nghịch chiếc hộp đựng trang sức của nàng, trưởng tỷ thì ngồi ở trước bàn đọc sách. Lâm Trọng Cửu không vào, đứng ở cửa, nói với A Kết: "Đại tỷ, nương gọi tỷ xuống giúp nương nhóm lửa kia."

"Ừ, tỷ đi ngay đây." A Kết không nghĩ nhiều, thả sách xuống bàn, đứng dậy đi

ra ngoài.

Mới đến gian ngoài, Lâm Trọng Cửu lặng lẽ kéo nàng sang một bên, lôi phong thư ở trong lòng ra, nói nhỏ với nàng: "Đại tỷ, đây là thư Triệu đại ca nhờ đệ đưa cho tỷ, huynh ấy bảo tỷ nhất định phải xem, nếu không huynh ấy sẽ viết tiếp." Nói xong, sợ trưởng tỷ tức giận, bé nhanh chân chạy mất. Thư bé đã đưa, đại tỷ có đọc hay không cũng chẳng liên quan gì tới bé.

Mãi đến khi Lâm Trọng Cửu biến mất không còn bóng dáng, A Kết mới kịp phản ứng.

Người nọ gửi thư cho nàng?

A Kết cúi đầu, nhìn phong thư mỏng ở trong tay, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là ném phong thư vào trong bếp đốt bỏ, nhắm mắt làm ngơ. Người như hắn sẽ viết gì, không cần nghĩ cũng biết, đơn giản là bắt nàng nghe theo hắn, thậm chí còn chèn ép nàng bị người khác từ hôn.

Bất buộc bản thân quên đi chuyện mình đã bị từ hôn, A Kết nhanh chóng nhét phong thư vào trong tay áo, giả vờ bình tĩnh đi vào phòng bếp. Nhưng khi bước ra khỏi phòng, nàng lại do dự, người nọ thường đến nhà nàng làm khách, lần này, nếu nàng không để ý tới hắn, liệu hắn có thể làm ra những chuyện càng thêm quá đáng hay không?

Nghĩ đến đôi mắt phượng có thể ép người, khi tức giận, trong mắt chứa đầy lệ khí, cả người A Kết rét run, không nhận được mò vào thư phòng ngay bên cạnh.

Khi cài cửa từ bên trong, A Kết lại do dự.

Đọc bây giờ hay để chiều rồi đọc?

Nàng lo sợ bất an, không biết nội dung trong thư khiến nàng hốt hoảng, sợ một lúc nữa sẽ biểu hiện ra sự khác thường ở trước mặt những người trong nhà, nhưng nàng cũng muốn biết rốt cuộc người nọ muốn làm gì, A Kết đi nhanh tới sau giá sách, trốn ở trong bóng tối gần đó, mở thư ra xem. Trên bìa thư không có chữ nào hết, A Kết cẩn mõi, mở miệng thư vẫn được niêm phong kín, lấy thư ở bên trong.

Vừa mới mở bì thư, ngay lập tức, nàng ngửi thấy mùi thơm quen thuộc.

A Kết ngăn người, sau khi mở thư ra nàng cũng không vội vàng xem ngay, mà tiếp tục nhìn vào trong phong thư. Nhìn thấy rõ thứ ở bên trong, trong đầu không nhận được cảm thấy trống rỗng.

Không có bất cứ một suy nghĩ phức tạp nào, thật sự là nàng không có cách nào đem đoá hoa lan màu tím này liên tưởng tới nam nhân sáng giọng kia.

A Kết yêu hoan lan, nhưng không đến mức vì một đóa hoa lan mà trong lòng cảm thấy vui mừng.

Sau sự ngạc nhiên ngắn ngủi, nàng không nhìn xem trong phong thư còn gì nữa, nhanh chóng mở thư ra xem.

Trên giấy chỉ có mấy hàng chữ nhỏ, A Kết cũng không có tâm trạng để quan sát văn phong, nét bút của nam nhân ra sao, chỉ nhú mày đọc:

Ngày xưa say rượu

Mạo phạm bất ngờ

Mặc dù hối hận

Nhưng yêu không đổi.

Biết khanh từ hôn

Ưu tư thành bệnh

Mặc dù yêu thương

Càng thêm vui mừng.

Nhiều ngày bàng hoàng

Cả gan hỏi nhỏ

Lúc này có nguyện gả ta?

Mong được đồng ý

Hứa giải lão bạc đầu

Trọn đời không phụ.

Triệu Thừa viên.

Nghĩ khanh như Mộ Lan.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Trêu chọc

Nhìn chữ như thấy người

Chữ Triệu Trầm cũng giống như con người hẳn, khiến người ta cảm nhận được sự uy hiếp vô hình, không cho phép người khác khinh thường. A Kết định xem xong thì hủy thư ngay lập tức, nhưng khi ánh mắt rơi xuống những hàng chữ nhỏ, lqd trong lòng không nhận được mà nhảy lên, tốc độ cũng chậm dần.

Nàng nghĩ rằng bản thân sẽ nhìn thấy sự chế nhạo, trào phúng và trêu đùa của nam nhân, lại không nghĩ rằng hẳn muốn... Tò tính.

Mà mặc dù cùng là một người, nhưng tâm trạng lại khác nhau, ngòi bút cũng sắc bén khác nhau, vì thế suy nghĩ của nàng cũng lqd không chịu không chế lay động theo mấy hàng chữ mơ hồ.

Say rượu mạo phạm nàng, nàng nghĩ tới việc không thể chống lại sức mạnh của nam nhân, mãnh mẽ xâm phạm, sự tức giận trong mắt hẳn.

Yêu thương, trước mắt nàng lại hiện lên hình ảnh ở Phẩm Lan cư, đôi mắt nam nhân trong trẻo mà lạnh lùng, như gió lqd xuân và tuyết mùa đông, điều đó không nên cùng xuất hiện trên cùng một người.

May mắn à, nàng không nhận được mà cười lạnh, nàng bị người từ hôn, hẳn có gì mà vui mừng?

Nói cái gì mà gả hẳn tới bạc đầu giải lão, ngay cả người quen thuộc, chơi với nàng lqđ từ nhỏ chơi đến lớn còn không thể tin, sao nàng có thể tin đảm ba câu hẳn nói?

Chẳng qua là công tử nhà giàu bày trò dễ người mà thôi.

Đem thư nhét vào bì thư, cất trong tay áo, A Kết vào phòng bếp. Không ngoài dự đoán, mẫu thân cũng không gọi nàng lqđ xuống giúp đỡ, nhưng A Kết vẫn chủ động ngồi xỏm trước bếp, châm củi nhóm lửa, sau đó nhân lúc mẫu thân không chú ý, nhanh chóng vút thư vào trong bếp. Lqđ Phong thư bùng cháy trong ngọn lửa màu vàng nâu, A Kết nhìn ngọn lửa cháy hừng hực, nhanh chóng vuốt sạch phong thư, trong nháy mắt hoá thành tro tàn.

Trong chớp mắt, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trước kia, nàng sợ hẳn, là vì Mạnh Trọng Cảnh, lúc này, nàng đã bị từ hôn, thanh lqđ danh đã thành vậy, hẳn còn có thể làm gì nàng?

Một nhà bốn người ăn bữa cơm trưa, cuối cùng Lâm Trọng Cửu cũng chạy lại, lặng lẽ lqđ nhìn A Kết, lại bị A Kết trừng mắt một cái, Lâm Trọng Cửu lập tức biết việc mình làm không đúng, sau khi ăn xong chủ động đi theo trường tỷ để giải thích.

A Kết không giận dè dè, cả đám đều bắt nạt dè dè vì dè dè tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nàng cũng trách bọn họ.

"Tiểu Cửu, nghe đại tỷ, sau này, mặc kệ ai nhờ dè giúp họ tặng đồ cho tỷ, dè cũng lqđ không được giúp họ, biết không? Đây là lần cuối cùng, lần sau dè còn giúp người ngoài bắt nạt tỷ, tỷ sẽ không lqđ thương dè nữa đâu." A Kết vỗ vai dè dè, dặn dò.

Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn nhận sai: "Nhớ rồi ạ, dè sẽ nghe theo đại tỷ."

A Kết thom vào trán dè dè, khen bé một lúc.

Chạm nhẹ dịu dàng, lòng Lâm Trọng Cửu mềm nhũn, ngồi bên cạnh A Kết, hỏi nàng lqđ với thái độ không chắc chắn: "Vậy đại tỷ có hồi âm cho Triệu đại ca không?"

Khuôn mặt A Kết lạnh lùng, quay mặt về bàn: "Chuyện này dè không cần để ý, nếu lqđ hẳn hỏi dè, dè đã nói ta đốt thư rồi, không thấy nữa. Nếu hẳn còn muốn gửi tiếp, dè không đưa giúp hẳn là được, nếu lqđ hẳn giả dạng làm quân tử, nàng không tin hẳn dám đến nhà nàng để làm phiền.

Lâm Trọng Cửu quay đầu lại, lặng lẽ le lưỡi, nhìn ra ngoài cửa sổ, bé hiểu rõ, lqđ trường tỷ không thích Triệu công tử. Trước kia, Mạnh Trọng Cảnh tặng đồ, tuy trường tỷ nể Mạnh Trọng Cảnh, nhưng mặt tỷ tỷ lại đỏ bừng, rất đẹp, bây giờ, tỷ tỷ không cười, mặt cũng không đỏ mà lqđ trầm xuống nhìn vô cùng dọa người.

Đào mất đã tới ngày mừng sáu.

Lúc ăn điểm tâm, Liễu thị nói với A Kết: "Ngày mai là lễ Khất Xảo (cầu khéo tay), một lúc nữa, ta với phụ thân con lqđ cùng nhau lên trấn trên mua chút đồ, buổi trưa lên nhà dựng ăn cơm, buổi chiều về, buổi trưa, ba tỷ muội các con làm chút đồ ăn nhé."

A Kết gạt đầu, Lâm Trúc nhanh chóng nuốt thức ăn trong miệng xuống họng, vội lqđ vàng nói: "Con cũng đi!"

Liễu thị tròn mắt nhìn nàng: "Ngoan ngoãn chờ ở nhà, đừng có chỉ lo chơi đùa lqđ cho bản thân, làm việc giúp đại tỷ của con nhiều một chút!" Bình thường, cho nó đi thì cũng chẳng sao, nhưng lúc này, lqđ nàng hi vọng đứa con gái thứ hai có thể ở nhà cùng trường nữ, giúp trường nữ hết buồn, có người nói chuyện, còn hơn so với một mình ngồi ngột ngạt.

Lâm Trúc bĩu môi, cò kè nặc cả với mẫu thân, đòi mẫu thân mua ít nho về cho nàng.

Liễu thị đồng ý, lại quay sang dặn dò Lâm Trọng Cửu, học võ công xong phải quay về lqđ nhà ngay, không được đi nghịch nước ở bên ngoài.

Những câu này, Lâm Trọng Cửu cũng nghe chán rồi, vừa ăn cháo vừa gạt đầu cho xong.

Dặn dò ba đứa con xong xuôi, Liễu thị đi ra ngoài cùng với Lâm Hiền, khi đi ngang qua hàng rào, Liễu thị nhìn thoáng con nai cái ở bên trong, nói với Lâm Hiền: "Thiếp thấy, chắc vài ngày nữa, con nai sẽ sinh, lqđ chắc cũng giống ngựa với dê nhỉ?"

Lâm Hiền cười nàng: "Nàng hỏi ta, ta hỏi ai? Chưa thấy nhà ai nuôi mấy con này bao giờ."

Hai vợ chồng lên xe lừa, A Kết và Lâm Trúc cùng nhau thu dọn bát đĩa, Lâm Trọng lqđ Cửu đứng ngoài phòng bếp, học thuộc lòng bài trong sách một khắc, sau đó đi ra bờ sông. Lâm Trúc ra cửa nhìn theo bóng dè dè rồi đi, quay đầu lại, nói với A Kết lqđ bằng thái độ vô vùng hâm mộ: "Sướng nhất là Tiểu Cửu, mỗi ngày đều có thể ra ngoài. Đại tỷ, muội muốn nhìn Tiểu Cửu học võ công, được không ạ?"

"Không được, muội dám đi ta lập tức nói cho nương biết." A Kết lạnh giọng không lqđ đồng ý. Chuyện hiểu lần trước kia, là chiêu trò muội muội gây ra, nếu cho muội muội đi, ai biết muội ấy sẽ lại gây ra hoạ gì.

Lâm Trúc tức giận quay vào nhà.

Thu dọn phòng bếp xong xuôi, A Kết đem quần áo tích cốp trong hai ngày ra, ôm lqđ vào trong viện, ngồi dưới mái hiên giặt quần áo. Nàng không gọi muội muội giúp đỡ, Lâm Trúc tự mình ngồi đợi cũng không được gì, lòi ra sở trường của bản lqđ thân, ngồi trên ghế, bên cạnh là sáu bảy bộ quần áo,

còn có cả váy của chính bản thân thay ra, nàng bỗng nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, đi bụng cái chậu gỗ, ngồi đối diện với A Kết, cùng giặt quần áo với nàng.

Hai tỷ muội nói chuyện câu được câu không, sau đó đổi thành A Kết nhảy xuống nước, sau khi vắt khô quần áo thì đưa cho Lâm Trúc đem đi phơi ra chỗ nắng.

Đến bộ quần áo cuối cùng, A Kết tự đi phơi, không ngờ còn chưa đi đến chỗ dây phơi quần áo, trong hàng rào bỗng nhiên truyền tới tiếng kêu khác lạ của con nai lqđ cái, kêu một lúc lại ngừng một lúc, khiến da đầu các nàng run lên. A Kết nhìn Lâm Trúc, Lâm Trúc cũng quay đầu lại nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra sự lo lắng ở trong mắt đối phương. A Kết cầm quần áo ở trong tay, vội vàng vắt lung tung lên dây phơi, cùng Lâm Trúc lqđ chạy tới trước hàng rào.

Con nai nằm ở trong hàng rào, bốn chân không ngừng cong lên, thấy các nàng đến gần, nó sợ hãi lùi sát vào tường, tránh các nàng, phía sau là...

"Đại tỷ, nó muốn sinh nai con rồi!" Lâm Trúc khẩn trương, túm chặt tay A Kết, giọng nói khẽ run.

Lòng A Kết cũng nhảy lên, tuy nhiên, nàng vẫn nhắc nhở bản thân không cần nhìn lqđ con nai này nhiều như thế, nhưng thích hay không thích, trong lòng nàng vô cùng rõ ràng.

Con nai cái không ngừng đi qua đi lại, lòng của nàng càng thêm lo lắng, vừa giống như hỏi lại vừa giống như tự lẩm bẩm lqđ một mình: "Nương nói nó sinh nai con nên chắc không khác ngựa với dê lắm đâu, chúng ta đi ra xa một chút, để cho nó tự sinh, lát nữa thì tốt rồi." Những con vật lqđ này không phải người, lúc sinh sản không cần người tới giúp đỡ cũng có thể sinh được.

Lâm Trúc gật đầu, nhưng bước chân lại không dời đi, hai tay bấu hàng rào, vừa khẩn trương, hưng phấn lại vừa lo lqđ lắng: "Đại tỷ, muội muốn đứng ở đây nhìn, nhờ đầu nó khó sinh thì sao, chúng ta tìm người giúp nó đi. Năm trước, trâu Lý gia đẻ nghé con, không phải là nhờ người lớn moi nghé ra hay sao? Muội sợ nó gặp lqđ chuyện không may."

A Kết cũng lo lắng, nghĩ nghĩ, giục Lâm Trúc đi mời người: "Nhà Trương Nhị thúc nhiều dê, năm nào cũng sinh dê con, A lqđ Trúc, muội nhanh chóng đi mời Trương Nhị thúc tới đây, chuyện gì chúng ta cũng không biết, cho dù có xảy ra chuyện gì lqđ chúng ta cũng không nhìn ra."

"Dạ, muội đi ngay đây!" Lúc này còn có truyện gì quan trọng hơn, Lâm Trúc không lười nhác một chút nào, xoay người chạy.

Trương gia cách Lâm gia hai con đường, Lâm Trúc dùng vận tốc nhanh nhất của lqđ bản thân để chạy tới đó, đến khi chạy tới trước cửa nhà họ thì thấy Trương Nhị thẩm cũng đang giặt quần áo ở trong lqđ viện. Đầu là người quen, Lâm Trúc trực tiếp nói rõ lý do đến đây: "Nhị thẩm, Nhị thúc con đâu rồi ạ? Con nai cái nhà chúng con đang sinh nai con, cha mẹ con cũng không ở nhà, con muốn nhờ Nhị thúc sang nhà con, nhìn giúp con một chút!"

Trương Nhị thẩm vừa nghe, lau tay, đứng lên ngay lập tức, vừa đi ra ngoài vừa nói lqđ với thái độ vô cùng chán nản: "Thật không khéo, hôm nay, hán đi họp chợ mất rồi, đi, nhị thẩm đi sang đó với con, nhìn xem thế nào." Nàng đã nhìn thấy con nai lqđ của Lâm gia, nó lớn hơn con dê một chút, nếu nó gặp chuyện không may nàng có thể moi giúp ra.

Trương Nhị thẩm nuôi dê rất tài, là người con dâu tài nỏi nổi danh ở trong thôn, lqđ trong lòng Lâm Trúc cũng thấy bình tĩnh, đi về cùng nàng, tới chỗ ngõ, đúng lúc đó nhìn thấy Mạnh Trọng Cảnh đi từ trong nhà đi ra, có thể là thấy nàng vội vàng, hán lqđ lập tức đứng lại, bộ dáng muốn hỏi lại không dám mở miệng. Lâm Trúc hừ lạnh một tiếng, trốn sang bên cạnh Trương Nhị thẩm, chẳng muốn liếc mắt nhìn thêm một lần.

Trương Nhị thẩm quan sát hai người, ngầm thương xót. Thật ra, Mạnh Trọng lqđ Cảnh với đại a đầu Lâm gia đều rất tốt, ai có thể đoán được nửa đường lại xuất hiện cái loại có đầu óc như Như Nương chứ? Nhưng nàng chỉ là người ngoài, lqđ không thể tham gia vào chuyện này được. Mạnh Trọng Cảnh chịu khó lại nhiệt tình, ở trong thôn, nhân duyên của hán cũng không tệ, ngay cả khi không nói tới lqđ chuyện hán làm, mọi người âm thầm nói xấu với nhau thì bề ngoài vẫn đi lại với nhau, Lâm Hiền cũng không phải loại người mà người qua lại với hán thì đừng để ý tới chúng ta.

Hai người nhanh chóng đến Lâm gia, tới trước cửa, lòng A Trúc nhắc lên, nhân lúc lqđ A Kết vội vàng gọi Trương Nhị thẩm, nàng đề lên lút trốn mất rồi.

Cạnh sông Bắc Hà, Lâm Trọng Cảnh im lặng ngồi xổm tập trung bình tấn, cách đó lqđ không xa, Triệu Trầm tựa vào thân cây, vẻ mặt không chút thay đổi.

Hán vắt hết óc để viết thư cho nàng thì nàng lại đốt.

Nếu nàng không thèm nhìn mà đốt luôn, chứng tỏ nàng hận hán đến mức không lqđ muốn có bất cứ một sự liên quan nào tới hán.

Nếu nàng xem rồi mới đốt, nhưng đối với sự giải thích, bày tỏ của hán, nàng lại không tiếp nhận.

Hán cũng không biết nên tức giận lòng nàng ác độc, hay may mắn khi nàng không đứng ngay trước mặt hán để cự tuyệt.

Viết thư nàng không cảm kích, gấp mặt lại không dễ dàng, vẫn không thể ép nàng...

Triệu Trầm nhìn về hướng bờ sông, chỉ có thể tự nhắc nhở bản thân về kết cục của lqđ phụ thân khi ép cưới khi, mới có thể kiềm chế được sự kích động muốn uy hiếp của nàng.

Từ xa truyền đến tiếng bước chân, Triệu Trầm giương mắt nhìn lại, thấy một cô lqđ nương mặc váy hạnh màu đỏ, tim hán đập thật mạnh, không nhịn được đứng thẳng, nhưng ngay sau đó, hán phát hiện người tới không phải là nàng, mà là muội muội của nàng. Triệu Trầm bình tĩnh nhìn Lâm lqđ Trúc

chạy càng ngày càng gần, tâm trạng bắt đầu xoay vần. Lâm Trọng Cửu vẫn là đứa bé ngoan, trường tỷ nói gì bé nghe cái đó, nhưng em gái nàng đúng là người thông minh, có lẽ hẳn có thể tìm được chút thuận lợi từ nàng?

"Tiểu Cửu, không cần ngồi xổm nữa, Nhị tỷ của đệ đến kia."

Thật ra, Lâm Trọng Cửu đã nhìn thấy từ trước rồi, lúc này được cho phép, lập tức

chạy ra cánh rừng, hỏi Lâm Trúc: "Nhị tỷ sao tỷ lại tới đây?"

Lâm Trúc quét một vòng, nhìn nam nhân cao lớn đứng ẩn người sau tàng cây, sau đó mới gào lên: "Tiểu Cửu, con nai cái nhà chúng ta muốn sinh nai con rồi, đệ..."

Nàng còn chưa nói xong, Lâm Trọng Cửu đã chạy ra ngoài, chạy được vài bước đã vội dừng lại, quay đầu gọi to: "Triệu đại lqđ ca, đệ về nhà một chút xem sao, có được không ạ?"

Triệu Trầm đi từ trong rừng đi ra, nhìn về phía Lâm Trúc: "Bá phụ bá mẫu không ở nhà?" Nếu ở nhà, chắc sẽ không cho thứ nữ tới nơi này.

Lâm Trúc gật đầu: "Cha mẹ ta lên trấn trên rồi, trong nhà không có trưởng bối, ta đi lqđ mời người trong thôn tới giúp đỡ nhưng người ta lại không ở nhà, thế từ người đó qua nhìn giúp rồi. Ta sợ nai cái gặp chuyện không may, Tiểu Cửu sẽ đau lòng, lên muốn gọi đệ ấy về nhìn nó. Triệu công tử, nếu không hôm nay nghỉ sớm lqđ được không?" Sự kiêng dè của A Kết trái ngược với sự kính trọng của Lâm Trọng Cửu, đối mặt với Triệu Trầm bằng thái độ ung dung thẳng thắn vô tư, Lâm Trúc mở to đôi mắt hoa đào, to gan nhìn thẳng hắn.

Triệu Trầm vô cùng thoải mái. Hắn muốn cưới A Kết, đương nhiên hi vọng em vợ lqđ tương lai nhìn hắn như người một nhà, nếu Lâm Trúc khách khí, ngược lại chứng minh, trong lòng nàng chỉ coi hắn như khách.

"Triệu công tử, chúng ta đi trước được không?" Hắn không nói lời nào, Lâm Trúc lqđ đi tới bên cạnh Lâm Trọng Cửu, nắm tay đệ đệ, xin phép Triệu Trầm.

Triệu Trầm nhìn nàng, nhắc chân đi theo: "Ta đi theo các người, ta có người quen hay nuôi nai, có lẽ có thể giúp các người chút gì."

Lâm Trọng Cửu mừng rỡ, bỏ tay Lâm Trúc chạy đến bên cạnh hắn, hưng phấn lqđ nói: "Vậy chúng ta cưỡi ngựa về nhà đệ được không?" Sinh nai con đó, nghĩ tới chuyện đó, bé không thể đợi được nữa rồi.

Triệu Trầm lắc đầu, ra hiệu cho bé tới bên cạnh mình, nhưng đi nhanh hơn một lqđ chút, không giải thích nguyên nhân.

Lâm Trúc cố ý đi sau vài bước, ánh mắt rơi trên bóng dáng của nam nhân, khoe lqđ miệng hơi nhếch lên. Các phương diện của Triệu công tử còn hơn khối Mạnh Trọng Cảnh, nếu trường tỷ có thể gả cho hắn, lqđ ngang với việc tát một cái thật mạnh vào mặt Mạnh Trọng Cảnh, cho cái tội bội tình bạc nghĩa của hắn, cho hắn biết, không có hắn, trường tỷ của nàng còn có thể gả cho người tốt hơn hắn nhiều!

Huống chi, người này rõ ràng có ý với trường tỷ.

Tâm trạng của Lâm Trúc rất tốt.

Nhưng A Kết lại rất lo lắng.

"A Kết, cái thai này của con nai cái này không tốt đâu, con xem, lúc con nai sinh lqđ không khác con sơn dương là mấy, ở trường hợp như bình thường thì chắc đầu với hai chân trước của con nai con phải thò ra rồi chứ, nếu không thì không tốt đâu. Con xem, nước ối của nai cái cũng vỡ rồi, thế mà mới thò ra hai cái chân, tiếp lqđ tục như vậy thì không tốt... Được, nói với con, con cũng không hiểu, nhanh bụng chậu nước tới đây, lại chuẩn bị mấy dây vải sạch nữa!"

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng bệch của A Kết không dám nhìn con nai cái, Trương Nhị thăm vội vàng sai nàng đi làm việc khác.

Người lớn sai bảo, A Kết dường như tìm được người đáng tin cậy, vội vàng đi chuẩn bị.

Trương Nhị thăm tiếp tục đứng ở ngoài hàng rào, nhìn chằm chằm con nai cái, A Kết đem đồ tới, nàng nhanh chóng rửa lqđ tay, để A Kết cầm dây vải đi vào cùng với nàng. A Kết muốn hỏi xem có cần nàng làm gì không phải hay không nhưng Trương Nhị thăm nói xong đã lập tức mở cửa đi vào, căn bản không cho nàng thời gian mở miệng, nàng đành phải đứng lqđ phía sau, chịu đựng sự khó chịu nơi lồng ngực.

"Đóng cửa lại, cẩn thận nó chạy mất!" Trương Nhị thăm cũng không quay đầu

lại, dặn dò nàng.

A Kết vội vàng làm theo lời Trương Nhị thăm nói, tay khăn trương run run.

Trương Nhị thăm có ý định giúp con nai này đẻ, trong nhà nuôi hơn mười con dê, loại việc như thế nàng thường làm, coi lqđ như là lão luyện. Đáng tiếc con nai hoang dã này không giống gia súc nuôi trong nhà, nó không ngoan ngoãn nghe theo lời mình nói, Trương Nhị thăm chưa tới gần, con nai đã lập tức né tránh, cùng nàng lqđ chơi đùa, chạy đến chạy đi. Trương Nhị thăm mới hơn bốn mươi tuổi, thân thể rắn chắc, ngay từ đầu, nàng tự rằng có thể bắt được nó, cũng không nóng nảy, chạy cùng nó hai ba vòng, sau khi suýt bị lqđ con nai cái đạp cho một phát, nàng lập tức buông tha, giục A Kết tới giúp

nàng: "A Kết, nhanh lên, mau giúp ta ngăn nó lại!"

A Kết rất muốn giúp, nhưng tinh thần của con nai cái chẳng giống loại sắp đẻ tí nào, nó hăng hái chạy tới mức nàng đứng một chút mà mặt đã trắng bệch, lùi sang một lqđ bên tránh nó. Trương Nhị thở hổn hển, vỗ đùi, dỗ nàng: "Rốt cục con có muốn con nai này nữa không, nếu tiếp tục trì hoãn, không cẩn thận, cả mẹ cả con cũng không giữ được đâu!"

A Kết rùng mình, nhìn con nai, nhìn đôi mắt uor ướt, long lanh của nó, chấp nhận.

Vì thế, khi Triệu Trầm đi vào cửa Lâm gia, chỉ thấy ở trong hàng rào, một cô nương mặc váy trắng, hai mắt nhắm chặt, gờ lqđ tay, lao tới trước mắt con nai, giống như liều mạng.

Nhưng cuối cùng, nàng cũng không hoàn thành, thấy bản thân sắp lao vào nó, nàng bắt ngờ lách mình, lao sang một bên lqđ tránh nó, cử chỉ và tốc độ của nàng giống như chú thỏ hoang đang sợ hãi.

Triệu Trầm buồn cười, nhưng nhanh chóng giật tái mặt, bước nhanh tới hỏi nàng: "Các người đang làm cái gì?"

Hắn xuất hiện vô cùng bất ngờ, Trương Nhị thẫn thờ ngạc nhiên, "Người, người là lqđ Triệu công tử, người dạy võ công cho Tiểu Cửu?" Ngày ấy, khi Lâm gia mời khách, đứng từ xa, nàng nhìn thấy một lần.

Triệu Trầm gật đầu với nàng, nhìn về phía A Kết.

Tuy cố gắng chịu đựng nhưng nơi đây mất hẳn, vẫn lộ ra ngọn lửa sáng rực. Nóng lqđ cháy, muốn hỏi nàng vì sao không đồng ý, lại không muốn bị nàng nhìn ra tình ý trong lòng. Muốn hỏi nàng, tội gì vì một người đàn ông không thể dựa vào mà gây thành như vậy, lại không lqđ muốn nhắc tới chuyện khiến nàng đau lòng. Muốn đi tới ôm lấy nàng, bắt nàng nhìn thẳng mình, lại không thể làm, không nói tới chuyện có người ở xung lqđ quanh, ngay cả khi không có ai, hắn cũng không thể dọa đến nàng.

Trong lòng nam nhân xoay chuyển ngàn lần, nhưng đối với A Kết, chẳng qua chỉ là lqđ một cái chớp mắt ngắn ngủn, lúc này, nàng vẫn ở trong tình trạng sợ hãi khi nhìn thấy nai chạy, ngay cả khi Triệu Trầm xuất hiện cũng không thể khiến nàng sợ hãi quá mức. Sau khi mở to mắt, nàng lặng lẽ tròn mắt, lườm muội muội đứng ở bên kia, đang giả vờ tỏ vẻ vô tội, quay đầu lại, giải thích: "Nai cái khó sinh, ta và nhị lqđ thẩm nhi đang bắt nó, nơi đây bản thủ, Triệu công tử mau vào trong phòng ngồi đi."

Ở trước mặt người ngoài, nàng cũng không thể lá mặt lá trái với hắn.

Triệu Trầm cũng không đi, trực tiếp mở cửa chuồng nai, vừa đi vào vừa nói: "Đại cô nương ra ngoài đi, ta tới giúp đỡ, lúc này, con nai cái đang ở trạng thái điên lqđ cuồng, cô không thể giữ nó được đâu."

A Kết nhủ vậy, không muốn nhận sự giúp đỡ của hắn, ở bên kia, Trương Nhị thẩm cũng không có tâm trạng nghe bọn họ đẩy đến đẩy đi, vừa nghe thấy Triệu lqđ Trầm nói muốn giúp đỡ, nàng nói vô cùng vui vẻ: "Này... này, Triệu công tử đồng ý giúp đỡ, vật là nhất rồi. A Kết, con đi ra đi, Triệu công tử người, người, nếu không lqđ người thay quần áo đi, mặc quần áo cũ của phụ thân Tiểu Cửu được không? Tránh cho lúc nữa, quần áo bị bẩn." Vừa nhìn đã biết vài bộ quần áo kia là đồ tốt, làm hồng thì không tốt đâu.

"Không sao." Triệu Trầm tiện tay đem vật áo buộc vào hông, khi ngẩng đầu vẫn thấy A Kết do dự, hắn mặc kệ nàng, gờ tay lqđ đóng cửa lại, phối hợp với Trương Nhị thẩm, cùng nhau bắt nai. Con nai cái chạy loạn khắp mọi nơi, trong lúc đuổi theo, không biết cố ý hay vô tình, nam nhân chồ A Kết hai lần, đều gần sát nhau, lần này lqđ không cần hắn gục, A Kết cũng vội vàng chạy ra ngoài, muốn về phòng nhưng lại bị Lâm Trúc tóm lại, đứng đó, cùng nhìn vào trong. A Kết lặng lẽ vùng vẫy, Lâm Trúc không biết làm thế nào, hỏi nàng: "Triệu công tử và nhị thẩm đều ở lqđ đây giúp chúng ta, đại tỷ không đứng ở ngoài nhìn, chẳng lẽ muốn lười biếng, chạy vào phòng?"

Nhất thời, A Kết cũng không phản đối, suy cho cùng vẫn lo cho con nai cái, rừ mi nhìn hàng rào một lát lại giương mắt, nhìn vào bên trong.

Hề là nam nhân đều thích thể hiện tự thể oai hùng, khoẻ mạnh, hưng phấn trước mặt cô nương mình thích, Triệu Trầm lqđ cũng không ngoại lệ, hắn có thể dùng tay không đánh chết một con hổ uy mãnh nhưng việc đơn giản như lao tới bắt một lqđ con nai cái sắp sinh lại là lần đầu tiên, đuổi theo sai con nai cái lại vô cùng nhếch nhác, cho dù hắn từng tự tay giết con mồi, cũng cảm thấy không khoẻ, sắc mặt trắng bệch.

Đứng ở bên ngoài, A Kết nhìn vào, lúc này cũng hơi đồng cảm với hắn, một thiếu gia nhà giàu sống an nhàn sung sướng, tội gì phải thế?

Sau thời gian ngắn ngủi để thích ứng, lqđ Triệu Trầm cúi người bắt một chân trước của con nai, con nai không ngoan ngoãn chịu trói, gờ chân trước còn lại lên, đá lqđ hắn, đồng thời cúi mình, dụng đầu lao vào ngực hắn. Triệu Trầm quỳ trên mặt đất, bị đá một cái thật mạnh, nhân cơ hội đó, hắn lqđ nhanh chóng ôm cổ con nai, sức của hắn rất mạnh, nhất thời, chân trước của con nai bị ép quỳ trên đất. Lúc này, Triệu Trầm chẳng có tâm trạng để lo lắng có dáng vẻ của mình, tròn tròn mắt, nói với nông phụ đang đứng nhìn ở bên lqđ cạnh: "Sau đó, muốn làm thế nào?"

Cả bộ quần áo hoa trên người hắn dính đầy vết bẩn và tro bụi, cứ thế quỳ ở đằng kia, trời sinh khuôn mặt hắn quá tuấn tú, lqđ lại có một chút cảm giác của nam tử nhà nông.

Trương Nhị thẩm hoàn hồn, vừa chạy tới vừa nói: "Triệu công tử giúp ta giữ nó là được rồi, chuyện còn lại cứ giao cho ta, lqđ người, người cứ nhìn về phía trước, nghìn vạn lần đừng quay về phía sau." Công việc như vậy, nói trắng ra, cũng chả khác đỡ đẻ cho nữ nhân là mấy, Triệu lqđ công tử là khách quý của Lâm gia, dù sao cũng không thể dọa người ta được.

Mặc dù Triệu Trầm không hiểu cụ thể nên không đỡ đẻ được, đại khái cũng có thể lqđ đoán ra một chút, không cần Trương Nhị thẩm nhắc, hắn đã

ngiêng đầu nhìn về phía trước.

Phía trước là cây hồng và hàng rào bằng gỗ, hấn quay đầu, khi nhìn qua A Kết, hấn lập tức dừng lại, ánh mắt to gan lớn mật, không hề kiêng dè.

Hôm nay hấn làm nhiều như vậy, đều vì nàng.

Chống lại ánh mắt hung ác, không thèm che dấu của nam nhân, cả người A Kết lqđ ngây ngẩn, nhất thời quên né tránh, nhìn hấn với ánh mắt không thể tin. Thật ra, hai người chỉ gặp nhau vài lần, chưa nói lqđ mấy câu, thời gian ở chung cũng không dài, ít nhất A Kết cũng thấy, nàng không biết một chút nào về tính cách nam nhân này, nhưng lúc này, nàng không biết hấn không cố gắng che dấu hay vì nguyên nhân nào khác, vậy mà ở trong ánh mắt lqđ hấn, nàng nhìn thấy một tia... giận dữ?

Muốn nói cho nàng biết, hấn hạ mình, làm những việc này đều vì nàng? Vì nàng mà làm, nhưng trong lòng cũng không tình nguyện, bởi vậy mới giận dữ.

A Kết mở to mắt, hấn thích giúp một tay đấy chứ, nàng không bắt hấn làm mà.

Cảm thấy ánh mắt của nam nhân vẫn không rời khỏi mình, A Kết hơi nín thở, lqđ rút cánh tay đang bị muội muội ôm chặt, nhỏ giọng nói: "A Trúc, muội ở đây người nhìn nhé, ta đi chuẩn bị nước cho Triệu công tử và nhị thẩm, một lát nữa lqđ làm xong, ta quay lại ngay."

Lâm Trúc không buông tay, ghé vào tai trường tử, thì thầm: "Đại tỷ, rõ ràng là Triệu đại ca nể mặt tỷ mới cố gắng chịu đựng, nếu tỷ đi, tỷ không sợ hấn không lqđ vui, không giúp chúng ta nữa à?" Nếu đổi thành bất cứ nam nhân nào ở trong thôn, chạy tới giúp Trương Nhị thẩm, lqđ nàng cũng chẳng bao giờ thay đổi sắc mặt, nhưng đường đường là một công tử phú quý lại tài giỏi, vì trường tử mà làm đến mức này, không chê bản không chê mùi khó ngửi, quý ở đó, giúp Trương Nhị Thẩm, Lâm Trúc hoàn toàn chấp nhận nam nhân này, thật lòng thật dạ, đôi giọng gọi hấn là đại ca"

"Muội đừng nói bậy!" Ở trước mặt nam nhân, nói loại chuyện này, mặc dù đối

phương không nghe thấy, khuôn mặt A lqđ Kết vẫn không nhin không được mà nóng lên, vuron tay véo Lâm Trúc một cái, chuẩn bị rời đi"

Nhưng lúc này, trong hàng rào, Trương Nhị thẩm nói vô cùng mừng rỡ: "Ra rồi, ra rồi, cuối cùng cũng ra rồi!"

Hai tỷ muội cùng quay lại nhìn, khi quay đầu, trong lòng cũng rất vui mừng, nhưng mới nhìn một cái, không hẹn mà cùng lùi ra phía sau vài bước, cùng nhau che lqđ miệng chạy mất, chỉ chừa lại Lâm Trọng Cửu đứng lại đó với sắc mặt trắng bệch, bé trai dường như đang cố gắng kiên trì quan sát chú nai con của bé.

Trương Nhị thẩm nhìn bóng lưng của hai tỷ muội A Kết tỷ, cười ha ha: "Này, hai chị em nhà con, có gì mà phải trốn?"

Nàng cười rất thoải mái, đáng tiếc không ai hòa theo nàng.

Đôi mắt Triệu Trầm nhìn phía trước, thờ bình tĩnh, hỏi nàng: "Còn cần ta làm gì nữa không?"

"Không cần không cần, Triệu công tử nhanh đi rửa ráy đi, một lát nữa, quay lại nhìn là được, khi đó, chắc con nai con có thể đứng lên rồi." Tuy không phải là nai lqđ nhà mình nhưng Trương Nhị thẩm vẫn rất vui vẻ, vừa thu dọn vừa cười hì hì.

Một chút tâm trạng muốn cười, Triệu Trầm cũng không có, đứng lên, cả khuôn mặt xanh mét, ánh mắt bay qua hàng rào lại nhìn về phía A Kết.

A Kết vừa dừng lại, đang định vào phòng bếp mức nước, bỗng thấy Triệu Trầm đi nhanh tới chỗ nàng, khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng, đôi mắt phượng càng thêm nguy hiểm.

Biết rõ đối phương không có cách nào để đường đường chính chính bắt nạt mình, nhưng A Kết vẫn bùng lên suy nghĩ muốn chạy đi.

Nàng nhắc chân muốn đi.

Triệu Trầm bước nhanh tới, đứng ngăn trước người nàng, khi A Kết sợ tới mức khuôn mặt trắng xanh, lo lắng đối lqđ phương sẽ động ta động chân với nàng, lại nghe thấy nam nhân hỏi nàng với giọng điệu trêu chọc: "Là do khuôn mặt ta xấu xí như hung thần ác sát, nên nàng mới sợ như thế?"

A Kết ngạc nhiên, ngẩng đầu.

Triệu Trầm cười với nàng bằng nụ cười quen thuộc, xoè tay ra cho nàng xem: "Người bản thủ, nàng bưng nước cho ta đi."

Hôm nay nắng to, hấn đứng ngược chiều với ánh sáng, cặp mắt phượng từng khiến nàng sợ đến run người giờ phút này chứa đầy ý cười, vì nó mà khó nén nổi sự dịu dàng.

Có lẽ là do ánh mặt trời quá chói lóa, trong đầu A Kết bỗng cảm thấy hốt hoảng.

Hấn, giọng nói của hấn, sao lại quen thuộc đến thế?

Giống như phụ thân trở về, thuận miệng dẫn dò mẩu thân vậy..

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Bá đạo

Tuy ngạc nhiên nhưng từ đầu tới cuối, vẻ mặt của hắn lại trái ngược hoàn toàn, lqđ dưới ánh mắt nóng bỏng của hắn, A Kết nhanh chóng lấy lại tinh thần, không nói một lời, đi về phía phòng bếp.

Hắn giúp đỡ cũng được, hắn mỉm cười dịu dàng cũng được, ở trong mắt nàng, hắn vẫn là công tử ăn chơi trác táng hay ép lqđ buộc nàng, từng khiêu khích vị hôn phu của nàng, nói muốn đoạt nàng.

Nàng và Mạnh Trọng Cảnh không còn liên quan tới nhau nữa, nhưng điều này không có nghĩa là những chuyện Triệu Trầm đã lqđ làm không có liên quan gì tới nàng. Nam nhân có thể ép buộc nữ tử con nhà hoàng giả cho hắn, tính cách hắn thế lqđ nào còn không nhìn ra hay sao? Chẳng qua nàng bị từ hôn, nhìn thấy hắn, công tử nhà giàu tuần tú lễ phép, nàng sẽ bắt lấy cơ hội, tiếp thu tấm lòng giả dối của hắn hay sao.

Hư vinh lại tự cho là đúng.

Xoay người, bước vào phòng bếp, A Kết cũng không thèm quay đầu lại, liếc mắt một cái.

Sắc mặt Triệu Trầm xanh mét.

Mới đi ra khỏi hàng rào, phát hiện nàng muốn tránh hắn, hắn không hề nén nổi sự tức giận, đi thẳng đến chỗ nàng. Vì nàng, lqđ ngay cả loại chuyện này hắn cũng làm, vậy mà nàng còn không chịu cho hắn sắc mặt hoà nhã? Nhưng khi từng bước từng bước tiếp cận nàng, nhìn bộ dáng sợ hãi của nàng, hắn lại cảm thấy buồn cười, lqđ không nhịn được muốn trêu chọc nàng. Như hắn dự đoán, nàng sùng sốt, ngơ ngác nhìn hắn, lộ ra khuôn mặt trắng nõn, đôi môi hồng nhuận cho hắn nhìn, gọi lên khoảng khắc nhu mì ngày ấy. Một hồi ức dịu dàng. Trong lòng càng thêm mềm lqđ mại, hắn dùng ngôn ngữ tôn trọng nói với nàng, lại không đoán được nàng vẫn thờ ơ như cũ.

Thật sự là hắn không có nhiều kiên nhẫn đâu.

Ở đây có người ngoài, Triệu Trầm không có ý định dây dưa với A Kết, hắn quét mắt nhìn cửa phòng bếp một lần, lại quay lại lqđ đứng trước hàng rào, đứng cạnh Lâm Trọng Cửu, cùng bé nhìn hai con nai, một lớn một nhỏ. Cho Trương Nhị thăm nhìn, lqđ cũng là cho hai chị em Lâm gia nhìn, cũng không thể để cho các nàng cảm thấy, một đứa trẻ mà hắn cũng không bằng.

Nai con đã được Trương Nhị lau chùi gần xong, nghiêng người trên mặt đất, đứng lên cũng không nổi, đáng thương tội lqđ nghiệp vô cùng. Nai mẹ vẫn chưa đi tới gần gũi với nai con, mà lại đi đến bên tường, mắt nhìn nai con chăm chăm, lqđ không biết đang suy nghĩ gì.

Lâm Trọng Cửu lo lắng, hỏi Triệu Trầm: "Triệu đại ca, tại sao nai mẹ không chăm sóc nai con ạ?"

Mắt Triệu Trầm nhìn vào bên trong nhưng lòng lại không ở đây, căn bản là chẳng lqđ biết bé hỏi gì.

Lâm Trọng Cửu còn muốn hỏi lại nhưng Trương Nhị thăm đã kêu bé đi lấy cái lqđ xẻng. Lâm Trọng Cửu đành phải đi, vào trong nhà, đem cái xẻng lớn ra. Trương Nhị thăm cũng nghe thấy câu hỏi của bé, vừa dùng xẻng hót những thứ bẩn ra lqđ ngoài, vừa cười vừa giải thích: "Tiểu Cửu đừng vội, bây giờ, trên người nai con có mùi của con người, nai mẹ không muốn lqđ gần gũi với nó, chúng ta đi trước đứng sang một bên đi, đừng cho nó thấy, một lát nữa, nó sẽ chăm sóc nai con thôi."

Lâm Trọng Cửu lập tức yên tâm, giúp Trương Nhị thăm đóng cửa hàng rào, lưu luyến nhìn nai con, quay đầu lại, lqđ nói: "Triệu đại ca, chúng ta vào trong phòng chờ đi?"

Triệu Trầm lắc đầu, liếc mắt, nhìn phòng bếp một cái, nói với bé: "Tiểu Cửu đi vào trước, tìm một bộ quần áo của cha đệ, lqđ một lúc nữa, rửa tay xong, cho ta mượn để thay."

Lâm Trọng Cửu nhìn vết bẩn dính trên quần áo hắn, lập tức đi ngay.

Triệu Trầm nhìn Lâm Trúc đứng cách đó không xa, ánh mắt nhìn thẳng, hắn hướng lqđ về phía cửa phòng bếp, gương cầm lên, mỉm cười, cực kì hiền lành.

Hắn không khách khí như thế, Lâm Trúc cười trộm, cũng không giả vờ hồ đồ, nhỏ giọng dặn hắn: "Trương Nhị thăm đi ra lqđ kênh ở hướng Bắc ném đồ, đại khái là sau nửa khắc mới về." Sau đó, nói thật to: "Triệu đại ca, huynh cứ từ từ, Tiểu Cửu không biết nên tìm quần áo loại nào, ta đi giúp nó." Chạy vào với bước chân nhẹ lqđ nhàng.

Chân trước của Lâm Trúc vừa chạy vào phòng thì ở sau lưng, Triệu Trầm đã tới cửa phòng bếp.

A Kết đang ở trong mức nước, thấy hắn bất ngờ xuất hiện, sợ tới mức cái gáo lqđ trong tay rơi xuống đất, không nhịn được mà trốn sau lu nước, cảnh giác hỏi lqđ hắn: "Người lại muốn làm gì?" Trên miệng lu nước được đặt bằng cái thớt, khi nói chuyện, A Kết lờm một cái, lập tức vươn tay cầm dao

phay.

Sự mờ ám của nàng không thoát khỏi ánh mắt của nam nhân, Triệu Trầm cười lạnh, lqđ tựa vào cửa, nghiêng đầu hỏi nàng: "Ở trong mắt nàng, ta kinh khủng thế à?"

Giọng nói lạnh lẽo, vẻ mặt bình tĩnh nhưng lại toát lên khí thế uy nghiêm, uy hiếp người khác, là đáng sợ mà A Kết vô cùng quen thuộc.

A Kết không nói chuyện, quay đầu giục hấn: "Nước rửa mặt đã chuẩn bị xong rồi, mời Triệu công tử vào trong viện ngồi lqđ chờ, đừng khiến người ngoài hiểu lầm."

Thời gian eo hẹp, Triệu Trầm không muốn cãi nhau với nàng, đứng sau lưng nàng, lqđ nhỏ giọng hỏi: "Ta gửi thư cho nàng, rốt cục nàng có đọc không?"

A Kết lập tức quay đầu lại nhìn hấn: "Không đọc..."

"Không đọc thì ta nói lại cho nàng nghe lần nữa là được." Triệu Trầm bá đạo đi lqđ vào, không để ý tới sự cự tuyệt của A Kết, nói tiếp: "Ngày ấy mạo phạm nàng, một phần là do muội muội nàng hỏi thăm ta lqđ nên ta có chỗ hiểu lầm, thứ hai là do uống vài ly rượu với bá phụ, nhưng cho dù thế nào cũng là ta mạo phạm nàng, ta không cầu mong nàng tha thứ, lqđ chỉ muốn cho nàng biết ta cũng tự trách bản thân. Bây giờ nàng cũng không có hôn ước, ta trình trọng cầu hôn với lqđ nàng, chỉ cần nàng đồng ý, ta lập tức đi mời bà mối đến nhà, sau đó..."

"Không cần nói, nếu người tự trách, ta không trách người, được chưa? Nhưng ta sẽ không gả cho người, người không cần lqđ lời thôi." A Kết cũng cắt ngang lời hấn, lời ít mà ý nhiều.

Triệu Trầm nấp máy môi, đè nén sự kích động của bản thân, mắt nhìn nàng chăm lqđ chăm hỏi: "Vì sao không nguyện ý gả cho ta? Ta sẽ đối xử với nàng thật tốt."

Thật sự là A Kết không muốn để ý nam nhân này, không đề cập tới chuyện hấn đã đối tốt thế nào với nàng, chẳng lẽ bởi vì lqđ hấn đối tốt với nàng, mà nàng nên gả cho hấn hay sao?

Biết hấn không nhận được lời giải thích sẽ không chịu bỏ qua, A Kết nhìn bếp lò, lqđ nói: "Thứ nhất, gia thế Triệu công tử hiển hách, mà ta chỉ muốn cuộc sống thôn quê nhạt nhẽo, Triệu công tử không thích hợp với ta, với Triệu công tử, ta chẳng có lợi lqđ chút nào. Thứ hai, Triệu công tử áo mũ chỉnh tề có phong thái của người quân tử, cử chỉ hành động... Thứ lỗi cho ta nói thẳng, trong lòng ta không thích, lqđ bởi vậy không muốn gả, mong Triệu công tử tìm mối nhân duyên khác."

Nàng ăn ngay nói thật, Triệu Trầm vẫn chưa tức giận, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, thậm chí giọng nói còn dịu dàng hơn nhiều: "Gia thế, dòng dõi dưỡng và di của lqđ nàng cách xa nhà, nhưng phu thê bọn họ vẫn ăn ái nhiều năm, có thể thấy được đây cũng không phải là vấn đề, chỉ cần nàng làm thế tử của ta, công việc bên lqđ trong bên ngoài, ta sẽ thay nàng chuẩn bị thật tốt. Về tính cách, ta không nói bản thân là người tốt, nhưng ta nhất định sẽ đối với thế tử của mình thật tốt, cuộc đời này sẽ không phụ nàng. A Kết, ta biết lúc lqđ này nàng căm ghét ta, nàng hãy cho ta thời gian, ta sẽ khiến nàng thích ta." Hấn chưa dỗ nữ nhân bao giờ, trước khi đạt được lòng của nàng, lời này, hấn chỉ nói bây giờ, nàng đồng ý là tốt nhất, nếu nàng không đồng ý, hấn sẽ không cho nàng cơ hội thứ hai để cự tuyệt hấn đâu.

Về mặt nam nhân nghiêm túc, A Kết chỉ cảm thấy ông nói gà bà nói vịt: "Người nghĩ thế nào tùy người, dù sao ta sẽ lqđ không gả cho người, việc gì người phải..."

"Người vẫn thích hấn, phải không?" Liên tục bị từ chối, sự nhẫn nại cuối cùng của Triệu Trầm cũng bị khô kiệt, đi nhanh tới chỗ nàng.

Thân hình hấn cao lớn, con đường trước mặt đều bị hấn chặn mất, A Kết không chỗ có thể trốn, sợ lại bị hấn bắt nạt, nàng lqđ cướp lấy dao phay chắn trước người, giọng nói run rẩy, uy hiếp hấn: "Người đừng tới đây, người..."

"Tôi đó thì sao? Nàng muốn chém chết ta?" Triệu Trầm coi như không thấy, vẫn không chậm không vội như cũ, đi về phía lqđ nàng.

Rõ ràng cầm dao phay, A Kết vẫn sợ hãi như cũ, dưới ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng của nam nhân, nàng lui về phía sau lqđ liên tục, ngay cả việc uy hiếp cũng nói lấp bắp, không lưu loát. Triệu Trầm ép sát từng bước, mãi đến khi lưng A Kết chạm vào tường, không còn có chỗ trốn, hấn lqđ mới dừng lại, đứng trước người nàng, xắn tay áo, đưa cánh tay đến trước mặt nàng, giọng nói trầm thấp, mang theo hương vị mê hoặc: "Chặt đi, hôm nay nàng giết ta, ta sẽ không còn vướng mắc với nàng, nếu như nàng không có cách nào lqđ nhẫn tâm xuống tay, vậy bây giờ, ta nói rõ cho nàng biết, chỉ cần ta sống, nàng đừng mơ gả cho người khác."

A Kết đã hoang mang lo sợ từ trước, lúc này thấy hấn ngoan tuyệt như vậy, tất cả sợ hãi, uất ức, không cam lòng đều biến thành nước mắt trào dâng, cúi đầu hỏi lqđ hấn: "Người, vì sao phải quán lấy ta không buông? Tìm người khác không được sao?" Ngoại trừ khuôn mặt, nàng tự nhận bản thân không có chỗ nào hơn người, hấn hà lqđ tất phải cố chấp như vậy?

Nàng cúi đầu, trên khuôn mặt trắng mịn, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Triệu Trầm nhìn nước mắt nàng, thờ ơ. Hấn không muốn chọc cho nàng khóc, nhưng nếu nàng không chịu gả cho hấn lqđ thì nước mắt của nàng có liên quan gì tới hấn? Hấn chỉ đối xử tốt với thế tử của hấn, bởi cho rằng đó là nàng, bây giờ, đầu tiên muốn đối với nàng thật tốt nhưng lqđ khổ nỗi nàng lại không muốn.

Thấy tay nàng đang run run, Triệu Trầm giơ tay ra, cướp dao phay, khi xoay người rời đi thì ném con dao lên thớt, lúc sắp đi khỏi phòng bếp, hấn bình tĩnh dặn lqđ nàng: "Ngao ngao ở nhà chờ, ta sẽ dùng khả năng bắt lấy cơ hội, nhanh chóng cưới nàng. Tiện đây ta cũng nhắc nhở nàng, nếu nàng nói

cho bá phụ bá lqđ mẫu, hoặc đi tìm cái chết, ta hết cách với nàng nhưng đối phó với Tiểu Cửu lại vô cùng đơn giản."

Nói xong nhanh chóng đi xuống bậc thang.

A Kết không hề động, dựa vào tường, cúi đầu.

Nàng nghe thấy giọng nói đê đê gọi hắn, nam nhân không ở lại, cũng không thay quần áo, khi đi có chào Trương Nhị thầm.

Ở bên ngoài, muội muội đang gọi nàng, A Kết lấy khăn lau nước mắt, bụng chầu gối, đi ra ngoài.

"Nhị thẩm, thẩm nhanh rửa tay đi, con vào bên trong lấy khăn." Nàng bụng chầu lqđ nước đi tới, sau khi đặt xuống, lập tức chuyển hướng đi đến sương phòng, không để bất cứ ai nhìn thấy mặt nàng. Vào phòng, A Kết soi gương, thấy sắc mặt trắng bệch, may mắn là mắt không hồng, lqđ không thể nhìn ra là nàng vừa khóc. Vỗ hai gò má, A Kết thở phào một hơi, lại đi ra ngoài.

Nàng thành thành thật thật ở nhà chờ đợi, cha mẹ lại đều yêu thương nàng, chỉ cần nàng không đáp lại, nàng không tin hắn có cơ hội.

~

Triệu Trầm nhìn mặt quay lại bờ sông, trực tiếp nhảy đến xuống sông tắm rửa, quần áo thì ném cho Trần Bình giặt sạch, lqđ sau đó phơi ở trên ghềnh sông.

Coi như là hắn hiểu rõ, không dùng thủ đoạn, nàng tuyệt đối sẽ không gả cho hắn,

nàng chờ được nhưng hắn không đợi lqđ được, dính hôn thành thân, phải làm xong trước khi hết năm.

Lúc này, nàng ở nhà, hắn không chạm vào nàng, trước khi lấy về nhà, hai người ngày đêm đấu đá nhau, ít nhất có thể quen mặt nhau.

Triệu Trầm cười tự giễu, chìm vào trong nước.

Hoàng hôn, hắn mới trở về thôn trang, về phòng trước, thay quần áo, sau đó lại đi dùng cơm với mẫu thân.

Sau khi ăn xong, hai mẹ con đi bộ trong sân để tiêu hoá thức ăn, Triệu Trầm dẫn

Ninh thị tới cạnh vườn hoa, nơi đó, hắn đã sai người đem bàn thấp ghé dựa ra.

Cho nha hoàn lui xuống, Triệu Trầm mời Ninh thị ngồi xuống.

Ninh thị cười nhìn hắn: "Đừng có làm ra vẻ bí mật, rốt cục con muốn nói với ta chuyện gì? Việc buôn bán thua lỗ hả?"

Triệu Trầm cười, rót ly trà đưa cho mẫu thân, cùng Ninh thị uống ngụm trà nhỏ, đặt chén xuống bàn, sau đó, kéo ghế ngồi bên cạnh mẫu thân, nói lqđ nhỏ: "Nương, nhi tử vừa ý một vị cô nương, muốn mời người thay con quyết định."

Ninh thị cũng không đoán được chuyện này, nếu sau khi trở lại kinh thành, nhi tử nói với nàng chuyện này, có lẽ, nàng cũng lqđ không giật mình như thế này. Ở bên Đãng Châu, dù là thiên kim tiểu thư của Tri Phủ, con trai cũng chưa chắc để mắt đến, hiểu rõ nhà Tri Phủ không có cô nương lqđ nào đến tuổi, chuyện đó đã nói rằng, thân phận của nữ tử ở trong miện nhi tử càng thấp.

"Trước tiên, con nói cho ta nghe một chút về tình hình trong nhà nàng ấy." Sau khi chắc chắn điều nhi tử nói là sự thật, Ninh lqđ thị nghiêm mặt, nói. Nàng chỉ có một đứa con trai, nếu ngay cả việc chung thân đại sự của nó, nàng cũng không quan lqđ tâm, vậy nhiều năm nay, nàng cần gì phải canh giữ ở trong tiểu viện này?

Triệu Trầm định giấu nàng, giấu cũng không giấu được, kiểu gì hai nhà cũng gặp mặt nhau, mẫu thân cho người đi hỏi lqđ thăm một chút là biết ngay ấy mà.

Hắn cố gắng nói thật ngắn gọn lại không quên bất cứ điều quan trọng nào.

Khi nghe thấy A Kết có vị hôn phu, lòng mày Ninh thị hơi nhíu lại, lúc đó, Triệu Trầm không hề bận tâm, nói tới chuyện lqđ hắn dùng kế tách hai người ra, Ninh thị lại không nhịn được, nở nụ cười. Nàng quay đầu, đánh giá thiếu niên ngồi bên cạnh nàng. Lòng mi cong vút, khuôn mặt, mắt phượng xuất chúng hơn người, còn có khuôn mặt tuấn đạt, tất cả đều đúc lqđ theo khuôn của Triệu Doãn Đình, đối xử với nữ nhân cũng không khác nhau chút nào, thậm chí trò còn giỏi hơn thầy.

Không hổ là cha con, chuyện riêng tư đều giống hệt nhau.

Nhưng nó cũng là con trai của nàng, nàng không có khả năng đối xử với nó giống như nàng đối xử với Triệu Doãn Đình.

Ninh thị thông cảm với cô nương nhà nông đáng thương kia, nhưng lúc này, duyên phận thanh mai trúc mã đã hết, lqđ nàng trách cứ nhi tử thì có ích gì?

Nàng bình tĩnh nhắc nhở hắn: "Sớm muộn gì con cũng phải quay về kinh thành, hầu phủ căn bản không hợp với nàng ấy, con lqđ gượng ép mang nàng ấy về, có khả năng, ngay cả việc mình chết thế nào, nàng ấy cũng không biết ấy chứ. Thừa viển, tại con phạm sai lầm, nương phải nói cho con biết, nữ nhân

không phải đồ lqđ vật, không phải con cướp tới tay thì là của con, đến cuối cùng, con đừng hại người hại mình."

Triệu Trầm nhận ra mẫu thân không vui.

Hắn ôm cánh tay Ninh thị, lấy lòng cánh, cúi đầu nhận sai: "Nương, con biết việc lqđ này, con làm không đúng, nhưng mà, con thật sự thích nàng, chỉ muốn cưới nàng. Nương yên tâm, nếu nhi tử đã hạ quyết lqđ tâm cưới nàng, tương lai, cho dù đi tới nơi nào, con cũng sẽ bảo vệ nàng an toàn. Lúc này, con muốn nương gặt đầu, giúp con nối mối hôn sự này, con muốn lqđ cưới nàng về sớm một chút, nương cũng có người nói chuyện giải buồn. Nương, nàng cũng thích hoa lan, chắc chắn hai người có thể ở cùng một chỗ."

Ninh thị im lặng không nói.

Triệu Trầm rất nóng nảy, cam đoan đủ thứ.

Một lúc sau, Ninh thị mới quay đầu lại, nhìn hắn: "Nếu nàng cũng thích hoa lan, vậy nương hỏi con, nếu con mua được lqđ một chậu hoa lan trân phẩm tuyệt thế, con sẽ đưa cho nàng ấy hay vẫn tặng cho nương?"

Triệu Trầm giật mình, cảm thấy mẫu thân đang nói đùa hắn, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mẫu thân, hắn không nhận được suy nghĩ thật kỹ, nói nhanh lqđ chóng: "Đưa nàng."

"Vì sao?" Ninh thị cười hỏi.

Triệu Trầm cũng cười, trong mắt là sự dịu dàng: "Bởi vì trong lòng nương có con, không cần nhi tử lấy lòng, nương cũng đặt con ở vị trí quan trọng, nàng ấy lại lqđ khác. Nhưng mà nương yên tâm, nàng dịu dàng hiền lành, nếu có hoa, chắc chắn sẽ đem tới hiếu kính người. Như vậy, con đỡ thê tử, nàng lại hiếu kính mẹ chồng, lqđ nương cũng vui vẻ, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao?"

Tuy nói lời đùa giỡn nhưng Ninh thị cũng hiểu, nhi tử rất coi trọng vị cô nương kia.

Nàng thở dài, ngắm những đoá hoa lan ở trong vườn hoa, nói: "Con đi viết thiệp mời đi, mời mẹ con các nàng tới nhà làm khách, đường đường chính chính, xong lqđ thì nói cho ta biết một tiếng." Nếu muốn cầu hôn, phải bày tỏ ý muốn chính thức kết giao, mời người ta tới quan sát tình hình nhà mình, nàng cũng muốn nhìn lqđ cô nương kia.

Triệu Trầm nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đi sát theo sau, Ninh thị trợn mắt nhìn hắn, cảnh cáo hắn không khách khí chút nào: "Được rồi, nương giúp con, nhưng ta nói trước, không cho con tiếp tục dùng lqđ thủ đoạn bỉ ổi ép nàng ấy đồng ý với ý định của con, muốn gả cũng phải khiến nàng ấy cam tâm tình nguyện gả, nếu không, ngày sau các con cãi nhau, giận lqđ dỗi, đừng trách ta giúp nàng không giúp con."

Triệu Trầm liên tục dạ vâng, rốt cục tính toán thế nào cũng chỉ có hắn tự biết.

Ninh thị nhìn hắn, không biết nên tin hay không nữa.

Cũng là người mẹ, so với sự phức tạp, thốn thức ở trong lòng Ninh thị, lúc này, Liễu thị đang vô cùng vui vẻ.

Trong nhà, có thêm một con nai.

Không đề cập tới Lâm Trúc hay Lâm Trọng Cửu, ngay cả hai vợ chồng Liễu Thị cũng lqđ cảm thấy vô cùng mới mẻ, nhiệt tình ghé vào hàng rào, quan sát nai con.

A Kết cũng ở bên cạnh, bị Lâm Trúc dùng sức mạnh, lôi đến bên cạnh, giống hết lúc lqđ trước, không muốn xem nhưng khi đi tới, ánh mắt cũng không dời nổi nữa rồi.

Lúc này, nai mẹ vô cùng ngoan dịu, nằm trên cỏ khô nhai lại thoải thích, đôi mắt to đầy nước, tron ướt, dịu dàng nhìn chăm chú vào đứa con của mình. Nai con, vừa lqđ sinh ra, nhìn thấy cái gì cũng tò mò, thấy năm người nhà Lâm gia ghé vào hàng rào, nằm cạnh nai mẹ, nó đứng lên, thử thăm dò, đi tới bên cạnh hàng rào. Nai mẹ ngăn cản hai lần, lúc sau, có lẽ là lqđ do nai con không nghe lời, hoặc có lẽ là nó biết những người này không gây nguy hiểm, lên cũng không quan tâm nữa.

Nai con rất giống nai mẹ, bộ lông màu vàng nâu phủ trên lưng có những đốm trắng, mũi đen sẫm, được nai mẹ liếm, nó trở lên đen bóng. Buổi trưa, nai con đã có lqđ thể đứng lên, chỉ là đi lại vẫn hơi lắc lư, vừa tò mò lại vừa thật cẩn thận, đi đến bên cạnh hàng rào, ngửa đầu nhìn năm người trong nhà Lâm gia.

Lòng Lâm Trọng Cửu nhanh chóng hóa mềm, bầu hàng rào hỏi phụ thân: "Phụ thân, con muốn vào xem, được không?"

Bé vừa nói, nai con đã sợ tới mức xoay người muốn chạy, lại bởi nhữn chân lên ngã một cái, đứng lên tiếp tục chạy, sau lqđ khi ngã hai lần, nó đổi thành đi, trốn sau lưng nai mẹ, sau đó lại ngẩng đầu lên, tò mò nhìn sang.

Lâm Hiền cười, mở cửa hàng rào, nói với ba chị em A Kết: "Đi đi, các con đều vào trong bên trong xem đi, xem nai con thích ai nhất."

Lâm Trọng Cửu mừng rỡ, chạy vào trước.

Lâm Trúc ôm cánh tay A Kết cùng nhau đi vào.

Lâm Trọng Cửu muốn chạy về phía nai mẹ, tiếp cận nó nhưng lại bị Lâm Trúc túm lqđ chặt, sắp xếp: "Đệ đứng bên cạnh đi, ta và đại tỷ chia nhau, đứng hai bên, một người nam, một người bắc, ai cũng không được nói chuyện, để cho nai con chọn."

"Ý này hảo." Liễu thị nhìn ba đứa bé bằng ánh mắt hiền từ.

Mẫu thân đã lên tiếng, A Kết đành phải chơi cùng với đệ đệ, muội muội, đi đến phía nam hàng rào, nhắc váy, ngồi xổm, nhìn về phía nai con.

Quả thật rất đáng yêu.

Nhìn nai con tò mò xoay đầu, nghiêng người, ánh mắt A Kết không khỏi càng lqđ thêm dịu dàng, những chuyện ban ngày khiến nàng phiền lòng cũng đã quên hết.

Người một nhà, ai cũng không nói, đứng im lặng bên cạnh hàng, lá gan của nai con dần dần to ra, thò người ra từ sau lưng lqđ nai mẹ, đi về phía trước. Nai mẹ vẫn nằm như cũ, lại rướn cổ lên, liếm liếm lưng nai con, trong miệng phát ra tiếng kêu nhằng kêu. Nai con đáp lại hai tiếng, lqđ quay đầu liếm nai cái như an ủi, sau đó lại nhìn về phía trước, mắt to chuyển động nhanh như chớp, dao động trên người ba chị em A Kết.

Nó từ từ đi về phía trước, đi đến giữa hàng rào, đứng đối diện với nó là Lâm Trọng Cửu. Lâm Trọng Cửu hưng phấn lqđ đưa tay sờ nó, nai con lập tức lùi về phía sau hai bước, khuôn mặt Lâm Trọng Cửu lộ vẻ thất vọng, nhìn hai tỷ tỷ đang cười trộm, ngoan ngoãn hạ tay xuống. Nhưng lqđ nai con lại lo lắng cho bé, quay đầu lại, nhìn hai cô nương, bốn chân chuyển động vài cái, cuối cùng xoay người, đi về phía A Kết.

A Kết thụ sùng nhược kinh, thấy nai con từ từ tới gần, nàng bỗng nhiên vô cùng khản trương.

Dù sao cũng là đại cô nương, hiểu được nhiều thứ hơn so với trẻ con, A Kết không dám tạo ra một cử động nhỏ, sợ dọa nó chạy mất. Ở trong mắt nàng, giờ này lqđ khắc này chỉ có một chuyện, đó là chú nai con mới được sinh ra, chỉ có đôi mắt to trong suốt, ướt ướt tinh khiết như nước, nó thích nàng.

Nàng lẳng lẳng nhìn nai con đi tới trước người nàng. Ánh chiều tà tiến vào hàng lqđ rào, bộ lông mềm mại ở trên người nai con thật đẹp, A Kết khản trương, nuốt một ngụm nước bọt, cố nén sự kích động muốn giơ tay sờ nó, chỉ dám dùng đôi lqđ mắt vừa dịu dàng, mỹ lệ vừa vui sướng nhìn chăm chú vào nai con. Nai con ngửa đầu nhìn nàng, sau khi đi vài bước xung quanh nàng, mũi nai con tiếp tới gần A lqđ Kết, ngửi ngửi mùi thơm trên người nàng, dần dần dờ đi, thò ra hơi thở ấm áp khiến cổ A Kết ngứa ngứa. Nàng nhìn về phía cha mẹ, cầu xin sự giúp đỡ, lqđ dường như hỏi bọn họ, lúc này, nàng nên làm thế nào, nhưng khóe miệng cũng cong lên, không hề nén được sự vui sướng trong lòng.

Liễu thị cười nhìn nàng, dơ tay ra hiệu cho nàng, ý bảo nàng có thể sờ nai con rồi.

A Kết cũng hiểu không khác lắm, có thể chạm vào nai con rồi, nhân lúc nai con lqđ chăm chú nghe ngóng ở bên phải vai nàng, A Kết lặng lẽ nâng tay phải lên, chỉ trong chớp mắt, nàng thấy nai mẹ vểnh tai lên, A Kết giả vờ như không để ý, nhẹ nhàng lqđ chạm vào chân trước của nai con. Nai con lập tức cảm nhận được, cúi đầu nhìn lại, A Kết khản trương chờ đợi.

Nai con lui về phía sau hai bước, tay nàng hệt hẫng.

A Kết hơi thất vọng, đang muốn thu tay, nai con bỗng nhiên cúi đầu, cái mũi đen sẫm cách tay nàng vô cùng gần, nhẹ lqđ nhàng ngửi mùi thơm, sau đó không đợi A Kết sung sướng hay lo lắng, nó bắt đầu liếm nàng, từng cái từng, rất ngứa.

Sự gần gũi khó thể có như thế, có ngựa cũng phải nhịn thôi.

Sau khi chắc chắn nai con rất thích mình, A Kết thử thăm dò, thử sờ sờ nó, lần này nai con không phản đối, vì thế tay A Kết từ từ vuốt ve tới lưng nó, cuối cùng cũng chạm lqđ tới từng điểm nhỏ, vòng tròn màu trắng, mềm mại, trơn bóng.

Biết đệ đệ muội muội cũng đang ngóng trông, A Kết nhanh chóng đứng lên, nai con sợ hãi lùi về phía sau, nhân cơ hội đó, lqđ A Kết đi ra khỏi hàng rào.

Lúc ăn cơm tối, người trong nhà vẫn đang tán gẫu về chuyện hai con nai.

Liễu thị đề nghị đặt tên cho naai con, nai mẹ đã hình thành tính cách rồi, nai con lqđ sinh ra ở nhà, bắt đầu nuôi từ nhỏ mới có thể nuôi dưỡng được tình cảm.

Lâm Hiền nghe xong, buông đũa xuống, có vẻ dăm chiêu.

Liễu thị cười hân: "Để cho các con nghĩ, không dám làm phiền Lâm đại tú tài đâu!"

Ba chị em A Kết cùng nhai cười, Lâm Hiền khụ khụ, nhân lúc bọn nhỏ không chú ý, vươn tay, nhẹ nhàng bóp một cái ở eo thê tử. Liễu thị tròn mắt nhìn hân, hân cười lqđ nhìn lại, cảm xúc, ý tứ ở trong mắt không cần nói cũng hiểu. Thành thân mười mấy năm, Liễu thị vẫn không sao chịu nổi ánh mắt như vậy của trượng phu, vội vàng thúc bọn nhỏ nhanh chóng nghĩ lqđ ra một cái tên hay, ý đồ đánh vỡ những ý nghĩ xấu xa của nam nhân này.

Lâm Trọng Cửu nghĩ ra nhanh nhất, đáng tiếc đều bị Lâm Trúc phản đối, nói những lqđ tên mà bé nghĩ ra đều là tên cho con chó nhỏ.

Lâm Trọng Cửu giận dữ với Lâm Trúc.

Lâm Trúc nghĩ ra mấy cái tên rất êm tai, nhưng Lâm Trọng Cửu cũng muốn đổi lạ nghịch với, để nghe cũng nói thành không xuôi tai.

Thấy một trai một gái mắt to tròng mắt nhỏ, Liễu thị cười hoà giải: "Được rồi lạ được rồi, cho đại tỷ các con đặt thử tên xem nào!"

Hai chị em cùng nhìn về phía A Kết.

Vốn dĩ, A Kết định nghe theo chủ ý của đệ đệ muội muội, nhưng vẫn kim lòng không được, nghĩ mấy cái tên ở trong đầu, lúc lạ này người trong nhà đều nhìn nàng, nàng nói khẽ: "Nai kêu ô ô, gọi là Ô ô, được không ạ?" Đúng lúc cũng có thể gọi nai mẹ.

Lâm Hiền là người đầu tiên khen hay, có chút đắc ý. Ôn nhu nhã nhặn lịch sự, có tri thức hiểu lễ nghĩa, có tài có mạo, nữ nhân lạ tốt như vậy, sao vẫn khó gả?

Chị em Lâm Trúc cũng đồng ý.

Cứ như vậy, cái tên Ô ô được quyết định đặt cho nai con.

Màn đêm buông xuống, mỗi người trong nhà đều đi rửa mặt rồi quay về phòng ngủ.

Nằm trong chăn, Lâm Trúc vẫn đang nói về Ô ô, lại càng tùy ý khen Triệu Trầm: "Triệu đại ca thật tốt, công việc bản như vậy lạ cũng đồng ý giúp đỡ."

A Kết quay lưng về phía Lâm Trúc, nói: "Tốt như vậy, ngày mai, ta và mẫu thân đi nói một chút, đem muội hứa gả cho hấn."

Lâm Trúc ghen lời, làm nũng với nàng: "Đại tỷ, tỷ nói bấy bạ cái gì đó, rõ ràng là Triệu đại ca thích tỷ, tỷ..."

"Ta không thích hấn." A Kết bình tĩnh trả lời, "A Trúc, ta biết muội và Tiểu Cửu đều lạ thích hấn, bây giờ, ta nói cho muội biết để muội khỏi mất công, ta không thích hấn một chút nào, càng không thể gả cho hấn. Nếu muội muốn, muội muốn lạ nhìn ta..."

Không hề dự đoán trước, nàng bật lên ghen ngào, Lâm Trúc luống cuống, xốc lạ chặn lên, rúc tới gần nàng, ôm nàng nhận sai: "Đại tỷ, tỷ đừng khóc, muội biết rồi, tỷ yên tâm, sau này, muội sẽ không dám tự tiện chủ trương, tuyệt đối không giúp hấn, tỷ đừng khóc, về sau, tất cả, ta lạ đều nghe theo tỷ."

Là nàng nghĩ sai, cho dù nam nhân này tốt, nhưng trưởng tỷ không thích thì có lạ tác dụng gì? Lúc này, tỷ ấy vừa bị người khác tổn thương, trong thời gian ngắn, sao có thể thích người ngoài ngay được? Nếu Triệu công tử có lòng, hấn sẽ lạ chờ trưởng tỷ, nếu hấn không muốn mà buông tha, không cần cũng được.

Trưởng tỷ tốt như vậy, chắc chắn sẽ gặp được người đáng giá để gả.

Đáng tiếc Triệu Trầm không hề nguyện ý chờ đợi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Trần Bình đưa thiệp mời tới, Ninh thị mời Liễu thị và ba đứa bé Lâm gia tới trang viên ngắm hoa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Đối với thiệp mời của Triệu gia, Liễu thị vô cùng bất ngờ, nhưng giấu lại, Triệu công tử đến nhà mình vài lần, mở miệng một lạ tiếng bá phụ bá mẫu, hai nhà qua lại cũng là bình thường. Được em gái nhắc nhở, Liễu thị cũng suy nghĩ nhiều hơn một phần, rốt cục, Triệu công tử chỉ qua lại lạ đơn giản, hay thật sự có ý với trưởng nữ?

Cho dù trong lòng suy đoán thế nào nhưng chuyện này vẫn chưa chắc chắn, ở trước mặt nữ nhi, bọn họ không thể để lộ dấu vết.

Lâm Hiền vẫn ở trên trần, Liễu thị đọc thiệp mời xong, bảo A Trúc đang đứng ở bên cạnh, kêu nàng đi gọi A Kết tới đây.

Lúc này, ngoài giúp việc cho Liễu thị, hầu như A Kết chỉ ngồi ngọt ngọt ở trong lạ phòng, không đi ra khỏi cửa, biết người của Triệu gia tới, nàng chỉ dừng tay một chút, sau đó tiếp tục ngồi đọc sách trước cửa sổ.

"Đại tỷ, nương gọi tỷ qua đó kìa." Lâm Trúc vén rèm, bước vào, đứng trước lạ giường đất, nói với nàng, "Triệu phu nhân đưa thiệp mời tới đây, mời chúng ta tới nhà ngắm hoa lan, nương muốn bàn bạc với chúng ta xem sao." Trải qua tối hôm lạ qua, nàng không tỏ vẻ tha thiết với Triệu gia nữa, chỉ giống như nói chuyện bình thường.

A Kết bình tĩnh đáp lại, để sách xuống, đi giày vào, cùng muội muội vào phòng chính.

Liễu thị cười, đưa thiệp mời cho trưởng nữ xem: "Từ lâu đã nghe Triệu công tử nói Triệu phu nhân thích hoa lan, thiệp lqđ này mời chúng ta tới, A Kết có muốn đi nhìn một cái hay không?" Sau khi từ hôn, trưởng nữ buồn bực không vui, tuy nói hai ngày nay, khí sắc tốt hơn một chút, lqđ nhưng nàng vẫn hi vọng trưởng nữ có thể ra ngoài giải sầu, huống chi Triệu gia có loài hoa lan trưởng nữ thích nhất.

A Kết cảm kích những lời thân thiết của muội muội, cũng không dám nói với Liễu lqđ thị, sợ cha mẹ nghi ngờ, khiến cho người nọ nảy sinh sự ác độc.

Nàng nhìn thiệp mời chăm chú, sau đó trả lại cho Liễu thị, rừ lông mi nói lqđ khẽ: "Nương, người đưa A Trúc và Tiểu Cửu đi đi, con mới từ hôn, ngoài nhà của dì, con không muốn đi đâu cả. Lại nói, sang đó, kiểu gì cũng ở lại đó ăn cơm lqđ trưa, trong nhà, một người cũng không có, con sợ Ô ô gặp chuyện không may, vì thế, con ở nhà là được rồi."

Lâm Trúc ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh mẫu thân, không nói lời nào. Nếu là hôm lqđ qua, nàng có thể khuyến khích trưởng tỷ nhưng lúc này, nàng không dám nữa rồi.

Trước mắt, Liễu thị nghĩ, trưởng nữ không thể vì chuyện từ hôn mà hạ thấp bản thân, lập tức, trong lòng mềm đi một nửa, không dám ép nàng quá mức, giọng nói nhẹ nhàng khuyên nàng: "Chắc hẳn lqđ Triệu phu nhân biết chuyện nhà chúng ta, vậy mà vẫn mời cả nhà chúng ta, có thể thấy được Triệu phu nhân không phải loại người không phân biệt được thị phi, A Kết, con đừng nghĩ nhiều, ăn mặc xinh lqđ xắn đẹp để rồi đi ra ngoài cùng nương, mặc để cho mọi người thấy rõ hẳn là loại có mặt không trong."

A Kết cười khổ.

Nếu Như Nương đẹp hơn nàng, có lẽ nàng càng dễ buông tay, cũng bởi vì Như lqđ Nương không bằng nàng, nàng mới cảm thấy uất ức. Là thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, thế mà không so nổi với một bộ quần áo, một buổi tối?

Nàng biết nàng và Mạnh Trọng Cảnh không có khả năng, nàng cũng không muốn lqđ thích nam nhân kia, nàng chỉ không hiểu vì sao hẳn lại thay đổi.

"Nương, con thật sự không muốn đi, người thương lượng với A Trúc đi, con về phòng đây." A Kết cúi đầu nói, xoay người lqđ rời đi.

Trong phòng, tất cả đều yên lặng, Liễu thị đặt thiệp mời xuống, quay lưng về phía

lqđ Lâm Trúc lau nước mắt: "Đời trước ta tạo nghiệt gì mà lại quả báo trên người con gái ngoan của ta, nếu biết sớm, ngày đó, ta không nên thu nhận và giúp đỡ nàng ta, để bây giờ, hại con gái ta khổ như thế lqđ này."

Lâm Trúc đưa khăn cho mẫu thân lau nước mắt, "Nương, người đừng nói như

vậy, ngược lại, con lại cảm thấy, lqđ Như Nương tới kịp đó, nếu không đợi tới khi đại tỷ gả đi mà lại xảy ra chuyện này thì đại tỷ càng khổ, nương nói đúng không? Đừng khổ sở, qua chuyện này, đại tỷ con lqđ nghĩ thông suốt là tốt rồi, chúng ta đừng nữa ép tỷ ấy nữa, khi nào tỷ ấy muốn đi ra cửa, tỷ ấy sẽ mở miệng."

Đương nhiên là Liễu thị hiểu đạo lý này, nhưng trên đời có nhiều đạo lý lớn như vậy, nhắc tới nó thì dễ dàng, có thể chân lqđ chính hiểu được thì có mấy người? Nữ nhi của nàng mới mười tám tuổi, mới đây còn cùng nhau chơi đùa với Mạnh Trọng Cảnh, lúc mười hai tuổi bị người ta dùng lời ngon tiếng ngọt lừa mất trái tim, sau lqđ khi định hôn lại chuẩn bị đồ cưới thật tốt, trước khi thành thân lại bất ngờ xảy ra chuyện khiến người ta phiền lòng. Đừng nói một cô nương nhỏ, ngay cả người làm mẹ như nàng, nếu một ngày nào đó, Lâm Hiền đưa nữ nhân về, nàng chưa lqđ chắc có thể bình tĩnh như trưởng nữ, ở trước mặt trưởng bối, khổ sở thế nào cũng không nói ra.

Chiều tối, Lâm Hiền trở về, nghe xong cũng không nghĩ nhiều, chỉ bàn bạc với Liễu thị lên mạng gì qua đó.

Đến ngày hẹn, từ sáng sớm, Trần Bình đã đánh xe tới đón người.

Xe ngựa dừng ở bên ngoài, Lâm Trọng Cửu chạy ra ngoài trước, Liễu thị nhìn lqđ chiếc áo khoác màu tím nhạt trên người Lâm Trúc, vừa ý gật gật đầu, lại quay sang nắm bàn tay nhỏ của A Kết, nói dịu lqđ dàng: "Chúng ta đi đây, con trông nhà cho tốt, đừng ngồi buồn bực đọc sách ở phòng, đóng cửa lại, thả mẹ con Ô ô ra, ở trong sân, cùng chơi với chúng nó."

A Kết cười lắc đầu: "Khó mà làm được, thả chúng nó ra, chẳng phải vườn rau hoa cỏ trong viện sẽ bị chúng nó gặm hết hay sao."

Liễu thị thích nhất là nhìn con gái cười, hiền hoà xoa tóc nàng, cảm quả dẫn Lâm Trúc đi ra ngoài. Hôm nay, A Kết dùng lý lqđ do trong người không khoẻ nên ở nhà, cho nên không có ra ngoài, sau khi nghe thấy tiếng xe ngựa xuất phát ở bên ngoài, A Kết mới đi đóng cổng. Xoay lqđ người, dường như nàng không lập tức đi xuống sân, nàng thở phào một hơi thật dài, nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn trời.

Bầu trời xanh lam như được rửa trôi, ngăn dậm không mây.

Sống mấy ngày này, đợi cho người nọ buông tha, không làm phiền nàng, cuộc sống sẽ từ từ tốt lên, đúng không?

Từ trong hàng rào, tiếng kêu của Ô ô truyền ra từ, thấy Ô ô đang ở bên kia hàng rào, đi về phía trước, giống như đang nhìn nàng. A Kết bỗng có cảm giác mình đang lqđ làm trộm vậy, lúc mọi người ở trong nhà, nàng không muốn biểu hiện sự yêu thích quá mức với hai con nai này, lúc này, ở trong nhà chỉ có mình nàng, nàng làm gì lqđ cũng không ai biết đâu?

A Kết bước nhanh tới.

Ở bên trong, Ô ô lập tức đi tới trước cửa, ngửa đầu nhìn nàng, mắt to, đen bóng sáng trong như nước.

A Kết nghĩ tới đề nghị của mẫu thân, cười hỏi nó: "Nghĩ ra rồi à?" Chắc chắn là không thể thả nai mẹ ra, Ô ô còn nhỏ, nàng có lqđ thể nhìn nó, không để cho nó gây tai họa cho hoa cỏ.

Ô ô nhìn nàng với ánh mắt mong chờ.

A Kết nhìn nai mẹ đang nằm nhai cỏ ở bên kia, nhanh chóng mở cửa hàng rào nhưng lqđ Ô ô không đi ra ngay lập tức, nó lùi ra phía sau vài bước, nhìn cửa. A Kết vội vàng, liên tục gọi nó, lúc này, Ô ô có thể hiểu Ô ô là tên của nó, cuối cùng, lúc nai lqđ mẹ đứng lên, nó nhẹ nhàng đi ra. A Kết vội vàng đóng cửa hàng rào lại, ngồi xuống, đi tới, vươn tay ra với con nai nhỏ đang quay đầu nhìn lung tung: "Ô ô lại lqđ đây, cho ta sờ."

Ô ô cúi đầu liếm tay nàng, A Kết dễ dàng dùng tay còn lại sờ cái cổ thon dài của nó.

Đáng tiếc, Ô ô cũng không nghe lời được lâu, tầm mắt nhanh chóng bị hoa cỏ trong viện hấp dẫn, nhanh chân chạy tới. A Kết lqđ nhìn ra ý đồ của nó, lập tức đứng dậy đuổi theo, Ô ô tò mò nhìn lá cây, nàng mặc kệ, nếu nó muốn gặm, A Kết lập tức ngăn cản. Ô ô không ngừng đổi địa điểm, lqđ nàng đành phải chạy theo nó, chạy tới nỗi cả người toàn thân mồ hôi, thở cũng không kịp.

Vì nghĩ cho hoa lan của mình, A Kết bắt Ô Ô, bế nó lên, đuổi nó vào trong hàng rào. Ô Ô lập tức quay người ra, nhìn nàng bằng lqđ ánh mắt tội nghiệp, A Kết không chịu nổi ánh mắt này của nó, về phòng cầm hai cây dẻ cho nó, con như bồi thường. Ô Ô lqđ cúi đầu nhìn cây dẻ, nhân cơ hội đó, A Kết chạy về phòng.

Vào phòng, nghĩ đến chuyện mình đuổi theo con nai lâu như vậy, A Kết không nhịn được nở nụ cười.

Liễu thị cũng không biết trường nữ ở nhà làm gì, nghe Trần Bình nói đã đến nơi, nàng tò mò nhắc rèm lên.

Đầu tiên, nhìn thấy núi xanh, bầu trời xanh ở nơi xa, giống như bức tranh sơn thủy cầm tú mà tráng lệ, mà thôn trang của lqđ Triệu gia ở ngay trong bức tranh này, yên lặng tới thoát tục.

Ba cửa vào tòa nhà, tường trắng ngói xám, ngược lại tòa nhà chưa tính là gì, lqđ hiếm thấy hậu viện nào lớn như vậy, bên trong, gần tường, trồng một hàng cây ngô đồng, cành lá rậm rạp, cao vút như lqđ thông lộng, thật là đẹp.

Chỉ nhìn tòa nhà thôi đã khiến người ta sinh lòng ao ước, mong sao có thể cả đời ở trong đó.

Dung mạo của Triệu công tử không bình thường, không biết mẫu thân hắn có thể xinh đẹp tới mức nào, chủ mẫu của gia lqđ đình nhà giàu, một lúc nữa, khi nhìn thấy những người nông dân như các nàng, liệu có ghét bỏ hay không?

Liễu thị không nhịn được cúi đầu, nhìn quần áo trên người. Ở nhà nàng ăn mặc đơn giản, không mặc tơ lụa, lần này có lqđ thay, vì lúc này không thể keo kiệt.

Lâm Trúc nhìn thấy hành động của mẫu thân, nở nụ cười, nhẹ giọng trấn an:

lqđ "Nương đừng lo lắng, người ta đã chúng ta tới đây, chắc chắn không so đo những thứ này đâu." Nhà bọn họ không tiền lqđ không thế, nếu thật sự ghét nghèo yêu phú quý, sao có thể chủ động mời mọc?

Liễu thị ngẫm lại cũng thấy đúng, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi sự khấn lqđ Trương.

Xe ngựa dần đi chậm lại, cuối cùng dừng lại, Trần Bình nhanh chóng xuống xe, xoa người, vém rèm cho ba mẹ con Liễu thị.

Liễu thị ló đầu ra trước, liếc mắt một cái nhìn cánh cửa ở trước mặt, sau đó liền ngậy người.

Ninh thị và nhi tử vừa cười vừa đi tới, nói với Liễu thị: "Lâm phu nhân đi đường xóc nảy, vất vả rồi."

Liễu thị vẫn còn sững sờ, Triệu Trầm nói khẽ nhắc nhở: "Bá mẫu, đây là mẹ ta."

Liễu thị hoàn hồn, khuôn mặt nóng lên, sau khi xuống xe cực kì xấu hổ: "À, nhìn phu nhân thấy rất trẻ, vừa nãy, ta suýt lqđ nữa nhận nhầm phu nhân thành tỷ tỷ của Thừa Viễn rồi! Thật sự là, đời này, ta chưa thấy người nào giống tiên tử đến như lqđ vậy, có chỗ nào thất lễ, xin người đừng cười."

Lời nói cũng không phải khách sáo. Bình thường, Liễu thị rất tốt, muối muối, thậm chí hai nữ nhi đều được người ngoài khen lqđ ngợi là đại mỹ nhân, thật ra, nói về vẻ bề ngoài không kém Ninh thị bao nhiêu, nhưng loại khí chất toát lên từ người này, Liễu thị không biết nên hình dung như thế nào, dù sao cũng cảm thấy, cho dù là lqđ người quê mùa nhất, đến trước mặt Ninh thị, chắc chắn cũng phải ngoan ngoãn, tự biết xấu hổ không dám mạo phạm.

Ninh thị hơn Liễu thị hai tuổi, thấy Liễu thị khách khí như vậy, nàng cười, cầm tay lqđ Liễu thị: "Quá khen, người ngoài nói như vậy, có lẽ ta còn có thể mặt dày xin nhận, dung mạo của phu nhân lại như vậy... Lqđ Thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa, nói thêm gì đi nữa cũng chứng tỏ chúng ta đang nịnh hót lẫn nhau. Chị em A Kết đây ư? Nghe Thừa Viễn nhắc tới bọn họ từ lqđ lâu, ta mong lâu rồi."

Liễu thị vội vàng giải thích: "Hai ngày nay, nha đầu A Kết không cẩn thận bị nhiễm lqđ phong hàn, ta để nó ở nhà nghỉ ngơi, hôm nay không tới đây." Nói

xong xoay người, gọi Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu đi xuống

Ninh thị nghe xong, lòng Triệu Trầm một cái giống như vô ý. Về mặt Triệu Trầm lqđ không thay đổi chút nào, dường như đã dự đoán được ít nhiều.

Lâm Trúc xuống xe trước, không đợi mẫu thân giới thiệu, nàng liếc mắt một cái, lqđ quan sát Ninh thị một cách thoải mái, cười hành lễ: "Bá mẫu tốt lành, Triệu đại ca tốt lành."

Ninh thị dắt nàng tới bên cạnh, mỉm cười quan sát, "Khuôn mặt của A Trúc thật lqđ xinh đẹp, so với hoa lan trong viện nhà ta còn đẹp hơn, ngày hôm nay, ta có lợi rồi, định mời mọi người ngắm hoa, ngược lại ta được may mắn ngắm nó. Đây, đây là lễ lqđ gặp mặt bá mẫu cho con, cũng không biết con thích loại nào." Cầm vòng vàng khảm phi thủy hồng ngọc trên tay đưa cho Lâm Trúc.

Lâm Trúc cúi đầu nhìn, vui mừng cảm ơn: "Vòng tay thật là đẹp, A Trúc cảm ơn bá mẫu!" Nói xong, lui về bên cạnh mẫu thân.

Ánh mắt Ninh thị rơi xuống người Lâm Trọng Cửu, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé trai bảy tuổi thật là linh động, quả khiến lqđ người ta yêu thích. Nàng đi tới xoa đầu bé, khen: "Đại ca con nói con mới bảy tuổi, không nghĩ đã cao như vậy rồi. Đi, bá mẫu cũng chuẩn bị lễ vật cho con rồi, vào lqđ trong nhà, ta đưa cho con." Nói xong, gọi mẹ con Liễu thị vào trong.

Mấy người đi trước, Triệu Trầm im lặng đi theo sau, trước khi vào cửa, không nhìn được, nhìn thoáng qua hướng đông.

Nàng trốn đi, xem nàng có thể trốn tới khi nào.

Đến chỗ phòng, Ninh thị mời ba người Liễu thị dùng trà, nháy mắt ra hiệu với Vãn Mai. Vãn Mai nhanh chóng bưng một bàn lqđ nhỏ tới, Ninh thị vươn tay cầm vòng vàng trường mệnh có tua rua rủ xuống, gọi Lâm Trọng Cửu tới bên cạnh, dịu dàng đeo cho bé.

Lâm Trọng Cửu không ung dung như tỷ tỷ, bé đỏ mặt nhìn về phía mẫu thân.

Liễu thị đã mở miệng nói cảm ơn từ trước: "Phu nhân quá khách khí rồi, là trẻ con trong thôn, sao dám đeo loại tốt như lqđ thế đeo." Nàng không hiểu nhiều về ngọc, nhưng vàng bạc đá quý này, là người sáng suốt đều có thể nhận ra.

Ninh thị điềm tĩnh cười: "Trẻ con có duyên vừa mắt, ta liền thích, chẳng phân biệt lqđ trong thành hay nông thôn, sau này có cơ hội gặp đại cô nương, ta lại tặng quà cho nàng." Nói xong, vịn vai Lâm Trọng Cửu lqđ tinh tế quan sát, sau đó, nói với Liễu thị bằng giọng nói vô cùng hâm mộ: "Khuôn mặt của Tiểu Cửu vừa thông minh lại hiểu chuyện, A Trúc lại xinh đẹp, vui vẻ, lqđ hoạt bát, đáng yêu, nghe nói diện mạo của A Kết chẳng những ngàn dặm mới tìm được một, tính cách lại càng dịu dàng hiền lành, tại sao ba đứa bé tốt như vậy lqđ đều bị Lâm gia nhà các người chiếm mất vậy?"

Liễu thị nhìn Triệu Trầm đang đứng cạnh Ninh thị, nói khiêm tốn: "Phu nhân chê lqđ cười, A Kết nhà chúng ta chỉ tạm được thôi, không cần người lớn lo lắng, hai đứa A Trúc, Tiểu Cửu, chỉ khi ra khỏi cửa, tới lqđ nhà người ta làm khách mới ngoan một chút, ở nhà rất bướng bỉnh, còn Thừa Viễn tuân thủ lịch sự, tuổi trẻ tài cao thật khiến người ta hâm mộ kìa kìa." Trước lqđ kia, bọn họ gọi Triệu công tử, nhưng nếu chính thức đi lại với nhau, không thể Ninh thị thân thiết gọi tên con nhà mình mà mình vẫn gọi công tử, công tử được.

Lâm Trúc đứng bên cạnh mẫu thân, nghe nói như thế nhỏ giọng phản nản: "Nương, lqđ người lại chỉ trích chúng con, người còn như thế, từ sau, con với Tiểu Cửu không cùng người ra cửa nữa!"

Cô nương mười hai tuổi, ngây thơ yêu kiều, lần đầu tới nhà người làm khách lqđ cũng không câu nệ. Ninh thị nhìn Liễu thị và con gái đang vô cùng thân thiết, dường như tòa nhà này cũng có nhiều sức sống lqđ hơn.

Nói một lúc, Triệu Trầm dắt Lâm Trọng Cửu đi ra sân nhỏ ở phía trước, Ninh thị và hai mẹ con Liễu thị cùng đi vào trong viện lqđ ngắm hoa.

Chu gia trồng lan, tuy Liễu thị và Lâm Trúc không si mê hoa lan như A Kết, phần lớn các loại hoa lan nổi tiếng và cũng có thể lqđ nhận ra, Ninh thị nói khẽ, giới thiệu cho các nàng, trong đó, có những loại mà ngay cả Chu gia cũng không có. Lâm Trúc tiếc thay trường tỷ, "Đáng tiếc đại tỷ cảm lqđ thấy trong người không thoải mái, nếu không tỷ ấy nhất định sẽ rất vui khi nhìn thấy những loại hoa lan này."

Đứa nhỏ này thật thích lấp liếm.

Khoé miệng Ninh thị hơi nhếch lên, dịu dàng nói: "Không sao, khi nào A Kết khoẻ, các con lại tới đây ngắm hoa. Triệu đại ca lqđ của con thường hay ra ngoài, ngôi nhà to như vậy chỉ có mình ta, vẫn mong có người tới đây trò chuyện với ta."

Lâm Trúc cười khanh khách, gật đầu: "Chỉ cần bá mẫu không chê con nói nhiều, ngày nào con cũng tới!"

"Con có thể nói ít há?" Liễu thị tức giận, dí vào trán nữ nhi một cái, có chút tò mò, hỏi Ninh thị: "Triệu lão gia rất ít khi trở về?"

Ninh thị vừa ngắt đóa hoa lan màu vàng tươi, vừa cài lên tóc thay Lâm Trúc vừa lqđ nói: "Đúng, người nọ thích nhất là việc buôn bán, chạy từ nam ra bắc, có đôi khi hết năm cũng không thấy về. Năm trước còn muốn đưa Thừa Viễn đi theo, may mắn là Thừa Viễn nhớ ta, không chịu lqđ lang bạt theo hần."

Nếu Lâm gia biết thân phận thật sự của Triệu gia, tuyệt đối sẽ không đưa nữ nhi vào nơi ăn thịt người như thế này, lqđ nàng không muốn gât người, nhưng từ nhỏ tới lớn, khó có khi nào nhi tử cầu xin nàng, nàng không có cách nào không lqđ giúp, chuyện duy nhất có thể làm, đó là sau này, chăm sóc A Kết thật tốt. Bây giờ, bên ngoài có nhi tử chu toàn, trong Hâu lqđ phủ, nàng đã không muốn quản, lúc này vẫn không muốn quản như cũ, nhưng nàng tự tin, nàng có thể bảo vệ con dâu của chính mình.

Từ lâu, Liễu thị đã biết Triệu Trầm là đứa con hiếu thuận, nhưng trong lòng vẫn lqđ không nhận được mà tiếc thay Ninh thị. Mỹ nhân như vậy lại không có trượng phu kề bên, Triệu lão gia kia cũng thật là, buồn lqđ bán quan trọng thế hay sao?

Đoán rằng chắc hẳn trong lòng Ninh thị cũng không dễ chịu, Liễu thị quan tâm, lqđ không nhắc lại lời này.

Ở hoa viên đi dạo một lát, nên dùng cơm trưa rồi.

Bởi vì ít người, Lâm Trúc cũng không được coi là lớn, Ninh thị sai nha hoàn gọi lqđ Triệu Trầm và Lâm Trọng Cửu tới, sau khi ngồi ngay ngắn, nàng búi ngồi nói với Liễu thị: "Thường ngày đều là ta và Thừa Viễn cùng nhau ăn cơm, đây bàn đồ lqđ

ăn chỉ có hai người ăn, lạnh nhạt. Trước đây không có cách nào, nó trưởng thành, ta muốn tìm cho nó một mối hôn sự, lqđ nhiều người thật náo nhiệt, giục từ mười bốn tuổi cho đến bây giờ, nó đều kiên trì muốn tìm một người vừa ý với chính mình, đến giờ cũng không có kết quả."

Lâm Trọng Cửu nghe xong, nghĩ đến ngày ấy khi nói chuyện ở bờ sông, bé nhìn trộm Triệu Trầm.

Sắc mặt Triệu Trầm không thay đổi, lại lúc Lâm Trọng Cửu nhìn trộm hắn, hắn nhanh chóng nhắm mắt với bé.

Lâm Trọng Cửu cúi đầu cười trộm, vì chỉ có hai người bọn hắn biết bí mật này.

Lâm Trúc đem hành động qua lại của hai người thu vào trong mắt, rừ rừ mi lqđ xuống, nhìn cái bàn ở trước mặt. Triệu phu nhân mời bọn nàng sang đây lại cố ý nói tới chuyện này, hiển nhiên họ cũng thấy vừa mắt với trường tử rồi. Trong nhà có tiền bạc lại không chê nghèo yêu phú lqđ quý, xem ra Triệu phu nhân cũng dễ ở chung, nếu trường tử có thể gả tới đây, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ rất tốt đẹp, chỉ tiếc trường tử vẫn chưa thoát ra khỏi sự đả kích, căn bản không chịu nhìn lqđ thẳng Triệu Trầm.

Chuyện tình cảm thật là phức tạp.

Tuy vậy, Liễu thị vẫn một lòng một dạ, nói chuyện với Ninh thị: "Phu nhân đừng nóng vội, nhân phẩm, tướng mạo, gia thế của Thừa Viễn đều ở đây, chỉ cần được hắn nhìn trúng, chắc chắn cô nương nhà lqđ người ta sẽ vui mừng đồng ý, phu nhân cứ yên tâm cho hắn chọn người có duyên, hợp ý hắn, điều kiện của bản thân tốt như lqđ vậy, đương nhiên là ánh mắt phải cao rồi."

Triệu Trầm có chút xấu hổ, nở nụ cười: "Bá mẫu yêu quý, Thừa Viễn xấu hổ, không dám nhận."

Ninh thị giận dữ, liếc mắt nhìn hắn một cái: "Coi như con vẫn còn tự mình hiểu chính bản thân mình vài phần."

Bị mẫu thân chế ngạo, Triệu Trầm nén giận nhìn mẫu thân, khó có khi được lộ ra một phần tính cách trẻ con ở trước mặt lqđ tại Lâm gia. Lâm Trúc là người cười trộm đầu tiên, Lâm Trọng Cửu cũng nhìn Triệu đại ca mà bé vô cùng kính trọng lqđ bằng ánh mắt mới mẻ, phát hiện ra, thì ra, huynh ấy cũng nhậy nhót với sự nương. Lqđ Liễu thị và Ninh thị cùng nhìn nhau cười, trong mắt hai bà mẹ là sự hạnh phúc cùng bất đắc dĩ.

Một bữa cơm, khách và chủ đều vui mừng.

Sau khi ăn xong, nói chuyện với nhau một lát, hai mẹ con Ninh thị tiễn ba người Liễu lqđ thị ra cửa.

Có qua có lại, Liễu thị nhiệt tình mời Ninh thị: "Nếu phu nhân ở nhà nhàn rồi, cảm lqđ thấy không thú vị, bất cứ lúc nào cũng có thể tới nhà chúng ta ngồi một chút, tháng trước, Thừa Viễn tặng cho chúng ta con nai cái, gần đây nó đẻ thêm con nai lqđ con, chúng ta gọi nó là Ô ô, tiểu tử kia rất hài hước."

"Ô ô?" Ninh thị nhẹ nhàng lặp lại.

Lâm Trọng Cửu vừa muốn giải thích nguồn gốc của cái tên thì Triệu Trầm đã mở miệng: "Ô ô lộc mình, thực đã chi bình*, tên đặt rất hay."

*Ô ô lộc mình

Thực đã chi bình

dịch:

Hươu kêu rao rao

Cùng ăn quả bình

Trích: Đoán ca hành kỳ 2- Tào Tháo

Trong lòng Liễu thị khẽ xao động, Lâm Trọng Cửu còn nhỏ, thiếu suy nghĩ, lập tức vui vẻ nói: "Đúng là câu này, đại tỷ của đệ nói câu này có trong 《Kính Thi》!"

Nàng đặt tên?

Khuôn mặt Triệu Trầm không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại rực sáng phần nào, lqđ hắn cũng giống nàng, như vậy có được coi là tâm đầu ý hợp hay

không?

Nhìn xe ngựa đi xa, Triệu Trầm đỡ mẫu thân đi vào trong nhà, hỏi nàng giống như nói chuyện phiếm: "Nương định khi nào lqđ thì sai người đi cầu hôn? Con đã gửi thư cho phụ thân rồi, để phụ thân chọn ngày quay về, đến ngày ấy cũng là ngày lqđ thành thân."

Ninh thị dừng lại, quay đầu hỏi hần: "Con cứ thế mà chắc chắn rằng, nàng ấy nhất lqđ định sẽ đồng ý gả cho con hay sao?"

"Nương cảm thấy con để bọn họ tới đây chỉ để xem truyện cười của con sao?" Triệu Trầm trực tiếp trả lời.

Mặc dù là con trai của mình, Ninh thị cũng cảm thấy không quen khi nhìn thấy bộ lqđ dạng càn rỡ của thiếu niên. Nàng thở dài, nghĩ rồi nói: "Chờ ta nói qua với nàng ấy rồi nói sau, theo như lời con nói, cha mẹ nàng ấy rất thương con cái, hôn sự có lqđ thành hay không, suy cho cùng vẫn do nàng ấy quyết định."

"Vất vả cho nương rồi." Triệu Trầm lấy lòng bằng cách đấm lưng cho mẫu thân.

Ninh thị tròn mắt nhìn hần, thoải mái hưởng thụ sự nịnh hót của nhi tử.

~

Lâm Trúc trở về nhà, lập tức chạy tới, lặng lẽ nói với trưởng tỷ.

Nàng cũng không ngạc nhiên, biết A Kết không muốn nghe chuyện của Triệu Trầm, đầu lqđ tiên, Lâm Trúc nói về hoa lan của Triệu gia. Vốn dĩ A Kết không muốn nghe, nghe muội muội đề cập những cây quý giá như thế, A Kết không nhịn được ngừng việc thêu thùa ở trên tay. Lâm Trúc thấy thế, càng nói càng hăng say, cuối cùng vẫn

lqđ

khen Ninh thị: "Đại tỷ, Triệu phu nhân rất đẹp, khi nương xuống xe còn nhìn ngắm người cơ, đẹp như vậy khiến người ta vừa thấy nàng, những sốt ruột trong lòng lqđ giống như đều biến mất, bình tĩnh, hoà nhã."

A Kết nở nụ cười, tiếp tục may quần áo, "Người mà muội đang nói chắc là Quan Âm Bồ Tát hả?"

Bị cười nhạo, Lâm Trúc tức giận, chu miệng lên: "Thích tin hay không thì tùy, lqđ chờ đến khi tỷ nhìn thấy Triệu phu nhân tỷ khác biết. Nhưng mà Triệu... Khuôn mặt Triệu không hề giống Triệu lqđ phu nhân, không biết người sinh ra hần - Triệu lão gia có bộ dáng gì?"

Đối với chuyện của Triệu gia, một chút hứng thú A Kết cũng không có, cúi đầu làm việc của mình.

Vài ngày sau là tết Trung Nguyên (tết Vu Lan), người trong nhà vội vàng đi tế tổ. Lqđ Người già hai nhà Lâm, Liễu đã đi từ sớm, trước kia, ba chị em A Kết luôn đi cùng cha mẹ đi tảo mộ, chưa bao giờ gặp tổ phụ tổ mẫu. Có lẽ là do quan hệ huyết thống, dù chưa gặp qua, thấy phụ thân lqđ quỳ trước mộ, rơi nước mắt, ba đứa bé cũng không nhịn được mà khóc, cảm thấy đau lòng. Ngày hôm sau lại tới phần mộ của Liễu gia cúng bái ngoại tổ phụ, lqđ ngoại tổ mẫu, so với Lâm Hiền đang buồn bã rơi lệ, Liễu thị cùng em gái khóc lóc không ngừng, A Kết và Lâm Trúc, một người lại an ủi một người, không nhịn lqđ được cũng khóc theo.

Khóc hai trận thống khoái, sau khi về nhà lại nhanh chóng khôi phục cuộc sống bình lqđ thường, sự tức giận tràn đầy trong lòng A Kết cũng theo nước mắt bay đi không ít.

So sánh với việc sống chết, nhất thời không vui thì tính là cái gì? Dù sao sau này cũng đều là một ngôi mộ, mấy đám cỏ lqđ khô, nếu thật sự vì một nguyên nhân không đáng giá thì chẳng mấy chốc tình cảm sẽ bị tổn thương, hậm hực cả đời.

Ngày hôm đó, khi thấy Lâm Trọng Cửu đi ra bờ sông học võ công, hai chị em A Kết ở trong sân chơi với Ô Ô. Ô Ô thích chạy ra lqđ ngoài, mọi người trong Lâm gia không đành lòng nhốt nó lại, thường thả cho nó ra ngoài đi bộ. Một người chạy không theo kịp được nó, hai người phối hợp với nhau lqđ sẽ không sợ nó đi tìm ăn, đuổi qua đuổi lại, tiếng cười không ngừng. Liễu thị ngồi dưới mái hiên may áo cho trượng phu, lúc mệt mỏi liền ngẩng đầu nhìn hai nữ nhi chơi đùa.

Chị em A Kết chạy qua chạy lại vui vẻ, không nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, Liễu thị thính tai nghe thấy, biết xe ngựa thật sự dừng lại trước ngưỡng cửa nhà lqđ mình, nàng vội vàng dặn nữ nhi nhốt Ô Ô vào hàng rào. Đáng tiếc, lúc này Ô ô đang chạy nhanh như trượt, A Kết và Lâm Trúc hợp lại cũng không bắt được nó, Liễu thị lqđ không có cách nào đành đi mở cửa trước, trước khi mở cửa thì quay đầu lại, nhìn thoáng qua, chắc chắn Ô Ô không chạy tới bên này, nàng nhanh chóng lách lqđ người qua cửa, sau đó, đóng cửa từ bên ngoài.

Ninh thị đã xuống xe, bị bộ dáng này của nàng làm cho phì cười.

Thấy là nàng, Liễu thị vừa mừng vừa sợ, "Sao phu nhân lại đến đây? Nhanh, nhanh, mời phu nhân vào bên trong, à, lqđ bọn A Kết đang chơi với nai con, ta sợ nai con chạy ra, để cho người chê cười rồi."

"Chê cười thì không có, ngược lại lại vô cùng hâm mộ, trai gái vờn quanh dưới gối, dương dương tự đắc." Ninh thị đi lqđ theo Liễu thị, cùng nhau đi vào trong, ở sau lưng, Ván Mai bưng một chậu hoa lan đi theo.

Sau khi ba người vào cửa, Liễu thị đóng cửa lại.

Ninh thị đứng ở phía trước chờ nàng. Tiểu viện của gia đình nhà nông gọn gàng sạch sẽ, trong viện có hai cô nương đang xúm lại, bắt nai con, nhìn thấy nàng, hai cô nương đều ngẩn người, trong đó, một người cười, chào hỏi với nàng, người còn lại, có vẻ như tuổi lớn hơn, nhìn nàng lạ lùng về mặt phức tạp, khuôn mặt xinh đẹp, trắng hồng, quả thật là nữ nhân hiếm có, xinh đẹp mà không kiêu ngạo, lạ mắt nhận, lịch sự, thanh lịch.

Chỉ liếc mắt một cái, Ninh thị đã hiểu rõ tại sao nhi tử lại thích A Kết rồi. Có lẽ, nam nhân Triệu gia, đều thích cô nương như vậy.

Nàng nở nụ cười thiện ý với A Kết.

Nàng tới đây vì nhi tử, nhưng nếu cô nương này thật sự không muốn gả, nàng cũng không ép nàng ấy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Triệu Hôi Hôi: Nương, người phải dùng toàn lực để ứng phó, đừng bị mê hoặc bởi dung mạo xinh đẹp của nàng ấy! !

Ninh thị: Này, người này thật sự là con ta hay sao?

Quyển sách này, trong truyện này, chẳng ai hoàn mỹ, mỗi người đều có ưu điểm, khuyết điểm của chính mình, không có khả năng biến từ đen thành trắng, Tiểu Giai Nhân cố gắng viết hợp tình hợp lý, cố gắng để cho mọi người thấy vừa ý. Với tình cảm của A Kết, tuy Triệu Hôi Hôi là nam chính, tương lai A Kết cũng sẽ thích hắn, nhưng lúc này, nàng thật sự không có lý do gì để thích Triệu Hôi Hôi."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

A Kết chưa hề nghĩ bản thân thực sự gặp mặt Triệu phu nhân.

Mẫu thân nói người lần đầu gặp mặt Triệu phu nhân đã cảm thấy sững sốt, tưởng là tiên tử hạ phàm, muội muội cũng khen nàng không dứt miệng. Đến lúc tận mắt nhìn thấy, nàng cũng kinh ngạc, trên đời lại có nữ tử như vậy, nàng tựa như hoa lan, khi không cười thật thanh khiết tao nhã, khi cười để lộ ra xinh đẹp dịu dàng. Nhưng những điều này sau khi được kế thừa, suy nghĩ đầu tiên của nàng là...

Vì sao người kia lại có một mẫu thân như vậy?

Một người là lang sói, một người như tiên nữ giáng trần.

Nàng nhìn đối phương, cảm thấy không thể tin được, thì chợt thấy Triệu phu nhân cười, chỉ về hướng phía sau lưng nàng, A Kết không tự chủ quay đầu lại nhìn, lại thấy Ô ô đang cúi đầu ngửi một đám hoa lan. A Kết thất kinh, vội vàng chạy đến ngăn cản, Ô ô lập tức sang một bên trốn, lại bị Lâm Trúc ôm cổ giữ lại. Ô ô hiện giờ đã rất nặng, Lâm Trúc còn tưởng mình đang ôm phải hàng rào, Liễu thị liền vội vàng đến nhận lấy Ô ô, "Đề đó cho ta, hai ti muội các người nhanh chóng rửa tay, chuẩn bị chỉnh tề đến ra mắt Triệu phu nhân."

Lâm Trúc nhanh chóng đáp lời, quay về phía Ninh thị cười nói: "Bá mẫu đến phòng khách ngồi trước, lát nữa chúng ta sẽ đến cùng người nói chuyện."

Ninh thị mỉm cười gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người A Kết.

A Kết đối với nàng không hề có điểm đích ý, lễ phép cúi chào gọi "Bá mẫu", sau đó xin lỗi rồi rời đi.

Vào sương phòng, Lâm Trúc lặng lẽ nói với trưởng tử: "Thế nào, thế nào? lần trước muội nói không hề khoa trương phải không?"

A Kết bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái, hỏi thúc nàng nhanh chóng sửa soạn.

Thực ra cũng không cần sửa soạn gì nhiều, rửa mặt lại cho sạch, chỉnh lại búi tóc có chút rối loạn, hai ti muội liền cùng nhau đến nhà trên.

Đã từng gặp Lâm Trúc vào lần trước nên Ninh thị gọi A Kết đến trước người, nhìn thấy trước mắt là một cô nương đáng vẻ bình tĩnh kiên cường nhưng thực ra mi mắt vẫn có chút run rẩy, nàng dịu dàng hỏi: "Lần trước

nghe nói con thân thể không thoải mái, hiện tại có tốt hơn chưa?"

Giọng nói nàng dịu dàng như nước, A Kết ngẩng đầu nhìn nàng, nhẹ giọng cảm ơn: "Làm phiền bá mẫu quan tâm, giờ đã tốt hơn nhiều." Cho dù đối phương vì nguyên nhân nào mà đến đây, nàng cũng không thể làm mất lễ nghi.

Ninh thị gật gật đầu, hướng về phía Vân Mai vẫy tay, chờ khi Vân Mai lại gần, nàng chỉ vào bồn hoa lan nọ, nói: "A Trúc và Tiểu Cửu đã có quà gặp mặt, ta biết con thích hoa lan, nên liền chuẩn bị cho con món quà khác. Con nhìn thử xem, có biết đây là giống lan nào không?"

A Kết khi vào nhà đã nhìn thoáng qua hoa lan trong tay của nha hoàn áo xanh, nhưng do phải chú ý quy củ nên không xem được nhiều, nhưng hương thơm nhàn nhạt trong phòng đôi khi vẫn làm nàng dời đi sự chú ý. Lúc này khi hoa lan đã được bung đến trước người, mùi hương càng nồng nàn, nàng liền kiềm chế xúc động, nói lời cảm ơn trước, rồi mới từ từ đi sang.

Bồn lan này đã nở hoa màu trắng xen lẫn màu xanh biếc, trong suốt tròn bóng như ngọc, cánh hoa có màu tinh khiết không pha tạp.

Lâm Trúc cũng theo sau đến xem, hai mắt tò mò đánh giá, kinh ngạc nói: "Cái này lần trước con không hề thấy....A, con biết rồi, bá mẫu cất giấu, chỉ cho đại tì xem thôi phải không?"

Tiểu cô nương nói chuyện thật hài hước, Ninh thị liền cười giải thích: "Không phải như thế, lần trước lúc A Trúc đi nó chưa nở hoa nên ta không báo người bùng ra."

Liễu thị ở một bên chê cười thứ nữ: "Con cái gì cũng không hiểu, dù có đưa hoa lan cho con xem cũng chẳng ích gì."

Lâm Trúc nhỏ giọng thăm thò: "Đúng đúng đúng, chỉ có đại tì của con mới xem tốt, mới có kiến thức để xem lan."

A Kết nghe xong cũng cảm thấy xấu hổ bởi vì gốc lan này nàng cũng không biết.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Ninh thị, Ninh thị cổ vũ nàng "A kết đoán được sao? Nói thử xem, nếu đoán đúng, bá mẫu còn có quà tặng cho con, nếu đoán sai, lát nữa con tặng bá mẫu một chậu hoa lan do chính con chăm sóc, như thế được không?"

Nếu đã như vậy, A Kết nhìn về phía hoa lan, chậm chạp mở miệng: "Nhìn hình dáng hoa giống như hoa sen, trông giống Kim Sa Thụ Cúc, nhưng mà màu sắc và hoa văn lại không tinh khiết như vậy, hơn nữa Kim Sa Thụ Cúc lại nở vào mùa xuân, thời kỳ nở hoa này cũng không đúng."

Những lời này Liễu thị cùng Lâm Trúc nghe thì hoàn toàn không hiểu, nhưng Ninh thị lại rất kinh ngạc việc một cô nương nhà nông đối với hoa lan lại quen thuộc như vậy, nếu như không thực sự yêu lan cũng như hiểu biết về các giống hoa thì cơ bản không thể biết được Kim Sa Thụ Cúc. Cho dù vậy, hai cô nương Lâm gia, ngoài việc tính tình người nhà nông tự nhiên chất phác, còn đọc sách, biết chữ, thì cùng với tiểu thư nhà quan bình thường cũng không thua kém nhiều lắm.

Trong ánh mắt nghi vấn của A Kết, nàng mỉm cười lắc đầu: "Xem ra hôm nay ta có thể thắng được một gốc hoa lan đem về. A Kết, đây là Kiến Lan, cũng là Xuyên Sở Sạn, nhưng mà người ngoài ít biết đến, ta cơ duyên xảo hợp mới có được hai gốc cây, tự mình chăm sóc, không truyền ra bên ngoài. Ta đặt cho nó tên là Thúy Ngọc Mẫu Đan, con thấy thế nào?"

Thúy Ngọc Mẫu Đan?

Hoa đã đẹp, tên còn đẹp hơn.

A Kết thật sự kính nể không biết nói gì hơn, liền nhẹ giọng từ chối: "Bá mẫu, hoa này quá quý giá, người vẫn nên..."

Ninh thị cầm tay nàng, nhìn ánh mắt của nàng, nói: "Chẳng lẽ con nghĩ rằng hoa cũng phân chia địa vị? Vốn chúng sinh trưởng nơi thôn dã, chúng ta cưỡng ép mang chúng về nhà là đã không tôn trọng, chỉ có việc chăm sóc tỉ mỉ thì mới miễn cưỡng chuộc được tội, có tư cách gì mà còn đánh giá giá cả như thế nào? A Kết, ta nghe nói con thích hoa lan nên mới đưa cho con, con chăm sóc nó tốt nghĩa là ta đã tặng đúng người, như vậy con nói có đúng hay không?"

A Kết không biết nói gì hơn, liền xấu hổ gật đầu.

Ninh thị nắm tay nàng nói: "Đi thôi, mang bá mẫu đi xem hoa lan con chăm sóc, để xem ta có học thêm được gì không."

Đương nhiên A Kết dẫn nàng đi.

Hai người ra khỏi phòng, Vân Mai đi theo phía sau.

Liễu thị vẫn đang không hiểu nên chưa đi cùng, lại thấy Lâm Trúc cũng chưa đi nên buồn bực hỏi: "Sao con không đi?"

Lâm Trúc le lưỡi, đáp: "Con nghe không hiểu, không bằng đừng đến góp vui."

Liễu thị cười trộm, bảo nàng cùng vào phòng bếp, hai mẹ con cùng nhau chuẩn bị cơm trưa. Khi đang gao nghĩ tới một chuyện, Liễu thị lau tay, đi qua hỏi Ninh thị có dặn Triệu Trâm buổi trưa đến đây ăn cơm không. Ninh thị cười nói: "Ta đã nói với hân, nhưng hân nói có việc ở thị trấn, chút nữa dạy cho Tiểu Cửu xong thì đi, chúng ta không cần quan tâm đến hân."

"Đứa nhỏ này, công việc đã bận như vậy còn kiên trì dạy dỗ Tiểu Cửu, ngừng một ngày cũng được nha." Liễu thị khách sáo vài câu lại xoay người tiếp tục làm cơm.

Ninh thị thu lại tầm mắt, bắt gặp A Kết đang giả vờ không nghe thấy mà ngắm hoa, cười cười, nhỏ giọng nói với nàng: "Biết Thừa Viễn không đến nên đã nhẹ lòng hơn phải không?"

A Kết ngạc nhiên.

Ninh thị than nhẹ, vỗ về nàng, nói: "Chuyện của các con hẳn đều kể với ta, bây giờ không tiện nói chuyện, sau khi ăn xong chúng ta đến thư phòng ngồi một chút nhé?"

A Kết lại lần nữa cúi đầu, nàng không ghét Ninh thị, thậm chí rất thích cùng người ở chung, nhưng...

"Bá mẫu định nói gì với con?" Khó khăn mở miệng nhưng nàng vẫn muốn hỏi ra trước, nếu Ninh thị khuyên nàng gả cho người kia, chi bằng không đi, nếu không lúc trực tiếp cự tuyệt lại thêm xấu hổ.

"Yên tâm, ta sẽ không ép con gả cho nó, chỉ là muốn cùng con tâm sự thôi." Ninh thị cười, giải thích.

A Kết nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi ăn xong, lấy lý do cùng A Kết trao đổi việc chăm sóc lan, Ninh thị liền cùng A Kết đến thư phòng Lâm gia.

A Kết rót cho Ninh thị một ly trà, rồi buông ấm trà ra, đứng sang một bên, đợi Ninh thị mở miệng.

Tuy rằng Ninh thị nói chỉ muốn tâm sự với nàng, A Kết vẫn cảm thấy dù hai người thực hợp ý nhưng cũng là mới quen biết, không có gì nhiều để nói, nên có lẽ là đề nhắc đến hôn sự rồi. Nói đến chuyện này, nàng vẫn nghĩ không ra, Triệu Trầm có lẽ muốn kết hôn chỉ vì nữ sắc, tại sao Ninh thị lại dung túng(nuông chiều) hẳn càn quấy? Gia thế hai nhà chênh lệch quá nhiều, Ninh thị chắc hẳn sẽ không muốn dạng con dâu này phải không?

"Đứng làm gì, lại đây, mang ghế dựa ngồi gần bên ta, như vậy chúng ta đâu thể dễ dàng nói chuyện được." Ninh thị nói.

Nàng là trưởng bối, A Kết tự nhiên nghe theo, ngồi xuống bên cạnh Ninh thị, ở giữa cách một chiếc ghế nhỏ.

Trong thư phòng im lặng, sau giữa trưa, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng lên khoảng không trước hai người. Ninh thị nghiêng đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ, nghe thấy bên ngoài loáng thoáng âm thanh chơi đùa của mấy đứa trẻ con, khơi gợi một ký ức tưởng chừng đã quên mất, chỉ là thời gian đã qua đi lâu lắm, nên tâm tình cũng không thay đổi nhiều, dường như đây chẳng phải là việc bản thân đã từng trải qua.

"A Kết, con biết không, con bây giờ giống như ta trước kia vậy, nên bá mẫu mới thích nói chuyện với con, đối với con cũng có cảm giác thương tiếc." Sau một lát yên lặng, Ninh thị quay lại, nói với A Kết. Thanh âm nhẹ nhàng, nghe thật thoải mái, thoải mái đến mức làm người ta buồn ngủ, nhưng cũng bị sự xúc động bên trong làm cho tò mò.

A Kết liền nhìn lên, muốn nghe nàng nói tiếp.

Ninh thị muốn nàng ngồi gần mình hơn, mới kéo tay nàng, bình tĩnh nói tiếp: "Lúc ta 14, 15 tuổi, thực sự thích một người, đó là biểu ca của ta, hơn ta hai tuổi, do trong nhà có chuyện nên từ nhỏ đã ở trong nhà ta. Thanh mai trúc mã, chắc con biết chứ, mà chuyện của ta với người đó so với chuyện của con và Mạnh Trọng Cảnh còn đẹp hơn rất nhiều. Người đó ngày thường ôn tồn nho nhã, ngọc thụ lâm phong, lại theo ta đi xem các loại lan, xem tranh lan, khi đó ta cảm thấy, gả cho hắn sẽ là chuyện hạnh phúc nhất. Nhưng cuối cùng ta lại không thể gả cho hắn, con biết vì sao không?"

Chỉ nghe lời kể đơn giản, trong lòng A Kết cũng thấy đau xót, môi giật giật, thanh âm cũng trở nên khàn khàn: "Hắn, hắn thích người khác sao?"

Ninh thị lắc đầu, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của A Kết, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của nàng: "Không phải, nhưng hắn tự tay dâng ta cho người khác, lấy ta đổi lại tiền đồ cho mình, còn ta, bởi vì khi còn bé đã như đồ vật rơi vào tay nam nhân lạ, vì thanh danh, không thể không gả. A Kết, con nói xem, chúng ta có giống nhau không?"

Đúng vậy, thanh mai trúc mã đều thay lòng.

A Kết không muốn khóc, chỉ khi ở một mình lệ mới tuôn rơi, ở trước mặt mẫu thân đều cố gắng làm như không sao, nhưng đến lúc này khi biết người nữ nhân trước mặt cũng có hoàn cảnh giống mình, nàng lại không khống chế được.

Ninh thị cũng không khuyên nàng, để chính nàng tự lau nước mắt. "Con có phải vẫn muốn hỏi tại sao Mạnh Trọng Cảnh lại đối với mình như vậy không? Ta cũng vậy, không cam lòng muốn biết được đáp án, sau đó ta thực sự gặp lại hắn, khuôn mặt không đổi nhưng hắn không còn đối xử với ta dịu dàng như trước nữa, hắn không dám nhìn ta, hắn chỉ xin lỗi ta, nói với ta rằng hắn cũng có nỗi khổ, thậm chí còn oán hận cha ta đã không giúp hắn..."

Bởi vì cũng vừa trải qua, A Kết hoàn toàn có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc đó, nàng nghẹn ngào hỏi: "Bá mẫu nói gì?"

Ninh thị cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh: "Không, ta không nói gì, bước đi. Bởi vì ta phát hiện hắn không phải là thanh mai trúc mã của ta, người mà ta thích sẽ không nhất gan như vậy, thời khắc hắn vứt bỏ ta đi, đối với ta hắn đã chết, tuy rằng sau này hắn vẫn là dung mạo ấy. Những khổ sở, những giọt lệ của ta đều chỉ vì hắn đã chết, nếu đã không phải là người đó, ta còn hỏi lại hắn làm gì?"

A Kết ngơ ngẩn, trong đầu bỗng nhiên có chút rối loạn.

Nàng vẫn muốn hỏi Mạnh Trọng Cảnh, nhưng nàng cũng không biết Mạnh Trọng Cảnh sẽ trả lời thế nào? Hắn sẽ vì một nữ nhân đáng thương mà không cự tuyệt sao?(đoạn này mình chém ==) Nàng hỏi thì sẽ nhận được đáp án gì, nàng tận mắt nhìn thấy hắn muốn nữ nhân khác, chính tai nghe hắn hứa hẹn sẽ cưới người khác, hắn cũng không có nói rõ nguyên nhân cưới, hắn đã không còn là Mạnh Trọng Cảnh hiền lành thật thà mà nàng biết, mặc kệ đêm hôm đó vì lý do gì, hắn cũng không còn là người nàng quen biết nữa.

Người tên Mạnh Trọng Cảnh luôn ngốc ngếch lấy lòng nàng thật sự đã chết.

A Kết che mặt, lần cuối cùng vì nhớ lại thanh mai trúc mã mà khóc thành tiếng.

Ninh thị ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai nàng: "A Kết, không nên oán hận, ít nhất đã có thời điểm hạnh phúc với con, khi đó hạnh thật tâm, con cũng thật sự hạnh phúc đúng không? Con chỉ cần tự nhủ với mình, Mạnh Trọng Cảnh mà con thích đã chết, con không cần lời giải thích, hạnh cũng chẳng nên xuất hiện nữa, con có thể tiếp tục thích hạnh, hoài niệm việc từng là thanh mai trúc mã, nhưng những điều đó cùng việc Mạnh Trọng Cảnh cưới nữ nhân khác cũng không liên quan, hiểu không?"

A Kết vừa khóc, vừa gạt đầu. Nàng hiểu, thực sự đã hiểu.

Ninh thị cười cười, nâng nàng đứng dậy, thay nàng lau nước mắt trên mặt: "Con vẫn còn nhỏ, chuyện này còn để tâm nhiều, nhưng vẫn có thể bắt đầu với người khác, con nhìn ta xem, bị thanh mai trúc mã từ bỏ, gả cho một người mình không thích, nhưng ta không phải vẫn tiếp tục sống đó sao? Có một số việc, qua một thời gian sẽ phai nhạt, sau đó vài năm lại còn muốn tự cười vào bản thân mình vì sao năm đó có thể thích một người như vậy, cười bản thân mình sao lại đau khổ không công lâu như vậy. Mà con trong mắt ta cũng chỉ là một đứa trẻ con thôi, làm sao hiểu thế nào là tình yêu chân chính?"

A Kết ngượng ngùng cúi đầu.

Ninh thị cho nàng thời gian phục hồi, sau đó hỏi nàng: "Con nói trên đời nhiều cặp vợ chồng như vậy, có bao nhiêu người vì tâm đầu ý hợp mà ở cùng một chỗ với nhau?"

A Kết trong lòng hốt hoảng, cuối cùng cũng nói đến việc hôn sự rồi sao?

Ninh thị bị sự phòng bị trong mắt nàng làm cho buồn cười, vỗ tay nàng nói: "Đừng sợ, đừng sợ, ta đến không phải để bức hôn, nói thật, nếu Thừa Viễn không phải do một tay ta nuôi nấng nên người thì chỉ với những hành động xúc phạm, dọa dẫm của hắn đối với con thì ta đã đánh hắn, sẽ không thay hắn đến đây một chuyện đâu."

A Kết có chút kinh ngạc, vừa vì việc Triệu Trầm kể hết mọi chuyện với Ninh thị, lại vừa vì thái độ của Ninh thị.

Ninh thị tiếp tục cười, nói: "Nhi tử kia của ta, ngoài việc nó ức hiếp con, ta không tìm ra nó có khuyết điểm gì lớn. Ta cũng vừa kể với con, ta cùng phụ thân của Thừa Viễn có quan hệ phức tạp, nhưng Thừa Viễn thật khiến người ta yêu thương, từ nhỏ nó đã đứng về phía ta. Phụ thân hàng năm không ở nhà, nó còn đọc sách, luyện võ, học việc buôn bán, giống như con chim non từng ngày dần lớn lên, trước kia là ta che chở cho nó, giờ ngược lại là nó che chở cho ta. Nếu nói đến khuyết điểm, ngoài việc nó đối với người ngoài tâm ngoan thủ lạt [i](bụng dạ nham hiểm)[/i], con cũng không nên trách nó, bởi vì chúng ta chỉ có hai mẹ con, nếu như nó không tàn nhẫn với người khác thì ngược lại họ sẽ cướp mất việc làm ăn của nó. Nó còn rất cố chấp, Vũ sư phụ chỉ cho hắn luyện công phu trong một canh giờ, hắn lại luyện đến tình trạng kiệt sức, mọi chuyện đều muốn làm cho tốt nhất có thể."

A Kết im lặng lắng nghe, không hề trả lời. [code]Dieemdkdan/leeequhydonnn[/code] Triệu Trầm chỉ mới từng đó tuổi đã quản lý một gia đình, quả thật rất xuất sắc, nàng cũng không nghĩ hắn không đứng tí nào, chỉ là không thích tính cách của hắn.

Ninh thị dường như đoán được nàng đang suy nghĩ gì, nhẹ giọng nói: "A kết, nó ức hiếp con, có phải vì thế con thấy tính cách không hợp không?"

A Kết cúi đầu, suy nghĩ cân nhắc tìm tòi, thì nghe Ninh thị tiếp tục nói: "Nói ra có lẽ con không tin, Thừa Viễn thực sự là người biết kiềm chế. Cũng là thiếu gia, khi 13, 14 tuổi, người khác đã có nha hoàn thông phòng, ta cũng sắp xếp cho nó vài nha hoàn rất có tư sắc, nhưng nó lại chưa hề có loại suy nghĩ đó, có nha hoàn không biết tự trọng, nó liền lập tức yêu cầu ta đổi nha hoàn khác, ở bên ngoài nó cũng không đến các nơi trăng hoa. Dần dần tuổi càng lớn, ta bắt đầu lo lắng về hôn sự của nó, rồi nó nghĩ như thế nào, nó liền nói với ta rằng muốn cưới một cô nương tâm đầu ý hợp, cả đời chỉ có một mình người đó, không để cho nàng chịu uất ức."

A Kết mím môi.

Nếu Ninh thị vừa bắt đầu đã nói như thế nàng sẽ không tin, nhưng lúc này, nàng tin rằng Ninh thị không phải loại người cố ý bịa đặt về nhi tử của mình.

Nhưng chuyện này cùng nàng đâu có quan hệ? Không thích chính là không thích, không phải hạnh cứ tốt thì nàng sẽ động lòng, và lại. . . . .

Ninh thị đột nhiên mở miệng, cắt đứt suy nghĩ của nàng: "A Kết, không chỉ con không tin, ta là mẫu thân cũng không hoàn toàn tin tưởng. Thừa Viễn năm nay mới 17, về sau tương lai còn dài, tương lai so với bây giờ càng lờ mờ, đến lúc đó, không biết nó còn giữ được hứa hẹn của bản thân hay không? Nó dám cam đoan, nhưng ta lại không dám thay nó cam đoan, mặc dù nó là con ta đi nữa. Nhưng ta cũng phải nói, Thừa Viễn rất biết kiềm chế, sẽ không dễ dàng bị nữ nhân mê hoặc. A Kết, bá mẫu lúc này chỉ có thể xác nhận là Thừa Viễn thực sự coi trọng con, chỉ là nó giống phụ thân tính tình cố chấp, không chấp nhận việc bị từ chối, con càng không để ý nó, nó càng muốn cưới con về nhà."

Trong lòng A Kết căng thẳng, trước mắt hiện lên cặp mắt phượng lạnh lẽo tàn ác, không khỏi nhỏ giọng thỉnh cầu: "Bá mẫu, ngày có thể thay con khuyên nhủ hắn được không? Con thực sự không muốn..."

Ninh thị bắt đầu cười: "Không cần sợ mạo phạm ta, việc này vốn là Thừa Viễn làm sai, nó xứng đáng bị con căm hận. A Kết, bá mẫu thích cô nương tốt như con, cũng muốn con làm con dâu, nhưng chuyện tình cảm, bá mẫu không phải không muốn khuyên, mà do quyết tâm của nó quá lớn, bây giờ ai khuyên cũng không được. A Kết, chính con phải cẩn thận, đứa bé kia muốn làm chuyện gì xưa nay không có gì không được, con có thể tránh được nó, ta sẽ chê cười nó, còn nếu con tránh không được, cuối cùng còn phải gả đến Triệu gia, con cũng đừng lo lắng, con sau khi vào cửa thì còn có bá mẫu ở bên phía con, sẽ không để cho nó ức hiếp con."

Nói đến câu sau lại mang theo ý tứ trên ghẹo.

Mặt A Kết nóng lên. Trong lòng nghĩ thầm, Ninh thị như vậy, cô nương nào gặp được thì chính là may mắn, chỉ tiếc nhi tử của nàng...

Ninh thị cũng không muốn bắt ép A Kết đưa ra câu trả lời thuyết phục, liền đứng dậy nắm tay A Kết nói: "Tốt lắm, bá mẫu cũng cần phải đi, A Kết mau chọn cho ta bồn hoa lan, chúng ta nói chuyện ăn ý, dám chơi dám chịu, tiền đặt cược không thể không đưa."

Câu nói đầu tiên đem sự không tự nhiên trong lòng A Kết hóa giải, A Kết nhẹ nhàng cười, cùng nàng đi ra ngoài chọn hoa.

Đem theo một chậu Kiến Lan Quân Hà, nửa canh giờ sau Ninh thị về tới điền trang của nhà mình.

Triệu Trầm từ khi nghe được âm thanh xe ngựa đã ra đón nàng, thấy Vãn Mai ôm một chậu hoa lan xuống dưới, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Ninh thị vừa đi vừa cười: "Đây là kết quả ta thắng a kết mang trở về, Thừa Viễn con nói xem ta nên đặt ở phòng lớn hay là phòng ngủ?"

Triệu Trầm nhẹ nhàng cười: "Trong phòng nương đã có nhiều danh phẩm, trong phòng nhi tử lại chẳng có nhiều, hay nương tặng ta bồn này?"

Mở miệng ra đã bảo muốn lấy, da mặt thật là dày. Ninh thị liếc nhìn hần một cái, lại phân phó Vãn Mai trực tiếp đem hoa lan đưa đến trong phòng thiếu gia.

Hai mẹ con ngồi xuống nói chuyện, Triệu Trầm quan tâm rót trà cho Ninh thị, Ninh thị chậm rãi uống 2 ngụm, thấy nhi tử bình thường lão luyện, tháo vát khắp nơi ngồi một bên nhìn mình, không khỏi ngạc nhiên nói: "Sao con lại không chút lo lắng, không muốn biết nàng đồng ý hay không ư?"

"Nàng đồng ý rồi sao?" Triệu Trầm tùy ý hỏi.

"Không có". Ninh thị ngay lập tức trả lời, cũng nở nụ cười: "Bởi vì ta không hề cầu hôn với nàng, nhưng những gì có thể giúp con ta đều làm, việc làm cho nàng cam tâm tình nguyện gả vào nhà ta là việc của con, đừng hy vọng ta sẽ cùng con ức hiếp người ta."

Triệu Trầm không để ý, trên ghẹo: "Nương thật sự rất bất công, con dâu còn chưa vào cửa, người đã giúp nàng đối phó với nhi tử trước."

Ninh thị không cười, nhìn hần nghi ngờ: "Bảo ta đi cầu hôn lại không quan tâm kết quả, con đang tính toán gì vậy?"

Triệu Trầm chỉ cười mà không nói, được một lát thì thấy Ninh thị nhíu mày, liền đứng dậy nói: "Nương nghỉ ngơi một lát đi, con còn có việc phải làm, người yên tâm, trong lòng con biết rõ, sẽ không quá phận." Nói xong xoay người ra cửa phòng.

Nhìn hần như vậy, Ninh thị lại càng lo lắng, nhưng mà lo lắng thì sao, giống như nàng đã nói với A Kết nói, đưa con trai này, quyết tâm rất lớn.

~

Triệu Trầm đi nhanh về phòng mình.

Hai nha hoàn Cẩm Thụ và Cẩm Mặc đang ở trong phòng ngắm bồn hoa lan phu nhân mới cho mang tới, Cẩm Mặc to gan, liền vươn tay muốn chạm vào đóa hoa lan chưa nở hoàn toàn, chỉ là chưa kịp đụng đến thì phía sau đã vang lên tiếng vèn rèm kèm theo âm thanh tức giận: "Ai cho phép ngươi chạm vào? Đi ra ngoài!"

Âm thanh kia thật quen thuộc, nhưng con giận này thì hai nha hoàn chưa từng gặp, Cẩm Thụ lập tức khom gối hành lễ, sau đó bước nhanh ra ngoài. Cẩm Mặc sợ phát khóc, thấp thỏm cúi đầu nhận sai: "Thiếu gia bớt giận, sau này nô tì không dám lộn xộn nữa..."

"Về sau toàn bộ việc trong nội thất giao cho Cẩm Thụ [i](tác giả ghi là Cẩm Mặc, nhưng mình thấy Cẩm Thụ mới chính xác) [/i]thu xếp, ngươi không được tiến vào nửa bước." Triệu Trầm không hề nhìn nàng, lạnh giọng ra lệnh.

Hai chân Cẩm Thụ như nhũn ra, chỉ là hầu hạ mấy năm nay nàng sớm đã có hiểu biết về tính tình của chủ tử, căn bản không dám cầu xin lần nữa, trắng mặt lui ra.

Tiếng bước chân xa dần, Triệu Trầm nghiêng đầu nhìn rèm cửa, trầm tư một lát, nhưng rất nhanh lại nhớ tới bồn hoa lan trên bàn.

Đây là hoa nàng chăm sóc.

Nam nhân vẻ mặt lạnh lùng từ từ dịu dàng hơn, đi đến trước bàn, cúi đầu nhìn hoa, tưởng tượng trong đầu cảnh ngày ngày nàng tưới nước cho bồn hoa này, lúc đó nàng cũng giống như hần lúc này, chú tâm đánh giá bồn hoa, nghĩ thế, trong lòng lại dâng lên một chút nhu tình, rồi lại tưởng tượng sau khi thành thân, hần có thể đứng phía sau nàng, ôm lấy thắt lưng nàng, hai người cùng ngắm hoa. [code]Dieenndkan/leequhydonnn[/code]Nàng ngắm hoa, còn hần ngắm nàng.

Nếu bây giờ nàng đang ở ngay bên cạnh thì thật tốt.

Triệu Trầm cúi người, ngửi mùi hoa thơm.

Hần vẫn nhớ rõ, ngày ấy áp nàng trên tường thì trên người nàng dường như cũng nghe được hương thơm nhàn nhạt, chắc nàng không biết là mình đang

tỏa ra mùi hương thiếu nữ. Nếu nàng thích hẳn thì có ngoan ngoãn nhắm mắt cho hẳn hôn hay không? Hương vị của đôi môi đỏ mọng kia...

Giống như bị hương hoa lan mê hoặc, trong đầu mơ hồ, càng ngày càng sa vào những tưởng tượng kiều diễm, Triệu Trầm ngồi vào trên giường, dựa vách tường, sau khi hồi phục lại tiếp tục ngắm hoa.

Không biết mẫu thân đã nói với nàng những gì nhưng dù thế nào đi nữa nàng chắc chắn sẽ hiểu được hẳn thật tâm muốn kết hôn chứ không phải chỉ nói những lời hoa ngôn xảo ngữ [i](lời ngon tiếng ngọt)/[i] để lừa nàng.

Cầu hôn hay không, kết quả cũng chỉ có một.

Tiền lễ hậu binh [i](trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực)/[i]

Ba ngày sau, Triệu Trầm lại đến bờ sông.

Lâm Trùng Cửu từ xa xa chạy đến, còn chưa đến trước mặt, đã nhận ra sự khác lạ, "Triệu đại ca, tại sao huynh lại đeo cung tiễn? Chiều nay huynh định đi săn thú à?"

Triệu Trầm không như những lần khác chờ hẳn lên ngựa, mà đã lên ngựa trước, đợi Trùng Cửu đến trước ngựa, hẳn cúi đầu cười: "Không phải buổi chiều, mà bây giờ sẽ đi, hôm nay chúng ta không luyện công mà ta mang Tiểu Cửu đến ngọn núi mở rộng tầm mắt, thế nào, đệ dám đi không?"

"Dám!" Là một tiểu nam tử hán, đối mặt với lời mời khiêu khích như thế, Lâm Trùng Cửu lập tức lớn tiếng trả lời.

Triệu Trầm liền đưa tay, chuẩn bị kéo hẳn lên ngựa.

Lâm Trùng Cửu vừa định đưa tay thì lời dặn dò nghiêm khắc của mẫu thân tự nhiên hiện lên trong đầu, cánh tay tự nhiên thấy nặng hơn bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Trùng Cửu chuyển từ hồng sang trắng."Triệu đại ca, đệ muốn đi, nhưng mà mẫu thân không cho ta đi ngọn núi chơi . . . ."

Triệu Trầm cười to:"Có Triệu đại ca đi cùng đệ, có gì phải sợ? Lên đi, chúng ta tới nhà đệ trước, ta tự mình nói với bá mẫu."

Lâm Trùng Cửu mừng rỡ, không còn do dự, tay nhỏ bé đưa tới.

Triệu Trầm thoải mái kéo Tiểu Cửu lên ngựa, hai chân thúc bụng ngựa, theo hướng đến Lâm gia mà đi.

Hôm nay hẳn muốn nàng khen ngợi hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 30.2

A Kết che mặt, lần cuối cùng vì nhớ lại thanh mai trúc mã mà khóc thành tiếng.

Ninh thị ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai nàng: "A Kết, không nên oán hận, ít nhất đã có thời điểm hẳn tốt với con, khi đó hẳn thật tâm, con cũng thật sự hạnh phúc đúng không? Con chỉ cần tự nhủ với mình, Mạnh Trọng Cảnh mà con thích đã chết, con không cần lời giải thích, hẳn cũng chẳng nên xuất hiện nữa, con có thể tiếp tục thích hẳn, hoài niệm việc từng là thanh mai trúc mã, nhưng những điều đó cùng việc Mạnh Trọng Cảnh cưới nữ nhân khác cũng không liên quan, hiểu không?"

A Kết vừa khóc, vừa gật đầu. Nàng hiểu, thực sự đã hiểu.

Ninh thị cười cười, nâng nàng đứng dậy, thay nàng lau nước mắt trên mặt:"Con vẫn còn nhỏ, chuyện này còn để tâm nhiều, nhưng vẫn có thể bắt đầu với người khác, con nhìn ta xem, bị thanh mai trúc mã từ bỏ, gả cho một người mình không thích, nhưng ta không phải vẫn tiếp tục sống đó sao? Có một số việc, qua một thời gian sẽ phai nhạt, sau đó vài năm lại còn muốn tự cười vào bản thân mình vì sao năm đó có thể thích một người như vậy, cười bản thân mình sao lại đau khổ không công lâu như vậy. Mà con trong mắt ta cũng chỉ là một đứa trẻ con thôi, làm sao hiểu thế nào là tình yêu chân chính?"

A Kết ngượng ngừng cúi đầu.

Ninh thị cho nàng thời gian phục hồi, sau đó hỏi nàng:"Con nói trên đời nhiều cặp vợ chồng như vậy, có bao nhiêu người vì tâm đầu ý hợp mà ở cùng một chỗ với nhau?"

A Kết trong lòng hốt hoảng, cuối cùng cũng nói đến việc hôn sự rồi sao?

Ninh thị bị sự phòng bị trong mắt nàng làm cho buồn cười, vỗ tay nàng nói:"Đừng sợ, đừng sợ, ta đến không phải để bức hôn, nói thật, nếu Thừa Viễn không phải do một tay ta nuôi nấng nên người thì chỉ với những hành động xúc phạm, dọa dẫm của hẳn đối với con thì ta đã đánh hẳn, sẽ không thay hẳn

đến đây một chuyện đầu."

A Kết có chút kinh ngạc, vừa vì việc Triệu Trầm kể hết mọi chuyện với Ninh thị, lại vừa vì thái độ của Ninh thị.

Ninh thị tiếp tục cười, nói: "Nhi tử kia của ta, ngoài việc nó ức hiếp con, ta không tìm ra nó có khuyết điểm gì lớn. Ta cũng vừa kể với con, ta cùng phụ thân của Thừa Viễn có quan hệ phức tạp, nhưng Thừa Viễn thật khiến người ta yêu thương, từ nhỏ nó đã đứng về phía ta. Phụ thân hàng năm không ở nhà, nó còn đọc sách, luyện võ, học việc buôn bán, giống như con chim non từng ngày dần lớn lên, trước kia là ta che chở cho nó, giờ ngược lại là nó che chở cho ta. Nếu nói đến khuyết điểm, ngoài việc nó đối với người ngoài tâm ngoan thủ lạt [i](bụng dạ nham hiểm)[/i], con cũng không nên trách nó, bởi vì chúng ta chỉ có hai mẹ con, nếu như nó không tàn nhẫn với người khác thì ngược lại họ sẽ cướp mất việc làm ăn của nó. Nó còn rất cố chấp, Vũ sư phụ chỉ cho hắn luyện công phu trong một canh giờ, hắn lại luyện đến tình trạng kiệt sức, mọi chuyện đều muốn làm cho tốt nhất có thể."

A Kết im lặng lắng nghe, không hề trả lời. Triệu Trầm chỉ mới từng đó tuổi đã quản lý một gia đình, quả thật rất xuất sắc, nàng cũng không nghĩ hắn không đúng tí nào, chỉ là không thích tính cách của hắn.

Ninh thị dường như đoán được nàng đang suy nghĩ gì, nhẹ giọng nói: "A kết, nó ức hiếp con, có phải vì thế con thấy tính cách không hợp không?"

A Kết cúi đầu, suy nghĩ cân nhắc tìm tòi, thì nghe Ninh thị tiếp tục nói: "Nói ra có lẽ con không tin, Thừa Viễn thực sự là người biết kiềm chế. Cũng là thiếu gia, khi 13, 14 tuổi, người khác đã có nha hoàn thông phòng, ta cũng sắp xếp cho nó vài nha hoàn rất có tư sắc, nhưng nó lại chưa hề có loại suy nghĩ đó, có nha hoàn không biết tự trọng, nó liền lập tức yêu cầu ta đổi nha hoàn khác, ở bên ngoài nó cũng không đến các nơi trăng hoa. Dần dần tuổi càng lớn, ta bắt đầu lo lắng về hôn sự của nó, hỏi nó nghĩ như thế nào, nó liền nói với ta rằng muốn cưới một cô nương tâm đầu ý hợp, cả đời chỉ có một mình người đó, không để cho nàng chịu uất ức."

A Kết mím môi.

Nếu Ninh thị vừa bắt đầu đã nói như thế nàng sẽ không tin, nhưng lúc này, nàng tin rằng Ninh thị không phải loại người cố ý bịa đặt về nhi tử của mình.

Nhưng chuyện này cùng nàng đâu có quan hệ? Không thích chính là không thích, không phải hắn cứ tốt thì nàng sẽ động lòng, vả lại. . . . .

Ninh thị đột nhiên mở miệng, cắt đứt suy nghĩ của nàng: "A Kết, không chỉ con không tin, ta là mẫu thân cũng không hoàn toàn tin tưởng. Thừa Viễn năm nay mới 17, về sau tương lai còn dài, tương lai so với bây giờ càng lừng lẫy, đến lúc đó, không biết nó còn giữ được hứa hẹn của bản thân hay không? Nó dám cam đoan, nhưng ta lại không dám thay nó cam đoan, mặc dù nó là con ta đi nữa. Nhưng ta cũng phải nói, Thừa Viễn rất biết kiềm chế, sẽ không dễ dàng bị nữ nhân mê hoặc. A Kết, bá mẫu lúc này chỉ có thể xác nhận là Thừa Viễn thực sự coi trọng con, chỉ là nó giống phụ thân tính tình cố chấp, không chấp nhận việc bị từ chối, con càng không đề ý nó, nó càng muốn cưới con về nhà."

Trong lòng A Kết căng thẳng, trước mắt hiện lên cặp mắt phượng lạnh lẽo tàn ác, không khỏi nhỏ giọng thỉnh cầu: "Bá mẫu, ngày có thể thay con khuyên nhủ hắn được không? Con thực sự không muốn..."

Ninh thị bắt đầu cười: "Không cần sợ mạo phạm ta, việc này vốn là Thừa Viễn làm sai, nó xứng đáng bị con cấm hận. A Kết, bá mẫu thích cô nương tốt như con, cũng muốn con làm con dâu, nhưng chuyện tình cảm, bá mẫu không phải không muốn khuyên, mà do quyết tâm của nó quá lớn, bây giờ ai khuyên cũng không được. A Kết, chính con phải cẩn thận, đứa bé kia muốn làm chuyện gì xưa nay không có gì không được, con có thể tránh được nó, ta sẽ chê cười nó, còn nếu con tránh không được, cuối cùng còn phải gả đến Triệu gia, con cũng đừng lo lắng, con sau khi vào cửa thì còn có bá mẫu ở bên phía con, sẽ không để cho nó ức hiếp con."

Nói đến câu sau lại mang theo ý tứ trêu ghẹo.

Mặt A Kết nóng lên. Trong lòng nghĩ thầm, Ninh thị như vậy, cô nương nào gặp được thì chính là may mắn, chỉ tiếc nhi tử của nàng..

Ninh thị cũng không muốn bắt ép A Kết đưa ra câu trả lời thuyết phục, liền đứng dậy nắm tay A Kết nói: "Tốt lắm, bá mẫu cũng cần phải đi, A Kết mau chọn cho ta bốn hoa lan, chúng ta nói chuyện ăn ý, dám chơi dám chịu, tiền đặt cược không thể không đưa."

Câu nói đầu tiên đem sự không tự nhiên trong lòng A Kết hóa giải, A Kết nhẹ nhàng cười, cùng nàng đi ra ngoài chọn hoa.

Đem theo một chậu Kiến Lan Quân Hà, nửa canh giờ sau Ninh thị về tới điền trang của nhà mình.

Triệu Trầm từ khi nghe được âm thanh xe ngựa đã ra đón nàng, thấy Vãn Mai ôm một chậu hoa lan xuống dưới, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Ninh thị vừa đi vừa cười: "Đây là kết quả ta thắng a kết mang trở về, Thừa Viễn con nói xem ta nên đặt ở phòng lớn hay là phòng ngủ?"

Triệu Trầm nhẹ nhàng cười: "Trong phòng nương đã có nhiều danh phẩm, trong phòng nhi tử lại chẳng có nhiều, hay nương tặng ta bốn này?"

Mở miệng ra đã bảo muốn lấy, da mặt thật là dày. Ninh thị liếc nhìn hắn một cái, lại phản phó Vãn Mai trực tiếp đem hoa lan đưa đến trong phòng thiếu gia.

Hai mẹ con ngồi xuống nói chuyện, Triệu Trầm quan tâm rót trà cho Ninh thị, Ninh thị chậm rãi uống 2 ngụm, thấy nhi tử bình thường lão luyện, tháo vát khắp nơi ngồi một bên nhìn mình, không khỏi ngạc nhiên nói: "Sao con lại không chút lo lắng, không muốn biết nàng đồng ý hay không ư?"

"Nàng đồng ý rồi sao?" Triệu Trầm tùy ý hỏi.

"Không có". Ninh thị ngay lập tức trả lời, cũng nở nụ cười: "Bởi vì ta không hề cầu hôn với nàng, nhưng những gì có thể giúp con ta đều làm, việc làm cho nàng cam tâm tình nguyện gả vào nhà ta là việc của con, đừng hy vọng ta sẽ cùng con ức hiếp người ta."

Triệu Trầm không để ý, trêu ghẹo: "Nương thật sự rất bất công, con dâu còn chưa vào cửa, người đã giúp nàng đối phó với nhi tử trước."

Ninh thị không cười, nhìn hẩn nghi ngờ: "Bảo ta đi cầu hôn lại không quan tâm kết quả, con đang tính toán gì vậy?"

Triệu Trầm chỉ cười mà không nói, được một lát thì thấy Ninh thị nhũn mày, liền đứng dậy nói: "Nương nghỉ ngơi một lát đi, con còn có việc phải làm, người yên tâm, trong lòng con biết rõ, sẽ không quá phận." Nói xong xoay người ra cửa phòng.

Nhìn hẩn như vậy, Ninh thị lại càng lo lắng, nhưng mà lo lắng thì sao, giống như nàng đã nói với A Kết nói, đứa con trai này, quyết tâm rất lớn.

~

Triệu Trầm đi nhanh về phòng mình.

Hai nha hoàn Cẩm Thụ và Cẩm Mặc đang ở trong phòng ngắm bồn hoa lan phu nhân mới cho mang tới, Cẩm Mặc to gan, liền vươn tay muốn chạm vào đóa hoa lan chưa nở hoàn toàn, chỉ là chưa kịp đụng đến thì phía sau đã vang lên tiếng vén rèm kèm theo âm thanh tức giận: "Ai cho phép người chạm vào? Đi ra ngoài!"

Âm thanh kia thật quen thuộc, nhưng con giận này thì hai nha hoàn chưa từng gặp, Cẩm Thụ lập tức khom gối hành lễ, sau đó bước nhanh ra ngoài. Cẩm Mặc sợ phát khóc, thấp thỏm cúi đầu nhận sai: "Thiếu gia bớt giận, sau này nô tì không dám lộn xộn nữa..."

"Về sau toàn bộ việc trong nội thất giao cho Cẩm Thụ [i](tác giả ghi là Cẩm Mặc, nhưng mình thấy Cẩm Thụ mới chính xác) [/i]thu xếp, người không được tiến vào nửa bước." Triệu Trầm không hề nhìn nàng, lạnh giọng ra lệnh.

Hai chân Cẩm Thụ như nhũn ra, chỉ là hầu hạ mấy năm nay nàng sớm đã có hiểu biết về tính tình của chủ tử, căn bản không dám cầu xin lần nữa, trắng mặt lui ra.

Tiếng bước chân xa dần, Triệu Trầm nghiêng đầu nhìn rèm cửa, trầm tư một lát, nhưng rất nhanh lại nhớ tới bồn hoa lan trên bàn.

Đây là hoa nàng chăm sóc.

Nam nhân về mặt lạnh lùng từ từ dịu dàng hơn, đi đến trước bàn, cúi đầu nhìn hoa, tưởng tượng trong đầu cảnh ngày ngày nàng tưới nước cho bồn hoa này, lúc đó nàng cũng giống như hẩn lúc này, chú tâm đánh giá bồn hoa, nghĩ thế, trong lòng lại dâng lên một chút nhu tình, rồi lại tưởng tượng sau khi thành thân, hẩn có thể đứng phía sau nàng, ôm lấy thắt lưng nàng, hai người cùng ngắm hoa. Nàng ngắm hoa, còn hẩn ngắm nàng.

Nếu bây giờ nàng đang ở ngay bên cạnh thì thật tốt.

Triệu Trầm cúi người, ngửi mùi hoa thơm.

Hẩn vẫn nhớ rõ, ngày ấy áp nàng trên tường thì trên người nàng dường như cũng nghe được hương thơm nhàn nhạt, chắc nàng không biết là mình đang tỏa ra mùi hương thiếu nữ. Nếu nàng thích hẩn thì có ngoan ngoãn nhắm mắt cho hẩn hôn hay không? Hương vị của đôi môi đỏ mọng kia...

Giống như bị hương hoa lan mê hoặc, trong đầu mơ hồ, càng ngày càng sa vào những tưởng tượng kiều diễm, Triệu Trầm ngồi vào trên giường, dựa vách tường, sau khi hồi phục lại tiếp tục ngắm hoa.

Không biết mẫu thân đã nói với nàng những gì nhưng dù thế nào đi nữa nàng chắc chắn sẽ hiểu được hẩn thật tâm muốn kết hôn chứ không phải chỉ nói những lời hoa ngôn xảo ngữ [i](lời ngon tiếng ngọt)[/i] để lừa nàng.

Cầu hôn hay không, kết quả cũng chỉ có một.

Tiên lễ hậu binh [i](trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực)[/i]

Ba ngày sau, Triệu Trầm lại đến bờ sông.

Lâm Trùng Cửu từ xa xa chạy đến, còn chưa đến trước mặt, đã nhận ra sự khác lạ, "Triệu đại ca, tại sao huynh lại đeo cung tiễn? Chiều nay huynh định đi săn thú à?"

Triệu Trầm không như những lần khác chờ hẩn lên ngựa, mà đã lên ngựa trước, đợi Trùng Cửu đến trước ngựa, hẩn cúi đầu cười: "Không phải buổi chiều, mà bây giờ sẽ đi, hôm nay chúng ta không luyện công mà ta mang Tiểu Cửu đến ngọn núi mở rộng tầm mắt, thế nào, đệ dám đi không?"

"Dám!" Là một tiểu nam tử hẩn, đối mặt với lời mời khiêu khích như thế, Lâm Trùng Cửu lập tức lớn tiếng trả lời.

Triệu Trầm liền đưa tay, chuẩn bị kéo hẩn lên ngựa.

Lâm Trùng Cửu vừa định đưa tay thì lời dặn dò nghiêm khắc của mẫu thân tự nhiên hiện lên trong đầu, cánh tay tự nhiên thấy nặng hơn bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Trùng Cửu chuyển từ hồng sang trắng: "Triệu đại ca, đệ muốn đi, nhưng mà mẫu thân không cho ta đi ngọn núi chơi..."

Triệu Trầm cười to: "Có Triệu đại ca đi cùng đệ, có gì phải sợ? Lên đi, chúng ta tới nhà đệ trước, ta tự mình nói với bá mẫu."

Lâm Trùng Cửu mừng rỡ, không còn do dự, tay nhỏ bé đưa tới.

Triệu Trầm thoải mái kéo Tiểu Cửu lên ngựa, hai chân thúc bụng ngựa, theo hướng đến Lâm gia mà đi.

Hôm nay hẳn muốn nàng khen ngợi hẳn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Không cần phải gấp, đại gia chỉ biết ngày mai Triệu Hồi Hồi lại có mưu ma chước quỷ, dù sao sau này A Kết nhất định sẽ đồng ý gả. :)

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 31.1

Tiếng vó ngựa đi xa, A Kết cũng từ trong sương phòng đi ra, bắt gặp mẫu thân vừa cười vừa trở về, ngạc nhiên nói: "Nương, vừa rồi hẳn tới làm gì?" Cũng chỉ có hẳn cười ngựa đến đây, hơn nữa khi mẫu thân ra ngoài nàng còn nghe thấy tiếng của đệ đệ."

Liễu thị bất đắc dĩ nói: "Triệu công tử muốn dẫn Tiểu Cửu đi vào trong núi săn thú."

A kết trong lòng cả kinh, "Nương, người đồng ý rồi sao?"

Liễu thị gật đầu, nhìn về lưng củ cải trắng trong vườn nói: "Người ta có ý tới hỏi, sao ta có thể không đáp ứng? A kết đừng lo lắng, Triệu công tử từ nhỏ tập võ, thường đi vào trong núi săn bắn, nhiều năm như vậy cũng chưa xảy ra việc gì. Mới vừa rồi hẳn cũng nói, chỉ đưa Tiểu Cửu đi dạo xung quanh, không có nguy hiểm." Lần trước đi Triệu gia, Ninh thị nói rất nhiều chuyện của Triệu Trầm, cho nên Liễu thị cũng yên tâm.

Nhưng A Kết vẫn có chút lo lắng, nàng vẫn nhớ rõ việc Triệu Trầm từng dùng đệ đệ để uy hiếp nàng, ngày hôm qua nàng còn khéo léo lời cầu hôn của Triệu phu nhân, ai biết có phải Triệu Trầm không vui, muốn lấy đệ đệ ra uy hiếp nàng?

Thầm oán mẫu thân tin tưởng đối phương như thế, A Kết miệng mở rồi khép, cuối cùng không nói nên lời. Triệu Trầm trước mặt cha mẹ luôn giữ lễ phép, trước kia còn cứu đệ đệ, cha mẹ cơ bản không thể không tin ân nhân cứu mạng.

A kết chán nản đi về phòng, đứng ngồi không yên.

Chắc không, hẳn sẽ không ăn hiếp đệ đệ, nếu Tiểu Cửu thật sự bị hẳn khi dễ sẽ không muốn cùng hẳn học võ, hơn nữa còn có quan hệ của hai nhà, hẳn sẽ không làm ra việc như vậy. Hẳn muốn hù dọa nàng sao? Muốn dùng cách này để cảnh cáo, nhắc nhở nàng nên nhanh chóng đáp ứng ư?

Trong đầu A Kết xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, nhưng mà từ trước đến nay, thanh danh buôn bán của Triệu Trầm rất tốt, trừ khi đệ đệ thật sự không may, nàng thật sự không tìm được lý do nào ngăn trở.

Áo mũ chỉnh tề, đạo mạo trang nghiêm, Triệu phu nhân sao lại có nhi tử như vậy!

Ánh mắt rơi xuống trên gốc cây hoa lan xanh biếc, nhớ đến lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng của Ninh thị, trong lòng A Kết cảm thấy rất phức tạp.

Cơm trưa làm xong vẫn không thấy Lâm Trùng Cửu trở về.

A kết lo lắng cực kỳ, vừa giúp phòng bếp bung thức ăn, vừa không ngừng nhìn ra ngoài cửa.

Liễu thị chợt nhớ ra: "Xem ta này, quên nói cho con biết, Triệu công tử nói buổi trưa bọn họ ăn ở trong núi, buổi chiều mới quay về."

A Kết rốt cuộc cũng nhịn không được nói với mẫu thân: "Nương cứ nuông chiều Tiểu Cửu như vậy, bây giờ nó bao nhiêu tuổi mà dám vào núi chơi? sau này lớn hơn một chút nếu không nghe lời thì nương muốn quản cũng không được."

Liễu thị ghen lời, cẩn thận nghĩ lại cũng sẽ có khả năng đó, liền nói: "Được rồi, ta sẽ nói lại với nó sau, lần sau không cho nó đi nữa."

A kết cuối cùng cũng có chút an tâm.

Buổi chiều ba mẹ con đang ở trong phòng nói chuyện thì nghe tiếng vó ngựa vang lên trên đường, mắt Lâm Trùng Cửu như sáng lên: "Tiểu Cửu đã về." Nói xong liền chạy ra ngoài.

Liễu thị cũng xem lại xiêm y rồi đi ra ngoài, chỉ có A Kết vẫn bất động, nhưng nàng lại thấp thòm nghe âm thanh bên ngoài.

Ở cửa Lâm gia, Triệu Trầm xuống ngựa, ôm Trùng Cửu xuống ngựa thì thấy mẹ con Liễu thị đã đến, Triệu Trầm quay người nói với Liễu Thị: "Bá mẫu, chúng ta về trễ, chắc người lo lắng rồi."

Liễu thị đã nhìn qua hai người, một lớn, một nhỏ đều áo quần chỉnh tề không giống như xảy ra chuyện nên lo lắng trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống, cười trả lời: "Sao lại lo lắng chứ, Tiểu Cửu giao cho con chăm sóc ta rất yên tâm, nhưng mà Thừa Viễn này, Tiểu Cửu tuổi vẫn còn nhỏ, ta sợ nó đi ra ngoài nhiều tính tình lại trở nên hoang dã, về sau nếu không có con cũng vụng trộm đi núi chơi, nên lần sau con đừng dẫn nó đi nữa."

Triệu Trầm còn chưa nói gì thì Lâm Trùng Cửu đã buồn bực, cầm con gà rừng trong tay đưa lên trước mặt bá mẫu thân: "Nương, người xem đi, đây là do ta bắt được. Nương đừng lo cho ta, ta luôn đi cùng Trầm đại ca, sau này cũng muốn cùng huynh ấy săn thú, nương yên tâm, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời, tuyệt đối không một mình vụng trộm lên núi."

Con gà rừng nhìn qua cũng khoảng 3, 4 cân, Lâm Trúc không tin đệ đệ mình tự bắt được: "Ba hoa cũng không xem lại bản thân mình như thế nào, đệ ngay cả gà trong nhà còn không bắt được thì làm sao bắt được gà rừng?"

Lâm Trùng Cửu tức giận, mặt đỏ rần, nhìn về phía Triệu Trầm, Triệu Trầm sờ đầu hần, cười giải thích: "Sức lực Tiểu Cửu không đủ nên ta có phụ giúp, nhưng đệ ấy tiếp cận trước nên đúng là do công lao của Tiểu Cửu. Bá mẫu, Tiểu Cửu từ nhỏ đã ngoan ngoãn, người đừng ép buộc đệ ấy quá, hay là do người không yên lòng khi giao Tiểu Cửu cho con?"

"Không phải, là do Tiểu Cửu..." Liễu thị cả lăm, không biết nói gì mới tốt, cuối cùng trừng mắt nhìn nhi tử, nói: "Đi cũng được, nhưng mà về sau nếu con dám lên lút chạy lên núi chơi thì ta sẽ đánh gãy chân con."

Lâm Trùng Cửu liền vội vàng cam đoan rằng mình sẽ làm như vậy.

Triệu Trầm cũng cúi xuống một con gà rừng lớn đưa cho Liễu thị: "Bá mẫu, cái này xem như con hiếu kính người."

Nhà mình cũng đã có, sao Liễu thị có thể không biết xấu hổ lấy thêm? "Không cần đâu, mau đưa về nhà làm đồ ăn cho nương con."

Triệu Trầm vẫn kiên trì đưa cho nàng: "Cám ơn bá mẫu quan tâm nhưng mà ta vẫn còn. Hơn nữa trời cũng không còn sớm, con về trước, bá mẫu thay con gửi lời đến bá phụ."

"Thế không vào uống ly trà đã rồi về sao?" Liễu thị nhiệt tình mời hần vào ngồi một lát.

Nhưng Triệu Trầm lại từ chối, vờ như không để ý nhìn về sương phòng phía Tây một cái, rồi cùng Trần Bình lên ngựa.

Nhìn thiếu niên phóng ngựa rồi đi, Liễu thị càng nhìn càng thích. Nếu đôi phương thật lòng thì gà nữ nhi đi cũng tốt.

Chờ đến lúc không nhìn thấy hai người nữa, Liễu thị mang theo 1 con gà rừng cùng ti đệ Lâm Trúc đi vào nhà.

Gà còn sống, Liễu thị chuẩn bị đem con nhỏ đi hầm cách thủy, còn con lớn thì nuôi một thời gian, sau khi thu hoạch vụ mùa thì ăn.

Ở bên ngoài, Liễu thị bận rộn sắp xếp, Lâm Trùng Cửu phần khích kẻ cho Lâm Trúc những gì nghe thấy, nhìn thấy trong núi. A Kết ở trong phòng đợi cả ngày vẫn không thấy đệ đệ muội muội đi vào, đành phải ra ngoài tìm người thì gặp hai người đang ngồi ở dưới mái hiên, vừa xem Liễu thị làm gà vừa nói chuyện. Nàng giả vờ tò mò đến nghe, thực ra cũng không cần nghe, nhìn thấy sắc mặt hưng phấn của đệ đệ cũng biết hần ở trong núi chơi rất vui không giống như bị ức hiếp.

A Kết đột nhiên lại có cảm giác là lạ.

Nàng vì đệ đệ tâm thần không yên suốt một ngày, hần thì lại mang theo đệ đệ của nàng du sơn vui đùa, muốn nói không có nửa điểm có ý định, nàng không tin.

Nghe nói lần sau đệ đệ còn muốn đi, A Kết vụng trộm dùng bạc mua chuộc hần, chỉ cần Lâm Trùng Cửu đồng ý sẽ không đi, nàng sẽ cho hần một số tiền.

Lâm Trùng Cửu đối với bạc không cảm thấy hứng thú, đừng nói là chút tiền, dù cho hần nhiều hơn nữa hần cũng sẽ lựa chọn săn thú. Đệ đệ không vì tiền tài mà động lòng, A Kết không có cách nào khác, ôm lấy Lâm Trùng Cửu dỗ dành nói: "Tiểu Cửu, đệ ở trên núi, đại tỷ lo lắng đến độ ăn cơm không ngon, cho nên người đừng đi được không? Đại tỷ sợ người gặp chuyện không may." Nàng giúp mẫu thân chăm sóc đệ đệ muội muội nhiều năm như vậy tự nhận mình biết chỗ yếu bọn họ.

Thanh âm của nàng dịu dàng lại là trường tử quan tâm đến đệ đệ khiến trong lòng Lâm Trùng Cửu ấm áp, xoay người, như một người trưởng thành dỗ dành tỷ tỷ: "Đại tỷ đừng lo lắng, Triệu đại ca rất lợi hại, hần có thể chăm sóc tốt cho đệ, đệ cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời huynh ấy, tuyệt đối không chạy loạn."

A Kết thật sự muốn đánh hần một trận.

Chạng vạng, Lâm Hiền trở về, từ lời kể của trưởng nữ mà biết được Lâm Trùng Cửu đi dạo ở ngọn núi một ngày nhưng cũng không răn dạy Lâm Trùng Cửu, chỉ dặn dò hần nghe lời.

Đối với Lâm Hiền, nhi tử và nữ nhi không giống nhau, nữ nhi cần biết lễ phép, nuông chiều trong nhà, nhi tử thì cần tiếp xúc nhiều để trưởng thành, hiếm khi gặp được Triệu công tử như quý nhân vậy, đúng là cơ duyên. Về việc mà trưởng nữ lo lắng, Lâm Hiền tự tin rằng còn có thể quản lý con, xú tiểu tử nếu thực sự có can đảm phá phách, Lâm Hiền sẽ đem hấn buộc trên cây mà đánh, xem hấn lâu rồi chưa được dạy dỗ.

Có phụ thân hỗ trợ, Lâm Trùng Cửu thật vui vẻ tiếp tục cùng Triệu Trầm vào núi săn thú.

Thấm thoát tháng bảy đã dần qua.

Cứ đến cuối mỗi tháng, Liễu thị đều lên trần đặt mua đồ bổ sung đồ trong nhà, lần này cũng vậy, Lâm Trúc lâu ngày chưa được rời nhà nên luôn quần quýt lấy nàng đòi đi. Liễu thị nghĩ đến lần Triệu phu nhân đến nhà, chắc là do có được cây hoa lan quý hiếm, nụ cười trên mặt trưởng nữ thường xuyên xuất hiện, hình như thật sự thông suốt, liền đồng ý với Lâm Trúc, trước khi đi dặn dò A Kết giữ nhà cẩn thận, cũng như dặn Lâm Trùng Cửu vào núi thì cẩn thận và về sớm một chút.

Hai tỷ đệ đều đồng ý.

Tiến bước bọn họ, A Kết ở nhà quét tước sân vườn, Lâm Trùng Cửu đi đến bờ sông.

Triệu Trầm kéo hấn lên ngựa, tùy ý hỏi: "Bá mẫu lại lên trần phải không?" Từ miệng Lâm Trùng Cửu hấn cũng biết khá nhiều việc ở Lâm gia.

Lâm Trùng Cửu gật đầu: "Nhị tỉ cũng đi cùng nữa."

Triệu Trầm nhìn về phía xóm nhỏ, khoe miệng nhếch lên một độ cong khó phát hiện, quay đầu nói với Trần Bình: "Đột nhiên nhớ ra, sáng nay ta có viết một bức thư quên chưa gửi, người mang thư đi gửi đi rồi đến dưới chân núi chờ chúng ta." (p/s: ngữi thấy mùi gian trá ở đây =.)

Trần Bình ngẫm hiểu, nhanh chóng quay đầu ngựa lại.

~

Cuối tháng bảy, thời tiết cũng không còn quá nóng, ánh nắng sáng chiếu lên người thật ấm áp.

A Kết cùng Ô ô ngồi chơi một lúc rồi mang đồ may vá ra ngồi dưới mái hiên để khâu tất cho đệ đệ. Ô ô ở chỗ hàng rào đi tới đi lui liên kêu vài tiếng với nàng, A Kết làm như không nghe thấy bởi vì không có muội muội giúp đỡ, nàng không dám cho Ô ô đi ra ngoài, nếu nó chạy mất thì mình nàng bắt không xong.

Ngẩng đầu nhìn Ô ô, không cẩn thận kim đâm trúng tay, A Kết hít vào một hơi, ngậm ngón tay vào miệng, lại nghĩ đến đệ đệ, mặt lộ vẻ lo lắng.

Khâu xong đôi tất, cũng đã đến trưa, A Kết cầm đồ may vá định đi vào nhà thì thấy trước cửa có xe ngựa đứng đợi.

A Kết rất kinh ngạc.

Chắc không phải đi, đi biết hôm nay sẽ gặp mẫu thân, sẽ cùng mẫu thân đi dạo phố. Hơn nữa xe ngựa này cũng rất tốt...

Triệu Trầm đưa đệ đệ đi lên núi săn thú, chẳng lẽ là Triệu phu nhân?

A Kết mang đồ may vá đặt trên cửa sổ, bước nhanh về phía cửa "Đến đây, ai vậy?"

Người ở phía ngoài nghe được tiếng bước chân nàng, cười hỏi: "Nơi này có phải nhà Lâm phu tử? Lão phu nhân nhà ta từng nhận được ân huệ của phu tử, lệnh cho ta đến đây thăm hỏi."

Có thể nghe ra đó là âm thanh của một phụ nhân (phụ nữ) trung niên. A Kết đi chậm lại, suy nghĩ hình như chưa từng nghe phụ thân nhắc đến. Nhưng mà phụ thân ở trên trần dạy học, đi đi lại lại, cũng đã giúp đỡ không ít người, nên có thể không phải chuyện gì cũng nhắc đến với bọn họ.

A kết mở cửa thì thấy bên ngoài là một phụ nhân mặc đồ màu nâu, da trắng nõn, hơi mập mạp, khi cười trông rất hiền lành.

A kết lễ phép hỏi: "Người là?"

Phụ nhân cười nói rõ lai lịch, thì ra lão phu nhân trong nhà bị người đánh ngã, là nhờ có Lâm Hiền đến nâng dậy, hôm nay lão phu nhân phái nàng lại đây tặng lễ.

A Kết liền chối từ: "Lão phu nhân quá khách khí, gia phụ chỉ là giúp đỡ một chút, thật sự không cần người phải tốn kém."

Phụ nhân vẫn kiên trì đưa lễ, nhưng A Kết vẫn từ chối, nhưng khi thấy không từ chối được, nàng định mở miệng cảm ơn thì thấy một chiếc khăn nhỏ bịt miệng nàng rồi trước mắt tối sầm, thân thể từ từ ngã xuống bên tường. A Kết kinh hãi nhìn thấy ánh mắt độc ác của phụ nhân thì biết không ổn, ra sức giãy dụa nhưng sức lực của phụ nhân quá lớn, mí mắt nàng ngày càng nặng, thế rồi té xỉu.

Phụ nhân quay đầu nhìn xa phư, thấy xa phư gật đầu, liền bế A Kết lên, dễ dàng nhét nàng vào trong xe ngựa, rồi đóng cửa Lâm gia lại mới lên xe ngựa. Rèm được hạ xuống, xa phư lập tức quất ngựa chạy đi.

Trên đường ra thôn cũng gặp một ít người trong thôn.

Nhưng do gần đây nhiều xe ngựa qua lại nên mọi người cũng chỉ nhìn theo tò mò, không biết rằng A Kết nằm mê man ở trong xe.

~

Vận may hôm nay của Triệu Trầm và Lâm Trùng Cửu khá tốt, vào núi không lâu Triệu Trầm đã săn được 2 con thỏ.

Chờ lúc Lâm Trùng Cửu kiểm được con thỏ thứ ba, Triệu Trầm liền nói: "Tiểu Cửu, hôm nay chúng ta về sớm một chút, đừng liên tục về trễ khiến bá mẫu lo lắng."

Lâm Trùng Cửu tuy chưa chơi đã, nhưng biết lời nói cũng có lý, nên đồng ý: "Được, nghe theo huynh."

Triệu Trầm nhận lấy con thỏ, bảo hần đi ở đằng trước mình, đến chân núi, xa xa có thể thấy được Trần Bình đã chờ được một lúc. Ba người lên ngựa, ra roi thúc ngựa trở về

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 31.2

Đến thôn thì đại đa số người ta vừa mới bắt đầu chuẩn bị cơm trưa. Mẹ con Liễu thị thì ở trấn trên dùng cơm, trễ một ít mới trở về.

Triệu Trầm ôm Lâm Trùng Cửu xuống ngựa, lắc lắc ống trúc trống không: "Tiểu Cửu đi cho ta chút nước, ta hơi khát."

Lâm Trùng Cửu mời hần vào nhà ngồi nhưng hần không đồng ý.

Lâm Trùng Cửu đành phải nhận lấy ống trúc, xoay người gõ cửa. Trước kia cửa lon cũng chỉ khép hờ, nhưng vì dạo này nuôi ô ô, sợ nó chạy ra ngoài, liền đóng lại từ bên trong. Lâm Trùng Cửu vốn chỉ định gõ một cái rồi thu tay, nhưng không ngờ cửa lại bị mở ra...

Lâm Trùng Cửu im lặng một chút rồi cười nói: "Chắc là Đại tỷ của ta đã quên đóng cửa, Triệu đại ca đợi một lát, ta rất nhanh sẽ ra."

Vào sân, Lâm Trùng Cửu tìm trưởng tỷ trước, nhưng không nghĩ phòng giữ và sương phòng đều không có người, phòng bếp cũng không có. Lâm Trùng Cửu buồn bực, mang nước đi ra ngoài thì nghe thấy âm thanh của nai mẹ, đi qua thì phát hiện trong lòng máng sạch sẽ, chỉ có nhánh cây cho ăn buổi sáng đã trụi lủi, rõ ràng buổi trưa chưa được cho ăn.

Lâm Trùng Cửu càng hoang mang, đi ra ngoài nói với Triệu Trầm.

Về mặt Triệu Trầm nghiêm trọng, đứng lên nhẹ nhàng hỏi hần: "Ta nhớ rõ đệ có nói rằng sau khi đại ti đệ từ hôn đều không muốn ra khỏi nhà."

Lâm Trùng Cửu gật đầu.

"Đi, ta với đệ vào tìm, chắc nàng chỉ tránh đi đâu đó thôi." Triệu Trầm nắm tay Lâm Trùng Cửu đi vào sân, nhưng mà hai người tìm một vòng mà không thấy A Kết.

Lâm Trùng Cửu bắt đầu lo lắng.

Triệu Trầm im lặng một lát rồi vỗ vai hần nói: "Tiểu Cửu đừng quá lo lắng, bây giờ đệ đến những nhà mà gia đình đệ hay qua lại xem sao, nhưng chỉ nói là đến gặp mấy đứa bạn chứ đừng nói chuyện không tìm thấy đại ti của đệ. Nếu đi khắp thôn mà không thấy thì lập tức quay về tìm ta."

Trong lòng Lâm Trùng Cửu bất an, sắc mặt trắng bệch, nhưng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Triệu Trầm, hần cố gắng kiềm chế hoảng hốt ở trong lòng, gật đầu rồi đi.

Hần dường như đã đến từng nhà tìm nhưng đều không có, thậm chí còn đến trước cửa Mạnh gia. Cửa Mạnh gia đang mở, ở trong viện, huynh đệ Mạnh Trọng Cảnh đang ở trong vườn rau làm việc, Như nương ngồi xổm chỗ cửa phòng rửa rau. Không muốn bọn họ nhìn thấy mình, Lâm Trùng Cửu lặng lẽ ra ngoài.

Trưởng tỷ khẳng định không ở nơi này.

Hần hoàn toàn hoảng hốt.

Chạy về nhà mình, nhìn thấy nam nhân khoanh tay đứng ở bên trong, nước mắt hần lập tức chảy ra: "Triệu đại ca, không thấy đại tỷ của ta . . . . ."

Triệu Trầm ôm hán vào trong lòng, không trấn an hán mà kêu Trần Bình : "Người đi trấn trên xem thử, nếu thấy đại cô nương ở Chu gia thì người trở về, còn nếu không thấy, lập tức thỉnh bá phụ bá mẫu về nhà. Nhớ kỹ, trấn an bá phụ bá mẫu hãy an tâm một chút không nên nóng nảy, hơn nữa nhất định không được để lộ chuyện không tìm thấy đại cô nương."

"Thiếu gia yên tâm, ta nhất định làm thỏa đáng."

Triệu Trầm cúi đầu dặn một lúc rồi mới để hán đi.

Chưa đến hai khắc, ba người Lâm Hiền liền vội vàng trở về , đi cùng còn có vợ chồng Chu Bồi.

Không nhìn sắc mặt mọi người, Liễu thị vừa xuống xe ngựa lập tức tới sương phòng phía Tây, xác định nữ nhi thật sự không ở nhà bèn cố nén tiếng nghẹn ngào theo các nam nhân vào phòng chính, chưa kịp đứng vững đã khóc: "Triệu công tử, đây rốt cuộc là sao? Sao lại không thấy A Kết ?" Trong thời điểm này Liễu thị chẳng còn quan tâm xưng hô.

Lâm Hiền sắc mặt nghiêm trọng, gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Trầm.

Triệu Trầm đem sự việc tóm tắt lại một lần, cuối cùng nói : "Bá phụ bá mẫu, các người cẩn thận nghĩ lại xem, đại cô nương có nói là muốn đi nơi nào không?"

Lâm Trúc khóc nói: "Không có khả năng, Đại tỷ của ta hiện tại dù như thế nào cũng sẽ không đi đâu!" Cho dù muốn đi ra ngoài đi một chút, trưởng tỷ cũng sẽ không có chuyện không nói một lời như thế mà rời khỏi nhà.

Môi Chu Bồi giật giật, nhìn Lâm Hiền, rồi cúi đầu mở miệng: "Mấy ngày trước đây nghe nói Lâm huyện có người cưỡng đoạt nữ tử con nhà lành. . . . ."

Còn chưa nói xong, Liễu thị đã ngã về phía sau, may mắn có Lâm trúc và Tiểu Liễu thị ở ngay bên cạnh cùng nhau đỡ.

Hai chân Lâm Hiền cũng muốn nhũn ra nhưng vì hán là nam nhân trụ cột trong nhà, trong thời điểm này càng không thể sót ruột, "A Trúc, đỡ nương con đến nhà Tây, Tiểu Cửu cũng đi, khuyên bảo nàng cho tốt, chuyện tìm đại tỷ người giao cho chúng ta, trong chúng ta không ai được hoảng hốt, đừng làm rối loạn trận tuyến."

Đội nhóm nữ quyền đi rồi, Lâm Hiền liền cùng Chu Bồi thương lượng: "Em rě, làm phiền đệ phái người lặg lặ hỏi thăm tin tức bọn người kia, còn ta sẽ đi phụ cận tìm xem, tốt nhất tìm được, nếu đến cuối ngày mà không thấy tung tích A Kết, chúng ta liền đi báo quan." Cô nương trong nhà mất tích, một khi truyền ra ,mặc kệ tìm trở về được hay không thì thanh danh đều bị phá hoại rồi. Chỉ là bọn hán người ít lực yếu, thời điểm bên này đi tìm , có khả năng kẻ ác đã trốn xa rồi, nếu so sánh với an nguy của nữ nhi thì thanh danh có là cái gì?

Chu Bồi xoay người đi thì bị Triệu Trầm ngăn lại: "Hai vị bá phụ chờ một lát, các người không thấy việc này có chút kỳ quái sao? Hôm nay đại cô nương một mình ở nhà, việc này ngay cả người trong thôn nếu sinh sống hơi xa nơi này chưa chắc đã biết, vậy bọn người đó sao mà biết được? Như vậy đã thể hiện rằng kẻ mang đại cô nương đi nhất định ở gần đây, hơn nữa còn có thể là người quen. Bá phụ thử cẩn thận nghĩ lại xem, trong những người quen biết Lâm ra, có kẻ nào mang hận lại có thể làm ra việc táng tận lương tâm như thế này không?"

Hán phân tích rõ ràng khiến Lâm Hiền đang không kiềm chế được trấn định hơn một chút, suy nghĩ lại thì nhanh chóng nhớ ra một người: "Vương Ngũ!"

Lâm gia không có kẻ thù, người trong thôn cũng đều thật thà, chất phác nên sẽ rất ít xuất hiện việc như thế này, nghĩ lại thì chỉ có Vương Ngũ là một kẻ không ra gì.

Nghĩ đến chuyện Vương Ngũ từng mơ ước nữ nhi nhà mình, Lâm Hiền nhắc chân muốn đi ra ngoài thì lại bị Chu Bồi và Triệu Trầm cùng nhau giữ chặt. Triệu Trầm nhìn về phía Chu Bồi, dùng ánh mắt ý bảo hán khuyên răn, Chu Bồi liền nói: "Tỷ phụ, chuyện này không thể để huynh ra mặt được, mọi người trong thôn đều biết huynh. Nếu huynh tự nhiên đi tìm Vương Ngũ thì dễ dàng giúp cho những người đó đoán ra, vẫn là đề ta phái người đi thôi, hán ở tại nơi nào?"

Chu Bồi (bản cv là Lâm Hiền, nhưng tớ nghĩ là không phải) cầm hận nói:

" Ta nhất định sẽ tìm được người mang về, tỷ phụ an tâm ở lại trấn an nương các nàng đi đã." Chu Bồi vừa nói xong thì lập tức rời đi.

Triệu Trầm cũng nói: "Bá phụ, việc này ta không thể không quan tâm, người hãy an tâm chờ, con chắc chắn đem Vương Ngũ tới trước mặt người."

Không đợi Lâm Hiền nói lời cảm ơn thì hán đã nhanh chóng đi rồi.

Nghe tiếng xe ngựa dòn dập rồi đi, Lâm Hiền lòng nóng như lửa đốt lại không thể làm gì. Hán ngẩng đầu nhìn trời, lần đầu tiên hận chính mình không quyền không thế, ngay cả việc cứu nữ nhi của mình cũng phải trông cậy vào người bên ngoài giúp đỡ. Trong phòng truyền đến tiếng thê tử nứt nẻ, Lâm Hiền xoay người, hai mắt nhắm chặt.

~

Vương Ngũ cảm thấy dạo này thật xui xẻo.

Ngày ấy, hán đang nằm ngủ trong nhà thì một người đàn ông cao gầy dẫn một cô nương xinh đẹp đến tìm hán, muốn hán đưa cô nương ấy đến vườn bắp của Lâm gia trên gheo nàng ta. Trừ việc đó ra, đối phương không chịu nói cho hán biết thêm việc gì, chỉ đưa cho hán 50 lượng bạc, còn nói nếu diễn tốt

thì sẽ cho gấp đôi.

Vương Ngũ tất nhiên nhận, việc này vừa dễ dàng lại kiếm được nhiều tiền. Trên đường mang cô nương ấy đi, hắn suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy cô gái này rất có thể là nhấm đến Mạnh Trọng Cảnh rồi, nếu không người ta cũng đã có vị hôn thê, còn muốn làm gì mà anh hùng cứu mỹ nhân a? Vương Ngũ quyết định làm xong chuyện này rồi sẽ quan sát kỹ Mạnh Trọng Cảnh, nếu hắn cùng nữ nhân này có tư tình, hắn liền nhân cơ hội bắt chẹt Mạnh Trọng Cảnh một vỏ đôi khi còn có thể ôm cô nương kia ngủ vài tối.

Nhưng nào ngờ khi hắn làm xong việc đến gặp nam nhân cao gầy kia để đòi số tiền còn lại thì bị đối phương bắt lại, không lý do nhốt vào trong phòng mỗi ngày cho ba bữa, nhưng lại không để hắn đi ra ngoài, hai trăm lượng bạc lại không có chỗ tiêu. Mấy ngày trước, nam nhân cao gầy bỗng nhiên lại đến đây tìm hắn, nói chỉ cần hắn lại hoàn thành một việc nữa, liền cho hắn năm trăm lượng, điều kiện là hắn phải rời đi nơi này, thế không bao giờ trở về nữa.

Nếu không có điều kiện này, Vương Ngũ còn lo lắng cho mình có thể lại làm không công, có điều kiện buộc hắn rời đi như vậy, hắn lại an tâm.

Vì thế hắn đang ở trong kỹ viện chuẩn bị khoái hoạt thì cửa bị đá văng ra, không đợi hắn mang quần chỉnh tề thì đã có người dùng bao tải chụp lên đầu hắn, mang lên se ngựa, đưa đi.

Khi được thả ra vừa nhắc đầu hắn đã nhìn thấy hai khuôn mặt quen biết chính là Chu Bồi và Lâm Hiền, còn một người nữa, Vương Ngũ chỉ dám nhìn thoáng qua, ánh mắt người đó thật lạnh lùng, hắn không hiểu sao lại thấy sợ hãi, dù cho hắn hoàn toàn không biết người đó.

Lâm Hiền thấy hắn tránh né ánh mắt mọi người thì cho rằng hắn chột dạ bèn nắm lấy vạt áo hắn, nghiêng răng nghiêng lợi: "Nói, ngươi đem A Kết đi đâu? Nếu dám nói dối nữa câu, có tin là ta giết ngươi hay không!"

Sau lưng Lâm Hiền, ở trên bàn đã bày sẵn dao (cái này tó chém), thấy Vương Ngũ hoảng sợ, Lâm Hiền xoay người đem thái đao cầm lên. Vương Ngũ nhất thời quý xuống đất cầu xin tha thứ: "Ta nói ta nói, nếu là chuyện ta biết thì ta sẽ nói, Lâm phu tử thả ta được không? Nhà của ta còn có lão nương. . . ."

Triệu Trầm đá một cước vào ngực hắn, mắt lạnh nhìn: "Nếu còn nói thêm câu nào vô nghĩa, ta sẽ lấy mắt của ngươi."

Hắn không cầm dao nhưng so với dao trong tay Lâm Hiền thì còn dọa người hơn, Vương Ngũ khắp cả người phát lạnh, nghe theo lời nam nhân cao gầy dạy, vội vàng nói: "Ba vị tha mạng, tha mạng a, ta thật sự không có ý khi dễ đại cô nương, chỉ là thời gian trước đánh bài bạc thua, nếu không đưa tiền thì phải mất mạng, trùng hợp quen biết một người buôn lậu, ta đã nghĩ đến đại cô nương, nhưng mà đại cô nương. . . . Sau đó ta liền đề ý các ngươi, phát hiện hôm nay các ngươi đều đi rồi, chỉ có đại cô nương ở nhà, ta lập tức đi báo cho người nọ biết. Ta phụ trách dẫn đường, hắn cùng đồng bọn lập mưu lừa đại cô nương xuất môn, lại dùng mê dược khiến nàng choáng váng. Sau bọn họ thả ta xuống chỗ đường lớn, cho ta mười hai lượng bạc, rồi rời đi, những chuyện sau đó ta thật sự không biết!"

"Đồ súc sinh nhà ngươi! Nói mau, ngươi rốt cuộc đem nữ nhi của ta giấu chỗ nào?" Ánh mắt Lâm Hiền đã đỏ, nắm lấy bả vai Vương Ngũ, gầm lên.

Vương Ngũ lắc đầu, ánh mắt trốn tránh: "Ta thật sự không rõ, chỉ nghe bọn họ nói muốn lên ngọn núi trốn trước, đợi cùng đồng bọn bắt thêm hai cô nương khác mới rời đi. Chỉ là của ta không có nghe rõ nên không biết là chỗ nào, Lâm phu tử, cầu ngươi tha cho ta đi, ta đem mười hai lượng bạc trả lại cho ngươi, ta thề không dám như vậy nữa!"

Lâm Hiền muốn giơ tay đánh người, Triệu Trầm liền ngăn hắn lại, trong tay không biết khi nào đã cầm một thanh dao găm. Hắn cúi người, dùng dao cứa lên cổ Vương Ngũ, Vương Ngũ vừa mới định trốn thì lưỡi dao sắc bén đã tạo ra trên cổ hắn một đường tơ máu: "Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, bọn họ rốt cuộc đi ngọn núi nào?"

Dao găm lạnh lẽo, ánh mắt nam nhân này còn lạnh hơn, cả người Vương Ngũ run run, thật sự sợ, cẩn thận hướng cổ lệch ra một chút: "Phía đông, ta chỉ nghe rõ là phía núi phía đông, rốt cuộc như thế nào, ta thật sự không biết, ba vị lão gia tha mạng."

"Nếu tìm không thấy người, ta cho ngươi sống không bằng chết." Triệu Trầm lạnh lùng liếc hắn một cái, thu hồi dao găm, ra hiệu cho Trần Bình dẫn người ra ngoài.

Hắn đứng dậy, nghiêm mặt nói với hai người còn lại: "Hai vị bá phụ, hằng năm con ở trong núi săn thú, đối với địa hình vùng núi phía đông rất quen thuộc. Bây giờ con sẽ đem theo hạ nhân trong nhà đi trong núi tìm người trước, hai vị bá phụ dẫn vài người đi phụ cận trông coi ở các con đường, an bài thỏa xong thì vào trong núi cùng nhau tìm kiếm đại cô nương, nếu như vẫn không tìm thấy người, chúng ta lúc đó lại tập trung, bàn cách khác, có được không?"

Nhìn thiếu niên bình tĩnh quyết đoán, Lâm Hiền và Chu Bồi liếc mắt nhìn nhau đều cảm thấy biện pháp này rất tốt thì cùng nhau nói lời cảm tạ.

Triệu Trầm nhìn Lâm Hiền nói: "Bá phụ yên tâm, con sẽ đem hết khả năng cứu đại cô nương trở về."

Lâm Hiền trong lòng chần chừ, nhìn người thanh niên đầy thâm ý nhưng Triệu Trầm đã xoay người đi rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Triệu Hôi Hôi: A Kết đừng sợ, Hôi Hôi sẽ lập tức cứu ngươi, gào khóc ngao. . . . .

Giai nhân: Triệu Hôi Hôi, ngươi thật xấu xa, đại gia không cần kết giao bằng hữu cùng ngươi ~

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 32.1

Có hai bóng người trước sau đi trên đường nơi rừng núi ít ai lui tới.

Dẫn đầu là nam nhân đen gầy, trong tay cầm gậy gỗ mở đường, phía sau là một phụ nhân có khuôn mặt trắng toát khoảng chừng ba bốn mươi tuổi, thân thể cường tráng nên dù công một cô nương cũng không gặp khó khăn. Nam nhân đen gầy cũng không hề có ý muốn hỗ trợ, chỉ là đôi khi gặp đường núi khó đi, hần mới quay đầu giúp phụ nhân một chút, cũng không hề nhìn cô nương đang mê man, mặc dù khuôn mặt nàng lộ ra, nhìn nghiêng trông vô cùng dịu dàng.

Trời dần tối, hai người đi đến trước một sơn động. Sơn động không sâu nhưng mọc đầy dây leo nên người ngoài rất khó phát hiện.

Trong sơn động có trái cỏ khô, có người cố ý che giấu dấu vết. Phụ nhân đặt cô nương quần trắng xuống cỏ khô, nhận dây thừng mà nam nhân đưa tới để trói tay chân của cô nương đó lại, siết chặt, còn quần quanh miệng nàng một cái đai sạch. Khi làm xong xuôi, phụ nhân nhìn khuôn mặt cô nương đang yên tĩnh ngủ thì khe khẽ thở dài.

Chuẩn bị xong, hai người ngồi ở cửa động nghỉ ngơi, không nói một lời mà đều cẩn thận chú ý động tĩnh của cô nương đang ngủ mê man. Không biết sau bao lâu, bên trong vang lên tiếng cỏ khô bị dẫm đạp, phụ nhân liếc nhìn nam nhân, nhỏ giọng hỏi: "Người đã giấu xe ngựa kỹ rồi chứ? Chúng ta vẫn nên trốn ở trong này từ buổi trưa trở đi, ngàn lần không nên để người khác nhìn thấy."

Nam nhân đen gầy cười hắc hắc, âm thanh ồ ồ mang theo sự đắc ý: "Quan tâm gì mấy thứ vớ vẩn ấy? Ta đâu phải lần đầu tiên làm chuyện này đâu mà không biết che giấu cho tốt. Người đừng dài dòng, Thuận Tử tìm được nơi này thật chính xác, dù là ai đi nữa cũng sẽ không nghĩ ra chúng ta bắt người xong không lập tức thoát đi mà lại vào núi, chờ đến ngày kia Thuận Tử bắt tiểu thư Lữ gia đến, chúng ta lập tức xuất phát."

Phụ nhân đáp lời lấy lương khô trong bao quần áo ném cho hần, vừa ăn vừa nói: "Tiểu thư Lữ gia bề ngoài xinh đẹp, tiết là nhà của nàng có nha hoàn bà tử nhiều nên không dễ dàng tìm thấy cơ hội để cướp người, nghe nói tháng này nàng muốn lên núi dâng hương nên mới nghĩ được biện pháp. Nhưng mà hần không may mắn được như chúng ta, chúng ta được Vương Ngũ giới thiệu cho Lâm đại cô nương, người cũng nhìn thấy rồi, ba tiểu thư Lữ gia còn kém hơn nàng. Bằng tư sắc của nàng nếu đưa tới kinh thành hoặc Giang Nam bán thì ít nhất cũng đáng năm trăm lượng!"

Nam nhân đen gầy vuốt cằm: "Dùng vậy, trước kia chúng ta chỉ chú ý đến các thiên kim trong thành lại không nghĩ tới ở nông thôn này cũng có mặt hàng tốt như vậy, về sau vẫn nên chú ý nhiều một chút, nhưng nếu có thể gặp được cũng là chuyện hiếm có. Vương Ngũ cũng có nói cha nàng dạy học ở trấn trên, trong nhà cũng có tiền, nếu không sao có thể đem nữ nhi nuôi dưỡng xinh đẹp nồn nà như vậy được." Càng nói thanh âm của hần càng có chút lỗ mãng, hần lại đứng lên, đi vào bên trong.

Trong lòng A Kết hoảng sợ, cảm thấy tim như ngừng đập, người này muốn làm cái gì?

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nam nhân đến ngồi xổm sau lưng nàng. Trong lòng A Kết nóng như lửa đốt, không biết nên tránh né hay là tiếp tục giả bộ ngủ. Đang lúc do dự, chợt nghe tiếng phụ nhân nhanh chóng chạy lại, kéo nam nhân đó ra, "Người muốn làm gì? Chúng ta đều biết không thể đụng vào những cô nương này, nếu không sẽ không có giá! Tốt nhất người nên thu lại ý định của mình đi, chờ sau này đến địa phương khác người được tùy ý đi tìm kỹ việc. Ta cũng sẽ không để ý!"

Nam nhân có chút không vui: "Ta chỉ sờ một chút chứ không làm gì nữa."

"Vậy cũng không được, dù cho đi kinh thành hay là đến Giang Nam, đều có thể ở kỹ viện hơn tháng, nếu người làm gì khiến nàng sợ hãi tìm đến cái chết thì chúng ta tính sao? Đi, theo ta ra cửa động ngồi, ở chỗ này cũng không làm được gì."

Nam nhân đen gầy thấp giọng mắng vài câu không rõ là gì.

Hai người lại ngồi xuống, vừa ăn vừa tán gẫu.

A Kết nằm dựa lưng về phía bọn họ, tay chân bị trói, miệng bị nhét vải, trên mặt đầy lệ.

Vì sao lại như vậy chứ?

Nàng không hề đắc tội với Vương Ngũ, vì sao hần lại tìm người hại nàng?

Mẫu thân cùng muội muội ở lại nhà đi ăn cơm, không biết hiện tại đã về nhà hay chưa, nếu phát hiện nàng mất tích thì bọn họ sẽ lo lắng đến thế nào? Bọn họ chắc chắn sẽ đi tìm nàng nhưng bọn họ có thể nghĩ đến chỗ này sao? Nếu như. . . .

A Kết không dám nghĩ thêm nữa, nước mắt rơi không ngừng nhưng nàng bắt buộc chính mình không khóc ra tiếng, thế nhưng vẫn có tiếng nghẹn ngào thoát ra.

"Ai u, Lâm đại cô nương tỉnh rồi a?"

Ngừng nói chuyện, sau một lúc im lặng, phụ nhân đi tới phía bên này, khi A Kết đang cố gắng vịn vẹo giấy dựa thì mạnh mẽ nâng nàng ngồi dậy, giúp nàng tựa vào vách núi, phụ nhân ngồi xuống một bên, cười tủm tỉm, nhìn nàng nói : "Đại cô nương, chắc ngươi đối với tình cảnh hiện tại cũng có chút rõ ràng, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn chấp nhận đi, ở trong tay chúng tay thì dù cho ngươi có chấp cánh cũng không thể bay thoát được. Nhưng mà ta đây cũng không muốn ức hiếp những tiểu mỹ nhân như các ngươi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, mấy ngày nữa ra thị trấn, ta còn có thể mở trời cho ngươi, nếu không ngươi cứ như vậy bị trời dẫn đi ngoài đường thôi, thế nào?" Đưa tay lấy miếng vải trên miệng A Kết xuống.

A Kết hai mắt đầm lệ, cơ bản nhìn không rõ khuôn mặt nàng ta, chỉ khóc xin nàng: "Cầu ngươi thả ta, cầu ngươi . . . . . không thấy ta, cha mẹ ta sẽ phát điên . . . . . Ngươi không có nữ nhi sao? Nếu nàng gặp loại sự tình này, ngươi có sốt ruột hay không? Cầu ngươi , ngươi đưa ta trở về, ngươi muốn bao nhiêu tiền cha ta đều cho ngươi, van cầu ngươi . . . . ."

Phụ nhân cười lạnh: "Đưa ngươi trở về? Đến lúc đó đừng nói lấy không được bạc, không chừng ta còn bị cha ngươi đưa vào đại lao! Đại cô nương, ta nghĩ ngươi nên dừng suy nghĩ lung tung nữa, ngươi trước hết ăn một chút đi!" Nói xong lại nhắc bao tải về, nhìn khăn cầu trong mắt A Kết, một lần nữa trở lại bên người nam nhân.

A Kết càng không ngừng khóc, thân thể phát run, khóc đến cay cả mắt. Nàng thấy hai người kia cơm nước xong thì trở lại bên này, trái cổ khô lên trên nền động. Nam nhân đen gầy tường nàng đã ngủ, đến chỗ A Kết, phụ nhân mắng chửi rồi đẩy hắn đi chỗ khác, còn mình nằm ở bên người A Kết. Khoảng cách quá gần khiến A Kết không nhịn được dịch sang một bên. Phụ nhân hừ một tiếng, nằm bên cạnh cảnh cáo nàng: "Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, nếu không ta cho hắn ngủ bên cạnh ngươi!"

A Kết nhất thời không dám động .

Phụ nhân vừa lòng nhắm mắt lại.

Sau đó, hai người kia ngủ, phát ra tiếng ngáy đều đều. A Kết tìm đập nhanh, nhìn sang phụ nhân đang nhắm chặt mắt và nam nhân cao gầy đang quay lưng về phía mình, tuy biết hi vọng xa vời nhưng vẫn thử thăm dò một chút bên dịch chuyển ra ngoài, nửa người trên dựa vào vách núi chống cho bản thân ngồi ra ngoài một chút. Đáng tiếc, phía dưới là cỏ khô, nàng vừa dịch chuyển thì cỏ khô phát ra tiếng lách lách phụ nhân tỉnh dậy, trực tiếp mở mắt trừng nàng. A Kết rùng mình một cái, phụ nhân dù chưa nói chuyện nhưng trong mắt tràn đầy sự uy hiếp.

A Kết tuyệt vọng, nhắm mắt lại, chỉ hy vọng cha mẹ có thể nhanh chóng tìm được nàng, nếu bị bọn họ bán đến nơi đó, không bằng để nàng chết. . . . .

Lúc khóc lúc ngừng, dần dần trong sơn động tối sầm đi. Mùa này ngày nóng, đến tối muộn lại lạnh, A Kết chỉ mặc áo đơn nên khi gió núi thổi đến thì khiến nàng lạnh run, sắc mặt tái nhợt.

Phụ nhân đã tỉnh, quay đầu hỏi nàng: "Có lạnh không? Chỉ cần ngươi đồng ý sẽ ngoan ngoãn đi theo chúng ta thì ta sẽ cho ngươi phủ thêm một bộ quần áo của ta, cũng sẽ cho ngươi ăn cơm chiều."

A Kết ngơ ngác nhìn ra cửa động, giả vờ không nghe thấy. Phụ nhân cười lạnh, không nói thêm lời nào.

Sắc trời càng ngày càng tối, màn đêm buông xuống.

Trong sơn động, nam nhân đen gầy đã chuẩn bị củi gỗ từ trước, khi đốt lửa thì nói với phụ nhân : "Hiện tại trời tối, dưới chân núi hơi nước bốc lên không nhìn thấy được ai. Ai, tiếc là võ thuật của chúng ta không tốt, nếu không thì ngoài việc bắt được gà rừng còn có thể chịu được sức nóng này nọ."

Phụ nhân cười bảo hắn: "Ngươi nghĩ chúng ta đang đi du sơn ngoạn thủy chắc? Còn muốn có gà rừng, có lương khô để ăn là tốt rồi! Trước kia chúng ta mới làm thì nhất gan, bị người ngoài nhìn thấy liền chột dạ, sợ bị bắt, vội vàng mang theo người rồi đi, thường thường mấy ngày ăn không đủ no. . . . ."

Hai người cần nhẫn nại, A Kết nghe lúc được lúc không. Đốt lửa ngay tại phía trước, nàng nhìn ngọn lửa cháy, không hề có cảm giác ấm áp. Nàng nhớ nhà, ngày hôm qua nàng còn đang cùng người nhà ăn cơm. Mẫu thân làm bánh canh, có chút mặn, để để lại ăn nhạt, nên ăn ít hơn bình thường một chút. Nàng không thích ăn lòng đỏ trứng nên đem lòng đỏ trứng cho để để, muối muối nói nàng thích ăn lòng trắng trứng, A Kết biết muối muối chỉ đùa nàng nên cũng chia cho nàng ấy một nửa, muối muối cười rồi cầm chén chuyển đi, không chịu nhận. . . .

Nàng thật sự muốn về nhà.

A Kết nghiêng đầu, nước mắt lại rơi.

Thời điểm lòng nàng như tro tàn, nam nhân cao gầy bỗng nhiên thấp giọng nói:

"Có người đến đây!"

A Kết giật mình, đầu không hề chuyển động, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về cửa động, chăm chú lắng nghe.

Phụ nhân không tin tưởng, chần chờ nói : "Không thể nào, phía sau núi làm sao có thể có người. . . . ."

Nam nhân cao gầy tuy rằng đã bị phụ nhân quở mắng nhiều lần nhưng lúc này vẻ mặt lại trầm trọng. Hắn không nói chuyện, hắt cằm về phía A Kết dương dương tự đắc, sau đó đi đến sau tảng đá cao hơn đầu người, ngồi xuống.

A Kết không nghe được tiếng bước chân thấy nam nhân ẩn nấp , trong tay cầm cây dao ngắn, trong lòng căng thẳng. Phụ nhân rất nhanh đi tới trước nàng, xoay nàng từ nằm ngửa sang nằm nghiêng, thấp giọng uy hiếp:

"Tốt nhất ngươi nên giả bộ ngủ, nếu khiến cho người tới hoài nghi, ta sẽ giết ngươi!"

Nói xong tay cầm dao chỉ chỉ vào mặt A Kết, dao găm lạnh lẽo, A Kết kìm lòng không được, muốn trốn đi. Phụ nhân đối với biểu hiện của nàng thực vừa lòng, lấy bộ áo rộng thùng thình phủ lên người nàng, che khuôn mặt nàng lại, chỉ cần A Kết không giãy dụa thì sẽ giống như đang ngủ.

Phụ nhân quay về ngồi bên đống lửa, chậm rãi ăn uống.

Tìm A Kết đập mạnh, bởi vì nàng cũng nghe tiếng bước chân giống như giầy dẫm trên cỏ, không nhẹ không nặng. Nàng vừa ngóng trông đối phương là người tới cứu nàng nhưng cũng lo lắng cho hần khi hần chỉ có một mình còn bên này không chỉ nam nhân kia mà cả phụ nhân hình như đều biết chút võ công, trong tay hai người ấy còn có dao găm, người tới có đánh thắng được bọn hần không?

Không nhìn thấy những gì đang xảy ra, A Kết rất nóng lòng lại không dám lộn xộn, khăn trương chờ đợi.

Tiếng bước chân tới gần son động thì dừng lại một chút, giống như có chút do dự, sau một lúc mới tiếp tục đi tới.

Người tới đứng trước cửa động, không nói gì.

A kết thực sự khẩn trương, nghe phụ nhân kinh ngạc hỏi: "Vị công tử này vì sao trễ như vậy còn ở trong núi? Hay là cũng giống như mấy người chúng ta, vào núi tìm được liệu?"

"Ta tìm đến người, người có từng thấy một cô nương xinh đẹp nào không?"

A kết mở to hai mắt.

Thanh âm này. . . . .

Tuy rằng nàng cùng người nọ cũng không có nói gì nhiều, nhưng thanh âm của hần rất lạnh, hần từng cúi đầu ở bên tai nàng uy hiếp, người này nhất định là hần!

Trong giây phút đó, A Kết dường như đã quên nàng cùng Triệu Trầm có ân oán, nàng chỉ biết là, Triệu Trầm là người nàng quen biết, hần đến là để tìm nàng, nàng phải nhắc nhở hần, chỉ có như vậy nàng mới có hi vọng về nhà!

Miệng không thể nói, A Kết xoay mạnh người, cố gắng giãy dụa. Chiếc khăn nhỏ che đi gương mặt nàng bị rơi xuống, trong ánh lửa chiếu rọi , nàng nhìn thấy Triệu Trầm mặc áo màu tro đang đứng trước cửa động, hình như hần nhìn thấy nàng, A Kết không nhìn thấy rõ lắm, bởi vì sau khi xác định thật sự là hần, nước mắt nàng lại tràn mi.

"Đại cô nương, người cũng thật không biết nghe lời, cho là có người đến cứu người, người có thể thoát thân? Chờ chúng ta trừng trị hần xong sẽ lại cho người ném mùi dầy dổ." Sự việc lộ ra, phụ nhân không sợ hãi cũng không hoảng hốt, chậm rãi đứng lên, đưa dao găm trong tay lên, xông thẳng đến chỗ Triệu Trầm.

Triệu Trầm lạnh lùng nhìn nàng ta, khi phụ nhân đến gần, đôi chân dài của hần liền đá bay đi dao găm trong tay phụ nhân. Phụ nhân kinh hãi, tự biết mình không địch lại được, liền nhanh chân chạy ra ngoài. Triệu Trầm cũng đuổi theo, đi mất, A Kết không nhìn thấy rõ hần làm cái gì, chỉ nghe phụ nhân kêu thảm một tiếng rồi bay thẳng đến phía trước, mềm nhũn rơi xuống, không thể đứng lên.

Triệu Trầm đã giết người sao?

Tìm A Kết đập bùm bùm, nhưng mà nhìn thấy cái chết của phụ, nàng lại không sợ hãi, thậm chí vì thấy hần giải quyết một kẻ ác một cách thoải mái mà nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi phụ nhân ngã xuống đất, trong son động yên tĩnh trở lại. Triệu Trầm kiểm tra xem phụ nhân còn thở không, xong mới đứng dậy, không nhanh không chậm đi về phía A Kết, từ trên cao nhìn xuống nàng, không hề có dịu dàng trấn an, chỉ lạnh giọng châm chọc: "Sớm biết nàng dễ lừa như vậy, ta nên bắt chước bọn họ, chọn ngày tốt cường bức nàng, như vậy nàng chỉ có thể gả cho ta, phải không?"

A Kết nghe thấy lời nói của hần , nhưng giây phút này, nàng không có lòng dạ nào để suy nghĩ xem hần có làm vậy hay chỉ đơn thuần là châm biếm nàng. Nhìn thấy sau tảng đá, nam nhân cao gầy đang chuyển động, giọng cao dao găm, muốn tấn công mà Triệu Trầm lại không hề hay biết, A Kết vừa vội lại vừa sợ, không ngừng ra hiệu cho Triệu Trầm, trong miệng ô ô ra tiếng.

Triệu Trầm nhíu mày nhìn nàng: "Nàng muốn nói cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 32.2.

Lời còn chưa dứt, hần đã đi đến trước mặt A Kết ngồi xuống, nhanh nhẹn cời khăn vải trên mặt nàng. A Kết vẫn đang nhìn chăm chăm nam nhân đen gầy, thấy hần lặng lẽ đứng lên, A Kết kinh hãi, quay đầu trốn tránh, nhắc nhở Triệu Trầm mau tránh ra. Triệu Trầm hiểu lầm ý nàng, liền nắm lấy cảm nàng, nhìn chăm chăm: "Nàng vẫn cho ta chạm vào sao? Đêm nay nếu không ta, nàng có biết kết cục của nàng là gì không? Nàng. . . ."

Nói chưa hết câu thì nghe được tiếng xé gió, mặt Triệu Trầm biến sắc, nhanh chóng đứng dậy né tránh nhưng vẫn muộn một bước. Nam nhân đen gầy đã chém dao găm vào tay hần khiến máu tươi bắn ra, vừa vụn trúng ngay trên người A Kết. A Kết hồn phi phách tán, dường như muốn ngất, hai mắt nhắm nghiền nghe hai người đánh nhau, trên mặt có chất lỏng ẩm áp từ từ chảy xuống.

Đó là máu của Triệu Trầm.

Trong đầu trống rỗng.

A Kết biết, mặc dù đêm nay Triệu Trầm cứu nàng nhưng hần cũng không phải người tốt, thế nhưng hần lại tìm được nàng trước tiên, còn vì nàng mà thương, nếu như hần không đánh lại nam nhân đen gầy, đêm nay hai người khó thoát khỏi nơi này. . . . .

Chính vì đang thất thần, khi trong động lại vang lên tiếng Bùm, A Kết cố lấy dũng khí mở to mắt thì thấy Triệu Trầm đưa lưng về phía mình, đứng trước mặt nam nhân cao gầy, mà nam nhân kia nằm trên mặt đất không nhúc nhích. Lúc A Kết cố gắng đến xem, Triệu Trầm cũng phát hiện, chậm chạp xoay người lại, sắc mặt khó coi. Theo bản năng, A Kết cúi đầu thì chợt nhớ ra hần bị thương, không nhìn được nhìn ông tay áo bị rách một lỗ lớn, lúc ấy máu chảy nhiều thế nào, nhìn là có thể biết.

Mặc kệ thế nào đi nữa, hần không có chết thì nàng không cần sợ hãi, nàng có thể về nhà.

Trong hiểm nguy mà thoát chết, giống như mất đi mà được nhận lại, vui mừng cùng sợ hãi khiến nàng rơi nước mắt, A Kết cúi đầu khóc.

Triệu Trầm không nhìn nàng, đem hai "Thi thể" kéo ra bên ngoài sơn động, lúc xử lý xong trở về A Kết vẫn còn khóc, cũng may vừa rồi không thất lễ như vậy mà vẫn cố gắng nín nhịn, dù vẫn phát ra âm thanh nho nhỏ.

Triệu Trầm ôm cánh tay đi về phía nàng, càng ngày càng gần, A Kết lặng lẽ nhìn lên thì thấy bàn tay hần đều nhuốm đỏ, tất cả đều là máu.

Vết thương kia là vì nàng, A Kết trong lòng áy náy.

Phát hiện nam nhân kia đang đánh giá mình, A Kết rũ mắt xuống, chờ hần giúp nàng mở trói, khôi phục tự do thì nói lời cảm tạ với hần.

Nàng nghe thấy Triệu Trầm ngồi xuống cô khô cạnh nàng. Hiện tại hần ngồi cạnh cửa động còn nàng nằm nghiêng, đầu cách chân hần rất gần, A Kết ngẩng đầu thấy nam nhân đang ngồi có một đôi chân dài, gác lên nhau, tạo cho người ta cảm giác lười biếng.

A Kết nhìn chân hần, trong lòng dần dần dâng lên dự cảm không tốt. Tư thế người này như vậy, rõ ràng là không muốn giúp nàng.

Có lẽ, hần vội vàng xử lý vết thương chẳng?

A Kết kiên nhẫn chờ, càng chờ càng không yên. Triệu Trầm không hề có chút động tĩnh, giống như đang ngủ, nhưng A Kết biết hần không có khả năng ngủ trong lúc này. Nàng càng thấy bất an, sao người này lại không nhanh chóng xử lý vết thương, cũng không giúp nàng mở trói, rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Đang suy nghĩ, nàng lại nghe thấy có tiếng áo quần chuyển động, ngay sau đó có bàn tay nam nhân đã rơi trên đầu nàng. Theo bản năng A Kết trốn đi hướng khác, nam nhân kia cũng không đuổi theo, chỉ thần nhiên mở miệng: "Nàng không muốn nói gì ư?"

A Kết sửng sốt, lập tức hiểu được, hần muốn giúp nàng mở khăn vải bịt miệng.

A Kết có chút ngượng ngùng, không hề cử động, lẳng lặng chờ hần.

"Đây là áo quần của nữ nhân đó?" Triệu Trầm im lặng, tiếp tục động tác, trước tiên, đem áo rộng thùng thình che khuất dáng người của nàng.

Trên người chợt lạnh, A Kết không tự chủ cúi đầu xem trên người mình, mặc dù quần áo đầy đủ, không có lộ ra cái gì, nhưng lại là kiểu mà nam nhân trước mặt mơ ước, nàng liền không được tự nhiên, nhưng nàng hiện tại không thể câu xin hần, nên chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn.

Nhìn nàng như con thỏ nhỏ bị trói chặt, Triệu Trầm không tiếng động cười, ý vào vị trí gần gũi, không kiêng nể gì đánh giá nàng. Nàng mặc áo dài màu hồng, phía dưới là quần trắng, bởi vì nằm xuống, dáng người yếu điệu hoàn toàn lộ ra. Hần nhìn từ đầu đến chân, rồi lại nhìn lại một lần nữa, ánh mắt mới nhìn vào mái tóc dài đã bị thả tung ra. Phát hiện tóc nàng đang dính mấy sợi cỏ khô, Triệu Trầm cẩn thận lấy ra, động tác này khiến cánh tay phải có chút đau nhưng so sánh với niềm vui lúc này thì cũng bị xem nhẹ.

Hần nhích tới nhích lui, A Kết đoán được hần đang làm cái gì, biết né tránh cũng vô dụng, không bằng theo hần, hần cao hứng, liền nguyện ý giúp nàng.

Chính là động tác của hần quá chậm, tính nhẫn nại của A Kết càng ngày càng ít, nhìn không được trừng mắt nhìn cửa động vài lần, để bớt sầu lo trong lòng.

Bà vai nàng căng thẳng, Triệu Trầm hoàn toàn có thể đoán được trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, nhưng mà hấn chẳng để tâm, lấy cớ khô, lại hát những sợi tóc trở ngại trong việc tháo bịt miệng đến trước ngực nàng, động tác nhẹ nhàng chậm rãi, cho đến khi nàng tức giận, hơi thở cũng nặng nề, dường như muốn bùng nổ, hấn mới bắt đầu cởi khăn vải. Nhìn gáy nàng trắng như bạch ngọc dần lộ ra, ánh mắt Triệu Trầm lưu luyến dừng lại, ngón tay nhiều lần muốn chạm đến rồi lại thôi, cuối cùng là buông tha nàng.

Không nên bức nàng quá đáng.

Bịt miệng bị cởi đi, A Kết mở miệng hô hấp, rất nhanh liền quay mặt về phía nam nhân nói lời cảm tạ: "Ân cứu mạng của Triệu công tử, ta sẽ ghi nhớ trong lòng, sau khi trở về nhất định sẽ nói với cha mẹ, nhờ bọn họ thay ta tạ ơn, còn bây giờ nhờ Triệu công tử giúp ta mở trói." Nói rất nhanh, như đã chuẩn bị từ lâu, mặc dù vốn âm thanh mềm nhẹ, nhưng lại mang theo sự tức giận.

Triệu Trầm dựa vào vách núi, hai chân đối vị trí gác lên nhau, chế giễu nói: "Tạ ơn? Đừng nói đến tiền tài, nàng có biết thứ ta muốn nhất là gì."

Sắc mặt A Kết thay đổi, nhưng mà trong tình thế này, nàng bắt buộc mình không cần để ý đến hấn, tận lực bình tĩnh nói: "Xin Triệu công tử hãy thay ta mở trói."

Lần này Triệu Trầm cười thành tiếng, giơ tay lên sờ tóc nàng, A Kết lập tức quay đầu trốn tránh, đáng tiếc tóc nàng dài, nàng lại trốn không xa, nam nhân mặc dù không đuổi theo, vẫn có thể chạm vào nàng.

Biết hấn không dễ dàng buông tha chính mình, A Kết giọng căm hận hỏi: "Ngươi rút cuộc muốn thế nào? Ta là cảm kích ngươi, nhưng tuyệt không gả cho ngươi!"

Thấy nàng nổi giận đùng đùng, Triệu Trầm vội thay đổi, không hề chạm vào nàng, nhìn ngọn lửa đang cháy, nói: "Tốt, ta không ép nàng, nàng cũng nhìn thấy, ta bởi vì cứu nàng mà bị thương, nếu muốn nàng giúp ta băng bó miệng vết thương thì cũng không quá đáng phải không?"

Nếu bình thường hấn bị thương nặng hơn nữa, A Kết cũng sẽ không quan tâm, nhưng hiện tại trong lòng nàng đầy áy náy, thứ hai tay chân nàng bị trói, giống như thịt bò trên thớt gỗ, hấn chỉ yêu cầu một việc thôi đã là may mắn lắm rồi.

"Ngươi giúp ta mở trói, ta thay ngươi băng bó." A Kết nhìn cửa động, bình tĩnh lên tiếng.

Triệu Trầm không đùa với nàng nữa, cảnh cáo nàng không nên lộn xộn, dùng dao găm cắt đứt dây thừng giúp nàng. Mắt cá chân không sao cả nhưng trên cổ tay có một đường máu bầm, nhìn rất là chói mắt. Đáy mắt nam nhân trong giây lát toát ra sự hồi hận.

A Kết bị trói một ngày, tay có chút tê cứng, chống tay xuống không hề có lực, bị nam nhân đến nâng dậy. Sau khi đứng dậy, A Kết nhanh chóng tránh đi, muốn cách xa hấn một chút, Triệu Trầm liền giữ chặt nàng: "Muốn chạy? Nhanh lại đây cầm máu giúp ta." Đừng nói đây là vết thương nhỏ, dù cho hấn mất một cánh tay đi nữa cũng có thể vậy hằm được nàng.

Theo bản năng, A Kết không nghĩ hấn sẽ làm gì quá đàngs nên vẫn chưa nghĩ sẽ chạy trốn. Nơi này hoang vu lại là đêm hôm khuya khoắt. . . . .

Nghe hấn nói máu còn chảy không ngừng, A Kết liền giỡn ra khỏi tay hấn, lau vết máu còn chưa khô trên mặt, cúi đầu nhìn lại, chỉ liếc mắt một cái liền dừng động tác. Do dự một chút, A Kết tới bên cạnh nam nhân quỳ xuống, nhìn cánh tay hấn nói: "Ta chưa từng băng bó cho ai bao giờ, ngươi nói cho ta biết nên làm như thế nào đi?"

Tóc nàng dài, mềm mại rơi tung trên đầu vai, khuôn mặt tiều tụy bị ánh lửa chiếu rọi, đẹp như ngọc, mi mắt buông xuống, trông giống như mới vừa tỉnh ngủ. Triệu Trầm nhìn không chuyển mắt, nàng buông tóc như vậy, dễ nhìn hơn nhiều so với bình thường chỉ là nàng không nguyện ý cho hấn thấy sự dẫu dàng như mình của mình.

Lúc đầu hấn chỉ muốn giành được trái tim nàng mà không dùng đến thiện ý, nhưng giờ phút này hứng thú trong lòng đã lớn hơn, Triệu Trầm nhanh chóng đưa dao găm lướt qua, cắt một chút lụa trắng từ trên váy lót của nàng xuống.

Dao găm sạch bóng, A Kết liếc nhanh về áo quần dài hấn đang mang, yên lặng xoa người, nhanh chóng cắt xuống, chia làm hai khúc. Phía sau có động tĩnh rất nhỏ, chắc là hấn đang thu xếp tay áo, A Kết không nghĩ nhiều, nhưng không ngờ vừa quay đi thì lại rơi vào một lòng ngực rắn chắc.

A Kết lập tức quay đầu: "Ngươi làm cái gì vậy? ngươi không nên trêu đùa ta, ta không ngại nói thẳng, ta có thể chết ngay bây giờ để giữ mình trong sạch.

Triệu Trầm bị cơn tức bất ngờ của nàng làm cho kinh ngạc, nhìn bình thường dịu dàng, thì ra khi nóng giận cũng ghê gớm như vậy.

Hấn miễn cưỡng dựa vào vách núi, chậm rì rì giải thích: "Băng bó miệng vết thương dù sao cũng phải cởi áo ra, cởi hết thì có sao đâu? A Kết, nếu ngươi không nhân tâm đến mức hi vọng ta mất máu quá nhiều mà chết thì động tác nhanh chút."

Rõ ràng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại luôn luôn trêu tức đắc ý, rõ ràng khi dễ người, nhưng lại không ức hiếp đến mức ngươi muốn dùng cái chết để tỏ rõ khí tiết. Đối mặt với người này, A Kết không thể làm gì, nếu không phải bắt đắc dĩ, nàng cũng không muốn chọc giận hấn. Nàng một lần nữa đối mặt với hấn, chỉ nhìn chằm chằm miệng vết thương trước mặt, cầm lấy một đoạn khăn mỏng đã chà xát vài lần lên, trong quá trình mở ra chốc lát, miệng vết thương lại rỉ máu, A Kết đem hết nhưng đoạn khăn đang có đè lên vết thương(ta chém).

Cánh tay kia nâng lên nhìn có lực, lại rất bá đạo mà lộ ra ở trước mặt nàng, A Kết nhắm mắt, không nhìn.

Trong son động tĩnh lặng, Triệu Trầm nhìn nàng chăm chăm, chậm rãi mở miệng: "Vì sao không hỏi ta làm sao tìm được nàng?"

A Kết run rẩy. Kỳ thực khi nghe thấy thanh âm của hắn thì nàng đã mừng như điên, nàng từng hoài nghi những người này có phải do hắn an bài, đến lúc hắn bị thương, những người đó cũng đều bị hắn giết, nàng mới bỏ đi ý nghĩ hoang đường trong đầu. Trừ vài lần đe dọa, hắn chưa làm chuyện gì quá phận, nàng dù căm hận hắn, cũng không nên đem tất cả tội danh đều đổ lên người hắn.

Nàng không nói lời nào, Triệu Trầm nâng tay nàng lên, A Kết kinh hãi, Triệu Trầm dùng sức ấn vào tay nàng liền giải thích: "Người khí lực quá nhỏ, như vậy không cầm được máu." Ngay sau đó cùng nàng nói chuyện dưới chân núi, không cho nàng cơ hội hất ra. A Kết nhìn tay mình bị giữ chặt, vừa hận vừa bất đắc dĩ, chỉ có thể quay đầu lại nghe hắn nói.

Hắn đã sắp xếp mọi việc chu toàn, đến những người như Lâm Hiền cũng chưa từng nghi ngờ thì với một cô nương chưa hiểu sâu sắc về cuộc đời lại càng dễ dàng, khi nói xong, không đợi A Kết nói gì thì hắn đã buông tay nàng ra.

Người này chính là như vậy mặc dù cử chỉ quá đáng, nhưng lại đúng lúc thối lui, làm cho người ta muốn mắng hắn cũng không kịp.

Máu đã dừng lại, A Kết đưa ra một tấm khăn sạch sẽ khác, thay hắn buộc lại, sau đó nàng đứng dậy: "Triệu công tử, ta và người xuống núi, ta nghĩ rất nhanh sẽ nhìn thấy cha mẹ ta, không để bọn họ lo lắng." Một mình nàng không dám đi đường đêm, có hắn đi cùng, nàng sẽ an lòng hơn.

Nàng đứng dậy đi về phía trước, Triệu Trầm giữ chặt cổ tay nàng: "Vừa nãy ta đã nói rồi, ta với người cha ước định kỳ hạn cuối cùng là chạng vạng ngày mai, sáng mai chúng ta xuống núi, dư dả."

Cùng hắn ở trong này một buổi tối?

A Kết không cần suy nghĩ, muốn cự tuyệt, nhưng hắn không thả tay ra mà bỗng nhiên dùng sức kéo nàng về phía hắn. A Kết thất kinh, dùng hết khí lực phản kháng nhưng sức lực hai người chênh lệch cách xa, lập tức bị người kia kéo tới, ngã vào trên đùi hắn, bị hắn ôm vào lòng.

"Buông!" Ý tứ của nam nhân này quá rõ ràng, lúc trước cũng thường xuyên chọc ghẹo, A Kết nổi nóng muốn đưa tay tát hắn một cái.

Triệu Trầm tay mất lạnh lẽo, vững vàng bắt lấy tay nàng, A Kết tiếp tục phản kháng thì hắn nhanh chóng đem nàng đặt ở trên cỏ khô, nhân lúc nàng chưa hoàn hồn thì đã ngăn chặn miệng của nàng, mùi vị mà hắn thường tâm niệm, việc mà mỗi lần nhìn nàng hắn đều muốn thực hiện. Một nụ hôn chưa thỏa mãn được hắn, một tay hắn giữ lấy đầu nàng, tay còn lại giữ lấy cằm nàng, thừa thắng xông lên.

Nam nhân bá đạo cuồng nhiệt nhưng không xâm chiếm lâu thì đã rất nhanh chấm dứt, mắt phượng nhìn sâu vào nàng, thanh âm khàn khàn: "A Kết, gả cho ta!"

Hai tay bị hắn chế trụ, A Kết phần nộ lại tuyệt vọng, trợn mắt nhìn: "Không lấy chồng, ta chết cũng không gả cho loại người như ngươi. Cầm thú!"

Nhu tình trong mắt nam nhân nhanh chóng bị sự tàn ác thay thế, trong cơ thể nhiệt huyết bốc lên càng thêm mãnh liệt, định liều lĩnh thì nàng cúi đầu xuống roi nước mắt.

Triệu Trầm ngo ngắc, ánh mắt ngo ngắc nhìn nàng roi nước mắt, nước mắt nàng càng ngày càng nhiều, cắn chặt môi kìm nén tiếng khóc khiến hắn càng thêm thương yêu.

Tay nàng vô lực hạ xuống, mỗi lần đều là hắn khi dễ nàng, nhưng chỉ có ánh mắt này cùng những giọt nước mắt đó lại có thể làm cho hắn không biết làm gì.

Trong lòng Triệu Trầm thờ dài, xoay người đi xuống, lập tức đem người đang muốn chạy trốn ôm vào lòng, trầm giọng hỏi nàng: "Ta hỏi lại một lần cuối cùng, nàng thật sự thà chết không lấy chồng?"

"Không lấy chồng!" A Kết khóc. Lúc khi từ hôn, nàng thích Mạnh Trọng Cảnh như vậy cũng không để Mạnh Trọng Cảnh chạm qua, Mạnh Trọng Cảnh cũng không ép buộc nàng, người này lại nhiều lần xúc phạm nàng, không biết liêm sỉ, vì sao nàng phải gả cho hắn.

"Tốt, nàng đã thà chết không lấy chồng, ta ép buộc nàng cũng không còn ý nghĩa, nhưng mà ta vì nàng bị thương, cũng không thể không nhận được gì." Triệu Trầm thật bình tĩnh đòi trả thù lao, "A kết, đêm nay nàng để cho ta ôm nàng ngủ một đêm, sáng mai xuống núi, chúng ta xóa bỏ mọi ân oán. Chuyện nàng mất tích, chỉ có người nhà nàng biết, chỉ cần chúng ta không nói ra, thanh danh của nàng vẫn còn, tương lai có thể gả cho nam nhân nàng thích, mà ta, sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt nàng. Nàng thấy thế nào?"

A Kết ngừng roi nước mắt, không dám tin tưởng.

Sợ nàng hiểu lầm, Triệu Trầm bèn giải thích: "Ta ôm nàng ngủ, cái gì cũng không làm, nàng không cần lo lắng."

A Kết mở to mắt, trước mắt là lồng ngực rắn chắc của nam nhân, gần đến nỗi sắp chạm đến trán nàng.

Nàng còn có gì để lựa chọn? Không đáp ứng, Triệu Trầm có khả năng sẽ càng quá đáng, đáp ứng rồi, chỉ cần cho hắn ôm một đêm thì con ác mộng sẽ kết thúc.

Cho hắn ôm đương nhiên không thích hợp, nàng đã bị hắn chiếm nhiều tiện nghi. . . . .

“Người sẽ giữ lời chứ?” Sau một lúc im lặng A Kết thấp giọng hỏi.

"Nếu nàng không tin ta, hiện tại ta nói ta lừa nàng, nàng có tin không?" Triệu Trầm châm chọc nói.

A Kết mím môi. Nói thật, nàng không biết có nên tin hay không, nhưng so với việc bị hắn ép buộc, loại kết quả này dĩ nhiên đã là ngoài dự đoán mọi người. Nàng chỉ có thể hi vọng người này không quá xấu xa, sẽ giữ lời. Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, nếu hắn thật sự muốn khi dễ nàng, lúc này đã có thể tùy ý làm bậy, cần gì làm điều dư thừa như vậy.

A Kết nhắm mắt lại, quyết định tin hắn một lần.

Triệu Trầm cúi đầu nhìn nàng, biết nàng đã đáp ứng liền hơi chuyển động thân thể, đem áo dài của mình phủ lên trên người cả hai, che kín. Khi xong xuôi, hắn ôm sát nàng vào lòng, chỗ kia có chút khó chịu, sau nàng nàng trốn mất, hắn cũng cảm thấy xấu hổ, chuyện dù sao cũng đã không thành nên hắn cũng không tiếp tục quá đáng, nhưng lúc cúi đầu ôm nàng lại ngửi thấy mùi hương của nàng.

A Kết vẫn không nhúc nhích, giả chết.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ánh lửa dần dần tàn, thân thể A Kết vẫn căng thẳng như vậy. Cánh tay của nam nhân vẫn ở trên lưng không chịu buông ra, trước mặt thì cũng là nhiệt độ của hắn. Trong ngực nóng lên, hơi thở của nam nhân xa lạ vây lấy nàng, không thể làm như không thấy. Thân mật như vậy khiến nàng không dám ngủ, sợ khi mình ngủ hắn lại càng dính vào.

Triệu Trầm cũng không ngủ. Núi rừng u tĩnh, hắn nghe thấy nàng nhẹ nhàng hô hấp..

Cuối cùng ngọn lửa tắt, son động hoàn toàn tối đen, Triệu Trầm bèn tiến đến bên tai nàng, "A Kết, ta sẽ nhớ kỷ buổi tối này cả đời, nàng sẽ giống như ta phải không?" Thanh âm trầm nhưng dịu dàng, dịu dàng đến mức không giống hắn.

A Kết không nói tiếp. Nếu trí nhớ có thể tùy theo ý mình thì vào ngày mai sau khi tách ra nàng liền muốn quên hắn, quên hết việc nàng cùng hắn có liên quan.

Triệu Trầm vỗ nhẹ nhẹ vào lưng nàng: "Ngủ đi, ta cũng ngủ."

Nói xong, hắn thật sự nhắm hai mắt nhưng vẫn như cũ ôm nàng thật chặt,

Nàng nhỏ nhắn như vậy, chỉ mới ôm như vậy thôi, lòng cũng như mềm đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Triệu Hồi Hồi: A Kết ngoan ngoãn, đến trong lòng ta, ngày mai sẽ đem người buông ra ~

A Kết: người nói thật chứ

Triệu Hồi Hồi: tuyệt đối có thật, lừa người thì ta là đại sói xám ~

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 33.1

Cuối cùng A Kết không chịu đựng được.

Sau một ngày lo lắng hãi hùng, rồi lại phải đề phòng nam nhân này, cố gắng chống đỡ đến nửa đêm, lúc này nhắm mắt lại thì tất cả mệt mỏi ập đến, nàng thiếp đi.

Trong son động không có gì che chắn, bên ngoài động lại toàn những cây thấp, gió núi lùa vào dễ dàng, trong lúc ngủ say A Kết cảm thấy lạnh, nàng hoàn toàn không biết gì cả, dựa vào ôm lấy nam nhân bên cạnh, lo lắng rằng hắn ôm cánh tay của nàng sẽ không đủ ấm, nàng chủ động ôm lấy hắn, gồng đầu lên cánh tay hắn, cuối cùng dựa vào hõm vai, cọ cọ, dần dần ngủ say.

Triệu Trầm lại bị nàng làm tỉnh giấc.

Hắn vốn tỉnh ngủ, đêm nay ôm nàng vào lòng mà ngủ, khi nàng mới giờ tay lên, hắn liền mở mắt.

Hắn không dám động đậy, vừa tò mò vừa khản trương, muốn nhìn nàng đang làm gì, còn tưởng rằng nàng sẽ vùng trộm trốn, không nghĩ rằng nàng thế nhưng.....

Giống cư con chó xồm(chó phốc) trước đây từng nuôi, cứ luôn thích chui vào trong ngực hắn, nếu còn đến trước mặt hắn ngửi ngửi thì lại càng giống.(lạy chúa, anh nghĩ gì khi so sánh chị với loại chó cụt đuôi ấy =.=)

Lòng Triệu Trầm như mềm hẳn đi, trong ngực lại cảm thấy thiếu gì đó.

Là nàng chọc hấn trước, chẳng thể trách hấn được.

Cánh tay trái bất động, hấn cẩn thận dịch chuyển xuống dưới, dùng tay phải gạt nhẹ những sợi tóc dài xõa lên mặt hấn ra đằng sau vai nàng, tay lại chạm đến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nhìn khuôn mặt ấy, tâm tình xao động. Nàng lại ôm lấy hấn, chắc là đã ngủ rất sâu. Điều này làm cho Triệu Trầm trở nên gan hơn, tay nhẹ nhàng di chuyển, chậm rãi cúi xuống gần nàng. Hấn cũng chưa từng hôn lên mặt nàng, không nghĩ rằng cảm giác tim đập nhanh này cũng không hề thua kém lúc hôn lên môi nàng. Hơn nữa, bởi vì nàng ngoan ngoãn, không chút phản kháng, khiến hấn có thể hoàn toàn cảm thụ tất cả vẻ đẹp của nàng.

Giống như sự ấm áp, đã trải qua thì không muốn rời xa, lần lượt hôn lên nàng, lại ngửi được hương thơm như có như không. Nàng như đoá lan nở về khuya, không cần đèn lồng chiếu sáng, chỉ cần cảm nhận như vậy, hấn như say trong lúc thưởng thức đoá lan đó.

Cứ chốc lát lại hôn nàng, từ trán đến khóa miệng, làm cho trái tim cũng rung động, nhưng hấn chỉ dám chạm nhẹ không dám làm gì hơn.

Nàng vẫn ngủ như cũ nhưng hình cũng cảm nhận được sự lạ thường, miệng hơi hé mở.

Triệu Trầm nhẫn nhịn, không dám có động tác tiến thêm một bước .

Nếu so sánh tâm tình thỏa mãn với việc làm cho nàng khóc, hấn thà rằng chỉ cố gắng hưởng thụ như vậy nên liền ngừng lại.

Hấn không chọc nàng, chỉ nhẹ nhàng thổi vào môi nàng, yên tĩnh nhưng thân mật, hồn như không còn trong người, đã phiêu lãng nơi nào đó, hấn nhắm mắt, muốn nhiều hơn. ... Nhưng ngay lúc này nàng lại phát ra một tiếng hừ bất mãn, nghe được âm thanh ấy, Triệu Trầm liền dừng lại, nín thở, xác định nàng chưa tỉnh mới chậm rãi trở về, ôm nàng thật chặt, nhìn vách núi tối om để hồi phục.

Nhưng thế nào là hồi phục?

Phòng hấn như phòng sói, không chịu cho hấn chạm vào nàng, nhưng vào lúc này, nàng nằm trong lòng ngực của hấn, hấn lại có thể chịu đựng như một chính nhân quân tử .

Triệu Trầm tự cười mình, nàng mắng hấn là cầm thú nhưng trong lúc này hấn lại muốn làm quân tử.

Giống như đồ đùa nhỏ, tay hấn nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng.

Cách một lớp quần áo, hấn có thể cảm nhận được trên lưng nàng dường như không có thịt. Triệu Trầm nhớ tới lần gặp mặt trước, A Kết rất gầy.

Không quan hệ, sau khi thành thân hấn sẽ ăn cùng nàng, nhất định rất nhanh sẽ béo lên.

Tay hấn bắt đầu dịch chuyển lên phía trước, mặt nàng gầy gò, không biết nơi đó không phải cũng. . . . .

Hấn dùng tâm để cảm nhận, hoàn toàn không dám dùng sức. Nếu như hấn chỉ nhìn, không chạm qua, cho nên cho dù gầy, hấn cũng không đo đạc được, nhưng cho dù chỗ đó có gầy đi nữa, cũng không sao, tay hấn so với đôi tay nhỏ bé của nàng cũng lớn hơn nhiều, lại còn chai sần hơn một chút. (mình cũng không hiểu anh đang nói về vòng 1 của chị ấy thì liên quan gì đến tay -.-)

Muốn dùng thêm chút lực để dễ cảm nhận, nhưng lại sợ đánh thức nàng khỏi giấc mơ đẹp, Triệu Trầm lưu luyến thu hồi tay, lặng lẽ xích lại gần nàng một chút, nhẹ nhàng hôn nàng, cũng giống như gãi ngứa mà thôi, không có tác dụng gì, nhưng trong lòng hấn rất thoải mái, nàng là của hấn, sớm muộn cũng là của hấn.

Trong son động tối đen, Triệu Trầm không hề buồn ngủ, lúc thì hôn nàng, lúc thì ngừng lại, thắm thoát, trời không còn đen nữa, hấn có thể nhìn thấy vách núi nâu sẫm, trên cao là một bụi cây cỏ dại mọc lưa thưa, hấn nghe thấy từ bên ngoài tiếng chim hót truyền đến, tiếng hót trong treo, làm cho tâm trạng hấn cũng vui vẻ theo.

Cúi đầu nhìn cô nương đang ngủ say, Triệu Trầm nhắm mắt lại, chờ nàng tỉnh lại.

~

Bên ngoài còn chưa sáng rõ, A Kết đã đói bụng mà tỉnh lại . Ngày hôm qua cơm trưa cơm, chiều cũng chưa ăn, bụng rất khó chịu.

Vừa tỉnh ngủ, ý thức không rõ lắm, A Kết mơ mơ màng màng mở mắt ra thấy cảm của nam nhân. Nàng không dám tin, mắt nhắm lại mở nhưng trước mắt vẫn là cảm, cổ, ngực nam nhân. . . . .

Chuyện tối qua nháy mắt hiện lại trong đầu.

Ý nghĩ đầu tiên của A Kết là đứng lên chạy nhanh rời khỏi hấn, chính là nàng vừa giật mình, nam nhân mơ hồ nói không rõ, đem nàng một lần nữa kéo vào trong lòng, mà A Kết cũng khiếp sợ phát hiện tay mình khoắc lên người đối phương, tư thế hai người cực kì thân mật.

Cho dù là cùng một việc nhưng buổi sáng buổi tối có điều khác nhau, buổi tối cái gì cũng không nhìn thấy, dễ dàng thỏa hiệp, nhưng là hiện tại, A Kết

không thể chịu đựng được việc bị một nam nhân ôm vào trong lòng.

Nam nhân hô hấp vững vàng rõ ràng là còn ngủ, A Kết thật cẩn thận cầm lấy cánh tay hắn, hướng bên kia hát ra. Hát xong rồi, nàng ngẩng đầu nhìn mặt nam nhân, thấy hắn không có dấu hiệu tỉnh lại, A Kết chậm rãi chống tay ngồi dậy. Đối diện đó cửa động, A Kết chưa thấy rõ tình huống, bỗng nhiên trên lưng bị cánh tay nam nhân bắt lấy đem nàng ôm trở về.

A Kết không cam lòng giẫy dụa, nam nhân dùng cả tay chân ôm lấy nàng, dùng cằm cọ đỉnh đầu nàng: "A Kết đừng chạy, người đáp ứng ngủ cùng ta một đêm, để cho ta ôm." Động tác vô lại bá đạo, giọng điệu vô cùng thân thiết có chút hương vị làm nũng.

Lần đầu bị nam nhân như vậy ôm, A Kết vừa giận vừa thẹn, tuy rằng khi tỉnh lại đối mặt với Triệu Trầm càng xấu hổ, nhưng nàng phải đi, nàng mất tích một đêm, cha mẹ khẳng định rất lo lắng, nàng phải mau chóng trở về.

Nàng dùng sức đẩy hắn nhưng nam nhân vẫn không nhúc nhích, A Kết không có kiên nhẫn cùng hắn đòi co, trực tiếp mở miệng kêu: "Triệu công tử, trời đã sáng, chúng ta mau xuống núi đi!"

Triệu Trầm rút cục cũng mở mắt, cúi đầu, một đôi mắt phượng mang theo vẻ buồn ngủ nhìn về phía nàng, mi mắt khép lại mở, ánh mắt mờ mịt lại hoang mang.

AKết không khỏi nhắm mắt.

Người này rất tuấn mỹ, đây là điều không thể nghi ngờ, tuấn mỹ đến mức A Kết so sánh với phụ thân mình vẫn thấy hắn đẹp hơn. Trước kia gặp hắn vài lần, nàng đều để phòng hắn, không dám liếc mắt một cái, trong mắt nàng, hắn là kẻ độc ác nham hiểm, bây giờ hắn mới tỉnh ngủ, trong mắt không có lệ khí, trông như một đứa nhỏ.

"Người. . . . ."

Nàng vừa mở miệng, nam nhân vội buông nàng ra ngồi dậy, thanh âm có chút lo lắng: "Bây giờ là lúc nào?"

A Kết nhanh chóng đứng dậy hát cổ khô trên người xuống, đưa lưng về hắn nói: "Ta không biết, nhưng mà trời đã gần sáng, chúng ta xuống núi đi."

Triệu Trầm nhìn bóng dáng nàng, gió núi thổi vào, tóc dài bên tai nàng giơ lên lại hạ xuống, lộ ra vành tai nhỏ trắng, đặc biệt đẹp mắt.

Hắn chậm rãi phủ thêm áo dài: "Trong núi có nhiều, lúc này xuống núi giày sẽ bị sương sớm làm ướt nhẹp, để lát nữa hãy đi."

"Ta không sợ sương sớm, chỉ muốn nhanh chóng trở về." Nghe hắn mặc quần áo, A Kết nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng nói.

Triệu Trầm cười, dựa vào vách núi nói: "Vậy mình nàng đi thôi, tối hôm qua ta đã thật tâm hết lòng giúp đỡ, bây giờ ta không muốn cùng nàng chịu vất vả. Nhưng mà đừng trách ta không nhắc nhở nàng, nơi đây cách nhà các người vài chục dặm đường, thâm sơn cùng cốc, mảnh hồ thì chưa thấy nhưng sói vẫn thường lui tới, nàng không sợ lạc đường, không sợ bị sói ăn, cứ việc một mình xuống núi."

A Kết sắc mặt trắng bệch, bước nhanh đi ra sơn động, chỉ thấy khắp núi toàn cây cỏ thụ dày đặc, cỏ dại cao hơn đầu gối, căn bản là không thể đi

Chung quanh yên tĩnh, A Kết bèn rút lui.

Nàng không dám một mình xuống núi, trừ những thứ Triệu Trầm vừa nói, nàng còn biết trẻ nhất là đến ngày mai, đồng bọn của bọn người xấu kia sẽ đến đây, nếu như khi nàng xuống núi gặp bọn họ thì sao, lại bị bắt lại thì phải làm gì?

Nàng chỉ có thể nhờ vào người nam nhân này.

Có phải hắn cũng biết điểm ấy nên mới cố ý kéo dài thời gian xuống núi?

A Kết rơi nước mắt. Nàng không muốn cầu xin hắn, không muốn yếu thế trước hắn, dù cho nàng tìm được đường cũng không dám đi một mình, không, dù nàng không quay lại nói chuyện với Triệu Trầm, cũng không muốn dựa vào hắn, có phải hắn sẽ rất đắc ý hay cảm thấy nàng hèn mọn bởi nàng rõ ràng rất hận hắn lại phải cầu xin sự giúp đỡ của hắn?

A Kết lặng lẽ khóc. Nàng hi vọng mình là nam nhân, là nam nhân, ít nhất không cần lo sợ kẻ ác.

Bà vai nàng nhẹ nhàng run run, vừa nhìn đã biết là đang khóc. Biết nàng khó xử, da mặt lại mòng, Triệu Trầm mở miệng gọi nàng: "Nàng đi đến đây đi, ta đáp ứng nàng, ngày mai lập tức đưa nàng xuống núi, ta dù sao cũng đã tới đây cứu nàng, muốn làm người tốt đưa Phật tới Tây Phương."

A Kết nước mắt rơi càng nhiều.

Ít nhất vào lúc này, A Kết rất cảm kích hắn.

Nếu Triệu Trầm không mở miệng, nàng chỉ có hai lựa chọn, một là chính mình đi, nhưng A Kết hiểu được nàng không dám đi, nếu dám nàng đã đi lâu rồi, nếu đi chính là đang đánh cược, đánh cược rằng Triệu Trầm sẽ lo lắng mà đi theo nàng. A Kết không thích người nam nhân này, nàng càng không muốn lợi dụng sự quan tâm của hắn. Nếu không đi thì nàng phải ở lại tìm kiếm sự che chở của hắn, Triệu Trầm hoàn toàn có thể không nói gì, nhìn nàng khó xử, nhưng hắn lại mở miệng, cho nàng một bậc thang đi xuống.

A Kết không biết Triệu Trầm có nhìn thấu sự rối rắm của nàng hay không, nàng cũng không muốn tìm hiểu kỹ, chỉ cúi đầu đi trở về, nói lời cảm ơn hần.

Triệu Trầm vẫn nhìn theo nàng: "Tối hôm qua ngủ không ngon sao? Lại đây ngồi đi, yên tâm, ta không chạm vào nàng".

A Kết có chút mệt mỏi, nhưng vẫn lắc đầu: "Không được, ta không làm phiền người. . . . ." Vừa nói xong, bụng lại kêu lên một trận, A Kết vô cùng xấu hổ, nghiêng người dùng sức ôm bụng.

Triệu Trầm sớm biết nàng đói bụng liền đứng dậy đi đến bên người nàng: "Hôm qua, ta có đi ngang qua hồ nước, giờ ta đi bắt cá, nàng ở lại chỗ này chờ, đừng đi loạn." Nói xong nhắc chân xuất phát.

Người A Kết giật giật, rốt cuộc nhìn xuống cảm giác muốn túm tay áo hần, chỉ là khi hần xoay người lại liền khẩn trương hỏi: "nơi đó có xa lắm không?"

Triệu Trầm ngẫm nghĩ, "Không xa nhưng đường núi khó đi, ta đi nhanh nhất cũng mất nửa canh giờ mới trở về, sao, nàng không dám ở một mình à?"

A Kết cúi đầu không nói, bất an nắm cổ tay áo. Nàng quả thật không dám, Triệu Trầm không nói, nhưng nàng biết thi thể hai người kia ở gần đây. . . . .

Triệu Trầm im lặng nhìn nàng, hần chỉ muốn ôm nàng vào lòng, nói với nàng cái gì cũng đừng có sợ, nói rằng nàng có thể không lo lắng gì mà dựa vào hần, nhưng cuối cùng hần chỉ có thể nói: "Quên đi, nhìn nàng đầu tóc rối bù, cùng ta đến nơi đó đi, chúng ta nhóm lửa nướng cá ở đó luôn, ăn xong thì xuống núi, nàng nghĩ sao?"

". . . . . Đi." A Kết cúi đầu đáp, bởi vì ngượng ngùng mà đỏ mặt.

Thấy vậy, Triệu Trầm nhắc chân đi ra khỏi cửa sơn động, nhưng rốt cuộc nhìn không được, trở lại bên người nàng, cúi đầu nhìn nàng: "A Kết, ta khi dễ nàng rất nhiều lần, nhưng ta không có cường bức nàng đúng không? Ta tự nhận những gì ta làm không phải tội ác tày trời, nàng đừng lo lắng, hãy gả cho ta được không? Ta sẽ đối xử với nàng thật tốt." Nàng đã trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hần, nhưng hần vẫn hi vọng nàng sẽ vui vẻ gả đi, không mong nàng lập tức cam tâm tình nguyện nhưng ít nhất đừng kháng cự.

A Kết nhìn hần.

Không hề giận dữ, không có hiệp bức, Triệu Trầm lần đầu tiên bình tĩnh, thậm chí có chút dịu dàng ngỏ lời muốn nàng gả cho hần.

A Kết tâm ý chưa thay đổi, thấy thái độ hần hiền lành, nàng cũng không lạnh lùng cứng rắn cự tuyệt như trước kia, "Triệu công tử ưu ái, nhưng chúng ta thật sự không thích hợp."

Triệu Trầm không tiếp tục dây dưa, đi đến bụi cây bẻ hai cành cây khô, một cây đưa cho A Kết, còn một cây thì tự cầm lấy, thu thập thêm chút đồ rồi xuất phát.

A Kết ngoan ngoãn đi phía sau hần, ánh mắt vài lần xẹt qua trước người nam nhân.

Thân hình hần cao lớn, mặc áo choàng màu xám, vạt áo dùng ở bên hông, lộ ra trung khôi màu trắng bên trong, ống quần nhét vào giày đen, lưu loát giỏi giang. Nàng từng tránh né, coi hần như rắn rết, nay hần cũng là người nàng dựa vào. . . . . Trong lòng có chút phức tạp, A Kết lắc đầu, không hề nghĩ nhiều.

Đi lại một lúc, A Kết phát hiện làn váy mình ướt, hải nhò cũng ướt một chút, mặt trên còn dính bùn đất.

A Kết là đứa nhỏ nhà nông, trước đây cũng chơi đùa nghịch ngợm nhưng chưa hề chạm vật như vậy, trong tình huống này, nàng không có tư cách oán giận, có thể sống về đến nhà, nàng đã thỏa mãn. A Kết ngẩng đầu, ngạc nhiên thấy Triệu Trầm đã đứng từ lúc nào đang đứng ở phía trước, nhú mày nhìn áo của nàng.

A Kết không được tự nhiên, mím môi, nhỏ giọng nói: "Triệu công tử, đi thôi." Nếu là phụ thân, nàng có thể nói không có gì đáng ngại, nay người ta lại không nói gì, A Kết chỉ có thể làm bộ như không biết đáy mắt hần lộ ra vẻ quan tâm.

A Kết biết bởi vì để ý mới thăm oán đối phương không nghe khuyên bảo.

Triệu Trầm đi về phía nàng: "Ta nghe mẫu thân nói, nữ nhân các người không thể bị cảm lạnh, có phải hay không?"

A Kết kinh ngạc, nàng phải trả lời thế nào đây? Nàng cũng không cùng nam nhân nói loại sự tình này, nói là có năng lực như thế nào?

"Không có gì đáng ngại, Triệu công tử. . . . . A, người làm cái gì thế, thả ta xuống!" Đột nhiên bị nam nhân chặn ngang ôm lấy, A Kết khiếp sợ giãy dụa.

Triệu Trầm một tay giữ bả vai nàng, một tay giữ chân nàng, nhìn làn váy phía dưới đã làm ướt giày thêu, thì chuyển nàng từ ôm thành vác. Trôi đất như thay đổi, đầu A Kết như xoay xoay, nhưng vẫn dùng sức giãy dụa muốn hần thả nàng xuống. Triệu Trầm làm như không nghe thấy, tháo hải nhò của nàng ra, lại sờ vào tất nàng, xác định không bị ẩm ướt mới dùng hải vớ vớ vài đôi nàng: "Thật ra, tuy rằng nàng không muốn gả cho ta, nhưng ta lại không muốn nàng chịu khổ trước mắt ta, bây giờ cứ để ta giúp nàng, hơ khô hải nàng xong rồi đi."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 33.2

Tư thế như vậy khiến A Kết mặt đỏ như gấc, cự tuyệt: "Không cần người giúp, người mau buông ta xuống, ta có thể tự đi!"

Triệu Trầm không để ý tới nàng, trực tiếp đi nhanh về phía trước, A Kết không cam lòng, giãy dụa, Triệu Trầm lại vỗ nàng một chút, vị trí không biết cố ý hay vô ý lại gần chỗ nào đó phía trên: "Đừng nhúc nhích, miệng vết thương của ta sẽ do nàng giầy giụa mà vỡ ra. Nàng nghĩ rằng ta và nàng muốn như vậy sao? Nàng đâu có tiếp tục giầy dụa, ta cũng vẫn kiên trì, đến nơi sẽ thả nàng xuống."

Giương mặt A Kết đỏ hồng, biết hẳn hạ quyết tâm không chịu thả nàng xuống, gây trở ngại cho thương thế hẳn, đành phải ngừng giầy dụa. Chỉ là trong tư thế này, bà vai hẳn đâm vào khiến cho bụng nàng thấy khó chịu, hơn nữa nàng đang đói nên bắt đầu thấy choáng váng, lão đảo, A Kết vội vàng lấy cớ này khuyên hẳn: "Người, người mau buông ta xuống, đầu ta choáng váng quá!"

Triệu Trầm đi chậm lại một chút, đem nàng thả xuống, không đợi A Kết làm gì khác, hẳn ngồi xuống trước nàng: "Lên đi, ta cũng nàng đi, đừng nói lời vô nghĩa nữa, nhiều lời ta liền tiếp tục vác nàng đi."

Thanh âm hẳn trong trẻo nhưng lạnh lùng, tuy ngồi xổm nhưng cũng có khí thế bức người, A Kết nhìn đôi giày hẳn đang cầm, do dự: "Người. . ."

"Ta đếm đến ba, một, hai. . . ."

Hắn không tạm dừng, A Kết cũng không còn ý nghĩ sẽ may mắn mà thoát được, đành nhắm mắt lại nằm úp sấp trên lưng hẳn, khuôn mặt đỏ bừng, tâm trạng hỗn loạn.

Khỏe miệng Triệu Trầm cong lên, quay đầu, lại chỉ nhìn thấy đỉnh đầu nàng, hiển nhiên không muốn cho hẳn nhìn thấy tình trạng của nàng bây giờ. Dù không cho nhìn hẳn cũng vui mừng, vững vàng chống nàng đứng lên, đi được hai bước lại dừng lại, nhìn bàn tay nhỏ bé trên vai mình, cười nhẹ hỏi nàng: "A Kết, ta đối với nàng tốt như vậy, nàng có muốn nghỉ lại không?"

A Kết lặng lẽ mở mắt nhìn nam nhân bước chân vững vàng, cây cối chậm rãi lui về phía sau.

Hôm nay đã hai lần hẳn ngỏ lời muốn cưới nàng, đều là lúc nàng đang cảm kích mà nói, khó có thể mở miệng cự tuyệt, A Kết đành phải quay về phía hẳn, uyển chuyển nói: "Triệu công tử là nhân trung long phượng(rồng trong loài người), ngày sau nhất định sẽ gặp được một cô nương thật lòng thích người".

Triệu Trầm tự giễu: "Ai thích ta, ta không biết, ta chỉ biết ta muốn kết hôn ...."

A Kết không biết nói tiếp như thế nào chỉ biết im lặng chống đỡ.

Triệu Trầm cũng không tiếp tục câu chuyện, biết nàng đói bụng khó chịu nên bước nhanh hơn.

Đến bên hồ thì trời hoàn toàn sáng, trong rừng chim chóc hót vang lúi lo, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây chiếu vào trên cỏ, giọt sương như cũng tỏa sáng.

A Kết đến giày còn không đeo, Triệu Trầm cởi áo ngoài, ra trải ở trên bờ cát cho A Kết ngồi. A Kết nói gì cũng không chịu, Triệu Trầm nắm lấy tay nàng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của nàng, nói: "Ta chỉ là muốn tốt cho nàng, chẳng lẽ ta phải ép bức thì nàng mới bằng lòng nghe lời sao?"

Hắn có thể làm gì?

Nhớ lại sự đòi hỏi bá đạo của hẳn trong tối qua, sắc mặt A Kết trắng bệch, nhanh chóng rời khỏi tay hẳn rồi ngồi xuống. Triệu Trầm nhìn bóng lưng cứng ngắc của nàng khẽ cười, cầm giày thêu xách đến xa xa phơi nắng, hẳn cúi người kéo ống quần lên, lấy ra dao găm cắt lấy nhánh cây, lên tiếng kêu gọi A Kết.

Tiếng nước liên tục vang lên, A Kết nhìn không được lặng lẽ nhìn sang.

Nhìn thấy nam nhân lưng như ngọc, đang đứng dưới ánh mặt trời. ....

A Kết lập tức quay đầu, ảo não trách mình tại sao quên mất áo choàng của hẳn đã trải xuống cho nàng ngồi.

Triệu Trầm rất nhanh đã bắt được cá, xoay người quay lên bờ thì thấy A Kết đưa lưng về phía hẳn, ngồi chồm hổm, áo hồng đào phối với quần trắng khiến nàng trong giống như một đóa hoa, lặng lẽ nở, như đang chờ hẳn đến hái.

Triệu Trầm nhìn nàng thêm vài lần, đem cá để trên bờ cát, quay đầu tiếp tục đi bắt, hai người đều cực kỳ đói, một con cá nhất định không đủ no.

Bắt đủ cá, kiểm củi nhóm lửa, nướng cá, hong giày, tất cả đều do Triệu Trầm làm. Thấy hấn cầm giày nàng, vẻ mặt nghiêm túc hơn khó, A Kết rút cuộc không ngần ngại đầu lên nôi.

"Tốt lắm, nàng mặc vào đi." Triệu Trầm bỗng nhiên đứng lên, đưa giày cho nàng.

A Kết cúi đầu suy nghĩ bèn cầm lấy giày, Triệu Trầm tóm lấy gót chân nàng không buông, "Chân A Kết thật nhỏ, còn không đặt vừa trong tay ta."

A Kết vừa nghe xong thì hoảng mang nhìn hấn, lại thấy một đôi mắt phượng đang cười nhìn nàng, không biết làm thế nào hấn đã dựa sát vào gần nàng, bất chợt mặt nàng đỏ bừng, vội và lấy giày quay ra chỗ khác mang vào, không dám lại nhìn hấn.

Triệu Trầm đã lâu không thoải mái như vậy, nhìn nàng đáng thương đứng ở bên hồ, không dám đi tới cũng không dám lại đây, hấn nhặt áo choàng lên kêu nàng: "Xiêm y bị nàng làm bẩn, nàng giặt hộ ta đi, làm nhanh rồi xuống núi."

Nếu nói lí do gì A Kết cũng sẽ không qua nhưng mà nàng mới ngồi lên xiêm y của hấn, hấn đương nhiên sẽ ghét bỏ.

Không có cách nào khác A Kết bèn cúi đầu đi về phía hấn nhưng lại cách vài bước có ý bảo hấn đưa áo tới.

Triệu Trầm nở nụ cười, đem áo choàng mặc vào, tiếp tục đùa nàng: "Không cần giặt, có thể hầu hạ nàng một chút là may mắn của nó, giống như áo choàng lần trước bị nàng làm rách, ta cũng không giặt, để vậy cất giữ" Chẳng mấy khi nàng không nổi giận với hấn mà còn đỏ mặt, hấn muốn nhìn nàng thêm nhiều lần, cơ hội ở cùng nàng trước khi thành thân cũng không nhiều.

Lần trước?

A Kết lặng đi một chút, lâu sau mới nghĩ ra hấn đang nói tới chuyện ở bờ sông lần trước, khi đó, nàng không mặc gì. . . . .

A Kết xấu hổ và giận dữ muốn chết, cứ đùa giỡn như vậy, chẳng thà hấn làm chuyện không đứng đắn, nàng còn có thể phản kháng, nhưng hấn lại nói những lời như vậy, làm cho nàng không biết phải nói gì. A Kết xoay người, Triệu Trầm tóm lấy cổ tay nàng, nhẹ giọng xin lỗi: "Nàng đừng tức giận, ta cam đoan sẽ không nói nữa, đi thôi, ăn cá đi, ăn xong chúng ta xuống núi."

A Kết muốn bỏ tay hấn ra nói nàng không ăn, nhưng mà nàng đã đói bụng đến hoa mắt, đứng cũng không vững, nếu không ăn, chẳng lẽ còn muốn bị hấn công xuống núi sao?

Nam nhân đã buông lỏng tay, A Kết không thấy hấn liền hướng đồng lửa đi nhanh đến.

Triệu Trầm nhìn nàng đến trước đồng lửa, đem cá đã nướng chín xuống đưa cho nàng, A Kết vẻ mặt không thay đổi cầm lấy, xoay người đi đến hồ nước. Người này và nàng vừa có ân vừa có oán, cứ thế lặp đi lặp lại, nàng cũng không biết phải nói gì với hấn, đùa sao rồi hai người rất nhanh sẽ không liên quan đến nhau nữa, dù cho hấn tốt hay xấu, nàng cũng không quan tâm.

Triệu Trầm đuổi theo nàng, ngồi xếp bằng ở trên bờ cát ăn phần cá của mình. Ăn xong rồi, A Kết ở bên kia hình như cũng đã ăn xong, Triệu Trầm nhìn nàng một lát, đứng dậy đi sang, thấy cá trong tay nàng còn hơn một nửa, hoài nghi nói: "Không ăn?"

". . . . . Ta đã ăn no ." Cá quá lớn, ăn hơn một nửa đã no, nói xong nàng ngẩng đầu nhìn hấn, thấy khóe miệng nam nhân có vết đen, hấn bình thường vẻ mặt lạnh lùng bao nhiêu thì bây giờ buồn cười bấy nhiêu, A Kết nhìn không được quay đầu cười trộm, cố nén không phát ra âm thanh. Sau khi ăn xong, nàng dùng khăn lau miệng, hấn là nam nhân, chắc không để ý mấy chuyện này đâu?

Bà vai nàng nhẹ nhàng run run, Triệu Trầm một lát sau mới hiểu, liền sờ khóe miệng, sắc mặt khê biến. Nhưng mà đây là lần đầu tiên nàng ở trước mặt mình cười, Triệu Trầm không ngại bất cứ giá gì, ngồi xồm xuống lấy cá trên tay nàng, "Ăn không hết thì cho ta, ta còn chưa ăn no."

A Kết không muốn đưa, hoặc là gạt bỏ phần gần chỗ nàng ăn mới đưa cho hấn, chỉ là nàng mới định xử lý thì Triệu Trầm chỉ vào khóe miệng nàng, có chút xem thường nói: "Nơi này của nàng bị đen kìa." Nói xong đứng dậy tránh ra chỗ khác.

Chẳng lẽ mình chưa lau sạch sẽ?

A Kết rút cuộc bất chấp, xoay người chạy đi, lấy khăn ra tỉ mỉ lau, lau xong vẫn không yên lòng, vội vàng rửa mặt.

Triệu Trầm cười nhìn nàng, cảm thấy sự ngốc nghếch của nàng thật khiến người khác yêu thương, cuối cùng hấn cũng rửa sạch mặt mình, còn rửa thật nghiêm túc.

A Kết lo lắng cho cha mẹ, ăn xong đã muốn đi.

Quan hệ giữa hai người khó khăn lắm mới dịu xuống, Triệu Trầm cũng không kéo dài thời gian, đi trước mở đường.

Hấn đi nhanh, A Kết đi theo không kịp, dừng lại lau mồ hôi, thở hồng hộc. Triệu Trầm quay đầu nhìn nàng, ánh mắt đột nhiên ngừng lại, chỉ vào vách đá không xa nói: "Nàng nhìn xem?"

A Kết nghi ngờ nhìn sang, chỉ thấy trên vách đá dựng đứng có hoa lan trắng nở rộ, hoa không lớn, một đóa rồi một đóa chụm lại một chỗ.

"Nhìn thấy không?" Triệu Trầm hỏi nàng.

A Kết lắc đầu, khoảng cách quá xa, nàng xem không rõ, chỉ có thể nhìn ra là hoa lan.

Anh mắt Triệu Trầm dừng lại trên vách núi nghiêng ngả, bỗng nhiên hướng bên kia đi đến: "Nàng ở chỗ này chờ ta đi hái nó."

A Kết trong lòng run lên, nhìn vị trí của hoa lan trên vách núi, vội vàng mở miệng ngăn cản hắn: "Quá nguy hiểm, ngươi đừng đi hái!"

"Nàng không thích sao?" Triệu Trầm nghi ngờ nhìn nàng, khi nàng ngẩng đầu nhìn hoa thì hắn rõ ràng ở trong mắt nàng sự kinh ngạc.

Hắn muốn đưa cho nàng?

Phút kinh ngạc ngắn ngủi nhanh chóng trôi qua, A Kết lắc đầu: "Không thích, Triệu công tử, hiện tại ta muốn nhanh chóng về nhà, chúng ta đi nhanh đi."

Triệu Trầm không tin, nhìn bên kia nói: "Nếu nàng không thích thì ta hái xuống đem về đưa cho gia mẫu."

"Nếu Triệu phu nhân biết hoa nở ở vách núi nguy hiểm nhất định sẽ không để cho ngươi mạo hiểm, Triệu công tử, chúng ta nhanh chóng xuống núi được không?" A Kết bước nhanh tới trước mặt hắn khuyên can

Triệu Trầm không để ý tới nàng.

A Kết không thể làm gì, đành đi cùng hắn.

Sau một khắc đồng hồ, hai người đã đi tới chân núi, Triệu Trầm cởi áo ngoài ném cho A Kết, sau đó không để ý tới lời nàng khuyên can, bắt đầu trèo lên trên.

A Kết ngửa đầu nhìn hắn, hết sức lo lắng.

Vách núi kia ở dưới bình thường, nhưng càng lên cao càng hiểm trở, nhìn Triệu Trầm ngày càng leo cao, lại thấy những đá vụn rớt xuống, A Kết chỉ có thể ôm chặt áo của hắn. Trong tình huống này, mặc kệ là Triệu Trầm là kẻ phong lưu, là ác bá hay ân nhân cứu mạng của nàng, cho dù là người xa lạ, nàng cũng nhịn không được lo lắng đề phòng. Cao như vậy, nếu hắn không cẩn thận ngã xuống, ...

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên hắn bị sụt chân khỏi một tảng đá, người nghiêng xuống,...

A Kết kêu lên sợ hãi, nhắm mắt lại không dám nhìn, trong đầu trống rỗng, cho đến khi nghe được tiếng cười không kiềm chế, nàng mới mở mắt ra, nhìn thấy Triệu Trầm đang ôm vào vách đá, đang nhìn nàng: Sợ ta ngã xuống sao? Nàng sợ cái gì chứ, ta cũng không phải nam nhân của nàng, dù có ngã xuống thì cũng không có quan hệ đến nàng.

Nàng sợ hết hồn, hắn lại còn có thể nói như vậy. A Kết thật sự không muốn để ý đến hắn nữa, nhưng vẫn không tự chủ được mà khuyên bảo hắn: "Triệu công tử ngươi mau xuống đây đi, nếu như ngươi. . . . . Triệu phu nhân làm sao bây giờ?"

Đáp lại lời nàng là việc bóng dáng nam nhân tiếp tục hướng về phía trước leo lên.

A Kết có thể làm thế nào? Nàng chỉ có thể tiếp tục chăm chú nhìn hắn, nhìn không chớp mắt, khoảng cách của hắn với đám hoa lan càng ngày càng gần, nhìn hắn hái nó, chậm rãi đi xuống. Chờ hắn đến chỗ nàng, A Kết kinh ngạc nhìn thấy lưng áo hắn đã ướt đầm, cùng với những vết và lúc này khi hắn hái hóa càng làm nàng khó chịu.

Triệu Trầm nhảy đến chỗ nàng, nàng liền đưa áo cho hắn, xoay người đi.

"A Kết." Nam nhân phía sau nhanh chóng đuổi theo, thấp giọng gọi nàng, A Kết không muốn cùng hắn nói chuyện, nhưng lại bị hắn nắm cổ tay kéo lại. A Kết không có sức lực chống lại, bị hắn kéo về, nàng tức giận, nhưng khi vừa muốn nói hắn buông tay Triệu Trầm đưa hoa lan trong tay đến trước mặt nàng.

Mùi thơm ngát xông vào mũi, A Kết kim lòng không được cúi đầu xem.

Hoa lan, cánh trắng như tuyết, nhị hoa màu vàng nhạt, xinh đẹp, tao nhã.

Trong lòng mơ hồ, A Kết không thể tin được, ngẩng đầu, lại thấy đôi mắt phượng của nam nhân: "Đây, cho nàng đây."

A Kết nhìn đến ngây người.

Trên đầu là bầu trời xanh trong, một bên là vách núi đen, gió núi thổi cùng hoa lan tuyệt đẹp, cảnh sắc tươi đẹp khó gặp của mùa thu nhưng lại không bằng nam nhân tuần tú trước mắt, làm cho lòng người rối loạn.

Ngay lúc nàng đang thất thần, Triệu Trầm mở miệng: "A Kết, ta đối với nàng tốt như vậy, nàng thật sự không muốn suy nghĩ lại một chút sao?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Triệu Hồi Hồi: đại sói xám ngọc thụ phong lâm, lại tình sâu ý nặng với nàng như thế, nàng thật sự không lấy chồng sao ?

A kết: . . . . . Không lấy chồng.

Triệu Hôi Hôi: được thôi, vậy ta trực tiếp tha đi!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: CHƯƠNG 34

Triệu Trầm có đối xử tốt với mình không?

A Kết cũng không rõ nữa.

Trước ngày hôm nay, nàng đối với hắn chỉ có hận, hận hắn ép buộc, uy hiếp, hận hắn ý thể hiếp người, dù cho hôm qua hắn đã cứu nàng, những cảm kích của nàng sau khi bị hắn xâm phạm cũng biến mất. Nhưng mà hôm nay, tuy rằng hắn mở miệng chỉ biết châm chọc nàng, luôn trêu đùa nàng, nhưng hắn thật sự đối xử với nàng rất tốt, giống như lần hắn giúp đỡ khi nai mẹ khó sinh. Không phải hứa hẹn qua loa bởi với thân phận của hắn không thể nào làm những việc này, chỉ là vì nàng mới làm.

Nàng nói hắn không tốt có được không?

Trong son động hắn quan tâm, cho nàng lối thoát, hắn vững vàng chống nàng đi đường, hắn dịu dàng cởi áo ngoài trải lên bờ cát, lại kiên nhẫn giúp nàng gỡ phần cháy đen trên cá, hơn nữa mới vừa rồi, hắn còn suýt nữa ở trên cao rơi xuống chỉ vì muốn hái hoa cho nàng.

Gả cho hắn sao?

Nhìn hoa lan trước mặt, cuối cùng A Kết lại lắc đầu. Nàng không biết làm sai để từ chối hắn, đành xoay người đi lên phía trước.

Không phải nàng ý chí sắt đá. Chưa từng có nam nhân nào đối xử với nàng như vậy, có lẽ trước kia Mạnh Trọng Cảnh cũng muốn đối xử tốt với nàng như vậy nhưng hắn lại thành thật lễ phép, không nghĩ đến cùng nàng thân mật quá. Bây giờ Triệu Trầm vì nàng làm nhiều việc như vậy, nàng không thể nào thờ ơ.

Chỉ là, động lòng không có nghĩa phải gả cho hắn.

Nàng và Mạnh Trọng Cảnh là thanh mai trúc mã, nàng tự cho là rất hiểu hắn, nhưng kết cục thì sao? Còn Triệu Trầm, nàng chỉ biết hắn xuất thân giàu sang, hắn giỏi buôn bán, biết khi hắn lạnh lùng thì khí thế bức người, khi hắn dịu dàng lại làm người ta không thể kiềm chế mà tim đập loạn, cũng biết hắn có một mẫu thân rất tốt. Nhưng nàng cũng đâu hiểu hết về Triệu Trầm, ngay cả Mạnh Trọng Cảnh cũng có thể vì một người mới quen mà thay lòng, nàng làm sao có thể chắc chắn nam nhân có tiền lại xuất sắc này sẽ mãi đối tốt với nàng?

A Kết không dám dễ dàng tin tưởng thêm nam nhân nào hết, nàng chỉ cảm thấy, những nam nhân giàu sang lại càng có nhiều phiền phức hơn nam nhân bình thường. Trong thôn, Mạnh Trọng Cảnh là trường hợp đặc biệt, đa số mọi người trong thôn cưới nhau làm vợ chồng cũng chung sống với nhau vài chục năm. Mà ở trên trên, những nam nhân giàu sang, hơi có chút tài của thì sẽ nuôi thông phòng, nuôi tiểu thiếp, như đương lại là trường hợp hiếm thấy. A Kết không tham tiền, từ nhỏ đã nghĩ muốn gả cho một người làm nông hiền lành thật thà, không có Mạnh Trọng Cảnh thì sẽ có người khác, có lẽ nàng không thích người đó nhưng nàng sẽ vẫn kiên trì, A Kết cũng không nghĩ mình xui xẻo đến mức tất cả các vị hôn phu sẽ đều dễ bị cướp mất.

Dù thế nào đi nữa, Triệu Trầm cũng không hợp với nàng, thực ra hắn cũng chưa biết nhiều về nàng, chỉ là vì vẻ ngoài của nàng mà muốn kết hôn thôi, chờ đến lúc nàng già đi, hắn lại gặp nữ nhân nào khác xinh đẹp hơn, thì sẽ thay lòng đổi dạ, thậm chí sẽ quán lấy người đó giống như bây giờ.

A Kết không dám đánh cược. Có lẽ nàng sẽ không dám thích ai như đối với Mạnh Trọng Cảnh trước kia nên nếu bị tổn thương cũng sẽ không thương tâm quá nhiều, nhưng nàng lại không muốn bị phản bội lần nữa. Cho nên, người như Triệu Trầm, nàng không dám gả cho hắn.

~

Triệu Trầm nhú mày nhìn bóng lưng A Kết.

Hai lần trước nàng từ chối gả cho hắn, hắn cũng không nói gì, nhưng sau khi ở chung tại bờ sông, hắn có thể nhìn ra nàng không còn quá phản cảm với mình như trước nữa, thậm chí vừa rồi nàng còn nhìn hắn đến sững sờ, sao lại vẫn như cũ mà không đồng ý?

Hắn nghĩ mãi mà không ra.

"A Kết." Triệu Trầm lại đuổi theo.

A kết cúi đầu không dám nhìn hắn, Triệu Trầm xem xét lại bản thân, trước tiên cất hoa lan, rồi rất nhanh chỉnh áo quần lại chp chỉnh tề, lại cầm hoa đuổi

theo. Nàng vẫn không chịu nhìn hắn, Triệu Trầm khó chịu, một tay giữ hoa, một tay kéo A Kết vào trong lòng." A Kết, nàng nói cho ta biết, rốt cuộc vì sao nàng không chịu gả cho ta? Đừng nói xứng hay không xứng, đối với ta cái này chẳng là gì, ta chỉ muốn biết vì sao nàng không đồng ý."

Hắn giữ chặt, nàng giãy giụa nhưng không thể thoát được, đành quay đầu trách hắn:"Buông, tối hôm qua ngươi đã đồng ý không dây dưa với ta nữa."

"Nàng không nói rõ ràng, ta sẽ không buông ra." Triệu Trầm nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng." Chẳng lẽ ta đối với nàng chưa đủ tốt hay sao? lúc này ta còn suýt nữa ngã chết cũng muốn mạo hiểm đi hái hoa lan nàng thích, nàng muốn ta phải làm gì nữa mới bằng lòng tin tưởng ta sẽ đối xử tốt với nàng?"

Trong mắt hắn đầy lửa giận, nàng không dám nhìn chỉ cúi xuống:"Triệu công tử, cảm ơn ngươi đối với ta tốt như vậy, chỉ là ta và ngươi thật sự không hợp, không có lý do nào khác, ngươi tin thì tốt, không tin cũng chẳng sao, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, ta không nghĩ sẽ gả ngươi, ngươi có thể buông tay được không?"

Không có lý do gì. . . . .

Triệu Trầm cúi đầu nhìn nàng, "Ý của nàng là, mặc kệ ta đối với nàng tốt thế nào đi nữa nàng cũng sẽ không đồng ý gả, cho dù ta thiếu chút nữa vì nàng mà chết, nàng cũng không chịu?"

Thanh âm của hắn rất bình tĩnh, nghe không ra vui hay giận, lại lạnh giá làm lòng người run rẩy, A Kết không dám nhìn về mặt của hắn, thấp giọng nói phải.

Khi nàng nói chuyện, mi mắt rũ xuống, rèm mi run run, có thể biết nàng đang nói thật. Triệu Trầm cười lạnh một tiếng, buông nàng ra, đi nhanh đi lên phía trước, đi được hai ba bước, hắn đưa tay lên, đám hoa lan kia liền bị hắn đá vào trong bụi cỏ, rải ngồn ngang, thê lương cùng cực.

Gió núi dường như đã trở nên lạnh hơn, làm khô mồ hôi trên người nàng.

A Kết nhìn nam nhân đã rời đi.

Lúc tâm tình tốt, hắn liêu lĩnh hái hoa, khi không vui, hắn lại tùy tiện đem hoa vứt đi. Hắn đối với hoa lan như vậy, phải chăng cũng sẽ đối xử với nữ nhân như thế? Lúc còn thích thì nâng niu trên tay, khi buồn bực lại giầy xéo.

A kết quay đầu, trên vách đá dựng đứng chỉ còn một bụi cỏ xanh biếc, nếu hoa lan không bị hái đi, bụi cỏ xanh biếc ấy sẽ tiếp tục chăm sóc nó. A Kết đã nghĩ sẽ gả cho một nam nhân bình thường, về ngoài người đó không cần dễ nhìn, không cần có nhiều tiền thậm chí không cần biết nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần người đó chịu ở bên cạnh nàng, nàng đã thấy đủ, đó chính là cuộc sống nàng muốn.

Nam nhân đã tiến lên rất xa ở phía trước, A Kết liếc mắt nhìn hoa lan trong bụi cỏ một cái rồi nhát chân đi theo.

Nàng không đuổi theo hắn, chỉ đi theo từ xa, không lạc đường là được.

~

Hai người cứ tiếp tục một trước một sau tiến bước, đi rồi lại đi, dần dần A Kết cũng cảm thấy không đúng, dù cho nàng không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, nhưng thỉnh thoảng Triệu Trầm lại rẽ quanh, dù cho nàng chưa từng đi vào núi cũng phát hiện hắn cố ý kéo dài thời gian xuống núi.

Vì giận nàng sao?

A Kết lau mồ hôi trên trán, hắn muốn làm khổ nàng là chuyện bình thường, chỉ có điều nàng thật sự sắp không đi nổi nữa.

Ngay khi nàng do dự xem có nên mở miệng hay không thì Triệu Trầm bỗng quay người đi về phía nàng.

A Kết không dám nhìn ánh mắt hắn, chỉ có thể cúi đầu nhìn dưới chân, chờ khi hai người chỉ còn cách nhau vài chục bước thì A Kết mới không nhịn được hỏi:"Chúng ta sắp xuống núi chưa?"

Triệu Trầm tiếp tục tiến gần về phía nàng:"Nhanh thôi, nhưng mà ta vừa mới cố ý đưa nàng đi vòng quanh, giờ nàng có muốn đi hay không?"

A kết nhú mày, ngẩng đầu nhìn hắn: "Ngươi có ý tứ gì?"

Triệu Trầm nhìn nàng cười: " A Kết, ta đã nói qua với nàng, ta muốn cưới nàng, cũng cảnh cáo nàng đừng cho ta cơ hội, nhưng không khéo là nàng lại bị kẻ ác bắt cóc, ta là người đầu tiên tìm ra manh mối nên mới suốt đêm đi tìm nàng, khi ta rời đi, đã nói với Trần Bình trư hôm nay mới dẫn bá phụ và những người khác đến chân núi này, nếu ta đoán không nhầm, thì lúc này có lẽ bọn họ đã vào núi."

Phụ thân sắp đến, A Kết phải vui mới đúng, nhưng lời nói thâm thúy của nam nhân làm cho nàng sợ hãi, lui về sau rầy trước điều hắn nói: "Vì sao..."

"Vì sao không báo cho bá phụ ư?" Triệu Trầm tiếp tục đến gần, A Kết lại lui nhanh về sau, hắn lại cứ không nhanh không chậm tiến đến, âm thanh cũng thật bình tĩnh:"Ta đến trước, đương nhiên là muốn có thời gian ở chung với nàng, ta nghĩ ta đối xử tốt với nàng, nàng sẽ đồng ý gả cho ta. Nhưng nàng lại không đồng ý, nên ta đành đổi biện pháp khác. A Kết, nàng nói xem, nếu ta cưỡng ép nàng xuống núi, bị bá phụ và những người khác bắt gặp, nàng sẽ phải gả cho ta đúng không nhỉ?"

Tuy là câu hỏi, nhưng ánh mắt lại lơ lửng, cả người A Kết lạnh run, chỉ cảm thấy những cảm kích lúc trước nàng cảm nhận được chỉ là một trò hề. Nàng thực sự đàn ông, có thể đối với cô nương vài lần chạm mặt mà ép buộc và mạo phạm thì làm sao có thể chân thực đối xử tốt với một người được chứ? Hẳn làm hết tất cả mọi chuyện đều đã trải qua tính toán tỉ mỉ, đều là để nàng có thể cam tâm tình nguyện gả cho hắn, thế mà lại còn vô sỉ lừa nàng cùng hắn ngủ một đêm.

Biết mình chạy không thoát, A Kết lui dần đến bên cạnh một gốc cây già, nghiêm mặt, tái nhợt cảnh cáo hắn: "Ngươi dừng lại đây, nếu ngươi lại gần một bước ta liền đâm đầu chết, ta thà chết cũng không muốn gả cho ngươi!"

Triệu Trầm dường như không nghe thấy, khi cách nàng khoảng năm bước thì dừng lại, mặt không thay đổi nhìn nàng: "Vậy nàng cứ chết đi, nếu nàng không muốn gặp lại cha mẹ nữa, không muốn gặp lại đệ đệ và muội muội, nếu nàng muốn cho cha mẹ nàng người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, nếu nàng muốn đệ đệ và muội muội của mình bởi vì không ở nhà cùng nàng để nàng xảy ra chuyện mà tự trách cả đời, nếu nàng có thể chịu được việc làm cho họ khổ sở vậy nàng cứ chết đi. Sau khi nàng chết ta cũng sẽ cống nàng xuống núi, ta sẽ nói với bá phụ, nàng không muốn chịu nhục vì lũ người xấu kia nên đã tự sát bỏ mình bảo toàn thanh danh, như vậy có được không?"

A Kết đã khóc không thành tiếng.

Nàng không muốn chết, nàng cũng không muốn làm cho cả nhà thương tâm, nàng muốn sum họp bên họ.

"Thế nào? Không muốn chết nữa sao?" Nhân lúc nàng đang thất thần, Triệu Trầm bước một bước dài đến giữ lấy nàng, áp nàng vào thân cây.

A Kết giãy giụa nhưng không thoát được, nàng hận hắn đến tận xương tủy, "Ta sẽ không chết, nếu vì ngươi chết thì thật không đáng! Ngươi muốn làm cái gì thì làm cái đó, tốt lắm, cho dù ngươi có cống ta xuống núi, sau khi về nhà sau ta sẽ nói hết mọi chuyện cho cha ta biết, ta thà rằng cả đời không lấy chồng, thà rằng cắt tóc làm ni cũng sẽ không gả loại người cầm thú như ngươi!"

Triệu Trầm cúi đầu, cười, bàn tay to lớn áp lên mặt nàng. A Kết quay đầu đi nhưng bị hắn nắm cằm giữ lại, sau đó, hắn cúi đầu, trán hắn gần như chạm vào trán nàng, giọng nói như từ địa ngục truyền đến: "A Kết, nàng biết cái gì gọi là sống không bằng chết không? hôm nay ta cống nàng xuống núi, nếu gặp được hai vị bá phụ thì cũng gặp hạ nhân 2 nhà Triệu, Chu. Nếu nàng đồng ý gả cho ta, chuyện này sẽ không bị truyền ra ngoài, nếu không trước khi trời tối chuyện nàng bị kẻ xấu bắt đi cùng với việc nàng cùng ta ở trong sơn động một đêm sẽ bị truyền ra khắp thôn khắp trấn. Đến lúc đó cho dù nàng thấy không sao, cho dù nàng xuất gia lánh sự đời, nhưng còn cha mẹ nàng thì sao? Còn nữa, muội muội của nàng nếu có một trường tỷ mất hết thanh danh, nàng cảm thấy muội ấy có thể gả cho một gia đình nào đó tốt ư? Tiểu Cửu nữa, nếu hai tỷ tỷ, một xuất gia, một không gả được thì ai bằng lòng gả con gái cho đệ ấy? Nàng nói thử xem, như vậy có phải là sống không bằng chết không?"

Giọng nói hắn như đang đổ dành, lại mang theo sự mê hoặc dẫn dắt suy nghĩ của A Kết. Nàng dường như đã nhìn thấy cảnh tượng cha mẹ khóc lóc khuyên nàng đừng xuất gia, nhìn thấy muội muội ngày thơ lại trở thành người suốt ngày ngồi trong nhà thờ dài, cũng thấy cả đệ đệ thích cô nương nhà người ta nhưng nàng ta lại bị gả cho người khác...

Cả người A Kết run run, nếu không phải hắn đang giữ lấy nàng, nàng đã vô lực mà ngã xuống. Nàng không thể chết được, nhưng sống cũng bị giày vò, nàng phải làm sao đây?

A Kết không muốn cầu xin Triệu Trầm, nhưng giờ nàng đã cùng đường, nàng đành khóc cầu xin hắn: "Triệu công tử, ta cầu ngươi, cầu ngươi buông tha ta. . . . ."

Nàng khóc đứt ruột đứt gan, tuyệt vọng bất lực, Triệu Trầm chỉ đứng nhìn nàng.

Hắn đối với nàng tìm mọi cách lấy lòng, nhưng nàng lại ý chí sắt đá không chịu nhận, vậy nên đừng trách hắn giúp nàng hiểu sớm về thủ đoạn tính kế. Tương lai vợ chồng là một, hắn sẽ đem hết sức lực để chăm sóc tốt nàng, nhưng ở nơi này, dù cho hắn sẽ cố gắng bảo vệ nàng nhưng hắn cũng chỉ là hạ thần, nàng phải chậm rãi trưởng thành lên, ít nhất có thể tự bảo vệ mình, hiện tại hắn chỉ muốn dạy nàng trưởng thành mà thôi.

Hắn tự tay giúp nàng gạt lệ, giọng điệu dịu dàng: "A Kết, thực ra ta làm nhiều việc như vậy, đơn giản vì muốn cưới nàng, chỉ cần nàng đồng ý gả cho ta, nhưng người nàng lo lắng cũng đều sẽ ổn. Đổi cách nói khác, ta có thể bỏ qua cho người nhà nàng, tuyệt đối không sẽ không bỏ qua cho nàng, hiện tại chỉ xem nàng lựa chọn như thế nào. Chết, sống không bằng chết, hay vui vẻ gả cho ta, ba con đường này, dù cho nàng chọn cái nào ta cũng sẽ theo nàng."

Dùng âm thanh dịu dàng để nói những lời tàn nhẫn nhất.

A Kết nhắm mắt lại, nàng có sự lựa chọn sao?

Triệu Trầm nhìn nàng, không hỏi lại, kéo tay nàng, xoay người ngồi xổm xuống, kéo nàng lên lưng mình. A Kết theo bản năng kháng cự, nhưng Triệu Trầm gia tăng lực tay nàng không thể nào chống đỡ, ngã vào người hắn bị hắn thuần thực công lên, dù cho nàng khóc hay đánh thì hắn cũng làm như không biết, từng bước tiến lên.

Đây là lần thứ hai A Kết bị hắn công, lần này khác lần trước, nàng không còn thấy ngượng ngùng xấu hổ chỉ thấy tuyệt vọng cùng cực. Hắn cho nàng ba con đường, chết, sống không bằng chết hoặc gả cho hắn, A Kết có thể tưởng tượng được nếu nàng không gả cho hắn sẽ có cuộc sống như thế nào, hẳn chính là một con sói, chỉ phút trước còn dịu dàng liếm nàng, ngay sau đó hàm răng sắc bén đã xuyên qua cổ họng nàng..

Nước mắt ngừng rơi, A Kết ngơ ngác nhìn nam nhân, hắn nghiêng mặt, trong trẻo nhưng lạnh lùng tuần dật, môi mím thật chặt, quyết tâm, cố chấp. Nhìn hắn, A Kết nghĩ tới Triệu phu nhân, nàng chờ đợi mở miệng: "Ta không thích ngươi, cho dù sinh con đường cái cho ngươi, ta cũng sẽ không thích ngươi, như vậy ngươi vẫn muốn lấy ta sao?"

Triệu Trầm không dừng lại: "Sớm muộn gì nàng cũng sẽ thích ta."

Hắn vẫn tự đại như vậy.

A Kết cười khổ.

Phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, A Kết nghe ra thanh âm của phụ thân, của dượng và những thanh âm xa lạ khác. Trong lòng A Kết vui vẻ, định gọi người thì Triệu Trầm dừng lại, nghiêng đầu nhắc nhở nàng: "Nàng tốt nhất nên giả vờ hôn mê, như vậy sẽ không thể không để ta công, nếu đã tỉnh còn để ta công, tuy phụ thân nàng không nghĩ nhiều nhưng hạ nhân không tránh khỏi hiểu lầm."

A Kết không nói gì.

Cô nương tốt nào lại vô duyên vô cớ để người lạ công đi chứ? Từ khi trong lòng nàng có ý với hắn.

Tiếng bước chân lộn xộn ngày càng gần, A Kết nhìn phía trước, nghĩ đến nam nhân này cho nàng lựa chọn ba con đường, hai tay chậm rãi nắm chặt đầu vai hắn, dùng hết khí lực, móng tay đâm vào vai hắn chảy máu. Triệu Trầm im lặng cảm nhận sự hận thù của nàng đến khi nàng cúi người dựa đầu vào vai hắn, hoàn toàn im lặng, hắn mới tiếp tục đi, "Nàng nghỉ ngơi cho tốt, những việc khác giao cho ta, yên tâm, chỉ cần hai người chúng ta đính hôn, việc này sẽ chỉ là một đoạn giai thoại, đối với danh dự của nàng không có tổn hại gì."

Không có người trả lời hắn.

Triệu Trầm cũng không cần nàng trả lời.

Một lúc lâu sau, hai chiếc xe ngựa chạy nhanh tiến vào sân Lâm gia.

Lâm Hiền từ chiếc xe thứ nhất nhảy xuống, xoay người theo Chu Bồi tiếp nhận nữ nhi, khi Triệu Trầm từ chiếc xe ngựa phía sau nhảy xuống thì Lâm Hiền đã ôm A Kết đi đến phòng chính, nhóm người Liễu thị, Tiểu Liễu thị và Lâm Trúc đang cố gắng để không khóc. Chờ Lâm Hiền ôm A Kết đặt lên giường, Liễu thị lập tức cởi giày ngồi lên, ôm nữ nhi đang mê man khóc, hỏi trượng phu: "A Kết làm sao vậy? Nàng làm sao vậy . . ."

Nghe được thanh âm của mẫu thân, A Kết rút cuộc nhịn không được, giả vờ đã tỉnh, ngay sau đó bổ nhào vào lòng Liễu thị khóc rống lên. Sợ hãi cùng uỷ khuất, không thể nê hà cùng không thể nói ra cho bớt thống khổ, chỉ có khóc lên mới giảm bớt, mới không hít thở không thông.

Mẹ con cùng nhau khóc, sau một lúc lâu Liễu thị mới cầm lấy khăn lau lệ cho con, ôm nữ nhi hỏi trượng phu: "Người mau nói cho thiếp biết, rốt cuộc sao lại thế này?"

Lâm Hiền nhìn nàng, nghĩ đến tình cảnh ở trên núi gặp tình cảnh Triệu Trầm công nữ nhi đi tới, nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

Triệu Trầm luôn đứng ngoài cửa, lúc này đi đến, ánh mắt đảo qua mọi người trong phòng, cuối cùng hướng lên giường Liễu thị quỳ xuống: "Bá mẫu, hôm qua con nghe tin, biết đại cô nương bị người xấu bắt vào trong núi, suốt đêm đi tìm nàng, cứu nàng từ trong tay kẻ xấu ra. Bá mẫu đừng vội, đại cô nương bình yên vô sự, chỉ là sợ hãi quá mới ngất đi. Trong núi đêm tối đường khó đi, chúng con không thể không ở trong sơn động một đêm, sáng nay mới vội vàng xuống núi. Bá mẫu, thực ra tại hạ rất ngưỡng mộ đại cô nương, sớm muốn cầu thân nhưng thời gian quen biết quá ngắn, nghĩ rằng bá phụ bá mẫu sẽ lo lắng không đem đại cô nương giao phó cho con nên mới chậm chạp không mở miệng. Hai ngày này ở trên núi, đại cô nương hôn mê bất tỉnh, khi ta chiếu cố nàng khó tránh khỏi có điều đường đột. Nam nhi đội trời đạp đất, Thừa Viễn hôm nay thành tâm hướng bá phụ và bá mẫu cầu hôn, mong bá phụ, bá mẫu đem đại cô nương gả cho con, con sẽ đối xử với nàng thật tốt, cả đời chỉ có mình nàng."

Gần từng tiếng, nói năng khí phách.

Tất cả mọi người Lâm gia ngây ngẩn cả người, trừ A Kết đang nức nở trong lòng Liễu thị, khiếp sợ nhìn nam nhân quỳ trên mặt đất.

Liễu thị không tự chủ được nhìn về phía trượng phu.

Nói thật, A Kết gặp phải việc này, nếu Triệu Trầm không muốn cưới, bọn họ cũng không có biện pháp, cũng không thể mặt dày mày dạn cưỡng bức đối phương phụ trách, người ta nếu thấy nữ nhi chương mất, mặc dù miễn cưỡng cưới. Nhưng không lấy hắn, A Kết đã bị hắn ôm qua, nam chưa vợ, gái chưa chồng còn ở trong núi một đêm, một khi truyền ra, thanh danh A Kết sẽ không còn. Bởi vậy khi Triệu Trầm chủ động cầu hôn đã giúp Lâm gia thoát khỏi tình cảnh nan giải.

Liễu thị đã muốn đáp ứng .

Thành thân nhiều năm, Lâm Hiền chẳng lẽ không nhìn ra suy nghĩ trong lòng thế tử. Nhưng nghe Triệu Trầm cầu hôn lại không ngẩng đầu nhìn nữ nhi, hắn im lặng thờ dài, hai tay nâng Triệu Trầm dậy nói: "Thừa Viễn, con đối với A Kết có ân cứu mạng, hiện tại con đồng ý cho nàng danh phận là phúc khí của A Kết cũng là Lâm gia chúng ta trèo cao, nhưng A Kết đại nạn trở về, ta với bá mẫu hiện tại đều vội vàng trấn an nàng, không có lòng dạ nào nghĩ đến việc này, thư thư vài ngày nữa chúng ta sẽ cho con câu trả lời thuyết phục có được không?"

Triệu Trầm vội nói: "Bá phụ bá mẫu không cần băn khoăn, nếu có thể cưới được đại cô nương, Thừa Viễn chắc chắn sẽ xem nàng như trân bảo, nếu con với đại cô nương vô duyên, con cam đoan việc hôm nay sẽ không truyền ra ngoài nữa chữ. Tốt lắm, bá phụ bá mẫu chiếu cố đại cô nương đi, Thừa Viễn cáo từ, ba ngày sau lại đến thăm."

Thấy hấn cam đoan, Lâm Hiền thật tâm cảm kích, tự mình đưa hấn xuất môn.

~

Tiền Triệu Trầm xong, sau khi Lâm Hiền đi vào cũng không lập tức cùng người nhà thương lượng việc hôn sự mà phân phó tỷ đệ Lâm Trúc: "A Trúc, người nhanh đi nấu chút nước ấm và canh gừng cho đại tỷ người uống. Tiểu Cửu ra sau viện ôm cũi lửa giúp đỡ nhị tỷ."

Vì trường tỷ làm việc, hai tỷ đệ đương nhiên vui vẻ cùng đi ra.

Lâm Hiền để thê tử và em vợ ở trong phòng chiếu cố nữ nhi, hấn mời Chu Bồi đi ra ngoài, thấp giọng nói: "Em rể, cho tới bây giờ, Triệu công tử đã chủ động cầu hôn, gia thế hấn như vậy, theo lý thuyết là A Kết trèo cao, và lại hai nhà kết giao không lâu, ta đối với Triệu gia hiểu biết không nhiều, muốn người giúp ta hỏi thăm, đệ xem có được không?"

Chu Bồi không vui nói: "Tỷ phu nói chuyện quá khách sáo rồi, A kết là cháu bên vợ đệ, đệ xem hai nàng gần như là con gái mình mà đối xử, chuyện Triệu gia cho dù tỷ phu không đề cập tới, đệ cũng sẽ tận lực hỏi thăm rõ ràng. Tỷ phu yên tâm, chậm nhất từ giờ tới buổi tối, đệ nhất định đem tin tức báo cho huynh biết."

"Làm phiền em rể." Nói xong, Lâm Hiền nhìn trời thở dài, không biết nên nói gì nữa. Năm nay giống như năm hạn của nữ nhi, đầu tiên là Mạnh Trọng Cảnh từ hôn, hôm qua lại bị người bắt đi, nay Triệu Trầm cầu hôn là chuyện tốt, nhưng vì sao trong lòng hấn luôn bất an, mọi chuyện phát sinh quá nhanh khiến người ta ứng phó không nổi.

Bên trong phòng, được mẫu thân trấn an, A Kết dần dần bình tĩnh trở lại, đem sự tình kể lại, tránh nặng tìm nhẹ, chuyện người nọ một chữ cũng không đề cập. Kết quả đã định, có vất vả thì nàng tự mình chịu không muốn cha mẹ vì nàng mà nóng ruột nóng gan.

Liễu thị vẫn như cũ đem nữ nhi ôm vào trong ngực, tỉ mỉ vào đỉnh đầu nàng, tay nhẹ nhàng vuốt phẳng mái tóc dài của nàng: "Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, A Kết phúc lớn mạng lớn, chuyện quá khứ đã trôi qua, về sau nương không bao giờ để con ở trong nhà một mình, không để con xảy ra chuyện nữa, A Kết đừng sợ a. . . . ."

Tiểu Liễu thị ngồi ở bên cạnh, đôi mắt cũng hồng, nắm tay nàng nói: "A Kết, chuyện con mất tích cũng chỉ có người nhà biết, bên ngoài giấu giếm nghiêm kín, con đừng nghĩ nhiều."

A Kết nhìn đi cười yếu ớt: "Di yên tâm, có thể trở về đến ta đã biết chừng, sẽ không tương này có không."

Thấy nàng cười, tâm tình của Liễu thị và Tiểu Liễu thị cuối cùng cũng bớt trầm trọng.

Mặt trời ngã về tây, Chu Bồi bởi vì có việc muốn làm ở trên trần trên nên rời đi, Tiểu Liễu thị thương cháu nên ở lại.

Thầy thuốc đến đây rồi đi, kê vài thang an thần, nước nóng ở phòng bếp cũng nhanh chóng được chuẩn bị xong.

Liễu thị liếc mắt nhìn Tiểu Liễu thị, Tiểu Liễu thị ngẫm hiểu, kêu Lâm Trúc cùng nàng đi chuẩn bị cơm chiều. Trong sương phòng phía tây chỉ còn mẹ con hai người, Liễu thị vuốt mái tóc dài của nữ nhi, từ ái nói: "A Kết mau tắm rửa đi, nương giúp con tắm, sau khi con lớn lên, nương đã lâu không giúp con."

Lâm Trúc tuổi còn nhỏ có lẽ không rõ, nhưng A Kết lại biết, đầu tiên là nàng bị người bắt đi, sau lại cùng Triệu Trầm ở trong núi đợi một đêm, cho dù nàng nói mình không gặp chuyện không may, mẫu thân không chính mắt xác định một chút chắc chắn nếu không sẽ không an tâm.

Cho nên A Kết gật đầu, nhưng vẫn ngượng ngùng nói: "Nương người đi ra ngoài trước đi, chờ ta gọi người rồi hãy tiến vào."

"Nha đầu kia còn ngượng ngùng với nương sao." Liễu thị triu mến sờ đầu trưởng nữ nhưng vẫn đi ra ngoài.

Rèm cửa hạ xuống, A Kết có chút buồn bã, cũng may không lâu lắm, xoay người rút đi quần áo bước vào trong nước, sau một hồi mới mời Liễu thị vào: "Nương, con tắm, người giúp con gội đầu đi."

"Tốt, nương sẽ giúp con gội đầu." Liễu thị đi vào, bình tĩnh đi đến chỗ thùng gỗ, đến gần, nàng cẩn thận xem xét, động tác mềm nhẹ đem tóc nữ ni nắm vào trong tay, cúi đầu im lặng đánh giá dấu vết trên người nữ nhi.

Cô nương da dẻ nõn nà, không có dấu vết bị chạm qua.

Liễu thị nhìn thoáng qua liền thu lại tầm mắt, đứng dậy thì nước mắt rơi. Nữ nhi bình an, nàng hoàn toàn yên tâm.

Tắm rửa xong, bôi lại tóc, thì trời đã tối.

Có lẽ là nước ấm làm tiêu tan mệt mỏi, hoặc là về nhà ở bên thân nhân thì an lòng, A Kết bình tĩnh, cười nói cùng người nhà vây quanh bàn dùng cơm. Người một nhà không ai đề cập chuyện ngày hôm qua, giống như chuyện đó chưa từng xảy ra, cười nói vui vẻ.

Dùng xong cơm chiều, Liễu thị cùng Tiểu Liễu thị chuyển đến sương phòng phía tây, ngủ cùng hai tỷ muội.

Sau khi đi nằm, trong phòng yên tĩnh trở lại, nhưng A Kết biết, ba người kia đều không ngủ.

Một lát sau, Liễu thị xoay người, tay đặt lên chấn A Kết, nhẹ nhàng vỗ, nói chuyện phiếm vài câu sau mới thử thăm dò hỏi: "A Kết, người cảm thấy Triệu công tử như thế nào?"

Hắn tàn nhẫn như sói, âm độc như xà.

Trong lòng A Kết muốn nói như vậy nhưng ngoài miệng lại nhẹ giọng nói: "Nương, con biết người muốn nói gì. Triệu công tử, trước kia con không thích hắn, nhưng ngày hôm qua hắn đã cứu con, nếu như không có hắn, chỉ sợ con không thể gặp lại mọi người. Con rất cảm kích hắn, nếu hắn không chê con còn muốn kết hôn, nương hãy thay con đồng ý đi."

Gả cho người nọ, nàng thật sự không thể giả vờ vui mừng, đành phải đáp ứng, dù sao chỉ cần gả nàng thì hắn sẽ vừa lòng.

Nàng không vui, trong lòng vẫn là trở ngại, tại vì tình thế không thể không gả, đừng nói đến người đã làm mẹ như tỷ muội Liễu thị, ngay chính Lâm Trúc cũng đều có thể nghe ra.

Nhưng Liễu thị đã đoán sai nguyên nhân trưởng nữ không muốn gả, thờ dài nói: "A Kết, con còn nhỏ, một chút áp lực trước đây không tính là gì, sau này hãy mở lòng ra mà sống. Triệu công tử đáng về đường đường khiêm tốn lễ phép, hắn đối tốt với con, chuyện trước kia con hãy quên đi, cùng hắn sống tốt, được không?"

A Kết cầm tay của mẫu thân, "Vâng" một tiếng, không nói thêm.

Ba ngày sau, Triệu Trầm đem lễ vật tới bái phỏng, không ngờ Lâm gia đáp ứng việc hôn nhân.

Mặt hắn lộ vẻ vui mừng, trên người không còn trầm ổn như trước nữa, giống như thiếu niên mười bảy tuổi vì sắp thành thân mà vui vẻ, vui vẻ đến mức vợ chồng Lâm hiền giữ hắn ở lại ăn cơm trưa, hắn cũng không ở lại, nói muốn về nhà sớm một chút, cùng mẫu thân thương lượng việc cầu hôn.

Hắn coi trọng A Kết như thế, Liễu thị rất vui mừng, chỉ cần nam nhân có tình, cho dù A Kết không vui, sau hôn lễ sẽ từ từ thích ứng thôi.

So sánh với sự vui mừng của Liễu thị, trong lòng Ninh thị rất là phức tạp.

Nàng chưa từng nghĩ tới, một ngày kia, nàng với nhi tử cùng nhau lừa hôn.

Nhưng là không lừa, nếu thân phận thật của họ lộ ra, hơn nữa nếu họ công khai thân phận thì Lâm gia có thể đưa nữ nhi vào hố lừa được sao?

Hết thấy đều là nhi tử gây họa!

Ninh thị bỏ thiếp canh (cái ghi ngày sinh tháng đẻ của một ai đó ấy) mà Triệu Duẩn Định đã làm giả lúc trước đặt lên bàn, nhú mày hỏi Triệu Trầm: "Bây giờ là lừa bọn họ, sang năm, tương lai thì sao? Sự tình luôn luôn thay đổi mỗi ngày, nếu đến ngày bại lộ, đến lúc đó con nghĩ ta có mặt mũi nào gặp lại họ?"

Triệu Trầm im lặng đem thiếp canh bỏ vào trong tay áo, kiên định nói: "Nương không cần lo lắng, sau hôn lễ ta sẽ tự mình hướng nhạc phụ đại nhân xin lỗi, thẳng thắn hết tất cả, nhạc phụ là người sáng suốt, nhiều nhất chỉ trách ta, sẽ không giận chó đánh mèo."

Ninh thị cười lạnh: "Sau hôn lễ mới xin lỗi? Còn không phải ý vào việc nữ nhi của họ đã là của con sao, con chắc chắn họ sẽ không hủy hôn sao?"

Triệu Trầm im lặng.

Ninh thị có chút đau đầu, đứng dậy nói: "Thừa Viễn, chuyện vợ chồng các con ta không hỏi đến, nhưng A Kết là một cô nương tốt, bị con lừa vào trong đại trạch viện, tốt nhất là con nói được làm được, nếu không tương lai nếu nàng phải chịu ủy khuất, chỉ cần nàng muốn rời đi, ta liền làm chủ cho nàng cùng cách (hòa ly-hòa bình ly hôn) với con." A Kết không giống như nàng, con bé sẽ luôn có đường lui cho mình.

Triệu Trầm biến sắc, khi Ninh Thị tới cửa cao giọng nói: "Nương quá lo lắng, sẽ không có ngày đó."

Hắn cùng nàng, nhất định sẽ không như thế.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 35

Khi Triệu Trầm cầm được thiếp canh của A Kết trong tay thì đã nhìn một lúc lâu mới làm ra vẻ sai người đưa đến chùa nhờ cao tăng xem quẻ.

Kết quả đương nhiên là đại cát.

Bát tự hai bên hợp nhau, Triệu Trầm liền tìm Lâm Hiền bàn bạc, hy vọng trước Trung thu có thể chọn một ngày để hai nhà đàm hỏi, chính thức xác định hôn sự.

Lâm Hiền hơi trầm ngâm nhưng cũng đồng ý. Dù sao thì trường nữ cũng đã bị người ta chiếm tiện nghi, xác định sớm một chút cũng yên tâm hơn, về phần ngày cưới thì năm nay hay sang năm xuất giá đều được, chờ ngày tốt mà Triệu gia đưa đến hẳn sẽ chọn cái nào trẻ nột chút, ở nhà thêm được bao nhiêu thì ở.

Xem hoàng lịch, xác định là vào ngày 8 tháng 12.

Ngay trước ngày tốt cho cháu gái, Tiểu Liễu thị liền đến Lâm gia giúp Liễu thị chuẩn bị yến hội cho hôm sau. Chỉ là khi xuống xe, bỗng nhớ lại sự việc năm trước của cháu gái với Mạnh Trọng Cảnh, lại có chút chạnh lòng.

Tiểu Liễu thị kéo Liễu thị về phía hàng rào, giả vờ xem nai, lặng lẽ nói: "Mấy ngày nay A Kết thế nào? Đã nghĩ thông suốt chưa?" Bên trong hàng rào, Ô ô đang ăn, cứ chốc lát nó lại quay đầu nhìn các nàng bằng đôi mắt to ngập nước, đôi khi lại nhìn Tiểu Liễu thị đến suýt thất thần.

Nhắc tới chuyện này, Liễu thị lại phiền lòng, đứa nhỏ này từ xưa đến nay chuyện gì cũng giấu trong lòng không nói ra, muốn an ủi nàng cũng không biết tìm có gì. Cũng may A Kết không quá vui mừng nhưng không buồn phiền ừ đột, xem ra cũng không ác cảm quá mức đối với cuộc hôn nhân này.

Tiểu Liễu thị nghe xong lời tâm sự của tỷ tỷ liền nói: "Ừ, A Kết còn nhỏ, trong thời gian ngắn chưa nghĩ thông suốt được, chỉ cần sau này Triệu công tử đối xử tốt với nàng, vợ chồng hằng ngày ở cạnh nhau chắc A Kết sẽ rất nhanh quên đi những chuyện đã xảy ra." Cháu gái đầu rất dễ dỗ, thường hay mềm lòng, hơn nữa tướng mạo của Triệu công tử như vậy thì đến ni cô trong am thấy có khi cũng rung động, nếu hẳn thật sự muốn chung sống với A Kết thì sao A Kết có thể chối từ được? Nàng là người từng trải, hiểu biết nhiều hơn, mọi người đều nói nam nhân thích cái đẹp, nhưng phụ nữ cũng thế thôi.

Liễu thị gật đầu đồng ý. Con rể tương lai ngọc thụ lâm phong, gia thế cùng nhân phẩm rất tốt, đừng nói đến mấy cô nương trong thôn, nếu bây giờ quay lại lúc nàng còn trẻ mà có được người như vậy cùng Lâm Hiền đến cầu hôn, Liễu thị cũng không chắc mình sẽ chọn trượng phu hiện tại của mình...

Bỏ qua những suy nghĩ vớ vẩn, Liễu thị thật sự thích con rể tương lai này. Là mẹ ruột, ngoại trừ ý muốn của nữ nhi, nàng còn lo lắng nhiều thứ hơn. Ví dụ như, trước kia A Kết hủy hôn, tuy rằng mọi người trong thôn đều biết lỗi do Mạnh gia nhưng một số con cháu trong mấy nhà quan hệ không tốt với Lâm gia luôn bàn tán chế nhạo A Kết. Trong lòng Liễu thị biết rõ những điều này nên luôn mong muốn tìm được con rể tốt cho con gái để chặn lại mấy cái miệng không ra gì kia. Hiện tại thì đã tốt rồi, con rể tương lai cái gì cũng hơn Mạnh Trọng Cảnh, Liễu thị còn có thể tưởng tượng được mấy người kia đỏ mặt ghen tị mà nhìn theo.

Buổi tối bốn người lại ở chung với nhau, nói cười, cãi nhau ầm ĩ, cuối cùng Liễu thị phát uy làm cho cả Tiểu Liễu thị và Lâm Trúc đều im lặng.

Tỉnh lại vào ngày hôm sau, bầu trời quan đặng, không khí cuối thu dễ chịu.

Lễ đàm ngõ không thể lớn hơn lễ cưới, nhưng trong nhà gái muốn làm náo nhiệt một chút, mời thêm bạn tốt đến xem con rể tương lai.

Triệu gia không nói gì nhưng A Kết cũng muốn trang điểm một chút.

Tiểu Liễu thị tự tay chuẩn bị áo quần cho nàng, phía trên là màu đỏ cùng vạt áo màu tím, cổ áo và cổ tay áo thêu hình hoa liễu quần vào bằng kim tuyến, dưới thắt lưng là váy dài cùng màu, giày thêu màu đỏ thẫm, không phải là giả y (áo váy cưới) long trọng đẹp để quý giá, nhưng cũng hết sức vui mừng. Trước kính trang điểm, Tiểu Liễu thị tự mình giúp A Kết chải đầu, trên búi tóc cắm một cây trâm Hồ Điệp bằng vàng, trên tai lại đeo thêm đôi khuyên tai trân châu, chuẩn bị xong thì nhìn lên thấy cô nương trong nhà mát sáng ngời như nước, môi không điểm mà hồng, so với hoa sen còn đẹp hơn nhiều.

Tiểu Liễu thị cực kỳ hài lòng, đi đến bên người cháu gái cười: "Nào, A Kết, quay lại đây mà xem tay nghề của di như thế nào đi."

A Kết cũng nhìn sang.

So với năm trước, nàng nay đã trưởng thành hơn, nhưng trong mắt chỉ là sự bình tĩnh, không còn có sự ngượng ngùng và vui sướng của năm đó nữa. A Kết vẫn nhớ rõ, khi đó chỉ cần có người nhắc đến chữ Mạnh nàng cũng liền xấu hổ không thôi, chờ mọi người ra ngoài, chỉ còn mình nàng trong phòng nàng mới lén lút vui mừng.

Đây là sự khác biệt của việc gả cho người trong lòng và gả cho người xa lạ phải không?

Cho dù không lấy Triệu Trầm làm chồng thì nàng cũng sẽ phải lấy nam nhân xa lạ nào đó thôi, nghĩ vậy sự đau buồn cũng vơi đi.

"Tay di thật khéo." Nàng đứng dậy nói lời cảm tạ Tiểu Liễu thị, nhẹ nhàng cười. Mẫu thân và di đều lo nàng cảm thấy không thoải mái, nàng phải khiến mọi người an tâm.

Nụ cười này của nàng thật giống như hoa sen hé nở.

Tiểu Liễu thị nhìn nàng đến xuất thần, cháu gái mình xinh đẹp như thế, mạnh trọng cảnh thật sự là mắt bị mù, Triệu công tử...thật có mắt nhìn nha.

Lâm Trùng Cửu đang ngồi ở trên giường thấy vậy liền chạy tới, ngửa đầu, khoa trương nói: "Tỷ hôm nay thật là đẹp!". Những người hẳn đã gặp qua, chưa ai đẹp bằng trưởng tỷ, phải có dung mạo tốt như Triệu đại ca mới xứng với nàng. Trước kia trưởng tỷ không thích Triệu đại ca, Lâm Trùng Cửu còn có chút thất vọng, hiện tại tốt lắm, hai người đã đính hôn, Triệu đại ca thích trưởng tỷ như vậy, chắc hẳn sẽ đối xử tốt với nàng.

A Kết sờ đầu đệ đệ, "Tiểu Cửu ra ngoài chơi đi, hôm nay không cần đọc sách."

Lâm Trùng Cửu vui vẻ chạy ra ngoài, thiếu chút nữa đụng vào Lâm Trúc, Lâm Trúc liền tức giận dạy dỗ một chút, Tiểu Liễu thị liền đem người kéo vào trong phòng, "Hôm nay là ngày lành, hai tỷ đệ các người không được cãi nhau, nhanh vào phòng nhìn đại tỷ con đi!"

Lâm trúc hừ một tiếng, xoay người quay đầu, nhìn thấy trưởng tỷ trang điểm mang trang phục đẹp thì chỉ thấy trước mắt sáng ngời, chạy tới ôm lấy cánh tay trưởng tỷ làm nũng: "Đại tỷ, nương thật bất công, sinh ra tỷ đẹp như thế mà ta chỉ là đứa méo tào hu!"

A Kết nâng nàng dậy, nghiêm túc quan sát muội muội: "Cho ta nhìn một cái, là cái mũi nghiêng vẹo hay ánh mắt sai lệch?"

Lâm Trúc cười đến nghiêng ngã, trong mắt như chứa hơi nước, ôm lấy trưởng tỷ, thấp giọng nói: "'Đại tỷ, vừa nghĩ tới việc tỷ sắp lập gia đình, ta liền luyến tiếc, nhưng tỷ có thể gả cho Triệu đại ca, ta thật sự cao hứng. Ta không hiểu được việc thích mà tỷ nói nhưng ta vẫn nhớ đến việc tỷ rất tốt, không giống chúng ta được nương chăm sóc tốt, chuyện gì đều phải tự mình làm"

A Kết cũng luyến tiếc muội muội, cung chiều ôm vai nàng: "Ta biết, nhưng Lâm Trúc à, ta muốn muội phải thay đổi đi, sau này, khi ta đã gả đi ta muốn muội giúp đỡ nương nhiều hơn, trông coi Tiểu Cửu đừng để cho hắn bướng bỉnh, mà chính muội cũng cần luyện nữ hồng. . . . ."

Ánh nắng sớm len vào khe cửa, hai tỷ muội vô cùng thân thiết dựa vào nhau nhẹ nhàng nói chuyện.

Ngày dần sáng, nữ quyến mấy nhà đã mời cũng đã tới, sau khi vào gặp A Kết đều cùng khen ngợi nàng xinh đẹp như đóa hoa.

Lúc này đoàn người của Triệu Trầm cũng đã đến đầu thôn.

Thông thường thì hôm nay là chỉ là buổi lễ nhỏ, Triệu gia không cần mang tới nhiều lễ, nhưng Triệu Trầm cười ngửa đi trước thì đằng sau lại có thêm mười sáu gã sai vặt, hai người một tổ, mang theo tam sinh(ba loại gia súc để cúng tế bò, dê, lợn), quả mùng(theo tục lệ cũ khi đính hôn hoặc cưới đem biếu tặng bạn bè người thân), trà, bánh, tơ lụa, trang sức, ... chậm rãi đi vào. Sinh lễ của người trong thôn không như thế, nên khiến cho vài người chạy đến bên đường xem náo nhiệt.

Thường ngày Triệu Trầm sẽ nhìn mấy người này đầy khinh thường, nhưng hôm nay hắn rất vui nên mỉm cười, mắt phượng nhìn về phía người hai bên đường khiêm tốn và lễ phép. Khi ánh mắt của hắn đảo qua, nam nhân thì không sao nhưng các tiểu tức phụ (thiếp thất) hay các đại cô nương lại đỏ mặt, cảm thấy ánh mắt đối phương còn có thâm ý khác, ngượng ngùng cúi đầu, lát sau ngẩng lên muốn thử xác nhận xem thì người ta đã cười ngửa đi xa...

Vừa có tiền lại có mạo, không thể nghi ngờ việc Triệu Trầm trở thành con rể xuất sắc nhất trong mấy năm nay của thôn, người trong thôn nói chuyện say sưa. Trong tiếng ồn ào thì chợt có thanh âm truyền tới: "Trọng Đạt, đại ca người đâu? Hắn vẫn cảm thấy có lỗi Lâm gia phải không? Mau gọi hắn lại đây nhìn xem con rể mới của Lâm gia, xem xong thì hắn cũng không cần áy náy, con rể lần này của người ta đúng là trăm dặm khó tìm!"

Nghe qua thì tưởng ý tốt nhưng ai cũng đều nghe rõ ý tứ châm chọc bên trong.

Mạnh Trọng Đạt hung hăng trừng người nọ một cái, xoay người đi nhanh trở về nhà. Đại ca nhà mình hỏi hôn, Mạnh Trọng Đạt muốn phần không muốn, hắn còn định vài năm nữa xin cưới Lâm Trúc, nhưng bây giờ, hai nhà ân oán nghĩa tuyệt làm cho hắn và Lâm Trúc là việc không có khả năng.

Hắn bình tĩnh vào sân, bên trong, Mạnh Trọng Cảnh đang đón cúi, ống tay áo xắn lên, cơ bắp chắc nịch.

Mạnh Trọng Đạt nhìn sắc mặt hắn, không nhận được, nói: "Đại ca, Triệu công tử và A Kết hôm nay dạm ngõ, huynh có biết không?"

Mạnh Trọng Cảnh gật đầu, dùng sức nện búa trong tay xuống, chẻ đôi thanh gỗ, xong thanh này lại đến thanh khác.

Hắn biết, hắn đã sớm biết, A Kết nhất định sẽ gả cho người kia, hắn chỉ là không rõ, nếu như nàng đã tặng cho người nọ hà bao hoa lan thì tại sao lại gầy đi như vậy, lần trước đi nàng đi đưa nàng về nhà, hắn vừa vận trên đường trở về, thấy nàng xuống xe. đienddn liequidoon. Nàng trực tiếp vào cửa, không nhìn thấy hắn, hắn lại thấy rất rõ ràng, nàng gầy, gầy đến mức làm hắn đau lòng.

Trong lòng nàng nhất định vẫn là có hắn, nếu hắn khi hỏi hôn liền cưới người khác, nàng có đau lòng không?

Trước mắt như hiện lên khuôn mặt gầy nghiêng của A Kết, đáng vẻ nàng khóc, trong ngực hắn lại cảm thấy đau nhói.

"Nhị đệ đã trở về rồi sao, đúng lúc ta vừa mới may xong bộ đồ thu cho hai anh em, lát nữa ta sẽ đưa cho đại ca đệ đưa sang cho đệ thử xem, nếu không vừa chỗ nào thì nói với ta, ta sẽ sửa lại." Khi hai huynh đệ đang im lặng thì Như nương cười khanh khách đi ra.

Sắc mặt Mạnh Trọng Đạt thay đổi, mở miệng cảm ơn: "Làm phiền đại tẩu." Tẩu tử (chị dâu) này lúc đầu hắn cũng chẳng vui vẻ gì với nàng, nhưng từ khi nàng gả về đây thì liền làm rất nhiều chuyện, giặt quần áo nấu cơm, còn dùng tiền của mình để mua thêm đồ dùng trong nhà, Mạnh Trọng Đạt không thể tìm ra điểm gì sai cả nên cũng không thể dùng khuôn mặt lạnh lùng để đối xử với nàng, nên sau khi nói lời cảm ơn hắn liền bước vào trong phòng.

Trên đường ồn ào náo nhiệt, Như nương đứng ở cửa nghe ngóng, rồi chậm rãi đi đến bên người Mạnh Trọng Cảnh. Mồ hôi vương đầy trên trán hắn, Như nương liền lấy khăn nhỏ ra lau cho hắn, ánh mắt dịu dàng như nước. Mạnh Trọng Cảnh kinh ngạc nhìn người trước mặt, nghĩ đến việc nàng toàn tâm toàn ý đối với mình, lại thấy nàng không có không cam lòng, nhưng nghi vấn trong lòng cũng vui dần đi.

Cứ thế như vậy đi, hắn có người vợ dịu dàng chăm sóc, nàng có người nam nhân xứng đôi, đều tự trải qua cuộc sống của riêng mình.

Mạnh Trọng Cảnh nhìn thê tử, cười, thả búa, cùng nàng vào phòng thử xiêm y.

Ở Lâm gia, lần đầu tiên con rể chính thức vào cửa nên đương nhiên phải chịu một phen bình phẩm từ đầu đến chân. Vợ chồng Lâm Hiền dẫn Triệu Trầm đi giới thiệu với mọi người, người này là Nhị thúc, người kia là Tam thẩm, gặp ai Triệu Trầm cũng tươi cười chào hỏi khiến người ta như đang chìm trong gió xuân.

Bữa cơm trưa, tỷ muội Liễu thị đãi nữ quyến tại lầu Tây còn Lâm Hiền cùng nhóm khách nam đến uống rượu ở lầu Đông.

Triệu Trầm cùng Lâm Hiền ngồi cạnh nhau tại lầu Đông, mỗi khi ở lầu Tây có người đi ra hay đi vào, rèm cửa được kéo lên thì hẳn đều vờ như lơ đãng liếc nhìn về phía đó, đáng tiếc là nhóm nữ quyến ngồi trên giường ăn uống, nàng chắc là ngồi phía trong, nên hẳn không nhìn thấy.

Dù đã biết nàng sẽ không cho hẳn cơ hội nhìn thấy, nhưng hẳn vẫn không nhịn được mà hy vọng.

Lại thêm một lần nữa thất vọng, lại có người đến mời rượu, Triệu Trầm mỉm cười nâng chén, ngửa đầu uống hết.

Hắn thật sự rất tham lam, sau khi ở trong núi ôm nàng ngủ một đêm đã cảm thấy rất thỏa mãn, nên khi tách ra, hẳn lại hy vọng sau này mỗi đêm đều có thể ôm nàng cùng chìm vào giấc ngủ, hy vọng mỗi ngày đều được nhìn thấy nàng, thế nên hôn nhân chưa được xác định, hẳn lại muốn nhanh chóng xác định, sau khi đã xác định thì hẳn lại muốn đem nàng về nhà ngay lập tức. Tiếc là phụ thân còn chưa đưa ra một ngày chính xác nên hẳn chỉ có thể hoãn thành các lễ tiết.

Sau bữa tiệc, khách nhân lần lượt ra về, Triệu Trầm vẫn giả bộ say được Lâm Hiền đưa đến giường đặt gần lò sưởi ở nhà tây ngủ lại.

Lần này khác lần trước, lần này Triệu Trầm ngủ rất say, khi tỉnh lại còn có chút mơ màng.

Hắn đưa tay day trán, theo thói quen gọi người: "Thủy."

"Triệu đại ca, huynh tỉnh rồi." Lâm Trùng Cửu ngồi một bên tháo cửu liên hoàn (chắc mấy nàng nghe cái này nhiều rồi ha, một loại đồ chơi của Trung Quốc, rất thú vị) mà hẳn đưa thì nghe được tiếng động, lập tức đến rót nước cho hắn.

Lúc này Triệu Trầm hoàn toàn tỉnh táo.

Triệu Trầm ngồi dậy, nhận lấy trà từ Lâm Trùng Cửu, uống xong đặt xuống, tâm tình Triệu Trầm không tệ, gọi Lâm Trùng Cửu đến bên giường. Hắn ngồi dựa vào tường, Lâm Trùng Cửu cũng bắt chước thế ngồi của hắn, ánh mắt Lâm Trùng Cửu đánh giá chân của hai người rồi hâm mộ nói: "Triệu đại ca, chân huynh thật dài."

"Khi Tiểu Cửu trưởng thành thì chân cũng sẽ dài như vậy." Tiểu tử hồn nhiên ngây thơ, Triệu Trầm sờ đầu hắn, thấp giọng hỏi: "Mấy ngày nay đại tì của đệ có vui vẻ không?"

Lâm Trùng Cửu nghiêm túc suy nghĩ, ăn ngay nói thật: "Không có mất hứng cũng không có cao hứng, so với trước kia không khác gì lắm, nhưng hôm nay đại tỷ rất đẹp, nàng mặc váy hồng, trên đầu đeo trâm Hồ Điệp, trông giống như tiên nữ vậy."

Triệu Trầm vẫn chưa được nhìn thấy nàng mặc váy hồng, vừa định hỏi nàng đẹp như thế nào thì rèm cửa bị đẩy ra, Lâm Hiền đi đến. Xoay người, nhìn thấy một lớn một nhỏ đang ngồi với nhau thì có chút giật mình, sau đó thân thiết hỏi: "Thờ Viễn tỉnh rồi sao? Đầu còn khó chịu không?"

"Lâm phiến bá phụ quan tâm, con tốt hơn nhiều rồi, rửa mặt cái là ổn." Triệu Trầm lập tức xuống giường đeo giày.

Lâm Trùng Cửu đi nhà bếp lấy nước, bố vợ với con rể ngồi xuống nói chuyện phiếm, Triệu Trầm hỏi: "Bá phụ, mấy ngày nay có phải đến mùa thu hoạch lạc rồi phải không?"

Lâm Hiền cười nói: "Còn phải đợi thêm vài bữa nữa, chắc là cuối tháng. Đúng rồi, Thờ Viễn a, trên trang nhà con có trồng hoa sinh (cây lạc) không, nếu không thì mang chút về mà ăn thử, nhà ta có rất nhiều, ăn cũng không hết."

Triệu Trầm liên tục nói cảm ơn cũng nói: "Tiểu Cửu còn nhỏ, không giúp được bao nhiêu việc, vừa vận cuối tháng con cũng rảnh, con đến giúp người thu hoạch."

Lâm Hiền liền từ chối: "Không cần đâu, việc này thì cần gì con phải động tay, ta nhờ ai đó sang giúp đỡ là được, cũng chẳng tốn kém mấy đâu."

"Hay bá phụ sợ con tay chân lóng ngóng không giúp được gì?" Triệu Trầm cười, đùa, "Bá phụ cứ để con giúp đi, mọi người đều nói con rể cũng gần bằng con trai trong nhà, trước khi Tiểu Cửu có thể giúp người thì hãy để con giúp."

Nhìn thái độ thành khẩn của hắn, Lâm Hiền đành phải đồng ý, nụ cười trên mặt cứ duy trì mãi. Con rể đã có tâm thì so với bao nhiêu lễ vật cũng không bằng.

Bố vợ với con rể chọn một ngày cụ thể, rồi Triệu Trầm đi rửa mặt xong thì tạm biệt rồi đi.

Nhìn hẳn đi xa, hai vợ chồng vào nhà, Liễu thị đóng cửa lớn lại, đến phòng Tây gọi trưởng nữ: "A kết, đi, cùng nương cùng đi nhìn xem lễ mà Triệu gia đưa tới."

A Kết không muốn đi, chỉ là mẫu thân hào hứng nên nàng đồng ý giúp mẫu thân nàng được vui vẻ. Lâm Trúc cũng muốn đi theo góp vui, ba mẹ con cùng nhau đi vào phòng chính, Lâm Hiền đã chờ sẵn trong phòng, Lâm Trùng Cửu cười toét miệng tháo đi nơ kết trên nắp rương. Tiểu hài tử không quan tâm bên trong có vật gì, chỉ vui vẻ vì được tháo nơ kết.

Ngoại trừ trà bánh quả mùng thì còn có một hộp trang sức, hai rương tơ lụa, hai rương da thú.

Lâm Hiền chỉ nhìn qua rồi cùng Lâm Trùng Cửu đi ra ngoài để ba mẹ con ở lại đánh giá, dù sao cũng toàn là đồ nữ nhân thích.

Liễu thị cầm trong tay danh sách lễ vật, đọc chỉ hai nữ nhi nghe, cuối cùng cẩn thận cầm lên một thanh vải đỏ, cân nhắc nói với trưởng nữ : "A Kết, đây là gấm Tứ Xuyên, bà mồi nói Triệu phu nhân cố ý chọn hai thanh vải, một để lại cho Thừa Viễn làm áo hi, một đưa con làm gả y. Dù chúng ta đã có gả y rồi, nhưng con có muốn làm lại bộ khác không?"

Ngày thành thân, tân lang tân nương (cô dâu chú rể á, ta thích để thế) đứng cạnh nhau bái đường, nếu trang phục trên người chênh lệch nhau nhiều thì sẽ làm người ta cười chê.đfienddn lieqiudoon. Lúc trước con cùng Mạnh Trọng Cảnh đính hôn, vì nhà họ Mạnh không dư dả lắm nên gả y chỉ làm bằng vải mịn. Nếu gả cho người khác thì còn có thể dùng, nhưng gả cho Triệu gia thì e là không dùng được.

A Kết sững sờ.

Nàng không có nghĩ nhiều như vậy.

Gả y. . . . .

Nàng đưa tay vuốt phẳng gấm Tứ Xuyên trước mặt, mát lạnh như nước, đỏ thắm như lửa. Khi nhìn nó, trong đầu lại hiện lên bộ gả y khác, bộ mà nàng ngồi trước cửa sổ tự may, một một đường kim đều là sự vui mừng.

"A kết. . . . ." Thấy nàng xuất thần, Liễu thị có chút bất an, gọi.

A kết hoàn hồn, thu lại ánh mắt, cười nói: "Vâng, làm theo lời nương đi, ta sẽ làm một bộ khác. Nương, người cùng A Trúc xem tiếp đi, ta mang vải về đo đạc. Vải này rất quý, phải cẩn thận làm, vì nếu hỏng sẽ không có cái thay." Nói xong, nàng ôm thanh vải về.

Đi ra khỏi phòng chính, ánh mặt trời chiếu lên thanh gấm, lấp lánh sắc màu làm chói mắt nàng.

Đêm dài yên tĩnh, A Kết thiếu đi bộ gả y cũ, đốt cháy hết nhưng gì còn lại. Ngày hôm sau, nàng lại xe chỉ luôn kim lặn nữa, may lại bộ gả y thứ hai nhưng chỉ cảm thấy như đang may một bộ áo quần bình thường. Nàng thêu thùa rất tốt, dù gả y có rườm rà cũng chỉ cần năm, sáu ngày là xong, dù không cẩn thận như lúc trước nhưng vẫn cân nhắc lúc may, sợ may sai đường..

Đến ngày Trung thu, ngoại trừ quà cho Lâm gia, Triệu Trầm còn tặng riêng A Kết bức tranh chữ của danh tác tiền triều cho nàng, trong đó có kèm tờ giấy.

Một ngày không gặp, như cách tam thu.

Trước mặt như hiện lên khuôn mặt của nam nhân đang mỉm cười dịu dàng, nhưng chốc lát lại lạnh lùng, đôi mắt như sói, làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Buổi trưa khi giúp mẫu thân nhóm lửa thì A Kết ném tờ giấy vào trong lửa, về phần bức tranh chữ về lan kia, A Kết không nỡ để bức tranh đẹp bị hủy trong tay mình, nên cất vào rương, để mắt không thấy tâm không phiền (ý là mắt không thấy thì sẽ không suy nghĩ).

Chớp mắt đã đến cuối tháng.

Lạc cũng đến lúc thu hoạch.

~

Biết Triệu Trầm sắp đến, A Kết liền tính ăn xong điểm tâm thì về phòng. Triệu Trầm chắc hẳn phải ăn xong mới đến, cũng mất một khoảng thời gian, đợi hẳn đến, nàng không ra khỏi phòng thì sẽ không phải gặp hắn.

Nhưng A Kết vẫn đánh giá quá thấp Triệu Trầm.

Sáng sớm, khi Liễu thị ở phòng bếp chuẩn bị điểm tâm, A Kết quét tước sân nhà, vừa quét được một lát, Lâm Trùng Cửu đã đứng trước cửa la lớn: "Ta đã trở về!"

Đệ đệ đi đến bìa rừng cắt cỏ, trước kia đều là lúc điểm tâm làm xong mới trở về, sao hôm nay lại về sớm như vậy?

A kết nghi ngờ, xoay người, vẫn chưa mở miệng thì thấy Lâm Trùng Cửu đã đi vào cửa, bên cạnh còn có một người. Người nọ đáng người cao to, mặc một bộ đồ bằng vải thô màu xám, trên đầu buộc khăn, nhìn nàng không chớp mắt, một đôi mắt phượng ẩn chứa niềm vui sướng.

Trong lúc A Kết đang sững sờ nhìn Triệu Trầm thì Liễu thị từ phòng bếp nhìn ra, chỉ định nhìn xem vì sao nhi tử lại về sớm thì phát hiện Triệu Trầm, nàng kinh ngạc đến mức cả lăm, "Thừa Viễn, con, con sao lại mặc áo quần thế này? Sao lại đến sớm vậy?"

Triệu Trầm liền cười, nói: "Hôm nay làm việc trên đồng, mặc như thế này mới thích hợp. Bá mẫu, con sợ tới muộn, điểm tâm cũng chưa ăn, bá mẫu nếu còn chưa làm xong, thì làm phiền người làm thêm cho con một phần được không?"

Nếu như là người khác mới sáng sớm đã xin cơm thì sẽ bị nghi ngờ, nhưng đây lại là con rể nhà, đây là sự thân thiết mà người nhà nên có, Liễu thị liền vui vẻ: "Đứa nhỏ này, thật là, ta cũng đâu nói không, nhanh đi vào trong phòng ngồi, một lát chúng ta ăn cùng nhau." Nói xong tiếp tục vào bếp.

Khi hai người nói chuyện thì A Kết cầm chổi cất vào bên tường, chuẩn bị vào nhà, sau đó nói muội muội mang điểm tâm đến phòng cùng ăn.

"A kết." Triệu Trầm mở miệng gọi nàng.

A Kết làm như không nghe thấy, không phải hẳn luôn giả vờ là quân tử sao, sao lại còn dám kêu nàng? Nhưng thấy hẳn lên giọng gọi tiếp lần nữa, không muốn buông tha cho nàng, A Kết không thể không dừng bước, nghiêng người hỏi hẳn: "Người gọi ta làm gì?"

Triệu Trầm sống ở nông thôn nhiều năm như vậy, biết quy củ ở nông thôn không nhiều, nếu hai người không đính hôn, hẳn đương nhiên không thể kêu nàng, nhưng giờ hai người đã xác định thì hẳn nói với nàng vài câu cũng không sao, vợ chồng Lâm Hiền sẽ không nói gì. Cho nên hẳn đi đến gần nàng, dùng âm thanh chỉ đủ hai người nghe thấy hỏi: "Gà y đã may xong chưa?" Gấm Tứ Xuyên là hẳn cố ý đưa đến, hẳn muốn nàng mặc gà y vì hẳn mà may lấy chứ không phải bộ cũ, bộ chuẩn bị vì Mạnh Trọng Cảnh.

"Tốt lắm" A kết thân nhiên đáp, xoay người đi.

"A Kết, nàng còn giận ta sao?" Triệu Trầm sai bước chặn đường nàng, nhìn người mình vẫn ngày nhớ đêm mong, nhẹ nhàng nói: "Ta sẽ giải thích chuyện trên núi, ta thừa nhận vì muốn cưới nàng mà không từ thủ đoạn nhưng nàng hãy yên tâm, chúng ta đã đính hôn, từ nay về sau ta sẽ đối xử tốt với nàng, không bao giờ ức hiếp nàng nữa." Hẳn muốn cùng nàng chung sống, sớm có được lòng nàng.

A Kết nghe xong thăm cười lạnh, vừa đánh vừa xoa, lời hay ai mà chẳng nói được? Hẳn nếu muốn đối xử tốt với nàng sẽ không ép nàng phải gả.

Triệu Trầm cũng không nghĩ chỉ nói một hay câu thì có thể làm nàng hết giận, hẳn đành nói sang chuyện khác, chỉ vào áo quần mình đang mặc, nói: "Nàng chê ta xuất thân giàu sang không thích hợp với nàng, hiện giờ ta ăn mặc thế này có thấy chúng ta xứng đôi không?"

Càng nghe càng thấy hẳn không đứng đắn, A Kết trừng hẳn liếc mắt một cái, vòng qua hẳn bước lên bậc thang, vội vàng vào nhà.

Triệu Trầm cười cười, không tiếp tục nán lại, cùng Lâm Trùng Cửu đến tìm Lâm Hiền.

Nói chuyện xong thì điểm tâm cũng đã được chuẩn bị, tỷ muội A Kết không đến mà ăn tại phòng Tây.

Triệu Trầm cũng đã đoán trước, dù cho quy củ trong thôn không nhiều, nhưng vẫn có, nên hẳn chỉ có thể đợi sau khi thành thân mới có thể cùng nàng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Lâm Hiền liền dẫn con rể cùng nhi tử đi thu hoạch lạc.

Trên đường đi, người trong thôn nhìn thấy Triệu Trầm đều cảm thấy kinh ngạc, Lâm Hiền cười hớ hớ giải thích con rể cố ý lại đây hỗ trợ, đặc ý đến mức nói không nên lời.

Nếu Triệu Trầm chỉ là con nông dân bình thường mà hẳn đến giúp thì không là gì, nhưng Triệu Trầm lại là thiếu gia nhà giàu quen sống sung sướng mà lại đồng ý làm việc nặng thì có thể biết hẳn để ý con mình biết bao nhiêu. Cái này khiến Lâm Hiền hoàn toàn yên tâm, hẳn chỉ sợ Triệu Trầm vì đã công nữ nhi mới yêu cầu kết hôn, nếu vậy gả nữ nhi đi cũng chưa chắc nàng được đối xử tốt, chuyện vợ chồng phải có tình cảm mới có thể hạnh phúc được.

Người trong thôn cũng nghĩ thế, nên không chút keo kiệt khen Lâm Hiền tìm được rể tốt, Triệu Trầm chỉ đứng một bên nghe, cười yếu ớt.

Đến nơi, Lâm Hiền giao cho Lâm Trùng Cửu dắt lừa, còn mình nắm cây, dạy con rể cách thu hoạch lạc. Việc này cũng rất dễ làm, Triệu Trầm cũng không phải người chưa từng chịu khổ hưởng chi hôm nay hẳn còn vì lấy lòng nhạc phụ mà đến nên dùng hết sức làm việc còn mang theo vẻ mặt thích thú.

Lâm Hiền cũng không nói gì thêm, nhưng nhìn hẳn ngồi xổm để làm việc rồi lại thuần thục đứng lên, tốc độ so với chính mình là nông dân chỉ nhanh hơn chứ không chậm hơn nên càng nhìn càng thích.

Đến trưa, Lâm Trúc đến gọi họ về ăn cơm, nàng và Lâm Trùng Cửu đi phía trước, Triệu Trầm và Lâm Hiền đi sau, vừa đi vừa tán gẫu.

Nhìn bóng lưng của hai tỷ đệ phía trước, Triệu Trầm cảm thấy như đang mơ. Ba tháng trước hẳn cười ngửa đi trên con đường này thì gặp A Kết nắm tay đệ đệ đi về nhà, phía sau còn có vị hôn phu, giờ đây mọi việc thay đổi, vị hôn phu của nàng lại là hẳn.

Cuộc đời khó đoán, ngay cả chính hẳn cũng không nghĩ đến, lúc ấy chỉ kinh ngạc với nhan sắc của nàng thế nhưng càng ngày lại càng muốn nhiều hơn, không thể từ bỏ được.

Nhưng cảm giác này cũng không tệ.

Tiếc rằng buổi trưa nay vị hôn thê xinh đẹp của hẳn lại trốn đi không để hẳn nhìn thấy, sau khi ăn trưa vẫn ở trong phòng Tây không hề xuất hiện.

Dù có chút thất vọng nhưng Triệu Trầm lại cảm thấy buồn cười nhiều hơn. Trong mắt A Kết, hắn như một con soi còn ở trong mắt hắn thì nàng lại như một chủ nhân con, dù né tránh hắn nhưng vẫn thấy đáng yêu, sau đó lại muốn giữ nàng bên mình xem thử nàng sẽ có phản ứng gì.

Sau đó, Triệu Trầm trở về thôn trang của mình.

Ninh thị đã chờ hắn ở trong phòng đưa thư trong tay cho hắn: "Phụ thân con tới mười bảy tháng mười sẽ tới đây, ngay sau ngày cưới thì phải rời đi."

Tháng 10?

Triệu Trầm nhận thư, đọc nhanh.

Có chút trễ nhưng hắn vẫn chờ được.

Chỉ qua nửa tháng nữa thôi thì nàng sẽ thành thê tử của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 35.2

Ở Lâm gia, lần đầu tiên con rể chính thức vào cửa nên đương nhiên phải chịu một phen bình phẩm từ đầu đến chân. Vợ chồng Lâm Hiền dẫn Triệu Trầm đi giới thiệu với mọi người, người này là Nhị thúc, người kia là Tam thẩm, gặp ai Triệu Trầm cũng tươi cười chào hỏi khiến người ta như đang chìm trong gió xuân.

Bữa cơm trưa, tỷ muội Liễu thị đãi nữ quyến tại lầu Tây còn Lâm Hiền cùng nhóm khách nam đến uống rượu ở lầu Đông.

Triệu Trầm cùng Lâm Hiền ngồi cạnh nhau tại lầu Đông, mỗi khi ở lầu Tây có người đi ra hay đi vào, rèm cửa được kéo lên thì hắn đều vờ như lơ đãng liếc nhìn về phía đó, đáng tiếc là nhóm nữ quyến ngồi trên giường ăn uống, nàng chắc là ngồi phía trong, nên hắn không nhìn thấy.

Dù đã biết nàng sẽ không cho hắn cơ hội nhìn thấy, nhưng hắn vẫn không nản được mà hy vọng.

Lại thêm một lần nữa thất vọng, lại có người đến mời rượu, Triệu Trầm mỉm cười nâng chén, ngửa đầu uống hết.

Hắn thật sự rất tham lam, sau khi ở trong núi ôm nàng ngủ một đêm đã cảm thấy rất thỏa mãn, nên khi tách ra, hắn lại hy vọng sau này mỗi đêm đều có thể ôm nàng cùng chìm vào giấc ngủ, hy vọng mỗi ngày đều được nhìn thấy nàng, thế nên hôn nhân chưa được xác định, hắn lại muốn nhanh chóng xác định, sau khi đã xác định thì hắn lại muốn đem nàng về nhà ngay lập tức. Die nd da nl e q uu ydo n. Tiếc là phụ thân còn chưa đưa ra một ngày chính xác nên hắn chỉ có thể hoàn thành các lễ tiết.

Sau bữa tiệc, khách nhân lần lượt ra về, Triệu Trầm vẫn giả bộ say được Lâm Hiền đưa đến giường đặt gần lò sưởi ở nhà tây ngủ lại.

Lần này khác lần trước, lần này Triệu Trầm ngủ rất say, khi tỉnh lại còn có chút mơ màng.

Hắn đưa tay day trán, theo thói quen gọi người: "Thủy."

"Triệu đại ca, huynh tỉnh rồi." Lâm Trùng Cửu ngồi một bên tháo cửu liên hoàn (chắc mấy nàng nghe cái này nhiều rồi ha, một loại đồ chơi của Trung Quốc, rất thú vị) mà hắn đưa thì nghe được tiếng động, lập tức đến rót nước cho hắn.

Lúc này Triệu Trầm hoàn toàn tỉnh táo.

Triệu Trầm ngồi dậy, nhận lấy trà từ Lâm Trùng Cửu, uống xong đặt xuống, tâm tình Triệu Trầm không tệ, gọi Lâm Trùng Cửu đến bên giường. Hắn ngồi dựa vào tường, Lâm Trùng Cửu cũng bắt chước thế ngồi của hắn, ánh mắt Lâm Trùng Cửu đánh giá chân của hai người rồi hâm mộ nói: "Triệu đại ca, chân huynh thật dài."

"Khi Tiểu Cửu trưởng thành thì chân cũng sẽ dài như vậy." Tiểu tử hồn nhiên ngây thơ, Triệu Trầm sờ đầu hắn, thấp giọng hỏi: "Mấy ngày nay đại tì của đệ có vui vẻ không?"

Lâm Trùng Cửu nghiêm túc suy nghĩ, ăn ngay nói thật: "Không có mất hứng cũng không có cao hứng, so với trước kia không khác gì lắm, nhưng hôm nay đại tỷ rất đẹp, nàng mặc váy hồng, trên đầu đeo trâm Hồ Điệp, trông giống như tiên nữ vậy."

Triệu Trầm vẫn chưa được nhìn thấy nàng mặc váy hồng, vừa định hỏi nàng đẹp như thế nào thì rèm cửa bị đẩy ra, Lâm Hiền đi đến. Xoay người, nhìn thấy một lớn một nhỏ đang ngồi với nhau thì có chút giật mình, sau đó thân thiết hỏi: "Thừa Viễn tỉnh rồi sao? Đầu còn khó chịu không?"

"Lâm phiến bá phụ quan tâm, con tốt hơn nhiều rồi, nửa mặt cái là ổn." Triệu Trầm lập tức xuống giường đeo giày.

Lâm Trùng Cửu đi nhà bếp lấy nước, bố vợ với con rể ngồi xuống nói chuyện phiếm, Triệu Trầm hỏi: "Bá phụ, mấy ngày nay có phải đến mùa thu hoạch lạc rồi phải không?"

Lâm Hiền cười nói: "Còn phải đợi thêm vài bữa nữa, chắc là cuối tháng. Đúng rồi, Thừa Viễn a, trên trang nhà con có trồng hoa sinh (cây lạc) không, nếu không thì mang chút về mà ăn thử, nhà ta có rất nhiều, ăn cũng không hết."

Triệu Trầm liên tục nói cảm ơn cũng nói: "Tiểu Cửu còn nhỏ, không giúp được bao nhiêu việc, vừa vặn cuối tháng con cũng rảnh, con đến giúp người thu hoạch."

Lâm Hiền liền từ chối: "Không cần đâu, việc này thì cần gì con phải động tay, ta nhờ ai đó sang giúp đỡ là được, cũng chẳng tốn kém mấy đâu."

"Hay bá phụ sợ con tay chân lóng ngóng không giúp được gì?" Triệu Trầm cười, đùa, "Bá phụ cứ để con giúp đi, mọi người đều nói con rể cũng gần bằng con trai trong nhà, trước khi Tiểu Cửu có thể giúp người thì hãy để con giúp."

Nhìn thái độ thành khẩn của hắn, Lâm Hiền đành phải đồng ý, nụ cười trên mặt cứ duy trì mãi. Con rể đã có tâm thì so với bao nhiêu lễ vật cũng không bằng.

Bố vợ với con rể chọn một ngày cụ thể, rồi Triệu Trầm đi rửa mặt xong thì tạm biệt rồi đi.

Nhìn hắn đi xa, hai vợ chồng vào nhà, Liễu thị đóng cửa lớn lại, đến phòng Tây gọi trưởng nữ: "A kết, đi, cùng nương cùng đi nhìn xem lễ mà Triệu gia đưa tới."

A kết không muốn đi, chỉ là mẫu thân hào hứng nên nàng đồng ý giúp mẫu thân nàng được vui vẻ. Lâm Trúc cũng muốn đi theo góp vui, ba mẹ con cùng nhau đi vào phòng chính, Lâm Hiền đã chờ sẵn trong phòng, Lâm Trùng Cửu cười toét miệng tháo đi nơ kết trên nắp rương. Tiểu hài tử không quan tâm bên trong có vật gì, chỉ vui vẻ vì được tháo nơ kết.

Ngoại trừ trà bánh quả mứt thì còn có một hộp trang sức, hai rương tơ lụa, hai rương da thú.

Lâm Hiền chỉ nhìn qua rồi cùng Lâm Trùng Cửu đi ra ngoài để ba mẹ con ở lại đánh giá, dù sao cũng toàn là đồ nữ nhân thích.

Liễu thị cầm trong tay danh sách lễ vật, đọc chi hai nữ nhi nghe, cuối cùng cẩn thận cầm lên một thanh vải đỏ, cân nhắc nói với trưởng nữ: "A Kết, đây là gấm Tứ Xuyên, bà mồi nói Triệu phu nhân có ý chọn hai thanh vải, một để lại cho Thừa Viễn làm áo hỉ, một đưa con làm gả y. Dù chúng ta đã có gả y rồi, nhưng con có muốn làm lại bộ khác không?"

Ngày thành thân, tân lang tân nương (cô dâu chú rể á, ta thích để thế) đứng cạnh nhau bái đường, nếu trang phục trên người chênh lệch nhau nhiều thì sẽ làm người ta cười chê. ~~điendn~~ ~~liequidoo~~. Lúc trước con cùng Mạnh Trọng Cảnh đính hôn, vì nhà họ Mạnh không dư dả lắm nên gả y chỉ làm bằng vải mịn. Nếu gả cho người khác thì còn có thể dùng, nhưng gả cho Triệu gia thì e là không dùng được.

A Kết sống sờ.

Nàng không có nghĩ nhiều như vậy.

Gả y. . . . .

Nàng đưa tay vuốt phẳng gấm Tứ Xuyên trước mặt, mát lạnh như nước, đỏ thắm như lửa. Khi nhìn nó, trong đầu lại hiện lên bộ gả y khác, bộ mà nàng ngồi trước cửa sổ tự may, một một đường kim đều là sự vui mừng.

"A kết. . . . ." Thấy nàng xuất thần, Liễu thị có chút bất an, gọi.

A kết hoàn hồn, thu lại ánh mắt, cười nói: "Vâng, làm theo lời nương đi, ta sẽ làm một bộ khác. Nương, người cùng A Trúc xem tiếp đi, ta mang vải về đo đạc. Vải này rất quý, phải cẩn thận lắm, vì nếu hỏng sẽ không có cái thay." Nói xong, nàng ôm thanh vải về.

Đi ra khỏi phòng chính, ánh mặt trời chiếu lên thanh gấm, lấp lánh sắc màu làm chói mắt nàng.

Đêm dài yên tĩnh, A Kết thiếu đi bộ gả y cũ, đốt cháy hết nhưng gì còn lại. Ngày hôm sau, nàng lại xe chỉ lượn kim lần nữa, may lại bộ gả y thứ hai nhưng chỉ cảm thấy như đang may một bộ áo quần bình thường. Nàng thêu thùa rất tốt, dù gả y có rườm rà cũng chỉ cần năm, sáu ngày là xong, dù không cẩn thận như lúc trước nhưng vẫn cân nhắc lúc may, sợ may sai đường..

Đến ngày Trung thu, ngoại trừ quà cho Lâm gia, Triệu Trầm còn tặng riêng A Kết bức tranh chữ của danh tác tiền triều cho nàng, trong đó có kèm tờ giấy.

Một ngày không gặp, như cách tam thu.

Trước mặt như hiện lên khuôn mặt của nam nhân đang mỉm cười dịu dàng, nhưng chốc lát lại lạnh lùng, đôi mắt như sói, làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Buổi trưa khi giúp mẫu thân nhóm lửa thì A Kết ném tờ giấy vào trong lửa, về phần bức tranh chữ về lan kia, A Kết không nỡ để bức tranh đẹp bị hủy

trong tay mình, nên cất vào rương, để mắt không thấy tâm không phiền(ý là mắt không thấy thì sẽ không suy nghĩ).

Chớp mắt đã đến cuối tháng.

Lạc cũng đến lúc thu hoạch.

~

Biết Triệu Trầm sắp đến, A Kết liền tính ăn xong điểm tâm thì về phòng. Triệu Trầm chắc hẳn phải ăn xong mới đến, cũng mất một khoảng thời gian, đợi hẳn đến, nàng không ra khỏi phòng thì sẽ không phải gặp hẳn.

Nhưng A Kết vẫn đánh giá quá thấp Triệu Trầm.

Sáng sớm, khi Liễu thị ở phòng bếp chuẩn bị điểm tâm, A Kết quét tước sân nhà, vừa quét được một lát, Lâm Trùng Cửu đã đứng trước cửa la lớn: "Ta đã trở về!"

Đệ đệ đi đến bìa rừng cắt cỏ, trước kia đều là lúc điểm tâm làm xong mới trở về, sao hôm nay lại về sớm như vậy?

A kết nghi ngờ, xoay người, vẫn chưa mở miệng thì thấy Lâm Trùng Cửu đã đi vào cửa, bên cạnh còn có một người. Người nọ đáng người cao to, mặc một bộ đồ bằng vải thô màu xám, trên đầu buộc khăn, nhìn nàng không chớp mắt, một đôi mắt phượng ẩn chứa niềm vui sướng.

Trong lúc A Kết đang sững sờ nhìn Triệu Trầm thì Liễu thị từ phòng bếp nhìn ra, chỉ định nhìn xem vì sao nhi tử lại về sớm thì phát hiện Triệu Trầm, nàng kinh ngạc đến mức cả lăm, "Thừa Viên, con, con sao lại mặc áo quần thế này? Sao lại đến sớm vậy?"

Triệu Trầm liền cười, nói: "Hôm nay làm việc trên đồng, mặc như thế này mới thích hợp. Bá mẫu, con sợ tới muộn, điểm tâm cũng chưa ăn, bá mẫu nếu còn chưa làm xong, thì làm phiền người làm thêm cho con một phần được không?"

Nếu như là người khác mới sáng sớm đã xin cơm thì sẽ bị nghi ngờ, nhưng đây lại là con rể nhà, đây là sự thân thiết mà người nhà nên có, Liễu thị liền vui vẻ: "Đứa nhỏ này, thật là, ta cũng đâu nói không, nhanh đi vào trong phòng ngồi, một lát chúng ta ăn cùng nhau." Nói xong tiếp tục vào bếp.

Khi hai người nói chuyện thì A Kết cầm chổi cất vào bên tường, chuẩn bị vào nhà, sau đó nói muội muội mang điểm tâm đến phòng cùng ăn.

"A kết." Triệu Trầm mở miệng gọi nàng.

A Kết làm như không nghe thấy, không phải hẳn luôn giả vờ là quân tử sao, sao lại còn dám kêu nàng? Nhưng thấy hẳn lên giọng gọi tiếp lần nữa, không muốn buông tha cho nàng, A Kết không thể không dừng bước, nghiêng người hỏi hẳn: "Người gọi ta làm gì?"

Triệu Trầm sống ở nông thôn nhiều năm như vậy, biết quy củ ở nông thôn không nhiều, nếu hai người không đính hôn, hẳn đương nhiên không thể kêu nàng, nhưng giờ hai người đã xác định thì hẳn nói với nàng vài câu cũng không sao, vợ chồng Lâm Hiền sẽ không nói gì. Cho nên hẳn đi đến gần nàng, dùng âm thanh chỉ đủ hai người nghe thấy hỏi: "Gà y đã may xong chưa?" Gấm Tứ Xuyên là hẳn có ý đưa đến, hẳn muốn nàng mặc gả y vì hẳn mà may lấy chứ không phải bộ cũ, bộ chuẩn bị vì Mạnh Trọng Cảnh.

"Tốt lắm." A kết thân nhiên đáp, xoay người đi.

"A Kết, nàng còn giận ta sao?" Triệu Trầm sai bước chặn đường nàng, nhìn người mình vẫn ngày nhớ đêm mong, nhẹ nhàng nói: "Ta sẽ giải thích chuyện trên núi, ta thừa nhận vì muốn cưới nàng mà không từ thủ đoạn nhưng nàng hãy yên tâm, chúng ta đã đính hôn, từ nay về sau ta sẽ đối xử tốt với nàng, không bao giờ ức hiếp nàng nữa." Hẳn muốn cùng nàng chung sống, sớm có được lòng nàng.

A Kết nghe xong thầm cười lạnh, vừa đánh vừa xoa, lời hay ai mà chẳng nói được? Hẳn nếu muốn đối xử tốt với nàng sẽ không ép nàng phải gả.

Triệu Trầm cũng không nghĩ chỉ nói một hay câu thì có thể làm nàng hết giận, hẳn đành nói sang chuyện khác, chỉ vào áo quần mình đang mặc, nói: "Nàng chê ta xuất thân giàu sang không thích hợp với nàng, hiện giờ ta ăn mặc thế này có thấy chúng ta xứng đôi không?"

Càng nghe càng thấy hẳn không đứng đắn, A Kết trừng hẳn liếc mắt một cái, vòng qua hẳn bước lên bậc thang, vội vàng vào nhà.

Triệu Trầm cười cười, không tiếp tục nán lại, cùng Lâm Trùng Cửu đến tìm Lâm Hiền.

Nói chuyện xong thì điểm tâm cũng đã được chuẩn bị, tỷ muội A Kết không đến mà ăn tại phòng Tây.

Triệu Trầm cũng đã đoán trước, dù cho quy củ trong thôn không nhiều, nhưng vẫn có, nên hẳn chỉ có thể đợi sau khi thành thân mới có thể cùng nàng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Lâm Hiền liền dẫn con rể cùng nhi tử đi thu hoạch lạc.

Trên đường đi, người trong thôn nhìn thấy Triệu Trầm đều cảm thấy kinh ngạc, Lâm Hiền cười hớ hớ giải thích con rể có ý lại đây hỗ trợ, đặc ý đến mức nói không nên lời.

Nếu Triệu Trầm chỉ là con nông dân bình thường mà hẳn đến giúp thì không là gì, nhưng Triệu Trầm lại là thiếu gia nhà giàu quen sống sung sướng mà lại

đồng ý làm việc nặng thì có thể biết hẳn để ý con mình biết bao nhiêu. Cái này khiến Lâm Hiền hoàn toàn yên tâm, hẳn chỉ sự Triệu Trầm vì đã công nữ nhi mới yêu cầu kết hôn, nếu vậy gã nữ nhi đi cũng chưa chắc nàng được đối xử tốt, chuyện vợ chồng phải có tình cảm mới có thể hạnh phúc được.

Người trong thôn cũng nghĩ thế, nên không chút keo kiệt khen Lâm Hiền tìm được rể tốt, Triệu Trầm chỉ đứng một bên nghe, cười yếu ớt.

Đến nơi, Lâm Hiền giao cho Lâm Trùng Cửu dắt lừa, còn mình nắm cày, dạy con rể cách thu hoạch lạc. Việc này cũng rất dễ làm, Triệu Trầm cũng không phải người chưa từng chịu khổ hưởng chi hôm nay hẳn còn vì lấy lòng nhạc phụ mà đến nên dùng hết sức làm việc còn mang theo vẻ mặt thích thú.

Lâm Hiền cũng không nói gì thêm, nhưng nhìn hẳn ngồi xỏm để làm việc rồi lại thuần thục đứng lên, tốc độ so với chính mình là nông dân chỉ nhanh hơn chứ không chậm hơn nên càng nhìn càng thích.

Đến trưa, Lâm Trúc đến gọi họ về ăn cơm, nàng và Lâm Trùng Cửu đi phía trước, Triệu Trầm và Lâm Hiền đi sau, vừa đi vừa tán gẫu.

Nhìn bóng lưng của hai tỷ đệ phía trước, Triệu Trầm cảm thấy như đang mơ. Ba tháng trước hẳn cười ngửa đi trên con đường này thì gặp A Kết nắm tay đệ đệ đi về nhà, phía sau còn có vị hôn phu, giờ đây mọi việc thay đổi, vị hôn phu của nàng lại là hẳn.

Cuộc đời khó đoán, ngay cả chính hẳn cũng không nghĩ đến, lúc ấy chỉ kinh ngạc với nhan sắc của nàng thế nhưng càng ngày lại càng muốn nhiều hơn, không thể từ bỏ được.

Nhưng cảm giác này cũng không tệ.

Tiếc rằng buổi trưa nay vị hôn thê xinh đẹp của hẳn lại trốn đi không để hẳn nhìn thấy, sau khi ăn trưa vẫn ở trong phòng Tây không hề xuất hiện.

Dù có chút thất vọng nhưng Triệu Trầm lại cảm thấy buồn cười nhiều hơn. Trong mắt A Kết, hẳn như một con soi còn ở trong mắt hẳn thì nàng lại như một chú nai con, dù né tránh hẳn nhưng vẫn thấy đáng yêu, sau đó lại muốn giữ nàng bên mình xem thử nàng sẽ có phản ứng gì.

Sau đó, Triệu Trầm trở về thôn trang của mình.

Ninh thị đã chờ hẳn ở trong phòng đưa thư trong tay cho hẳn: "Phụ thân con tới mười bảy tháng mười sẽ tới đây, ngay sau ngày cưới thì phải rời đi."

Tháng 10?

Triệu Trầm nhận thư, đọc nhanh.

Có chút trễ nhưng hẳn vẫn chờ được.

Chỉ qua nửa tháng nữa thôi thì nàng sẽ thành thê tử của hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 36.1

Thu hoạch lạc xong thì đến mùa bắp ra quả, trong nửa tháng thu hoạch này Lâm Hiền thật sự rất bận rộn, cũng may có con rể luôn giúp hẳn làm việc.

Đợi cho đến khi lạc được thu hoạch xong phơi khô trong sân, bắp cũng được mang lên nóc nhà hong nắng thì công việc thu hoạch năm nay chính thức chấm dứt. Không chỉ Lâm Hiền đến đi mà Triệu Trầm cũng bị phơi nắng đến đỏ mặt, khi hẳn vén tay áo lên thì cổ tay với cánh tay là hai màu khác nhau.

Liễu thị đang ở trong phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, trong lúc vô ý thì nhìn thấy một điều này liền nói với trường nữ đang cúi đầu rửa rau ở bên cạnh: "A Kết, con nhìn ra ngoài đi." "Die nd da nl e q uu ydo n Mặc dù Mạnh Trọng Cảnh cũng thường lui tới phụ việc nhưng bởi vì trong nhà hẳn cũng có việc nên không làm nhiều, nhưng con rể tương lai lại ngày ngày đến đây hỗ trợ, đi sớm, về trễ. Nàng không chê Mạnh Trọng Cảnh làm ít việc nhưng nhìn con rể tương lai chịu khó như vậy nàng lại không nhận được mà cao hứng.

A kết lặng lẽ liếc liếc mắt một cái, đảo mắt nhìn sang cánh tay của nam nhân rồi cúi đầu.

Mấy ngày nay trong nhà đều khen ngợi Triệu Trầm, cha mẹ thì không nói đi, trong mắt họ, Triệu Trầm luôn là người tốt, vậy mà đệ đệ muội muội cũng bị những điểm tốt của hẳn thu phục, ngay cả di dượng hôm trước đến nhà giúp đỡ cũng khen ngợi Triệu Trầm. Còn A Kết luôn cố gắng tránh né Triệu Trầm nhưng lại bị đệ đệ muội muội bán đứng nên hai người luôn vô tình, có ý gặp nhau. Khi gặp mặt, hẳn cũng không có đáng về đặc ý mà chỉ dụi dụi mắt nhìn nàng, trên người mang một bộ đồ từ vải thô cùng với khuôn mặt tuần tú vì phơi nắng nên bị đỏ đã tạo cho hẳn một dáng vẻ thành thật.

Trong lòng A Kết rất rối.

Không thể nghi ngờ, Triệu Trầm không phải là một quân tử. Trước khi nàng từ hôn hẳn gây hẳn, xúc phạm, sau khi từ hôn hẳn sắp xếp, ép gã, nhưng

điều này làm người ta khó mà thích hẳn được.

Nhưng đó cũng không phải tội ác tày trời. Nếu hẳn chỉ là thấy sắc nên mới này lòng tham thì đêm đó ở son động hẳn hoàn toàn có thể hủy đi trong sạch của nàng nhưng hẳn chỉ ôm nàng ngủ mà không làm ra việc gì cảm thú cả. Khi hẳn đạt được mục đích đính hôn với nàng cũng không tỏ ra vênh váo tự đắc mà là không quan tâm đến việc nhà nông vừa mệt vừa bẩn rồi làm việc đêm ngày. Những điều này dù là làm cho nàng hay cha mẹ nàng thấy thì đều thể hiện rằng hẳn với cuộc hôn nhân này là thật lòng, không xem thường Lâm gia.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, A Kết phát hiện mình cũng không quá mức ác cảm với Triệu Trầm.

Nàng từng hận Triệu Trầm chen chân vào mối quan hệ của nàng với Mạnh Trọng Cảnh nhưng giờ Mạnh Trọng Cảnh đã cưới người khác, hai người đã không còn quan hệ gì, tại sao nàng phải tiếp tục hận Triệu Trầm? Không hận nhưng lại vì sự bá đạo của hẳn mà không vui.

Nàng từng hận Triệu Trầm lừa nàng khi ở trong son động, hận hẳn không nghĩ đến ý muốn của nàng mà ép nàng gả cho hẳn nhưng nếu không phải hẳn giúp đỡ thì có khả năng nàng đã chết, nàng có tư cách gì để hận ân nhân cứu mạng chứ? Nàng chỉ không vui vì hẳn đã dùng thủ đoạn.

Nhưng nếu cứ không vui thì hôn sự của hai người cũng đã xác định, nàng rồi sẽ là thê tử của hẳn, nếu không có chuyện bất ngờ gì xảy ra thì hai người sẽ ở cùng nhau cả đời.

Sau khi từ hôn với Mạnh Trọng Cảnh, A Kết đã nghĩ, nếu tương lai nàng gả đi, dù trượng phu có thích mình hay không thì nàng cũng sẽ là một thê tử tốt, cố gắng cùng hẳn trải qua những ngày bình yên, làm cho mình hài lòng mà cả nhà cũng yên tâm hơn. Hai người, từ xa lạ đến quen thuộc thì không tránh khỏi có lúc xích mích, nhường nhịn nhau một chút thì việc cũng xong, giống như toàn bộ những cặp vợ chồng ở trong thôn, bình bình đạm đạm (hòa bình-mình thấy dễ nguyên hay hơn).

Trước kia nàng không muốn gả cho Triệu Trầm ngoài việc hẳn cường thế nham hiểm thì còn vì nàng nghĩ những công tử con nhà giàu có đều là những kẻ đa tình, trong lòng nàng không muốn. Nhưng bây giờ, dù nàng không muốn cũng phải gả, như vậy, dù cho Triệu Trầm đã có di nương hay thông phòng rồi thì nàng vẫn sẽ cùng hẳn sống tốt, dù hẳn xấu xa hay bá đạo thì cũng có phần thật lòng với nàng. Nếu hẳn mãi như vậy, đối xử tốt với nàng cả đời, nàng sẽ vì hẳn sinh con dưỡng cái cùng nhau sống tốt đến hết đời, còn nếu hẳn chán ghét rồi vứt bỏ nàng để có người khác, nàng sẽ trở về nhà. Nàng có thể hòa ly nhưng không muốn cùng người khác hầu hạ hẳn, nàng chỉ là một nữ tử nhà nông, không mong giàu sang phú quý, chỉ muốn tương công một lòng với mình.

Trường bối trong thôn hay nói lấy chồng theo chồng gả cầu tùy cầu, ít nhất trước mắt, Triệu Trầm vẫn hơn gà hay chó.

Không biết nam nhân lạnh lùng ức hiếp nàng mà biết nàng so sánh hẳn với gà, chó thì sẽ có dáng vẻ như thế nào nhỉ?

Nghĩ như vậy, A Kết nhìn không được nhìn ra phía ngoài.

Triệu Trầm đang vẩy nước rửa mặt, không biết vì sao lại quay đầu nhìn về phía nhà bếp.

Hình như hẳn nhìn thấy nàng đang nhìn hẳn, nhưng do nước đầy mặt, khiến mắt hẳn không nhìn thấy rõ ràng, lau xong mặt nhìn lại thì người đó đã chuyển chậu nước về phía bếp lò.

Triệu Trầm mỉm cười. Nàng thật đơn thuần, thiện lương, chỉ cần hẳn vĩnh viễn không để nàng biết Như nương là hẳn đưa đến, kẻ xấu kia cũng do hẳn sắp đặt thì hẳn chỉ cần thật lòng đối xử tốt với nàng, nàng sẽ từ từ thích hẳn.

Sau bữa cơm, Liễu thị dọn chén bát mang đi rửa, Lâm Hiền nói chuyện với Triệu Trầm, Lâm Trùng Cửu muốn ngồi nghe chuyện nhưng lại bị Liễu thị kêu đi.

"Bá phụ, gia phụ viết phong thư cho người." Trong phòng chỉ còn hai người, Triệu Trầm đưa bức thư do mình bắt chước nét chữ phụ thân mới có ra, về mặt có chút khàn trương.

Lâm Hiền cảm thấy bất ngờ, nhận thư, xem xong thì sắc mặt dần khó coi, cuối cùng là xanh mét.

Trong thư, ông thông gia nói hẳn rất vừa ý với việc hôn sự này nhưng mà việc buôn bán bận rộn nên không đi được, không thể đến gặp mặt Lâm Hiền, chỉ có thể bớt thời gian về một lần vào tháng 10 vì vậy muốn hai nhà quyết định hôn lễ vào ngày đó, để hẳn có thể nhận lấy của con dâu. Die nda nle q uuydo n Mặc dù lời nói tha thiết nhưng là một phụ thân mà hôn lễ của nhi tử lại là "Bớt thời giờ" trở về, mà còn chỉ trong nửa ngày thì hẳn có để hai mẹ con Triệu Trầm và Lâm gia vào trong mắt không?

Nếu không phải vì hài lòng với Triệu Trầm, Lâm Hiền cũng muốn từ hôn.

Nhìn ra hận ý trong mắt nhạc phụ, Triệu Trầm lập tức quỳ xuống, im lặng một lát mới cúi đầu nói: "Bá phụ, tình hình trong nhà Thừa Viễn con cũng đã nói qua, năm con 9 tuổi, phụ thân lấy vợ lẽ rồi suốt ngày ở bên người ta, mẫu thân đau lòng đành đến thôn trang khác để ở, phụ thân thì chỉ đến một hai lần trong năm, không quan tâm gì đến hai mẹ con con. Bá phụ, sản nghiệp nhà con do tổ tiên để lại cũng có thể nói là khá giả nhưng Thừa Viễn muốn tự tạo nên sản nghiệp riêng cho mình không muốn ở cùng với phụ thân, nên mong người đừng vì phụ thân mà thay đổi ý định, có được không? Thừa Viễn thật lòng với A Kết nên muốn bá phụ thông cảm cho Thừa Viễn một lần, gả A Kết cho con, con sẽ đối xử với nàng tốt hơn nữa, sẽ không để việc trong nhà làm nàng phiền lòng." Chuyện không thể bị lộ ra, phụ thân chỉ quay về một ngày nên đành đổ tội lên người để giải thích việc chậm trễ.

Lúc hẳn nói chuyện, ánh mắt lạnh lẽo do sự vô tình của phụ thân, sau đó lại là sợ hãi, sợ Lâm Hiền từ hôn.

Thật ra Lâm Hiền không hề giận Triệu Trầm. Nhớ đến việc thê tử mình cứ luôn thương xót cho Triệu phu nhân lại nghĩ đến việc Triệu Trầm 9 tuổi đã phải theo mẫu thân đến nông thôn sống mà còn muốn tự mình tạo dựng sự nghiệp, Lâm Hiền vừa đau xót vừa vui mừng. Con rể có chí lớn, nếu hắn muốn trở về giành lại sản nghiệp tổ tiên, muốn tranh đấu với những người bên kia thì Lâm Hiền sẽ không yên tâm khi gả nữ nhi đi, nhưng nếu con rể đã muốn tự mình làm nên thì hắn còn gì phải lo lắng đây?

"Được, vậy nghe theo phụ thân con, hôn sự diễn ra vào 18 tháng 10, dù sao hắn cũng là phụ thân con, A Kết vẫn phải cúi lạy hắn. Nhưng mà Thừa Viễn à, con nhất định phải nhớ kỹ những điều mình nói hôm nay, nếu tương lai con bội bạc với A Kết thì dù phải liều mạng ta cũng sẽ tính sổ với con." Sau khi suy nghĩ, Lâm Hiền nghiêm túc nói.

Triệu Trầm mừng rỡ, vội vàng cam đoan quyết không nuốt lời.

Lúc này Lâm Hiền mới dịu hân đứng lên.

Triệu Trầm nói: "Bá phụ, con đã xem qua hoàng lịch, 25 tháng này là ngày tốt, hạ sinh (đặt sinh lễ hỏi cưới) vào ngày đó có được không ạ"

Tháng 10 thành thân thì chỉ có thể tổ chức hạ sinh vào tháng này, Lâm Hiền vuốt cằm, nhìn Triệu Trầm, mở miệng nói: "Thừa Viễn à, điều kiện của nhà ta như thế nào con cũng rõ, đồ cưới đã được tính toán đâu ra đấy, khoảng 8 rương, sinh lễ bên nhà con cũng chỉ nên giống như các nhà trong thôn, đừng phô trương quá."

Năm trước, khi đính hôn với Mạnh Trọng Cảnh, hắn kêu người làm một cái tủ để bày biện trong phòng, nhưng mà điều này là vì xem xét tình hình Mạnh gia mới làm, nếu đưa đến Triệu gia thì đồ dùng của hạ nhân có khi còn tốt hơn, nên tủ đó chỉ nên để ở nhà mình mà dùng. Thực ra trong 8 rương đồ cưới cũng không cái gì lớn, hôm đám ngõ thì lễ của Triệu gia cũng đã 6 rương. Trong nhà còn không có đủ 100 lượng bạc, mà còn có một nữ nhi và một nhi tử nữa, Lâm Hiền cũng không muốn phùng má giả làm người mập (đại ý là không có gì nhưng lại làm ra vẻ, khoe khoang, phóng đại sự thật...), hắn mà kiếm thêm tiền bỏ vào thì Triệu gia cũng chẳng ưa.

Nhắc tới việc này, Triệu Trầm khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cười nói: "Bá phụ không cần phải băn khoăn về đồ cưới, trong thôn người ta gả nữ nhi thế nào thì người cứ chuẩn bị như thế, đừng vì Thừa Viễn mà mất công, có thể lấy được có thể lấy được có thể lấy được A Kết thì Thừa Viễn cũng đã thấy đủ rồi, nhưng nghi thức này con không coi trọng lắm. Về phần sinh lễ, bá phụ yên tâm, con sẽ không rêu rao."

Lâm Hiền vẫn chưa tin tưởng lắm, cứ luôn dặn hắn đừng tiêu pha.

Đến ngày hạ sinh, tận mắt nhìn thấy 64 rương sinh lễ mà Triệu gia đưa tới đã gần như bày khắp hết Tiền viện, người trong thôn đến chúc mừng còn không đủ chỗ đứng. Lâm Hiền vừa sợ vừa tức, đương nhiên không phải thực sự tức giận mà nhiều hơn là sự bất đắc dĩ liền gọi Triệu Trầm vào răn dạy: "Con thật là, ta đã nói với con như thế nào, con mang nhiều đồ tới như vậy làm gì?" Hơn nữa rương nào rương ấy đều được chất đầy, lằng la to lụ, đồ trang sức, bình phong, đồ sứ...tất cả vừa nhìn đã biết giá trị, ánh mắt người trong thôn như muốn giần hết cỡ, cứ nhìn chăm chăm, đừng nói đến việc đếm đâu là một hộp tiền lễ chưa ngân phiếu vạn lượng, hắn sợ đêm nay trộm sẽ đến nhà.

Triệu Trầm cười trấn an: "Bá phụ nói quá lời, mẹ con lúc đầu còn muốn chuẩn bị 128 rương, nhưng con nói với nàng những gì bá phụ nói, mẹ con liền bảo con đi hỏi thăm thì nghe nói có mấy nhà đưa sinh lễ là 64 rương nên liền làm theo bọn họ."

Lâm Hiền nhìn hắn, không biết nói gì hơn. Được rồi, so với 128 rương thì 64 rương đã là bót phóng túng rồi. (=.=)

Lâm Hiền quay người dẫn hắn đi giới thiệu với mọi người, Triệu Trầm mỉm cười theo sau, vô ý sờ cổ tay áo. Phụ thân cũng không biết hắn che giấu thân phận mình với Lâm gia nên lần trước, khi truyền tin cũng gửi cho hắn 2 vạn lượng ngân phiếu, 1 vạn lượng là tiền lễ, 5 ngàn lượng là để hắn mua sinh lễ, ngoài ra còn có 5 ngàn lượng là để hắn lên bồi thường cho A Kết vì không thể cưới nàng tại kinh thành. Triệu Trầm đã thương lượng với mẫu thân, mẫu thân đã đưa ra 5 ngàn lượng cho hắn để hắn bí mật đưa cho Lâm Hiền 2 vạn, không viết vào danh mục quà tặng, như vậy là rất rêu reo, về phần tiền lễ đã ghi là hắn đã giảm bớt rồi.

Lúc này, ở phòng lớn nhà Tây thì các nữ quyến có quan hệ gần gũi với Lâm gia đang ngồi.

A Kết mặc một bộ đồ đồ thắm đang ngồi ở đầu giường gần lò sưởi, trên mặt nàng được đánh một lớp son nhạt, nàng hơi cúi đầu, dưới ánh sáng lại càng quyến rũ hơn người, đẹp tựa như hoa Mẫu đơn.

Chu lão phu nhân cười lớn, nói nói: "Ngày hôm nay ta chỉ quay về xem nào nhiệt nhưng lại có thể nhìn thấy A Kết đẹp như vậy, hơn nữa cũng đã lâu rồi chưa thấy có việc gì lớn như thế này. Tốt, A Kết của chúng ta thật có phúc, tương lai khi gả đi đừng quên nói cô gia (con rể) chăm sóc việc buôn bán của gia đình di con nhé."

Một câu nói làm cho nhóm con dâu cười vang, vừa cảm kích vừa trêu ghẹo nói: "Lão phu nhân không cần lo lắng, nghe nói lần đầu tiên Triệu công tử nhìn thấy A Kết chính là ở Phẩm Lan Cư, như vậy Chu gia các người cũng được coi như là bà mối của hai người bọn họ, các người giúp hắn cưới được con dâu xinh đẹp như A Kết thế kia, hắn nịnh bợ các người còn không kịp, hơn nữa A Kết thích hoa lan, về sau chắc chắn hắn càng quan tâm hơn."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 36.2

Tiểu Liễu thị lập tức tỏ ra đáng về khó xử hỏi cháu gái: "A Kết, cái này di thật sự khó xử, con nói xem, sau này Thừa Viễn đến Phẩm Lan Cư, nếu được con thu tiền hán thì không thích hợp nhưng nếu không thu thì cháu gái bảo bối của chúng ta cũng gả cho hán chẳng lẽ còn muốn đưa hoa lan cho hán không công sao? Ai u không được, tặng cháu gái lại còn tặng hoa, chúng ta thật thiệt thòi mà."

Vốn dĩ A Kết đối với hôn sự này không vui mừng ngược ngùng lắm, nhưng khi nghe trêu ghẹo như vậy, nàng vẫn đỏ mặt.

Từ phòng cách vách truyền đến tiếng cười trong sáng hào phóng của Triệu Trầm, A Kết cũng có thể cảm nhận được việc hán rất thành thạo việc ở trước mặt mọi người, Người nọ nhìn qua tường cao ngạo lạnh lùng nhưng khi cùng người khác nói chuyện lại có đáng về khác hẳn. A Kết còn nhớ rõ lúc đầu mới biết được thì hán lạnh lùng, không quan tâm, chẳng giống như bây giờ, ở trước mặt người trong thôn cười nói.

Là vì liên quan đến nàng à?

Trước mặt khác, sau lưng khác, không biết hán là loại người gì.

Mấy ngày trước, A Kết rất bình tĩnh khi nghĩ về việc hôn nhân tương lai, thế nhưng giờ tự nhiên lại có chút khẩn trương, đến lúc nàng đến nhà hán, đến trong tay hán, hán có thay đổi thành đáng về khác hay không?

Rèm cửa bị đẩy ra mời những nữ quyến đến giúp đỡ đến ăn cơm.

A Kết thu hồi tinh thần, cùng các trưởng bối đến trước bàn ăn.

Náo nhiệt qua đi, Lâm gia cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Nhưng người trong viện vẫn còn rất nhiều.

Phòng ở Lâm gia rất nhiều, Lâm Trùng Cửu chơi ở nhà Tây, Triệu Trầm, Lâm Hiền và Chu Bồi đứng dưới mái hiên nói chuyện, Trần Bình chỉ huy những hạ nhân đến cùng chuyển sinh lễ vào trong phòng, đôi mắt dài nhỏ như chim ưng nhìn chăm chăm từng hạ nhân không để họ có cơ hội lấy đi bất cứ thứ gì, thiếu gia đã chuẩn bị sinh lễ đều là những thứ tốt, giá trị tương đương với 128 rương của nhà người ta. Ở trong phòng cũng có tâm phúc nhìn chăm chăm hạ nhân, sau khi chuyển đồ xong, Trần Bình lại kiểm tra từng rương một, đảm bảo không sai sót mới báo cáo lại với Triệu Trầm.

Triệu Trầm gật đầu: "Các người về thôn trang trước nói với phu nhân là tối nay ta sẽ trở về."

Trần Bình liền dẫn người đi.

Ba người Triệu Trầm đi vào nhà chính, qua một khoảng thời gian thì Chu Bồi phát hiện Triệu Trầm có chuyện muốn nói với Lâm Hiền nên thức thời cùng người nhà cáo từ.

Tiến bước bọn họ xong, Triệu Trầm mới đưa phong thư chứa 2 vạn lượng ngân phiếu cho vợ chồng Lâm Hiền.

"Đây là?" Lâm Hiền nhận lấy phong thư, mở ra liền thấy toàn ngân phiếu, đều mang giá trị ngàn lượng, Liễu thị cũng nhìn thấy, đầu óc như rơi vào sương mù: "Cái này, Thừa Viễn..."

Triệu Trầm cười giải thích giải thích: "Bá phụ bá mẫu, thật ra tiền lễ phải là 3 vạn lượng, nhưng nếu viết ở danh sách thì thật rêu rao nên 2 vạn này thành ra phải bí mật giao cho hai người, đây là ý của con và mẫu thân."

Lâm Hiền lập tức trả lại, thái độ kiên quyết: "Không được, thật sự nhiều lắm rồi, cái này con cảm về đi." Một vạn lượng thì cũng từng nghe nói qua, nhưng 3 vạn lượng, tự nhiên hán thấy không ổn, khuê nữ nhà mình không phải không đáng giá nhưng số tiền này hình như có vấn đề.

Liễu thị cũng suy nghĩ như trưởng phụ nên khuyên con rề giữ lại. Hai nhà trở thành thông gia, tiền lễ bao nhiêu là bấy nhiêu tâm ý, Triệu gia đưa đến nhiều như vậy, những người nông dân như họ không chịu được. Nếu không phải vì 1 vạn lượng kia đã để người trong thôn biết, nếu không họ cũng không muốn nhận, nói gì đến số tiền này.

Triệu Trầm nhìn hai người, cuối cùng nhìn trên người Liễu thị, có chút xấu hổ nói: "Bá phụ bá mẫu, thật ra, thật ra hai vạn này là tiền con muốn để dành, để nó trở thành tiền lễ là để đưa cho A Kết, muốn nàng giúp con giữ gìn, cũng làm nàng an tâm hơn. Hai người không biết, lần trước, lần trước con cảm thấy nàng hình như không hay lòng về chuyện hôn sự này, con đã thử hỏi nàng, nhưng nàng không nói thẳng ra, nhưng con biết nàng lo lắng việc con xuất thân khá giả sẽ tiêu tiền không biết tính toán. Giờ chúng con cũng sắp thành thân, bá phụ bá mẫu hãy thay con chuyển cho A Kết để nàng có thể hiểu được rằng con không phải loại người như vậy không phải loại người như vậy không phải loại người như vậy, để nàng an tâm gả cho con..."

Nói xong, khuôn mặt thiếu niên sau thời gian đã khôi phục lại sự trắng nõn như cũ nổi lên một chút hồng nhợt, lông mi thật dài che đi sự xấu hổ, không còn chút bình tĩnh ngày thường mà như một chàng ngốc.

Lâm Hiền nghe xong cũng thấy bất ngờ, tất cả tài sản của con rề lại giao cho nữ nhi giữ gìn chỉ bởi vì muốn làm nàng an tâm sao?

Liễu thị kinh ngạc rồi lại không nhận được mà mỉm cười, trong lòng vui mừng trào dâng. Lúc trước nàng cũng lo lắng con rề có tiền thì dễ bị người ta nhìn ngó hoặc thay lòng đổi dạ, giờ thì tốt lắm, còn chưa thành thân mà đã đưa tiền riêng đến giao cho nữ nhi, như vậy thể hiện rằng rất thích nữ nhi nhà mình.

Nếu con rẻ tốt như vậy mà vẫn chưa khiến nhạc mẫu yên tâm thì trên đời này sẽ chẳng có ai khiến nhạc mẫu yên tâm nữa.

Vì có lý do đó, Triệu Trầm nói thêm vài câu nữa thì Lâm Hiền cũng nhận tiền.

Tiến bước con rẻ, Liễu thị cầm ngân phiếu đến phòng ngủ ở nhà Tây.

Trong phòng, Lâm Trúc đang nhắc lại ngày nào nhiệt với trường tử, Liễu thị tìm cơ đuổi nàng ra ngoài rồi vui vẻ nhìn trường nữ.

"Nương, người có chuyện gì muốn nói với con sao?" Nhìn mẫu thân cười cổ quái, A Kết hoang mang, hỏi.

Lúc này nàng đã thay đồ, mặc một bộ áo quần ngày thường, tẩy luôn cả trang điểm, có chút trang nhã chứ không còn kiêu diễm như lúc này, nhưng vẫn rất đẹp. Đây là nữ nhi bảo bối của nàng, trong lòng Liễu thị tràn đầy tự hào, cúi gằm lên giường, ngồi xếp bằng bên cạnh nữ nhi, lấy ra phong thư từ trong lòng ngực đưa cho nàng, "A Kết nhìn xem đây là cái gì?"

Nhìn nàng tỏ ra như vậy, A Kết càng cảm thấy tò mò, cúi đầu, mở phong thư ra, nhìn thấy bao nhiêu ngân phiếu thì liền thả phong thư xuống, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Đây là tiền lễ hán đưa phải không?" Nàng Vừa mới nghe muội muội nói, khoảng có một vạn lượng. A Kết biết Triệu gia có tiền, so với nhà di còn nhiều hơn nhưng không nghĩ lại cho nhiều đến vậy, nhớ lại trước đó từng nghe mẫu thân nói năm đi xuất giá, Chu gia cho hai ngàn lượng tiền lễ thì cả nàng và muội muội đều giật mình.

Liễu thị cười, thanh âm thấp hơn, "Đúng là tiền lễ nhưng con đếm xem đó là bao nhiêu?"

A Kết buồn bực nhìn về phía mẫu thân, nàng không thích kiểm tra tiền bạc trang sức như muội muội, "Nương....."

"Tính đi, đến lúc thiếu thì lại nói là nương tham tiền lễ của con." Liễu thị cố ý trêu ghẹo nói.

A Kết rất bất đắc dĩ, đành phải lấy tiền trong phong thư ra đếm, tất cả đều là ngân phiếu ngàn lượng, tìm nàng đập càng nhanh, khi đếm đến tờ thứ 20 thì cuối cùng A Kết cũng không nhịn được, nhìn về mẫu thân tỏ vẻ kinh ngạc, Liễu thị cười, nhìn nàng, dùng ánh mắt bảo nàng cứ đếm đi, A Kết liền ngây dại, toàn bộ có đến 30 tờ, nàng hoàn toàn chuyện gì đang xảy ra, "Nương, sao lại nhiều thế này?" Một phần trong số này cũng đủ cho nàng tiêu cả đời.

Liễu thị ôm nữ nhi đang ngây ngẩn vào lòng, kể cho nàng nghe chuyện về Triệu Trầm.

Muốn nàng giữ tiền hộ hán sao?

Mặt A Kết nóng lên, người nọ, người nọ có da mặt thật dày, cái gì cũng dám nói trước mặt cha mẹ, chỉ là, ba vạn lượng...

Nhìn ra được sự luống cuống của nữ nhi, Liễu thị nắm lấy tay nàng, nói: "A Kết, con đừng nghĩ nhiều, Thừa Viễn đối xử tốt với con thì con nên đồng ý, dù sao thì sau khi thành thân, tiền của hán cũng thành tiền của con, hán chỉ là giao cho con trước mà thôi. Ta thật sự cảm thấy hán đối xử tốt với con, con hãy dùng hết tâm tư đối xử với hán, hán kiếm tiền nuôi gia đình, con giúp hán chăm sóc tốt trong nhà, hai người cùng tốt đẹp. Thật tốt quá. A Kết, nữ nhân nhà chúng ta đều tốt số, cha con rất tốt với ta, dưỡng con đối với di con cũng vậy, giờ đây Thừa Viễn nhìn qua cũng biết là người si tình, chúng ta đều hạnh phúc, phải không? Con không biết ngoài kia có bao nhiêu nữ nhân hãm mộ chúng ta đâu."

A Kết tựa vào đầu vai mẫu thân, không nói gì, trong lòng có chút bối rối nhưng không dám nói ra. Đây mới là trước hôn sự, Triệu Trầm đã đối xử với nàng rất tốt, nhưng nàng chưa từng giữ nhiều tiền như vậy, nàng có chút hoảng hốt, phụ thân cho nàng nhận tiền để nàng có thể yên tâm, vậy là, Triệu Trầm đã xem hai người như người một nhà sao?

Sau khi nhị nữ nhi trở lại, Liễu thị lại nhẹ nhàng dặn vài câu, rồi cầm ngân phiếu đã sắp lại đưa cho A Kết: "Đây, nương giao tất cả cho con, con hãy cẩn thận giữ gìn, đừng nói với người nào dù là muội muội con cũng đừng nói. Nhiều tiền như vậy nếu bị người ta biết thì sẽ bị kẻ trộm nhìn ngó. Ai, lúc trước còn lo hôn lễ làm quá sớm giờ ta lại mong con sớm ngày được gả đi, Triệu gia có nhiều hộ vệ sẽ không sợ mất trộm."

"Nương nói gì vậy...." A Kết đỏ mặt, làm nũng, nàng thà không có ngân phiếu chứ không muốn bị gả đi ngay tức khắc.

Liễu thị yêu thương sờ tóc nàng, ôm nàng một cái.

Làm sao lại nở lòng bỏ nàng chứ, đã nuôi lâu như vậy, ngày nào cũng gặp mặt, giờ bỗng nhiên lại thành người nhà người ta....

~

Tháng 10, thời tiết đã lạnh.

Trước khi đón dâu đến mọi người cần đến Triệu gia trải giường chiếu, Liễu thị muốn tìm người nào đó trong thôn giúp đỡ thì Tiểu Liễu thị đã sớm chuẩn bị xong.

Tìm được rồi, Lâm gia tất nhiên muốn mời mọi người trong nhà đến dùng cơm, Tiểu Liễu thị cũng đến còn dẫn theo một mama cùng hai nha hoàn đến.

A Kết biết mama kia, đó là người đắc lực nhất bên cạnh di, Tường mama, vẫn chưa đến 40 tuổi, mặt tròn, da trắng, khi cười lên rất dễ gần, trước đây khi tỷ muội A Kết đến Chu gia được nàng chăm sóc không ít. Còn hai tiểu nha hoàn thì cũng xấp xỉ tuổi với Lâm Trúc, tóc búi hai chỏm, hơi gầy, im lặng đứng sau Tường mama, rất nghe lời, đáng yêu...có thể nói là nhan sắc tầm trung,

Liều thị nói lên nghi ngờ của mọi người: "Đây là..."

Tiểu Liều thị liền cười nói: "Thờ Viển rất có tài, tương lai gia nghiệp chắc chắn càng lúc càng lớn, trong nhà chúng ta lại đơn giản nên A Kết vẫn còn khờ dại nếu bỗng nhiên gả đi thì có nhiều chuyện vẫn chưa biết nên sau này Tường mama sẽ đi theo A Kết để giúp đỡ nàng.

[code]dieendaanleequydom[/code] Còn hai nha hoàn này mới đến tháng trước, rất biết quy củ, A Kết cứ đặt tên cho các nàng, sau này các nàng là người của con. Đây là khế ước bán mình của họ, A Kết, con cầm đi, đừng khách khí, tương lai khi A Trúc gả đi ta vẫn sẽ chuẩn bị như vậy. Di không có nữ nhi nên vẫn xem các con như con ruột, giờ con gả đến cho nhà tốt, ta cũng an tâm."

Mắt A Kết đỏ lên, nàng nhìn Tường mama, vẫn từ chối: "Di, ta nhận 2 nha hoàn nhưng Tường mama thì nên theo người đi, người..."

Tiểu Liều thị ôm cháu gái vào lòng, trù mến nói: "Trong nhà di không có vấn đề gì, thì để người có năng lực như Tường mama bên cạnh ta chỉ là phí người tài, nên đi theo con đi, sau này nếu gặp chuyện phiền lòng thì hãy tâm sự với Tường mama, nàng cũng mong sao có việc để làm đó." Nói xong ngừng đầu hỏi Tường mama: "Đúng như vậy phải không?" Mắt sáng long lanh, tính tình hoạt bát, tính cách Lâm Trúc đúng là học theo di.

Tường mama là người ngày trước được Tiểu Liều thị cứu khi nàng đang cùng Chu Bồi đi chơi. Trước đây nàng đã làm cung nữ, ở trong cung mười năm, đến khi được ra khỏi cung về nhà thì lại bị huynh trưởng có lòng dạ ác độc bán cho lão nhân trong thôn để làm vợ kế, Tường mama không chịu, nửa đêm bỏ trốn. Khi phu thê Chu Bồi gặp nàng là lúc huynh trưởng của nàng đang túm nàng kéo về. Tiểu Liều thị không đành lòng nên đưa tiền mua lại nàng sau đó giữ lại bên cạnh.

Nghe lời Tiểu Liều thị nói, Tường mama liền xoa mặt giả vờ oán giận nói với A Kết: "Đại cô nương hãy nhận lấy ta đi, chắc chắn phu nhân không cần đến ta nên nuôi thành một người béo tốt thể này, ta đang muốn tìm việc gì làm để giảm cân đây, chứ để người ta nhìn ta béo lại bảo ta hết ăn lại nằm." Chu gia có ân cứu mạng với nàng, nàng cũng nhìn vị đại cô nương này lớn lên, cũng rất thương nàng ấy, nàng nguyện ý theo nàng ấy để che chở nàng ấy sống yên ổn.

A Kết mím môi, biết di đã quyết, đành phải nhận lấy khế ước bán mình của ba người, sau đó đặt tên cho hai nha hoàn là Lục Vân và Thúy Ngọc, đều là tên loài hoa lan.

Ba người Tường mama chính thức quỳ lạy chủ tử mới.

A Kết mỉm cười biểu hiện ý muốn các nàng đứng dậy. Tuy rằng nàng chưa từng có nha hoàn nhưng khi còn bé thường ở lại nhà di nên cũng hiểu sơ về cách chung sống với chủ tớ, giống như mưa dầm thấm đất chứ không phải hoàn toàn không biết gì.

Trước lễ rước dâu hai ngày thì phải trải giường chiếu, Tường mama dẫn theo Lục Vân và Thúy Ngọc theo mọi người đến Triệu gia trước rồi ở lại đó đợi khi A Kết gả đến.

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha, ngày 11 A Kết xuất giá, thật là ngày tốt, mọi người đừng nóng vội, đến Triệu Hồi Hồi là tân lang mà còn chưa gặp.....

Ngày vui mà mọi người không định tung hoa sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chương 37

Chạng vạng hôm trước ngày Triệu Trầm rước dâu, Triệu Duẩn Đình cuối cùng cũng trở về.

Ngựa không ngừng vó câu, hết ngày dài lại đêm thâu (ngựa chạy liên tục hết ngày đến đêm-mình thấy để nguyên có văn hơn), đi đường mệt nhọc.

Lúc này việc lớn ở kinh thành vẫn đang ở thời kỳ quyết định, giống như trước khi bão táp đến, nhìn bề ngoài có vẻ yên ổn nhưng thực ra bên trong sóng ngầm đang cuộn trào mãnh liệt, nếu không phải vừa lúc bên này có việc nên hẳn mới có cách đến đây chứ không thì chỉ sợ rằng hẳn không làm hết chức trách của người cha, không thể đến dự hôn lễ của con trai mình.

Nhưng Triệu Duẩn Đình vẫn không hiểu vì sao trưởng tử cứ muốn phải thành thân trong năm nay, sao không định hôn sự trong năm nay rồi sang năm làm hôn lễ lớn để đón vợ về vậy? Như vậy, Lâm gia cũng có mặt mũi. Còn như bây giờ, vì muốn giấu diếm nơi thê tử đang ẩn thân nên hẳn không dám nói với ai, vậy nên người ngoài không hề biết trưởng tử của lâm ăn Hầu phủ Duyên Bình thành hôn.

Nói thật, đối với mối hôn sự này, Triệu Duẩn Đình cũng không hài lòng lắm. Lúc đầu hẳn muốn trưởng tử tìm vợ xuất thân kém một chút nhưng sao lại chọn xuất thân thấp như vậy chứ, ít nhất thì cũng chọn thiên kim tiểu thư của quan viên ngũ phẩm trong kinh thành đi chứ, sao lại chọn nữ nhi nhà nông xuất thân thấp hèn vậy. Nhưng mà đại trưởng tử lại so sánh nàng với hoa lan, lại thêm tính tình cổ chấp, nên hẳn không thể nào không đồng ý được, để xem xét tình hình rồi tính tiếp. Nếu như đại trưởng tử chỉ là hứng thú nhất thời, tương lai thay đổi, muốn hưu thê lấy người khác thì hẳn cũng sẽ nghĩ biện pháp, bởi vì hẳn hiểu thế nào là bị cha mẹ bức bách nên đau khổ, nên không muốn quản chuyện của phu thê trưởng tử, cứ để trưởng tử tự mình quyết định vậy.

Sau khi được thê tử hầu hạ tắm rửa, Triệu Duẩn Đình cũng không đến thư phòng, mà ngồi dựa vào giường nhỏ truyền trường tử đến nói chuyện. Sau mấy ngày liên tục đi đường, hân cũng thật sự mệt mỏi nhưng ngày mai vẫn phải lên tỉnh thần uống rượu mừng, uống xong rượu mừng thì lập tức phải lên đường. Đây là trường tử của hân, chứ nếu là người khác thì hân chắc chắn sẽ không khổ như vậy.

"Lão gia, thiếu gia tới." Văn Mai nâng rèm cửa, cùng Triệu Trầm đi vào.

Triệu Duẩn Đình nghiêm túc quan sát trường tử, rốt cuộc vẫn còn trẻ, bình thường phải giả bộ bình tĩnh, nhưng ngày mai thú thê (cưới vợ đó a, đang suy nghĩ mình edit thuần việt quá có làm mấy bạn khó chịu không) thì đến khỏe mắt cũng mang theo sự vui vẻ. Nhớ lại mình năm đó, Triệu Duẩn Đình không tự chủ nhìn về phía cửa vào phòng trong, ánh mắt dịu dàng, nhẹ giọng hỏi: "Ngày mai trong nhà mời những khách nào?" Nhi tử này không nghe hân khuyên không nên làm ăn buôn bán vậy mà cũng biết quan hệ với quan viên địa phương, những người đó không biết Triệu Trầm chính là trường tử Hầu phủ Bình Duyên từ nhỏ được nuôi ở quê, hoặc nếu có từng thấy Triệu Trầm thì hân cũng đã rất cẩn thận nên sẽ không tiết lộ hành tung của hai mẫu tử. Tuy rằng sau khi Tần thị có con thì Quốc công phủ cũng buông lỏng đối với trường tử nhiều nhưng hân vẫn không dám mạo hiểm, đặc biệt là thê tử. Trước khi hoàn toàn xong việc, hân nhất định cố gắng nhẫn nhịn.

Triệu Trầm ngồi vào ghế, tùy ý đáp: "Đa số là những người có quan hệ làm ăn, không nhiều lắm và chắc cũng không biết người."

Nhìn hân thờ ơ, Triệu Duẩn Đình lại thêm thương xót: "Con cũng quá nóng lòng, sao không đợi đến sang năm rồi mở tiệc ở Hầu phủ, náo nhiệt hơn nhiều."

Triệu Trầm thật ra thì, nhìn đến khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi của nam nhân đang ngồi trên tháp, cuối cùng cũng nói thật: "Phụ thân, thật ra thì nhi tử cố ý chọn thời gian trước khi hồi kinh để thú nàng. Nhạc phụ nhạc mẫu không giống những người bên cạnh chúng ta, thật lòng thương yêu nữ nhi, nếu như tình huống phức tạp của nhà chúng ta thì chắc chắn sẽ không gả nữ nhi đi chịu khổ, cho nên hôn sự này ta đã dùng thiếp canh giả mà phụ thân đưa cho ta, cả nhà nhạc phụ bao gồm cả nàng đều không biết thân phận chân chính của chúng ta. Thế nên Ngày mai phụ thân không được để lộ ra, chỉ làm như người là một thương nhân để chiêu đãi người nhà họ Lâm là được." Ngày hôn lễ đó vợ chồng Lâm Hiền chắc chắn sẽ không đến, mà Chu Bội và Lâm Trùng Dương sẽ tổng giá (đưa dâu).

Gã đến nhà mình mà là chịu khổ ư?

Đôi lông mày của Triệu Duẩn Đình như muốn dương lên, trên mặt âm tình bất định, cuối cùng vẫn không thể đè nén lửa giận trong lòng xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm, quát: "Cái gì gọi là gã đến nhà chúng ta là đi chịu khổ? Ta đường đường là Hầu gia còn con là thê tử Hầu phủ, đề ý đến nữ nhi của bọn họ đã là cái phúc của bọn họ mà còn dám ghét bỏ? Ta phải..."

Triệu Trầm đứng dậy cười lạnh, trực tiếp cắt đứt hân: "Phụ thân, không phải tất cả mọi người đều muốn quyền thế, năm xưa thân phận người so với người ta thì đều hơn mà mẫu thân cũng không muốn gả cho người đầy thôi, con tin rằng người cũng rõ, có một số việc không phải chỉ dựa vào thân phận là được như ước muốn. Được rồi, trời không còn sớm, phụ thân đi đường vất vả nên nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai nhi tử sẽ mang nàng đến cúi lạy người."

"Đứng lại!"

Thấy hân sắp đi ra khỏi cửa, Triệu Duẩn Đình vội vàng hạ xuống sự tức giận trong lòng, cau mày hỏi: "Vây giấy hôn thú thì phải làm sao? Con dùng thân phận giả thú nàng, sau này thì làm sao để sửa lại? Nàng không thể gả đi hai lần được đúng không? Còn vị nhạc phụ thanh cao kia nữa, chẳng lẽ con vẫn còn chưa nói với hân sao?" Nói đến phần sau lại không nên được mà châm chọc.

Chuyện này đã được Triệu Trầm chuẩn bị từ trước, "Phụ thân yên tâm, con và Tri huyện nơi này cũng có thể xem như là có giao tình không tệ, hân đã để trống phần tên ta trong giấy hôn thú, sau này con sẽ viết lên thân phận chân chính của mình, cho nên A Kết bây giờ là con dâu danh chính ngôn thuận của Triệu gia, năm sau khi chúng ta trở về, phụ thân cứ bổ sung vào gia phả là được. Về việc nhạc phụ thì con cũng đã có biện pháp để cầu xin sự tha thứ." dfienddn lieqiudoon. Sao hân có thể để nàng là một người không danh không phận được chứ?

Hân nói xong liền đi, Triệu Duẩn Đình vẫn còn hướng về cửa với vẻ mặt ngạc nhiên.

Trường tử cũng thật chu đáo, tâm tư tính tế như thế so với khi hân từng ấy tuổi cũng không bằng, là bởi vì từ nhỏ đã phải chịu nhiều đau khổ phải không?

Thờ dài thờ ngắn một lúc, Triệu Duẩn Đình đóng cửa phòng, vào phòng trong.

Ninh thị đang xem quả ra mắt mà hân chuẩn bị cho con dâu, trâm cài đầu huyết cấp tử (máu bò câu đầy) quý giá, dưới ánh đèn lấp lánh, thấy hân mang về mặt khó chịu đi vào thì nhẹ giọng nói: "Phần này lễ cũng không nhẹ, so với ta chuẩn bị cũng tốt hơn, sau khi kính trà thì cho A Kết cái này đi."

Một năm cũng không gặp nhau nhiều, Triệu Duẩn Đình luôn quý trọng thời gian được ở cùng thê tử, ngồi lên giường, ôm lấy thê tử từ phía sau, cảm tựa vào vai nàng, nói: "Thừa Viễn không thể quang minh chính đại thú nàng đã là thiệt thòi cho nàng nên tặng lễ tốt một chút coi như bù lại." Nói xong nhưng trong lòng vẫn chưa vui vẻ, nên liền nhỏ giọng oán trách trường tử giấu giếm thân phận. Hân cũng suy nghĩ, dù không thể công bố ra nhưng sẽ cố gắng hạ thấp thân phận để nói với Lâm gia, nhưng không ngờ tiểu tử thái kia lại...

Nghĩ đến chuyện tốt mà nhi tử đã làm, lại nghe lời oán trách như vậy, Ninh thị không nhịn được mà nở nụ cười, thả trâm vào lại trong hộp, nói: "Hân vẫn chưa nói hết với người đấy. Thành thân là chuyện lớn mà người chỉ có thể trở về một lát nên phải có lý do rõ ràng, người nghĩ Thừa Viễn đã nói thế nào?" Không trải qua chuyện này nàng cũng không nghĩ nhi tử biết nói dối.

Ninh thị không để ý đến tay của hân, nhưng nói chuyện vẫn có chút đứt quãng.

"Lan Dung, nàng biết rằng Thừa Viễn vì muốn thú thê nên mới cố ý bôi nhọ ta phải không? Lòng ta từ trước đến nay đều ở đây, chưa từng rời xa..."

Triệu Duẩn Đình vẫn còn đắm chìm trong nụ cười mới vừa rồi của thê tử, nàng cũng với trường tử có sắp xếp thế nào cũng được, đó là hài tử của nàng và hân, ngày mai dù có đánh hân một quyền cũng chẳng sao.

Hân thôi, kéo chăn che kín thê tử, một lòng vì nàng xoa đi sự lạnh lẽo đầu đông.

Ninh thị cũng tùy ý hân.

Cũng đã sinh con cho hân rồi, cũng đã ngủ cùng nhau nhiều rồi, chuyện như vậy thì một lần hay hai lần cũng đâu khác gì nhau đâu chứ?

Nàng biết Triệu Duẩn Đình nói thật, kiêu ngạo của hân đã hòa vào trong xương, bị buộc bỏ vợ cưới người khác nên không cam lòng. Bởi vì sự kiêu ngạo này, đừng nói việc hân vẫn không bỏ được nàng, thì dù hân không thành thân, dù Tần thị sinh con, Triệu Duẩn Đình cũng không thể nào thích, cho nên Ninh thị hoàn toàn tin tưởng lời Triệu Duẩn Đình nói việc hân cho Tần thị hài tử chỉ là để đối phó với phủ Quốc công. Không phải người ép ta cưới con gái người sao. giờ ta đã cưới nàng cũng cho nàng một đứa con trai, người còn có gì không hài lòng ư?

Đối phó phủ Quốc công để cho bọn họ không có lý do gì để theo dõi hân nữa, khi đó hân mới có thể mới có thể yên tâm đến đây với họ, mới có thể nói chuyện trên triều. Phủ Quốc công tay nắm trọng quyền, không phải chỉ một lần muốn liên kết với hân, nhưng Triệu Duẩn Đình không muốn, hân muốn tự đi đường mình, phủ quốc công vì nữ nhi của mình nên không thể nhúng tay nhiều hơn vào chuyện của hân nữa.

Về việc Triệu Duẩn Đình có thật sự tốt với nàng không, chuyện cũng đã qua, Ninh thị cũng chẳng muốn tìm hiểu kỹ.

Nàng chỉ biết con trai của nàng là trưởng tử của Hầu phủ Duyên Bình, nàng không quan tâm danh phận chính thê, cũng sẽ không để người bên cạnh cướp đi những thứ thuộc về trưởng tử. Nàng chỉ biết việc nhi tử có thân phận trưởng tử của Hầu phủ mới có thể tiếp cận gần hơn với triều đình, mới có thể vì Ninh gia mà sửa lại ân sai, vì vậy, coi như vì nhi tử nàng cũng sẽ sống tốt cùng với Triệu Duẩn Đình, không đuổi hân ra ngoài cửa. Hân thù ư? Giữa nàng và Triệu Duẩn Đình cũng không hân là có thù hận, năm đó là do nam nhân kia không thể chống lại những cám dỗ. Là phủ Quốc công hãm hại người thân của nàng. Kể trước nàng không còn thù hận nhưng kể sau, Tần thị bởi vì Triệu Duẩn Đình mới hãm hại nàng thì nàng sẽ dùng Triệu Duẩn Đình để cho nàng ta biết thế nào là tự tạo nghiệt...

Hình như phát hiện nàng thất thần, Triệu Duẩn Đình bỗng gia tăng sức lực.

Ở trong bóng tối Ninh thị ôm lấy bà vai nam nhân, thuận theo hân.

Chỉ cần bảo vệ tốt tim của mình, dù chuyện gì xảy ra, nàng vẫn là nàng.

~

Lâm gia, Đêm khuya vắng người.

Ngày mai A Kết xuất giá, Liễu thị phải nàng một số điều mà tân nương cần biết, nhưng da mặt A Kết mỏng nên những chuyện như vậy Liễu thị cũng chỉ nói qua loa, nhiều khi mới bắt đầu nói thì không nói tiếp được.

Tiểu Liễu thị ngồi nghe bên cạnh cũng dần mất tính nhẫn nại, thế nên liền quay hướng nằm của cháu gái về phía mình, ghét bỏ Liễu thị mà nói: "Tỷ mau ngủ đi, để muội nói với A Kết." Nàng ngủ ở đầu giường, vì muốn dạy cho cháu gái biết những chuyện cần thiết trong cuộc sống nên nàng liền đến đây, đuổi Lâm Trúc đến nhà Tây ở cùng Lâm Trùng Cửu một đêm.

Liễu thị thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại dựng thẳng lỗ tai, muốn biết Tiểu Liễu thị nói gì.

A Kết rất lúng túng.

Thực ra nàng không biết hai người muốn nói gì với nàng, nhưng vừa rồi thấy mẫu thân lúng túng, người dù góc thế nào cũng hiểu, trên mặt liền đỏ, may mà trong phòng tối nên không ai biết.

Tiểu Liễu thị suy nghĩ cũng khá phóng khoáng, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài của A Kết, nói: "... A Kết à, đến lúc đó, con cứ nằm bình thường, hân làm gì thì con cứ phối hợp với hân là được. Nhưng mà con cũng không nên làm theo hoàn toàn, nếu đau thì phải nói ra, con nói ra hân mới thương tiếc con, nếu con không nói với hân, con sẽ phải là người chịu khổ, có biết không?"

Mặt A Kết đã nóng như giường lò mình đang nằm, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Con biết rồi, di đừng nói nữa, đi ngủ thôi..."

Liễu thị cũng nói: "Được rồi được rồi, nói xong thì cũng đi ngủ đi." Đừng nói nữ nhi, quang minh chính đại nói loại chuyện này như vậy cũng khiến nàng xấu hổ.

Tiểu Liễu thị rất khinh bỉ nàng, không để ý tới, đến gần cháu gái tiếp tục dạy nàng vài tiểu xảo, nói gì mà lần đầu của nữ nhân thật sự không thoải mái, nam nhân nếu kết thúc sớm thì càng tốt, nếu như Triệu Trầm có thể làm đi làm lại, thì A Kết có thể hôn hân. Hôn lỗ tai hân hoặc là cơ bụng gì đó, vân vân, cuối cùng A Kết chui đầu vào chăn, kiên quyết không nghe tiếp.

Tiểu Liễu thị cười nàng da mặt mỏng, lại bị Liễu thị thúc giục đi ngủ.

Một lần nữa trong phòng lại yên tĩnh, về việc ba người có thực sự ngủ không thì chỉ có các nàng biết.

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng thì Lâm gia đã náo nhiệt.

Trong nhà, người đến người đi, A Kết hoa hết cả mắt, đành để người bên cạnh nói gì thì làm theo, tục chải tóc rồi thì là mang giá y mang mũ phượng, bụng đói đến mức kêu vang mà chỉ được ăn một chén canh hạt sen nhỏ thì lại bị phủ khăn voan lên đầu. Dường như cũng không lâu lắm thì bên ngoài vang lên tiếng người đến, trong tiếng pháo còn xen lẫn tiếng sáo, tiếng trống và còn tiếng trẻ con chơi đùa.

A Kết không nhìn được mà nắm chặt tay,

Bất chợt, bên ngoài yên tĩnh mà náo nhiệt lại đến trước cửa phòng. A Kết ngồi ở giường, chỉ có thể nhìn thấy một khoảng nhỏ dưới lớp khăn voan, nghe thấy tiếng treu cọt của đệ đệ muội muội với người ngoài cửa, tiếng cười của Triệu Trầm thỉnh thoảng lại truyền đến. A Kết lặng lẽ nắm chặt ống tay áo, muốn hán chậm chậm rồi mới vào.

Lâm Trúc nhìn tỷ tỷ một lát rồi cười hỏi vấn đề cuối cùng: "Triệu đại ca, huynh thử nói xem lần đầu huynh gặp tỷ tỷ của ta thì nàng đang mặc áo màu gì, nếu nói đúng thì muội mới gọi huynh là tỷ phu (anh rể đó a), mới cho huynh vào đưa tỷ tỷ đi."

Trong lòng A Kết khẽ rung động.

Lần đầu tiên nhìn thấy, hán đang cười ngửa đi ngang qua nàng, chắc là không nhìn thấy nàng, nếu nói lần đầu tiên gặp nàng ở Phẩm Lan Cư thì ngày đó nàng mặc đồ màu gì nhỉ?

Ngày đến bản thân A Kết cũng không có ấn tượng.

Nhưng rất nhanh nàng đã nghe thấy âm thanh nhẹ như gió xuân của nam nhân: "Hôm đó nàng dắt Tiểu Cửu đi trên đường mặc quần trắng áo hồng phấn (cv là phấn sam, nên ta chém)."

A Kết hoàn toàn ngây người, hán đang cười ngửa đi, chỉ ngang qua mà thôi, sao có thể để ý đến nàng được?

Lâm Trúc cũng không biết chuyện này, vừa muốn hỏi thử tỷ tỷ thì Lâm Trùng Cửu đã nhanh miệng hô: "Tỷ phu nói đúng, mau để huynh ấy vào đi!"

Lâm Trúc thực sự không biết nói sao với đệ đệ, liền cười, mở cửa

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 37.2

Triệu Trầm mặc một bộ hi bào (áo cưới của nam đấy) màu đỏ thẫm đứng ở trước cửa, dung mạo tân lang dưới mũ tựa như ngọc, mắt phượng sáng như sao. Hán cười, sờ sờ đầu tiểu cửu từ (em vợ) dù đang đi theo cũng không nén được hưng phấn, nhấc chân nhảy vào phòng.

Tân nương của hán mặc một bộ giá y cũng màu đỏ thẫm ngồi ở đầu giường, bên mép khăn voan Lưu Tô nhẹ nhàng rung động.

Kể từ mùa thu, sau khi hết bận, đã một tháng hán không nhìn thấy nàng.

Chưa tới một canh giờ nữa, nàng sẽ ngồi ở trong tân phòng hán đã vì nàng mà chuẩn bị.

Thực hiện xong lễ tiết, hai người đi đến phòng lớn từ biệt phu thê Lâm Hiền.

Hai người vừa vào nhà, Liễu thị mắt liền đỏ, bình thường đều luôn nhìn con rể hài lòng, hôm nay lại không như vậy nữa, chỉ nhìn chăm chăm khuôn mặt bị khăn voan che đi của trưởng nữ.

Thấy cảnh sinh tình, trong lòng Lâm Hiền cũng thật xúc động. Hán nghĩ tới thời điểm mình cưới thê tử. Lưu luyến nàng trong phòng hoa chúc. Sau khi cưới không lâu thê tử có thai, hai phu thê liền liên tục mấy tháng tương tượng xem hài tử là nam hay nữ, hào hứng đặt tên. Ngày thê tử sinh, hán ở ngoài cửa đi tới đi lui, trong lòng thất thượng bát hạ (bất ổn), sau đó hán liền nhìn thấy hài tử đầu lòng của mình. Là một nữ nhi, hán vắt hết óc suy nghĩ cho trưởng nữ nhiều tên hay, nhưng khi đó thê tử thích ăn kết tử (quả cam đỏ nha) nhất, lại không muốn hán làm ra vẻ nho nhac khiến cho người trong thôn khi nghe sẽ buồn cười, liền đặt nữ danh "A Kết", đã thế còn vì tên nàng không giống Xuân Lan Thu Mai đây tầm thường mà đặc chí...

Chớp mắt một cái, Kết từ nhà hán chín, bị người hái đi.

"A Kết, sau khi gả đi, con phải hiếu thuận với cha mẹ chồng, chăm sóc tướng công, cũng nên sớm vì Triệu gia mà khai chi tán diệp... Thừa Viễn, hôm nay ta đem A Kết gả cho con, con nhất định phải đối xử tốt với nàng, nhớ câu nói lúc con cầu hôn, đừng để nàng chịu bất kì uất ức nào." Chuẩn bị rất nhiều thứ để nói, cuối cùng chỉ nói ra câu này.

Bên người có động tĩnh, Triệu Trầm nghiêng đầu, nhìn thấy tân nương của hán có ý cúi thấp đầu, nước mắt từ khăn voan rơi xuống, rơi trên mặt đất làm

uớt nền nhà màu xanh, nước mắt khe rơi, dần dần không nên được tiếng khóc sụt sùi. Triệu Trầm mặc dù từ sớm đã quyết định sẽ đối tốt với nàng cả đời, nhưng lúc này mới là lần đầu tiên sinh ra ý thức trách nhiệm, không phải là đối với nàng, mà là đối với phụ mẫu của nàng.

Hắn vô cùng trịnh trọng khom mình hành lễ với nhạc phụ nhạc mẫu: "Nhạc phụ, nhạc mẫu yên tâm, mỗi câu nói Thừa Viễn đã nói ra đều thật lòng, cả đời ghi nhớ."

Con rể dù đã dùng tính mạng thề, Lâm Hiền cũng không thể nào yên tâm, nhưng mà dù không yên lòng thì cũng đâu làm gì được?

Hắn từ trên ghế đứng lên, công trưởng nữ đang khóc thành tiếng, đưa nàng lên kiệu hoa.

A Kết nằm trên người phụ thân, khóc không ngừng, giá như cứ đi mãi không đến cửa thì tốt, nhưng rồi cái gì cũng có lúc phải kết thúc, trong tiếng reo hò náo nhiệt của mọi người, nàng được phụ thân vững vàng đặt ở bên trong kiệu, nói mấy câu dặn dò nhen ngào, phụ thân đi, màn kiệu rơi xuống, bao bọc trong màu đỏ của sự vui mừng chỉ còn lại có nàng. Bên ngoài hi hi bà lại nói mấy tiếng Cát Tường, cười nói với nàng: "Cô dâu ngồi vững vàng, chúng ta khỏi kiệu!"

A Kết một tay nắm chặt góc khăn tay, một tay đỡ kiệu.

Sau khi lay động nhẹ, cỗ kiệu bị người nâng lên.

Trong tiếng trống và sáo rộn ràng, nước mắt A Kết ngừng rơi, sau khi bình phục, cúi đầu nhìn giá y trên người, đau buồn khi rời nhà bị thay thế bởi sự thấp thòm lo âu.

Hôm qua còn là nữ nhi của Lâm gia, hôm nay đã trở thành con dâu của Triệu gia, từ nay về sau, nàng là thê tử của Triệu Trầm.

~

Bên ngoài Triệu gia trang lúc này là một không khí vui sướng.

Triệu Trầm mời bao nhiêu người cùng buôn bán, còn mời thêm người trong thôn đến ăn tiệc, thật là náo nhiệt.

Trong nhà chính, Triệu Duẩn Đình cùng Ninh thị ngồi sòng vai, chờ người tới bái thiên địa.

Nhìn trang phục của thê tử, Triệu Duẩn Đình chợt nảy sinh lòng áy náy, lại cảm thấy may mắn khi con trai lớn đã thành hôn. Nữ nhi Ninh gia Ninh Lan Dung đã "Bệnh qua đời", được triều đình chiếu phong nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, hôm nay hắn có thể đưa nàng về Hầu phủ, thì ngay cả việc lên lút đưa nàng ra ngoài đi lại, nếu bị người quen nhìn thấy mà dùng lý do là diện mạo tương tự để nói cho qua chuyện lại không thể thú nàng một lần nữa, không thể chính thức cho nàng lộ diện, không thể công khai coi rẻ hoàng uy.

Hắn có lỗi với nàng, nhưng hắn có biện pháp gì? Huru thê, hắt trên người nàng một bát nước dơ, phá hủy danh tiếng nàng thì hắn không làm được, hòa ly, hắn cũng không làm được, nàng là thê tử mà hắn dùng trăm phương ngàn kế mới cưới về, dù cho phủ Quốc công lên lút giao nữ nhi cho hắn, hắn cũng muốn nàng ta phải quý lạy bài vị của nàng.

Chờ xem, năm sau, khi phủ Quốc công thua, hắn liền bỏ Tần thị, không bao giờ ... thú thêm ai, giao cho nàng xử lý chuyện trong Hầu phủ, nàng vẫn là nữ chủ nhân Hầu phủ, mà danh phận, tới bây giờ nàng vẫn là thê tử của hắn, chẳng qua là không xuất đầu lộ diện thôi. Thật may là nàng chưa bao giờ so đo những thứ kia, dù hắn làm cái gì, nàng đều không so đo...

Triệu Duẩn Đình yên lặng thu hồi tầm mắt.

Nếu như không có phủ Quốc công thì hắn có thể đã đợi được hoa nở hay không?

Đáng tiếc là không có nếu như, cuối cùng cũng là hắn có lỗi với nàng.

~

Ngoài cửa Triệu gia.

Kiệu hoa hạ xuống, lòng A Kết lúc đó cũng nhảy lên, nắm hồng trù trong tay, một đầu khác để nam nhân dắt, từng bước từng bước đi vào trong.

Triệu gia, đây là lần đầu tiên nàng tới.

Muội muội nói, phong cảnh xung quanh Triệu gia rất tốt, hữu sơn hữu thủy(có núi có sông), trong sân Triệu gia trồng các loại hoa lan, trong phòng khách còn có những danh phẩm hoa lan khó có, còn nữa, hậu viện Triệu gia một cây ngô đồng xanh biếc, cao vút như đắp lên.

Lần trước nàng còn giả bộ bệnh để tránh hắn, hôm nay lại gả tới đây.

Trong lúc miên man suy nghĩ, nam nhân bên cạnh dừng lại, tầm mắt A Kết từ trên đôi giày đen của hắn thu lại, nhìn dưới chân.

Bái thiên địa, bái cao đường, phu thê giao bái.(cái này ai xem phim đều hiểu hết phải không?)

Nàng quay sang phía hắn, mũ phượng trên đầu nặng trĩu, chỉ phải cẩn thận từ từ cúi xuống, sau lần cúi đầu này, nàng liền trở thành thê tử của hắn.

Trong tiếng chúc mừng, nàng theo hắn đi tới tân phòng. Sắp phải gặp mặt, đột nhiên A Kết khản trương, không biết nên đối mặt thế nào với Triệu Trầm. Nàng đã từng lần lượt cự tuyệt việc gả cho hắn, nhưng vẫn bị hắn cưới về, hiện tại đã đến nhà hắn, hắn không cần giả bộ, có thể cười nhạo nàng, châm chọc nàng hay không? A Kết còn nhớ rõ ánh mắt châm chọc của Triệu Trầm, cao cao tại thượng, không tha thứ cho kẻ không vâng lời.

Hồng trù trong tay chợt căng lên, người bên cạnh không nhìn ra, nhưng Triệu Trầm lại cảm nhận được, hắn nhìn sang phía A Kết, nàng đang khản trương?

Hắn bắt động thanh sắc(bình tĩnh) nhưng bước nhanh hơn, hắn chờ đợi ngày này lâu như vậy, hắn muốn thấy nàng sớm một chút.

Vào tân phòng, A Kết được hi nương đỡ ngồi xuống giường, sau đó nghe hi nương nói mấy câu Cát Tường. A kết khản trương không biết phải làm gì, tay giấu ở trong tay áo âm thầm nắm chặt, nhìn khoảng hẹp phía dưới khăn voan tìm nam nhân mang hi bảo. Hắn ở gần như vậy, nàng thậm chí có thể nghe được tiếng ma sát của tay áo và áo của hắn khi hắn cầm cân đòn (gây nhắc khăn voan), đang nghe thì khăn voan trên đỉnh đầu đã được nhắc lên, trước mắt sáng lên...

Theo bản năng, A Kết nhắm mắt lại.

Xung quanh an tĩnh, dường như những phụ nhân mới vừa rồi còn vây ở trong phòng cũng không thấy. Trong sự yên tĩnh như vậy, một cái chớp mắt cũng trở nên thật dài, mắt A Kết run rẩy, từ từ mở ra, bởi vì vừa mở mắt thì liền nhìn thấy nam nhân đang đứng, nàng không tự chủ được ngửa đầu nhìn hắn. Nam nhân thân cao, mới nhìn đến lồng ngực nàng liền không có dũng khí, liền vội nhắm mắt, cũng không dám nhìn nữa, ai cũng không dám nhìn, chỉ nhìn tay của mình.

Nàng không dám, nhưng Triệu Trầm lại nhìn ngây người.

Mũ phượng, khăn quàng vai, trang phục diễm lệ khiến nàng như tiên nữ hạ phàm, mắt như sóng nước, mặt như Phù Dung nở, mi mắt nhẹ nhàng rung động, giống như đang lướt nhẹ qua tim hắn. Hắn muốn nhìn ánh mắt của nàng, muốn nhìn rõ nàng đang suy nghĩ gì, nhưng lá gan nàng quá nhỏ, còn chưa nhìn mặt hắn thì đã cúi xuống. Da mặt mỏng như vậy, may mắn là gả hắn, nếu không buổi tối động phòng thì nếu ngày kẻ mới phát hiện tướng công xấu xí vô cùng, chẳng phải sẽ thất vọng khổ sở hay sao?

Triệu Trầm cười cười, nghiêng người đưa đòn cân đưa cho hi nương, ý bảo nàng tiếp tục.

Nên uống rượu hợp cần.

Triệu Trầm ngồi xuống bên người A Kết, hi nương cười nâng hai ly rượu đi tới bên cạnh hai người, Triệu Trầm lấy trước một chén, mong đợi nhìn về phía A Kết.

A Kết có thể cảm nhận được hắn nhìn chăm chú, nhưng lúc này, nàng cũng không thể tránh.

Nàng cầm lên ly rượu hồng của mình, ống tay áo là màu hồng, màu son trên móng tay cũng là hồng, bên ngoài ly rượu cũng là màu hồng, lúc nàng đưa tay lấy, ánh mắt của nam nhân cũng theo tay nàng di chuyển. A Kết mím môi, trong sự thúc giục của hi nương, quay về phía nam nhân kia. Nàng vẫn không dám nhìn hắn, chờ đến khi hắn trước giờ tay lên, nàng cũng khẽ cúi đầu giờ lên, vòng tay qua tay hắn, hai người cùng màu tay áo, hoàn toàn tự nhiên. Mi mắt A Kết càng rung động nhiều hơn, nửa người trên nghiêng đi uống rượu, tay hắn cao, nàng không thể không ngẩng đầu lên, khi ngẩng lên bất ngờ nhìn vào đôi mắt phượng của nam nhân kia. Hắn giống như đã biết trước nàng sẽ nhìn hắn, vẫn kiên nhẫn chờ nàng, mặt tràn chỉ có nhu tình như nước, làm cho nàng xấu hổ.

A Kết lập tức nhắm mắt, không dám nhìn hắn.

Rượu Nữ nhi hồng màu hồng phách chảy vào trong miệng, hương rượu vẫn còn lưu lại, A Kết chưa từng uống rượu, chẳng lẽ cảm giác hỗn loạn ở trong đầu lúc này là say sao?

"Chờ ta trở lại."

Lúc A Kết chuẩn bị rút tay về, nam nhân nói nhẹ bên tai nàng, nhưng hơi thở kia lại mang đến rung động xa lạ, những gì hắn nói làm nàng hoang mang. A Kết không nhìn được nhìn về phía hắn, nam nhân lại tiêu sái đứng dậy đem ly rượu đặt trên khay, sải bước đến trước cửa, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 38.1

Triệu Trầm quay lại tiền viện mời rượu, trong phòng, hi nương đã cùng các phụ nhân lúc trước đến trên chốc tân lang tân nương cũng lui ra ngoài.

A Kết thờ phào nhẹ nhõm.

Tường mama cười giúp nàng gỡ xuống mũ phượng đang đè nặng cổ nàng, "Nãi nãi(mợ chủ) tắm một chút đi, xóa hết trang điểm, đổi bộ áo quần khác cho thoải mái."

A Kết gạt đầu một cái, nhìn sang Lục Vân đang bưng khay đồ, còn Thúy Ngọc đang bưng chậu nước đặt lên khay cũng đang mỉm cười nhìn nàng.

Đến bây giờ A Kết vẫn có cảm giác mình đang mơ, thế mà nàng lại giống như di, có người hầu hạ.

Trang sức trên đầu quá nhiều, lúc Tường mama giúp nàng lấy xuống, A Kết liền yên lặng quan sát gian phòng này.

Tân phòng thật ra cũng chính là gian phòng của Triệu Trầm, là nơi hấn bắt đầu cuộc sống thường ngày. Phía nam là chiếc giường rộng rãi, lúc này cửa sổ đang mở ra, ánh mặt trời chiếu vào căn phòng sáng trưng giúp cho những trống trải có chút trang nghiêm trở nên ấm áp hơn. Trên giường trải mấy lớp chăn cưới mà nàng mang tới, chăn đỏ thẫm thêu long phượng trình tường (Long Phượng Trình Tường: Là một trong những hoa văn cát tường truyền thống của Trung Quốc. Trên bức tranh, long và phượng, mỗi con chiếm một nửa. Long là long đang bay lên trời, há miệng quay đầu về phía phượng, Phượng là phượng đang bay lượn, giương cánh xòe rộng, đưa mắt nhìn long, mang ý nghĩa cát tường, hòa hợp), A Kết không dám nhìn lâu, ánh mắt dời về nơi khác.

Trên tường treo tranh chữ về hoa lan, trên bàn trà tròn cũng bày chậu Kiến Lan, ngay cả trên bình phong (màn che) cũng thêu hoa văn hoa lan.

Tường mama vẫn chú ý nàng, thấy A Kết nhìn về phía những thứ có bóng dáng của hoa lan kia mà thần thờ, cười nói: "Tân phòng đều do thiếu gia tự mình bố trí, biết nãi nãi thích hoa lan đây mà, thật là lừa đảo mà."

A Kết cúi đầu không nói, thu thập xong mới xuất hiện đứng dậy đi rửa mặt thay một bộ đồ đơn giản, lần này do Lục Vân giúp đỡ.

"Lục Vân khéo tay, sau này liền để cho nàng chải đầu cho nãi nãi có được không?" Tường mama đứng một bên giải thích. Hai nha hoàn này đều do nàng dạy dỗ, Lục Vân tính tình trầm ổn, chừng chặc, thích hợp ở trong phòng phục vụ chủ tử, Thúy Ngọc trời sinh là khuôn mặt tươi cười, người cũng cơ trí linh hoạt, sau này nàng sẽ có nhiệm vụ ra ngoài hỏi thăm tin tức.

A Kết đối với 2 nha hoàn cũng chưa quen lắm nhưng nàng tin tưởng Tường mama, liền cười với Lục Vân.

Nàng dung mạo dịu dàng khiến sự thấp thỏm của Lục Vân khi đối mặt với chủ tử mới cũng vui bớt, vừa chải đầu cho nàng vừa hỏi: "Nãi nãi muốn làm kiểu gì?" Cũng giới thiệu một số kiểu tóc của phụ nhân để A Kết chọn, tránh trường hợp khiến A Kết lúng túng vì không biết.

A Kết có thể cảm nhận được sự tinh tế của nàng, suy nghĩ một chút, "Làm kiểu đơn giản chút đi, cài cây trâm là được, không cần quá."

Mấy đêm nay A Kết đã suy nghĩ, gả đến Triệu gia phú quý thế này, việc mặc quần áo nhất định là có nhất định là có quy củ tương ứng, nhất định khi ra cửa gặp khách nàng phải ăn mặc phù hợp với thân phận Thiếu nãi nãi Triệu gia, nhưng bình thường khi ở trong phòng thì đơn giản một chút, nhiều lắm là cài trâm cài tóc có chất lượng cao hơn thôi. Nàng ngoài hai năm học sách thi so với các nữ nhi nhà nông khác cũng không có sự khác biệt quá lớn, cho dù nàng có cố gắng giả vờ đi nữa thì cũng không thể giả vờ khí chất trời sinh của các tiểu thư danh gia vọng tộc được. A Kết cũng không muốn phải sống mệt mỏi như vậy, nàng chính là người như vậy, vốn dĩ Triệu Trầm không nên cưới, nên nếu cuối cùng hấn bỏ nàng vì nàng không không phóng khoáng thì nàng cũng không có biện pháp, tóm lại nàng không thể nào vì hấn mà biến thành một người khác một người khác.

Lục Vân cười, khen: "Nãi nãi ngày thường cũng đã rất xinh đẹp, trang điểm thế nào cũng dễ nhìn cả." Hai tay linh hoạt, rất nhanh đã giúp A Kết vấn một búi tóc nghiêng, dùng trâm bạch ngọc để cố định lại.

A Kết rất thích, định đứng lên thì Tường mama cài thêm lên tóc nàng một bông lan màu hồng, "Cô nương xinh đẹp cũng phải ăn mặc tỉ mỉ, một là dệt hoa trên gấm, thứ hai nữ tử làm đẹp để người ta ngắm, lát nữa thiếu gia khi vào cửa liền nhìn thấy tâm tư của nãi nãi thì cái gì cũng không cần phải nói, trong lòng đều nghe theo, nãi nãi nói có đúng hay không?" Tiểu Liễu thị từng nhắc nhở nàng, đại cô nương đối với Triệu Trầm có chút mâu thuẫn, nhưng đã thành thân nên cùng nhau sống tốt. Triệu gia như vậy, hai năm đầu thiếu gia có thể vì mới mẻ nhất thời mà tìm mọi cách nghe theo đại cô nương, nhưng thời gian dài thì sẽ nhìn chán, nếu đại cô nương không thay đổi thì chẳng phải đã tự tay người đẩy ra bên ngoài sao?

A Kết nhìn trong gương, định lấy hoa lan xuống, nàng đối với Triệu Trầm không hề có ý muốn lấy lòng, trước đây từng cự tuyệt hấn nhiều lần, hôm nay mới vừa gả tới đây liền có ý ăn mặc trang điểm lộ liễu, thì những cự tuyệt trước đó không phải sẽ trở thành khẩu thị tâm phi muốn ngênh còn cự sao? Ngày đó, ở thư phòng, hấn đã từng nói vậy với nàng.

Chẳng qua là tay nàng vừa đưa lên một nửa liền bị Tường mama kéo lại, bà dùng ánh mắt từ ái nàng: "Đại cô nương nghe mama đi, mama cũng là vì tốt cho người."

Nàng dùng xưng hô cũ khiến lòng A Kết mềm nhũn, cuối cùng nhắm mắt đồng ý.

Tường mama nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, cười, đưa nàng ra ngồi ngoài sạp ở phòng ngoài, nói với Thúy Ngọc: "Đi gọi Cẩm Thu, Cẩm Mặc đến đây chào Thiếu nãi nãi."

A Kết lộ ra vẻ khó hiểu, nụ cười của Tường mama vẫn không thay đổi: "Cẩm Thu và Cẩm Mặc là hai nha hoàn hầu hạ thiếu gia hằng ngày, năm thiếu gia mười bốn tuổi thì vào phủ, cũng được xem như lão nhân trong phủ, một lát nữa nãi nãi nhớ cho các nàng phần thưởng." Các nàng tới đây trước, đã tìm hiểu rõ ràng chuyện trong viện thiếu gia, ngoại trừ một số tiểu nha hoàn thô sử (nha hoàn làm việc nặng) thì có thể ở bên cạnh Hậu thiếu gia chỉ có Cẩm

Thư và Cẩm Mặc. Cẩm Thư nhìn thành thật, an phận, còn Cẩm Mặc cũng bị thiếu gia phạt không cho vào nội thất, nhất định là đã từng phạm lỗi gì đó nhưng chưa đến nỗi bị đuổi khỏi phủ. Hai người rút cuộc như thế nào, nàng vẫn đang quan sát, vài ngày sau nếu ai muốn làm gì không đúng đắn, thì không cần đến đại cô nương ra tay.

Nha hoàn thiếp thân?

Tâm trạng khẩn trương của A Kết vì những lời mà nam nhân bỏ lại trước khi đi liền bình tĩnh lại.

Dù cho hần thường ngày tuần dật làm cho người ta rung động thì sao? Cũng vẫn chỉ là thiếu gia, từ nhỏ đã được bọn nha hoàn hầu hạ rửa mặt thay quần áo. Vì sao A Kết không muốn gả cho công tử nhà giàu, là bởi vì nàng không muốn để cho nữ nhân khác phục vụ trượng phu của mình. Nếu như nàng thích một người thì sao có thể để hần có thêm người nào bên cạnh? Tất nhiên, người ta là thiếu gia, thiếu gia sai bảo nha hoàn là thiên kinh địa nghĩa(chuyện đương nhiên), cho nên đến bây giờ A Kết vẫn muốn gả cho một nam nhân nhà nông, không không có tiền nuôi nha hoàn.

Đáng tiếc, nàng lại gả cho thiếu gia.

Chịu đựng thôi, dù gì thì hần cũng không có nha hoàn thông phòng, so với những công tử bình thường khác cũng tốt hơn nhiều rồi.

Màn cửa bị đẩy ra, A Kết nhìn sang đó.

Vì là ngày vui nên bốn đại nha hoàn đều mặc cùng một màu, tất cả đều là áo hồng đào phối với váy xanh biếc, chỉ có điều phía trên có thêu những hoa văn khác nhau để phân biệt. Cẩm Thư từ lúc vào phòng chưa từng nhìn lên, trực tiếp đến trước mặt A Kết quỳ xuống dập đầu, Cẩm Mặc thì liếc nhanh A Kết rồi sau khi thoáng giật mình thì cũng theo quy củ mà quỳ xuống, nói họ tên.

A Kết có chút không quen.

Lục Vân và Thúy Ngọc là đi đưa đến cho nàng, lúc đó chưa từng gặp qua nhưng nàng không hề cảm thấy quá xa lạ, còn hai người này cũng là lần đầu gặp đã quỳ xuống trước mặt nàng. Nàng nhìn Tường mama, Tường mama nhìn nàng với ánh mắt khích lệ, A Kết không thể làm gì hơn, đành dè xuống cảm giác không tự nhiên khi lần đầu làm chủ mẫu, cười khen các nàng vài câu rồi gọi Lục Vân phát cho mỗi người một bao lì xì: "Các ngươi là người phục vụ bên cạnh thiếu gia, sau này cứ tiếp tục phục vụ Hậu thiếu gia đi." Nha hoàn của hần, nàng không quản gì nhiều.

Khỏe miệng Cẩm Mặc hơi vênh lên, còn Cẩm Thư thì nhẹ nhàng nói cảm ơn: "Toàn bộ đều nghe nãi nãi quyết định."

A Kết nhìn Cẩm Mặc nhiều hơn một chút rồi cho các nàng rời đi gian sau, Thúy Ngọc cười hi hi đi theo, ở gian ngoài chỉ còn lại Lục Vân chờ đợi, A Kết cùng Tường mama cũng đi vào nội thất.

Vì đói bụng mà bước đi lung lay, A Kết cảm thấy có chút không thoải mái, lúc trước bởi vì khăn trương nên không cảm thấy mệt mỏi nhiều, giờ đây không còn không khăn trương nên liền cảm thấy mệt mỏi, muốn nằm một lát, dù sao thì Triệu Trầm chắc cũng đến tối mới về.

Tường mama lại hiểu lầm, sau khi A Kết nằm lên giường thì nàng lại ngồi ở mép giường thấp giọng khuyên nhủ: "Đại cô nương đừng lo lắng, thiếu gia nhà giàu đều như vậy, thiếu gia của chúng ta chỉ cho hai người họ hầu hạ mặc quần áo, khi tắm rửa thì không dùng các nàng phục vụ, việc như thế đúng đúng là khó có được, hơn nữa diện mạo của Cẩm Thư và Cẩm Mặc, bình thường thiếu gia cũng chẳng để ý..." Ai, đây là cái khổ của việc không cùng xuất thân mà, nếu là tiểu thư nhà nào gả đến đây chắc chắn sẽ vì thấy tướng công mình chỉ có hai nha hoàn tầm thường mà cảm thấy vui mừng.

Bên cạnh có trường bối quen thuộc quan tâm chỉ điểm, trong lòng A Kết cảm thấy ấm áp, cười nói: "Mama đừng lo lắng, thật sự ta chỉ mệt mỏi muốn ngủ chút thôi, không phải vì các nàng." Triệu Trầm có nha hoàn là việc nàng đã biết từ trước nhưng lúc này lại quên mất nên khi có người nhắc nhở mới hơi thất lễ.

Tường mama vén lọn tóc bên quai hàm ra sau tai cho nàng, dịu dàng nói: "Vậy thì tốt, mau ngủ đi, chờ trời tối muốn ngủ cũng không yên ổn đâu."

Lời này còn chứa thâm ý khác, khiến mặt A Kết nóng lên, nhanh chóng quay đi.

Tường mama cười, đi ra ngoài, dặn dò đám người Thúy Ngọc không nên làm phiền Thiếu nãi nãi đang ngủ.

A Kết lắng nghe động tĩnh bên ngoài, bốn phía dần dần yên tĩnh, mí mắt nàng nặng dần rồi khép lại.

~

Khi bị Tường mama đánh thức thì trời cũng đã tối, đã là mùa đông nên trời tối sớm.

A Kết ngủ rất ngon nên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng hồng, ánh mắt ngái ngủ long lanh mê hoặc lòng người, Tường mama nhìn một lát mới đưa khăn đã nhúng nước ấm tới, vừa bấm bấm: "Nãi nãi lau mặt đi rồi xuống dùng cơm, não nhiệt bên thiếu gia cũng xong rồi. Đúng rồi, sau khi nãi nãi ngủ không lâu thiếu gia có trở về một lát, thấy nãi nãi đang ngủ thì không nói gì liền đi lại."

A Kết chẳng nghe ra câu sau, toàn bộ tâm tư đều là chuyện Triệu Trầm sắp trở về, tất cả sự buồn ngủ đều biến mất. Triệu Trầm trở lại thì dù cho đang buồn ngủ mà nhớ lại những gì hôm qua đi đã nói, A Kết vội vàng nhận lấy khăn lau mặt, che giấu sự khẩn trương của bản thân. Tường mama nhìn nàng cười, nói với Thúy Ngọc xuống phòng bếp đưa cơm tối của nãi nãi đến đây.

Một chén trứng gà mỳ thịt băm nóng hổi, còn thêm bốn món ăn: hai món mặn hai món chay.

A Kết thật sự đói bụng, ăn sạch một chén cơm, cũng uống không ít nước mì nhưng lại không hề đụng vào món ăn nào mà để cho đám người Tường mama ăn.

Sau khi rửa mặt A Kết không ngủ lại được, việc hy vọng Triệu Trầm không đến là không có khả năng nên chỉ mong hấn say rượu, vừa về liền ngủ say luôn là tốt.

Đang tỉnh lặng thì từ cửa viện vang lên tiếng ồn ào lớn, Tường mama vui mừng nháy mắt với A Kết có ý bảo nàng ra đón.

A Kết bất an nắm lấy ống tay áo, cuối cùng vẫn rút cây trâm mà Tường mama vừa cắm thêm vào tóc cho nàng xuống, giống như sợ bị Tường mama giữ lại, nhanh chóng ra khỏi nhà. Tường mama bắt đắc dĩ lắc đầu, thôi, đại cô nương còn nhỏ, mấy tháng nữa sẽ hiểu chuyện thôi.

Ở bên ngoài, Trần Bình đưa Triệu Trầm đến cửa viện liền đi, đã có Cẩm Thư và Cẩm Mặc nhắc đèn lồng soi đường cho hấn rồi.

Đến cửa nhà chính thì đã có hai đèn lồng lớn màu đỏ, Triệu Trầm không cần các nàng soi đèn nữa: "Đi xuống đi." Trong không gian mờ tối không nhìn rõ sắc mặt nhưng giọng nói vẫn trong trẻo lạnh lùng không khác bình thường.

Hai nha hoàn liền không theo sau nữa.

Lục Vân và Thúy Ngọc đứng ở cửa nghênh đón, Triệu Trầm vừa nhìn lướt qua liền biết là nha hoàn của nàng, nói: "Các người một người ở lại gác đêm, một người cứ lui xuống đi." Vừa nói vừa nhắc chân đi vào.

A Kết và Tường mama cũng đúng lúc ấy đi ra, liền gặp hấn, bước chân Triệu Trầm ngừng lại, ánh mắt sau khi đến trên mặt A Kết thì không dời đi.

Dưới ánh đèn, sắc mặt nam nhân ửng đỏ, con ngươi trong trẻo, nhìn thế nào cũng không giống nguwoif say, A Kết lập tức cúi đầu, tay chân luống cuống tay chân luống cuống.

Tường mama không cần Triệu Trầm nói gì, liền nói mấy câu chúc mừng rồi lui ra ngoài, đi về phòng cho người làm với Thúy Ngọc, để lại Lục Vân gác đêm.

"Đi vào nhà đi." Triệu Trầm tiến lên từng bước, nắm lấy tay A Kết, ra lệnh cho Lục Vân đi bưng nước nóng rồi dắt A Kết vào trong phòng.

Buổi tối tháng 10 đã rất lạnh nhưng tay hấn lại nóng hổi, so với tay nàng còn ấm hơn. Tròng mắt A Kết rơi xuống bàn tay đang nắm nhau của hai người, nàng là thê tử của hấn, dù hấn làm gì mình thì đó cũng là quyền lợi của trượng phu, nàng không còn có cơ để cự tuyệt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chương 38. 2

Vừa vào nội thất, Triệu Trầm liền ngồi lên giường, kéo A Kết vào trong lòng ngực mình, A Kết không ngờ hấn sẽ vội vã như vậy, khi hồi thần lại thì đã nằm trong ngực hấn. Nam nhân ngồi, nàng ngồi trên chân hấn, mặt đối diện lồng ngực hấn, A Kết cực kỳ khẩn trương, cố gắng đứng thẳng người. Triệu Trầm lại ngăn cản, ôm nàng vào lòng, cúi đầu hỏi nàng: "Tay sao lại lạnh như thế? Trong nhà không ấm áp sao còn mặc ít vậy?"

Giọng nói thân mật, giống như cách A Kết đối xử với đệ đệ.

A Kết chưa thích ứng được với hành động này của hấn, quay đầu nói: "Thiếp không lạnh, chẳng qua tay chàng ấm nên có cảm giác tay thiếp lạnh. Lúc này chàng uống rất nhiều rượu, để thiếp gọi người làm cho chàng chén canh giải rượu nhé?" (Hơ hơ, cưới nhau rồi thì đối xứng hô luôn nha)

Triệu Trầm luôn nhìn nàng, nhìn búi tóc đơn giản của nàng, nhìn nàng đỏ bừng mặt, nhìn trang phục màu hồng trên người nàng, nhìn môi nàng nữa, cười nói: "Nàng nhìn ta giống người uống say không?"

A Kết nhẹ nhàng lắc đầu, nghĩ đến hai lần hấn say ở nhà mình, không biết là giả vờ, hay là hôm nay Triệu gia chuẩn bị cho hấn rượu có pha thêm nước.

"Nàng không nhìn ta, làm sao biết ta có say không?" Triệu Trầm buông tay, giữ lấy cằm nàng, A Kết không kịp tránh né, bị hấn nắm lấy cằm khiến cho nàng cùng hấn đối mặt, mắt phượng với lông mi dài, tuấn lãng hơn người. Nhịp tim A Kết nhanh hơn, trên người hấn mùi rượu nhàn nhạt làm cho nàng như nhũn ra, Triệu Trầm nhìn nàng run rẩy muốn tránh, lại nhẹ giọng hỏi một lần, "Nàng nhìn lại một chút xem ta say không?"

Chỉ là chuyện không đâu mà hấn lại hỏi một cách nghiêm túc như thế, say hay không thì chính hấn biết chứ ép nàng nhìn hấn để làm gì?

A Kết không mở mắt, "Không có..."

Vừa mới nói một chữ, Triệu Trầm hạ ánh mắt, nhẹ hôn lên môi nàng.

A Kết đỏ, dùng sức rút tay về.

Triệu Trầm cười buông nàng ra, cời giày, bỏ chân lên mép kháng, dựa lưng vào vách tường đầu giường, một tay che trán, nhắm mắt lại nói: "Đúng là uống nhiều quá, có chút nhức đầu, nàng giúp ta lau tay lau mặt đi, ta nghỉ một chút."

A Kết lúng túng đồng ý xong liền bỏ chạy ra phòng ngoài.

Trong nhà yên tĩnh, trong đầu nàng nghĩ tới nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước vừa rồi. Thật ra thì đây coi như là lần thứ ba bị hân hôn, hai lần trước đều là ép buộc, A Kết trừ ghét thì không cảm xúc gì, nhưng mới vừa rồi, hân dịu dàng nhìn nàng, đột nhiên hôn một cái, sau đó lại dùng dáng vẻ thỏa mãn còn mang theo vài phần hài hước nhìn nàng, ánh mắt như vậy, nàng không sinh được nửa điểm tức giận.

Là bởi vì hai người đã thành vợ chồng sao? nên nàng mới không có lý do tức giận.

Tiếng bước chân vang lên, Lục Vân bưng chậu nước trở lại.

A Kết vội vàng thu hồi những suy nghĩ lung tung, ra gian ngoài dùng nước làm ướt khăn, do dự một chút, lần nữa trở về nội thất.

Nam nhân dựa vào tường, đầu hướng ra ngoài trời, cằm khẽ nâng, mắt phượng nhắm lại, dưới ánh nến, khuôn mặt tuấn mỹ dịu dàng như ngọc, hô hấp đều đều.

Ngủ thiếp đi sao?

A Kết không tin lắm, nhưng mà vẫn phải giúp hân, hân ngủ thật cũng tốt, giả bộ ngủ cũng tốt, nhắm mắt lại, nàng tự tại hơn một chút.

Khăn mặt hơi nóng, A Kết đi tới trước giường, nhìn nam nhân điềm tĩnh ngủ, từ từ đưa tới. Mới chạm phải, chân mày hân cau lại, thoáng qua lại giãn ra, lẳng lẳng cho phép nàng tiếp tục. A Kết từng chiều cổ đệ đệ muội muội nên làm chuyện này rất nhuần nhuyễn, động tác êm ái, rất nhanh đã giúp hân lau xong mặt, lúc ban đầu khó tránh khỏi khản trương, nhưng sau đó lại nghĩ đến hân cũng sớm đã thành thói quen hầu hạ, liền bình tĩnh.

Lúc lau tay cho hân, nam nhân khẽ kêu nước.

A Kết nhanh chóng giúp hân lau xong, xoay người đi châm trà cho hân, khi trở về, phát hiện Triệu Trầm đã mở mắt, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng. A Kết khẽ rũ ánh mắt, đem ly trà tới, Triệu Trầm nhận lấy, ngưng mắt nhìn nàng nói: "Từ lúc ta bắt đầu hiểu chuyện, chỉ có mẹ ta giống nàng chịu khó chăm sóc ta, A Kết có thể lấy được nàng thật tốt." Dịu dàng tí mỉ, làm cho đáy lòng hân ấm áp lên.

Ý nghĩ đầu tiên của A Kết là không tin, nhưng nàng không nói thêm gì, chỉ thấp giọng nói: "Uống đi, một lát nữa sẽ lạnh."

Triệu Trầm vốn là người thông minh, khi còn bé cũng đã gặp đại biến(thay đổi lớn), từ nhỏ đã biết quan sát sắc mặt nhất là khi biết buôn bán, hơn nữa còn phải quan sát thể cục triều đình, một đôi mắt sớm luyện được có thể nhìn thấu lòng người, nhìn ra trong mắt thể tử đầy hoài nghi cùng châm chọc? Hân rất ít khi dụ dỗ người, nói lời ngon tiếng ngọt cũng phải suy nghĩ kỹ mới dám nói ra, nàng không cảm động ngược lại hoài nghi, dĩ nhiên khiến hân thấy ảo não. Nhưng mà kiêu thế nhỏ nhắn mà mình ngày nhớ đêm mong đang đứng trước mặt, từ nay sẽ phải ngủ một chỗ, hân quyết định quên đi chuyện đó, dù sao, thời gian nàng biết hân quá ngắn, lại vừa bị hân mạnh mẽ cười trở về, không tin cũng đúng.

Chẳng qua là nàng khiến cho những lời này rớt cuộc không nói ra khỏi miệng, da mặt hân không dày như vậy, dù ở trước mặt nàng đã là liên tục phá lệ.

Nhận lấy ly trà uống cạn, Triệu Trầm đem ly trà trả lại cho nàng, lúc A Kết xoay người bắt lấy cổ tay nàng, thấp giọng nói: "Đưa về xong liền tắt đèn đi, sắc trời không còn sớm, chúng ta nên đi ngủ." Vừa nói, giống như không phát hiện tay nàng run rẩy, chậm rãi cời áo ngoài.

A Kết nhanh chóng xoay người đến chỗ cái bàn, bước đi chậm chạp, hai chân giống như đeo chì, lại giống như không có sức lực.

Nhưng nàng cũng không chần chờ quá lâu, ngay từ lúc ngày đó đính hôn, cũng đã biết sẽ có ngày hôm nay không phải sao?

Đặt ly trà xuống, đóng cửa phòng, A Kết thổi đèn, cuối cùng chỉ còn đôi nến long phượng cháy, khó khăn lắm mới chiếu một góc phòng nhưng bởi vì còn cách bình phong, bên kia giường cũng chỉ có thể miễn cưỡng thấy mờ hồ ngũ quan.

Triệu Trầm đã vào chăn, một bộ hi bào bị hân bỏ lên đầu giường, không phải được gấp lại, cũng không phải nằm gần, mà ném xa như vậy, lúc hân cời đồ đã suy nghĩ gì?

A Kết lên tinh thần đi tới, cời giày, lên giường, chỉ hận không thể đem ngọn nến long phượng tắt đi, khi không thấy rõ, nhìn một chút cũng đã qua.

Sau lưng có động tĩnh, không cần nhìn cũng biết Triệu Trầm quay lại.

Sau lưng nhột nhột, A Kết cúi đầu, móc hình uyên ương bên cạnh bên váy mới chỉ mở một viên, viên thứ hai lại không tháo được.

Lúc nàng cảm nhận thấy thời gian chuẩn bị quá dài, nàng nghe nam nhân sau lưng ngồi dậy, một đôi tay đỡ bả vai nàng, cả người A Kết cứng ngắc, bị hân di chuyển, bị hân đẩy vào trong chăn. Trong chăn rất ấm, lồng ngực của hân cũng ấm, A Kết nghe nhịp tim đập mạnh, không biết là của hân hay của mình. Tay của hân tìm được nút áo nàng, A Kết nhắm mắt lại, trong đầu là lời nói nhẹ nhàng trước đây, nàng run lấy bầy.

"Sợ ta thế sao?" Triệu Trầm tiếp tục cời trung y, kéo nàng lại. Nàng nằm nghiêng, gương mặt bị tóc dài che giấu, hần từ từ đẩy ra, thấy mặt nàng trắng như tờ giấy mà không phải là đang đỏ ửng, động tác liền dừng một chút, vỗ vỗ lưng nàng trấn an "Đừng sợ, ta không vội, chúng ta trước tiên nói chuyện đi."

A Kết nhắm mắt lại không nói.

Triệu Trầm để nàng tựa vào cánh tay mình, một tay kia theo vuốt tóc dài, ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng: "A Kết, từ nay về sau, chúng ta là phu thê, trước kia thế nào chúng ta đừng nghĩ nữa, ta đối với nàng tốt cuộc như thế nào, nàng từ từ quan sát, chờ nàng tin tưởng ta thật sự thích nàng thì nàng cũng thích ta, được không?"

Ban đêm yên tĩnh, nam nhân lại nói bên tai lời dịu dàng dễ nghe, mang theo phần ý cầu xin, "A Kết nàng mở mắt nhìn ta, nàng không nhìn ta, làm sao biết ta có thật tâm không? A Kết..."

A Kết mặt từ từ đỏ, nàng không phải là không muốn nhìn, là thật không dám nhìn a.

Thân thể nàng không run lên nữa, khí sắc cũng khá, ánh mắt Triệu Trầm vui vẻ, tay phải vuốt mặt nàng, thanh âm thấp hơn: "Nàng không nhìn ta, ta liền hôn nàng, nếu như nàng không nhìn ta, đã nói lên nàng thật ra rất muốn để cho ta hôn, A Kết, nàng nói nàng có phải rất muốn để cho ta hôn hay không? Vậy thì thật là tốt, ta cũng muốn hôn nàng."

Hắn càng ngày càng gần, mắt thấy sắp đụng phải nàng, A Kết vội lui về phía sau tránh, bị nam nhân ôm chặt lấy, A Kết sợ, rốt cục mở mắt nhìn hắn, lại chỉ nhìn đến cằm hắn.

Triệu Trầm đang giữ mặt nàng, ánh mắt di chuyển, nhìn thẳng ánh mắt của nàng, ánh mắt thêm dịu dàng: "Vì sao không dám nhìn ta, đáng vẻ của ta rất dọa người?"

Mi mắt A Kết run run, ánh mắt tránh né, không muốn dừng lại ở trên mặt hắn, đáng vẻ hắn rất tốt, nhìn chằm chằm nàng như vậy...

Nàng xấu hổ làm người khác yêu thương, Triệu Trầm cổ họng gật gật, cảm tay nàng, tò mò hỏi nàng: "Trước kia hình như móng tay nàng không có làm gì, cái này là vì thành thân nên đặc biệt làm sao? Ai giúp nàng làm vậy?" lúc uống ly rượu giao bôi, hắn đã muốn sờ bàn tay nhỏ bé của nàng.

Hắn cúi đầu nhìn tay nàng, A Kết lúc này mới dám nhìn hắn, ánh mắt nhanh chóng lướt nhanh trên mặt hắn, trở lại trên tay mình, rồi lại bị bàn tay thon dài trắng nõn của hắn hấp dẫn, không tự chủ mà giải thích: "Ngày hôm trước mẹ thiếp giúp làm, bình thường không dùng đến."

Nàng rốt cục cũng chịu nói chuyện, Triệu Trầm kiên nhẫn, dịu dàng, khen nói: "nhìn rất đẹp, sau này nàng dạy ta, ta giúp nàng làm." Nói xong giương mắt nhìn nàng.

Sóng mắt hắn như nước, A Kết lập tức tránh né, tay cũng rút về.

Dĩ nhiên Triệu Trầm không thả ra, "A Kết, ta phát hiện nàng có chân tay nhỏ, đến đây, chúng ta nhìn xem, tay ta lớn hơn tay nàng này." Vừa nói, đẩy ra tay nàng chỉ để cho nàng xem thì hắn cũng dán lên theo, lòng bàn tay chạm nhau, "Nàng xem một chút, kém nhiều như vậy."

A Kết không nhịn được mà tò mò nhìn sang, móng tay hắn không dài, sạch sẽ chỉnh tề, mà ngón giữa của nàng chỉ bằng hai ngón tay của ngón giữa tay hắn thôi.

Triệu Trầm thấy nàng nhìn chằm chằm tay của hai người, trong lòng vừa động, năm ngón tay hơi mở ra, len vào những khe hở giữa các ngón tay của nàng, đan tay vào tay nàng, cũng lúc đó lật người đè lên nàng, nhìn mắt nàng long lanh, mặt nàng ửng đỏ, "A Kết, ta muốn hôn nàng, nàng nhắm mắt lại."

Hắn lại gần, theo bản năng A Kết nhắm mắt lại, vừa mới nhắm lại đã lập tức hối hận nhưng không đợi nàng mở miệng giải thích, môi nam nhân đã rơi xuống. Nàng muốn tránh, nhưng đầu đã bị hắn dùng tay phải giữ lại, nàng muốn đẩy hắn, nhưng với một tay chỉ có thể nắm bả vai hắn, bởi một tay đã bị hắn nắm lấy, nàng muốn mở miệng, nhưng môi bị hắn yêu thương, dịu dàng mà sát, khiến lòng của nàng luống cuống.

Không giống những lần trước, không phải là bá đạo ép buộc mà lại là sự cẩn thận thăm dò, nàng không biết đáp lại như thế nào, vì vậy hắn xem như nàng đồng ý, thử thăm dò sâu hơn. ...

Giống như con bướm màu nhỏ bé nhẹ nhàng đậu ở trên nhụy, giống như đám mây bay tới hư vô mờ mịt, giống như mưa xuân sương mù che kín cả trái tim.

Mờ mờ không biết qua bao lâu, hắn cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, A Kết mở mắt, trước mặt là mắt phượng sâu thẳm của hắn, hai người lần lượt thay đổi hô hấp. Nàng ngờ ngác nhìn hắn, thần trí còn đắm chìm ở nơi khác. Nàng thấy giống như trong mắt nam nhân có cảm xúc tương tự, đang muốn tìm tòi nghiên cứu, thì hắn chợt nằm xuống, ôm nàng thật chặt, đầu chôn người nàng, nói nhỏ "A Kết đừng sợ, ta không ép nàng, chờ nàng thích ta, ta sẽ muốn nàng."

Thanh âm hắn rất thấp, nhưng A Kết nghe rõ ràng, hoàn toàn tỉnh táo.

Vừa rồi hắn đã thử đưa tay vào trong trung y nàng thăm dò, nàng cũng cảm nhận được khát vọng của hắn, nhưng bây giờ, hắn nói hắn không ép nàng, hắn muốn đợi nàng sao?

A Kết có chút không tin, hắn trăm phương ngàn kế cưới nàng, lại vì nàng còn kháng cự, nên hắn liền nguyện ý chịu đựng sao?

Nàng yên lặng núp ở trong ngực hắn, chờ động tác kế tiếp của hắn, nhịp tim nhanh.

Triệu Trầm từ từ bình phục, cọ cọ vào cổ nàng, môi từ từ chuyển qua tai nàng, hạ xuống, nhẹ nhàng đụng, "A Kết, nàng nói xem, ta đối với nàng rất tốt phải không? Có phải không?" Đường như cả buổi tối uống rượu cũng vào lúc này mới phát tác, hắn giống như đã làm chuyện tốt cần được khích lệ, nên không ngừng hỏi nàng.

Hắn hôn lỗ tai của nàng, A Kết đột nhiên nghĩ đến Ô Ô, nơi đó lại sợ nhột, bật cười. Nghe một tiếng cười khẽ này, Triệu Trầm liền ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn nàng, ngón tay như được quý thần xui khiến gãi gãi phía sau vành tai của nàng, A Kết liền rút cổ, trong mắt lộ ra xấu hổ tiếp theo là cầu khẩn. Trong mắt Triệu Trầm giống như phát sáng, cười với nàng, lần nữa vùi đầu xuống.

Ánh nến toát ra, bên trong giường cưới thỉnh thoảng truyền đến tiếng cô nương xấu hổ quát: "Đừng, thiếp, thiếp nói tất cả, chàng đừng đụng, nhột..."

Tác giả có lời muốn nói: Độc giả: Cởi quần liền cho chúng ta nhìn cái nào, Hôi Hôi nhà người khỏe mạnh hay yếu kém!

Triệu Hôi Hôi: Ta đây tiến hành theo chất lượng, các người là những người phạm tục sẽ không hiểu được.

Giai nhân: Đúng vậy!

Triệu Hôi Hôi: Cút, chớ rơi vào trong tay ta, ta không cần người!

A kết: Chàng đang nói cái gì?

Triệu bụi bụi: Không có gì, ta đối với nàng rất tốt phải không ?

A Kết đỏ mặt cúi đầu, Triệu Hôi Hôi ôm mỹ nhân rồi đi, lúc vào nhà quay đầu lại, một mắt như dao quét ngang qua đám độc giả.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 39.

Mùa đông ngày dài đêm ngắn, khi Tường mama thức dậy đã là giờ Mão (5-7a.m), bên ngoài vẫn còn tối, cổ lắm mới có thể nhìn thấy rõ đường.

Nàng chà xát tay, để cho tiểu nha hoàn đi ra ngoài lấy nước nóng, sau khi rửa mặt xong, trời đã sáng, nàng xem xét quần áo trên người, đi qua phòng hảo hạng.

Đêm qua vợ chồng son rốt cuộc trôi qua như thế nào, nàng thật không yên lòng, đại cô nương ngày thường bộ dáng khuynh thành, thiếu gia trẻ tuổi khí thịnh, thân thể cường tráng, nhưng ngàn vạn lần không nên giãy vò nàng quá đáng.

Sợ làm phiền đến hai phu thê, Tường mama không dám gõ cửa, nắm tay áo đứng ở dưới mái hiên, thật may là Lục Vân thức dậy sớm, mở cửa thì nhìn thấy nàng, vội vàng thông báo cho người ở trong. Tường mama cũng không vội vã đi vào, kéo Lục Vân qua một bên nhỏ giọng hỏi: "Tối hôm qua thiếu gia, thiếu phu nhân lúc nào thì ngủ? Nói thật."

Lục Vân mới mười bốn tuổi, nghĩ đến động tĩnh tối hôm qua nghe được, trên mặt nóng lên, quanh co nói: "Canh ba còn tỉnh, nửa đêm hình như ồn ào hai lần, ta không có nghe được nhiều." Thiếu phu nhân một lát thì cười, một lát sau lại nũng nịu cầu xin thiếu gia, nói rằng không muốn, Lục Vân không hiểu phu thê nói chuyện gì nhưng đêm đông phòng hoa chúc trừ làm cái đó còn có thể làm gì.

Tường mama vừa mừng vừa lo, nam nhân nhiều lần ồn ào thì càng chứng tỏ sự hài lòng, nhưng đại cô nương người ta lại là lần đầu tiên, rốt cuộc tối hôm qua đã giảng co bao nhiêu lần a?

Cảm thấy lòng tạm an tâm, Tường mama ủ rũ lặng lẽ vào ngoài phòng, uống ly trà nóng, sau đó ngồi ở trên ghế chờ hai người tỉnh lại.

~

Có lẽ là do phải đổi giường ngủ, mặc dù đêm qua ngủ không được, nhưng khi bên ngoài có tiếng gà gáy sáng vang lên, A Kết liền tỉnh dậy.

Trong nhà đã có ánh sáng nhạt.

Nàng lại bị nam nhân kéo vào trước ngực.

Trên mặt A Kết nóng như lửa đốt.

Tối hôm qua, sau khi cười đùa, Triệu Trầm ôm nàng nói rất nhiều, hỏi nàng thích ăn cái gì, thích làm cái gì, cũng nói với nàng hẳn yêu thích cái gì, vừa nói vừa lừa gạt để hôn một chút, một lần dừng lại thời gian dài, cuối cùng nàng cảm thấy đôi môi cũng có chút đau, không thể không cầu xin hẳn, hẳn mới thả nàng, ôm nàng ngủ. Nửa đêm hẳn không biết tại sao lại tỉnh, lần đầu tiên ôm nàng hôn, lần thứ hai thì liền không thành thật, lôi kéo tay nàng đưa xuống dưới. A Kết từ trước đến nay chưa trải qua chuyện như vậy, thật sự hoảng sợ, nhưng hẳn lại lăm bằm bên tai nàng, nói hẳn khó chịu, còn nói nàng không giúp hẳn hẳn liền không nhận được, nàng có lựa chọn khác sao?

Nàng đã tiếp nhận sự thật là đã thành thê tử của hẳn, thế nhưng đối với chuyện này vẫn xấu hổ, có thể chậm một ngày nàng liền nguyện ý chậm một ngày, đặc biệt là biết hẳn... Dọa người như vậy, suy nghĩ một chút liền sợ hãi.

Bất buộc chính mình không nhớ lại những chuyện hoang đường đó, A Kết giương mắt nhìn mặt nam nhân đang ngủ yên.

Tối hôm qua nàng cũng không dám nhìn hẳn, mặc dù sau đó bị hẳn lôi kéo, nói với hẳn rất nhiều.

Hắn có lông mi dài, vừa dày vừa cong, so mi mắt của đệ đệ còn dài hơn, sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhuận...

A Kết nhìn theo môi hẳn, không nhận được nuốt một cái, nhanh chóng mở mắt.

Cho tới bây giờ nàng mới biết, chỉ là hôn thì đã có nhiều kiểu như vậy, cũng có nhiều cảm giác bất đồng.

"Tỉnh rồi sao?"

Nam nhân chợt mở miệng, A Kết sợ hết hồn, liếc hẳn một cái, vội vàng xoay người. Cánh tay Triệu Trầm đặt ở thắt lưng nàng, hơi dùng sức thì đã ôm nàng đến trên người mình, nàng cả kinh, kêu thành tiếng đẩy hẳn ra muốn xuống. Nhưng khi đụng tới bộ ngực hẳn, động nẩy cái thì chợt cảm nhận được biến hóa của nam nhân. A Kết không dám động dậy, đầu đặt trên vai hẳn, nhìn ra bên ngoài, nhỏ giọng nói: "Đừng làm rộn, nên dậy."

Nàng đã mặc xong trung y, nhưng Triệu Trầm vẫn sợ nàng lạnh, buông bàn tay lôi kéo góc chăn, lúc này nói với nàng: "Còn sớm, trong nhà chỉ có mẫu thân và chúng ta, cũng không có nhiều quy củ, lát nữa lại dậy." Ngón tay hẳn nhẹ nhàng xoa khiến cho mặt nàng nóng lên, người hẳn luôn tâm niệm nay đã ở bên cạnh, tại sao hẳn không thể hưởng thụ một chút?

Ngón cái của hẳn đặt bên môi nàng, A Kết chống tay vào ngực hẳn muốn đứng lên, "Vậy chàng để thiếp đi xuống!" Trong thanh âm chút yếu ớt mà chính nàng không phát hiện ra.

Triệu Trầm ôm nàng nằm nghiêng, vẫn như cũ, dùng cả tay chân quấn nàng, trán hẳn chạm vào trán nàng, nhìn nàng: "A Kết, hai người ngủ thật tốt, trước kia ta đều ngủ một mình, phòng lớn như vậy, trống rỗng, hiện tại có nàng, buổi sáng khi tỉnh lại có thể ồn ào trò chuyện, tâm tình cũng thật tốt, nàng nói xem có đúng vậy hay không?"

A Kết có thể cảm nhận được hẳn đang nói thật, nàng nhìn hẳn, nghĩ đến thân thể của hẳn mà mẫu thân đã kể, từ nhỏ không được phụ thân thích, không khỏi có chút mềm lòng, nhẹ giọng nói: "Bình thường thiếp ngủ cùng A Trúc..."

"Nhưng A Trúc không ôm nàng ngủ." Triệu Trầm nói cho nàng thấy sự khác biệt.

Trải qua tối hôm qua, A Kết đã hiểu rõ tính cố chấp trẻ con của hẳn, không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt cam chịu. Thật ra thì mùa đông lạnh như thế, mặc dù đến nửa đêm có chút nóng, nhưng buổi sáng khó tránh khỏi có chút lạnh, nhưng ngày hôm qua bị hẳn ôm một đêm, trừ mặc cỡ, vẫn dán vào thân thể ấm áp của hẳn, nàng ngủ rất ngon.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồng hồng, Triệu Trầm không nhận được thom một cái, hạ thấp giọng, dặn dò nàng: "Một lát nữa khi nhìn thấy mẫu thân, người sẽ nói chuyện riêng với nàng. Chuyện về nguyên khăn, nàng cần thận đừng để lộ ra."

Nguyên khăn...

Trong đầu A Kết oanh một tiếng, không nhận được chôn trong ngực hẳn, không chịu để cho hẳn nhìn. Trên mặt nóng bừng, không biết đã hồng đến mức nào rồi.

Tối qua trước lúc ngủ hẳn cắn tay điểm một ít máu lên đó, lúc nửa đêm, sau khi làm chuyện hoang đường thì lấy trung y lau, rồi còn dùng nguyên khăn lau, cố ý dính chút... (sắc nước, em còn nhớ đại đã bị đầu độc =.)

A Kết không biết nên đối mặt với nam nhân này như thế nào.

Nàng càng thẹn thùng thì Triệu Trầm càng thích, cúi đầu hôn tai nàng, tay như có như không xoay quanh bên hông nàng, "A Kết, ta đối với nàng có tốt không?"

Lỗi tai sợ nhất bị lột, cả người A Kết như nhũn ra, không chịu nổi hẳn ép hỏi, không thể làm gì khác hơn là giống như tối hôm qua nhỏ giọng nói cho hẳn nghe, "Tốt, chàng mau dậy đi..."

"Nếu ta đối với nàng tốt, nàng sẽ thích ta chứ?" Triệu Trầm ôm thắt lưng nàng, tóc mai nằm sát bên nhau.

A Kết nhắm mắt lại, hô hấp đã sớm rối loạn. Nàng không biết loại cảm giác này có phải thích hay không, chỉ biết mình hình như không còn ghét khi hẳn gần gũi, là bởi vì hai người đã thành phu thê sao, hay là bởi vì động tác cùng giọng nói hẳn quá dịu dàng? Hay là do hẳn cam kết chờ nàng đến khi nàng

đồng ý mới làm đến cuối cùng?

Nàng không nói được, vô lực đẩy hẳn: "Dậy đi, chàng đừng như vậy..." Đây là ban ngày nha.

Triệu Trầm cuộn lại tóc dài quấn quanh cổ của nàng, hôn hai cái nữa mới nàng giải thích cho nàng nghe: "A Kết, ta nghe nói tân hôn sau khi làm việc đó thì trên người tân nương sẽ lưu lại chút dấu vết, nàng không có gì cả, sẽ khiến cho người bên cạnh sẽ hiểu lầm. Nàng đẹp như vậy, nếu như đêm động phòng hoa chúc ta không làm gì cả, thì nàng thử nói xem người bên cạnh sẽ nghĩ ta như thế nào? A Kết, ta rút cuộc có được hay không, nàng biết, nhưng người bên cạnh không biết, ngoan, nghe ta, lập tức sẽ tốt thôi..."

A Kết đã sớm mắc cỡ không nói ra lời, cả người vô lực mặc hẳn muốn làm gì thì làm.

Nàng dịu dàng như nước, Triệu Trầm bừa bãi tạo ra trên cổ nàng mấy dấu hồng, cảm thấy cực kỳ thỏa mãn. Lại nhân cơ hội này đòi thêm chút tiện nghi, Triệu Trầm lặng lẽ ngẩng đầu, nàng nhắm mắt lại, mi mắt không ngừng run rẩy, đôi môi khẽ mở, cúi đầu thì thấy ngực nàng cũng run rẩy phập phồng, ánh mắt Triệu Trầm sâu kín, bàn tay đang nâng đầu nàng không nhịn được dời xuống, nhưng vừa mới đụng đến nàng, thì thân thể nàng đã run lên, Triệu Trầm chột dạ, lập tức lấy tay ra, ngay lúc bị nàng phát hiện ý đồ đã ngăn chặn miệng của nàng.

Hắn muốn kiên nhẫn thương yêu nàng, từng chút một xóa đi sự phòng bị của nàng.

Hắn muốn nàng tin tưởng hắn sẽ đối xử tốt với nàng, tốt đến mức, mặc dù phát hiện hắn đã dối nàng chuyện động trời, nàng cũng sẽ không tức giận quá mức, mà nguyên ý theo hắn vào kinh.

Tác giả có lời muốn nói: Chương trước đại gia tựa hồ không phải là rất hài lòng, hơn nữa hôm nay là sinh nhật giai nhân, liền thêm cái hơn đi, mặc dù rất ngắn, mặc dù tựa hồ có chút nguy hiểm...

Nói như thế nào đây, giai nhân cố gắng viết rất hợp lý điểm, để cho mọi người xem phải vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 40

Hai người lại ồn ào thêm một lúc, trước khi mọi chuyện vượt tầm kiểm soát Triệu Trầm mới lưu luyến rời khỏi người A Kết, nằm yên.

Nam nhân bên cạnh hô hấp dồn dập, cùng sự bá đạo đặc biệt của hắn làm A Kết mềm nhũn, không có chút sức lực nào.

Đợi một lúc lâu, hô hấp của hai người mới bình thường lại, A Kết chui ra khỏi chăn trước. Tối hôm qua nàng đã đem quần áo hôm nay mặc để bên cạnh giường, đi vòng qua sau tấm bình phong nhanh chóng thay, xong rồi, nhìn về phía cửa phòng, nhìn về phía Triệu Trầm, không biết có nên gọi nha hoàn vào hầu hạ hắn mặc quần áo hay không. Từ nhỏ đến lớn nàng chỉ tiếp xúc với người duy nhất là lão gia nhà có tiền thì chính là dưỡng, nhưng ăn, mặc, ở, đi lại của dưỡng đều là di chuẩn bị cho, cho nên bình thường Triệu Trầm sống như thế nào, A Kết không không hề biết rõ.

Triệu Trầm nằm nghiêng, ánh mắt vẫn nhìn theo A Kết, thấy nàng nhìn về phía cánh cửa về mặt do dự, không khỏi hỏi: "Nghĩ gì thế?"

A Kết rũ mắt, cố gắng bình tĩnh nói: "Nên dậy thôi, thiếp đi ra ngoài rửa mặt, thuận tiện kêu mấy người Cẩm Thư vào hầu hạ chàng thay quần áo." Thật ra, thời điểm bị hắn quần lấy liền quên những thứ kia, hiện tại đã tỉnh táo, phải đối mặt sự khác biệt thân phận của hai người, A Kết không khỏi có chút phiền não.

Nàng lộ ra bộ dáng hiền huệ, Triệu Trầm lại có chút mất hứng, hai phu thê ở trong phòng khanh khanh ta ta, kêu bọn nha hoàn tới làm cái gì? Liền nói: "Không cần, nàng tới giúp ta cầm một bộ áo trong ra ngoài, sau đó nàng giúp ta thay quần áo. A Kết, thê tử chăm sóc trượng phu cũng không quá đáng phải không?"

A Kết ngăn người, không chắc chắn, hỏi hắn: "chàng đang nói, sau này thiếp hầu hạ chàng thay quần áo phải không?"

Triệu Trầm nhú mày, mắt phượng híp lại, quan sát về mặt nàng kỹ càng, "Chẳng lẽ nàng không muốn? A Kết, ta cho là tối ngày hôm qua chúng ta như vậy rồi tức là nàng đã tiếp nhận ta."

Mặt A Kết nóng lên, "Không có, thiếp, thiếp đi giúp chàng lấy quần áo." Không dám nhìn hắn nữa, xoay người đi đến tủ treo quần áo, trong lòng có một cảm giác không nói thành lời. Thành thân rồi, hắn không hề để cho những nha hoàn kia hầu hạ thay quần áo, nàng vẫn có chút cao hứng phải không?

Triệu Trầm nhìn bóng lưng nàng, cẩn thận nghĩ lại về mặt vừa rồi của nàng, rõ ràng là xấu hổ, nhắc tới việc để cho nha hoàn giúp hắn mặc quần áo thì nàng liền mất hứng, cũng không phải là mất hứng, mà là đột nhiên rất bình tĩnh, giống như đối mặt người xa lạ, thật xa cách. Ý nghĩ kêu nha hoàn hầu hạ hắn làm nàng khó chịu sao? Có phải đang nói đến, nàng không muốn để cho nha hoàn hầu hạ hắn, không muốn để cho nữ nhân khác gần gũi hắn phải không?

Triệu Trầm bỗng chợt khản trương. Sau khi biết nàng, hẳn dần dần hiểu, thích một người là muốn muốn độc chiếm, giống như hẳn thích A Kết nên hi vọng trong lòng A Kết chưa từng có một người tên Mạnh Trọng Cảnh là thanh mai trúc mã, hi vọng nàng quên Mạnh Trọng Cảnh, trong mắt chỉ có hẳn, đừng vì Mạnh Trọng Cảnh mà thương tâm.

Hôm nay, nàng bắt đầu rung động phải không?

Triệu Trầm nhìn A Kết không chớp mắt.

Vì vậy lúc A Kết cảm áo lót đưa đến thì phát hiện Triệu Trầm dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm nàng, A Kết không hiểu, đưa y phục tới, "Đề vào trong chăn cho ấm áp rồi hãy mặc, bây giờ còn lạnh."

Chỉ là lời dẫn dò đơn giản, trong lòng Triệu Trầm cảm thấy so với ăn mật còn ngọt hơn, cũng không trêu chọc nàng, để cho nàng giúp hẳn mặc y phục, lại càng không ngại lạnh, lập tức mặc y phục lên người. Khi hẳn đứng lên mặc quần, A Kết đã sớm xoay sang chỗ khác, Triệu Trầm vừa mặc quần vừa nhìn nàng, nhìn không mở miệng, mặc xong mới không thể chờ đợi được, ngồi vào giường, kéo cánh tay A Kết ôm nàng vào trong lòng, thấp giọng hỏi nàng: "A Kết, nàng không muốn để cho nha hoàn phục vụ ta mặc quần áo phải không?"

A Kết vẫn tưởng hẳn đang mặc y phục, đột nhiên xuất hiện động tác khiến nàng hoảng hốt, sau khi nghe thể thân thể cứng đờ, không tự chủ được mím môi.

Triệu Trầm lập tức hiểu, hôn nhẹ trán nàng, nhìn mắt nàng nói: "A Kết, nàng không thích thì ta không cần các nàng là được."

Giọng hẳn có chút hài hước, giống như dụ dỗ tiểu hài tử không hiểu đạo lý.

A Kết không nhận được trả lời: "Ta chưa nói không thích, chẳng nếu có thói quen như vậy, cứ tiếp tục để các nàng hầu hạ đi."

Triệu Trầm nếu tin lời nàng liền không sống được đến bây giờ. Thấy nàng rừ mi mắt, mặt không biểu tình, rõ ràng là mất hứng, hẳn nắm tay nàng, suy nghĩ một chút, giải thích: "A Kết, ta sống ở trong đại trạch viện, từ nhỏ bên người đã có bà vú cùng với nha hoàn hầu hạ ta, ta quá thật đã quen, nhưng các nàng cũng chỉ là nha hoàn, mặc dù ngày ngày ở trước mắt ta, ta cũng không nhìn nhiều hơn một chút, trong mắt của ta các nàng cùng bàn ghế hình như không có sự khác biệt. Hiện tại ta có nàng là thê tử, trong nhà có nàng chăm sóc, mấy người đó chỉ cần để ý bên ngoài là được. A Kết, sau này nàng hầu hạ ta thay quần áo có được không? Nàng đừng hiểu lầm, ta không coi nàng là nha hoàn để sai bảo, chỉ là thích được nàng chăm sóc, trọng phụ thích thê tử làm việc đó."

Thanh âm hẳn nhẹ nhàng khiến thân thể A Kết cũng bình tĩnh lại.

Hẳn là trọng phụ của nàng, nàng mặc quần áo cho hẳn là chuyện phải làm, chẳng qua là hiện tại hai người nói chuyện không khí quá áy náy. Nếu trực tiếp đồng ý thì chính là thừa nhận nàng không thích hẳn để cho nha hoàn phục vụ, liền cúi đầu nói: "Thiếp chỉ giúp đệ đệ mặc y phục, chắc chắn không khéo tay bằng các nàng, chẳng nếu chê thiếp phục vụ không tốt, thì hãy gọi các nàng đến đây đi."

Nếu như nàng bình tĩnh nói, Triệu Trầm còn có chút nghi ngờ, cho là nàng không muốn, nhưng giờ phút này mặt nàng đỏ ửng, lời nói liền mang theo vị chua. Triệu Trầm vui mừng, cười, ôm chặt nàng, thom lên mặt nàng hai cái: "Một chút cũng không ngại, nàng có mặc ngược y phục, ta cũng sẽ giả bộ không biết mà đi ra ngoài."

"thiếp sẽ không..." A Kết không nhận được giận một câu, nàng không phục vụ tốt hơn người ta, nhưng cũng không đến nỗi trở thành như vậy a.

"Có hay không phải sau khi xem mới biết, tốt lắm, hiện tại nàng giúp ta thay quần áo đi." Triệu Trầm ép buộc bản thân đẩy nàng ra, nếu nhìn nữa, hẳn sợ hai người hôm nay cũng không thể ra khỏi nhà.

A Kết không biết suy nghĩ của hẳn, nhưng cũng cảm thấy vừa rồi quá thân mật, lập tức cảm y phục cho hẳn.

Rất nhanh, Triệu Trầm liền giang rộng hai cánh tay ra, đứng trên mặt đất, A Kết cúi đầu thắt đai lưng giúp hẳn.

Bên ngoài chim tước liú rú, trong phòng hai người, người nào cũng không nói gì.

Chuẩn bị xong, A Kết đột nhiên cảm giác được cuộc sống sau khi lập gia đình cũng không căng thẳng như trong tưởng tượng.

Ở phòng ngoài, nước rửa mặt đã được chuẩn bị rất tốt, Cẩm Thư và Cẩm Mặc đứng ở bên chậu nước, Lục Vân cùng Thuý Ngọc đứng bên phía còn lại.

Khi hai người cùng đi ra khỏi phong thì nhìn thấy tình hình này, A Kết không khỏi nhìn về phía Triệu Trầm, Triệu Trầm đã sớm chờ nàng, cười với nàng, thu lại nụ cười rồi hẳn nói với hai nha hoàn: "Đi ra ngoài đi, sau này ta rửa mặt thay quần áo do Thiếu nữ nãi tự mình lo liệu, toàn bộ các người nghe theo sai bảo của Thiếu nữ nãi."

Lời này vừa nói ra, A Kết cũng sùng sốt, nhận ra được ánh mắt Trương mama chứa đầy thâm ý, mặt lập tức nóng lên, không biết nên nói cái gì cho phải.

Cẩm Thư và Cẩm Mặc lại không hẹn mà cùng cúi chào, yên lặng lui ra ngoài.

Trương mama bất động thanh sắc(bình tĩnh) nhìn hai người, khi màn cửa rơi xuống, phát hiện Cẩm Mặc mang theo khố miệng sụp đổ đi xuống.

Rửa mặt xong, A Kết giúp Triệu Trầm buộc tóc, chờ hán hải lòng đi ra giường ngồi chờ nàng, nàng mới ngồi vào trước gương trang điểm.

Mới vừa ngồi xong đã nhìn thấy ánh mắt của nam nhân đang tựa vào đầu giường từ trong gương.

A Kết không nhận được trọn mắt nhìn hán một cái, tròng xong lập tức cúi xuống.

Lúc thức dậy tâm hoảng ý loạn (hoang mang), quên chuyện trên cổ, Triệu Trầm chắc chắn có nhìn thấy nhưng cũng không nhắc nhở nàng, kết quả lại bị Tường mama nhìn thấy, cười, giúp nàng chọn áo cao cổ màu tím để thay. Trong lòng A Kết nghi ngờ, nhận lấy gương nhìn, mới hiểu được dấu vết mà Triệu Trầm nói là cái gì, nhất thời mặt đỏ bừng. Hết lần này tới lần khác Tường mama vẫn nhỏ giọng dặn dò nàng, nói nàng tuổi còn nhỏ, chuyện kia phải kiềm chế, tới hôm qua thì cho qua, tới nay nói gì cũng phải nghĩ một chút, không thể cứ tùy thiếu gia giầy vò, tể thủy trưởng lưu (sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu =))) mới được...

Khi đó A Kết chỉ hận không được tìm cái lỗ chui vào.

~

Lát sau, hai người cùng nhau đi ra khỏi cửa viện, đến viện của Ninh thị.

Ở trong nhà mình, Triệu Trầm không cho nha hoàn, sai vật đi theo, mà cùng A Kết từ từ đi. Hán dất tay nàng, nhẹ giọng nói chuyện với nàng: "Lần trước để cho mời nàng tới thì nàng lại tránh mặt, hiện tại đại đa số hoa lan cũng tàn rồi, lá cây ngô đồng ở hậu viện cũng rụng đầy, giờ còn muốn xem không?"

Hán lúc ấy giống như sói, sao nàng dám đến chứ?

A Kết không oán giận trước mặt hán, chỉ khẽ dạ, nơi này là nhà mới của nàng, nhìn một chút cũng tốt, dù sao ở trong phòng buồn bức cũng không có chuyện làm.

Triệu Trầm cười nói: "Tốt lắm, sau khi ăn xong chúng ta gặp mẫu thân, sau đó ta liền dẫn nàng đi dạo trong viện. Đúng rồi A Kết, phụ thân quá bận rộn, buổi trưa hôm qua cứ muốn rời đi, trước khi đi cũng muốn gặp nàng một chút, ta thấy nàng ngủ thiếp đi nên không đánh thức nàng. Một lát nữa lúc kính trà chúng ta chỉ kính mẹ là được. Nàng đừng lo lắng, phụ thân mặc dù đi nhưng vẫn chuẩn bị lễ vật cho nàng, nàng đã danh chính ngôn thuận là con dâu trưởng Triệu gia."

A Kết thân thiết với Ninh thị, cha chồng đối xử lạnh bạc với Ninh thị nhiều năm như vậy nên ấn tượng cũng không tốt, vì vậy hôm nay không thể kính trà cho cha chồng, nàng không cảm thấy thất vọng.

Khi đang nói chuyện, hai người vào cửa viện, có tiểu nha hoàn nhìn thấy bọn họ, vui vẻ lên tiếng hô Thiếu gia, Thiếu nữ nãi, lập tức đi vào truyền tin.

A Kết đột nhiên thấy ngượng ngùng, lần trước gặp mặt còn gọi Ninh thị là bá mẫu, lần này phải gọi mẫu thân.

Triệu Trầm nhận ra nàng khẩn trương, nhẹ nhàng nhéo tay nàng, "Đừng sợ, mẫu thân rất thích nàng."

A Kết cười một tiếng.

Ninh thị hôm nay mang vẻ mặt vui mừng, mặc áo đỏ thắm thêu hoa lan, mặt mỉm cười, ngồi ở chủ tọa, chờ uống trà của con dâu.

A Kết lúc vào cửa thì liền khẩn trương, nhìn xuống nền nhà, đi theo Triệu Trầm đến trước Ninh thị, đã có tiểu nha hoàn đặt hai bô đoàn (đệm côi) từ trước. Hai phu thê cùng nhau quỳ xuống, Triệu Trầm nâng ly trà đưa cho Ninh thị: "Mẫu thân, mời dùng trà."

Thiếu niên mắt như sao, mặt như quan ngọc, thần thái phấn chấn. Nghĩ đến tới hôm qua nhi tử đã chính thức trưởng thành, trong lòng Ninh thị rất xúc động, uống trà xong, nghiêm nghị nói: "Thừa Viên, sau khi thành thân con đã là người trưởng thành, sau này hãy chăm sóc A Kết thật tốt, ở bên ngoài đi lại thì càng thêm cẩn thận một chút, đừng làm cho A Kết ở nhà phải lo lắng cho con."

"Mẫu thân yên tâm, nhi tử cẩn tuân (ng nghiêm túc tuân theo) dạy bảo." Triệu Trầm cười nói.

Ninh thị gật đầu một cái, cười, nhìn về phía A Kết.

Trong lòng A Kết run lên, nâng chung trà lên đưa tới, "Mẫu thân... Mời dùng trà." Lần thứ nhất gọi chưa quen miệng, thanh âm có chút nhẹ.

Ninh thị trước tiên là uống trà, rồi mới đưa lễ vật đã chuẩn bị ra, trầm cài đầu huyết cáp tử (máu bò câu-cái này nhắc đến trong chương 37 a), trực tiếp cài lên đầu A Kết, quan sát một chút, mới nói: "A Kết thật là đẹp, Thừa Viên có thể cưới được con là nhất được bảo vật. A Kết, hôm qua phụ thân con có chuyện không thể không rời đi, cây trầm này là hán tự mình lựa chọn lễ vật để cho con, con đừng trách hán. Sau này chúng ta chính là người một nhà, mẫu thân đã nói với con, Thừa Viên nếu dám bắt nạt con, con hãy trực tiếp tới tìm ta, ta sẽ thay con dạy dỗ hán."

A Kết nhìn Ninh thị, đỏ mặt gật đầu.

Ninh thị đứng dậy đỡ nàng: "Tốt lắm, chúng ta đi ăn cơm đã, A Kết, tới hôm qua ngủ không ngon phải không? Đói bụng rồi phải không?"

Mặt A Kết đỏ như máu, Ninh thị nhìn liếc qua cổ áo cao của nàng, ý vị thâm trường (ý tứ sâu xa) nhìn nhi tử, Triệu Trầm cười.

Chương 49: Chương 40.2

Ba người ngồi ở sảnh, Ninh thị ngồi ở phía Bắc, Triệu Trầm và A Kết chia ra ngồi ở hai bên, mặt đối mặt.

Ánh mắt Triệu Trầm thỉnh thoảng nhìn vào trên người A Kết, nàng giả vờ không phát hiện, nghiêm túc nói chuyện với Ninh thị.

Tiểu nha hoàn bụng điểm tâm đến.

Chè hạt sen long nhãn, một đĩa bánh bao nóng hổi, thêm hai món ăn lót dạ, nhà người bình thường thì ăn không nổi, nhưng cũng không tính là quá mức phô trương.

A Kết đột nhiên nhớ lại ba vạn ngân phiếu kia. Tối hôm qua định trả lại cho Triệu Trầm, không biết thế nào mà quên mất, không tránh khỏi nhìn sang nam nhân đối diện.

Triệu Trầm lập tức giương mắt nhìn lại, cho rằng thê tử đang nhìn trộm mình, hần cười gấp một cái bánh bao nhỏ trong đĩa đưa đến trước mặt A Kết, ngay sau đó cũng gấp cho Ninh thị một cái, muốn ngăn chặn việc mẩu thân mồm miệng trên ghẹo.

Nhưng Ninh thị lại nhìn A Kết nói: "Nhìn đi, ta và hần ăn cùng nhau nhiều năm như vậy mà cũng không thấy hần gấp đồ cho ta, hôm nay rốt cục cũng được hưởng chút nhờ phúc con dâu."

Biết rõ là trêu ghẹo, nhưng A Kết vẫn không nhịn được cúi đầu, múc một hóp cháo, lặng lẽ ăn, che giấu sự ngượng ngùng.

Tiểu cô nương đỏ mặt, càng xem càng đẹp mắt, Ninh thị nhìn về phía nhi tử, Triệu Trầm cười đắc ý.

Lúc dùng xong, có tiểu nha hoàn dùng khay bụng hai chén nước tối, chia ra đặt trước mặt Triệu Trầm và A Kết. Ninh thị mỉm cười nói: "Hai người các con một người uống một chén, bổ thân thể."

Triệu Trầm nhìn A Kết, bụng chén nước lên uống.

A Kết mặc dù biết mình không cần đồ bổ, nhưng cái này lại không thể giải thích, nhẫn nhịn sự thẹn thùng bụng chén lên.

Hai phu thê vốn dĩ muốn cùng Ninh thị nói chuyện, Ninh thị lại thông cảm bọn họ tối hôm qua "Mệt nhọc", đuổi bọn họ trở về: "Các con trở về nhà nghỉ ngơi đi, không cần phải để ý đến ta, sau này còn có nhiều thời gian nói chuyện."

Hai phu thê không thể làm gì khác hơn là chào tạm biệt.

Ra khỏi viện, Triệu Trầm cầm tay A Kết, đưa cảm hướng đến hậu viện: "Bây giờ đi dạo luôn được không?"

A Kết cũng không biết nên làm cái gì, gạt đầu một cái, nghĩ thầm một lát đi dạo xong sau khi trở về nói với hần chuyện ngân phiếu.

Hai người từ từ đi bộ trong hậu viện. Triệu Trầm đối với nhà mình đã quá quen thuộc, nên phần lớn thời gian, ánh mắt cũng đều dán vào trên người A Kết, còn A Kết lại nhanh chóng bị cảnh sắc trong sân hấp dẫn. Nhiều cây ngô đồng như vậy, mỗi gốc cây cũng đủ cho hai người ôm hết, mặc dù lá cây đã rụng hết nhưng ở dưới trời xanh thẫm vẫn mang vẻ đẹp thoát tục như cũ, có thể tưởng tượng phong cảnh ngày hè ở nơi đây sẽ tràn đầy sức sống như thế nào.

Nhận thấy nàng thích thú, Triệu Trầm liền dắt nàng đi lần lượt qua từng gốc cây, lúc đến dưới gốc cây ngô đồng có một tổ chim lớn ở trên tầng cây, Triệu Trầm dừng bước, chỉ vào tổ chim nói với A Kết: "Khi ta chín tuổi được đưa đến đây, cái tổ chim này đã đây, khi đó ta còn ham chơi, nhân lúc mẩu thân không chú ý, len lén leo lên cây, không cẩn thận té xuống gãy một tay. Lúc dưỡng thương, mẩu thân đối xử với ta rất tốt, tốt đến không thể tốt hơn, nhưng khi ta mới vừa phục hồi như cũ, mẩu thân liền hung hăng đánh cho ta một trận. A Kết, nàng không biết khi đó ta đau như thế nào đâu, nhưng ta vẫn nhìn mẩu thân và cười... Trong thôn có hải tử mất mẹ từ sớm, ít ra ta còn có, còn có thể được mẹ đánh."

Ánh mắt của hần xa xôi, giống như đang nhớ lại khi còn bé, A Kết lại nghĩ tới đệ đệ của mình, "Tiểu Cửu cũng thích leo cây chơi, chẳng qua là ta biết được nên không để cho hần đi, có lần hần len lén chạy ra ngoài, bị ta tìm được, khi về nhà ta nói cho mẩu thân biết, mẩu thân cũng hung hăng đánh hần một bữa, từ đó hần cũng không dám nữa." Hôm nay nàng không ở nhà, không biết đệ đệ có ngoan hay không, muội muội có chăm sóc hần hay không.

Triệu Trầm nhớ lại hôm đó thê tử đi bờ sông tìm đệ đệ, trong lòng mềm nhũn, dắt nàng đi tới phía sau cây, hần dựa vào cây, ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu cười nàng: "Nàng quan tâm Tiểu Cửu, nhưng nàng biết không, Tiểu Cửu nói với ta rằng hần cảm thấy rất phiền khi nàng trông nom hần, hần nói bởi vì có nàng cái gì cũng muốn quản lý, khiến các bạn trong thôn cũng không thích chơi cùng hần."

Bị đệ đệ ghét bỏ, A Kết có chút nóng mặt: "Thiếp là vì muốn tốt cho hần, giống như lần trước, nếu như không phải là vừa vận dụng phải chàng, thiếu

chút nữa hấn đã xảy ra chuyện."

Triệu Trầm khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn ánh mắt của nàng: "Thật ra thì lần đó ta cũng không phải là ngẫu nhiên đi ngang qua, ta cố ý đi đến trên núi gần nhà nàng sẵn thú, tính rằng trên đường còn có thể nhìn thấy mặt đại cô nương Lâm gia. Trời không phụ lòng người, ta đi vòng mấy lần, thật sự gặp được nàng, chẳng những gặp được, còn vớt được nàng từ trong nước ra ngoài, ôm đi vài bước. A Kết, khi đó ta liền để ý nàng, nàng không phát hiện sao?"

A Kết không ngờ hấn sẽ nói như vậy, thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, làm cho nàng vừa sợ vừa khấn trương lại không chế không được sự vui mừng. Hồi tưởng lại tình cảnh hôm đó, hấn trêu cợt, hấn nhìn nàng bằng ánh mắt thiêu đốt, nàng có phát hiện không? Nàng dĩ nhiên cũng đã nhìn ra một chút, cho nên mới bực hấn không biết lễ phép, nhưng từng tức giận, giờ đây hồi tưởng lại, lại đã thay đổi.

Nàng then thùng đỏ mặt, Triệu Trầm nhìn thấy, tâm mềm nhũn, không nhịn được muốn nói nhiều hơn, kéo tay nàng lại, nắm trong lòng bàn tay, "A Kết, ta biết nàng không muốn thấy ta, nhưng nàng không hiểu được, trong lòng ta có nàng, nên không nhịn được muốn đi nhìn nàng, đến lúc thấy nàng, lại không nhịn được muốn nhìn nàng cười với ta, làm cho nàng thích ta, nguyện ý gả cho ta. Ta rất may mắn, ta thiếu chút nữa bởi vì nàng liên tục cự tuyệt mà buông tha, nhưng nàng từ hôn. A Kết, còn nhớ thư ta viết cho nàng không? Khi đó ta rất tức giận, hận người nọ không tiếc thương mà phản bội nàng, nhưng ta cũng thật vui vẻ, nàng từ hôn, ta thì có hy vọng, chỉ tiếc rằng ta quá đàn, cuối cùng vẫn không thể chiếm được lòng nàng, lại phải làm người xấu mới cưới được nàng về nhà, A Kết, hiện tại nàng còn giận ta không?"

Giận hấn sao?

A Kết không rõ. Nếu như hấn đối với nàng không dịu dàng như thế, nàng có lẽ sẽ giận, nhưng hấn lại tốt như vậy, nghe hấn từ từ nói, nàng chỉ có vui mừng..

Nhưng cái này thì sao có thể nói cho hấn biết đây?

A Kết nghiêng đầu, nhìn cây ngô đồng bên kia nói: "Đi thôi, như vậy bị người khác nhìn thấy thì không được."

Triệu Trầm không buông tha, "Nàng vẫn chưa trả lời ta, có phải nàng vẫn còn trách ta phải không?"

Hấn quần lấy không thả, A Kết không có cách nào khác, nhìn về phía ngực hấn, nhỏ giọng nói: "Cũng đã lấy nhau, chuyện trước kia cũng không cần nói ra, chỉ cần sau này chàng đừng ức hiếp người, thiếp sẽ không trách, dù sao chàng cũng đã cứu thiếp."

Triệu Trầm cười, cúi xuống hôn lên trán nàng: "Nàng tốt như vậy, sao ta lại ức hiếp nàng? Đi thôi, bên ngoài vẫn có chút lạnh, đi dạo xong một vòng rồi chúng ta trở về nhà đi." Nói xong dắt tay nàng, tiếp tục đi về phía trước.

Gió thu phơ phất, ánh mặt trời chiếu xuyên qua lá cây, chiếu lên hai người, hai bóng người sánh đôi, thỉnh thoảng bóng nàng hoàn toàn bị bóng hấn bao phủ, giống như trở thành một người.

~

Đi dạo xong trở lại viện, mấy tiểu nha hoàn đang chơi đá cầu, vô cùng náo nhiệt.

Thụy Ngọc cùng Cẩm Mặc đang tranh tài, Thụy Ngọc đá rất nghiêm túc, Cẩm Mặc nhìn thấy hai người thì cuống quýt ngừng lại, khấn trương cúi đầu.

Thụy Ngọc lúc này mới phát hiện thiếu gia và thiếu nữ nãi nãi trở về, lập tức thu lại quả cầu, chạy đến bên A Kết, đặc ý nói: "Nãi nãi, chúng em tranh tài đá quả cầu, các nàng đá mãi cũng không sánh bằng em. Nãi nãi có muốn thử một chút hay không?" Tình tình nàng hoạt bát, ở trước mặt A Kết cũng không mất tự nhiên giống như Lục Vân, thật giống Lâm Trúc.

A Kết thật tâm thích Thụy Ngọc, khen đôi câu rồi cho các nàng chơi. Thụy Ngọc liền cười hi hi quay trở lại, hỏi Cẩm Mặc có dám tiếp tục so tài không.

Cẩm Mặc lo lắng nhìn về phía Triệu Trầm. Thiếu gia thích yên tĩnh, không thích náo nhiệt, hôm nay nhóm tiểu nha hoàn canh cửa khuyến khích Thụy Ngọc chơi, nàng không nhịn được cũng tham gia vào.

Triệu Trầm nghiêng đầu hỏi A Kết: "Nàng không thấy ấm ỉ sao?"

A Kết lắc đầu, "Chúng ta vào đi thôi, thiếp có việc nói với chàng." Hiện tại nàng một lòng nhớ kỹ ngân phiếu, sợ lại quên lần nữa.

Triệu Trầm liền cùng nàng vào nhà.

Hai người sống vai mà đi, nam cao lớn mạnh mẽ, nữ xinh xắn lạnh lợi, hết sức đẹp đôi, nhóm tiểu nha hoàn canh cửa cũng không nhịn được nên lạng lẽ quan sát, xì xào bàn tán.

Ánh mắt Cẩm Mặc phức tạp.

Vào phòng, Triệu Trầm lên giường. Trên giường bày bàn thấp, đích thân hấn rót hai ly trà nóng, cảm thấy hứng thú nhìn về phía A Kết: "Nàng muốn nói chuyện gì?"

Từ phía dưới cái rương, A Kết lấy hộp ngân phiếu ra.

Triệu Trầm không khỏi thẳng lưng, mắt phượng mím cười nhìn nàng: "Chuẩn bị lễ vật cho ta sao?"

A Kết đã quen với da mặt dày của hắn, nghe vậy thì mặt chỉ hơi ửng đỏ, đặt hộp trước mặt hắn, lúc Triệu Trầm mở ra thì giải thích: "Thiếp,... chàng đưa cho thiếp quá nhiều tiền lễ, ta chưa từng có giữ nhiều tiền như vậy, nên chàng cứ cầm đi." Nếu như hắn cho hai ngàn lượng, thì cũng giống như dì trước kia, A Kết còn có thể miễn cưỡng an tâm nhận lấy, nhưng hắn lại cho ba vạn lượng, đủ cho nàng sống mấy đời, cho dù là tiền lễ, A Kết cầm cũng hoảng hốt.

Triệu Trầm im lặng nhìn nàng, trong mắt toát ra bất khả tư nghị(khó tin).

A Kết nhìn ra, mím môi nói: "Chàng là công tử nhà giàu, số tiền này ở trong mắt chàng có thể chẳng là gì, dễ dàng lấy ra, nhưng thiếp không giống vậy, thiếp chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, giữ cũng không yên tâm, nên chàng giữ đi, dù sao ta cũng không dùng đến."

Nhất thời Triệu Trầm cũng không biết nên nói cái gì, liền vẫy nàng, "Đi lên, trên giường ấm áp hơn."

A Kết sợ hắn động tay động chân, không dám lên, Triệu Trầm lại nói thêm một câu, "Lên đây đi, chúng ta cùng nhau trò chuyện."

A Kết liền từ bàn phía đến bên giường, ngồi đối diện hắn.

Triệu Trầm cũng không có cách nào liền đứng dậy quay qua chỗ khác, tới chỗ nàng ngồi, ôm nàng ngồi lên đùi mình, cúi đầu nhìn nàng: "A Kết, ta là công tử nhà giàu nhưng ta cũng chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, khi còn bé trong nhà đều là mỗi tháng cho ta một số bạc, sau khi lớn lên, ta học làm ăn, mới đầu thường thua lỗ, dù chỉ mười mấy lượng, ta cũng đau lòng, bởi vì ý nghĩa bất đồng, việc thua lỗ chứng tỏ ta vô dụng."

"A Kết, ba vạn lượng này, có hai vạn là cha mẹ ta đưa cho nàng. Trường bối ban thường không thể từ chối, bọn họ cho nàng thì nàng hãy nhận lấy không cần lo lắng có người tới trộm, người bên ngoài không dám đến trộm của chúng ta, bên cạnh nàng, nếu ai dám có ý định, ta sẽ có biện pháp đối phó. Về phần một vạn lượng tiền lễ, là ta tần tảo khổ khổ(cực khổ) kiếm ra, ta cũng cho nàng, là muốn nàng biết ta coi trọng nàng, nàng cứ an tâm mà nhận. Nàng nói chưa cần dùng tới, tương lai khi chúng ta sinh nhi tử hay nữ nhi, chẳng lẽ nàng không sắm sửa thêm cho chúng sao? A Kết, đừng nói có tiền hay không có tiền nữa, nàng đã gả cho ta, chính là thiếu nãi nãi có tiền nàng biết không? Nói thật hiện tại nàng so với ta còn có tiền hơn, cho nên là ta muốn trào cao, ta muốn tìm mọi cách lấy lòng nàng..."

Nói đến phần sau lại bắt đầu không thành thật, tay lần về phía dưới áo lót.

A Kết tâm hoảng ý loạn, đè lại tay hắn, không cho đụng: "Đừng..."

"Vậy nàng đáp ứng ta, sau này chỉ cho phép đòi tiền ta, đừng cho ta tiền. A Kết, ta là tướng công của nàng, làm ra tiền nuôi nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ta cho nàng bao nhiêu, nàng chỉ cần thật vui vẻ tiếp nhận là được, nhớ chưa?" (ôi, giá sau này mình cũng nghe được câu này từ chồng nhè :v) Triệu Trầm dịu dàng nghịch vành tai nàng, nhẹ giọng nói lời bá đạo.

Cánh tay hắn ôm chặt như vậy, lồng ngực rộng rãi lại dán lên lưng nàng, nhịp tim của A Kết càng lúc càng nhanh, nghiêng đầu muốn tránh, hắn lại giữ lại, hôn lên mặt.

Tác giả có lời muốn nói: Mới một tháng, nhấn lại hết 25 chữ lại có thể đưa tích phân nga ~

Ho khan một cái, hai ngày nay tương đối chán, giai nhân cố gắng phát triển kịch tình, nhưng các người không nên ôm hy vọng quá lớn, giai nhân là một kẻ không biết kịch tình...

Vẫn có cô nương hỏi sách cuối cùng có thể biến thành trạch đấu hay không, nói như thế nào đây, giai nhân cũng chia không rõ loại nào, tạm thời thuộc về điền văn đi, trong một ít tiểu thuyết không phải là thường nhắc tới nào lão thái thái tổ mẫu là nông phụ thì chữ không biết mấy nhưng lão Hầu gia lão tướng quân đối với nàng thủy chung toàn tâm toàn ý, hay là nói một cô thôn nữ đến Hầu phủ lột xác thành lão thái thái , hoặc là Hầu phủ lão thái thái thành chuyện lịch sử.

A Kết: Ta biết chữ...

Triệu Hôi Hôi: Ngoan, cho nên yêu nàng hơn lão thái thái.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 41.1

Sáng sớm, Tường mama đã tự mình giám sát mấy tiểu nha hoàn giữ cửa của Triệu gia đưa đồ đã chuẩn bị cho lễ lại mặt lên trên xe ngựa, tràn đầy một xe.

Trong phòng lớn, Ninh thị đang dịu dàng dặn dò A Kết: "Thay ta gửi lời thăm hỏi đến phụ mẫu con, nhớ nói mẫu thân con nếu rảnh rồi thì dẫn A Trúc và

Tiểu Cửu tới đây một chút. Còn có, lần này, con cùng Thừa Viễn cũng sống ở nhà thêm mấy ngày đi, ta cũng đã làm vợ, biết mới vừa gả tới đây thì còn muốn ở lại nhà mình thêm vài hôm. Nhà chúng ta không có nhiều quý cù, các con nhất định phải sống ở đó thêm mấy ngày, trở lại quá sớm ta sẽ không mở cửa cho các con!"

A Kết ngồi bên cạnh Triệu Trầm, mặc dù trong lòng cảm kích Ninh thị đối xử tốt với nàng, nhưng vẫn nói: "Mẫu thân đừng khuyên nữa, chúng ta cùng lắm thì ở lại nhà khoảng hai tối, ngày kia sẽ trở về, đến lúc đó mang cả A Trúc và Tiểu Cửu tới ở mấy ngày, cùng người nói chuyện." Nàng nhớ nhà, nhưng thứ nhất đã thành thân thì chính là con dâu Triệu gia, không thể ỷ vào mẹ chồng khoan hậu thì liền ở nhà không trở lại, ở bên này còn để lại Ninh thị một mình cô đơn, trong tâm nàng không đành lòng.

"Được, như vậy tốt hơn, A Trúc khéo miệng, ta cũng nhớ nàng." Ninh thị cười, đứng lên, dắt tay A Kết đi ra ngoài: "Đừng trì hoãn, các con mau lên đường đi, phụ mẫu A Kết chắc cũng đã đợi từ sớm, con dâu cao hứng trở về, để cho bọn họ biết ta cùng Thừa Viễn không bạc đãi con."

A Kết đỏ mặt, đến ngoài cửa được Triệu Trầm đỡ lên xe ngựa trước, không nhìn được quay đầu hướng Ninh thị nói: "Mẫu thân ở nhà nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, chúng con rất nhanh sẽ trở về."

Ninh thị mỉm cười gật đầu, nhìn nhi tử, khoát khoát tay, Triệu Trầm cười cười, đi theo sau A Kết lên xe ngựa..

Hai phu thê đi ở phía trước, Trần Bình đánh xe, trong xe ngựa phía sau Thúy Ngọc ngồi, trách giữ lễ vật.

Xe ngựa lác lác ra khỏi thôn.

Triệu Trầm cuốn màn xe lên, ôm A Kết nhìn bên ngoài.

Cuối tháng mười, hai bên đường nhỏ những cây Dương đã sớm rụng hết lá, trong ruộng, mạ non xanh mướt như khiến trước mắt người ta sáng lên, nhưng thỉnh thoảng một trận gió thổi qua, cuốn lên một tầng cát vàng, nhắc nhở mọi người trời đông giá rét càng ngày càng gần.

"Có lạnh không?" Bên ngoài có gió thổi vào, Triệu Trầm khép chặt cổ áo của A Kết, khẽ sát mặt nàng hỏi.

Tối hôm qua hán mặc dù vẫn ồn ào như vậy, nhưng với cách hai người thân mật thì A Kết đã có chút quen, ngoài đỏ mặt vẫn là đỏ mặt, cũng không phí công đẩy hán nữa, đôi mắt đẹp nhìn trời xanh, nhỏ giọng nói: "Không lạnh, gió này đâu là gì, qua một tháng nữa gió mới lớn đây, ra cửa trên mặt liền cứng đờ." Không nói bị hán ôm như vậy, nàng còn thấy nóng đây...

Triệu Trầm hôn nàng một cái, hình như tự lẩm bầm "Ở Kinh thành, mùa đông còn lạnh hơn đây."

A Kết nghe thấy thì to mò, nghiêng đầu nhìn hán, chống lại mắt phượng sáng ngời của hán, lại không dám nhìn, tiếp tục nhìn về phía ngoài cửa sổ hỏi: "Chàng từng đi kinh thành?"

Triệu Trầm cười nàng đến giờ vẫn không thể tự nhiên nhìn mình, cầm tay nàng nói: "Nàng quên sao, nhà chúng ta ở kinh thành, trước chín tuổi ta đều ở bên kia. Sự phồn hoa ở Kinh thành thì Đổng Châu không thể bì được, ra cửa có thể gặp phải đại quan triều đình, còn có thương khách các nơi tới đây, A Kết muốn đi xem không?"

"Chàng nói trở về nhà ở kinh thành, rồi sẽ đi xem náo nhiệt sao?" A Kết suy nghĩ một chút, hỏi như vậy. Phụ thân có nói qua Triệu Trầm không định trở về tổ trạch ở cùng đám người kia, A Kết cũng không muốn đi. Theo nàng, trên đời này không có nữ nhân tốt đẹp hơn Ninh thị, tại sao cha chồng có thể phụ bạc nàng như thế?

"Trở về xem náo nhiệt." Triệu Trầm không yên lòng nói.

A Kết lắc đầu: "Mẫu thân chắc sẽ không đi, dù bình thường chàng ra cửa làm ăn, cũng có thiếp ở nhà cùng mẫu thân."

Triệu Trầm ôm nàng chặt hơn nữa, "A Kết thật tốt, không trách được mẫu thân thích nàng như vậy, đối với nàng còn tốt hơn ta."

Hai người cứ như vậy đông nhất cú tây nhất cú (đông 1 câu, tây 1 câu -> đại loại nói qua lại) tùy ý nói, lúc mặt trời lên cao quá ngọn cây, xe ngựa đã đến đầu thôn. Triệu Trầm bỏ rèm cửa sổ xuống, sợ nàng suy nghĩ nhiều, giữ mặt nàng tìm môi của nàng. A Kết đưa tay ngăn cản hán, nhỏ giọng oán giận: "Lập tức sẽ đến nhà, chàng đừng như vậy."

"Nhưng bây giờ không hôn, hai ngày nay cũng không thể hôn, một lát nữa, nhạc phụ nhạc mẫu nhìn thấy nàng không hề giống như cô dâu mới, nhạc mẫu nghi ngờ chúng ta không có động phòng thì phải làm sao bây giờ? A Kết nghe lời, hôn một cái." Nói xong không cho nàng nói gì, hôn nàng thật sâu, cho đến khi xe ngựa rẽ vào, tiếng Lâm Trùng Cửu vui mừng gào thét truyền đến, Triệu Trầm mới buông nàng ra, giúp nàng sửa sang lại váy.

Đội xe ngựa dừng lại, Triệu Trầm nhảy xuống, bốn người Lâm gia cùng ba người nhà Chu Bồi đã ở bên ngoài chờ, Triệu Trầm cười gật đầu một cái, xoay người đỡ A Kết.

A Kết giả bộ trấn định, chỉ là mặt đỏ bừng. Tuổi đẹp mang theo phong tình quyến rũ, tiểu hài tử không hiểu, nhưng đại nhân ít nhiều cũng có thể đoán được một chút.

Lâm Hiền âm thầm trợn mắt nhìn con rể một cái, thích nữ nhi thì ở nhà mà ồn ào, giờ về lại mặt mà vẫn dám không thành thật.

Liễu thị cùng Tiểu Liễu thị cũng cười khanh khách, nhìn A Kết như vậy, cũng biết cô nương đã bị tướng công trộm mất tâm.

Mọi người đứng ở cửa chào hỏi rồi bước vào trong nhà nói chuyện.

Hiển nhiên nam nhân thì đến phòng lớn, Liễu thị cùng Tiểu Liễu thị và Lâm Trúc vây quanh A Kết đến chái nhà Tây, chuẩn bị tâm sự. Lâm Trúc Cừ nhớ trưởng tử, theo sát sau bốn người, Chu Lan Sinh cũng đi theo hần. Liễu thị vốn định cùng nữ nhi nói một chút chuyện riêng, nhưng khi nhìn bộ mặt cao hứng của nữ nhi cùng tiểu nhi tử, biết bọn họ đều mong đợi tỷ tỷ về nhà, liền tạm thời nén xuống sự kích động trong lòng, trước tiên cùng tiểu Liễu thị ngồi ở một bên nhìn tỷ đệ thân thiết.

Thụy Ngọc đưa lễ vật mang đến nơi này bày lên, A Kết đưa cho đệ đệ muội muội trước. Lâm Trúc được một đôi vòng tai hồng ngọc, thích vô cùng, lúc này liền đeo lên, "Đại tỷ đây là tỷ chọn hay là tỷ phụ chuẩn bị? Hừ, ta đoán nhất định là tỷ phụ đưa cho tỷ, tỷ đối với những thứ đồ này từ trước đến nay không quá để ý, thật may là tỷ phụ có mắt nhìn."

Liễu thị tròn mắt nhìn nàng một cái: "Cho con đồ con còn nhiều lời như vậy, A Kết, sau này đừng chuẩn bị cho nàng cái gì hết."

Lâm Trúc bĩu môi, ôm lấy cánh tay A Kết, dựa vào bà vai nàng hỏi: "Đại tỷ lần này trở về thì sẽ ở vài ngày chứ? Lúc này dù ai nói gì muội cũng muốn ngủ với tỷ, lần trước mẹ cùng đi đuổi muội đi, muội và Tiểu Cừ trải qua một đêm khó chịu."

Lâm Trúc Cừ lập tức ôm lấy bên kia của trưởng tử: "Ta cũng muốn ngủ cùng đại tỷ!"

Tiểu Liễu thị cười nói: "Được, các con ngủ một nhà, ta và mẹ các con ngủ ở nhà phía tây. Sao, Lan Sinh có muốn tối nay ở lại ngủ cùng một nhà chị họ con không?" Rõ ràng là đang cố ý trêu chọc nữ tử.

Chu Lan Sinh đang đứng một bên, nói với A Kết: "Hai chị họ cùng Tiểu Cừ nói chuyện đã đủ một hồi, con chỉ muốn nói chuyện với chị họ vào ban ngày thôi, buổi tối thì chị họ nên nghỉ ngơi sớm." Năm sau hần đã mười một tuổi, không phải là tiểu hài tử.

A Kết cười kéo hần đến bên người, tự nhiên cũng có lễ vật cho hần.

Khi đám con nít nói xong, Liễu thị không nhịn được đuổi ba đứa nhóc ra ngoài, vừa đóng cửa nhà, ngồi ở bên người A Kết tỉ mỉ quan sát nàng từ trên xuống dưới, sau đó nhìn về phía tiểu Liễu thị: "Ta nhìn hình như có điểm mập ra, muội thấy sao?"

Tiểu Liễu thị nắn khuôn mặt đỏ hồng của A Kết, trêu ghẹo nói: "Dâu chi là mập ra, khí sắc cũng tốt hơn, Thừa Viễn thật có khả năng lừa người nha, A Kết của chúng ta trước khi xuất giá còn không muốn nhìn thấy hần, vậy mà vừa đến nhà hần hai ngày liền thích, đúng không? A Kết nói đi nghe thử, Thừa Viễn dụ dỗ con như thế nào?"

"Dì!" A Kết thật sự không chịu nổi sự trêu ghẹo trực tiếp như vậy, chôn đầu vào ngực Liễu thị không chịu gặp người.

Tiểu Liễu thị cười hi hi, Liễu thị ôm nữ nhi, xúc động: "Được rồi, chúng ta đừng trêu chọc nàng nữa, A Kết con nói cho nương biết, Thừa Viễn đối xử với con tốt hay không?"

A Kết gật gật đầu, biết mẫu thân lo lắng cái gì, nàng ngồi thẳng, cúi đầu nói: "Nương yên tâm, hần đối xử rất tốt với con, bà bà (mẹ chồng) cũng tốt với con, còn có Tường ma ma giúp đỡ con, con ở bên kia sẽ không xảy ra chuyện. Lần này trở về, bà bà còn dặn con ở lại vài ngày rồi mới trở về nữa, nhưng con nghĩ một mình nàng ở nhà rất cô đơn, nên thương lượng với người là chỉ ở lại khoảng hai ngày, sau này nếu rảnh rỗi thì hoặc là chúng con sang đây thăm mọi người, hoặc là mọi người đến đi thôn trang ngồi chơi, bà bà cũng rất hi vọng mọi người đến chơi."

Liễu thị vui mừng gật gật đầu: "Đúng, nên như thế, người ta đối xử tốt với chúng ta, chúng ta cũng phải làm tốt bổn phận của con dâu, như vậy mới có một cuộc sống yên bình được. A Kết con từ nhỏ đã hiểu chuyện, nương không lo lắng cái này, chỉ sợ con... Tốt lắm, hiện tại con và Thừa Viễn tình đầu ý hợp, nương không còn có cái gì không yên lòng."

A Kết nhìn mẫu thân, nhìn không được lần nữa ôm lấy nàng: "Chỉ là có đôi khi vẫn sẽ nhớ nhà..."

Liễu thị cười vỗ vỗ bà vai nữ nhi: "Nha đầu ngọc, ai khi vừa gả cũng đều như vậy, nhanh chút mà sinh đứa bé, chờ khi con làm nương, sẽ không rảnh rỗi nhớ nhà đâu."

Trên mặt A Kết nóng lên, Tiểu Liễu thị nhìn thấy, lại gần hỏi: "Thế nào, hai ngày nay các con... khụ khụ, A Kết con nên khuyên Thừa Viễn một chút, người trẻ tuổi không nên quá kích thích quá mức." Ban ngày, nàng cũng không tiện nói, thật quá mức hưng thịnh mà.

A Kết còn chưa yên phòng với Triệu Trầm, nhưng hai người dù ban ngày hay buổi tối đều không thể thiếu những lúc tóc mai đan nhau, đặc biệt buổi tối cũng từng giúp hần vượt qua hai lần, nhớ tới thì so với làm thật còn mắc cỡ hơn, hơn nữa nàng nghe mẫu thân và di hình như cũng lo lắng Triệu Trầm chỉ lo chính mình mà không để ý nàng, nhưng trên thực tế Triệu Trầm đối với nàng lại săn sóc nhiều, nghĩ như vậy, nàng vừa thẹn vừa vui sướng, hình ảnh này khi vào mắt hai trưởng bối thì còn gì mà không yên tâm chứ?

Ba người nói vài lời thôi rồi chuẩn bị cơm trưa, A Kết kiên trì muốn giúp đỡ. Liễu thị cũng nhớ nữ nhi nhiều, liền đồng ý, nhưng chỉ cho nàng rửa rau, không cho nàng làm gì khác. Thụy Ngọc muốn phụ giúp nhưng A Kết không cho, tại Triệu gia nàng là Thiếu nữ nãi nãi, nhưng về bên này nàng chỉ là một đứa nhỏ con nhà nông, có nha hoàn sai sử lại khiến nàng không được tự nhiên, mẫu thân cũng không được tự nhiên, thế nên mỗi lần đi về đây, đều không gọi nha hoàn để sai sử.

Trong nồi nấu nước ấm, A Kết múc thêm một ít nước lạnh vào chậu, ngồi xổm dưới mái hiên rửa rau. Lâm Trúc ngoan ngoãn đến giúp nàng, Lâm Trọng Cừ, Chu Lan Sinh cũng bụng ghé đầu nhỏ ngồi bên cạnh nói chuyện cùng 2 tỷ tỷ.

Triệu Trầm từ phòng chính đi ra đã thấy thấy thê tử của hấn ngồi trước ba đứa nhỏ, mặt mày mỉm cười, ôn nhu cực kỳ.

Chờ khi bọn họ cũng có đứa nhỏ, nàng nhất định sẽ là một mẫu thân ôn nhu phải không?

Hắn cười, đi qua.

Lâm Trúc đối Triệu Trầm không hề cảm thấy kính sợ, thấy hắn lại đây liền lên tiếng hô tỷ phu và chớp mắt với trưởng tỷ, hoạt bát khá ái. Lâm Trọng Cửu còn thân thiết với Triệu Trầm hơn, cười, ngồi xích qua một bên, mời tỷ phu ngồi cùng với hắn. Chu Lan Sinh vốn cũng định đứng lên làm lễ, nhưng nhìn thấy bọn họ như vậy, nên cũng vững vàng ngồi không động, ánh mắt đánh giá Triệu Trầm và A Kết, cái hiểu cái không. Hắn từng thấy lúc Triệu Trầm mặt lạnh như sương, nay lại ôn nhuận khiêm tốn như vậy, nhất định là bởi vì chị họ. Nếu không phải thật tâm thích thì làm sao có thể "Khuyết tôn giáng quý" (hạ mình) như thế?"

Triệu Trầm không chen ghế ngồi với Lâm Trọng Cửu, mà cũng ngồi xổm bên cạnh A Kết, ngón tay thon dài nhúng vào trong nước, xác định là nước ấm, thoáng yên tâm, nhưng vẫn là nhỏ giọng hỏi: "Sao không bảo Thủy Ngọc làm?"

Trên mặt A Kết nóng lên, cúi đầu nhìn trong nước, trước tiên đẩy tay hắn ra mới nói: "Thiếp thích tự làm, sao chàng lại ra ngoài này?"

Triệu Trầm còn chưa lên tiếng thì Lâm Trúc đã không chịu nổi, khom lưng đem chậu nước chuyển sang một bên, giống như đang tranh công, nói với Triệu Trầm: "Còn lại để muội làm cho, sau này sẽ không bắt đại tỷ phải ra tay nữa, cái này đã làm tỷ phu hài lòng chưa? Rửa rau mà đã đau lòng như vậy, nếu để cho huynh thấy được trước đây đại tỷ giúp muội giặt quần áo, chắc sẽ thâm mắng muội phải không?"

Triệu Trầm mỉm cười, giữ chặt thê tử đang muốn chạy, nói với Lâm Trúc: "Không mắng muội nhưng mà cô nương gia vẫn nên như đại tỷ muội mới tốt, A Trúc về sau nhớ học theo đại tỷ muội, tương lai tỷ phu sẽ thay muội tìm rể hiền."

Lâm Trọng Cửu cười ha ha, Lâm Trúc liếc mắt trừng đệ đệ, không hề có chút thẹn thùng, vừa dùng sức rửa rau vừa nói: "Tỷ phu thích đại tỷ cũng không đồng nghĩa là tất cả nam nhân đều thích cô nương ôn nhu cẩn mẫn, không cần huynh tìm giúp muội, muội sẽ gặp được người còn hoàn hảo hơn tỷ phu!"

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 41.2

"Ngâm miệng lại, sang năm cũng đã 13 rồi, còn nói chuyện không suy nghĩ, không sợ tỷ phu chê cười à." Tuy ở bên trong nhưng Liễu thị cũng nghe rõ lời nói của mọi người nên không nhịn được rồi trách cứ Lâm Trúc. Nàng vừa lên tiếng, Triệu Trầm lập tức vọt đến bên cạnh A Kết, dùng bàn thân che lại nắm tay của hai người, A Kết thì cơ bản là không dám gặp ai, nhưng lại không thoát khỏi hấn được.

Lâm Trúc ghét bỏ, đuổi người: "Đại tỷ, mau dẫn tỷ phu đi nhìn ô ô đi, tỷ đi rồi, ngày đầu tiên ô ô cũng không ăn cơm ngon, còn biết nhớ tỷ cơ đấy."

Triệu Trầm lập tức dẫn A Kết đi, cố ý đứng ở phía nam hàng rào, như vậy người trong viện đều không thấy được tay của họ đang làm gì. A Kết giận hấn, không muốn đi về đến hấn, Triệu Trầm cũng không cầu xin nàng, lấy ra một tấm khăn bình tĩnh lau hai tay nàng, "Được rồi, giờ trở về bôi thuốc, một lát nữa lại ra xem, đừng để bị đông lạnh."

Hắn săn sóc như vậy, A Kết không còn xấu hổ, nhìn hấn, đến nhà Tây trong ánh mắt thúc giục của hấn.

Lúc này Triệu Trầm mới đi đến trước hàng rào, gọi Lâm Trọng Cửu và Chu Lan Sinh đến, ba người cùng nhau quan sát con nai.

Lúc A Kết quay lại, Lâm Trọng Cửu đang lo lắng hỏi Triệu Trầm: "Tỷ phu, sau mùa thu màu sắc trên người ô ô và nai mẹ đều thay đổi, chúng ta cho rằng chúng nó ngã bệnh, mời Tôn đại thúc là thầy thuốc chuyên khám cho trâu ngựa đến đây khám, hấn nói chúng nó tốt lắm, nhưng vì sao màu sắc lại thay đổi chứ, những điểm trắng trên người cũng ít, nhìn không được như trước đây."

A Kết cũng lo lắng, đi đến bên cạnh Triệu Trầm, muốn biết hấn nói thế nào.

Cái này... Triệu Trầm sờ đầu Lâm Trọng Cửu, nói: "Tỷ phu cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết chúng nó vào mùa thu và mùa đông thì đổi màu da, đến đầu xuân âm áp thì có thể trở về như cũ chứ không phải sinh bệnh, yên tâm đi."

A Kết cũng nhẹ nhàng thở ra, thấy ô ô đi tới bên này, nàng thò tay vào, ô ô lập tức ngửa đầu liếm. trong lòng bàn tay ngứa một chút, A Kết nhin không được cười, thực sự không chịu nổi liền sờ đầu ô ô, chốc lát sau lại cho nó liếm chơi.

Tay nàng nhỏ hơn Triệu Trầm nhiều, duỗi như vậy thì lại lộ ngón tay tinh tế non mềm như cọng hành. Trông rất đẹp. Triệu Trầm nhìn ô ô nói ngon, lại nhìn thấy dáng vẻ thê tử cười khanh khách, cổ họng giật giật, suy nghĩ trong lòng như có đại sinh trưởng mọc tràn lan, nếu không do địa điểm cùng thời gian không đúng thì thực sự muốn kéo nàng lại thử một lần.

Chơi một lát, nên ăn cơm.

Đều là người một nhà, Liễu thị bảo trượng phu đem chuyển thêm hai bàn khác đến nhà Đông, mọi người cùng nhau ăn cho vui vẻ.

Liễu thị và Tiểu Liễu thị vợ vàng xào rau, tỷ muội A Kết giúp bung đồ, chỉ trong chốc lát trên bàn đã đặt đầy thức ăn nóng hôi hổi, náo nhiệt như cuối năm.

Khó có dịp được tụ tập một lần, Tiểu Liễu thị đợi đến lúc hoàng hôn mới cùng phụ tử Chu Bồi rời đi, trước khi đi nhiều lần dặn dò Triệu Trầm thường xuyên mang A Kết đến trấn trên chơi. Triệu Trầm cười đồng ý, tất cả Lâm gia đều là thân thích, con người cũng tốt, hẳn vui vẻ giao tiếp.

Tiền bước khách, chỉ còn người trong nhà, quy củ cũng bỏ qua, cùng ngồi trên giường lò nói chuyện. Sau cơm tối, Liễu thị dẫn 2 nữ nhi đến ngủ ở nhà Tây bởi vì nàng còn có nhiều điều muốn dặn dò, Triệu Trầm tiếp tục cùng Tiểu Cửu ngủ trên một giường lò. Lâm Trọng Cửu cũng có rất nhiều lời muốn nói với tỷ phu, nói nhiều đến mức ngủ muộn nửa canh giờ so với bình thường. Chờ khi hẳn ngủ, Triệu Trầm nằm trong chăn mới mà nhạc mẫu đặc biệt phoi cho hẳn, nhìn đỉnh giường ngăn người, nhớ đến thân mình non mềm của thê tử. Mới thành thân được mấy ngày thế mà khi đột nhiên không ngủ cùng hẳn lại không quen.

Ngày hôm sau Triệu Trầm cười ngửa đưa Lâm Trọng Cửu ra ngoài chơi, để tránh bản thân không nhận được lại muốn dính vào A Kết.

Đợi đến buổi tối, Triệu Trầm lại trần trọc trần trờ không ngủ được, ước gì trời nhanh sáng, lúc hai người về nhà có thể ồn ào trong xe ngựa một lúc. A Kết thì ngược lại với hẳn, hai hôm nay nàng đều ngủ cùng với Lâm Trúc, hai tỷ muội từ nhỏ đã ở cùng nhau giờ đột nhiên chia ra, thật sự không muốn.

Trong lời nói nhỏ nhẹ, mí mắt dần dần khép lại, rơi vào mộng đẹp.

Ngày tiếp theo Triệu Trầm biểu hiện rất bình tĩnh, lúc phu thê Lâm Hiền khuyên bọn họ về sớm một chút, hẳn còn cười nói không vội, đến lúc A Kết quyết định đi, hẳn mới đỡ nàng đến xe ngựa, đang muốn đi ra phía sau xe ngựa xem Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu có ngồi vững vàng hay không, Lâm Trọng Cửu đột nhiên nhảy xuống xe ngựa, lấy lòng nói với hẳn: "Tỷ phu, đệ và huynh ngồi cùng một chiếc xe được không? Nhị tỷ chê đệ, đệ cũng không muốn ngồi cùng nàng."

Triệu Trầm thường tươi cười thể hiện sự yêu thương đối với tiểu cửu tử (cậu em vợ) nhưng giờ mặt cứng lại, tuy rằng ngay sau đó hẳn lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh, cười nói: "Được, Tiểu Cửu ngồi cùng ta để cho các nàng ngồi cùng nhau." Nhạc phụ nhạc mẫu đều đang nhìn nha, nếu hẳn không đồng ý thì lộ hết tâm tư mất.

Lâm Trọng Cửu cực kỳ vui vẻ, gần đây tỷ phu vợ vàng thành thân nên không dạy hẳn công phu.

Cứ như vậy, Triệu Trầm không thể ôm tiểu thê tử mà là cùng nói chuyện với tiểu cửu tử.

Đến Triệu gia, tỷ muội A Kết đi theo Ninh thị nói chuyện, Triệu Trầm tiếp tục dỗ tiểu cửu tử, thật vất vả mới đến khi cơm chiều kết thúc, hai phu thê thu xếp xong cho tỷ đệ Lâm Trúc mới nắm tay trở về nhà. Nước ấm đã được chuẩn bị, Triệu Trầm và A Kết dùng hai mộc dục(bồn tắm) khác nhau, bởi vì chỉ cần tắm rửa trên người nên chưa đến một khắc đồng hồ đã xong. A Kết bọc áo khoác thật dày đi vào nội thất, thì thấy Triệu Trầm đã vào trong chăn, nghe tiếng nàng tiến vào cũng không có phản ứng, giống như đã ngủ say.

A Kết nghĩ nghĩ, hai ngày này Triệu Trầm đồ đệ đệ, lại là cười ngửa hay là luyện võ, chắc mệt lắm!

Nàng tắt đèn, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ để chiếu sáng, rồi nhẹ nhàng đi tới mép giường, cởi áo choàng ra. Trong phòng quá lạnh, nàng nhận không được run run, nhanh chóng trèo lên giường lò, vừa vén chăn lên, người nọ đột nhiên xoay người, đưa tay ôm nàng vào trong ngực.

Quen với sự bá đạo cùng lồng ngực, sau khi kinh ngạc qua đi là hô hấp và tim đập loạn nhịp.

Hai tay A Kết chống lên đầu vai nam nhân, bối rối hỏi hẳn: "Chàng còn chưa ngủ sao?"

"Hai ngày nay không ôm nàng ngủ, làm sao có thể ngủ được?" Triệu Trầm hôn lông mày nàng, "Nàng có nhớ ta hay không?"

A Kết thật sự không nhớ nhưng dù nàng xấu hổ cũng không ngốc đến nỗi nói mình không nhớ đành phải cái gì cũng không nói.

Triệu Trầm liền cho rằng nàng nhớ hẳn, kéo chăn che đi cả hai người, tùy tâm sở dục(hài lòng) hôn nàng.

Hắn sớm có bí quyết, A Kết không thể kiên trì bao lâu liền mơ màng, tay đang để trên vai hẳn chậm rãi trở thành ôm cổ hẳn, trong suốt hai ngày chưa từng thân mật. Nhưng rất nhanh, nàng phát hiện đêm nay Triệu Trầm có chút không giống lúc trước, hẳn dùng cánh tay trái nâng cổ nàng, tay phải lại từ trên mặt nàng chậm rãi xuống phía dưới, đi ngang qua cô, thủ thăm dò rồi tiếp tục hướng xuống..

Nơi chưa bao giờ bị người chạm qua, dù cho chỉ vừa mới tới gần cũng làm cho nàng khản trương. A Kết nhanh chóng đề tay hẳn lại đặt trên đầu vai nàng, không cho hẳn cử động nữa, có lẽ trong lòng cũng là nguyện ý, chỉ là quá mắc cỡ...

Trong lúc giằng co, Triệu Trầm ngẩng đầu, trong bóng đêm ai cũng nhìn không thấy ai, chỉ có thể nghe được hô hấp của nhau. Triệu Trầm trong đầu mâu thuẫn, ngoài miệng cũng đã ghen hờn cầu xin nàng: "A Kết cho ta, chỉ chạm một chút." Hẳn đã sớm nghĩ đến, ngày ấy ở trong xe ngựa phải xa nàng, hẳn đã suy nghĩ.

A Kết không buông, xấu hổ đến mức không buông, nhưng là nàng biết, với sức lực của nàng, nếu hẳn kiên trì, nàng chắc sẽ không ngăn được.

Sao Triệu Trầm lại không biết chứ?

Thực ra tay hấn rất lớn, dù cho đầu ngón tay còn đặt lên cổ nàng thượng, nhưng phía dưới bàn tay đã đụng tới nơi đó. Xúc cảm cùng khoảng cách ấy làm cho hấn nghĩ tới khi còn nhỏ nhìn con kiến chuyền mấy đờ, một con kiến cùng một hạt đậu phộng lớn. Con kiến dùng chân trước đặt lên đậu phộng, dùng chút sức đã có thể bò lên mặt trên của đậu phộng. Hiện tại tay hấn giống như con kiến đó, một hạt đậu phộng không lớn hơn con kiến nhiều lắm, nếu hấn có thể trèo lên ôm nàng hoàn toàn ở trong tay, thì sẽ thỏa mãn đến mức nào?

Bàn tay lại nhịn không được dùng chút sức lực, nàng không lên tiếng, hô hấp lại nặng hơn, thân mình cũng càng mềm nhũn, nàng cũng không có cầu xin hấn dời đi, chỉ dùng sức lực nhỏ bé ngăn cản hấn, đây là đang ngầm đồng ý hấn có thể tiếp tục phải không?

Làm sao nàng không đồng ý đây?

Nàng dễ dàng mềm lòng như vậy, đơn thuần dễ gạt như vậy, hấn nói cái gì nàng cũng dễ dàng tin .

Cũng là bởi vì nàng như thế hấn mới để ý đến suy nghĩ của nàng hơn việc chỉ lo cho mục đích của chính mình, không phải ngay khi cưới được nàng liền lập tức muốn nàng, mà là cẩn thận dụ dỗ. Thật ra hiện tại nàng cũng đã động tâm, nhưng hấn cũng không dám, ít nhất trước khi nói cho nàng biết chân tướng thì không dám, hấn không muốn đến khi thẳng thắn, hấn ở trong lòng nàng trở nên quá xấu. Hấn rất muốn nói cho nàng biết tình hình thực tế, nhưng lại sợ nàng lòng vừa ấm lên một chút lại lạnh, hấn không dám, chờ một chút, chờ đến lúc đại cục đã định lại nói, cũng không lâu, tháng sau thì có thể nhận được tin tức ...

"A Kết, có thể không?" Hấn cúi đầu dán lên trán nàng, nhẹ nhàng mà hỏi.

Toàn thân A Kết nóng lên. Hấn ở trên người nàng, thay đổi của hấn nàng cũng cảm giác được, sợ hãi lại kích động, hình như còn có chút loáng thoáng xấu hổ kèm theo thừa nhận chờ mong. Chỉ là, nàng phải trả lời hấn thế nào? Nói có thể, cô nương nhà ai mà vào lúc này lại có lá gan lớn như vậy? Nói không thể, hấn có hiểu lầm nàng còn tại kháng cự hấn hay không?

Nàng nhắm mắt lại, quyết định giao tất cả cho hấn.

Triệu Trầm đã sớm đoán được nàng sẽ như vậy, hấn khó khăn vòng qua nơi đó, nắm lấy cánh tay nàng, không cam lòng néo hai cái, cắn lỗ tai nàng: "Đêm nay tha cho nàng, A Kết, ta chờ nàng, sớm muộn gì ta cũng sẽ đợi được, khi đó nàng xem ta thu thập nàng thế nào!" Hấn xoay người đi xuống, từ phía sau nàng ôm nàng, nói với nàng, cố ý làm cho nàng cảm nhận được quyết tâm của hấn.

A Kết ngoan ngoãn nghe hấn uy hiếp, một cử động nhỏ cũng không dám làm, nếu như một khắc trước còn có chút mất mát không rõ thì bây giờ chỉ còn lại khẩn trương sợ hãi . Bình thường hấn lạnh lùng, trên người cũng mang theo khí chất cao quý, khi cười lộ lên lại là đáng vẻ quân tử ôn nhuận, nhưng chỗ kia, khí chất cao quý không có, mười phần dọa người ...

Một đêm ôm nhau lại bình an vô sự, ngày tiếp Triệu Trầm chào Ninh thị, đi huyện thành.

A Kết cũng đến buổi sáng mới biết được hôm nay hấn ra ngoài, cũng may đệ đệ muội muội đều ở đây, người một câu ta một câu thật nên không cảm thấy luyến tiếc. Hấn có vội buôn bán, cũng không thể mỗi ngày đều ở nhà cùng nàng, chỉ cần buổi tối trở về thì tốt rồi.

Từ đó, cuộc sống A Kết ổn định lại.

Triệu Trầm cách vài ngày lại ra ngoài một chuyến, đi sớm về muộn, nhưng chắc chắn sẽ trở về cùng hai nàng mẹ chồng nàng dâu dùng cơm chiều, buổi tối lại làm một ít động tác hù dọa người nhưng vẫn luôn không làm được một bước cuối cùng. Trái tim A Kết dần dần có chút phức tạp, vừa cảm động hấn ôn nhu săn sóc kiên trì chờ nàng nói đồng ý, lại phiền não mỗi lần hấn hỏi thì nàng thật sự nói không nên lời, sau đó lại sợ Triệu Trầm hiểu lầm, may mắn hấn không, vẫn như cũ đối xử ôn nhu với nàng, chỉ là đôi khi đa mặt dày. Càng khiến cho A Kết xác định Triệu Trầm không tức giận là việc cứ cách 3 ngày Triệu Trầm sẽ đưa nàng về nhà một chuyến, hấn dạy công phu cho đệ đệ, nàng ở nhà nói chuyện cùng người nhà, ăn xong trưa cơm hai người lại về thôn trang.

Có thể thường xuyên về nhà mẹ đẻ như thế, trọng phụ nguyện ý mà bà bà cũng không ghét bỏ, thôn xa thôn gần e là chỉ có mỗi mình nàng.

Trừ bỏ đáy lòng còn có chút tiếc nuối, A Kết rất vừa lòng với cuộc sống như thế.

Chuẩn bị vào tháng 12, có một cơn bão tuyết, tuyết dài khoảng 1 thước(1 thước = 10 tấc = 0,23 m; Nguồn:wikipedia), khi trên đường tuyết đã tan , Triệu Trầm lại ra ngoài.

Khi đó sắc mặt hấn không đúng lắm, A Kết tưởng là chuyện buôn bán, hỏi hấn, Triệu Trầm nói cho qua chuyện, dù sao A Kết cũng không hiểu, nên không hỏi tới, chỉ giúp dọn đồ hấn về sớm. Tiền trọng phụ, nàng giống như thường ngày đến nói chuyện với Ninh thị, mẹ chồng nàng dâu ngồi trên giường lò, khẽ nói chuyện phiếm.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên có tiếng chiêng trống, chỉ khi có đại sự muốn tuyên bố thì mới liên tục gõ như vậy.

A Kết tò mò quay đầu, đang xảy ra chuyện gì nhỉ?

Khuôn mặt Ninh thị bình tĩnh, chậm rãi buông ly trà, vén màn hỏi Vãn Mai: "Người phái người đi xem xem "

Vấn Mai lập tức lui ra ngoài, khoảng chừng một khắc đồng hồ sau thì trở lại: "Phu nhân, Thánh Thượng băng hà, tân hoàng lên ngôi, cả nước tức trực bên linh cửu 3 ngày."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chương 42.1

Tiên hoàng băng hà, cả nước tức trực bên linh cửu.

Đại sự lớn chừng này đối với dân chúng mà nói cũng chính là việc hôn sự đã được chuẩn bị tốt phải dời lại vài ngày, cửa nhà treo vải trắng thay thế việc tức trực bên linh cửu, tóm lại cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Chỉ cần triều đình không đánh giặc, chỉ cần chính mình sống tốt, ai làm hoàng đế đối với bọn họ cũng không có quan hệ gì lớn đúng không?

Mà ngay cả A Kết khi nghe tin tức thì tâm trạng cũng chẳng bị ảnh hưởng, với nàng mà nói, Hoàng Đế chết còn chả rung động việc gặp chuyện không may. Đương nhiên, nàng chỉ suy luận lung tung chứ không có ý nguyên rủa.

Nàng nhìn Ninh thị.

Ninh thị cười bất đắc dĩ với nàng, sai Vấn Mai đi dặn hạ nhân mấy ngày này đều mặc đồ trắng.

Vấn Mai đi rồi, bà tiếp tục câu chuyện đang còn dở.

Kinh thành cách đó ngàn dặm, Triệu Duẩn Đình đang chờ ở ngoài Sùng Chính điện, chờ Minh vương nay đã là Đường Văn Đế gọi vào.

Sùng Chính điện là nơi Đường Văn Đế xử lý công việc.

Gió lạnh gào thét, Triệu Duẩn Đình đang ở kinh thành, trong lòng lại nhớ thương thê tử.

Trong triều, thế cục thay đổi trong nháy mắt, trường tử có cách biết tin tức của hân, bên này có chuyện chắc là đã biết rồi chứ?

Triệu Duẩn Đình oán hận, nắm chặt tay.

Hắn nghĩ rằng tất cả đều ở trong lòng bàn tay, lúc thái tử rơi đài cũng là lúc quốc công phủ xuống dốc, cũng là lúc hân hưu Tần thị, đón thê tử về. Ai ngờ Phụ thân Tần thị là Trần Bắc tướng quân Tần Tư Dững lại không chút nhân tính, thậm chí đến đệ đệ ruột là Định Tây tướng quân cũng giết hại, phản bội lại thái tử, chặn lại thái tử lúc hân ta bức vua thoái vị, là người đầu tiên đầu quân đến đương kim hoàng thượng. Đường Văn Đế tất nhiên không ngốc, triều đình tuy có binh lực thắng Tần Tư Dững, nhưng nay Tần Tư Dững chủ động đầu quân, không mất bất cứ người nào, hơn nữa đại cục này đang thời ký cần duy trì ổn định, Đường Văn Đế thu được quân binh trong tay Định Tây tướng quân thì tạm thời chuyện cũ sẽ bỏ qua, phế thái tử, giao đi thủ hộ hoàng lăng, lão quốc công và Định Tây tướng quân giết giết thái tử làm gian thần xử trảm toàn tộc ở Ngạc Môn, riêng Tần Tư Dững quân pháp bất vị thân (vì đại nghĩ không quản người thân), lập công chuộc tội, cho giữ nguyên chức vụ Trần Bắc tướng quân của hân.

Triệu Duẩn Đình có thể đoán được hôm nay Đường Văn Đế gọi hân đến đây làm gì, hân và Phù Quốc công có ân oán, chuyện này chưa từng giấu diếm Đường Văn Đế, nếu không phải có cừ hận, lúc trước Đường Văn Đế cũng chưa chắc dám hoàn toàn tin nhiệm hân.

"Hầu gia, hoàng thượng truyền ngài vào." Đại thái giám Ngụy Nguyên bên cạnh Đường Văn Đế cười đi ra, hơi cung kính cúi thân mình. Đối với vị tân Hộ bộ thượng thư Duyên Bình Hầu người có công hỗ trợ hoàng đế lên ngôi này, Ngụy Nguyên gặp mặt cũng phải khách khí ba phần.

"Làm phiền Ngụy công công." Triệu Duẩn Đình cũng có lễ, lập tức thu lại suy nghĩ trong lòng, đi theo sau Ngụy Nguyên vào trong điện.

"Thần, Triệu Duẩn Đình, tham kiến hoàng thượng." Đến trong điện, Triệu Duẩn Đình cúi người hành lễ với nam nhân đang phê duyệt tấu chương.

Đường Văn Đế không nhìn hân, viết xong chữ cuối cùng mới đứng dậy, tự mình đến đỡ Triệu Duẩn Đình đứng lên, sau đó đưa một quyển tấu chương của biên ải Tây Bắc mới được trình lên cho hân: "Khanh xem đi." Nói xong xoay người đi đến nội điện, nơi hân nghỉ ngơi, ngồi xuống, đã có cung nữ dâng trà nóng.

Đường Văn Đế nhẹ nhàng uống một ngụm, thả lại trên bàn, nhìn về mặt nghiêm túc sau khi xem hết tấu chương của nam nhân đang đứng, nói: "Người Hồ thấy ta nội loạn, đã điều động binh lực, chuẩn bị thời cơ đến xâm phạm, khanh thấy thế nào?"

Triệu Duẩn Đình bình tĩnh mở miệng: "Hoàng thượng mới lên đại vị, căn cơ chưa ổn, lúc này không nên xảy ra chiến sự."

Đường Văn Đế vuốt cằm, tựa vào trên tháp (cái giường nhỏ nằm trên ghế dài mà trong mấy bộ phim hậu cung hay thấy đó a), ngón trỏ nhẹ nhàng gõ đầu

gối, nhẹ giọng nói với hắn: "Lúc trước trù tính(bày mưu tính kế) đại sự, chúng ta cho rằng toàn bộ Phủ Quốc công đều là người của phe thái tử, không ngờ Tần Tư Dũng lại như vậy, hắn và định tây tướng quân có mâu thuẫn lớn, lại nhìn ra trăm năm chắc phần thắng, nên phản bội, bảo vệ chính mình, lại báo được đại thù, có thể nói là kẻ giao hoạt cực kỳ. Người như thế, trăm không muốn dùng, nhưng nề hà chuyện ở biên quan Tần gia có ảnh hưởng rất lớn, người Hồ e ngại quân đội Tần gia mới không dám xâm phạm, lúc này trăm chưa có được sự hoàn toàn hàng phục của phái binh Tây Bắc, cũng muốn biên quan yên ổn, đành phải tạm thời không đụng đến hắn. Duẩn Đình, Tần Dũng có một nam hai nữ, nay chỉ còn lại Tần thị, từ nhỏ đã là hòn ngọc quý trên tay hắn, trăm muốn tiếp nhận được quân của Tần Tư Dũng trước nên đành phải ủy khuất khanh tiếp tục cùng Tần thị lá mặt lá trái(biểu thị sự tráo trở, lật lọng của con người). Chuyện trong phủ khanh, trăm không can thiệp, ở bên ngoài thì đừng làm nên động tĩnh quá lớn là được. Nhưng chắc khanh cũng hiểu được, nếu Tần thị gặp chuyện không may, Tần Tư Dũng sẽ thành một người lẻ loi, không có gì vướng bận tay cầm trọng binh, nhất định sẽ trở thành hiểm họa từ bên trong của triều đình."

Trong lòng Triệu Duẩn Đình chua xót.

Rồi hắn sẽ tìm Tần Tư Dũng tính sổ, lời này của Đường Văn Đế cũng chỉ nói cho qua thôi. Nay Tần Tư Dũng không có cường thế cũng không phụ thân huynh đệ con cháu, lại không có nhi tử kế thừa địa vị, cho dù lại sinh được nhi tử, cũng phải mười mấy năm sau mới ra hôn, chỉ cần hắn không tạo phản, Đường Văn Đế còn ước gì nhiều người nói nghiệp hắn tương, không thiếu người đến nơi chiến sự. Về phần Tần Tư Dũng có thể tạo phản hay không, Triệu Duẩn Đình hiểu biết Tần Tư Dũng, đời này hắn chỉ có một thế tử, là người trọng tình, lần này quân pháp bắt vị thân, ngoại trừ trường nữ ở phủ thái tử khó sinh một xác hai mạng, nhi tử lại bị người thuộc chi thứ hai tranh tước vị đã âm mưu hại chết, không khó để biết được sau khi hắn gặp chuyện không may thì Tần thị sẽ rơi hoàn cảnh như thế nào, bởi vì nữ nhi duy nhất hắn mới không để ý thế nhân chửi rủa huynh đệ tương tàn. Tần thị tốt thì Tần Tư Dũng cũng không tạo phản, Đường Văn Đế sẽ không động Tần Tư Dũng, mà nếu hắn muốn động đến Tần thị cho hả giận, làm hỏng đại cục của Đường Văn Đế, đặc tội hoàng đế, hắn sẽ có gì tốt?

Quần thần quần thần, hắn cố gắng, cũng chỉ là một ý quần.

"Hoàng thượng yên tâm, thần biết nên làm như thế nào." Triệu Duẩn Đình cung kính nói.

Đường Văn Đế hài lòng, nói xong đại sự thì hỏi đến gia sự Triệu Duẩn Đình: "Thừa Viễn mười tám tuổi rồi phải không? Nhiều năm như vậy thật ủy khuất cho hai mẫu tử bọn họ. Ninh thị, tuy rằng Tần thị không làm gì được, chỉ cần người có thể xử lý tốt bên trong, người đón nàng trở về, đừng để cho cả thành đều biết thân phận nàng là được. Về phần Thừa Viễn, vị trí thế tử là do tiên đế hạ chỉ tước đi, trăm không thể lập tức phong hắn làm thế tử, trước tiên cứ để hắn trở về, đến mùa săn bắn đầu xuân, nếu hắn có bản lĩnh, trở hết tài năng, trăm sẽ sắp xếp cho hắn làm chuyện gì đó, hai năm này có công thì lại phong hắn làm thế tử, người bên ngoài cũng không thể nói gì, người thấy thế nào?" Tần Tư Dũng không được tiện nghi, Triệu Duẩn Đình vẫn đi theo hắn làm trung thần, đương nhiên không thể ủy khuất hắn.

Triệu Duẩn Đình có thể như thế nào nữa? Ngoại trừ biến cố về chuyện Tần thị, thì cũng chẳng khác những gì hắn dự đoán lắm.

Tạ ơn Đường Văn Đế, Triệu Duẩn Đình ra khỏi cung, đứng trước cửa cung thờ dài một khắc đồng hồ rồi hồi phủ viết thư cho thế tử.

Triệu Trầm đang chờ tin của hắn.

"Mẫu thân, người thấy thế nào?" Nhân lúc A Kết nghỉ trưa, Triệu Trầm liền cùng Ninh thị thương lượng.

Ninh thị xem qua thư trượng phu gửi đến, cười, để qua một bên, hỏi Triệu Trầm: "Trở về hay không quay về, chỉ có hai con đường này, Thừa Viễn, con cứ mặc kệ nương, nói cho ta biết con nghĩ như thế nào."

Nhìn mẫu thân gặp chuyện không lo lắng sợ hãi, trong lòng Triệu Trầm chua xót, ngồi bên cạnh nàng, nói: "Nương, trước kia con muốn thay tên sửa họ để kiếm đi ra ngoài kiến công lập nghiệp, chính mình kiếm tiền để báo thù cho người, người còn nói con xúc động không hiểu chuyện, thứ nhất có công danh sẽ bảo vệ được chính mình trước khi xảy ra việc ngoài ý muốn, thứ hai chỉ cần con thành công, sẽ luôn có ngày hồi kinh, phụ thân nhận ra con nhất định sẽ muốn nhận con, triều đại này trọng hiếu, không nói đến việc Hoàng Đế nhìn lâu sẽ coi trọng con sẽ hi vọng con nhận tổ quy tông, như vậy cuối cùng vẫn quay trở về Hầu phủ, chỉ là đi một vòng lớn mà thôi."

Ninh thị gật đầu: "Đúng vậy, trên đời người nhiều như vậy, trở nên nổi bật nào có đơn giản? Con sửa lại tên, liền trở thành một người bình thường, mặc dù công phu tốt, không có một chút giao thiệp thì làm sao xác định chỉ ngần ngại vài năm nhất định có thể thăng tiến chứ? Còn nữa, mọi chuyện của con đều do phụ thân con sắp xếp người dạy cho người, có lẽ hắn không phải một phu quân tốt, nhưng đối với đứa con trai là con, hắn đã cố gắng làm tốt nhất rồi. Cho nên Thừa Viễn à, con danh chính ngôn thuận là trưởng tử Triệu gia, không có đạo lý vì bất luận kẻ nào hay bất cứ chuyện gì mà vứt bỏ thân phận."

"Nương vẫn hi vọng con hồi phủ ư?" Triệu Trầm cũng không ngoài ý muốn hỏi.

Ninh thị vỗ vỗ tay hắn, hỏi lại: "Vì sao không quay về? Chẳng lẽ con sợ Tần thị ở Hầu phủ sao?"

Triệu Trầm cười lạnh: "Nhi tử chưa từng để nàng ta vào mắt. Cũng tốt, hiện tại nàng ta còn có Trần Bắc tướng quân che chở, ta muốn cho nàng ta xem núi nàng ta đang dựa vào sẽ đổ như thế nào, lật đổ một đường đường đại tướng quân vẫn nghe hay hơn việc bỏ đá xuống giếng ức hiếp một nữ nhân yếu đuối. Chỉ là, việc này nếu chỉ trong vòng một hai năm e rằng làm không được, nương phải chịu chút ủy khuất, nếu không người đừng quay về Hầu phủ nữa, ở bên ngoài thôn trang, con thường xuyên đưa A Kết đến thăm người được không?"

Ninh thị lắc đầu, cầm lấy thư, nói: "Ta sẽ chịu ủy khuất gì chứ? Danh phận, nương đời này chỉ có một danh phận, đó chính là nguyên thê của phụ thân con, hiện tại nương còn sống là vì duyên tiếc con thôi, muốn nhìn con thành gia lập nghiệp, nhìn con sinh cho ta vài tôn tử(cháu trai) hay tôn nữ(cháu gái). Thừa Viễn, con hãy nhớ kỹ, chỉ cần người một nhà chúng ta có thể ở cùng một chỗ, nương không cần hư danh gì cả. Huống chi phụ thân con sắp xếp cho ta thân phận nghĩa mẫu của con, không phải di nương, nương không thể xen vào chuyện của ta được, ta ở lại Hình Lan Uyển, con và A Kết mỗi ngày

cũng có thể qua thăm ta, cùng với việc ở lại bên này có gì khác nhau chứ? Còn có A Kết, con không có khả năng mỗi ngày đều ở nhà, có nương ở trong phủ, con ra ngoài làm việc cũng an tâm, có phải không?"

Từ nhỏ đến lớn, mẫu thân làm gì thì tất cả đều là vì hấn.

Triệu Trầm không biết nên nói gì, đỡ Ninh thị ngồi xuống, hấn từng bước lui ra phía sau, quỳ xuống trước mặt nàng: "Nương yên tâm, nhi tử nhất định sẽ sớm ngày trở nên nổi bật, sớm ngày làm cho người Tàn gia gieo gió gặt bão."

Ninh thị lắc đầu bật cười, kéo hấn đứng lên, "Có một số việc ghi tạc trong lòng là tốt rồi, mặc kệ một năm hai năm, làm hết sức, cũng đừng để nó trở thành gánh nặng. Bỏ qua những thứ không tốt ấy, bên người còn có rất nhiều thứ càng đáng giá cho chúng ta quan tâm phải không? Tựa như nương có con, con có A kết, tương lai còn có thể có nhi tử hay nữ nhi. Tốt lắm, nương không cần con lo lắng, con nhanh đem tất cả sự tình nói cho A Kết, đồ dành nương, rồi lại qua bên nhạc phụ nhạc mẫu mà nhận lỗi, trẻ nhất mong 8 tháng chạp thì chúng ta phải xuất phát, sang năm chúng ta đi kinh thành.

Nghĩ đến A Kết, vẻ mặt Triệu Trầm nhu hòa, trên vầng trán lại toát ra vài phần lo lắng chần chờ.

"Nhu thế nào, sợ A Kết tức giận không bao giờ muốn gặp con nữa sao?" Ninh thị liếc mắt một cái liền đoán được.

Tâm sự bị khám phá, Triệu Trầm có chút xấu hổ, nhưng chuyện hai vợ chồng, hấn cũng không muốn làm phiền mẫu thân, đứng dậy nói: "Nương người nghỉ ngơi một chút đi, hôm nay con sẽ nói với nương, nếu như nhi tử không đỗ được nương, ngày mai nương hãy giúp con khuyên nương."

Ninh thị cười gật đầu.

Triệu Trầm xoay người đi ra ngoài.

Trời không biết khi nào trở nên âm u, có bông tuyết nhỏ dừng ở trên mặt hấn, nhanh chóng hóa thành nước, hơi lạnh.

Triệu Trầm ngần ngại một lúc, nhắc chân đến sân nhà mình, khi bước vào cửa phòng thì bông tuyết đã rất lớn.

A Kết còn đang ngủ, Tường mama và Lục Vân canh giữ ở gian ngoài. Nghe được tiếng bước chân, Tường ma ma lập tức đoán Triệu Trầm đã trở lại, nhanh chóng xuống khỏi tháp, chưa kịp đi ra ngoài thì Triệu Trầm đã đi đến, khoát tay ý bảo hai người không cần lên tiếng, hất cằm về phía nội thất.

Tường ma ma nhẹ giọng đáp: "Thiếu phu nhân còn ngủ, qua hai khắc nữa mới tỉnh."

Triệu Trầm cười áo choàng đưa cho nàng, "Ma ma ở trong này nhìn, đừng cho người bên ngoài tới gần bên này." Nói xong trực tiếp đi vào.

Tường ma ma lần đầu tiên nghe Triệu Trầm ra lệnh như thế, biết chủ tử có đại sự muốn thương lượng, lập tức nháy mắt với Lục Vân, hai người cùng nhau ngồi vào cửa nhà chính, giả vờ xem tuyết, thực ra lại nhìn chăm chăm hành lang xem có ai đến gần không.

Bông tuyết bay xuống, rất nhanh phía trên đất phủ một lớp trắng.

So với gian ngoài, trong nhà càng thêm ấm áp, ngân sương (ta search mãi mới mò ra nó là sương :3) thượng hạng (tốt nhất) không khói không vị, trên hai ghế ngồi tròn có hai bồn Hàn Lan (tên 1 loại lan), một chậu trắng như tuyết, một chậu vàng nhạt tươi đẹp, đi qua liếc mắt một cái cũng là cảnh đẹp ý vui.

Nhưng khi Triệu Trầm vào nhà đã vô ý liếc mắt sang bên kia một cái, chỉ trong giây lát ánh mắt liền rơi vào đầu giường nơi chần bông đỏ thắm cũng có một đóa hoa lan.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chương 42.2

Nàng im lặng ngủ, mặt cười đỏ bừng, tay nhỏ búng bình lộ ra ngoài ổ chăn, năm ngón tay nhỏ và dài, sơn móng tay đã bị nàng tẩy đi, lộ ra móng tay sạch sẽ hồng hào, khiến người ta yêu thích. Triệu Trầm nhìn không được muốn cầm tay nàng, gần chạm tới thì hấn bỗng rút về, tay hấn vẫn còn lạnh sẽ khiến nàng khó chịu.

Thu hồi tay, Triệu Trầm tựa vào giường, lặng lẽ cời giày, sau đó nhẹ nhàng lấy một cái gối đầu khác đặt xuống, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh A Kết. Lòng bàn chân có chút lạnh, hấn thật cẩn thận tìm ổ chăn, chiếm chút chỗ, cố gắng không đụng đến nàng. Tư thế đầy thư thái, Triệu Trầm lặng lẽ nhìn thê tử ngủ say, suy nghĩ xa dần.

Làm thế nào để nói cho nàng đây?

Nghĩ nhiều lời nói dối, lần này rốt cuộc không có cách nào soạn được lời khác.

Kỳ thật, lúc vừa mới bắt đầu muốn thú nàng, một là bởi vì đam lao phải theo lao, trước mặt nàng đem lời nói ra khỏi miệng thì không thể không lập gia đình. Lúc ấy tưởng đã là thiên y vô phùng(không chệ vào đâu được), tất cả đều là để đối phó cha mẹ nàng, ở trước mặt nàng, chưa từng làm người tốt, lấy về nhà thành nữ nhân của hắn, vẫn không thể ngoan ngoãn theo hắn mới lạ? Đến lúc đó nói vài lời hay, nàng cũng nguyện ý cùng hắn đi rồi. Chỉ là hắn thật sự đánh giá cao bản thân, nàng vừa khóc hắn liền không hạ được quyết tâm, nàng cười thì hắn liền nghĩ xem nói như thế nào dễ nghe rồi nói với nàng như thế nào, da mặt là cái gì, vừa mới bắt đầu còn có thể ngượng ngùng, nhưng vừa nhìn thấy nàng cười, lập tức không cần .

Đối với người đang ngủ say, Triệu Trầm cười khổ, hắn từng không hiểu vì sao phụ thân lại cố chấp với mẫu thân như thế, đến khi gặp nàng, hắn mới hiểu được.

Không có lý do gì mà nàng có thể làm cho hắn biến thành một người khác.

Trong lúc hắn thất thần, mi mắt A Kết run rẩy, trong lòng Triệu Trầm giật mình nàng đã mở mắt. Thấy nam nhân đã trở lại, A Kết không nhịn được cười, định ngồi dậy, "Chàng trở về khi nào vậy?"

Triệu Trầm đề nghị nàng lại không cho nàng động, thuận thế đụng đến nàng, ôm cả người lẫn chần vào trong lòng, "Vừa trở về không lâu, sao nàng tỉnh sớm vậy?"

A kết chôn mặt trong lồng ngực của hắn ngáp, xong mới quay sang phía hắn, nàng nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn, nở nụ cười, "lúc hơi thở chàng thổi tới trên mặt thiếp, thiếp liền tỉnh." Nói xong từ trong ổ chần vươn cánh tay đi sờ tay hắn, có chút lạnh, nhân tiện nói: "Thiếp lùi vào, chàng tiến vào nằm một lát đi, bên trong rất ấm."

"Cùng nhau nằm đi." Triệu Trầm đề nghị nàng lùi vào, bắt đầu cởi áo ngoài. Nếu không phải trên người lạnh, hắn đã ôm nàng cùng ngủ rồi, hiện tại đành đợi một lát để trên người ấm chút, cởi xong áo ngoài hắn lập tức xốc chần lên chui vào, ôm chặt lấy nàng, có ý chạm mặt nàng, "Lạnh hay không lạnh?"

Nàng ngủ nên khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hằm hập chạm vào mặt của hắn đương nhiên lạnh.

A Kết lại đau lòng. Thành thân hơn một tháng, nàng đối với Triệu Trầm vô lại và không đứng đắn đã hiểu được, giống hôm nay nàng ngủ bị hắn gặp được, nếu hắn không phải sợ làm nàng lạnh, vừa vào cửa sẽ lên đến đây, làm sao có thể đành hoàng đứng bên cạnh nhìn?

Hắn cho nàng ba vạn lượng ngân phiếu cũng không bằng việc săn sóc kỹ lưỡng làm cho nàng ấm lòng hơn nhiều.

Có đôi khi A Kết nghĩ không ra, vì sao trước và sau khi thành thân Triệu Trầm lại có thay đổi lớn như vậy?

Không để ý tới hắn ồn ào, A Kết do dự một lát, chậm rãi kéo hai tay của nam nhân ôm vào trong ngực, thay hắn làm ấm tay. Hắn đối xử với nàng tốt, nàng cũng đối xử tốt với hắn như vậy, phu thê phu thê, là thế này phải không?

Triệu Trầm lặng đi một chút, cúi đầu nhìn nàng, mặt nàng hồng hồng, xấu hổ.

Đổi lại ngày khác, Triệu Trầm có khả năng sẽ nắm lấy địa vị nhân hòa lặng lẽ dịch tay lên trên, hôm nay lại không nhân hạ thoải mái, chỉ hận không thể sa vào sự dịu dàng như nước của nàng, vĩnh viễn chìm đắm trong sự ấm áp đó, không cần rời đi.

"A Kết, nàng đối xử với ta thật tốt." Không muốn nàng bị cảm lạnh, Triệu Trầm thu tay, một lần nữa đem ôm nàng vào trong lòng, ngửi mùi hương trên tóc nàng.

A Kết ở trong ngực của hắn dịu dàng cười, không nói gì.

Trong phòng im lặng, nam nhân cũng không có nào loạn, cứ như vậy ôm nhau, giống như lúc sắp ngủ hoặc vừa mới tỉnh ngủ còn mơ màng. A Kết thực sự luyến tiếc. Nhưng mà đã đến thời gian nàng cần đến chỗ Ninh thị, hiện tại Triệu Trầm trở về thì nàng không đi, Ninh thị sẽ nghĩ như thế nào đây?

"Chàng nghỉ ngơi đi, thiếp đi chỗ nương trò chuyện." A Kết từ trong ngực của hắn ngẩng đầu, cùng hắn thương lượng.

Triệu Trầm hôn lên trán nàng, vẫn ôm nàng như cũ: "Không cần đi, giờ tuyết đang rơi, nương sợ nàng cảm lạnh, cho chúng ta ăn cơm chiều cùng nhau, ngày mai đi theo nàng ngắm tuyết."

"Tuyết rơi sao?" A Kết kinh ngạc hỏi.

Mắt nàng sáng ngời, chứa đầy kinh hi(kinh ngạc+vui mừng), Triệu Trầm lại hôn lên mắt của nàng, "Ngồi dậy ngắm tuyết được không?"

A Kết gật gật đầu.

Triệu Trầm liền ngồi dậy vén rèm cửa sổ, lại ôm thê tử, cho nàng tựa vào trên người hắn, hắn lấy chần đắp lên hai người. Hắn làm xong, A Kết cũng chỉ lộ cái đầu nhỏ, tựa vào trong lòng nam nhân dày rộng giống tiểu cô nương. Triệu Trầm thích bộ dạng trẻ con này của nàng, nhìn không được lại cúi đầu hôn.

A Kết cũng không nghĩ xem tuyết rơi với tư thế như vậy, nhưng mà cảm giác thật không tệ.

Ngoài cửa sổ những cây cổ thụ đã ra hoa, có cây Bách màu xanh đậm, có cả những sân những tường cao thấp nhấp nhô, xa hơn nữa bên ngoài là núi rừng hiu quạnh khi đông đến. Tuyết không ngừng rơi, không biết qua bao lâu, những cây xanh kia biến thành cây trắng, tường viện cũng bị che kín, núi

rừng hiu quạnh cũng biến thành một vùng trắng xóa, càng thêm buồn bã.

Hai người cứ như vậy ngồi, nghe tiếng tuyết rơi bên ngoài.

Có lẽ là do nam nhân rất ấm, hoặc là do trong phòng rất im lặng, A Kết bất tri bất giác lại cảm thấy buồn ngủ, mí mắt dần dần khép lại.

"A Kết, muốn ngủ sao?" Triệu Trầm thu hồi tầm mắt từ bên ngoài, nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, không khỏi cười hân lên chớp mũi nàng.

A Kết giữ vững tinh thần, lắc đầu, đã gần đến lúc ăn cơm chiều, không thể ngủ a.

Triệu Trầm tựa cằm vào đỉnh đầu nàng, ôm chặt nàng: "Ta kể cho nàng chuyện xưa, buổi sáng đi trong thành mới nghe người ta đề cập."

A Kết gật đầu, bình thường nhàn rỗi không có việc gì, nàng thực thích nghe hắn nói chút hiểu biết trên thị trấn.

Trong chốc, Triệu Trầm nắm tay nàng nhẹ nhàng, thanh âm trầm thấp bình tĩnh: "Lần trước ta đã nói với nàng, trong kinh thành có rất nhiều đại quan, có người đọc sách thi đậu tiến sĩ làm quan đi bước một thăng lên, còn lại là thừa kế huân quý (công lao hoặc địa vị cao quý), như quốc công Hầu gia Bá gia lĩnh tước. Trong đó có Duyên Bình Hầu phủ, tổ tiên là khai quốc công thần, luận công phong hầu, từ đó truyền xuống theo thế hệ, Hầu gia sinh nhi tử, nhi tử từ kia chính là thế tử, chờ đợi phụ thân chết, thế tử liền trở thành Hầu gia, con hắn thành tân thế tử. . . . ."

"Nghe nói vị Duyên Bình Hầu hiện tại từ khi sinh ra đã tuần lễ bắt phàm (khô khan hơn người), tìm khắp toàn bộ trong kinh thành cũng không ai hơn được, Hầu gia anh tuần lại tiến bộ, một lòng muốn Hầu phủ đang suy tàn được Thánh Thượng một lần nữa coi trọng, được nắm thực quyền và huân quý."

A Kết nghe đến đó không rõ, ngơ đầu hỏi hắn: "Hầu gia không phải đại quan sao?"

Triệu Trầm nở nụ cười, kiên nhẫn giải thích: "Không phải quan, mà là một loại tước vị, hàng năm đều có bổng lộc, ngày lễ ngày tết hoàng thượng cũng cấp chút thưởng, nhưng có thể làm quan không, phải xem người có bản lĩnh hay không. Giống như Duyên Bình Hầu phủ lão Hầu gia, không văn không võ, chỉ giữ một hư chức lục phẩm, như vậy chính là sa sút, ngoài ra việc không đảm nhiệm chức vụ quan trọng còn khiến nhóm Hầu gia xem thường, nàng hiểu không?"

A Kết gật đầu: "Vậy Duyên Bình Hầu mới kia thành công không?"

"Dù sao so với lão Hầu gia cũng có tiền đồ, không tới ba mươi tuổi đã làm . . . . . Chính ngũ phẩm Hộ bộ lang trung, chức quan không cao, nhưng cũng có thực quyền." Triệu Trầm tiếp tục giải thích, "Trong nhà hắn có một Hầu phu nhân nhà nhận lịch sự, còn có một tiểu thế tử ham chơi bú đờn binh. Hầu gia rất thích Hầu phu nhân, Hầu phu nhân lại bởi vì một ít ân oán năm xưa nên không chịu tiếp nhận Hầu gia, nhưng vì nhi tử, hai phu thê mặt ngoài cũng tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách). Tiểu thế tử không biết, hắn chỉ cảm thấy phụ mẫu rất tốt."

"Ngày năm tiểu thế tử bảy tuổi, Hầu gia đến Phủ Quốc công Tàn gia làm khách. Phủ Quốc công rất lợi hại, Quốc công gia là Binh Bộ Thượng Thư, trông coi chiến sự cả nước, cũng là Nội Các thủ phụ, hoàng đế quyết định cái gì đều nghe ý kiến của hắn trước. Quốc công gia có muội muội là hoàng hậu, được hoàng đế sủng ái, con trai của nàng là thái tử. Quốc công gia còn có hai đứa con trai, trưởng tử được phong là Trấn Bắc tướng quân, dũng mãnh thiện chiến, thứ tử là Định Tây tướng quân, hữu dũng hữu mưu, hai huynh đệ trong tay đều sở hữu hai mươi lăm vạn tướng sĩ. Nếu Tàn gia tạo phản, rất có thể thành công, hoàng đế đòi trước ngu ngốc dung túng ngoại thích (nhà họ ngoại) lớn mạnh, sau lại sợ bọn họ tạo phản, liền tận lực đáp ứng hết yêu cầu của Tàn gia."

"Trước đó ta đã nói Hầu gia có vẻ ngoài cực kỳ xuất sắc đúng không, năm ba mươi tuổi dung mạo cùng phong thái của hắn còn tốt hơn, cho nên tiểu nữ nhi của Trấn Bắc tướng quân khi gặp Hầu gia lần đầu tiên đã thích, biết hắn có thể từ cũng không nên gả đến. . . . ."

A Kết nghĩ ngợi, sao lại có nữ nhân như vậy?

Triệu Trầm bình tĩnh nói, ". . . . . Tiểu thế tử không biết sắp xếp của Hầu gia, nghĩ đến mẫu thân đã chết, ở linh đường khóc ngất xui đi, bệnh nặng một hồi. . . . . Hầu gia cùng Tàn gia nữ nhi thành thân, tiểu thế tử kiên quyết không chịu kêu nàng là mẫu thân, ở trong lòng hắn, chỉ có một người mới xứng để hắn kêu như vậy. . . . . Tàn thị cũng sinh nhi tử, nàng muốn cho con của mình tương lai kế thừa tước vị, liền hãm hại tiểu thế tử muốn cho hắn chết. Hầu gia sau khi biết đã đánh Tàn thị, uy hiếp nàng nếu hại thế tử nữa sẽ lấy mạng nhi tử của nàng. Tàn thị không dám, đành phải về nhà mẹ đẻ tố cáo, Phủ Quốc công đều là người thông minh, rất nhanh đã nghĩ biện pháp làm cho hoàng thượng tức giận danh hiệu của thế tử. . . . . Thế tử thật sự không vui, Hầu gia không có cách nào, đem hắn đưa đến nông thôn làm như không thích hắn nữa, sau đó lại lặng lẽ đưa hắn đưa đến bên người Hầu phu nhân. . . . ."

Nói tới đây, Triệu Trầm ngừng lại.

A Kết còn đắm chìm vào chuyện xưa, không khỏi thúc giục hắn tiếp tục.

Nàng có đôi mắt hoa đào trong suốt như nước, không nghĩ đó là chuyện của hắn. Là rất đơn thuần, hay do vẫn rất tin tưởng hắn?

Triệu Trầm cúi đầu nhìn cô nương đơn thuần thiện lương, thở dài trong lòng, cuối cùng vẫn nói ra, "A Kết, tiểu thế tử rời kinh khi chín tuổi, nơi hắn đến chính là Đãng Châu mà cụ thể là thôn Đồng Loan, mà Hầu phu nhân đã ở chỗ này chờ hắn. Tiểu thế tử đến Đồng Loan, thấy mẫu thân ngày nhớ đêm mong, nhìn trong viện đủ loại hoa lan mẫu thân thích nhất. Hắn cao hứng cực kỳ, từ đó cùng mẫu thân ở tại Đồng Loan thôn đọc sách tập võ. Hắn biết sau khi lớn lên hắn sẽ trở lại kinh thành vì mẫu thân báo thù, hắn cũng nghĩ thế tử của hắn đại khái là tiểu thư khuê các nào đó ở kinh thành, nhưng ngày đó hắn cười ngựa trên đường nhỏ, gặp một cô nương mặc quần áo trắng, cô nương nhìn đệ đệ dịu dàng cười, hắn nhìn thấy, nhớ kỹ, ghi vào trong

lòng . . . . ."

"A Kết, ta không phải có ý lừa gạt nàng, lúc ban đầu quan hệ với nhà nàng không nhiều, không thể không giấu diếm thân phận, sau lại sợ nàng chê trong nhà ta phức tạp không muốn gả, không dám nói cho mọi người biết. A Kết, ta. . . . ."

Cả người A Kết cứng ngắc, đẩy tay nam nhân ra, từ trong lòng ngực của hắn đi ra ngoài, mới xoay người nhìn hắn: "Vậy chàng vì sao không tiếp tục giấu giếm đi?"

Triệu Trầm khản trương nhìn nàng, cố gắng nhìn ra nàng ngoài tức giận vẫn có thương tâm, nhưng trong mắt nàng cái gì đều không có, hắn hoảng hốt, vội vàng giải thích: "A Kết, lão hoàng đế đã chết, tân đế lên ngôi, Tân gia chỉ còn Trấn Bắc tướng quân, không thể làm mưa làm gió được, cho nên ta phải trở về tìm kiếm tiền đồ, làm chỗ dựa cho mẫu thân. A Kết nàng đừng sợ, tuy rằng chúng ta trở lại kinh thành, rồi ở lại Hầu phủ, nhưng ta sẽ bảo vệ nàng, quyết không cho nàng bị người ta ức hiếp, A Kết, nàng nguyện ý theo ta trở về không?"

A Kết nhìn người nam nhân này, chỉ cảm thấy chính mình cho tới bây giờ chưa từng hiểu hắn, có lẽ có lúc đã nhận ra nhưng lại bị hắn giả vờ dịu dàng đánh lừa, quên mất việc hắn thật ra vẫn là một người để đạt được mục đích không từ thủ đoạn. Nàng quay đầu nhìn về phía cửa sổ, nhớ lại lúc hắn ở trước mặt cha mẹ nói nói cười cười, toàn thân phát run: "Chàng sớm không nói trẻ không nói, không nên thành thân lâu như vậy mới nói, không phải là cảm thấy ta đã muốn gả cho chàng, chỉ có thể đi theo chàng sao? chàng tìm mọi cách đối xử tốt với ta, không phải là vì để cho ta thích chàng, ngoan ngoãn đi theo chàng sao?"

Hắn gạt nàng, chuyện lớn như vậy cũng muốn lừa nàng và người nhà của nàng, vì để nàng cam tâm tình nguyện cùng hắn đi thậm chí có thể chịu đựng không làm gì nàng, làm cho nàng vì sự dịu dàng săn sóc của hắn mà rung động. Một quý tử nhà huân quý tâm cơ thâm trầm như vậy, nàng làm sao xứng đôi được chứ? Luôn miệng nói đối xử tốt với nàng, nhưng nếu tin tưởng bọn họ một chút cũng không giấu diếm lâu như vậy, trước thành thân hắn không dám, sau thành thân thì sao? Nàng sớm đã bị hắn lừa nên rung động, hắn không nhìn ra sao? Chính là hắn không tin nàng, không nên đến cuối cùng mới bằng lòng nói ra chân tướng, nếu hắn không tin nàng, lại dựa vào cái gì để nàng tin tưởng lời hứa này của hắn?

Đây là do hiện tại hắn thích nàng, nếu là tương lai hắn chán, chỉ sợ còn đối nàng nhiều hơn, làm cho nàng mặc dù bị từ bỏ còn có thể cảm kích "Dịu dàng săn sóc" của hắn phải không?

Chuyện xưa của hắn đáng thương nhưng không thể làm cho người ta tha thứ việc bị hắn lừa gạt.

A Kết đứng lên, nàng phải về nhà.

Nàng không nên rung động, từng yêu một lần thì cho là mình thực hiểu biết, kết quả chỉ là tự cho là đúng.

Mạnh Trọng Cảnh như thế, Triệu Trầm cũng như vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Triệu Hồi Hồi người xem xem, có cái giải nhân bài đang vo nát y phục nga

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 43.1

Làm sao Triệu Trầm có thể để cho A Kết tức giận bỏ đi được?

"A Kết, nàng nghe ta giải thích!" Hắn nắm tay nàng, kéo nàng vào trong ngực, ôm chặt không chịu buông, A Kết hận hắn liên tục lừa gạt, gây giũa, nắm chặt tay hắn, móng tay đâm vào tay hắn. Đây là lần thứ hai Triệu Trầm chịu sự đau đớn này từ nàng, lần trước giận không thể nuốt, lần này chỉ mong nó giúp nàng giải tỏa sự tức giận, vì vậy hắn cắn răng chịu đựng, "Nàng bám đi, chỉ cần nàng không đi, ta đưa hai tay cho nàng cũng được!"

Ai muốn nghe hắn hư tình giả ý gạt người chứ?

Nước mắt dâng lên, không muốn để cho nam nhân thấy, A Kết cúi đầu, nước mắt lập tức rơi xuống, rơi trên tay hai người, tay của nàng đang nắm lấy hắn, trên mu bàn tay trắng nõn như ngọc của hắn xuất hiện mấy vết máu. Trong lòng A Kết chấn động, không tự chủ được buông lỏng tay ra, nghĩ tới những ngày này hắn đối xử với nàng tốt là vì lừa gạt lòng của nàng, vì để cho nàng cam tâm tình nguyện đi với hắn, nghĩ đến mình ngu ngốc rơi vào kế hoạch của hắn, khi nàng đang ngượng ngùng vui mừng thì chắc hắn còn đang cười nhạo nàng ngu ngốc, những tức giận thất vọng không áp chế được nữa, hóa thành nước mắt tràn mi.

Hắn là một thiếu gia nhà giàu, đáy lòng nàng không bỏ được bất an, sợ những ngọt ngào này có bởi vì hắn chưa gặp cô nương khác đẹp hơn, tương lai gặp được sẽ có mới nói cũ. Giờ hắn biến hóa nhanh chóng thành trưởng tử Hầu phủ, phụ thân hắn trở thành huân quý của triều đình, kinh thành a, dù A Kết chưa từng đến, không biết cuộc sống của những huân quý kia, nhưng chuyện xưa của cha mẹ hắn cũng đã nói cho nàng biết, nam nhân ngày thường quá tốt cũng sẽ bị người nhớ thương.

A Kết không biết phụ thân Triệu Trầm tuần mĩ như thế nào, theo nàng trên đời này đã không có ai xuất sắc hơn Triệu Trầm, tương lai nếu có quý nữ (con

gái nhà quyền quý) muốn gả cho hần, Triệu Trầm sẽ lựa chọn như thế nào? Phụ thân của Ninh thị cũng là đại quan, nàng đường đường là danh môn khuê tú, Hâu gia thích nàng như vậy, ban đầu dùng hết tâm tư thủ vệ, cuối cùng cũng không thể không lui từng bước. Còn nàng đây, nàng chẳng qua là cô nương nông thôn, trừ gương mặt, thí dụ như Vân Mai bên cạnh Ninh thị cũng có rất nhiều mặt hơn nàng, ngay cả hôn sự Triệu Trầm cũng lựa gạt mình, trừ những lý do kia, là bởi vì xem thường Lâm gia sao? Hần đối với phụ thân, mẫu thân rất kính trọng, nhưng hần còn xem thường, nếu như phụ thân có quyền thế, sao Triệu Trầm dám giấu giếm?

Hần nghĩ rằng nàng gả tới đây sẽ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi cùng hần mới lựa nàng. Hần luôn luôn làm chuyện xấu mà lại giả bộ quân tử làm cho người ta cảm kích, cho nên hần không đụng nàng, là muốn cho nàng biết trong lòng hần cũng có nàng, có mấy phần thật lòng. Nhưng ở chỗ phụ mẫu, nàng đã là người của hần, hần đoán chừng mặc dù nàng không muốn, phụ mẫu vì danh tiếng của nàng cũng sẽ để cho nàng cùng hần đi thôi phải không?

Nhưng ngay cả chuyện thân mật nhất của phụ thân cũng có thể bị hần tính toán, nếu hần nói thật lòng, có thể có mấy phần đây?

Chỉ mình hần, A Kết còn không chịu nổi, càng không cần phải nói đến những người nhà của hần.

A Kết hận Triệu Trầm

Cho dù đêm thành thân Triệu Trầm muốn nàng rồi chắc ý ép buộc nàng đi với hần thì còn khiến nàng dễ chịu hơn so với việc hần tính toán. Hần ép nàng, cùng lắm thì nàng xem như bị chó cắn một lần, xin hần hưu thê, hai người không còn quan hệ. Nhưng bây giờ, nàng lại rung động, thích nhầm người, trước khi hần đi còn đâm cho nàng một dao...

A Kết khóc không thành tiếng, ngay cả lời mắng hần cũng nói không ra một chữ.

Triệu Trầm nhìn nàng khóc, khóc đến nắm chặt lên che mặt, ở trong ngực hần không ngừng run rẩy.

Biết hiện tại hần nói gì nàng cũng không nghe lọt, Triệu Trầm không nói lời nào, liền ôm thật chặt nàng. Lúc mới đầu nàng còn có thể giãy giụa kháng cự, từ từ cũng chỉ có khóc, khóc đến khi trời tối. Triệu Trầm nghe phòng ngoài có người đến gần, nhìn lại trong phòng tối đen không có ánh nến, chỉ cảm thấy cả người rét run. Nếu như nàng đi, sau này khi hần về nhà sẽ thấy chỉ còn mình hần, vắng ngắt.

"A Kết..."

"Buông ra..."

Hai người đồng thời lên tiếng, lại đồng thời dừng lại, tiếp theo là im lặng thật lâu.

Triệu Trầm không nói lời nào, A Kết cuối cùng lau nước mắt, ngẩng đầu lên, nhìn thấy bên ngoài mái hiên hạ treo một ngọn đèn lồng, đèn lồng ở trong gió rét lay động, ánh sáng nhẹ nhàng lại trở nên thê lương. Nàng ngán ra một lúc, cuối cùng bình tĩnh nói: "Người hỏi ta có nguyện ý đi theo người đến kinh thành hay không, giờ ta sẽ nói cho người biết, ta không muốn. Người lừa ta nhiều lần như vậy, nhưng cuối cùng cũng không muốn ta, điều này thể hiện rõ người cũng có chút quan tâm ta, nếu quan tâm, cầu xin người cho ta hưu thê đi. Ta chỉ là một thôn nữ, chỉ muốn thật yên lặng sống qua ngày, ta sợ Hâu phủ, sợ sự tranh đấu trong nhà của người, sợ bị người xem thường, coi như ta cố gắng đến đó, ta cũng sẽ không an tâm, nếu như người thật sự quan tâm ta, để ta về nhà được không? Không có ta, người sẽ gặp tiểu thư khuê các môn đăng hộ đối với người..."

"Không, dù nàng hận ta cả đời, ta cũng không buông."

Triệu Trầm cắt đứt lời của nàng, quay người nàng lại, giữ lấy khuôn mặt ướt đầm của nàng, trong không gian tối hỏi nàng: "Ta lừa nàng, lừa nàng rất nhiều lần, làm những việc cũng chỉ vì muốn thú nàng. A Kết, đừng nói đến sự chênh lệch gia đình, ta chỉ muốn hỏi nàng, một tháng này ta đối với nàng như thế nào, nàng thật tâm không muốn đi cùng ta sao? Đừng khóc, ta biết trong lòng nàng có ta, nàng nói thật với ta, nàng rốt cuộc sợ cái gì? Ta bảo đảm với nàng, đời này ta chỉ có nàng, nàng chớ suy nghĩ lung tung được không?"

Nước mắt A Kết lăn nửa khuôn mặt. Nàng có thể tin tưởng hần lần nữa sao? Nàng cũng không biết câu nào là thật là giả, huống chi cả cuộc đời dài như vậy, thân phận của hần lại cao như vậy, Ninh thị cũng không dám bảo đảm đứa con trai này sẽ thủy chung như một, nàng làm sao có thể tin tưởng đây?

Nàng khóc đến đáng thương, hiển nhiên bị hần nói trúng tâm sự, Triệu Trầm đặt nàng trên đùi, cúi đầu hôn mặt nàng, hôn nước mắt của nàng. Sau khi thành hôn một tháng, hần đã hiểu được nàng, mặt đẹp như hoa lan trong núi, đơn thuần như nai con mới ra đời. Hần ức hiếp nàng, nàng vừa sợ vừa giận sẽ tránh hần, hần giữ nàng bên cạnh, không để cho nàng tránh, chỉ cần dụ dỗ nàng, nàng lập tức lại mềm lòng, đáy lòng nàng chưa bao giờ nghĩ xấu cho người khác, cũng chỉ có cô nương không trải qua sự đời hiểm ác mới có thể đơn thuần như vậy. Hần biết nàng sợ, nàng thật sự không thích hợp với cuộc sống trong kinh thành, nhưng hần không bỏ được nàng, không bỏ được sự dịu dàng của nàng, không thể làm gì khác hơn là giữ lấy nàng, che chở nàng, cũng dạy nàng một chút.

"A Kết, ta biết nàng sợ cái gì, sợ người ở kinh thành xem thường nàng. Nàng không cần lo lắng, ra cửa làm khách, nàng ở nhà như thế nào thì ở kinh thành cũng như thế, không cần cố gắng thay đổi gì. Kinh thành có người tốt có người xấu, thật lòng đối đãi với nàng, nàng hãy kết giao bằng hữu (bạn), còn nếu xem thường nàng, nàng cũng không cần để ý. Nàng sợ Thái phu nhân Tần thị sao, không cần sợ, ta sẽ sắp xếp tốt, đến kinh thành nàng sẽ biết."

Nước mắt A Kết dần ngừng lại, xoay mặt, nói: "Người không cần nói nữa, ta sẽ không đi."

Triệu Trầm không để ý tới nàng, nói tiếp, "Ta biết, nàng sợ nhất là ta có mới nói cũ. Loại chuyện như vậy ta nói nhiều nữa cũng chỉ là lời nói suông, A Kết, nàng xem, để ta chứng minh cho nàng thấy, nàng theo ta trở lại kinh thành, cho ta một cơ hội chứng minh cho nàng thấy. Nếu như ta có nữ nhân khác, bất kể nguyên nhân gì, ta giao tính mệnh của ta cho nàng... Không, nói như vậy nàng nhất định sẽ thấy là nói suông, ta không chết nàng cũng không

có cách nào khác. A Kết, chúng ta đôi cái khác, nếu như ta đụng vào người khác, nương và ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử, và nàng trọn đời không thấy ta nữa, đánh cược như vậy có làm nàng hải lòng không? Ta viết cam kết với nàng, nương là người làm chứng, nàng không tin ta, nhưng nàng tin nương đúng không?"

A Kết ngơ ngẩn, Triệu Trầm từ nhỏ cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, nếu như hắn nghiêm túc, cuộc đánh cá này so với muốn tánh mạng của hắn còn nặng hơn.

Mặc dù không thấy rõ nhưng Triệu Trầm cũng đoán được suy nghĩ A Kết, trái tim nhất thời dâng lên hi vọng, lập tức thả nàng xuống giường, hắn nhanh chóng đứng dậy bước xuống đất, "A Kết, chờ một lát, ta lập tức viết xong cam kết trên giấy trắng mực đen, một phần nàng giữ, một phần nương cầm, như vậy nàng có thể tin chứ?" Vừa nói vừa liên tục thắp sáng hai ngọn đèn, cũng không quay đầu lại, đi tới gần kéo lấy giấy bút.

Trong phòng đột nhiên sáng lên, A Kết đã khóc đến sưng mắt có chút không thoải mái, nhắm lại một lát mới quen. Nhìn dáng hình đứng đưa lưng về phía nàng mài mực viết chữ, miệng A Kết giật giật, muốn nói cho hắn biết không cần làm bộ làm tịch, nói cho hắn biết dù như thế nào nàng cũng không muốn đi với hắn, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào mở miệng. Trong lòng hắn có nàng, nàng biết, có nhiều buổi tối hắn hình như sắp không chế không được, cuối cùng vẫn nhịn được, nếu như chỉ vì mặt mũi của nàng, hắn không cần thiết phải làm khó bản thân như thế. Hắn nói cho nàng một cơ hội chứng minh, thật ra thì nàng cũng muốn biết, nàng cùng nam nhân này cuối cùng có khả năng ở bên nhau cả đời...

Không gian hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng bút viết chữ.

Triệu Trầm nhanh chóng viết xong một bản, thổi khô vết mực sau đó xoay người đi về phía A Kết, khăn trương đem giấy đưa cho nàng. "A Kết, nàng xem thử, ta viết một bản nữa."

A Kết cúi đầu, không nhìn hắn cũng không nhận.

Triệu Trầm đặt giấy ở trước người của nàng, trở về tiếp tục viết bản thứ hai.

Chờ hắn nhắc bút, A Kết từ từ nâng mắt, nhìn về phía tờ giấy.

Giống như những gì hắn đã nói.

A Kết kinh ngạc, nhìn, không thể tin được, lại không ngờ không tin. Nàng thích hắn a, một người có thể thích mấy lần...

"A Kết, xem xong rồi sao?" Triệu Trầm lần nữa đi tới, đứng trước giường, nhẹ giọng hỏi nàng, trong lòng bất ổn.

A Kết vẫn như cũ, cúi đầu không nói lời nào.

Triệu Trầm nhìn mi mắt nàng run run, đôi cho A Kết bản mới viết xong, không nói gì, xoay người muốn đi.

"Người đi đâu vậy?" Thấy hắn chuẩn bị đi ra ngoài, A Kết kêu, chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn thật sự chuẩn bị đưa cho nương sao?

Triệu Trầm đứng là định như vậy, quay đầu lại nhìn nàng, thấy mặt nàng tràn đầy sự không tin tưởng, hắn cười cười: "Lừa nàng nhiều lần như vậy, lần này cần phải làm chút gì nếu không nàng khẳng định không thể tin ta. A Kết, bản kia nàng cất đi, bản này ta đưa đến cho nương đây." Nói xong muốn đi.

A Kết kinh hãi, ngồi thẳng lên gọi hắn: "Không cho người đi!"

Nhưng Triệu Trầm đã sải bước rồi đi.

Thấy hắn làm thật, A Kết vội vã mang giày, xuống đất đuổi theo. Tưởng mama đang muốn đi vào hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, thấy nàng chỉ mặc áo đơn mà muốn chạy ra bên ngoài, giữ nàng lại trên giường. "Đại cô nương muốn làm gì thế, mau mặc y phục cho tốt, Lục Vân, người đi kêu người đưa nước nóng tới đây, báo với phòng bếp lập tức chuẩn bị cơm tối đưa lên, thiếu gia trở lại sẽ phải ăn cơm."

A Kết dĩ nhiên không cách nào nói với Tưởng mama chuyện này, tay mắt lạnh lẽo đem giày từ trên giường giấu vào trong ngực, nghe theo sắp xếp của Tưởng mama, tất cả đều chuẩn bị xong, lập tức chạy sang chỗ Ninh thị, mong rằng Triệu Trầm chỉ là thuận miệng nói một chút để nàng xem. Nhưng khi vừa mới đến cửa viện của Ninh thị, đã thấy Triệu Trầm từ bên trong đi ra, không có nhận dù Vân Mai chuẩn bị, cứ như vậy đi ra ngoài.

Bông tuyết bay tán loạn, cũng không che giấu được mắt phượng nhìn về phía nàng mỉm cười, dịu dàng như trước.

"Mama, chúng ta đi thôi." A Kết hoang mang, xoay người muốn đi.

Tiểu lương khâu(vợ chồng son) rõ ràng đang giận dữ, Tưởng mama nhìn A Kết, không biết là do đi đường hay do nguyên nhân nào khác mà đỏ mặt, nhìn lại thiếu gia bước nhanh đến đây, chớp mắt một cái liền nhét cán dù vào trong tay A Kết, nghiêm trang dặn dò: "Thiếu phu nhân cầm đi, ta phải nhanh chóng về, nhanh đưa dù cho thiếu gia cầm đi!" Nói xong cũng không đợi A Kết cảm chắc, cúi thấp người ra khỏi bóng dù, bước nhanh trở về.

"Mama!" A Kết không kịp được ý muốn chạy trốn, chẳng qua là chưa đi được mấy bước thì bị người kéo lại, sau một khắc dù cũng bị người lấy đi, thất lưng cũng bị người ôm. A Kết không muốn để cho hắn đụng vào, Triệu Trầm nhìn xung quanh, sắc trời mờ tối chỉ có tuyết trắng, trên đường cũng không có người làm, hắn liền bỏ dù sang một bên, trực tiếp bế A Kết lên, "Trên đất tuyết dày, ta ôm nàng về."

"Không cần, người để ta xuống!" A Kết thẹn thùng muốn chết, nghiêng đầu ra bên ngoài tránh hắn.

Triệu Trầm ấn đầu nàng vào trong ngực, dùng áo choàng che kín nàng, tránh cho tuyết rơi trên mặt nàng, vừa đi vừa thấp giọng nói: "A Kết, đồ ta đã đưa cho nương, ngày mai gặp mặt, nương sẽ nói chuyện với nàng, yên tâm, nhất định là nắng ta. Hiện tại đã tốt lắm, nàng và nương đứng cùng một phía, không cần lo lắng ta ức hiếp nàng nữa phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 43.2

Hắn thật sự nói chuyện này với bà bà rồi sao?

Trên mặt A Kết nóng bừng, tiếng hắn giẫm trên tuyết động nhấc nhờ nàng. Mới vừa rồi trên đường về không gặp người làm, nhưng hắn rõ ràng muốn ôm nàng trở về viện, nếu Tường mama hay Lục Vân nhìn thấy, sau này nàng còn mặt mũi gặp người khác chứ?

"Người đề ta xuống!" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, buồn buồn nói. Người này thật vô lại, ý vào mình có sức lực lớn thì ức hiếp người.

Bước chân của Triệu Trầm ngừng lại, trong lòng A Kết vui mừng, nhưng người nọ cũng không đề nàng xuống, cúi đầu, cách áo choàng nói với nàng: "Nàng đồng ý không giận ta, đồng ý cùng ta trở lại kinh thành, ta liền thả nàng xuống."

Sao A Kết có thể không tức giận được chứ? Rõ ràng là hắn lừa gạt, ép cưới, hôm nay vẫn muốn dùng loại thủ đoạn vô lại để ép nàng đi cùng hắn sao?

"Ta không đi, người nhanh đề ta xuống!" A Kết oán hận nói, đáng tiếc vì sợ bị người khác nghe thấy, tiếng nàng rất nhỏ, một chút khí thế tức giận cũng không có, lại giống như làm nũng.

Lo lắng trong mắt Triệu Trầm đã biến mất, bông tuyết lạnh như băng rơi ở trên người cũng không xua tan được sự ấm áp của hắn. Hắn chưa từng lo lắng lúc chân tướng rõ ràng nàng sẽ ra đi bởi vì hắn sẽ không buông tha nàng, còn việc lo lắng nàng không để ý tới hắn, trước tiên cứ tùy cơ ứng biến, giờ có cơ hội dụ dỗ nàng, làm sao hắn có thể bỏ qua chứ?

Hắn ngừng đầu lên, tiếp tục đi về phía trước, "A Kết, trước mặt chính là cửa viện chúng ta, còn khoảng trăm bước, ta hiện tại bắt đầu đếm, đếm tới một trăm nàng đồng ý cùng ta hồi kinh, ta nhất định thả nàng xuống, nếu không chờ ta vào cửa viện, nàng có đồng ý cũng đã muộn." Nói xong không để ý đến nàng, tự đếm.

A Kết gấp gáp, bất kể nàng trách mắng hay cầu xin hắn, Triệu Trầm đều không thả người. Nghe hắn đã đếm tới chín mươi, A Kết hoảng lên, muốn khóc, nhưng lại không có biện pháp, "Dừng, dừng lại!"

Triệu Trầm dừng lại như nàng mong muốn, "Nàng đồng ý sao?"

A Kết siết chặt áo hắn, trong lòng mâu thuẫn, lát sau mới nói: "Người, người không sợ người bên cạnh cười người thú nữ nhi nhà nông sao?"

"Ta chỉ sợ nàng nghe xong mấy lời nói xấu lại buồn phiền." Triệu Trầm lập tức nói, "A Kết, ta thích nàng, nàng cũng thích ta, hai người chúng ta quan tâm đến nhau, những điều khác nàng không cần bận tâm. Thân phận địa vị, chỉ cần ta có thể đứng đến chỗ cao, tự nhiên sẽ không có người nào dám cười nàng. A Kết, nàng tin ta một lần, tin ta sẽ có ngày đứng ở chỗ cao chứ? Dám đi theo ta chứ?"

Trong trời đông tuyết phủ, hắn hỏi nàng có dám theo hắn hay không, đi đến nơi nàng chưa hề đến.

Nước mắt A Kết chảy ra, chôn đầu trong ngực hắn, nghẹn ngào: "Ta sợ chàng đi tới nửa đường thì không cần ta nữa..."

Hắn vỗ song toàn ngọc thụ lâm phong, nàng ngoài việc có một vẻ ngoài hơn người một chút thì cái gì cũng không hiểu, ngay cả Hầu gia là quan hay tước vị cũng không phân biệt được. Hắn dùng sự dịu dàng lừa nàng, để nàng đi cùng hắn, không bỏ được hắn, vì một chút hy vọng xa vời. Nhưng nàng sợ, sợ đi chưa được mấy bước hắn chê nàng, không cần nàng nữa.

Nàng khóc ra tiếng, Triệu Trầm ôm chặt nàng, cúi đầu nói: "Ta dùng hết tâm trí để thú nàng về làm thê tử, ta không muốn cái gì chứ sẽ không có chuyện không muốn nàng. A Kết, lòng ta không lớn, trừ nương ra, cũng chỉ còn một cô gái, nàng ở đó, mọc rễ, ta mất nàng, sẽ chẳng biết làm gì nữa. Nàng hãy yên tâm, những điều quá đáng mà ta đã làm trước khi cưới sẽ không xảy ra nữa, sau này chỉ biết phải đối xử tốt với nàng."

A Kết không nói gì, ít nhất giờ khắc này, nàng nguyện ý tin hắn.

Triệu Trầm cười cười, tiếp tục đi về phía trước. A Kết sửng sốt một chút mới phản ứng được, vén áo choàng lên thúc giục hắn: "Chàng làm gì vậy, chàng đã nói nếu thiếp đồng ý với chàng thì sẽ để thiếp xuống!"

Triệu Trầm vừa vào cửa viện vừa cúi đầu nhìn nàng cười: "Trên đất tuyết dày, ta sợ nàng lạnh."

"Chàng..."

Triệu Trầm hôn trên mặt nàng thật nhanh, ngăn chặn cơn giận của nàng, "A Kết đừng nóng giận, đây không phải là ức hiếp nàng, đây là ta đau lòng vì nàng, người bên cạnh nhìn thấy sẽ hâm mộ ta đối xử tốt với nàng, sẽ không cười nàng."

A Kết hung hăng nhéo hấn, cuối cùng cũng chôn đầu trong ngực hấn, giả chết.

Triệu Trầm ôm kiều thể rạn rở vào phòng, cho Tường ma ma gọi phòng bếp lập tức đem cơm tối lên, khi vào nhà liền nhẹ nhàng đặt A Kết lên trên giường. Nghĩ đến chuyện một lát nữa sẽ có tiểu nha hoàn đi vào dọn cơm, A Kết không dám gặp người nào, nằm ở đầu giường giả bộ ngủ. Triệu Trầm cũng không làm phiền nàng, khoát áo choàng trên người nàng lên bình phong, sau đó ngồi ở trên kháng thảo giường, kêu người vào thu dọn.

Lục Vân và Thúy Ngọc cùng đi vào, ánh mắt quy củ không nhìn loạn, Lục Vân ôm hai kiện áo choàng, Thúy Ngọc xách theo giày, im lặng lui ra ngoài.

Triệu Trầm ngồi ở bên cạnh A Kết, nhẹ nhàng xoa lưng nàng, chờ tiểu nha hoàn mang cơm tối lên rồi lui ra, lập tức ôm cô nương đang giả bộ ngủ đến trên đùi, ngồi vào bàn.

Trời lạnh, phòng bếp làm sủi cảo, nhân bánh từ thịt và rau cần, còn có một chén bánh trôi mè đen.

"Đừng tức giận nữa, ăn sủi cảo nào." Triệu Trầm để đĩa xuống, cúi đầu hôn cô nương đang núp trong ngực hấn không chịu gặp người khác.

A Kết không muốn để ý đến hấn, nhưng sức lực không bằng người ta, bị người ta hung hăng hôn một lúc mới buông ra. Nàng nhắm mắt lại, thờ dốt, Triệu Trầm buông lỏng cổ áo, cổ họng liên tục chuyển động, cũng may hấn đã nhìn lâu như vậy nên nhìn được đến lúc điểm tâm đến, tự mình ép bản thân nghĩ đến việc khác, sau khi khôi phục thì tự mình giúp A Kết ăn cơm. Một cái sủi cảo chia thành hai nửa, hấn một nửa, A Kết một nửa, lúc mới đầu A Kết không chịu để cho hấn nuốt, bị uy hiếp hôn mới không thể không nhắm mắt hé miệng, nhưng vẫn là bị người nọ để đưa xuống hôn một lúc.

Sau khi rửa mặt, A Kết chui vào chăn trước Triệu Trầm cũng theo đó đi vào, tắt đèn trên kháng, ôm người vào trong lòng nói chuyện.

"A Kết, mẹ nói chúng ta mừng 8 lên đường, trở lại kinh thành vào lễ mừng năm mới, chỉ còn dư sáu ngày, chúng ta ngày mai trở về nhà nàng một chuyến, ta muốn xin lỗi nhạc phụ nhạc mẫu."

Sáu ngày sao?

Mặc dù đồng ý đi cùng hấn, A Kết vẫn không ngờ sẽ lên đường sớm như vậy, không khỏi nắm chặt cánh tay hấn: "Muộn hơn một chút không được sao?" Chuyến đi này chẳng biết lúc nào mới trở lại, nàng thật sự không nỡ.

Triệu Trầm áy náy lại đau lòng hôn nàng: "A Kết, không thể thú nàng làm thê tử tại kinh thành là thiệt thòi cho nàng rồi, đã ủy khuất người, lễ mừng năm mới sẽ mở tiệc chiêu đãi có các phủ khác đến tham dự nhân dịp này giới thiệu nàng với mọi người luôn để bọn họ biết nàng là thê tử của ta. Nàng đừng lo, đường đi kinh thành cũng hơn nửa tháng, trên đường ta sẽ kể cho nàng tình huống ở bên kia và một chút việc cần phải chú ý cho nàng biết, đến Hầu phủ còn có ta và nương còn có Tường mama giúp nàng, sẽ không xảy ra chuyện."

A Kết lúc này làm gì có tâm trạng nghĩ đến kinh thành, trong lòng nàng bây giờ chỉ có người nhà, khóc trong ngực hấn: "Đến chuyện thành hôn chàng cũng giấu diếm, phụ mẫu thiếp chắc chắn sẽ rất tức giận, thiếp nói cho chàng biết, đừng mong chờ thiếp sẽ giúp chàng, nếu phụ thân không muốn thiếp đi, thiếp sẽ không đi."

Đây rõ ràng đang nói dối mà, nhưng đây vốn là sai lầm của hấn, Triệu Trầm chắc chắn sẽ không dám nói dối nữa, ôm chặt nàng, trấn an: "Đừng khóc nữa, ta lừa gạt lấy mất nữ nhi bảo bối của họ, nhạc phụ nhạc mẫu đánh ta cũng chẳng sai, ngày mai nàng đừng làm gì, toàn bộ cứ để ta lo. A Kết nàng đừng lo lắng quá, ta sẽ thương lượng tốt với nhạc phụ, nếu mọi chuyện thuận lợi, sang năm cả nhà nàng cũng sẽ chuyển đến kinh thành, như vậy nàng có thể đoàn tụ cùng họ thường xuyên hơn." Không có một chút chuẩn bị thì sao hấn dám gạt người chứ? Hơn nữa, hấn cũng không nỡ để cho thê tử xa xứ lẻ loi một mình.

"Phụ thân chuyển đến kinh thành sao?" Nước mắt A Kết nước ngừng lại, vui mừng nhưng cũng cảm thấy không tin được.

"Đúng vậy." Triệu Trầm cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng, cuối cùng nói: "Như vậy nàng sẽ có chỗ dựa là nhạc phụ, ta có muốn ức hiếp nàng cũng không có gan, phải không?"

A Kết không để ý đến hấn, trong đầu đều là những chữ vừa nãy hấn nói, vui sướng trong lòng dần dần lấn át những bất an, khoe miệng cũng không nhận được mà nhếch lên, bị ngón tay của nam nhân đang nhẹ nhàng sờ phát hiện.

Dễ được nàng, Triệu Trầm cố gắng áp xuống tâm tư mới xuất hiện, xoay người, môi chạy vòng quanh tai nàng, "A Kết, ta có đối xử tốt với nàng không?"

Sau khi tranh cãi sự thân mật càng động lòng người, hướng chỉ người này tuy rằng trước đây lừa gạt, đối với nàng thật có lòng, nghĩ tới sẽ nhanh lại có thể ở cùng chỗ với người nhà, trong lòng A Kết sự kháng cự cũng biến mất, bị hấn hôn, thân mình cũng mềm nhũn ra.

Hình như không có gì khác biệt, hô hấp của Triệu Trầm so với trước còn nhanh hơn, mọi việc đều đã được nói rõ, không còn gì để lo lắng, một tay hấn ôm lấy nàng, một tay dần dần di chuyển, muốn chạm vào nơi ngày ngày hấn đều muốn chạm đến, muốn một lần chính xác thành nam nhân, nam nhân của nàng. Chỉ là vừa mới bắt đầu, nàng đã giữ tay hấn lại, nhưng lần này Triệu Trầm không muốn lại bỏ dở nửa chừng, cứ như vậy mang theo cả tay nàng, không để nàng chống cự, tiếp tục di chuyển, càng đi càng cao.

Làm sao A Kết không biết ý định của hắn chứ?

Lúc trước còn nhẫn nại, giờ mới thuyết phục được nàng thì lập tức lộ nguyên hình, nói đến cùng A Kết đến cùng vẫn còn có chút tức giận, vì vậy không muốn thỏa mãn mong ước của hắn. Trước đây hắn vì mục đích nên mới cố ý chịu đựng, hiện tại cũng nên để hắn vì mình làm sai mà trả giá, cũng không thể để cho mọi chuyện đều như ý hắn.

Sức lực không bằng hắn, A Kết trực tiếp dùng móng tay nhéo hắn, đến khi hắn cứng đờ mới quay đầu nói: "Chàng đừng như vậy, phụ thân chưa chắc sẽ nghe theo chàng, nếu người kiên trì muốn thiếp ở nhà, thiếp, dù sao thì đêm nay chàng đừng đụng vào thiếp!"

Nàng đã nguyện ý thì làm sao Lâm Hiền có thể không đồng ý chứ?

Triệu Trầm suy nghĩ một chút liền biết thế tử muốn phạt hắn, hắn đương nhiên không muốn dừng lại, nhưng mà dù sao cũng phải làm chút gì đó cho nàng hết giận, huống hồ ngày mai sau khi từ Lâm gia trở về nàng sẽ không còn có để từ chối, đến lúc đó còn không ngoan ngoãn cho hắn mới lạ.

Một ngày thôi mà, hắn đợi được!

Xuống khỏi người nàng, Triệu Trầm kéo nàng vào trong lòng, thoải mái đồng ý, nói: "Được, không chạm thì không chạm, dù sao ngày mai nàng cũng trốn không thoát."

A Kết xấu hổ không nói, chỉ là đang lúc âm thầm đắc ý thì đột nhiên phát hiện tay của mình nam nhân nắm có chiều hướng đi xuống, sắc mặt như lửa đốt. A Kết không muốn giúp hắn, dùng sức tránh, nhưng Triệu Trầm có thể nhượng bộ một lần, lần này thì một bước cũng không nhường, mặt dày nói những lời dứt quãng bên tai nàng, "A Kết, trước tiên nàng cứ kiểm tra ta đi, kiểm tra tình hình dịch, đêm mai, đêm mai ta sẽ không khách khí, chúng ta chính thức giao chiến..."

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn mobom địa lỗi, yêu yêu ~

A Kết: không phải đánh giáp lá cà sao?

Triệu Hồi Hồi: ngắn sao?

A Kết: ...

Ha ha, đại gia muốn cho Triệu Hồi Hồi lập tức được như ý nguyện sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 44.1

Khóc suốt nửa ngày, buổi sáng ngày hôm sau A Kết tỉnh lại, cảm giác mắt không thoải mái, đưa tay day day, nhưng lại làm Triệu Trầm tỉnh giấc, thấy nàng đang lau mắt thì hoảng sợ, vội vàng kéo tay nàng xuống, lúc này mới phát hiện chỉ là sợ bóng sợ gió, "Ta còn tưởng nàng khóc."

Nàng làm gì có nhiều như vậy nước mắt?

A Kết thầm cười hắn lo lắng vớ vẩn, nhưng mà lo lắng vẫn tốt hơn so với việc không để trong lòng. Nàng cúi đầu, tiếp tục dụi mắt, trước đây cũng có vài lần khóc như vậy, biết khóc mắt sẽ có gì đó, không muốn hắn nhìn thấy.

Triệu Trầm không hiểu suy nghĩ của cô nương gia cho rằng nàng còn mệt mỏi, nhìn ra bên ngoài thấy sắc trời xám xịt, giúp nàng đắp chăn rồi nói: "Ngủ đi, đến khắc hai(Từ 7 giờ 20 đến 9 giờ 40 sáng) ta gọi nàng dậy." Thanh âm khàn khàn vì mới tỉnh ngủ làm cho người nghe cũng an tâm.

A Kết lẳng lẳng nằm trong lòng hắn, chớp chớp mắt.

Mặc kệ là trưởng tử Hầu phủ, hay là thiếu gia nhà giàu, hắn vẫn là hắn, là trượng phu của nàng. Mặc kệ hắn ở trước mặt người bên ngoài thanh trọng veo mà lạnh lùng hay là là lá mặt lá trái thì khi trước mặt nàng đều là vừa bá đạo vừa ôn nhu, sẽ ôm nàng ngủ chung một chỗ, là hai người thân mật nhất. Lo lắng cái gì chứ, chỉ cần Triệu Trầm còn vẫn đối xử với nàng như vậy một ngày, nàng sẽ bên cạnh hắn một ngày. Nàng không giỏi cảm kỳ thư họa nhưng nàng sẽ chăm sóc việc ăn, mặc ở, đại loại của hắn, hỏi han ân cần, đây là những thứ mà một thế tử tốt cần làm trong suy nghĩ của nàng, trước mắt nàng chỉ làm được những thứ này, sau này nàng sẽ cố gắng học hỏi không làm mất mặt hắn.

Có lẽ do được nam nhân ôm, những lo lắng bất an kinh hãi hôm qua đều biến mất tâm tình cũng bình tĩnh. Áp vào lồng ngực ấm áp của nam nhân, A Kết nghĩ nghĩ, hỏi hắn: "Việc này lúc nào sẽ nói với nhóm người Tửng ma ma đây? Các nàng cũng sẽ cùng đi phải không?"

Triệu Trầm kinh ngạc vì nàng tỉnh táo, nhắc nàng lên, hai người mặt đối mặt.

Bởi vì trong phòng mờ tối, A Kết không ngưng ngừng, lớn mật nhìn lại hắn, cũng không biết mắt của mình vì khóc nên sưng lên, không dễ nhìn như thường ngày. Nhưng Triệu Trầm không cảm thấy khó coi, chỉ đau lòng, thương nàng đối với hắn khoan dung tín nhiệm, thương nàng ôn nhu kiên cường, không khóc nháo, sau khi được dỗ dành liền bắt đầu suy xét cuộc sống sau này.

Sắp xa xứ, trong lòng nàng chắc chắn sẽ lo lắng nhưng nàng thật dũng cảm, biết nhìn về phía trước.

Đơn giản lại giản dị.

Nữ nhân nhà nông thì sao chứ, hắn chỉ thích như vậy đấy.

Triệu Trầm không nhìn được hôn lên mắt nàng, chỉ khẽ chạm lên chỗ sưng. Không cho nàng khóc, sau này sẽ không để cho nàng vì hắn sai mà khóc mấy canh giờ nữa.

Thật cẩn thận và ôn nhu như vậy khiến A Kết ngây ngẩn cả người, ngờ ngác chờ hắn kết thúc.

Triệu Trầm hôn lên hai mắt nàng, cuối cùng hôn lên mặt nàng một chút, sau đó tựa vào mái tóc dài của nàng, nói: "Từ nhà nàng trở về thì nói cho các nàng ấy biết đi, gã sai vặt ở ngoài viện thì ta đã có sắp xếp nhưng những người trong nội viện đều đã dùng quen, nếu nàng không có gì không hài lòng thì chúng ta đều đưa đưa, dù sao thì dùng người mình quen thuộc vẫn hơn."

Nàng mang đến ba người, Tường mama thì không cần phải nói, quả thực đây là chuyện ngoài ý muốn, dù cho chỉ là cung nữ thông thường, có thể từ địa phương ăn thịt người đó có thể sống sót rồi đi, bản thân chắc cũng không bình thường. Lục Vân và Bích Ngọc tuổi còn nhỏ chút, lại được Tường ma dạy dỗ, biết tiến biết lùi, đối với quy củ và cấp bậc lễ nghĩa ở Hầu phủ thì chỉ cần thay đổi chút ít là được. Bên cạnh hắn, Cẩm Thư và Cẩm Mặc là người mà mẫu thân chỉ bảo, ba năm gần đây không phạm phải quy củ. Cẩm Mặc, tâm tư hơi chút linh hoạt, cũng may biết khắc chế, chỉ cần nàng vẫn làm đúng bản phận, sau khi đến Hầu phủ có thể tiếp tục dùng, có thể giúp đỡ A Kết khoảng hai năm rồi thả đi, còn nếu dám có suy nghĩ gì khác, hắn sẽ dùng nàng ta chỉ bảo cho A Kết. Có một số việc không phải cứ nhắc nhở trước là được, hắn sẽ không để cho A Kết khổ sở, nhưng sẽ khiến nàng chú ý hơn. Không phải Cẩm Mặc thì cũng sẽ có tiểu quý khác, dù sao cũng phải khiến A Kết cảnh giác một chút, học được phải để phòng người khác.

Lại nói đến chuyện đến Lâm gia, "Ta bảo Trần Bình mời dự và đi nàng đến luôn, chuyện lớn như thế này thì bọn họ cũng nên biết, ta trực tiếp nói ra đề nghị phụ không phải nói lại. Dự có kiến thức rộng rãi, sau khi chúng ta đi, nhạc phụ có cái gì không rõ thì dự cũng có thể đưa ra vài ý kiến giúp đỡ giúp nhạc phụ."

Hắn suy nghĩ chu đáo, A Kết ngoan ngoãn nghe là được, chờ hắn nói xong, bên ngoài đã sáng hơn một chút, nàng rời khỏi ngực hắn, "Nên dậy thôi."

Triệu Trầm có chút luyến tiếc không khí yên tĩnh như vậy, muốn tiếp tục ôm nàng thêm một chút.

A Kết cười hắn: "Đứng lên đi, đừng làm cho nương đợi lâu."

Hôm qua náo loạn một trận, chắc hắn mẫu thân vẫn còn lo lắng, Triệu Trầm đành phải đồng ý, cùng nàng ngồi dậy, nhưng không vội mặc quần áo, mà là ôm chặt nhìn A Kết, hắn thích xem dáng vẻ tóc dài rối tung của nàng.

Dù sao thì trời cũng lạnh, A Kết cũng lưu luyến sự ấm áp trong chăn, nàng giấu chân trong chăn, xoay người lấy y phục đã được đặt sẵn một bên, thân mình nghiêng về trước khiến trung y căng lên, phía dưới cánh tay phải lộ ra nửa đường cong. A Kết đương nhiên vẫn không ý thức được, Triệu Trầm ánh mắt nhìn thẳng, ánh mắt vừa cố gắng dời đi thì lại tự quay về, cuối cùng vẫn không thể nhìn xuống, lúc A Kết chuẩn bị đựng vào đồng y phục định ngồi thẳng dậy thì lại bị ức hiếp, hai bàn tay tiến đến nơi hôm qua vẫn mơ ước, A Kết chưa hề có sự chuẩn bị, hô hấp loạn nhịp.

"Buông ra, chàng buông tay ra!"

A Kết đầu có nghĩ tới hắn sẽ vô si mà đánh lén, vừa then vừa giận, nhưng thân mình lại bị hắn ép nghiêng nên không thể dùng lực, không thể lui được nữa. Nàng thử trốn về phía trước, lập tức bị hắn dùng sức đè lại, lại bị ấn vào... Sợ thanh âm quá lớn bị nha hoàn bên ngoài nghe được, hai mắt A Kết nhắm nghiền, mặt đỏ bừng, phí công kéo tay hắn, nhỏ giọng trách mắng: "Buông ra, chàng đã đồng ý với thiếp!" mới sớm tinh mơ, làm sao hắn có thể như vậy!

Mộng đẹp trở thành sự thật, sao Triệu Trầm bỏ được, vừa hôn tù binh vừa nói nhỏ bên tai nàng: "Hai quân giao chiến, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, tối qua ta để cho nàng kiểm tra tình hình quân địch, có qua có lại, bây giờ nàng cũng nên để ta kiểm tra có đúng không? A Kết nàng nhỏ bé xương cốt không chắc chắn, làm sao có thể đánh nhau? Dù cho bản tướng quân lần đầu ra trận, nhưng vẫn có thể khiến chúng trở nên dễ bảo như thường..."

Nếu hai người đang ngồi ngay ngắn trên bàn, có lẽ A Kết còn có thể cho rằng nam nhân đang nói về chiến trường chiến sự, nhưng hiện tại trong tình hình như thế, hơn nữa tối qua hắn còn nói những lời hồ ngôn loạn ngữ kia, A Kết lập tức nghe hiểu hắn có ý tại ngôn ngoại (cái này ta thích để nguyên, ảnh hưởng khi học Ông già và biển cả hồi c3 đây mà), xấu hổ đến mức hận không thể chết, vội vàng cầu xin hắn: "Đừng nói nữa, buông ra ta..."

Thời cơ không đúng, Triệu Trầm lưu luyến thu binh, ôm người đang xui xẻo vào trong ngực, nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ bừng của nàng một lát, hôn lên mắt nàng, hôn tai nàng, "Được, chúng ta buổi tối tái chiến." Hắn muốn chiến đấu tốt, để nàng ném thử sự lợi hại của hắn.

Hắn thật vô liêm sỉ, A Kết thực sự nhìn không được, nắm chặt tay thành quyền đập vào lồng ngực hắn, đánh tới lại chỉ nhận lấy việc nam nhân cao giọng cười to.

Sau sự náo loạn này, A Kết lại không dám nhìn Triệu Trầm, trang điểm cũng không dám nhìn hắn. Trước đây đã biết hắn hư, nhưng nhìn cũng là một

dáng vẻ chính nhân quân tử, ai biết lại là...

A Kết thật sự không biết làm thế nào đối mặt với hắn, sau khi đến sảnh liền cúi đầu, không để ý tới nam nhân đối diện đang mỉm cười nhìn mình chăm chú. Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, nghĩ tới việc Ninh thị biết Triệu Trầm có những cam đoan hoang đường, A Kết càng không được tự nhiên, khi vào phòng được Ninh thị đứng dậy đón chào cũng không dám nhìn nàng.

Ninh thị nhìn dáng vẻ xấu hổ của con dâu một cách rõ ràng, lại nhìn sắc mặt đầy đắc ý của nhi tử, vừa buồn cười lại thở ra một hơi, kéo tay A Kết ngồi xuống, nhẹ giọng nói: "A Kết, sự tình ngọn nguồn Thừa Viễn cũng đã nói với con rồi, dù cho thế nào, là chúng ta lừa hôn trước, nương cũng có sai, sau bữa cơm ta sẽ theo các con trở về gặp bà thông gia, xin lỗi."

Tiếng nàng nhẹ nhàng, A Kết vội hỏi: "Không cần, nương cũng không cố ý, người ở nhà chờ chúng con cũng được, Thừa Viễn đi nói là được rồi." Nàng chưa từng có oán trách bà bà, sau khi nàng cùng Triệu Trầm nói chuyện rõ ràng, nghĩ đến Ninh thị, chỉ còn đau lòng, bị người hại toàn tộc rồi còn cướp tướng công, Ninh thị chịu bao nhiêu khổ.

Nghĩ tới những thứ này, trên mặt A Kết không còn đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn Ninh thị, nói: "Nương, thật sự không cần người đi."

Ninh thị lắc đầu, vừa muốn giải thích, Triệu Trầm đã xen vào nói: "A Kết nàng đừng khuyên, nương muốn đi, ta cũng hy vọng nương đi, nếu không tới nhà nàng thì trong lòng nàng còn oán trách ta chắc chắn sẽ không giúp ta, nhạc phụ nhạc mẫu nếu giận không chừng còn đánh ta, có nương bên cạnh, tốt xấu gì cũng sẽ nể mặt nương, không hành hạ ta nhiều."

Nói thì nói như thế, nhưng hán sắc mặt hồng hào, nhuận khí định thần nhàn, làm gì có dáng vẻ hoảng sợ chứ?

A Kết giận hắn, trừng mắt không hề để ý tới.

Ninh thị cười, vỗ tay con dâu, hát lên đầu nhi tử một chậu nước lạnh: "Không cần con miệng lưỡi trơn tru, ta không phải giúp con nói chuyện, ta lo lắng nhạc phụ nhạc mẫu khoan hậu ôn hòa không đành lòng phạt con nặng tay, nếu bọn họ thật sự không ra tay, ta tự mình dạy dỗ con, cái đồ hỗn trướng (đồ vô liêm sỉ)!"

Triệu Trầm làm mặt khổ, ở dưới đáy bàn nhẹ nhàng đá vào gầy A Kết, lúc nàng ngẩng đầu, nói: "Ta nói đúng không? Nương nhất định sẽ giúp nàng, nàng đã tin chưa?"

A Kết không khỏi nhìn về phía Ninh thị, Ninh thị ôn nhu cười, nhỏ giọng nói với nàng: "Chúng từ đó nương đã xem rồi, yên tâm, tương lai Thừa Viễn nếu dám có lỗi với con, hai chúng ta hai trở về Đồng Loan thôn sinh sống, mặc kệ con sinh mấy đứa chúng ta cũng đưa đi theo, một đứa cũng không để lại cho hắn!"

"Nương..." Nghe mẹ chồng là thật sự biết rõ, còn đề cập đến việc con cái, A Kết xấu hổ trốn vào lòng Ninh thị, cái này là thật sự không dám gặp người khác.

Ninh thị khó có khi được cười ra tiếng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, sau một lát thì nói: "A Kết đừng lo lắng, chúng ta ở sống ở đây như thế nào, đến kinh thành cứ như vậy, không có gì khác biệt. Tốt lắm, đứng lên ăn cơm đi, lát nữa còn đến nhà con có thể sẽ không thoải mái, nhờ bà thông gia ngay cả ta cũng tức giận, A Kết nên thay ta ra mặt nha."

A Kết đỏ mặt gật đầu.

Sau bữa cơm, chuẩn bị một chút, cả nhà xuất phát, A Kết ngồi cùng Ninh thị trên một chiếc xe ngựa, Triệu Trầm cưỡi ngựa ở bên cạnh.

"Vào lúc này ra ngoài thật không sai, có thể ngắm tuyết." Xe ngựa đi một lúc, Ninh thị vén màn xe, cùng con dâu ngắm cảnh.

A Kết quay đầu nhìn lại. Bên ngoài ruộng đất màu trắng, ngọn cây màu trắng, núi xa cũng màu trắng, một vùng trắng xóa như vừa được tẩy sạch.

"Sao lại cuốn rèm lên, bên ngoài lạnh." Đang nhìn, Triệu Trầm cưỡi ngựa lại gần, cúi đầu nói với các nàng, ánh mắt dừng lại trên ngưu. A Kết phát hiện, nhìn không được nhìn hắn, hắn mặc một thân áo lam ngồi trên lưng ngựa không nói hết sự phong lưu phóng khoáng, làm cho người ta dù biết không ổn vẫn không rời mắt.

Cũng may bà bà vội vàng đáp lời, không nhìn nàng.

Thấy nam nhân lại liếc mình một cái, A Kết cúi đầu, không muốn đối diện với hắn, đáy lòng lại càng ngày càng nhiều vui vẻ, cứ không ngừng dâng lên.

Đường quá dài, nàng cố gắng đi cùng hắn, chỉ cần nàng nỗ lực, như vậy thì dù phải đi tới chỗ nào, ít nhất quá trình này không có nửa phần tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương 44.2

Vừa xong trận tuyết đầu tiên, người trong thôn đều bận rộn chuyển tuyết từ trong sân ra bên ngoài, nay cũng đang trong ngày nghỉ, Lâm Hiền dẫn Lâm Trọng Cửu cùng làm, hai phụ tử cùng xúc tuyết, Liễu thị ở phía sau dùng chổi quét tuyết vờ, trên tay mang bao tay thật dày. Lâm Trúc cũng giống như vậy, đi theo sau đệ đệ, lấy chổi nhỏ quét phòng bếp.

Khi đang thu dọn hàng rào thì Liễu thị nhìn cái máng trống không, có chút bất đắc dĩ nói: "Mọi người nói xem Thừa Viễn đưa nai đến làm gì, mùa hè cho chúng nó ăn cỏ thì xong, nhưng hiện tại không có cỏ, chỉ có thể cho ăn lương thực phụ(ngô, khoai, sắn... đó), vẫn không thể nuôi dưỡng dễ dàng như heo, phí tâm phí tiền nuôi chúng nó, chẳng lẽ chỉ để cho mọi người nhìn chơi à? Đã thế lại là Thừa Viễn đưa, bán thì khó coi."

Lâm Trọng Cửu nghe mẩu thân lại nhắc tới cái này, khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống, khăn trương nhìn mẩu thân, sợ nàng đem nai đi bán.

Lâm Hiền cũng cảm thấy nuôi dưỡng hai con nai thật vô dụng, còn đều là nai mẹ, vào thu khi nai mẹ phát tình, thật sự khiến bọn họ phiền lòng, phải dùng được mới ngăn được. Nhưng mà chuyện trong nhà hần đều nghe theo thể tử, để cho nàng cùng bọn nhỏ thương lượng đi.

Lâm Trúc đem chổi đặt vào bên cạnh hàng rào, hà hoi nói: "Nurong, nếu không chúng ta bảo tỷ phu mang nai về đi, nhà tỷ phu không thiếu tiền nuôi chúng, có lẽ còn có thể mời người hiểu biết đến chăm sóc chúng ấy chứ, hơn nữa lúc trước tỷ phu chính là vì thích đại tỷ mới đưa nai tới..."

"Câm miệng, bớt nói hươu nói vượn!" Liễu thị bất mãn đánh gãy lời nói của thứ nữ. Tuy rằng nàng cũng cảm thấy Triệu Trầm đã để ý trường tử từ lâu, nhưng lúc hần đưa nai đến, trưởng nữ và Mạnh Trọng Cảnh vẫn còn hôn ước, việc này người trong nhà dù biết rõ cũng không thể truyền đi.

Lâm Trúc tự biết mình nói lỡ, thề lưỡi, chạy tới nói chuyện cùng đệ đệ: "Tiểu Cửu nghe lời, nhà chúng ta nuôi không nổi ô ô, đưa đến nhà tỷ phu, tỷ phu có thể mời người chăm sóc tốt cho chúng nó, đệ muốn nhìn cũng có thể tùy lúc đến chơi, có phải không?"

Lâm Trọng Cửu hiểu được đạo lý này, nhưng trong lòng là luyến tiếc, suốt cả mùa hè hần đi trong rừng cỏ, hần không nỡ.

Tiểu nam hài giương cao cái miệng nhỏ nhắn, Lâm Trúc nhìn buồn cười, vừa muốn khuyên nỡ thì bên ngoài truyền đến tiếng xe ngựa nghiêng lên tuyết đọng, còn có tiếng lảng giêng chào hỏi, có phải vừa kêu "Triệu công tử" không?

Người trong nhà đưa mắt nhìn nhau, đồng thời tiến đến cửa, cũng vừa lúc xe ngựa ngừng lại trước cửa, Triệu Trầm tung người xuống ngựa, cười gọi.

Liễu thị vừa mừng vừa sợ, ánh mắt dừng tại tấm rèm dây của xe ngựa, vừa tiến đến vừa oán giận nói: "Sao giữa thời tiết như thế này lại đến đây? Trên đường không xảy ra việc gì... A, bà thông gia cũng tới, nhanh, mau vào nhà đi, A Trúc con nhanh đi chuẩn bị nước trà!"

Ninh thị và A Kết cười, xuống xe ngựa.

A Kết nhìn khuôn mặt mỉm cười bình tĩnh ung dung của bà bà cùng trượng phu, biết bọn họ muốn đợi dưỡng đi lại đây mới nói, liền không lộ ra, đỡ cánh tay Ninh thị đi vào. Còn chưa ngồi yên, bên ngoài đã nghe tiếng xe ngựa, A Kết không khỏi nhìn về phía Triệu Trầm, Triệu Trầm khẽ vuốt cằm, sáng sớm hần đã sai Trần Bình đi Chu gia chuyển thư, thời gian vừa vắn.

Tiểu Liễu thị vừa vào phòng liền nghi ngờ hỏi Triệu Trầm: "Thừa Viễn con nói có đại sự muốn nói, rốt cuộc là chuyện gì?"

Phu thê Lâm Hiền đưa mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía mẩu tử Triệu gia.

Triệu Trầm nhìn về phía A Kết, A Kết ngầm hiểu, mời Ninh thị vào buồng trong, sau đó kêu cả mẩu thân đi lại đó, Lâm Trúc cũng chủ động ghé đến, như vậy các nữ quyền ngồi cách mình có thể nghe phía bên ngoài nói chuyện. Liễu thị và Tiểu Liễu thị càng thêm hoang mang, Ninh thị cùng Liễu thị ngồi sóng vai, áy náy nói: "Bà thông gia, trước hết bà nghe Thừa Viễn nói, nghe xong mọi người tức giận như thế nào cũng đúng, mẩu tử chúng ta thành tâm giải thích."

Sắc mặt Liễu thị thay đổi, không thể tin nhìn về phía trưởng nữ, chẳng lẽ, chẳng lẽ con rể làm chuyện gì có lỗi với nữ nhi sao?

Bên ngoài Lâm Hiền không nghe thấy Ninh thị nói nhỏ, nhưng mắt thấy Triệu Trầm quỳ xuống, hai chân hần lập tức mềm nhũn, giống như ác mộng tái hiện. Lúc trước Mạnh Trọng Cảnh quỳ xuống từ hôn, chẳng lẽ lần này con rể cũng phụ lòng nữ nhi của hần sao?

"Thừa Viễn, con, con đến cùng là đang làm cái gì?" Lâm Hiền miễn cưỡng duy trì sự bình tĩnh, tay giấu trong áo đã nắm thành quyền. Lời cam đoan của Triệu Trầm khi cầu hôn vẫn còn bên tai, thế sao mới thành thân hơn một tháng, nếu hần thật sự phụ lòng A Kết, hần đánh Triệu Trầm ngay!

Sắc mặt Chu Bồi cũng xanh mét, Chu Lan Sinh ở một bên chân mày hơi nhíu, Lâm Trọng Cửu thì mặt đầy lo lắng.

Tim Triệu Trầm thực ra cũng như đang treo lên, trước mặt phụ thân hần cũng chưa từng có cảm giác thế này, cho dù A Kết đã đã được hần đỡ dành, nhưng trước mặt nhạc phụ đại nhân này, thủ đoạn hần dùng để dỗ thể tử trước mặt nhạc phụ trở nên hoàn toàn vô dụng, chỉ có thể nói thật, mà Lâm Hiền sẽ lựa chọn lựa chọn như thế nào, thì có bảy phần nắm chắc, thành thật quý ở nơi này, đành biến thành bốn phần.

Hần ở chỗ kia khăn trương bất an, Lâm Hiền cũng không kiên nhẫn, ần ần nói: "Vì sao lại quỳ trước ta? Chẳng lẽ ngươi cũng giống như Mạnh Trọng Cảnh?"

Triệu Trầm ngạc nhiên, nhìn sắc mặt nhạc phụ, lập tức đoán được hần hiểu lầm, vội giải thích: "Không phải, con và A Kết rất tốt, chỉ là, con rể vẫn giấu

điểm người một chuyện, hôm nay đến để xin lỗi." Nói xong đưa hai hôn thư một thật một giả ra, đưa đến trong tay Lâm Hiền, "Nhạc phụ hãy xem qua, sau khi người xem xong sẽ hiểu, chỉ mong nhạc phụ quan tâm thân thể, chớ nên tức giận."

Nghe nói không phải chuyện có lỗi với nữ nhi, tim Lâm Hiền cũng hạ xuống một chút, nghi ngờ tiếp nhận, mở ra. Tờ thứ nhất là hôn thư mà ngày Triệu Trầm tiến đến đón dâu hán đã xem qua, hán nhủ mảy liếc mắt nhìn Triệu Trầm, lần nữa mở ra tờ thứ hai, mới nhìn đến hàng đầu tiên, mắt liền tròn tròn.

Chu Bồi thấy hán chân mảy càng nhăn càng sâu, nhấc chân dựa gần, cùng hán xem.

Hôn thư ghi rõ xuất thân quê quán chân chính của phu thê...

Biết bên trong nhạc mẫu vẫn còn đang chờ, Triệu Trầm rũ mắt, nói ngắn gọn thân thế của mình, không nói ân oán của phụ thân và mẫu thân, chỉ từ bắt đầu từ chuyện Phủ Quốc công ép buộc, giải thích mẫu tử vì sao phải mai danh ẩn tích ở nông thôn, vì sao hán tổ chức đại hôn mà phụ thân chỉ có thể có mặt 1 ngày, sau đó liền nói đến tình huống hiện tại của triều đình, "Nhạc phụ, Tần Tư Dũng đóng giữ Tây Bắc, Tần gia tại kinh thành thì không người nào có thể dùng, chúng ta bây giờ hồi kinh, bên ngoài không có người nào dám cựa thế ức hiếp, ở bên trong thì Tần thị chỉ có hư danh, căn bản không có quyền quản chế A Kết. Xin người yên tâm, Thừa Viễn chắc chắn bảo vệ tốt A Kết."

Những điều này đều là sỉ nhục của Triệu gia, hán không muốn nói, nhưng hán phải nói, nói sự sỉ nhục của nhà mình cho người khác nghe.

Nhiều năm như vậy, phụ thân ở kinh thành chính là trò cười, thê tử cũng không thể bảo vệ. Nhưng phụ thân gắng gượng trở lại, hán phò tá Đường Văn đế lật đổ Tần gia, ngăn chặn lời nói những người đó, chứng minh rằng hán không phải kẻ chỉ có vẻ bề ngoài mặc người ta ức hiếp. Giờ này ngày này, không cần thư của phụ thân, Triệu Trầm cũng biết, phụ thân sẽ còn tiếp tục đấu với Tần Tư Dũng, cho đến khi tất cả những người ức hiếp hán biến mất.

Phụ thân là trò cười, hán cũng là trò cười, chỉ có thể ở nông thôn trốn tránh Tần gia, nay Tần gia gần như lụn bại, mới dám quang minh chính đại hồi kinh.

Trò cười thì thế nào?

Hán cũng không muốn trốn, không nghĩ trốn, hán cũng muốn làm một trưởng tử đình thiên lập địa, nhưng hán có tư cách để được tin tưởng sao? Hán không tránh né, vẫn ở tại Hầu phủ, không nói đến chuyện hán tuổi nhỏ sức yếu có bị người ta hại chết hay không, mẫu thân phải lê loi ở chỗ này nhiều năm như vậy, Triệu Trầm không thể tưởng tượng mẫu thân một mình sống trong tiểu viện, có con lại không thể nhìn thấy, thật thê lương.

Nếu có thể quay trở lại một lần, hán vẫn sẽ trốn như cũ, bảo vệ tính mạng, ở nông thôn phụng dưỡng mẫu thân.

Nhưng hán sẽ không trốn mãi.

Biết sỉ nhục nhã rồi sau đó dùng gan dạ). Hán trở lại kinh thành, mặc người chê cười, sớm muộn gì cũng có một ngày, hán sẽ khiến những người trào phúng hán đều câm miệng, chờ hán thành người trên người, này đó ai còn nhớ rõ chuyện cũ chứ? Dù cho nhớ rõ, ai dám ở trước mặt hán đề cập đến nữa chứ?

Không tranh nhất thời, tranh một đời.

~

Sự tình được nói rõ ràng, Lâm Hiền không đánh Triệu Trầm cũng không mắng hán, cùng hán vào trong thư phòng nói chuyện một lúc, rồi cho Triệu Trầm đưa Ninh thị về trước, cả nhà bọn họ muốn thương lượng. Hiện tại trong đầu hán có chút loạn, không muốn bởi vì tức giận nhất thời mà nói ra những lời khiến bản thân sau này hối hận, dù sao trưởng nữ đã thành người Triệu gia, không phải một câu đoạn tuyệt lui tới đơn giản là được.

Triệu Trầm không ngờ tới kết quả này. Có lẽ hán nên dự đoán được, nhưng hôm qua A Kết đồng ý với hán, hán rất vui vẻ, chỉ muốn nhạc phụ nhạc mẫu sẽ hỏi ý kiến A Kết, lại không ngờ tới bọn họ muốn giữ A Kết lại nương gia(nhà mẹ đẻ).

Hán nhìn về phía A Kết, đáy mắt mang theo một tia khản cầu, chính mình cũng rõ là đang cầu nàng dù nhạc phụ nhạc mẫu nói gì nàng cũng đừng thay lòng đổi dạ, hay là cầu nàng cùng mình về nhà. Thành thân hơn một tháng, ngoại trừ lần về nhà đó, hai người vẫn ngủ chung một chỗ, dù cho nàng đến nguyệt sự, hán cũng ôm nàng ngủ, dùng bàn tay của hán cách trung y giúp nàng ấm bụng.

A Kết nhìn ra Triệu Trầm đang lo lắng, muốn nói chút gì, nhưng phụ thân bỗng nhiên quay đầu, bảo nàng vào trong phòng đi, giọng điệu không cho phép từ chối.

Từ nhỏ đến lớn, phụ chưa từng nghiêm khắc như thế với nàng, A Kết không dám làm trái ý phụ thân, huống chi là loại chuyện này, sáu ngày sau có thể xa người nhà, trong lòng A Kết cũng muốn ở lại. Về phần Triệu Trầm, A Kết tin tưởng phụ mẫu sẽ đồng ý để nàng đi cùng hán, cho nên hai người tách ra mấy ngày cũng không tính là gì.

Đến cùng vẫn sợ hán nghĩ nhiều, bước vào trước cửa phòng, A Kết quay đầu nhìn thoáng qua, Triệu Trầm quả nhiên vẫn nhìn nàng, không để ý người nào, cứ nhìn nàng, lại hiện ra vài phần đáng thương. A Kết mềm lòng lại bất đắc dĩ, gật gật đầu với hán, mắt thấy phụ thân hình như muốn quay đầu nhìn sang, cũng không dám chậm trễ, vén màn đi vào.

Triệu Trầm chỉ cảm thấy lòng của mình cũng đi theo vào .

Thấy hán mất hồn mất vía, Ninh thị âm thầm thờ dài, xoay người nói với Liễu thị: "Chúng ta đi trước , ngày mai ta lại để Thừa Viễn lại đây. A Kết là cô nương tốt, ta thật tâm thích người con dâu này, khi giấu diếm thân phận để cầu hôn ta cùng với Thừa Viễn đều sai, chỉ mong bà thông gia nhìn Thừa Viễn

đôi với A Kết cố chấp si tình, tha thứ hẳn một lần đi."

"Nương, người không cần thay ta nói chuyện, lúc trước người nhiều lần khuyên ta nói tình hình thực tế, là ta lo lắng A Kết không muốn gả ta mới lừa nhạc phụ nhạc mẫu." Triệu Trầm thu lại luyến tiếc trong lòng, cúi mình thật thấp hành lễ với phu thê Lâm Hiền, "Nhạc phụ nhạc mẫu, Thừa Viễn biết sai, chỉ là Thừa Viễn đã nhận định A Kết, về sau mỗi ngày đều sẽ lại đây xin lỗi, cho đến khi nhị lão đồng ý để A Kết đi cùng con mới thôi. Thừa Viễn biết nhạc phụ nhạc mẫu giờ phút này không muốn thấy con, vậy con đưa nương con trở về trước, ngày mai lại đến xin lỗi."

Nói xong xoay người, đỡ Ninh thị đi ra ngoài, Ninh thị áy náy liếc mắt nhìn Liễu thị, đi theo hẳn.

Trong lòng Liễu thị phức tạp, cùng trượng phu và phu thê Chu Bồi tiễn họ ra ngoài.

Xe ngựa đi xa, Lâm Hiền nhìn thê tử thân thương, tự mình đi thư phòng.

Com trưa hẳn cũng không dùng, Chu Bồi trước khi lên đường có đi tìm hẳn, hai người nói vài lời, Lâm Hiền tiễn ra cửa xong lại đến thư phòng ngắm người. Buổi tối người một nhà dùng cơm, Lâm Hiền giữ A Kết lại, tỷ đệ Lâm Trúc cũng muốn ở lại, bị hẳn đuổi đi.

Liễu thị dọn dẹp xong phòng bếp trở về, đã thấy này hai phụ tử nàng ngồi ở trên炕, một người quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, một người cúi đầu khâu tất. Liễu thị thở dài, đóng cửa ngồi lên炕, cầm kim chỉ trong tay trường nữ, "Trời đã tối, tất phụ thân con cũng đâu phải không đủ dùng, không cần vội."

A Kết không khỏi nhìn về phía phụ thân, vừa lúc Lâm Hiền cũng nhìn lại, hai phụ tử nàng bốn mắt nhìn nhau, đều nhanh chóng tránh đi.

Thật ra nếu bàn về cảm tình phụ nữ, trong lòng Lâm Hiền, 2 nữ nhi đương nhiên không phân cao thấp, nhưng nữ nhi tính cách khác nhau, phụ nữ thường ngày ở chung tình hình cũng khác. Giống như Lâm Trúc, biết làm nũng, thường thường bỏ nhào lên người Lâm Hiền, mỗi khi Lâm Hiền vui vẻ sẽ cười, sờ đầu nàng, lúc tức giận cũng có thể trừng mắt răn dạy nàng. Nhưng A Kết lại khác, ngoại trừ khi còn nhỏ sẽ làm nũng với phụ thân, bảy tám tuổi bắt đầu chừng chặc sẽ khâu tất giặt xiêm y cho hẳn, rồi hẳn sau một ngày bận rộn trở về nhà sau thì bụng cơm châm trà cho hẳn, cũng sẽ không ôm hẳn xin phụ thân mua cho nàng xiêm y trang sức đẹp mắt, sẽ không bởi vì giận dữ với đệ đệ chạy đến trước mặt hẳn tố cáo. Nàng hiểu chuyện như vậy, căn bản không cần hẳn, người phụ thân này lo lắng gì, phần lớn thời gian Lâm Hiền đều giao trường nữ làm việc, khen trường nữ hiểu chuyện, bảo trường nữ mua gì đó trực tiếp cho nàng, trường nữ ôn nhu cười, không có động tác thân mật.

Có đôi khi nhìn thấy trường nữ cùng nương nàng thân mật, trong lòng Lâm Hiền ít nhiều có chút ghen tị, nhưng trường nữ từ nhỏ đã không dính phụ thân, hẳn cũng không có biện pháp.

Nhìn nữ nhi khâu được nửa tất, Lâm Hiền thử thăm dò mồm miệng, "A Kết, con nói thật cho phụ thân biết, Thừa Viễn đối với con thế nào, con muốn cùng hẳn đi kinh thành sao?"

Ánh mắt A Kết lại dừng lại trên đôi bàn tay sần sùi của mẫu thân đang nắm tay nàng, khẽ giọng đáp: "Hẳn đối với con rất tốt, con, con cũng muốn cùng hẳn đi. Cha, nương, đừng lo lắng, đến kinh thành con sẽ cố gắng chăm sóc tốt chính mình."

Liễu thị không biết nên nói gì, nhìn về phía trượng phu. Những chuyện ở Kinh thành nàng không hiểu, nàng chỉ biết ý kiến của nữ nhi, nghe trượng phu quyết định, nếu hai phụ tử nàng ý kiến không thống nhất, nàng lại nghĩ biện pháp hòa giải.

Trong lòng Lâm Hiền phức tạp.

Vấn đề đã đóng thuyền, truy cứu lại những gì Triệu Trầm đã lừa gạt cũng không có ý nghĩa, hơn nữa Triệu Trầm lừa bọn họ cũng là vì lo lắng bọn họ bởi xuất thân của hẳn mà từ chối. Đối thành kẻ khác đã tự cho là thanh cao nhất chớ coi thường người khác, ăn chơi trác táng, căn bản không cần giấu diếm, đã sớm nói ra thân phận với suy nghĩ thô bỉ rằng bọn họ chỉ là người nông thôn phải uống phí tâm tư nịnh bợ nữa, Triệu Trầm giấu diếm thân phận cũng minh chứng cho cách nhìn người của hẳn. Ngoài ra Triệu Trầm đối với nữ nhi là thật lòng, chỉ nhìn một cách đơn thuần việc hẳn chịu xuống ruộng làm việc, Lâm Hiền liên tin, ít nhất là bây giờ, Triệu Trầm đối với nữ nhi là thật lòng.

Nhưng thành thân không phải chỉ là chuyện của hai người, mà là chuyện của hai gia đình, đến phiên Triệu gia, dù cho phụ mẫu hẳn đều đồng ý thì vẫn còn có rất nhiều chuyện đủ khiến nữ nhi nhức đầu.

"A Kết, con có bao giờ nghĩ tới, loại người như chúng ta vào Hầu phủ, những người thân thích của Triệu gia bình thường đi lại cùng phu nhân tiểu thư nhà quan sẽ khinh thường con không?" Tuy rằng không muốn khiến nữ nhi khổ sở, Lâm Hiền vẫn phải chỉ ra.

Quan điểm riêng của từng bè phái từ xưa đã có, năm đó hẳn lên trấn trên đọc sách, ở trấn trên, đứa nhỏ nhà người có tiền khinh thường hẳn, hẳn đi trong thành thì tú tài, mang xiêm y vải thô, thí sinh cùng khoa nhìn thấy hẳn cũng sẽ cười nhạo. Hẳn là nam tử do bị xem nhẹ nhiều lần mới dần dần lạnh nhạt, cô nương gia da mặt như vậy mong bị người cười nhạo thì sao? Trời sinh khác biệt như thế không phải nam nhân sung ái thì có thể bù đắp, nữ nhi một khi tự tị, sau này càng ngày càng không ngóc đầu lên được, thời gian dài sợ hãi rụt rè bó tay bó chân, lúc này thuần phác cũng mất đi, Triệu Trầm có thể tiếp tục thích sao?

"Còn có, Thừa Viễn thân phận như vậy, vạn nhất sau vài năm hẳn để ý người khác, cưới tiểu thiếp thì làm thế nào?" Thấy nữ nhi cúi đầu không nói, Lâm Hiền nói rõ ràng một lần, "Con đừng nghe những lời cam đoan của hẳn, lời nói của nam nhân phần lớn thì không đáng tin cậy, người trong thôn không có tiền nuôi dưỡng tiểu thiếp, trong thôn cũng không có tập tục ấy, nhưng Triệu gia không giống với họ, sau khi trở lại kinh thành, Thừa Viễn sẽ tiếp xúc với nhóm công tử đều có thông phòng tiểu thiếp, ai có thể bảo đảm hẳn sẽ không động tâm đây?"

Lời này quá nặng, dù cho trong lòng Liễu thị tán thành, nhưng vẫn nhịn không được phản bác: "Chàng đừng vợ đùa cả năm, muội phu trong nhà cũng đâu

có như vậy, còn canh chừng đi ấy chứ. Thừa Viễn đối xử tốt với A Kết là chuyện không hẳn làm không được. A Kết đừng nghe phụ thân con, trước tiên đừng hoài nghi Thừa Viễn, chỉ là về trước phụ thân con nói đúng, con đi kinh thành bị người ta khinh thường thì làm thế nào?"

Trong phòng ánh đèn mờ nhạt, phụ mẫu mỗi lời nói ra đều là quan tâm, A Kết nắm tay của mẫu thân, ngẩng đầu nói với hai người: "Cha, nương, những chuyện này con đều từng nghĩ. Con xuất thân tại nơi này, người bên ngoài khinh thường con con cũng không có biện pháp, nhưng con đi cũng vững mà ngồi cũng ngay, không có gì là mất mặt, người khác trào phúng con con cũng sẽ không để bụng. Về phần hấn, con cũng đã gả cho hấn, nếu giờ bởi vì nghi ngờ hấn sau này có người khác mà chia tách thì con không cam lòng. Hiện tại hấn rất tốt với con, con chỉ muốn thử xem, có thể sống cả đời với hấn là tốt nhất, nếu hấn là loại người có mới nới cũ, sau khi trở lại kinh thành chắc chắn sẽ thay lòng đổi dạ rất nhanh, khi đó con lại trở về, dù sao không phải là cùng cách chính là lưu thê, sớm một năm hay trễ một năm cũng không có gì khác nhau. Đến lúc đó hai người bảo con tái giá cũng tốt, nuôi dưỡng con một đời cũng tốt, con đều nghe theo hai người."

Nàng từ từ nói, cô nương mới mười tám tuổi nhưng lời nói lại thông suốt không hợp với tuổi.

Liễu thị nhìn không được rơi lệ, ôm nữ nhi khóc nói: "Đều do nương không tốt, một lần hai lần đều nhận thức không rõ người, liên lụy con không sống yên ổn ngày nào." Trường nữ muốn cái gì, không có người nào so với nàng rõ ràng hơn.

A Kết chính mình từng khóc, cũng không muốn chọc mẫu thân khóc, vội vàng trấn an nói: "Nương người đừng nói như vậy, hấn đối với con rất tốt, con, trong lòng con cũng có hấn, cam tâm tình nguyện đi cùng hấn, người đừng nói như con chuẩn bị rơi vào hố lửa vậy, có lẽ hấn sẽ một đời đều tốt với ta thì sao?"

Liên quan đến chuyện cả đời của nữ nhi, Liễu thị lập tức nhìn lại nước mắt, "Đúng, A Kết nhà chúng ta tốt số, sau này chắc chắn xuôi gió xuôi nước, tương lai sẽ khiến mọi người đều hâm mộ, Hầu phu nhân! Khi đó nương cũng đi theo được thơm lây!" Nếu nữ nhi muốn đi, nàng nên nói chút chuyện tốt.

A Kết cười, ôm mẫu thân nói: "Được, chờ con làm Hầu phu nhân, nương chính là mẫu thân của Hầu phu nhân bao nhiêu người đều hâm mộ!"

Hai mẫu tử trấn an cho nhau, trên mặt đều mang theo ý cười, Lâm Hiền bị tươi cười của hai người làm ấm lòng, cũng cười: "Được, nếu con tin tưởng Thừa Viễn, cha cũng tin hấn một lần. A Kết, Thừa Viễn đề nghị ta sang năm tham gia thi Hương, hấn giới thiệu tiền sinh(thầy giáo) cho ta, cha trước đây không muốn thi, bây giờ vì con, cha nói gì cũng muốn thi đậu, chẳng sợ chỉ là quan nhỏ, nói ra con cũng có chút mặt mũi, nếu may mắn cha được làm quan tại kinh thành, người một nhà chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ."

Hấn mới 33, không tính là già.

Vì thê tử nữ nhi, liễu mạng thì sao?

Tác giả có lời muốn nói: ngày mai phỏng chừng liền sẽ tới kinh thành, ha ha, ta cũng đều tò mò chính mình sẽ viết ra cái dạng câu chuyện hào môn gì, đây là giai nhân ném thư, mặc kệ thành công hay không, giai nhân sẽ cố gắng viết xong, hi vọng không cô phụ đại gia thích đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 45.1

Triệu Trầm lại đến Lâm gia.

Lúc đó ba mẫu tử nhà A Kết đang ngồi dưới mái hiên phơi nắng, sau con tuyết khó có được mấy ngày liên tục trời trong, A Kết còn chuyển cả hai bồn hân lan vừa nở ra ngoài, cùng người nhà ngắm, vừa ngắm vừa trò chuyện. Trên đường tiếng vó ngựa truyền đến, Lâm Trúc lập tức cười, ôm cánh tay trưởng tỷ nói nhỏ: "Đại tỷ có phát hiện không, tỷ phu mấy ngày nay đến đây, quãng mắt càng ngày càng rõ, muội thấy hôm nay nếu tỷ lại không cùng hấn trở về, hấn rất có thể sẽ cướp người đi."

"Nói bậy bạ gì đó..." A Kết bẹo lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của muội muội, cúi đầu nhìn hoa lan, hai má từ từ đỏ lên.

Nàng đương nhiên biết Triệu Trầm muốn nàng trở về, cũng biết vì sao hấn sốt ruột.

Hôm nay là mồng sáu, mà ngày mồng 8 tháng chạp đã xuất phát vào kinh, nàng lại không nở rời xa người nhà, bà bà đối xử tốt, bảo nàng ở nhà đến mồng tám bọn họ trực tiếp đến đón nàng, hôm nay nàng phải trở về, dù sao cũng phải cùng Tường mama và Lục Văn các nàng trò chuyện, cũng phải thu thập hành lý, không thể để cho bà bà một mình bận rộn. Chẳng qua là...

A Kết sờ sờ bụng, có chút sung sướng khi người gặp họa, dù nàng trở về, Triệu Trầm cũng không chiếm được bao nhiêu điều tốt.

Xứng đáng, đều là hấn làm ra, người nhà tha thứ hấn, nhưng ông trời cũng cảm thấy hấn cần được giáo dục thêm.

Triệu Trầm cũng không biết thê tử đang âm thầm oán trách hấn, hấn vén rèm xe ngựa, ngắm từng phong cảnh trong thôn nhỏ. Nếu không ngoài ý muốn, mồng tám năm sau, đời này hấn sẽ đều sẽ không đặt chân lần nữa đến nơi này, trong lòng khó tránh khỏi có chút cảm khái. Nơi thê tử lớn lên, nơi hấn

gặp nàng, một ít ngày này, cũng chính thời gian nhàn rỗi rảnh nhất đến mức không kiêng nể gì tối tùy tâm sở dục(thuận theo ý mình).

Xe ngựa đến cửa Lâm gia, Triệu Trầm vừa muốn vén màn lên đi ra ngoài thì nghe Lâm Trúc "Lặng lẽ nói" với thê tử: "Xem ra tỷ phu chắc chắn rằng hôm nay đại tỷ sẽ cùng hân trở về, mấy lần trước đều cưỡi ngựa đến đây, hôm nay lại ngồi xe ngựa đến, không phải biết trước thì là cái gì?"

Triệu Trầm lắc đầu bật cười, tiểu di tử(cô em vợ) này, thật tinh quái, lòng biết rõ thì thôi, cần gì nói ra chứ?

"Nhạc phụ nhạc mẫu, tại sao hai người lại đi ra, cũng không phải là người ngoài."

Triệu Trầm cười nhảy xuống xe ngựa, hành lễ với nhạc phụ đang trầm mặt cùng với nhạc mẫu ôn nhu đang mỉm cười, cũng nhanh chóng quét mắt nhìn tỷ muội A Kết, nghiêm trang giải thích vì sao hôm nay mình lại ngồi xe, "Lần trước bá phụ để con đem hai con nai về, hai ngày trên đường có tuyết không dễ đi, hôm nay cái vừa lúc tuyết vừa tan, con định hôm nay mang về, buộc ở phía sau xe ngựa để chúng nó đi theo."

Lâm Hiền hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào. Trước đây cảm thấy con rể nói chuyện khách khí lễ độ, bây giờ nghĩ lại tất cả đều là hoa ngôn xảo ngữ, trước đây cảm thấy con rể trầm ổn tin cậy, hiện tại thì sao, hân không bao giờ cho người ta sắc mặt tốt, miễn cho người ta cảm thấy người trong nhà mềm lòng dễ ức hiếp, sau này không quý trọng A Kết.

Triệu Trầm đã quen với việc gần đây thái độ nhạc phụ lạnh lùng, lúng túng cười cười với nhạc mẫu, sau đó bé Lâm Trọng Cửu đang mang về mặt không vui lên, đi đến bên hàng rào nói: "Tiểu Cửu không cần buồn bã, này hai con nai này vẫn là của đệ, tỷ phu chỉ thay đệ nuôi, sang năm đệ đến kinh thành, tỷ phu đón đệ đến nhà chúng ta ở, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy chúng nó, thế nào?"

Lâm Trọng Cửu tốt xấu cũng sắp tám tuổi, không dễ gạt như vậy, vẫn không nỡ bỏ, nhưng hân càng không nỡ bỏ trưởng tỷ. Mặc dù người lớn trong nhà không có nói với hân gì cả, nhưng hân cũng nghe được trong nhà tỷ phu có khả năng sẽ có người ức hiếp trưởng tỷ, nên lúc Triệu Trầm thả hân, hân liền ôm cô Triệu Trầm, nhỏ giọng nói: "Tỷ phu nhớ giữ lời, giúp đệ chăm sóc tốt ô ô, cũng phải chăm sóc đại tỷ kỹ lưỡng, đừng để cho nàng bị người khác ức hiếp, đại tỷ không có hư như nhị tỷ, đánh không lại người khác..."

Vừa ngảy thơ nói, nhưng lại làm lòng người xúc động. Triệu Trầm ôm hân xoay người, nhìn sang phía nhạc mẫu và tiểu di tử đến phòng đi thê tử, vờn vàng thả Lâm Trọng Cửu xuống đất, ngồi chồm hổm xuống, trình trọng nói với Tiểu Cửu: "Nhất định, nếu tỷ phu nuốt lời, chờ Tiểu Cửu trưởng thành, liền dùng công phu tỷ phu dạy đệ để đánh ta?"

Lâm Trọng Cửu nhìn hân, sau một lát bĩu môi, "Đệ đánh không lại tỷ phu..."

Triệu Trầm ngăn ra, cười vang. Trong hàng rào ô ô vốn đang nằm trên cỏ, nghe được tiếng động thì đứng lên, mở to mắt cảnh giác nhìn về phía bên ngoài hàng rào có hai bóng người một lớn một nhỏ.

Sau buổi cơm trưa, A Kết về nhà Tây thu xếp hành lý, thuận tiện cùng mẫu thân và muội muội chia tay, mong tám đến đây sẽ phải đi qua cửa nhà Lâm gia nhưng đến khi đó có thể dừng bao lâu chứ, có thể nói chuyện chỉ có hiện tại. Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu đều rơi lệ, A Kết cũng cảm khẩn lau nước mắt, cuối cùng tựa vào trong lòng Liễu thị rơi lệ. Khi xuất giá đã cảm thấy Đồng Loan thôn là nơi xa nhất nàng rời đi, hiện tại phải đi ngàn dặm đến kinh thành, chẳng biết sang năm có thể gặp lại người nhà ở kinh thành được không, nàng vẫn không nỡ bỏ.

Mấy mẫu tử ở trong phòng lưu luyến không rời, trong thư phòng, Lâm Hiền lại lần nữa ân cần dạy bảo Triệu Trầm một lúc, nói không nên lời nữa, mới thờ dài một tiếng, đứng lên nói: "Đi thôi, thừa dịp hiện tại thời tiết ấm áp, tránh việc lát nữa lại nổi gió."

Triệu Trầm đi theo phía sau hân, một lần cuối cùng bảo đảm nói: "Nhạc phụ nhìn xem, Thừa Viễn nhất định sẽ đối xử tốt với A Kết."

Lâm Hiền không nói cái gì nữa, dẫn người ra hiên nhà.

A Kết vừa mới rửa mặt bôi phấn mông, đôi mắt hồng hồng, vừa nhìn thấy phụ thân lại muốn rơi lệ. Liễu thị vội khoát tay, ý bảo trượng phu đừng nói gì nữa, nên nói đều đã nói, làm gì lại chọc nữ nhi khóc, bảo Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu lấy đồ giúp trưởng tỷ, nàng buộc lại áo choàng cho nữ nhi, dẫn người đi ra ngoài trước.

Triệu Trầm đương nhiên không thể để cho tiểu di tử và tiểu cửu tử lấy đồ đạc, cười muốn giúp đỡ, Lâm Trúc hừ lạnh một tiếng không để ý hân, Lâm Trọng Cửu học theo nhị tỷ, cũng tự mình ôm đồ đi, đảo mắt trong phòng chỉ còn lại mình Triệu Trầm. Hân tự hiểu, người Lâm gia cho rằng, hân là người xấu cướp đi A Kết, sắp chia xa nên có chút bức bối. Cuối cùng nhìn quét một vòng gian phòng thê tử sinh sống nhiều năm, Triệu Trầm xoay người rời đi.

Ở cửa, Trần Bình buộc hai con nai lại, yên lặng đứng một bên xe ngựa, nghe thiếu nữ nhà mình không hề được tiếng khóc, trong lòng cũng không khỏi thổn thức. Hân từ nhỏ đã đi theo bên người thiếu gia, thiếu gia vì thế nào mới tới đây hân đều biết, đầu gối chỉ một lần gặp mặt thì thiếu gia đã rung động chứ? Vì thiếu nữ này, Trần Bình không tìm ra nửa điểm sai, chỉ là nhìn không được mà thay nàng lo lắng, địa phương như vậy, nàng thật sự có thể thích ứng sao?

Suy nghĩ miên man, nghe thiếu gia nói một câu muốn đỡ người lên xe, Trần Bình vội vàng ổn định ngựa, trong lúc vô ý liếc vào trong xa một cái, vừa lúc rèm xe còn chưa hạ xuống, ở bên trong, thiếu nữ tựa vào đầu vai thiếu gia, lộ ra nửa khuôn mặt trắng hồng như hoa mai vừa hé nở, năm ngón tay thon thon khoát lên đầu vai thiếu gia...

Trong lòng Trần Bình không lý do lại cảm thấy đau, may mắn màn xe thật dày đã rơi xuống cắt đứt ý niệm không nên có của hân. Hân nhanh chóng nhảy lên ngồi trên cang xe, chấp tay chào lão gia nhà thông gia, chậm rãi quay đầu ngựa lại, nhớ ra đằng có hai con nai bị trị lại hai, chậm rãi rời đi.

Xe ngựa ra khỏi thôn, nước mắt A Kết cuối cùng cũng dừng lại, suy nghĩ, Triệu Trầm không thả tay ôm, nâng mặt nàng nhẹ nhàng hôn, như đang lắm lắm "Đừng khóc, ta sẽ đối tốt với nàng, đặt nàng trong lòng." Lôi kéo tay nàng đưa vào trong y phục của hắn, làm cho bàn tay bé đang lạnh của nàng kề sát bộ ngực hắn. Không có suy nghĩ khác chỉ là muốn nói cho nàng biết hắn đau lòng.

A Kết cũng không trách hắn, chỉ là không nổi, bây giờ bị hắn ôm dụ dỗ như vậy, sự xót xa ấy cũng vui bớt. Dù sao cũng là ở trong xe, chỉ có hai phu thê, nếu hắn không buông, nàng liền tựa vào đầu vai hắn, lẳng lặng cảm nhận sự xóc nảy của xe ngựa.

Triệu Trầm cúi đầu nhìn nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, lông mi dài cong cong, đôi mắt hơi hồng điểm thêm vài phần điểm đậm đáng yêu. Có lẽ là nhiều ngày chưa từng thân mật như vậy, Triệu Trầm cảm thấy hôm nay thê tử còn đẹp hơn bình thường, như nụ hoa mai sắp nở rộ trong tuyết, bị hắn hái xuống.

"A Kết, nhớ ta không?" Trán hắn nhẹ nhàng áp vào nàng, thanh âm bé không thể nghe thấy, "Mấy ngày nay, buổi tối ta đều ngủ không yên, bên cạnh trống vắng, không ấm áp, chỉ hận không thể chạy đến nhà nàng leo cửa sổ. Thật sự, nếu không phải là biết nàng ngủ cùng với A Trúc, ta đã đi."

Hắn nói những lời này không xấu hổ còn mang vẻ mặt chuyên chú, A Kết nhìn thấy liền hoảng hốt, chôn đầu vào bên trong bả vai của hắn. Mấy buổi tối mà thôi, sao lại nói thành như vậy, chỉ biết dỗ người.

Nàng xấu hổ, Triệu Trầm còn muốn hỏi xem nàng có nhớ mình hay không nhưng trước mắt là vành tai trắng nõn của nàng, nàng đang đeo khuyên tai phi thủy mà hắn đưa, giọt nước lớn nhỏ, tươi mát làm động lòng người. Hắn đưa tay khêu một cái, thật cẩn thận lấy xuống nhét vào trong tay nàng, sau đó khi nàng hoang mang lúc ngẩng đầu, hắn cúi đầu ngậm lấy thủy tai của nàng.

Khó có thể hình dung cảm giác vừa truyền khắp toàn thân, tất cả sức lực dường như đều bị hắn hút đi. A Kết không khỏi muốn tránh, nhưng nàng bị hắn ôm trên đùi, cánh tay phải đặt giữa hai người không rút ra được, một cánh tay khác cũng bị hắn đè nặng, chỉ có ngoan ngoãn cho hắn hôn. Nhưng sự cố chấp đụng chạm hơn bao giờ hết của hắn lúc này khiến nàng thật khó chấp nhận, A Kết trốn trong ngực hắn nhưng trốn không thoát, tình thế khó kiểm chế nàng liền cắn bộ ngực hắn qua lớp y phục, không để cho mình kêu ra tiếng.

Một bên lỗ tai hôn khoảng một khắc, toàn thân nàng như nhũn ra, lúc Triệu Trầm chuyển qua hôn miệng nàng thì A Kết đã hoàn toàn hết cách phản kháng, đưa tay ôm lấy cổ hắn, cùng hắn trầm luân trong sự lắc lư nhẹ nhàng của xe ngựa theo, hai đôi môi như thể hiện hết nỗi nhớ nhưng là khát vọng bản năng.

Rốt cuộc khi tách ra thì nàng đã dựa vào trong lòng hắn, đầu hắn chôn vào mái tóc nàng, thở gấp.

"A Kết, nàng đã đề ta đợi mấy tối rồi, nàng có biết không?" Sau khi bình tĩnh lại, Triệu Trầm ngẩng đầu, hung hăng nheo cánh tay nàng một chút. Có phải bởi vì sợ bị hắn thu thập, nàng mới cố ý ở ý tại nhà mấy ngày không? Nàng biết hắn trông cùng gấp gáp, đêm tân hôn cũng không bằng mấy ngày nay trần trọc khó khăn.

A Kết hiểu ý của hắn, nhắm mắt lại không nói lời nào.

Triệu Trầm ôm sát nàng, một tay theo thắt lưng nàng di chuyển đi xuống, cách y phục dùng sức nheo hai cái vào phía sau nàng, nói nhỏ vào tai nàng: "Sau khi về nhà xem ta thu thập nàng như thế nào, A Kết, nàng xem ta thu thập nàng như thế nào..." Một chữ so với một chữ càng đáng khinh, so khi tức giận uy hiếp càng làm cho người ta sợ hãi.

Hắn hy vọng như vậy, A Kết sinh ra chút áy náy, nhưng nếu bây giờ không nói, sau khi trở về hắn còn khao khát hơn, lúc đó càng thất vọng. Trong đầu suy đi nghĩ lại, cuối cùng A Kết vẫn cắn cắn môi, trốn tại trong ngực hắn nhỏ giọng thàn thệ một câu.

Tiếng nàng quá nhỏ, Triệu Trầm không nghe rõ, lại gần hỏi nàng: "Nàng vừa mới nói cái gì?"

A Kết mặt nóng lên, "Thiếp, thiếp, cái kia đến..."

"Cái nào..." Mới hỏi hai chữ, Triệu Trầm liền cứng lại, giống như khi đang bị nướng trên lửa lại bị tạt một chậu nước lạnh xuống đầu, mặt mày không có, trực tiếp đông lạnh thành băng.

A Kết có thể cảm nhận được phía dưới vật áo tiểu tướng quân vẫn điều võ dương oai ngừng công kích, nàng đột nhiên có chút bất an, những bất an cùng với thời gian Triệu Trầm im lặng càng ngày càng dài biến thành thấp thòm. Nàng lặng lẽ quay đầu, khăn trang nhìn hắn, liền thấy Triệu Trầm mặt không chút thay đổi nhìn nàng, nói là nhìn nàng, lại không giống, càng giống như là ngăn người.

A Kết có chút sợ hãi, rèm mắt rũ xuống, bàn tay vì bất an nên nắm chặt cổ tay áo. Dù sao hắn cũng là nam nhân, trước đây chính hắn chịu đựng không muốn nàng, hiện tại... A Kết sợ hãi, nhưng cũng có chút ủy khuất. Nàng không phải cố ý không nghĩ cho hắn, ngoại trừ đêm đó nhất thời bức hắn muốn phạt hắn một lần, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng sau khi trở về liền cùng hắn làm phu thê chân chính, ai ngờ sự tình lại khéo như vậy chứ?

Giống như dáng vẻ lúc đệ đệ bước binh chọc giận phụ thân, rõ ràng nàng không làm sai, nhìn phụ thân mặt nghiêm túc, cũng không nhận được nên sợ hãi. Hiện tại đối thành Triệu Trầm, A Kết co quắp nhìn về phía màn xe, tại sao nam nhân khi mặt lạnh đều dọa người như vậy chứ? Nếu là nàng thật sự phạm sai lầm, giải thích là được, nhưng hiện tại, chẳng lẽ muốn nàng bởi vì kinh nguyệt đến mà giải thích sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 45.2

Nếu Triệu Trầm tức giận, A Kết cũng xấu hổ khi để hân ôm, nên thử thăm dò đứng dậy, tính tự mình ngồi.

Đôi bàn tay lớn đã có chút buông ra lại bóp chặt eo nàng, "Ngồi im đừng nhúc nhích."

Cuối cùng hân cũng nói chuyện, A Kết không biết vì sao lại càng thêm uất ức, né tránh bàn tay hân duỗi ra, quay đầu nói: "Không phải chàng đang giận sao?" Thì ra vừa rồi những tâm tình là vì chuyện đó mới nói, vừa thấy không thể thực hiện được lập tức bày ra một gương mặt thối.

Triệu Trầm tất nhiên là thất vọng, đổi lại nam nhân khác cũng khó có khả năng có thể thân nhiên chấp nhận, đặc biệt là đã nhìn lâu như vậy, thê tử lại xinh đẹp động lòng người...

Hân cũng không đến mức bởi vì loại chuyện này lại tức giận với nàng nha?

Nhìn gương mặt thê tử, Triệu Trầm bật cười, kéo nàng lại, giận dữ nói: "Ta không tức giận, chỉ là, A Kết nàng hứa với ta, cái kia vừa đi thi sẽ cho ta, được không?" Cúi đầu đến cạnh tai nàng, nhẹ giọng cầu nàng: "Nhưng chịu đựng thật sự rất khó chịu, A Kết nghe ta một chút được không?"

Hân ôn nhu, lời nói nhỏ nhẹ, ban ngày ban mặt nói chuyện này thật xấu hổ, A Kết chôn trong lòng hân, dùng tốc độ mà người khác không thấy được gật đầu, sau đó không đồng ý nói chuyện. Nàng gật đầu thì Triệu Trầm đã cảm thấy thỏa mãn, vâng vàng ôm nàng, biết thân thể nàng lúc này không thoải mái, lấy áo choàng bao người nàng lại một tầng, thấp giọng bàn chuyện trong nhà cùng nàng.

Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh hân chỉ có mẫu thân, áo cơm sinh hoạt thường ngày đều do mẫu thân sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, Triệu Trầm rất ít nói với ai những chuyện vụn vặt. Nhưng trước kia A Kết ít được tiếp xúc nên hân phải dạy cho nàng, mà hân cũng thích dạy, hai người tựa vào nhau nói việc vặt linh tinh, đây mới là phu thê, cùng nhau sống qua ngày.

~

Xuống xe ngựa, hai vợ chồng đến chỗ Ninh thị thỉnh an (hành lễ thời xưa).

Ninh thị gọi A Kết đến ngồi trước mặt mình, hỏi tình hình Lâm gia, sau đó bàn bạc với nàng về chuyện hành lý. Lần đi kinh thành này, bọn họ đi đường thủy, Triệu Trầm đã thu xếp thuyền, hai ngày này đã kiểm tra tốt, buổi sáng có thể trực tiếp khởi hành. Hành lý lại là thứ yếu (thứ ít quan trọng hơn), Ninh thị chủ yếu dặn A Kết quản thúc chuyện nhà hoàn bên người.

"Tuởng mama là di con đưa đến, tự nhiên sẽ một lòng với con, nhưng Tuởng mama chỉ có một mình, không ở bên cạnh con bất cứ lúc nào được, A Kết, con không thể việc gì cũng đều dựa vào Tuởng mama. Trở về hầu phủ, ở tiền viện, bên Thừa Viễn đều là gã sai vặt hầu hạ, trở hậu viện thì ở chung với con, không dùng được nha hoàn bên người. Khế ước bán thân của Cẩm Thư và Cẩm Mặc nương đã đưa cho con, tính cả Lục Vân và Thuý Ngọc là bốn người. Bên này bình thường không có chuyện gì, các nàng phân tán một chút cũng không có gì đáng ngại, nhưng đến bên kia nhiều người lẫn lộn, con nhớ sắp xếp cho rõ ràng, để cho các nàng thể hiện sơ trường. Đoạn đường này con hãy quan sát các nàng, trước khi vào kinh phải sắp xếp ổn thỏa tránh việc sau khi vào phủ lại luống cuống tay chân."

A Kết lắng nghe, nhớ trong lòng.

Ninh thị thấy vẻ mặt nàng chăm chú, cười kết thúc đề tài: "Mọi người trong Hầu phủ cùng với những quan hệ của nhà chúng ta ở kinh thành thì những ngày qua ta đã nói cho Tuởng mama biết, trên đường đi Thừa Viễn cũng sẽ nói tỉ mỉ lại với con, để khi gặp mặt với bề trên cũng thuận lợi hơn, không có gì phải khấn trương. Được rồi, tiêu lương khẩu (vợ chồng son) các con đã vài ngày không gặp rồi, về phòng nói chuyện đi thôi."

Khi con dâu và bà bà nói chuyện, Triệu Trầm cũng ngồi một bên, nghe đến đó thì đứng dậy, một chút cũng không biết rụt rè.

A Kết đồ mặt cùng hân đi ra ngoài.

Ninh thị ngồi ở trên giường, cười yếu ớt nhìn theo nhi tử con dâu đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn nàng, nàng một tay chống cằm nằm nghiêng ở trên đệm dựa, nhìn bồn hoa lan trên cửa sổ. Đóa hoa tuyết trắng, nhụy vàng nhạt, tươi đẹp rực rỡ, cảnh đẹp ý vui.

Vợ chồng son ân ái như vậy, chắc chắn rất nhanh nàng sẽ được ôm tôn tử (cháu trai) thôi nhỉ? tôn tử chắc sẽ bướng bỉnh giống nhi tử trước đây, tôn nữ (cháu gái) chắc sẽ nhu thuận hiểu chuyện như con dâu, sinh nhiều một chút, ở trước người chạy tới chạy lui náo nhiệt.

~

Triệu Trầm cũng muốn nhanh sinh nhi tử, đáng tiếc thiên thời khiếm khuyết (thiên thời-địa lợi-nhân hòa ấy, ở đây anh ý muốn nói người có lòng mà điều kiện không cho phép :v).

Về đến sân hân liền ssi vào phòng trong, A Kết đã vài ngày không ở nhà, có rất nhiều muốn nói với Tuởng mama, nàng ở lại gian ngoài.

Bốn đại nha hoàn cũng đều ở đây.

A Kết nhìn các nàng, đối với Lục Vân và Ngọc Bích đã rất quen thuộc, Cẩm Thư và Cẩm Mặc thì bởi vì bên này không có chuyện gì, nàng để Lục Vân hầu hạ, bình thường tiếp xúc không nhiều lắm với Cẩm Thư và Cẩm Mặc.

Nghĩ nghĩ, A Kết nhìn với các nàng nói: "Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đi kinh thành, quy củ trong Hầu phủ, mama đã bắt đầu dạy các ngươi, các ngươi học cho tốt, đến bên kia nhớ cẩn thận làm việc, không để người ngoài lấy sai lầm ra làm chuyện cười, cười xuất thân chúng ta quê mùa." Xuất thân không có cách nào thay đổi, nàng không sợ bị người chê cười, nhưng không thể không học được quy củ để người ta nể được sơ hở.

Bốn người nha hoàn lập tức cùng nói: "Thiếu phu nhân yên tâm, bọn nô tỳ nhất định chăm chỉ học từ mama."

A Kết gật đầu, nghĩ đến lời Ninh thị dặn dò, lại nói: "Trên đường các ngươi thay phiên nhau hầu hạ bên người ta cùng thiếu gia, vào kinh ta sẽ sắp xếp cho các người." Trước kia không cần Cẩm Thư và Cẩm Mặc là do cảm thấy bên người có hai nha hoàn hầu hạ là đủ rồi, nghe Ninh thị nói một lúc, mới biết được trong đại trạch dùng nha hoàn rất nhiều, vừa tới nhiều người không đến mức luống cuống tay chân hay không người có thể làm việc, thứ hai có người phạm sai lầm, lập tức là có thể tìm người thay thế.

Lục Vân cùng Thuý Ngọc và Cẩm Thư lập tức đồng ý, Cẩm Mặc nhìn tỷ muội bên người lại nhìn thiếu phu nhân, hiện lên vẻ do dự.

A Kết thấy, rất nhanh liền suy nghĩ. Tưởng mama nói với nàng, Cẩm Mặc đã từng phạm sai lầm khiến Triệu Trầm tức giận, nàng về hỏi riêng Triệu Trầm, biết là bởi vì Cẩm Mặc nghĩ muốn đụng vào bồn hoa lan nàng đưa mới bị cấm bước vào nội thất. Triệu Trầm khản trương giữ gìn hoa nàng tặng, A Kết đương nhiên cảm thấy ngọt ngào, lại cảm thấy đây không tính là sai lầm lớn, hơn nữa khi Triệu Trầm đem khế ước bán thân của hai nha hoàn cho nàng cũng nói qua nàng cứ tùy ý quản lý hai người họ, liền hỏi Cẩm Mặc: "Lần trước thiếu gia phạt ngươi, ngươi đã biết sai ở nơi nào chưa?" Nếu Triệu Trầm phạt, nàng phải làm bộ đáng hỏi, không thể không có lý do gì mà thay hấn xử trí.

Lời vừa nói ra, Tưởng ma ma có chút ngoài ý muốn khen ngợi nhìn A Kết một cái. Đại cô nương trong ngày thường không phải ở một chỗ với phu nhân thì là cùng thiếu gia nghiêng ngả, Cẩm Mặc lại rất ít khi ở trước mặt nàng mặt mày rạng rỡ, đại cô nương không phát hiện tiểu tâm tư của Cẩm Mặc về tình có thể tha thứ. Giờ phút này nghĩ muốn đối xử bình đẳng với bốn người nha hoàn nhưng chưa trực tiếp tha thứ cho Cẩm Mặc, đã biểu hiện không sai, dù sao hàng năm đều cũng ở Chu gia một thời gian, mưa dầm thấm đất đối với tác phong làm việc của tiểu Liễu Thị, ít nhiều đều có thể học được cách xuống tay.

Cẩm Mặc nghe ra thiếu phu nhân có ý muốn dùng nàng, lập tức dập đầu nói: "Nô tỳ biết sai rồi, sau này cũng không dám chưa được chủ tử cho phép mà tự tiện đụng chạm trong phòng, còn xin thiếu phu nhân tha thứ Cẩm Mặc một lần, Cẩm Mặc nhất định thay đổi, một lòng hầu hạ tốt thiếu phu nhân." Nếu không có chuyện gì làm, nàng đâu còn là đại nha hoàn chứ? Hầu phủ là nơi phú quý, chỉ cần nàng có thể đứng vững chân ở bên cạnh thiếu nữ nãi, mặc dù cả đời đều chỉ là nha hoàn cũng đủ rồi.

"Biết sai thì tốt, trên đường để tâm hầu hạ, đến Hầu phủ ta sẽ sắp xếp thích hợp cho ngươi. Tốt, các ngươi đi xuống trước đi, muốn đem thứ gì đó thì hãy chuẩn bị đi, đừng để thiếu đồ vật quan trọng." Thu xếp xong, A Kết bảo các nàng đi xuống, bốn nha hoàn có quy củ nha hoàn cần học, nàng cũng có việc muốn thỉnh giáo Tưởng ma ma.

Chờ đám người Lục Vân rời đi, A Kết nhìn nội thất, nhỏ giọng xin giúp đỡ từ Tưởng ma ma: "Ma ma, ta có cần phải học rất nhiều lễ tiết không?" Phụ thân là tú tài, mẫu thân ngăn nắp ưa sạch sẽ, dĩ là thiếu phu nhân Chu gia đều có khí phách, A Kết biết nàng và muội muội so với nữ nhân nhà nông thì cử chỉ có khéo hơn chút, nhưng cùng tiểu thư khuê các chân chính so sánh thì kém xa.

Tưởng ma ma đã sớm nghĩ tới, cười trấn an nói: "Cũng không phải quá nhiều, thiếu phu nhân hiện tại lời nói cử chỉ đều tốt, chỉ cần chú ý chút, gặp được phu nhân, thái thái bình thường cũng không có vấn đề gì, chỉ là quy củ hoàng gia nhiều, với thân phận Hầu gia hiện tại, sau này dự tiệc thì rất có khả năng gặp phải công chúa hay quận chúa, vậy thì phải học quy tắc Chi Lễ, trên đường ma ma sẽ dạy thiếu phu nhân, rất đơn giản."

Quy củ đều là vật chết, đại cô nương chỉ kém ở việc chưa biết nhiều về thế giới bên ngoài, cái này không quá gấp, may mà đại cô nương tính tình yên lặng, không giống phụ nhân, rõ ràng không có kiến thức như người ta còn muốn thể hiện mình không kém như người ta, kết quả mặt mày xấu hổ.

Nghe nàng nói, A Kết trong lòng có chuẩn bị, cảm kích nói: "May mắn có ma ma theo giúp ta, loại địa phương đó, ta nằm mơ cũng chưa nghĩ tới."

Tưởng ma ma sờ tóc nàng, trầm tư mà nói: "Đại cô nương chỉ cần nhớ kỹ một câu, không nên có tâm hại người, nhưng không thể không có tâm phòng bị người. Người với người giao tiếp, đa số vì ích lợi, thoát nhìn ôn hòa nói chuyện dễ nghe, người đừng để ý những khách sáo kia, chỉ nên cân nhắc xem nghe lời của nàng hành sự thì sau này đối với người, đối nàng, hay đối với thiếu gia thậm chí Triệu gia sẽ có hậu quả gì, lại căn cứ vào những hậu quả đó để lựa chọn, nếu như không xác định rõ thì cứ nói có lẽ cho qua rồi về cùng thiếu gia thương lượng. Dù ở nơi nào, đề đặt cẩn thận đều không đủ."

A Kết âm thầm ghi nhớ.

Bên trong Triệu Trầm kêu nàng đi vào.

Tưởng ma ma nở nụ cười, "Đi đi, đạo lý lớn có rất nhiều, sau này chúng ta vừa nhìn vừa học, thiếu phu nhân vào nhà đi, người không ở nhà nhiều ngày, thiếu gia dùng cơm so với trước kia cũng ít đi."

A Kết nhất thời đỏ mặt, bước nhanh vào phòng.

"Học hỏi kinh nghiệm từ Tưởng ma ma sao?" Triệu Trầm tựa vào chăn, cười hỏi nàng, nói xong vươn tay, ý bảo nàng đi lên giường.

A Kết có nguyệt sự trong người nên cũng không sợ hấn làm loạn, ngoan ngoãn lên ngồi đối diện hấn. Triệu Trầm mắt hững, dậy ngồi xếp bằng, ôm nàng đến trên đùi, lúc này mới mân nguyệt, hỏi nàng cùng Tường ma ma đã nói gì, khi nàng phân phó nha hoàn thanh âm không nhỏ, hấn lại nghe thấy được.

A Kết không có gì giấu diếm hấn, nhẹ giọng nói ra.

Triệu Trầm cực kỳ đồng ý lời Tường ma ma nói, lục đục với nhau người tranh ta đoạt, không phải là vì ích lợi sao? Đương nhiên, cũng là vì tham lam, tham tiền, ham mê nữ sắc, tham thanh danh, tham quyền thế. Hấn đem điều mình nghĩ bổ sung cho nàng nghe, lại nói: "A Kết, đến chỗ bên kia, trừ bỏ ta cùng nương, người nào nàng cũng không cần toàn tâm tín nhiệm, bao gồm Tường ma ma cùng bốn nha hoàn kia, lòng người dễ đổi, nói không chừng khi nào sẽ lợi dụng tín nhiệm của nàng mà cần nàng một miếng, hiểu không?"

Làm sao A Kết có thể không hiểu?

Mạnh Trọng Cảnh đã cho nàng biết rõ cái gì là lòng người dễ đổi, Như nương dạy nàng tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người biết mặt không biết lòng), mà Triệu Trầm..

Những thủ đoạn của hấn, so với cái gì đi nữa cũng đều âm hiểm

Nàng rất may mắn, Triệu Trầm chỉ là vì thú nàng, hấn đối nàng cũng là thật lòng, ít nhất hiện tại là vậy.

Thấy nàng nhìn chằm chằm mình xuất thần, thần sắc hơi chút mê mang, Triệu Trầm bỗng nhiên có chút bất an, hôn nhẹ trên trán nàng hỏi: "Nghĩ cái gì a?"

A Kết lắc đầu, không dám cho hấn biết nàng cũng không dám hoàn toàn tin hấn, khẳng định người này sẽ tức giận.

Nàng kiên quyết không nói, Triệu Trầm hỏi không ra, rất nhanh liền dời đề tài, lại gần tai nàng nói thầm.

A Kết càng nghe mặt càng nóng, nói cái gì cũng không chịu đồng ý, đáng tiếc nam nữ sức lực cách xa nhau, đến buổi tối vẫn bị Triệu Trầm bá đạo lại ôn nhu cời trung y (quần áo trong), hấn dùng môi lưỡi công thành đoạt đất, nàng mỗi một tắc đều thất thủ.

Một hồi bận rộn, ngày mồng tám ấy Triệu Trầm chính thức mang theo mẫu thân và thê tử khởi hành, từ biệt nhạc phụ nhạc mẫu, đi thuyền lên phía Bắc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mọi người nói là ở trên thuyền làm chuyện đó, hay là ở trong kinh thành nơi sào huyệt của Triệu Hôi Hôi đây? Dù sao cũng là hai ngày này, nhưng không cần quá chờ mong a..., phía dưới kia~~~~

Triệu Hôi Hôi: Ta không hiểu, ta cũng không muốn biết! Như thế nào hiện lên của ta sức chiến đấu như thế nào tới!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 46.1

Đoàn xe Triệu gia đi đến buổi trưa ngày thứ hai thì đến bến tàu Tề Trữ, khuôn vác hành lý phải phí chút thời gian, Triệu Trầm đưa Ninh thị và A Kết xuống xe trước, tới trà phường bên cạnh kênh đào dùng cơm.

Trà phường có hai tầng, Triệu Trầm chọn nhà gian tốt nhất lầu hai, cửa gỗ khắc nhánh liễu, đối diện chính là sông nước mênh mông, mùa đông nắng ấm chiếu ánh sáng nhàn nhạt. Gió sông thổi tới trước, khiến mũi che mặt xóa xuống trước mặt, A Kết vừa muốn vén lên, đã có bàn tay thon dài trắng nõn của nam nhân giúp nàng.

Nghĩ đến mẫu thân đang ngồi bên kia, A Kết nóng mặt, lặng lẽ lùi hai bước, muốn cách xa Triệu Trầm một chút.

Triệu Trầm không đuổi theo, chỉ là lo lắng hỏi nàng: "Gió lớn, có lạnh không?" Thanh âm rất thấp.

A Kết lắc đầu một cái, kinh nguyệt của nàng có quy luật, hôm nay là ngày thứ năm cũng là ngày cuối cùng, đã gần như không có, cũng không sợ lạnh.

Triệu Trầm nhìn nàng, rất nhanh dời tầm mắt, chỉ vào phong cảnh bờ sông giới thiệu từng cái cho nàng, khuôn mặt tuấn lãng sáng rõ, khóe miệng hơi vênh, mắt phượng có chút vui vẻ không thấy rõ. Thân thể thê tử, hấn hiểu rõ, xem ra lần này sẽ không có ngoại ý muốn.

Hai người không ngắm cảnh nhiều, ngồi lại bên người Ninh thị, thức ăn được đưa lên, một nhà ba người tâm tình vui vẻ dùng cơm.

Sau khi ăn xong tiếp tục nghỉ ngơi gần nửa canh giờ, Trần Bình đến, hành lý đã cũng mang lên thuyền. Ninh thị gật đầu một cái, đứng lên, Văn Mai và Tường ma ma chia ra hai mẹ chồng nàng dâu đeo mũ che mặt, không nhanh không chậm ra khỏi trà phường.

Bên bờ sông đỗ hai chiếc thuyền, phía trước cho một nhà ba người dùng để sinh hoạt thường ngày, cùng thuyền chỉ có nha hoàn bên cạnh Ninh thị và A Kết cũng đám nữ đầu bếp. Hành lý lớn cũng để ở phía sau thuyền lớn, Trần Bình dẫn một đám gia đình trông chừng.

Triệu Trầm đứng ở trên boong thuyền, đỡ Ninh thị cùng A Kết đi lên. A Kết lần đầu tiên lên thuyền, vừa thấy mới lạ vừa khản trương, không khỏi cầm tay trượng phu. Triệu Trầm nhìn nàng cười, A Kết đứng vững lập tức buông tay hắn, xoay người, ánh mắt vô ý rơi vào nút thắt dây thừng trên cột đá bên bờ, phía trên có vết lõm, dây thừng siết ở đó đang theo thân thuyền nhẹ nhàng lay động.

Gió lạnh xào xạc, trong lòng nổi buồn ly biệt bỗng nhiên lại dâng lên.

A Kết ngẩng đầu, nhìn bên bờ, nhìn bầu trời nơi xa, hôm qua nàng rời xa nhà, rất nhanh đã rời khỏi Đãng Châu rồi.

"Vào đi thôi, thuyền chuẩn bị khởi hành." Triệu Trầm kéo lại áo choàng trên người nàng, dịu dàng nói.

A Kết ngửa đầu nhìn hắn, trước cảnh đi xa, mắt đẹp mờ mịt bất an.

Triệu Trầm cầm tay nàng, ánh mắt dịu dàng mà kiên định.

~

Kinh thành.

Gần tới ngày nghỉ lớn của triều đình, các nha môn quan lại cũng bận rộn, cộng thêm việc mùa đông trời tối sớm, Triệu Duẩn Đình làm xong công vụ từ nha môn bộ Hộ ra ngoài thì trời đã rất tối. Tùy tùng bên người, Triệu Nguyên nhanh chóng thay hắn khoác lên áo choàng, hai người vội vã ra ngoài Hoàng Thành, trên đường gặp phải không ít đồng liêu chào hỏi, trời đông giá rét tất cả mọi người đều vội vã về nhà, gật đầu với nhau liên thôi.

Ra khỏi cửa thành, xe ngựa đã ở bên ngoài, Triệu Duẩn Đình lưu loát lên xe, Triệu Nguyên ngồi bên phu xe, khép áo lại. Xe ngựa rất nhanh đi, trên đường người thừa thốt, hết sức im ắng, mấy tiếng vỗ ngựa đật đật càng tăng thêm tịch liêu.

Trong xe có đốt đèn, Triệu Duẩn Đình dựa vào trong xe nhắm mắt dưỡng thần, chờ trong đầu không lưu lại công sự, hắn từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư, đọc lần nữa. Thư này là ngày hôm trước đến, thế tử mông tám lên đường, hiện tại cũng ở trên thuyền rồi? Năm đó khi đưa Thừa Viễn về, hắn còn say tàu, cũng không biết đã nhiều năm như vậy, tật xấu say tàu của tiểu tử kia như thế nào rồi.

Hôm nay là mùng 9, nửa tháng nữa mới có thể đến.

Mười năm, cùng nàng tách ra suốt mười năm, rốt cục có thể mỗi ngày trở về phủ đều có thể thấy nàng.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Triệu Duẩn Đình bỏ thư lại trong ngực, nghĩ đến nhưng người ở bên trong Hào phủ, trên mặt không chút vui vẻ.

Sớm có nha hoàn vội vã về phía sau viện báo tin: "Thái phu nhân, phu nhân, Hào gia trở lại!"

Tiếng nói tiếng cười trong phòng, chợt yên tĩnh trở lại.

Tần thị vốn là đang theo Thái phu nhân nói chuyện cười, nghe nha hoàn truyền tin, không nhận được liền nhìn về phía cửa trước. Từ lần cung biến đến bây giờ, nàng đã hơn một tháng chưa cùng trượng phu ở cùng một chỗ, mấy lần không nhận được đi tìm hắn, đều không thấy hắn. Tần thị biết trượng phu mới vừa ngồi lên chức Hộ bộ thượng thư, chính là thời điểm bận rộn, liền không đi phiền hắn, nhưng hôm nay trượng phu có ý phân phó người một nhà ở chung một chỗ, nhất định là cuối cùng hắn cũng rảnh rồi, muốn ở cùng người nhà.

Bên ngoài truyền đến tiếng bọn nha hoàn hành lễ, Tần thị không nhận được chính chính trăm phượng Hồng Bảo Thạch trên đầu, ngọn đèn đầy nhà, cũng không bằng ánh sáng lung linh từ bảo thạch huyết cấp từ (mẫu bò cầu), hơn nữa nàng mang một bộ hoa phục đồ thẩm thêu mẫu đơn, thật là tươi đẹp không gì sánh nổi.

Chỉ tiếc là thiếu tâm nhân.

Thái phu nhân thu hồi tầm mắt quan sát con dâu, nụ cười giấu cột trên khóe miệng chợt lóe rồi biến mất. Trước kia Hào phủ không bằng Quốc Công phủ, nàng vì nhi tử nên vẫn dễ dàng tha thứ Tần thị kiêu căng ngu xuẩn, hôm nay Quốc Công phủ quyền thế ngập trời chỉ còn Tây Bắc Trần Bắc tướng quân, địa vị ở trong lòng hoàng thượng còn không bằng nhi tử của nàng, nàng tự nhiên không cần thiết phải nhìn kẻ ngu xuẩn làm hại mẫu tử bọn họ lục đục nữa. Trước kia vì Quốc Công phủ cần có Tần thị chống đỡ đến mười năm, hiện tại đám người tổ phụ (ông nội), Nhị thúc Tần thị chết thảm, nàng không những không có chút đau buồn, còn lấy việc phụ thân cùng Quốc Công phủ đoạn tuyệt quan hệ mà hy vọng xa vời rằng nhi tử sẽ nán lại nàng sao?

"Duẩn Đình trở lại, sao người còn không truyền người dọn cơm?" Lúc Triệu Duẩn Đình tiến vào, Thái phu nhân bình tĩnh khiển trách.

Tần thị vừa mới mới vừa thấy trượng phu của mình, biết hắn không thích nàng om sòm, nàng không dám lên tiếng kêu hắn, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn, hi vọng trượng phu có thể nhìn mình một cái, toàn bộ tinh thần đều ở trên người nam nhân, cũng không nghe được bà mẫu (mẹ chồng) khiển trách.

Thấy Thái phu nhân lạnh mặt, đại nha hoàn Từ Oánh sau lưng Tần thị nhẹ nhàng tiến lên từng bước, cười nhắc nhở: "Phu nhân, Hào gia trở lại, nô tỳ phân phó phòng bếp đem bữa tối lên được không ạ?"

Nàng đứng đứng chỗ, vừa đứng chặn lại tầm mắt Tần thị, Tần thị có chút buồn bực nàng, nhưng cũng gật đầu một cái, "Mau đi đi." Nói xong lập tức nhìn hướng đối diện, hai phu thê một trái một phải ngồi bên Thái phu nhân.

Triệu Duẩn Đình lại không nhìn nàng, giải thích với Thái phu nhân: "Trong nhà môn bận rộn, làm phiền mẫu thân đợi lâu."

Thái phu nhân yêu thương nhi tử duy nhất, cười nói: "Không có sao, chúng ta cũng vừa ngồi xuống không bao lâu, ngược lại là con, chớ chỉ lo đại sự triều đình, nhìn con càng ngày càng gầy đó, một lát ăn nhiều một chút, tối nay mẫu thân cố ý làm cho con bát canh đầu cá, cho con bồi bổ."

Triệu Duẩn Đình cười cười, lại cùng mẫu thân nói mấy câu, ánh mắt liền chuyển sang ba người con đang ngồi bên trái.

Con thứ Triệu Thanh, năm nay mười lăm tuổi, khi còn bé thường thường chạy theo sau lưng đại ca hắn, năm đó đại ca hắn rời nhà là lúc hắn sáu tuổi, chắc cũng có chút ấn tượng nhỉ? Con trai thứ ba Triệu Hàm cùng nữ nhi duy nhất Triệu Nghi đều chín tuổi, chỉ kém hai tháng, chưa từng ra mắt đại ca bọn họ, nữ nhi dễ nói, còn nhi tử thứ ba, chỉ mong sau này Thừa Viễn nhìn thấy đệ đệ này hiểu chuyện, trong lòng sẽ ít hận ý hơn.

Thừa dịp bọn nha hoàn dọn cơm, Triệu Duẩn Đình hỏi ba đứa bé một ít chuyện.

Người bên ngoài nghĩ hắn có hai trưởng tử, nhưng ở trong mắt Triệu Duẩn Đình, chỉ có hai tử của nàng với hắn mới là trưởng tử, những người con khác cũng giống nhau, không bằng trưởng, nhưng vẫn là cốt nhục, mặc dù đều không phải là hắn muốn.

Hỏi xong, thức ăn trên bàn đã dọn xong, Triệu Duẩn Đình liền bảo mọi người ăn cơm.

Nhất thời trong phòng chỉ có tiếng dùng cơm nhỏ nhẹ, cực kỳ yên tĩnh.

Thái phu nhân cao tuổi, ăn ít cơm, ở trên bàn cơm thời gian chủ yếu là cùng tiểu bối dùng cơm. Không có khẩu vị ăn, tâm tư bắt đầu chuyển động. Nhi tử đột nhiên gọi tất cả mọi người đến, hai di nương cũng có bàn nhỏ, rốt cuộc có chuyện gì muốn thương lượng chứ? Những năm này trừ một chút vui mừng, chưa hề có chuyện này...

Triệu Duẩn Đình cũng không để cho nàng suy đoán quá lâu, chờ canh thừa thịt nguội được bung đi thay thành trà, hắn thưởng thức chút trà, ánh mắt quét một vòng, bình tĩnh nói với Thái phu nhân: "Mẫu thân, tháng mười này Thừa Viễn đã lấy vợ, Thừa Văn cũng đến tuổi thành gia, từ hôm nay trên dưới trong phủ liền sửa lại gọi đi, bỏ đi ít chữ, gọi theo thứ tự."

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tần thị thay đổi, đang yên ổn, tại sao lại nói đến người kia?

Sắc mặt Thái phu nhân một chút cũng chẳng tốt hơn, buông mạnh ly trà trong tay: "Thừa Viễn là trưởng tử Hầu phủ, sao việc hắn thành thân, ta là tổ mẫu(bà nội) cái gì cũng không biết? Duẩn Đình, trong mắt con rốt cuộc có còn mẫu thân này hay không? Con là muốn ta tức chết phải không?" Thanh âm nghiêm nghị, rơi xuống đất có tiếng

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 46.2

Mẫu thân nóng nảy, sắc mặt Tần thị tốt lên chút, nhìn chăm chăm trưởng phu xem hắn trả lời như thế nào. Đằng sau bên phải nàng, chỗ bàn nhỏ Vạn di nương và Chu di nương không hện mà cùng nhìn về phía con của mình, trong lòng mỗi người đều có cân nhắc. Mà trên bàn lớn, Triệu Thanh mặc áo màu xanh đang ngồi ngay ngắn, mặc dù không cười nhưng ai nhìn vào cũng thấy đang vui vẻ, Triệu Hàm khoe miệng là cong lên, tỏ mò lại mong đợi nhìn phụ thân, chỉ có nha đầu Triệu Nghi thì mặt lộ vẻ mờ mịt, giống như đã quên mình còn có một ca ca.

Triệu Duẩn Đình rất hiểu mẫu thân của mình, biết nàng cũng không quan tâm trưởng tôn(cháu trai trưởng) thành thân cùng ai hay không, chẳng qua là tức giận nàng không có tin tức, liền có chút bất đắc dĩ nói: "Mẫu thân đừng nóng vội, chuyện này ta cũng mới biết hôm nay, hắn ở quê, mình nhìn trúng con gái một tú tài rồi trực tiếp cưới, thật là hồ đồ... Dù sao cũng là cưới hỏi đàng hoàng nên cũng chỉ có thể như vậy. Mẫu thân, trước đó Thừa Viễn không muốn trở về, hiện tại nếu đã thành gia, ta sẽ phái người đi đón bọn họ, cũng không thể để cho đích trưởng tôn (cháu đích tôn) Triệu gia cũng sinh ở bên ngoài."

Thái phu nhân trầm mặc.

Vì sao trưởng tôn rời đi trong lòng mọi người trong nhà biết rõ ràng, nhưng để dễ nghe, chỉ nói với bên ngoài hai tử không hiểu chuyện không chịu ở trong nhà. Nàng không thích con dâu đoán mệnh kia sử dụng thứ gì thu hút nhi tử một lòng với nàng, đối với trưởng tôn ngộ nghịch bất hiếu mà con dâu trước sinh càng không có chút hảo cảm, chẳng qua là, Triệu Trầm dù sao cũng là trưởng tử Triệu gia, hắn không muốn trở về còn được, chứ nàng là tổ mẫu, có đạo lý ngăn cản hắn trở lại. Thôi, buồn nhào nàng không thành tường, đường đường trưởng tử Hầu phủ lại cưới nữ nhi tú tài, trở về thì trở về, nàng có thể xem nào nhiệt.

Thật nhanh nhìn lướt qua Tần thị, Thái phu nhân dùng giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Đứa nhỏ này, từ nhỏ đã cố chấp không nghe khuyên bảo, ở bên này ta cũng chuẩn bị cho hắn mấy người tốt lắm, vậy mà hắn không nói một tiếng tự thú thê! Hai tử nhỏ không hôn ta, không để tổ mẫu ta đây ở trong mắt cũng được, con đối với hắn móc tim móc phổi, sao ngay cả con hắn cũng không nói chứ? Mau gọi trở lại đi, Thừa Viễn mới mười tám, tốt nhất con nên trông nom, có lẽ còn có thể thay đổi, đến lúc đó kiểm cho hắn việc gì đó để làm, tránh cho hắn tiếp tục chơi bời lêu lổng."

Triệu Duẩn Đình vuốt cằm, xoay người cười cười với Triệu Thanh: "Thừa Văn, lúc đại ca con đi, Tam đệ và muội của con còn chưa ra đời, ta nhớ khi còn bé con rất thích cùng đại ca chơi, con còn nhớ rõ hần không?"

Triệu Thanh đứng dậy rồi ghé, có chút lúng túng đáp: "Nói thật, đáng về đại ca nhi tử nhớ không rõ lắm, chỉ nhớ có lần đại ca mang con đi trong rừng trúc đào măng, đại ca đào xong thì cho con ôm... Chớp mắt một cái chúng con cũng lớn, không biết đáng về hiện tại của đại ca như thế nào."

Chuyện đào măng này Triệu Duẩn Đình cũng nhớ, khi đó trong nhà còn không có biển cỏ, hần vào rừng trúc tìm hai đứa bé, chỉ thấy trưởng tử bảy tuổi đang đào hăng say, thứ tử bốn tuổi đang ôm măng mùa xuân đứng ở một bên, cả người là đất. Nhìn thấy hần tới, trưởng tử nhanh chân bỏ chạy, sau khi bị bắt lập tức ngoan ngoãn nhận sai, linh động giảo hoạt. Lại nghĩ đến lần trước thiếu chút nữa dùng bộ mặt lạnh của thiếu niên muốn làm hần tức chết, trong lòng Triệu Duẩn Đình thốn thức, khoát tay với ba đứa bé: "Tốt lắm, sắc trời không còn sớm, các con cũng đi xuống đi, sau này hãy thân thiết chút với đại ca các con, còn có Nghi Nhi, không phải con đã học nữ công sao, có thể thêu hà bao tặng trưởng tẩu của con."

Triệu Nghi ngượng ngùng nói: "Chỉ sợ trưởng tẩu chê hà bao con làm khó coi, ta vừa mới học đây."

Trong nhà có một cô nương, Triệu Duẩn Đình đối với nữ nhi này so với nhóm nhi tử đối xử khá hơn một chút, cười nói: "Trưởng tẩu con rất tốt, sẽ không chê con, nói không chừng còn có thể chỉ điểm việc thêu thùa cho con, yên tâm đi." Hần chưa từng thấy con dâu, nhưng nghe thê tử nói qua, biết là cô nương tốt dịu dàng hiền huệ, thê tử và trưởng tử đều nói tốt, hần tự nhiên tin tưởng.

Triệu Nghi liền cao hứng cười, khéo léo chào tạm biệt tổ mẫu, phụ thân và đích mẫu(mẹ cả), đi theo sau lưng hai ca ra ngoài.

Tần thị không vui, tròn mắt nhìn thứ nữ một cái, nghiêng đầu nói với hai di nương: "Các người cũng đi xuống đi."

Vạn di nương và Chu di nương lập tức đứng lên, hành lễ cáo lui.

Những kẻ chứng mắt đã đi, tâm tình Tần thị rất tốt, cười hỏi nam nhân đối diện: "Hầu gia, chúng ta cùng nhau đưa mẫu thân trở về phòng chứ?"

Trượng phu không thích về hậu viện, mỗi tháng chỉ ở với một thê hai thiệp mỗi phòng một đêm. Hai năm đầu Tần thị còn cho là trong lòng trượng phu vẫn nhớ đến người đã chết đi kia, sau khi nàng sinh nhi tử, Chu di nương sinh nữ nhi, mười năm qua trượng phu vẫn giữ quy củ này, Tần thị liền hiểu trượng phu chính là như vậy, không nặng nữ sắc. Đêm dài mệnh mang chỉ có một đêm có thể nhìn thấy trượng phu, nàng dĩ nhiên sẽ mất mát, nhưng nàng thích hần, nào sợ việc hần chưa từng cho nàng khuôn mặt tươi cười, nàng cũng không quan tâm, dù sao ngoại trừ mẹ chồng cùng ba đứa bé, nàng chưa từng thấy trượng phu cho người nào khuôn mặt tươi cười. Trước mắt, đã thật lâu trượng phu không đặt chân hậu viện, tới nay nàng sẽ cố gắng, có lẽ sẽ có thể khuyên được hần đến nhà mình.

Nàng biết trượng phu bất mãn với Quốc Công phủ, hiện tại Quốc Công phủ đã thua, con giận của hần cũng nên biến mất phải không? Hai người dù sao cũng làm phu thê mười năm. Đối với Quốc Công phủ, kể từ sau khi tổ mẫu(bà nội) và Hoàng ngoại tổ mẫu(bà ngoại) thương yêu nàng qua đời, Tần thị đã không còn chút tình cảm, trượng phu không thích nàng về nhà mẹ đẻ, nàng cũng không đi, dù sao nàng cũng có nhi tử, không có gì đáng giá để oán trách.

Triệu Duẩn Đình không nhìn nàng, tự mình đỡ Thái phu nhân đứng lên, cũng không quay đầu lại nói: "Ta có việc muốn cùng Thái phu nhân thương lượng, người tự trở về đi."

Tần thị kiêu căng thành tính, hơi bất mãn liền muốn đi Quốc Công phủ tố cáo, phu thê Định Tây tướng quân giảo hoạt, nói rằng khi nàng ta tới thì biểu hiện của bọn họ đối với Đại phòng thật là tốt. Những năm nay hần âm thầm nương nhờ vào Đường Văn Đế, không chấp nhận người ngoài có nửa điểm hoài nghi, vì vậy không thể không bỏ mặc Tần thị, dù sao hần cùng với nàng duy trì sự hoà thuận bên ngoài, trên công việc lại đối nghịch với Quốc Công phủ, bọn họ cũng chỉ nghĩ rằng hần đối với việc bị Tần gia bức hôn bất mãn, nhưng vẫn đồng ý cùng Tần thị ngày qua ngày, nếu hần cưới Tần thị nhưng vẫn không đụng, chỉ cần Tần thị truyền đi, Quốc Công phủ nhất định sẽ hiểu hần đã không phải chỉ là bất mãn đơn thuần, ắt sẽ để ý hần khắp nơi, dù là ảnh hưởng tới đại sự hay là tiết lộ hành tung thê tử, hần cũng thua.

Hôm nay đại thế đã định, Đường Văn Đế để hần tiếp tục cùng Tần thị lá mặt lá trái, vậy hần sẽ để Tần thị tiếp tục làm công việc chủ mẫu của nàng, mặc kệ chuyện lớn chuyện nhỏ của nàng và Thái phu nhân ở bên trong phủ, bên ngoài tiếp tục lấy thân phận Hầu phu nhân đi dự tiệc, nhưng hần không bao giờ... đặt chân vào viện bất kỳ người nào trong ba người các nàng nữa.

Trong nửa đời hần có lỗi với Lan Dung, nửa đời sau hần sẽ ở bên nàng.

Hai mẫu tử đều không có nhìn biểu tình của Tần thị ở sau lưng, đỡ Thái phu nhân đến Vinh Thọ Đường.

Không có người bên cạnh, Thái phu nhân không chút nào che giấu con giận của mình, nằm nghiêng trên tháp châm chọc nói: "Ta không tin Thừa Viễn thành thân thì con không biết chuyện, tốt lắm, con không muốn ta trông nom, ta cũng không trông nom, nói, bây giờ còn có đại sự gì cần cùng ta thương lượng?" Đại sự, thật là hiếm lạ, năm đó nàng để cho nhi tử cưới cháu gái của mình thì hần sống chết chỉ đồng ý Ninh thị, nàng vì tiền đồ của hần khuyên hần hưu thê, hần nổi giận đùng đùng, phạm là đại sự, hần chưa từng nghe nàng, bây giờ lại còn có thể tìm nàng thương lượng sao?

Trong phòng một người làm cũng không có, bên ngoài do tùy tùng tâm phúc của hần Triệu Nguyên tự mình canh giữ, Triệu Duẩn Đình trầm mặc trong chốc lát, quỹ xuống trước mặt Thái phu nhân: "Nhi tử bất hiếu, nhiều năm như vậy có chuyện vẫn lừa dối mẫu thân, kính xin mẫu thân sau khi nghe không cần quá tức giận, lại càng không nên nói ra ngoài."

Thái phu nhân cả kinh ngồi dậy, vội vàng dịu hần: "Rốt cuộc là chuyện gì, trên đất lạnh, đứng lên đi, chúng ta nói chuyện cần gì phải vậy?" Đời này nàng sinh một nhi tử, thời điểm tức giận chỉ hận không có sinh hần, nhưng chưa bao giờ muốn quan hệ mẫu tử âm ỉ quá mức, đến mức độ nhi tử chỉ vì việc nhỏ thì phải động một tí liền muốn quý.

Triệu Duẩn Đình không đứng lên, rũ mắt nói: "Mẫu thân, người biết, trong lòng ta chỉ có một người là Lan Dung, năm đó tình thế như thế, ta không muốn Lan Dung ở lại Hầu phủ chịu khổ, lại không muốn hưu nàng, nên cho nàng giả chết, kì thật là mang đi nơi khác, những năm nay Thừa Viễn vẫn luôn ở cùng nàng, cuối tháng Thừa Viễn trở về, Lan Dung cũng sẽ trở lại."

Giống như ngũ lôi oanh đỉnh, cả người Thái phu nhân run rẩy, chỉ vào người đang quỳ trên đất, cặp mắt bởi vì tức giận sắp lòi ra: "Nguoi, nguoi lập lại lần nữa!"

Triệu Duẩn Đình ngẩng đầu, nhìn thẳng nàng nói: "Con nói Lan Dung không chết, nàng... Nương, nương nguoi làm sao vậy?"

Lời còn chưa dứt lão nhân trên tháp bỗng ngã về một bên, Triệu Duẩn Đình vội vàng tiếp được, vừa muốn kêu Triệu Nguyên đi gọi đại phu, cánh tay chợt đau nhói, trong ngực vang lên tiếng khóc nức nở của lão nhân: "Cuối cùng nàng có cái gì tốt, nàng có nơi nào đáng giá để nguoi đợi nàng như thế, ngay cả mẹ ruột cũng không quan trọng bằng nàng... Nguoi để cho nàng trở lại, là muốn nàng làm ta tức chết sao? Không cần nguoi làm thế, ta đây sẽ chết đi, ta cho nàng thoải mái, sau này nàng ở Hầu phủ nói cái gì chính là cái đó, Tàn thị nguoi cũng hưu đi, cho nguoi một nhà các nguoi sống qua ngày!" Vừa nói dùng sức mà giãy giụa, đưa cổ muốn va vào thứ gì đó. Nàng là thật không muốn sống, nhi tử đầu điểm nàng mười năm, trong mắt đâu còn có mẫu thân này nữa.

Triệu Duẩn đình cúi đầu, nhìn mẫu thân tóc hoa râm, đầu nhúc nhúc muốn rách ra, hấn vẫn không hiểu, thế tử có nơi nào không tốt, để cho mẫu thân không thích nàng như thế!

Hấn từ từ buông tay ra, tiếp tục quỳ xuống, giọng nói: "Nương, người chết đi, người chết đi rồi, sau khi nhi tử an táng cho người sau lập tức kết thúc chính mình, đi xuống cùng người."

Thái phu nhân vụn vụn không ngờ tới nhi tử sẽ nói ra lời đại nghịch bất đạo như thế, tim gan phôi như bị người lật ngược, đau đến mức nàng sắp nghẹt thở, "Nguoi, nguoi vậy mà nhẫn tâm để cho ta đi chết sao? Nguoi có biết ta năm đó vì sinh nguoi chịu bao nhiêu khổ? Nguoi..."

"Con không muốn nương chết, nhưng nương không cho con đường sống, Nương sinh con nuôi con, con không bỏ được, Lan Dung là trái tim của con, con cũng không bỏ được, nếu như làm thế nào nương cũng không chịu tiếp nhận Lan Dung, vậy con chỉ có chết mới có thể không làm... hai người các nguoi thất vọng." Triệu Duẩn Đình mặt không đổi sắc nói, khóe mắt lại có nước mắt lăn xuống, "Nương, con còn nhớ rõ, khi còn bé con muốn cái gì, người cũng sẽ cho con. Phụ thân vô dụng, để cho người ở trước mặt những phu nhân thái thái khác không ngóc đầu lên được, cho nên nhi tử cố gắng đi lên, muốn cho nương về vang, hiện tại nhi tử đã làm được, nhưng nương không thể nghe theo con một lần sao? Nhi tử đời này chỉ muốn Lan Dung, nương không thể thành toàn cho ta sao?"

Nam nhân bốn mươi tuổi, vì một nữ nhân mà khóc.

Trong lòng Thái phu nhân vừa chua vừa chát vừa hận vừa thương, hận Ninh thị ti tiện hại nhi tử biến thành như vậy, đau nhi tử vì hôm nay mà phải chịu hết chế nhạo, hai loại tình cảm mãnh liệt sôi trào chẳng phân biệt được trên dưới, nhưng nhi tử đang quỳ ở nơi đó, nàng không cách nào ngoan tâm không đáp ứng hấn.

"Nguoi đứng lên trước đã." Hồi lâu sau, Thái phu nhân vô lực nói.

"Nương đồng ý để cho Lan Dung trở lại?" Nước mắt Triệu Duẩn Đình đã ngừng, cất giọng hỏi.

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng, không có trực tiếp đáp lời: "Vậy con nói, nàng lấy thân phận gì để trở lại? Lần trước là con nói với ta, Tàn thị không thể hưu, hãy nói Ninh thị là người đã chết, giờ con đưa nàng trở lại, bị hoàng thượng biết, sẽ không trị nguoi tội khi quân sao?"

Nói như vậy chính là muốn đồng ý, Triệu Duẩn Đình thờ phào nhẹ nhõm, đứng dậy giải thích: "Hoàng thượng biết Lan Dung còn sống, cũng chuẩn con mang nàng về nhà, chỉ là không thể lộ ra ngoài. Nương, con cho Lan Dung lấy thân phận nghĩa mẫu của Thừa Viễn để ở lại Hầu phủ. Những năm nay người làm bên trong Hầu phủ cũng thay đổi nhiều, trừ lão bộc bên cạnh mẫu tử chúng ta, không ai biết Lan Dung, chỉ cần nương không nói, chuyện sẽ không truyền đi."

Thái phu nhân cười lạnh: "Thật chu toàn. Tàn thị a, sau này con chắc chắn sẽ không đi viện người ngoài phải không, Tàn thị ngu xuẩn cũng không có ngu xuẩn đến mức không nhìn ra chuyện của con cùng nghĩa mẫu Thừa Viễn, đến lúc đó lại thành chuyện Duyên Bình Hầu và nghĩa mẫu của trưởng tử thì làm sao bây giờ?"

Triệu Duẩn Đình sớm đã có chuẩn bị: "Chuyện này không để mẫu thân lo ngại, phía Tàn thị con tự có biện pháp để cho nàng câm miệng, nương không làm khó Lan Dung chính là giúp con, giúp Triệu gia."

Tác giả có lời muốn nói: Triệu Hồi Hồi: Ta không muốn đào mặng mùa xuân, ta chỉ muốn leo lên hoa, ngày mai nguoi không cho ta thì ta liền thôi diễn!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Chương 47.1

Một viên đá làm gọn ngàn tảng sỏi, đối với Duyên Bình hầu phủ mà nói, tin tức đại thiếu gia sắp trở về là khối đá lớn phá vỡ sự yên tĩnh nhiều năm trong phủ.

Trượng phu không đến, Tần thị vô cùng thất vọng, trở về Duy Phương viện của mình.

Trước khi xuất giá, nàng là cô nương được phủ Quốc Công sủng ái, đồ cưới mang đến dùng mấy đời không hết, ngoại trừ để lấy lòng mẹ chồng bèn tặng mấy thứ tốt cho nàng, trong tay Tần thị vẫn nắm nhiều ngân phiếu. Nàng từ trước đến nay tiêu xài xa hoa, trong nhà ngoài nhà đều đã trang trí nguy nga lộng lẫy, nhưng cho dù tốt thì thế nào, dẫu rằng trượng phu vẫn không vì nguyên nhân nơi này thoải mái mà tới nhiều hơn.

Về mặt Tần thị mệt mỏi nằm nghiêng ở trên giường, cầm kính Tây Dương tinh xảo trong tay, đây là thứ tốt mà trong cung ban cho, so với gương đồng rõ ràng hơn, đến những sợi tóc nhỏ ở gáy cũng thấy được. Tần thị nhìn mỹ nhân trong kính, ngón tay theo trán từ dưới xuống, mi kẻ dài, làn da như mỡ đông (ý chỉ láng bóng), mình đã 26 tuổi, xem ra so với lúc mười sáu tuổi hồi đó hình như không có gì khác biệt, mỗi lần yến hội nhất định điểm quan quân phương. Cái người tên Lan Dung luôn được trượng phu nhớ ở trong lòng đến nay không quên được có đáng về gì? Dù cho nàng ta tốt nhưng có thể so sánh được với mình sao?

Con trai của nàng ta muốn trở về sao?

Tần thị hạ gương, nghiêng người ở trên đệm dựa, cố gắng nhớ lại dáng vẻ của Triệu Trầm. Hắn rời nhà khi chín tuổi, đến nay gần chín năm, nàng đã sớm không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ Triệu Trầm cùng trượng phu rất giống nhau, mỗi lần nhìn thấy hắn, mọi người đều ghen tị, gấp gáp muốn sinh một đứa giống trượng phu hơn trưởng tử, mà nhi tử của nàng mới chân chính là trưởng tử của Hầu phủ, nàng muốn nhi tử của mình kế thừa tước vị trượng phu.

Sau khi sinh Hàm nhi, nàng cố gắng đoạt vị trí thế tử hán nên, đều là Hầu phu nhân, thân phận nàng cao hơn Ninh thị nhiều như vậy, dựa vào cái gì trưởng tử của nàng không thể nhận chức thế tử? Triệu Trầm mạng lớn không chết, nàng bị trượng phu đánh một cái tát thì tính sao, Triệu Trầm không có vị trí thế tử, tiền đề tự mình hạ chiếu, dù cho giờ Triệu Trầm trở về, hắn cũng chỉ là phế nhân nuôi ở nông thôn, thế tử cũng cười ở quê, có thể nghĩ kiến thức của hắn sao có thể so sánh với nhi tử nàng tỉ mỉ dạy dỗ chứ?

Nghĩ đến trượng phu đối với nhi tử yêu thương, Tần thị không khỏi nở nụ cười. Hiện tại trượng phu báo được thù, giữ hai người không còn khoảng cách, hắn lại coi trọng nhi tử của nàng, chỉ cần Triệu Trầm không có được lòng hắn, chỉ cần nhi tử ở trước mặt trượng phu nói chút lời hay của nàng, chỉ cần trượng phu trở lại chỗ nàng, nàng hầu hạ hắn chu đáo, một lần mà tháo gỡ khúc mắc mấy năm nay, cuộc sống của nàng sẽ càng ngày càng tốt.

"Từ Oánh, hai ngày này người cần thận quan sát, xem Hầu gia chuẩn bị để cho phu thê đại thiếu gia ở nơi nào." Tần thị nhẹ nhàng nói, "Đại thiếu gia ở bên ngoài nhiều năm như vậy, khó mới trở về được, ta là đích mẫu (mẹ cả- sau này ta sẽ để mẹ cả luôn nha), phải chuẩn bị lễ vật tốt."

Từ Oánh nhìn nữ nhân kiều mỹ trên giường nhỏ, nhỏ giọng hỏi: "Phu nhân nghĩ muốn đưa lễ vật gì chưa?"

Tần thị cười gật đầu, nhưng không nói gì.

Từ Oánh không dám hỏi nữa, xoay người lui ra ngoài, ra ngoài thì tiện tay đóng cửa lại. Phu nhân lưu luyện si mê Hầu gia nên không rõ, các nàng là hạ nhân đều hiểu rõ những thứ này, Hầu gia cho tới bây giờ chưa từng đặt phu nhân trong mắt, lần này đại thiếu gia trở về, chẳng lẽ phu nhân muốn làm mấy chuyện xấu sao? Nếu thật sự như vậy, nàng nhất định phải khuyên, năm đó Lý ma ma là bà vú của phu nhân vì ý có Quốc Công Phủ làm chỗ dựa thay phu nhân nên mới bày mưu tính kế hãm hại đại thiếu gia, sau đó bà ta mới bị Hầu gia sai người loạn côn đánh chết, nàng cũng không nghĩ muốn rập khuôn theo Lý ma ma.

~

Ba huynh muội Triệu Thanh từ đại sảnh ra ngoài có một đoạn là cùng đường, ngoại trừ hai cái đèn lồng thấp ở phía trước, nha hoàn già sai vật đều theo ở phía sau, để cho chủ tử tiện nói chuyện.

Triệu Nghi vẫn đi theo Triệu Thanh như cũ, tò mò hỏi hắn: "Nhị ca, đại ca có phải rất giống phụ thân hay không? Người khác có ở chung được hay không?" Trong nhà này có hai người ca ca, mặt mày đều giống phụ thân, chỉ là Nhị ca ôn nhu như ngọc nên ít đi về rét lạnh anh khí như trên người phụ thân, Tam ca lại giống ông cụ non, tuổi còn chưa nhiều mà hắn lại thể hiện vẻ trầm ổn nên càng thú vị.

Triệu Hàm không nghiêng đầu qua xem, lại chú ý lắng nghe.

Triệu Thanh mỉm cười: "Nhị ca thực sự nhớ không rõ lắm, thời điểm đại ca chuyển ra ta còn không lớn hơn các người, làm sao có thể nhớ rõ? Nhưng cũng như ta vừa mới nghe cùng phụ thân nói, đại ca mới trước đây đồng ý đưa ta theo cùng dạo chơi, khẳng định rất hòa thuận, huynh muội kính trọng chúng ta, hắn thì đại ca sẽ chiều cổ chúng ta, muội muội cũng có thể đi tìm đại tẩu nói chuyện giải buồn."

"Ừ, không biết đại tẩu trông thế nào, thật muốn nhìn thấy sớm." Triệu Nghi vui mừng nói. Nàng là thứ nữ, mặc dù tại hầu phủ vẫn rất tốt nhưng khi ra ngoài đều chịu chút vắng vẻ, huống hồ mỗi lần Tần thị đều không tình nguyện cho nàng ra ngoài, nàng cũng không muốn ra ngoài, trong nhà không có tỷ muội, nếu trường tẩu hiền lành, nàng liền có bạn kèm rồi.

Triệu Hàm cũng cười, chỉ là đáy mắt thâm sâu thoáng hiện lên vẻ lo lắng. Đại ca cùng mẫu thân và ngoại tổ phụ (ông ngoại) có ân oán thì hắn đã sớm biết, đại ca có lẽ sẽ đối xử tốt với Nhị ca và muội muội, nhưng đối với người đệ đệ là hắn, chỉ sợ trong lòng sẽ oán trách, không biết bây giờ bắt đầu bù lại có kịp không.

Đến giao lộ, Triệu Thanh sờ sờ đầu Triệu nghị, dẫn dò nha hoàn thân cận chăm sóc nàng cẩn thận, rồi cùng Triệu Hàm rẽ vào hướng khác về phong. Trong nhà phân biệt dòng chính thứ rõ ràng, phụ thân lại sắp xếp hẳn cùng Tam đệ ở cùng một việc, bình thường dạy dỗ cùng nhau. Triệu Thanh không có gì thắc mắc, về phần Tam đệ của hắn...

Triệu Thanh ghé mắt nhìn lại, bên người Tam đệ mang trường bào màu xanh ngọc cổ tròn, vẻ mặt bình tĩnh mắt phượng buông xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

So với Tần thị, Tam đệ thật trong hơn, không tới mười tuổi, đã có lòng dạ.

Khi đại ca chín tuổi thì thế nào nhỉ?

Triệu Thanh đương nhiên nhớ rõ.

Mẹ cả mất sớm, phụ thân cưới người mới, đại ca hình như thay đổi, trên mặt không còn tươi cười, trong mắt chỉ có âm trầm, nhìn ai cũng có hận ý, chỉ có ở trước mặt hắn, có lẽ đại ca là cảm thấy hai người đều là tiểu hài tử nên không có gì cần phòng bị, trên mặt mới lộ ra bi thống ưu thương. Thân phận xấu hổ, cái gì cũng không dám nói, nên hắn chỉ ngồi yên bên cạnh đại ca. Về sau Tần thị muốn hại đại ca, cũng tiện thể khiến hắn và đại ca cùng rơi xuống nước, người ở bên ngoài nghĩ rằng hắn đẩy đại ca vào trong nước. Hai huynh đệ sinh bệnh nặng, Triệu Thanh cho rằng khi đó đại ca sẽ không còn cùng hắn dạo chơi, đại ca lại giải thích với hắn, nói là mình liên lụy hắn, Triệu Thanh nhớ rõ mình đã khóc.

Hắn có thân nương(mẹ ruột), mặc dù chỉ là di nương, ngoài việc mồng một và mười lăm hàng tháng gặp gỡ, phụ thân không cho hắn gặp di nương.

Hắn có hai cái mẹ cả, ai cũng chưa từng coi trọng hắn, Ninh thị là không đẻ bụng, Tần thị là chướng mắt.

Tất cả Hầu phủ, đối với hắn vào năm sáu tuổi mà nói, ngoại trừ phụ thân cao cao tại thượng, cũng chỉ có đại ca thật tình đối xử tốt với hắn.

Đại ca tin tưởng hắn, hắn khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Bệnh không lâu, đại ca liền đi, trước khi đi mặt không chút thay đổi nói với hắn, chỉ cần hắn(Triệu Thanh) coi hắn(Triệu Trầm) là đại ca thì bọn hắn vẫn là huynh đệ.

Đã nhiều năm như vậy, hài tử lúc trước giờ đã lớn lên, chỉ một câu nói thuở còn nhỏ, không biết đại ca có nhớ rõ hay không. Triệu Thanh nhớ rõ, còn để ở trong lòng, nhưng lòng người dễ đổi, hắn không biết hiện tại Triệu Trầm biến thành dạng gì, chỉ biết là nếu hắn vẫn muốn cùng thứ đệ dạo chơi, hắn sẽ vui vẻ đi cùng.

Còn Tam đệ, còn phải xem tạo hóa sắp xếp thế nào.

~

Vận chuyển trên sông, trời chưa sáng hẳn, nhóm người chèo thuyền đã dùng com từ sớm, tinh thần sảng khoái kéo dây thừng, tiếp tục chèo thuyền.

Ào ào tiếng nước, cộng thêm tiếng huy động mái chèo.

Hôm nay do Cẩm Mặc trực, từ sớm đã tới đây tiếp nhận gác đêm thay Lục Vân, Lục Vân vừa gấp xếp chăn xong, chỉ vào bên trong nhỏ giọng nói: "Thiếu gia và thiếu phu nhân còn chưa dậy."

Cẩm Mặc gật đầu, cười vén rèm thay nàng.

Sau khi Lục Vân đi, Cẩm Mặc nhìn phòng kế nhỏ nhỏ, cầm lấy khăn rón rén lau chùi.

Cả con thuyền phân thành ba nhóm, người chèo thuyền ở phía trước, nha hoàn và vú già ở phía sau, nước ẩm thức ăn cũng đều chuẩn bị ở phía sau. Còn nhóm người chủ tử ở dưới cánh buồm rộng nhất, gian giữa có một tấm ngăn chia làm tả hữu(trái phải), sắp xếp ba phòng kế, bên ngoài xem như phòng khách nhỏ nhỏ, bên trong là nơi chủ nhân nghỉ ngơi, bên trong cùng có là nơi ngủ nhỏ nhỏ.

Lau dọn xong rồi, Cẩm Mặc rửa tay, ra ngoài hắt nước vào sông, sau đó tiến vào, vẫn không có động tĩnh gì từ bên trong, liền ngồi ở trên tháp, đầu dựa vào tấm vách, chuẩn bị chợp mắt một lát. Mấy người nha hoàn các nàng ngủ chung giường, tối hôm qua nằm kề Thuý Ngọc, tiểu nha đầu đi ngủ lại cướp chăn của nàng, hại nàng hơn nửa đêm bị lạnh nên tỉnh, lấy lại được chăn cũng không thể ngủ ngon.

Thời điểm sắp ngủ, lại nghe tiếng động, giống là thứ gì đó đụng vào boong thuyền, Cẩm Mặc hoảng hốt ngồi thẳng, dụi mắt nghiêng tai lắng nghe, ngoài tiếng nước chảy quen thuộc, cái gì cũng không nghe được.

Ở bên trong, tâm A Kết suýt nhảy ra ngoài.

Hôm qua nàng biết, trong thuyền cách âm quá kém, ở cách vách mẹ chồng cùng nha hoàn nhẹ giọng nói chuyện thì bên này đều có thể nghe được, bởi vậy buổi tối nàng căn bản không dám cùng Triệu Trầm làm loạn, tối hôm qua Triệu Trầm rất quy củ, nàng cho rằng hắn cũng biết kiêng dè, ai ngờ vừa mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, Triệu Trầm lại thoát quần nàng!

A Kết ngăn cản hai lần không thể thành công, phát hiện ý đồ của hắn liền muốn tránh, bị người nào đó ấn trở về, phía sau lưng đụng vào ván giường phát

ra một tiếng trầm đục. Có lẽ là vì chột dạ, A Kết lo lắng, một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ có thể găt gao nắm chặt quần, dùng ánh mắt cầu xin Triệu Trầm. Sắp đến lúc phải thức dậy, sao hắn lại nghĩ đến chuyện đó nhỉ? Không phải nói đêm nay sẽ cho hắn sao? Nàng còn chưa có tẩy rửa, ai biết tối hôm qua nguyệt sự đã đi hoàn toàn hay chưa?

Triệu Trầm tim đập còn nhanh hơn thê tử.

Hắn thật cẩn thận duy trì hô hấp, không cho kháng cự, tụt quần thê tử xuống tiếp, tình hình như vậy, hắn không cần làm gì thì nàng cũng không dám vùng vẫy, chỉ có thể dụng đôi mắt đẹp cầu hắn, oán hận. Nàng càng cầu xin thì Triệu Trầm càng khát vọng, vươn tay nhìn nhìn, cười thỏa mãn, đưa tới trước mặt nàng, cúi đầu nhẹ nhàng nói bên tai nàng: "Nàng nhìn đi, đã hoàn toàn không có..." Tối hôm qua nàng vào bên trong tắm rửa, trong lúc vô ý hắn nhìn một cái, nàng đổi cái gì đó sạch sẽ, hiển nhiên đã có thể, hiện tại lại xác định lần nữa, làm sao hắn có thể nhìn được?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 47.2

Hắn cũng không biết nhiều ngày như vậy bản thân sống được như thế nào.

Không để ý đến việc mặt nàng hồng như lửa, Triệu Trầm một lần nữa đưa tay duỗi vào trong chăn, toàn thân nàng run rẩy, muốn nói mà thôi, sau cùng bụm miệng, ngoan ngoãn. Mầu thân ở cách vách, Triệu Trầm cũng không dám thật sự muốn nàng vào buổi sáng, nhẹ giọng trấn an nói: "Đừng sợ, ta liền dò xét điều tra gốc gác của ngươi chút xíu, buổi tối lại công thành."

Hắn thanh âm thờ nhẹ, sâu thẳm trong mắt phượng là khát vọng cùng ý cười trên tức, ngẫu nhiên xẹt qua một tia ngoài ý muốn cùng kinh hi, mà mỗi một về mặt đều theo đầu ngón tay hắn di động mà biến hóa. đđlqđ

A Kết xấu hổ nhìn hắn, nắm chặt ga trải giường thật dày, căn môi không cho mình phát ra âm thanh.

Dần dần, nàng nghe được một âm thanh rất nhỏ khác với thanh âm nước sông chảy bên ngoài, nghe được nam nhân càng ngày hô hấp càng gấp gáp, bàn tay to của Triệu Trầm được thay thế bằng tiểu tướng quân mà A Kết không còn xa lạ, rốt cuộc A Kết cũng không nhìn được nữa, nắm lấy bả vai hắn ngăn cản hắn tiếp tục, vì gấp mà khóc.

Đầu vai đau đớn khiến lý trí trở về, Triệu Trầm dừng lại, găt gao nhìn nàng chằm chằm, dùng lực cắn một ngụm trên vai nàng. Phát tiết thống khổ khi bị nàng hành hạ, lúc này mới đi xuống, ôm nàng, chôn đầu vào mái tóc dài của nàng đợi hồi phục, "Hiện tại ta nghe lời nàng, buổi tối, buổi tối không cho nàng nói một câu, chỉ có thể nghe ta, A Kết, nàng nhớ kỹ đấy? Đêm nay cái gì nàng cũng phải nghe lời của ta..."

A Kết kéo chăn qua bụm mặt, cái gì cũng không muốn nói.

Cứ như vậy lẳng lẳng ôm nàng, đến khi cách vách truyền đến tiếng động Ninh thị thức dậy, Triệu Trầm mới lưu luyến buông A Kết ra, cũng không sợ lạnh, trực tiếp xóc chân lên đứng ở trên boong thuyền, chậm rãi mặc quần áo. Khi A Kết kéo chăn không cẩn thận nhìn sang phía hắn, vừa lúc Triệu Trầm kéo quần mới nhắc tới một nửa, thấy nàng nhìn qua thì hắn cố ý dừng lại, cực kỳ vô lại.

A Kết nhanh chóng chuyển mắt, trốn ở trong chăn lẳng lẳng kéo quần lên.

Khi xuống khỏi tháp mang áo khoác, Triệu Trầm liền giúp nàng, ánh mắt sâu xa. Nghĩ đến thân mật vừa rồi, A Kết đỏ mặt cúi đầu, ánh mắt né tránh, một lát nhìn bên trái giường, một lát lại nhìn phía bên phải cửa sổ bị màn hình vải che giấu, ánh mắt đang đảo quanh bỗng dừng lại, dừng lại bởi vì chăn rộng mở nên lộ ra ga trải giường, chệch phía dưới ga trải giường đỏ thắm, so với những nơi khác thì màu rõ ràng sẫm hơn...

A Kết chột nghĩ đến tiếng nước vừa nãy, nhất thời đỏ thắm mặt.

Triệu Trầm thấy, nhìn theo tầm mắt thê tử, tiểu tướng quân lập tức nhận nhạo, vội vàng dời tầm mắt, bắt buộc chính mình không thêm nghĩ tới khoảng khắc kiều diễm kia, đi nhanh ra ngoài. A Kết đứng tại chỗ một lát, thừa dịp nha hoàn chưa tiến vào thu thập thì rất nhanh chóng gấp xong chăn chiếu, tránh việc bị hạ nhân phát hiện. đđlqđ Xong việc, nàng bút rút ở trong phòng đi lại, không muốn chạm mặt Triệu Trầm, Triệu Trầm lại ở bên ngoài thúc giục nàng đi ra.

Biết nam nhân đang chờ nàng hầu hạ rửa mặt, A Kết kéo bức màn để hóng gió một lát, xác định trên mặt không còn đỏ, giả vờ bình tĩnh đi ra ngoài.

Tiểu nha hoàn đã chuẩn bị tốt nước ấm cho hai người rửa mặt, Triệu Trầm đứng trước cái giá, nghiêng mặt nhìn vào cửa phòng trong. Cẩm Mặc khẽ cúi đầu đứng cạnh cửa ngoài, nhìn không chớp mắt. Thiếu gia là phu quân tốt khó có được, bây giờ trong mắt chỉ có thiếu phu nhân, ngoại trừ thiếu phu nhân, đối với người ngoài đều dùng một gương mặt lạnh, nàng vẫn quy củ đi, trước tiên cứ đứng vững vàng ở bên người thiếu phu nhân, trở thành tâm phúc để thiếu phu nhân dựa vào, tương lai sẽ tùy cơ ứng biến.

Hai vợ chồng trước sau rửa mặt hoàn tất, cùng đi sang Ninh thị để thỉnh an.

Vào đông, trên mặt sông gió lạnh càng tăng lên, trừ bỏ ngẫu nhiên đi ra bên ngoài tản bộ cho thông khí, ba người đều ở tại mũi thuyền nói chuyện phiếm, chủ yếu là Triệu Trầm nói tin đồn thú vị các nơi, con dâu và mẹ chồng A Kết hai người cười nghe. Sau khi liên tục dùng hai ly trà, Triệu Trầm nhìn hai nữ nhân trước mặt, trêu ghẹo nói: "Hiện giờ ta thành người kể chuyện, không biết hai vị phụ nhân có chuẩn bị cho ít tiền thưởng hay không?"

A Kết nhin không được cười, Ninh thị trên mặt không có biến hóa gì, giả vờ muốn thương lượng hỏi A Kết: "Con nói nên thưởng bao nhiêu?"

Triệu Trầm cũng nhìn về phía thê tử, mắt phượng sáng ngời hàm chứa đắc ý, giống như chắc chắn chính mình sẽ có thưởng.

Mẹ chồng cùng náo loạn, A Kết thật sự nghĩ, xoi mói đánh giá Triệu Trầm: "Người ngoài kể chuyện đầy nhịp điệu lôi cuốn vào những cảnh ngoạn mục, chàng lại nghĩ đến đâu nói đến đấy, giọng điệu thường thường tẻ nhạt vô vị, mà không mời tự ngồi, không có nửa điểm cung kính. Nương, con thấy chúng ta cho hẳn một lượng bạc vạt vã, rồi khăn trương đầy hẳn đi thôi." Người một nhà ở chung lâu như vậy, A Kết sớm không giống lúc trước, không còn xấu hổ nhiều như trước, đặc biệt là Ninh thị còn xem nàng như nữ nhi thân sinh(ruột thịt), A Kết cũng coi nàng như nương của mình.

Triệu Trầm nhủ mảy nhìn nàng. Hẳn ra sức lấy lòng như vậy, nàng chỉ cho một lượng bạc, là gan thực không nhỏ.

A Kết làm như không thấy rõ thâm ý trong mắt nam nhân, quay đầu nhìn về phía mẹ chồng.

Ninh thị lắc đầu, "Không ổn, kẻ mà lắm la lắm lét, luôn mãi rình coi con, kêu hạ nhân trực tiếp vứt vào trong sông đi thôi, để cho hẳn ném thử giáo huấn."

Một câu đem cả hai vợ chồng ra trêu ghẹo, Triệu Trầm da mặt dày chỉ nhìn A Kết cười, A Kết xấu hổ đến hô tiếng nương, cúi đầu không nói.

Bên cạnh có thêm con dâu cũng náo nhiệt hơn rất nhiều, Ninh thị tâm tình vui vẻ, sai Vãn Mai bưng bàn cờ đến, nàng ngồi ở bên cạnh, tặng cho hai người: "Có người ngại nói chuyện mệt, vậy thì chơi cờ đi, A Kết, con cùng nó đánh với nhau hai ván, hẳn thua thì buổi trưa 2 người chúng ta dùng cơm, để cho hẳn về phía sau cùng bọn hạ nhân ăn đi."

Triệu Trầm lập tức ngồi xuống một bên của bàn thấp, nhìn A Kết hỏi: "Nếu như ta thắng thì sao?"

Ninh thị cười giương cao cằm với A Kết: "Con thắng thì con cứ bàn bạc với con dâu a, nàng muốn cho con cái gì liền cho."

A Kết vào Triệu gia mới học cờ vậy, đâu so với Triệu Trầm được, lập tức khéo léo từ chối nói: "Nương, người cùng chàng chơi đi, ta chỉ ở một bên nhìn."

"Hai chúng ta so tài, tài đánh cờ của nương quá cao, cho tới bây giờ ta vẫn không thắng được nương, với nàng ngược lại có thể thử xem." Triệu Trầm cướp lời nói.

A Kết cũng không biết hẳn nói là thật hay giả, kiên trì muốn Ninh thị đến ngồi chơi, Ninh thị chỉ muốn ở một bên xem náo nhiệt, dù cho A Kết nói như thế nào cũng không chịu, bên cạnh Triệu Trầm lại không ngừng thúc giục, A Kết không có biện pháp nào khác, đành phải kiên trì cùng hẳn chơi.

Nàng làm cái gì đều cực kỳ chăm chú, sau khi cầm lấy quân cờ, rất nhanh liền quên người đối diện là ai, đã quên sáng sớm hai người mới làm chuyện khó xử, chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm vào bàn cờ, nghĩ từng nước đi cho đúng. Ban đầu còn có thể đối phó, thời gian dài tốc độ xuống cờ của nàng càng ngày càng chậm, có hai lần sau khi đặt cờ thì chợt phát hiện đi nhầm, Triệu Trầm chỉ cần một nước là có thể kết thúc ván cờ. đđlqđ A Kết nhất thời khăn trương, khăn trương nhìn về trượng phu đang ở phía đối diện, chỉ thấy hẳn dùng ngón trỏ và ngón giữa tay phải xoay xoay quân cờ đến thường thức, ánh mắt chậm rãi đảo qua bàn cờ, chợt khoe miệng giương lên, đắc ý lườm nàng một cái, sau đó lúc nàng nhận định phải thua thì lại đặt viên cờ vào một chỗ khác.

A Kết vội vàng chặn ở góc chết đi, nhin không được cười trộm, cười chính mình vận khí tốt, cười Triệu Trầm ngốc, chỉ biết làm bộ làm tịch hù dọa người.

Nhưng sau ba lần liên tục thoát hiểm, A Kết bỗng nhiên ý thức được điểm khác thường, giương mắt nhìn lại, quả nhiên chống lại tươi cười sùng nịch của nam nhân không kịp thu hồi, như là đại nhân đang dỗ hài tử. Nàng không khỏi lại nhìn về phía Ninh thị, Ninh thị gập ánh mắt con dâu rốt cục phát hiện, biết nàng da mặt mỏng e là thẹn thùng, vội hỏi: "Đây, A Kết ngồi bên này nhìn xem, xem nương thắng hẳn như thế nào, lát nữa con sẽ hiểu được, hẳn muốn nhường con cũng không được."

Nàng di chuyển sang bên này, A Kết không tự chủ được đi vào trong, nhường chỗ cho mẹ chồng.

Vì thê tử đi rồi, Triệu Trầm vừa thu cờ vừa nói: "Nương, vốn ta cũng muốn nhường cho người, nhưng người nói như vậy, cũng đừng trách nhi tử không khách khí rồi."

"Ta cũng không cần con khách khí." Ninh thị thuần thục nhặt cờ trắng, nói với hẳn: "Cho con đi trước."

Triệu Trầm cũng không khách sáo, trực tiếp hạ cờ.

Mẫu tử thật sự không ai nhường ai, Ninh thị muốn thay con dâu báo thù, Triệu Trầm cũng muốn tại trước mặt thê tử biểu hiện sự lợi hại của bản thân, tự nhiên dùng mười phần tâm tư ở trên bàn cờ. Đại nào A kết đã sớm không đủ dùng, ánh mắt nhìn chăm chăm bàn cờ, thường thường nàng còn đang cân nhắc đường cờ của mẹ chồng, thì ở bên kia, trượng phu đã nhanh chóng hạ cờ, giống như chiến trường giao binh, từng bước đuổi sát.

Hạ suốt cả một ngày, mẫu tử vẫn là cờ hoà, sau cùng tóm lại là A Kết muốn xuống dưới, lúc đứng dậy lần vấy bởi vì ngồi thời gian quá dài nên dính ở sau người không thể hạ xuống, Triệu Trầm vô ý nhìn một cái, cái nhìn này liền đem tâm tư dời đến nơi khác, rất nhanh thua cuộc.

Ở trong lòng Ninh thị khinh thường nhĩ tử, thành thân lâu như vậy, lại vẫn không có tiền đ như vậy

A Kết cái gì cũng không biết, sau khi trở về nghe nói Triệu Trầm thua, rất có cảm giác hãnh diện, chỉ là lông mi của nàng không thể đương cao lâu lắm, sau khi com chiều kết thúc bước vào nội thất liền bị người kéo đến trong ngực, ngăn lại miệng, mắt A Kết hạ xuống, tìm lại treo lên.

Hắn như một trận lửa, cháy sạch khiến nàng hoảng hốt.

Cách vách vang lên tiếng Ninh thị sai Ván Mai châm trà, A Kết không khỏi dè tay nam nhân lại, muốn cầu xin hắn lát nữa lại náo loạn. Triệu Trầm làm sao có thể nhìn được? Từ lúc cưới nàng, sớm ngày ấy ở bờ sông, sớm tại ngày ấy trong xe ngựa, hắn luôn có ý nghĩ muốn nàng, đặc biệt sau khi thành thân hơn một tháng, mỗi ngày đều đã sống một ngày bằng một năm, yêu cầu khó có thể ngừng lại.

Nhưng mà hắn vẫn buông nàng ra.

Hai chân A Kết hai như nhũn ra, không dám tiếp tục ở trên giường, miễn cưỡng đi đến trước ghế ngồi xuống, nhắm mắt lại nghiêng đầu đợi hô hấp bình phục. Bên người có động tĩnh rất nhỏ, nàng ôm ngực nhìn lại, chỉ thấy Triệu Trầm đem ba tầng đệm giường thật dày tính cả chăn bông đều đặt trên ván thuyền. windchimeddlqđ Nàng kinh ngạc nói không ra lời, thế nhưng Triệu Trầm vội vàng cúi đầu, sau khi chuẩn bị xong ngừng đầu nhìn nàng, ánh mắt sáng lên. Sáng lóa.

Một cái chớp mắt kia, A Kết có cảm giác như bị sói để mắt đến.

Nhưng nàng không chỗ có thể trốn, cũng không có lý do gì để trốn, cũng không muốn chạy trốn, hắn là trượng phu của nàng, hắn đã vì nàng nhịn thật lâu, tối nay hắn nên có được.

Đèn vẫn sáng như cũ, nàng lại bị hắn ôm áp đến chỗ bóng tối, chăn bông thật dày hạ xuống, hô hấp hai người đều đã rối loạn, lại vẫn còn giống như đang làm trộm, cô ý đợi hô hấp bình phục lại.

Người nào cũng không nói gì, A Kết như buổi sáng đã hứa hẹn, vẫn không nhúc nhích, hắn muốn như thế nào liền như thế đấy. Đây là nam nhân của nàng, hắn hẳn nhìn được như thế thật vất vả, A Kết cũng rất muốn hắn, sau cùng nàng vẫn lại nhìn không được tóm lấy bả vai hắn, khóc đẩy hắn. Sợ bị người nghe thấy, nàng không dám lên tiếng, chỉ bắt lấy hắn đẩy ra ngoài, nước mắt không thể khống chế chảy tràn. Hắn ôn nhu hôn nàng, cũng rút cuộc không chịu nhẫn nhịn...

Buổi tối thuyền vẫn chưa tiến lên, ngừng trên bờ, theo nước sông cuộn cuộn dao động.

Giống như chìm vào trong mộng, mơ thấy mình đang lọt vào trên sông, cuộn sóng chung quanh sôi trào, mà nàng chỉ có thể gặt gao vịn tám gỗ nổi duy nhất ở bên cạnh, ngoại trừ động tác này lại không chút sức lực có thể dùng, gỗ nổi mang nàng đi nơi nào, nàng chỉ có thể cùng đi. Nàng còn sống, nhưng cảm giác khi còn sống thì một chút đều không dễ chịu, nhắm mắt lại khẩn cầu nhanh lên lên bờ, nhanh lên kết thúc cực khổ này.

Bè gỗ thông thả mà kiên định mà dẫn dắt nàng nhẹ nhàng vào bờ biển, rốt cuộc lúc dừng lại toàn thân A Kết gân cốt giống như vỡ vụn ra.

Trong lòng dâng lên uất ức vô hạn, nàng lui vào trong ngực nam nhân khóc.

Nàng không khóc ra tiếng, chỉ có nước mắt rơi trên người hắn, Triệu Trầm vừa tự trách lại thỏa mãn, sung sướng lại đau lòng, ôm chặt, hôn nàng "A kết, ta, ta không phải cố ý, nơi này, nơi này quá nhỏ, động tác bất tiện, chờ chúng ta đến kinh thành, ta nhất định sẽ hầu hạ nàng cho tốt, đừng khóc a..." Nghĩ muốn nhanh lên nhưng sợ tiếng động quá lớn, nếu chậm thì đối với nàng mà nói như dao cùn cắt thịt, chỉ trách hắn tự chủ quá kém, nếu có thể nhẫn nhịn đến kinh thành...

Hắn thật sự nhịn không được rồi.

Nàng tốt như vậy, đẹp như vậy, mềm mại như vậy... Nàng là của hắn, hoàn toàn là của hắn.

Triệu Trầm tâm mềm như nước, trong bóng đêm hôn lông mi nàng, hôn lên mắt nàng, kiên nhẫn dỗ dành nàng, dỗ đến khi nàng không khóc nữa, ngủ trong lòng hắn, hắn mới nhẹ nhàng thở ra thật dài, không khỏi cảm thấy may mắn là ở trên thuyền. Nếu ở trong tòa nhà, nàng nói không chừng sẽ trong cơn tức giận mà không để ý tới hắn, ở trên thuyền sao, nơi nhỏ như vậy, nàng chỉ có thể nhịn hắn.

Đêm nay khẳng định là hắn không dám muốn lần nữa, có lẽ tối mai thử lại nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 48.1

Đêm nay, A Kết ngủ không an ổn.

Nàng mơ thấy Mạnh Trọng Cảnh, mơ thấy hắn đứng cười trước cửa sau nhà nàng, đỏ mặt đưa hoa hạnh trong tay cho nàng. Một màn này giống như đã từng quen biết, nhưng mộng là lẩn lộn, không phải mới trước đây cũng không phải hiện tại, trong mơ nàng nghe thấy Mạnh Trọng Cảnh hỏi nàng có sống tốt hay không. Nàng đang suy nghĩ mình có sống tốt hay không thì cảnh trong mơ đột nhiên thay đổi, nàng trốn ở bên cạnh cây ngô, thấy Mạnh Trọng Cảnh đứng đưa lưng về phía nàng ở cách đó không xa, Như Nương đứng trước mặt hắn cúi xiêm y, hắn không có đẩy ra, hai người ngã xuống bên cạnh, hắn cùng một nữ nhân khác, làm chuyện như vậy.

Cảnh trong mơ lại thay đổi lần nữa, nàng trở thành người phía dưới, mà người ở trên cũng biến thành Triệu Trầm, nàng đau nên đẩy hắn, hắn không nghe...

A Kết sợ hãi tỉnh dậy.

Mũi thuyền là một vùng tối đen, bên ngoài tiếng nước chuyển động khiến cho sự tối tăm này lại càng thêm thê lương.

May mắn là trong ngực người bên cạnh rất ấm áp.

A kết dựa vào trượng phu, nhắm mắt lại một lần nữa.

Nàng từng nghĩ tới động phòng sẽ như thế nào, tốt đẹp hay khó xử, cùng Mạnh Trọng Cảnh từ hôn, cùng Triệu Trầm thành thân, còn muốn động phòng đêm đó bên cạnh gốc ngô, bóng dáng cùng thanh âm của Mạnh Trọng Cảnh cùng Như Nương thỉnh thoảng xuất hiện trong lòng. Về sau Triệu Trầm cùng nàng càng ngày càng thân mật, khi động tình bị hắn đốt cháy, trong đầu chỉ là một mớ hỗn độn, cái gì cũng không nghĩ được, tất cả những thương cảm buồn bã khô sở, đều không chống lại áp lực của người bên cạnh. Tối hôm qua chân chính muốn, nàng sợ hãi khẩn trương, cảnh kia lại loé lên, nhưng không đợi nàng kịp sinh ra cảm xúc gì, Triệu Trầm đã thông thả mà bá đạo cướp đi tất cả cảm xúc của nàng.

Đau, nàng đau, ý nghĩ duy nhất là cầu xin hắn dừng lại, nhớ lại cái gì khó xử, chờ mong và thương cảm, tất cả đều kém hơn đau đớn kia.

Đây là sống sao, nghĩ đến việc nhiều lần thật sự không chịu được, thật sự động phòng là một sự việc như thế, đau, sau khi xong thì đi ngủ, tỉnh lại nên như thế nào phải như thế ấy. Hắn là trượng phu của nàng, hai người cùng cố gắng trải qua năm tháng, tương lai sinh con dường cái đđlqđ

Hầu phu thì thế nào, phu thê không phải đều đã như thế này sao? Chẳng qua nam nhân nuôi gia đình thủ đoạn hơn so với làm ruộng rất nhiều, sau này nàng so với nữ nhân làm con dâu trong thôn phức tạp hơn một chút, nhưng cũng chỉ như vậy thôi.

Là người của hắn, hắn đi đường nào thì nàng liền đi theo hắn.

Nhưng nàng vẫn muốn đánh nhau với hắn, hắn ngủ được, nàng lại càng buồn bực, bình thường nói rằng nàng bảo gì cũng nghe theo, cái gì mà không để nàng phải đau, không để nàng phải khóc, nàng nói gì hắn nghe vậy, kết quả không phải là chỉ biết lo cho chính mình thôi sao?

Miên man suy nghĩ, ngủ.

Sau đó cách vách có tiếng nói chuyện khiến nàng tỉnh lại.

"Nương, A Kết tối hôm qua cảm lạnh, có phần say tàu, con không gọi nàng dậy, chờ nàng tốt hơn chút con sẽ bảo nàng đến nói chuyện với người."

"Cảm lạnh rồi hả? Phân phó hạ nhân sắc thuốc chưa?" Trong phòng hoa lan mới nở một đóa, Ninh thị đang ngắm hoa, nghe nói con dâu bị bệnh, vội vàng muốn đến thăm, "Ta đi nhìn một cái."

A Kết nghe xong, vội vàng muốn dậy, nhưng mới xoay người thì thắt lưng liền đau nhức, nhịn không được che bụng.

Triệu Trầm đã đỡ Ninh thị ngồi xuống ở trên giường, nhìn hoa lan giải thích: "Mẫu thân không cần phải gấp gáp, nàng chỉ là có phần không thoải mái, nghỉ tạm một lúc thì sẽ tốt, nếu người muốn đến xem nàng, nàng nằm sẽ không an tâm." windchimeddlqđ Thật gian xảo, trong bồn hoa lan mờ, A Kết của hắn tối hôm qua cũng mờ.

Thiếu niên sắc mặt hồng nhuận khoe môi mỉm cười, Ninh thị hồ nghi đánh giá hắn, vừa vặn lúc đó Triệu Trầm quay đầu ngắm lan, sau tai lộ rõ đường rạch đỏ. Ninh thị cũng không phải tiểu cô nương chưa lấy chồng, lần này sao lại không rõ, khẳng định là nhi tử tối hôm qua nào loạn quá biến thành con dâu không xuống giường được rồi.

Loại chuyện này, nàng làm mẹ cũng không nói cái gì không tốt, đơn giản chỉ theo lời hắn mà nói: "Con đã nói như vậy, ta sẽ không qua, được rồi, nàng khó chịu, con sang chăm sóc nàng đi, điểm tâm của hai người các con thì tự ăn, buổi trưa tốt hơn rồi hãy tới."

Triệu Trầm nhớ đến A kết, đứng dậy đi ra ngoài.

Ninh thị nhìn hắn rời đi, nhỏ giọng nhìn Văn Mai nói: "Bảo phòng bếp nấu hai chén canh bỏ cho thiếu gia và thiếu phu nhân đi." Tuổi trẻ khí thịnh, bình thường thôi. Văn Mai ngầm hiểu, cười.

Bên kia A Kết nghe được tiếng bước chân Triệu Trầm càng ngày càng gần, xấu hổ đến trốn trong chăn, mặt hướng vào trong giả bộ ngủ.

Trời lạnh, rèm cửa được hạ xuống, gió không vào được, khiến cho mùi hương hôm qua bị giữ lại không thoát ra được.

Triệu Trầm hạ rèm cửa đứng ở ngoài, nhìn lướt qua chăn, ánh mắt lạc đến boong thuyền trước mặt. Hắn nhìn boong thuyền, giống như thấy được tối hôm qua, hắn đề nặng nàng, cùng nàng làm chuyện vui vẻ nhất trên đời. Nếu, nếu trong thuyền chỉ có hai người bọn họ thì thật tốt, như vậy hắn liền có thể lớn tiếng nói với nàng rằng hắn rất hưng phấn, khen ngợi nàng thật tốt.

Chỉ là suy nghĩ trong đầu cũng đã khiến hắn kích thích đến lập tức muốn nàng lần nữa.

Bước nhẹ đi đến trước giường nằm xuống, Triệu Trầm chống tay nhìn nàng, mặt đỏ hồng, khiến cho hắn nhìn không được lại muốn hôn nàng, lặng lẽ đi tới gần, chợt phát hiện lông mi nàng run rẩy không ngừng. Triệu Trầm cười trộm, rõ ràng thức dậy còn muốn giả bộ ngủ, sao thế từ lại đáng yêu như vậy? Hắn không vạch trần nàng, chỉ đem tay phải duỗi vào...

Hắn mới vừa từ bên ngoài vào, tay thật lạnh, A Kết mới bị hắn đụng vào đã sợ run cả người, vội vàng trốn vào trong. dđlqđ Biết mình bị hắn nhìn thấu, A Kết chôn mặt ở trong chăn, nói cái gì cũng không chịu nhìn hắn, có xấu hổ cũng có buồn bực.

"Vẫn đau phải không?" Triệu Trầm vào hắn bên trong chăn, nói nhỏ bên tai nàng, "Tối hôm qua quá nhanh, đêm nay nhất định ta sẽ nhẹ nhàng, không làm nàng đau." Kỳ thật tối hôm qua hắn đã cực kỳ nhẫn nại, nhẫn nại đến mức dập diu theo tiết tấu của nước sông dập dờn, chỉ là nàng là lần đầu tiên, không cần nàng nói, hắn cũng có thể cảm nhận được nàng đau, dù sao nàng cũng mảnh mai, hắn lại thân cao thể tráng... Thần Bình Lợi Khí.

Mặc dù trong lòng vẫn có đau lòng, nhưng Triệu Trầm vẫn nhìn không được tự đắc, có cái gì so với việc thể hiện sự lợi hại trước nương tử khiến người ta cảm thấy tự đắc hơn chứ?

Suy nghĩ chuyển động, hắn ôm nàng cọ cọ, "A Kết, đêm nay chúng ta thử lại được không?" Loại sự tình này không có khả năng rằng chỉ có nam nhân cảm thấy khoái hoạt, hắn cũng muốn nhìn nàng hưởng thụ, mà không phải là tội nghiệp cầu hắn dừng lại, tuy nhiên hắn cực kỳ yêu lúc thế từ không chịu nổi thương yêu phong tình.

"Không..."

A Kết có thể nghe thanh âm nam nhân đặc ý, vừa lúc tay hắn lại không thành thật tiến vào, nàng đã nắm lấy, hung hăng nhéo mạnh. Triệu Trầm hít vào, nhưng có trốn, còn ngoan ngoãn để nàng nhéo đau, ngoài miệng vẫn tiếp tục nói, "A Kết, ta đã rất muốn nhanh chóng lên kinh, đến lúc đó chỉ có hai người chúng ta ở trong phòng, nàng chờ xem, xem ta thu thập nàng như thế nào."

"Chàng đừng nói nữa!" A Kết đẩy tay hắn ra, trốn ở trong lòng hắn nói: "Trước khi rời thuyền, không cho chàng lại làm loạn nữa."windchimedđlqđ Hắn muốn động phòng, nàng đã cho, nhưng chỗ trên thuyền quá nhỏ, tối hôm qua có lúc động tác của hắn làm cho nàng hoảng hốt, sợ bị mẹ chồng đang ở cách vách phát hiện, loại cảm giác này nàng cũng không muốn trải qua nữa.

Triệu Trầm cũng không muốn đồng ý, nhưng không đợi hắn mở miệng, từ bên ngoài truyền vào âm thanh của Thúy Ngọc: "Thiếu gia, thiếu phu nhân, điểm tâm đã chuẩn bị xong, bưng vào luôn hay là..."

A Kết khăn trương, nàng còn chưa mặc quần áo a!

Triệu Trầm hôn nhẹ mặt nàng, quay đầu nói: "Một khắc nữa rồi mang vào."

Bên ngoài có tiếng bước chân rời đi, Kết vội vàng đẩy Triệu Trầm: "Thiếp muốn ngồi dậy."

"Ta giúp nàng mặc đồ." Triệu Trầm quỳ dậy, kéo y phục của nàng, chuẩn bị giúp nàng. Ở bên trong, A Kết vẫn đề trần, chết sống không chịu, nhưng mũi thuyền nhỏ, da mặt mỏng nhất định bị đánh bại bởi da mặt dày, cuối cùng A Kết vẫn phải ngoan ngoãn thần phục, bị Triệu Trầm ôm vào trong ngực, vừa hôn vừa mặc y phục, chặt vật vô cùng.

Kéo bức màn lên, gió mát thổi vào, thổi đi mùi hương kiều diễm đầy phòng.

Triệu Trầm muốn hầu hạ A Kết rửa mặt, A Kết không lay chuyển được, đành phải nghe hắn, ngồi ở một một đầu thấp chờ hắn hầu hạ. Lúc hai phu thê đang thân mật, Thúy Ngọc nhìn không chớp mắt, tiếp nhận bữa sáng từ nhóm tiểu nha hoàn để bày biện, sau đó bưng chậu nước đi ra ngoài.

Tiến đến bàn ăn, A Kết lập tức phát hiện trên bàn có hai chén nước canh, mẹ chồng cứ cách ba ngày sẽ sai phòng bếp ninh cho bọn họ. Hôm nay đưa đến, là theo lệ thường, hay mẹ chồng nghe được động tĩnh tối hôm qua?

Trên mặt nóng rát, A Kết hạ quyết tâm, trước lúc rời thuyền trước dù Triệu Trầm nói ba hoa chích choè gì đi nữa, nàng cũng sẽ không dung túng cho hắn.

Triệu Trầm thật sự đơn thuần nửa tháng...

Giống như một khát cái(ăn này) ăn ngủ đầu đường, nếu liên tục chịu đựng con đói, thì sau thời gian dài cũng thành thói quen, một ngày kia bỗng nhiên có người mời hắn đến quán ăn tốt nhất ăn no nê một trận, sau đó chỉ có thể xem không thể ăn, quả thực so với đã chết còn khó chịu hơn.

Nửa tháng nay, Triệu Trầm cảm thấy đời này của hắn lời ngon tiếng ngọt đều đã nói hết rồi, kết quả chỉ là phí công. Bỏ qua việc nói chuyện, hắn trực tiếp lột xiêm y thế từ để đi, nếu là thành thân nhiều năm, thế từ có lẽ vẫn dùng sự ồm ồm, nhưng A Kết thì không được, đêm đó sự đau đớn khiến cho nàng hoàn toàn sợ hãi, thân thể theo bản năng mà kháng cự, lại thêm lo lắng chuyện bị mẹ chồng nghe được, nói cái gì nàng cũng không chịu. Triệu Trầm dục hỏa công tâm khi đó chỉ muốn trực tiếp xông vào, nhưng A Kết khóc, hắn vội vã hôn nàng dỗ dành nàng, hôn đến mức thân thể nàng nhuyễn ra, nhưng nàng lại không chịu phối hợp như đêm đó, cửa thành nhắm chặt, hắn vẫn cứ phá không ra...

Nếu hán đủ ngoan độc, khẳng định cũng xông cũng được, nhưng hán có thể ngoan độc quyết tâm được sao?

Đành phải nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng, mỗi đêm đều uy hiếp bên tai nàng.

Ban đầu A Kết vẫn sợ hãi, về sau nghĩ lại, đến kinh thành thì sẽ như thế nào, chẳng qua lại đau một lần, dù sao đều tránh không khỏi, mình ngủ, ban ngày thì cùng mẹ chồng một tắc cũng không rời, không cho Triệu Trầm cơ hội động thủ động cước.

Ninh thị vui vẻ xem nhĩ tử náo nhiệt, giả bộ cái gì cũng không biết, chỉ cho phòng bếp ninh hãm vài lần nước canh sen cùng đưa gang cho Triệu Trầm hạ hỏa.

~

A kết lần đầu tiên rời nhà, tất cả hiểu biết đối với kênh đào hai bên cạnh thành trấn đều được nghe từ miệng Triệu Trầm. đđlqđ Ngày hôm đó trời cao, hai phu thê ở trước lan can ngắm cảnh, A Kết chỉ vào bến tàu rộn ràng phía trước hỏi: "Nơi này là Thiên Tân vệ sao? Cách kinh thành có xa lắm không?"

Đôi mắt hoa đào lấp lánh, tràn ngập tò mò, dù sao cũng là lần đầu ra khỏi nhà, hưng phấn cũng không thể tránh được. Triệu Trầm dựa vào lan can, nhẹ nhàng vén mép áo choàng lông hồ ly như tuyết trắng của nàng, ngai nha hoàn đứng cách đó không xa có, không có đụng chạm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhìn thoáng qua phía trước nói: "Đúng là Thiên Tân, từ nơi này cập bờ mà nói, ra roi thúc ngựa khoảng hai ba canh giờ thì có thể đến kinh thành, chúng ta đi thông thả, buổi tối tìm nơi ngủ lại, buổi trưa ngày mai cũng có thể đến."

A Kết biết hán chỉ thuận miệng nói một chút, thuyền của bọn họ trực tiếp chạy đến kênh đào tận cùng Thông châu, gần kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Chương 48.2

Nước sông mệnh mông, sóng nước trong vắt, A Kết nhìn mặt nước, tính tính, thần sắc bỗng nhiên âm u: "Ngày mai là tết ông Táo, những năm qua khi đến tết ông Táo, cha thiệp sẽ cùng Tiểu Cửu quét dọn nhà cửa, còn nướng và thiệp cùng A trúc giặt quần áo, cắt giấy hoa, chuẩn bị com trưa..." Nói xong nói xong đôi mắt đỏ, trong mắt nước mắt di động.

"Đừng khóc, gió lớn, khóc, gương mặt dễ nhăn." Triệu Trầm lập tức đứng thẳng, dơ tay lau nước mắt thay nàng, "Thời điểm này sang năm, nhạc phụ và nhạc mẫu sẽ đến kinh thành, năm nay chịu đựng, cùng ta trải qua năm mới nhé?"

Hán ôn nhu nói nhỏ, trong lòng A Kết âm áp, gật gật đầu.

Triệu Trầm cầm tay nàng, "Đi thôi, chúng ta vào bên trong."

A Kết muốn rút tay về, ngẩng đầu, mới phát hiện Cẩm Thư đáng ra phải đứng ở bên kia đã xoay người đi về phía trước, lại nhìn Triệu Trầm, mắt phượng mỉm cười. Cuối cùng A Kết cũng hiểu, mấy người nha hoàn này đều thông minh, giỏi nhất là nhìn sắc mặt chủ tử. đđlqđ Nhưng mà nàng cũng không có trôn, ngoan ngoãn để cho hán nắm.

Vẫn đi chưa được mấy bước, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô lớn: "Đại thiếu gia!"

Theo bản năng A Kết quay đầu, mà nam nhân bên người đã buông tay nàng ra, đi nhanh tới trước, "Nàng đi vào trước tìm nương đi."

A Kết nhìn phía trước nơi mũi thuyền đen, khoảng cách quá xa, chỉ có thể nhìn thấy đầu thuyền có hai nam nhân mặc áo bào thẫm màu đang đứng, dung mạo không thấy rõ, cũng không biết đối phương làm thế nào nhận ra Triệu Trầm rồi. Bên này chỉ có hai chiếc thuyền nhà mình, Triệu Trầm lại là đại thiếu gia Hầu phủ, người tới khẳng định không nhận sai người.

Nam nữ khác biệt, A Kết không tiếp tục lưu lại, qua đi tìm mẹ chồng, "Nương, hình như chúng ta gặp người quen." Dem chuyện bên ngoài nói lại.

Ninh thị thoáng chút ngoài ý muốn, sau đó giống như thường ngày kêu A Kết đến bên người nàng ngồi xuống, "Một lát nữa Thừa Viễn trở về sẽ biết." windchimedđlqđ Người quen của nhĩ tử, người làm ăn với hán tại Đãng Châu chắc hán không kêu hán là đại thiếu gia, đây là xưng hô của hạ nhân đối với chủ tử, chỉ có thể là người trong Hầu phủ, hai nam nhân, ngoại trừ hán còn có thể có ai?

Người tới chính là chủ tớ Triệu Duẫn Đình.

Triệu Trầm cực kì ngoài ý muốn, chờ cho thuyền tiếp sát, đỡ Triệu Duẫn Đình đến: "Phụ thân đến Thiên Tân khi nào?" Trách không được phụ thân gửi thư thăm hỏi xem bọn họ ngồi trên thuyền như thế nào, thì ra đã ở chỗ này chờ bọn họ.

Triệu Duẫn Đình không để hán đỡ, tự mình vững vàng vượt qua, cùng Triệu Nguyên đi lên, hán mới nhìn lướt qua Triệu Trầm đứng ở mũi thuyền, cười

giải thích nói: "Triều đình cho nghỉ, khó có được thời gian thanh nhàn, tiện thể đến đón các người. Nương con đâu?"

Triệu Trầm giờ cảm hương mũi thuyền: "A Kết cũng ở đó."

Triệu Duẩn Đình vừa nâng chân lên thì dừng lại, nói với Triệu Nguyên: "Đi nói với người chèo thuyền cập bờ ở bến tàu phía trước."

Triệu Nguyên lĩnh mệnh rồi đi.

Triệu Duẩn Đình thu hồi tầm mắt, nhìn trưởng tử vẫn bình tĩnh không hề thất sắc, hần cười cười, chủ động nói: "Ta đã sắp xếp thôn trang, đêm nay chúng ta ngủ lại ở nơi đó, buổi trưa ngày mai dùng cơm xong lại xuất phát, trước khi trời tối có thể hồi phủ. Thừa Viễn, năm nay vào tết ông Táo, toàn gia chúng ta tụ họp."

Năm nay gần bốn mươi, nhìn qua vẫn trẻ hơn tuổi nhiều, đứng đó với vẻ mặt nghiêm túc không gian tự uy, hiện giờ cười lên, lại như trắng sáng xuyên phá mây đen, ôn nhu hiền hoà.

Đối mặt với thần thái sáng láng của phụ thân lại so với phụ thân khi đó vẫn còn gầy yếu như lần trước gặp mặt, Triệu Trầm nhất thời không nói chuyện.

Tết ông Táo?

Lúc hần lên bảy tuổi, đã không có chuyện cả nhà cùng đón tết ông Táo rồi.

Thê tử nhắc tới việc đón tết ông Táo ở nhà nàng, hần liền đau lòng nàng phải rời xa nhà, vẫn chưa nghĩ tới chính mình, hiện tại từ trong miệng phụ thân nghe nói như thế, trong lòng có chút mùi vị không hiểu. dđlqđ Dây vò tới dây vò lui, trách ai đây? Nếu năm đó phụ thân thà rằng buông tha tiền đồ cũng muốn phải cùng mẫu thân cùng một chỗ...

Không được, như vậy mẫu thân sẽ vui vẻ rồi hả? Cả nhà Ngoại Tô Phụ bị hại phải lưu đày, nếu phụ thân không nghĩ ra cách, không ai giúp đỡ Ninh gia, đời này Ninh gia sẽ không có ngày rửa oan. Nếu phụ thân không ủng hộ Tần thị để cho Quốc Công Phủ không áp chế hần nữa, chức quan không thể thăng lên, cũng không có tư cách được đường Văn Đế coi trọng. Đổi lại là chính mình, nếu không thấy mẫu thân khổ, gặp tình huống tương đồng, hần sẽ làm như thế nào?

Triệu Trầm không rõ ràng, cho nên hần oán phụ thân có lỗi mẫu thân, nhưng không cách nào hận hần, huống chi mẫu thân nói đúng, phụ thân đối với nhi tử là hần đã cố gắng làm tốt, hần không có lý do gì hận phụ thân.

Hần nhắc chân đi về phía trước, đi được hai bước bèn dừng lại, thấp giọng nói: "Phụ thân, A Kết là thê tử của con, cũng là con dâu mà nương thích, nếu người ghét bỏ xuất thân A Kết thấp hèn, cứ ghét bỏ ở trong lòng, đừng làm cho chúng ta nhìn ra, nếu không đừng trách chúng ta không tiếp nhận người."

"Con nói lại lần nữa xem?" Triệu Duẩn Đình nắm lấy cánh tay Triệu Trầm, không dễ dàng được đoàn tụ, xú tiểu tử này đã không hiểu thuận hần mà còn há mồm liên uy hiếp không tiếp nhận phụ thân?

Triệu Trầm thờ ơ nhìn hần: "Người nghe thấy ta nói cái gì rồi."

Triệu Duẩn Đình hừ lạnh, dùng lực捏 cổ tay hần một phen mới bỗng nhiên bỏ ra, thấp giọng trả lời: "Đứa con bất hiếu, nếu không phải vì nương người, ta sớm đã không tiếp thu người, lại chờ người đến nói với ta lời này sao?"windchimedđlqđ Nói xong không để ý hần nữa, bước nhanh đến phía trước mũi thuyền, khi đến chỗ rẽ lại dừng lại, quay đầu ý bảo Triệu Trầm bắt kịp.

Con dâu cũng ở bên trong, hần không thể trực tiếp xông vào, trưởng tử đã không tiếp nhận phụ thân, không thể vừa thấy mặt lại ghét bỏ con dâu. Đại cô nương Lâm gia được thê tử coi trọng, hần dám lộ ra nửa điểm không thích sao?

~

Bên trong mũi thuyền, A Kết khăn trang đứng lên. Bên ngoài tiếng phụ tử nói chuyện không hề nhỏ, các nàng đều nghe thấy được.

Phụ thân Triệu Trầm, cha chồng của nàng là người như thế nào?

Trước khi thành thân Triệu Trầm nói dối đương nhiên không tính toán gì hết, trước mắt A Kết biết đến Duyên Bình hầu, là Ninh thị nói với nàng đó nam nhân bá đạo mạnh mẽ cưới người về, là Triệu Trầm nói thích Ninh thị nhưng lại không thể không cưới Tần thị. dđlqđ Vô luận là cái nào, A Kết đều không thấy từ Ninh thị hoặc Triệu Trầm tự thuật nghe ra hận ý gì, nếu như bất kỳ người nào trong hai người họ hận hần, thì nàng mới có lý do để hận hần, bởi vì bọn họ không hận hần, nàng cũng không rõ chính mình nên đối xử với cha chồng như thế nào. Nàng vì mẹ chồng bị ủy khuất, nhưng cha chồng hình như cũng nổi khổ...

Tiếng bước chân gần, Ninh thị cũng đứng lên, vỗ vỗ tay A Kết nói: "Đừng khăn trang, coi hần là phụ thân như bình thường, không cần nghĩ quá nhiều." Dù cho toàn gia bọn hần có gì khúc mắc, đều không liên quan tới con dâu. Nàng hiểu Triệu Duẩn Đình, thân là cha chồng, hần sẽ không khiến con dâu khó xử.

Được mẹ chồng an ủi, A Kết an tâm.

Ngay sau đó, rèm cửa bị người kéo ra, A Kết thấy trượng phu của nàng dẫn đầu đi đến, theo sau là một nam nhân mặc trường bào màu tro, người nọ một tay giữ mảnh, cúi đầu tiến vào, thuận tiện ngắt đầu. Lúc A Kết đang kinh ngạc thấy phụ tử Triệu Trầm thật giống nhau thì nàng cảm giác được ánh

mắt nam nhân cũng đang đảo trên người nàng, ngăn ngời dừng lại, rơi vào trên người mẹ chồng. Một cái chớp mắt kia, ánh mắt hần như là ánh nắng sớm đầu tiên chiếu rọi đến nước sông, rạng rỡ phát sáng.

A Kết quen thuộc loại ánh mắt này, Triệu Trầm thường nhìn nàng như vậy, mà nay nàng từ một đôi mắt phượng khác, còn sâu sắc hơn, thấy được nhu tình giống như vậy, có lẽ trong mắt kia nhu tình cũng càng sâu, càng phức tạp, khó có thể nói thành lời.

Trong mui thuyền yên tĩnh cực kỳ, A Kết kim lòng không được bèn nghiêng đầu nhìn mẹ chồng.

Ninh thị sớm thành thói quen trượng phu nhìn kỹ như vậy, bảo hần ngồi xuống, xoay người tiếp nhận trà nóng từ tay Vãn Mai bung cho hần, tò mò hỏi: "Sáng sớm chàng đã ở chỗ này chờ rồi hả?"

Nhi tử con dâu đều đã ở đây, Triệu Duẩn Đình rất nhanh thu hồi tầm mắt, bụng lý trà nói: "Ừ, sợ bỏ qua thuyền của mọi người. Bên phía kinh thành ta đã sắp xếp tốt, chúng ta ở lại Thiên Tân một đêm, ngày mai khởi hành."

Khẽ nhấp ngụm trà, trà Trần Niên Lão Bạch (ta để nguyên hán việt, chả biết trà gì) thuần hậu hương nồng, không cần nước trà nóng, nhớ là loại trà thê tử yêu nhất khi uống vào đông, là thê tử đưa cho hần, Triệu Duẩn Đình toàn thân đều cảm thấy ấm áp. dđlqđ Xoay người đặt tách trà trên bàn thấp, hần nhìn lướt qua nhi tử, lại nhìn tiểu cô nương cúi đầu bên người thê tử.

Ninh thị hiểu rõ ý tứ của hần, cười, cầm tay A Kết, dẫn nàng đi đến trước mặt Triệu Duẩn Đình: "A Kết, đây là phụ thân con, lần trước không thể thấy, lần này cuối cùng cũng gặp được rồi."

Đôi má A kết hơi nóng, không dám ngẩng đầu nhìn, cung kính hành lễ, gọi "Phụ thân".

Triệu Duẩn Đình đáp lại, con dâu này thật sự đoan trang.

Dáng dấp, không thể không nói ánh mắt trường tử cũng không sai, khắp kinh thành chỉ sợ cũng tìm không ra người đẹp hơn con dâu. Tính tình, nhìn nhả nhận lịch sự, có chút giống thê tử, nhưng mà thê tử trong sự yên tĩnh lộ ra một cỗ thoát tục trong veo mà lạnh lùng, còn con dâu vẫn là nhu mì. windchimedđlqđ Đến cử chỉ, cùng so sánh với tưởng tượng rằng sẽ là nữ nhi nhà nông chỉ biết khăn trương, thì con dâu ngón tay không lộn xộn ánh mắt không nhìn lung tung đầu không cúi thấp, đã không sai rồi, hần không thể dùng yêu cầu đối với danh môn khuê tú chân chính để yêu cầu nàng.

Tóm lại, hần đối với con dâu vẫn thấy hài lòng, cũng có thể do là ngoài dự liệu quá nhiều, nhìn thấy người thật thậm chí còn có chút kinh hi.

Triệu Duẩn đình lại nhìn thoáng qua trường tử, mở miệng nói: "Chuyện nhà chúng ta chắc con cũng đều đã biết rõ, khi con và Thừa Viễn thành thân, ta thật sự thoát thân không được, tương lai có cơ hội ta cùng phụ mẫu con nói chuyện xin lỗi. Hiện tại ở trên thuyền bất tiện, một lát đến chỗ thôn trang, hai phụ thê các con nghỉ ngơi một chút, sáng mai ta với nương con ở tại phòng chờ các con kính trà, xem như bù lại lần trước thiếu của con." Về đến hầu phủ khẳng định vẫn có kính trà, nhưng là làm cho người ngoài xem, đây mới là toàn gia bọn hần.

Cô dâu kính trà ắt không thể thiếu lễ, cha chồng vẫn đem việc này để ở trong lòng, A Kết cảm thấy ngoài ý muốn, cũng thiệt tình cảm kích, vội vàng hành lễ nói lời cảm tạ.

Triệu Duẩn Đình nhận lễ của nàng, ngược lại nhìn Triệu Trầm nói: "Tốt, ta với nương con có lời muốn nói, các con không phải vừa mới ở bên ngoài ngắm cảnh sao? Tiếp tục đi, Thiên Tân phong cảnh cũng khá tốt."

Vào mùa đông, có gì đẹp?

Biết tâm tư nhỏ của phụ thân, Triệu Trầm không vạch trần hần, xoay người cảm lấy áo choàng của thê tử để ở một bên, kêu nàng đi ra ngoài.

Hai phụ thê đi xa, Vãn Mai cũng thức thời thối lui ra ngoài, Triệu Duẩn Đình lập tức đứng lên, đi đến trước người Ninh thị đem người ôm vào trong lòng, cúi đầu hỏi nàng: "Vừa rồi ta biểu hiện như thế nào? Cha chồng này có thể tính đã làm hết phận sự chưa?"

Ninh thị tựa vào trong lòng hần, nhẹ gật gật đầu, ít nhất so với nàng dự liệu là tốt.

Nàng hạ mí mắt, Triệu Duẩn Đình muốn nhìn ánh mắt nàng, ôm người đi vào bên trong, để cho nàng dựa vào cửa, hần dán lên, nâng cằm nàng lên chăm chú nhìn nàng: "Nếu ta làm tốt, nàng hôn ta một cái được chứ?" dđlqđ Hời trâm thấp bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm treo cao, sợ nàng vô tình cự tuyệt, kỳ thật hần biết, nàng hần không mở miệng cự tuyệt, nhưng hần càng sợ nàng lộ ra trào phúng theo bản năng, cái loại này giống như cười trào phúng khi nghe xong truyện cười.

Ninh thị quả thật không nói gì, cũng không có trào phúng hần, nàng nhẹ nhàng giương mắt lên, nhìn hần, ý tứ hàm xúc không rõ.

Triệu Duẩn Đình nhìn ánh mắt mỹ lệ này, bên trong giống như có nước di động, có tinh quang dập dờn, lại thấy không rõ những thứ này làm cho người ta say mê, tới cùng ẩn dấu tình cảm gì. Là yêu, là hận, hay vẫn lại là thờ ơ?

Triệu Duẩn Đình chịu thua, lâu như vậy, hần vẫn nhìn không thấu nàng.

Hần nâng mặt nàng, bắt đắc dĩ hôn môi nàng: "Thôi, nàng không hôn ta, đến lượt ta hôn nàng."

Ninh thị nhắm hai mắt lại, mặc hần ôn nhu như nước, nhiệt tình như hỏa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Triệu bụi bụi: Thân là đệ nhất nam chủ, ta cảm giác được một tia uy hiếp.

Giai nhân: Ngươi suy nghĩ nhiều quá.

Triệu bụi bụi: Nếu một lần nữa kính trà, có phải hay không kính trà trước động phòng cũng sẽ lặp lại một lần?

A kết: Ngươi suy nghĩ nhiều quá!

Cái này, kịch tình là chậm, giai nhân cố gắng nhanh hơn đi..

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chương 49

Thuyền rất nhanh lại gần bờ.

Triệu Duẩn Đình đã sớm sắp xếp ngựa ở trên bờ, Triệu Nguyên và Trần Bình ở lại bến tàu giám sát hạ nhân khuôn vác lễ vật, bên này nữ quyền gồm Trương ma ma dẫn theo Lục Vân và Cẩm Thư quan sát, đám người Triệu Trầm lên ngựa trước, không nhanh không chậm đi theo hướng Bắc.

Triệu Duẩn Đình trực tiếp đưa Ninh thị lên ngồi xe ngựa phía trước, A Kết tự nhiên cùng Triệu Trầm ngồi chung một xe ngựa. dđlqđ Mới đi vào còn chưa có ngồi yên liền bị Triệu Trầm ôm đến trên đùi, A Kết không khỏi đẩy hấn, Triệu Trầm nắm lấy cánh tay nàng tiện thể hôn xuống, sức lực lớn có thể dọa người, bá đạo đem thê từ hành hạ hấn hơn nửa tháng thu thập một chút. Nếu không phải thái độ A Kết kiên quyết cố sống chết để giữ lấy, suýt nữa Triệu Trầm đã ở trên xe làm liều một lần.

Sau khi xuống xe sao còn có thể gặp người chứ? Làm sao A Kết có thể để mặc cho hấn làm càn? Nhờ âm thanh truyền ra bị người đánh ngựa nghe được thì làm sao bây giờ?

Nói cái gì nàng cũng không chịu cho, Triệu Trầm đành phải lưu luyến buông môi nàng ra, bàn tay lớn cách quần áo dùng lực néo phần trước người nàng, càng không ngừng thấp giọng uy hiếp: "Nàng cứ trốn đi, đến nơi rồi thì thử xem nàng trốn được đến đâu... A Kết, nàng chờ xem, đêm nay ta không định ngủ, nàng xem ta thu thập nàng như thế nào..." Kính trà được bỏ sung, động phòng của hấn cũng phải được bỏ sung, lần đó trên thuyền thực không đáng nói đến.

A Kết không nghĩ tới hấn kìm nén nhiều hỏa như vậy, mặt đỏ, tim đập như hươu chạy.

Nếu nói ở trên thuyền nàng vẫn còn không sợ hấn uy hiếp, hiện tại thì sợ, chôn ở trong lòng hấn, chỉ mong xe ngựa đi mãi không ngừng.

Nhẹ nhàng xóc nảy hơn một canh giờ, bên ngoài càng ngày càng tĩnh lặng. A Kết tò mò đẩy rèm ra, đã thấy bên ngoài trở thành những mảnh ruộng, cách đó không xa phía trước có tòa nhà chính tề, ngoài cửa trồng Dương Liễu, lá cây sớm đã rụng sạch, cảnh ở trong gió nhẹ khẽ khàng lay động.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, giờ là buổi trưa, bầu trời xanh trong suốt ngàn dặm không mây, ánh nắng ấm áp tươi đẹp.

Tâm tình của nàng cũng vì thế mà vui vẻ hẳn lên, chỉ vào thôn trang hỏi Triệu Trầm: "Đến đó phải không?"

Triệu Trầm vẫn ôm nàng, lúc này cố ý hôn nhẹ bên má nàng nói: "Ừ, lập tức liền đến, A Kết chuẩn bị xong chưa? Đêm nay dù nàng có khóc cũng không được."

A Kết xấu hổ giận dữ đẩy mặt hấn ra, "Chàng đừng như vậy, lát nữa sao thiếp dám gặp ai chứ?"

Triệu Trầm cười, nàng còn muốn gặp người nào? windchime dđlqđ Trước đây hấn còn không hiểu, giờ đã thành thân, càng ngày càng rõ ràng vì sao phụ thân mỗi lần đến thôn trang đều vội vàng, cảm giác nhớ nhung này, chỉ ôm người vào lòng siết chặt thôi thì không đủ, chỉ có hòa thành một khối với người trong lòng mới có thể giam bó, mới có thể thỏa mãn. Trước mắt hấn gấp, thì phụ thân so với hấn còn gấp hơn.

Hai phụ thê đều có suy nghĩ riêng, xe ngựa từ từ dừng.

Triệu Trầm giúp thê từ buộc lại áo choàng và mũ che mặt, lúc đứng dậy vén khăn che mặt cửa nàng hôn lên môi nàng một lúc, sau đó mới nhảy xuống xe ngựa, xoay người đón nàng. Hấn không thất lại áp choàng, toàn thân mặc một trường màu trắng, vai rộng eo hẹp, cao ngất tuấn tú như tùng bách(cây tùng và cây bách), ánh sáng tươi đẹp xoa đi lạnh lẽo trên khuôn mặt hấn, khi hấn ôn nhu nhìn nàng, ánh mắt kia như làm say lòng nàng.

Nam nhân xuất sắc như vậy, là trượng phu của nàng.

Trong lòng A Kết có ngọt ngào vui mừng nhưng cũng đi kèm với một chút bất an, nhưng hắn liền đứng ở nơi đó nhẹ nhàng đón nàng, A Kết không quan tâm đến tia bất an kia nữa, đưa tay đặt vào bàn tay hắn, cảm nhận lòng bàn tay hắn ấm áp nhưng cũng mạnh mẽ.

Hai phu thê đứng vững vàng, ở phía bên kia Triệu Duẩn Đình cũng đỡ Ninh thị xuống xe, Ninh thị cũng đang đeo mũ che mặt.

"Các phòng chỗ này đều đã được sắp xếp chu đáo, các con đi thuyền chắc cũng mệt mỏi, cơm trưa ăn ngay tại viện của mình đi, buổi chiều cứ nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối cả nhà chúng ta cùng ăn sủi cảo." dđlqđ Triệu Duẩn Đình nói với Triệu Trầm, nói xong thì gọi một nô bộc trung niên đã đợi sẵn từ sớm, "Dẫn đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân trở về phòng nghỉ ngơi."

Nô bộc kia khề khề cúi đầu đi đến phía trước mặt phu thê Triệu Trầm.

"Đi thôi." Triệu Trầm đã sớm đoán được sẽ như thế này, ý bảo nô bộc dẫn đường.

A Kết đi theo bên cạnh trọng phu, không quay đầu, trong đầu nhớ lại khi mẹ chồng xuống xe, một ngọn gió khiến khăn che mặt bị thổi lên, hé lộ khuôn mặt xinh đẹp bên trong, khuôn mặt ấy đẹp tựa mẫu đơn, trong sự yên tĩnh càng làm rõ hơn sự quyến rũ.

Trên mặt A Kết nóng lên, không dám nghĩ sâu cha chồng và mẹ chồng khi ở trong xe đã làm gì.

Thôn trang này cũng không lớn, ở bên trong thanh tịnh mà đẹp đẽ, phu thê Triệu Duẩn Đình ở tiền viện, phu thê Triệu Trầm ở hậu viện nghỉ ngơi.

Trong phòng gọn gàng sạch sẽ, trong gian phòng đốt than Ngân Sương, đặc biệt ấm áp, trên bàn trà tinh xảo chỗ cửa sổ được đặt vài bồn hoa lan, xuân ý dạt dào. windchime dđlqđ A Kết đứng trước bàn trà nhìn ngắm hoa lan, mùi hương thơm ngát từng đợt từng đợt làm cho người cũng cảm thấy vui bót một môi, quay đầu nói với Triệu Trầm: "Phụ thân thật cẩn thận."

Triệu Trầm nằm nghiêng ở trên giường cười nhìn nàng, thấy A Kết đỏ mặt sau khi hiểu rõ thâm ý từ nụ cười của hắn mới nói với Cẩm Mặc và Thúy Ngọc đang đứng đợi hầu hạ ở bên cạnh: "Nói với thủy phòng(chắc là phòng nấu nước) chuẩn bị tốt nước ấm, để khi nào bên này dùng xong cơm thì mang nước đến đây."

"Vâng ạ" Cẩm Mặc và Thúy Ngọc liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt đều có chút đỏ, cúi đầu đi ra ngoài.

A Kết đã sớm trốn vào phòng trong, Triệu Trầm liền cười, đi vào theo, nghỉ ngơi chút thì bọn nha hoàn liền dọn cơm.

Một bát canh thịt dê, một đĩa thịt bò xào dưa chua, còn có đậu hủ trong suốt chung cách thủy, tất cả đều là đồ ăn nóng. A Kết ăn không nhiều lắm, ăn xong khuôn mặt nhỏ nhắn hồng, càng có vẻ hồng nhuận đầy đặn. Khẩu vị của Triệu Trầm rất tốt, ngoại trừ đậu hủ chỉ ngẫu nhiên ăn 2 miếng, còn thịt dê và thịt bò hầu như đều bị hắn giải quyết.

Lại khăn trương, A Kết vẫn không nhịn được cười hắn: "Ăn quá no thì đi tắm không tốt."

Triệu Trầm không chút để ý trả lời: "Ăn no mới có sức làm việc, trái lại là nàng, quả thật không cần ăn quá no."

Gần đây trong miệng hắn không có đứng đắn, A Kết chẳng muốn đoán xem hắn có ý gì, xoay người sang chỗ khác ngắm hoa lan chỗ cửa sổ, không để ý tới hắn.

Triệu Trầm nhìn bóng lưng nàng cười.

Bàn ăn được dọn xong, thùng nước nóng để tắm rất nhanh được chuẩn bị tốt, Triệu Trầm đuổi bọn nha hoàn đi, đóng chặt cửa phòng kéo cửa sổ xuống, tiện thể bế thê từ đang hện không thể lui đến trong góc tường lên, hai người cùng tắm rửa.

Nước ấm được chuẩn bị nóng vừa phải, A Kết lại nóng lên từ trong ra ngoài, đỡ mép thùng cầu xin hắn đi đến kháng(giường đất). Triệu Trầm không nghe, môi dán vai cổ gáy của nàng trần trọc, chờ nàng thả lỏng, hắn từ từ đỡ người đến trước người, ước chừng đúng thời gian uống một ly trà nhỏ mới miễn cưỡng ngồi yên. A Kết ngửa đầu nói không ra lời. Triệu Trầm thờ phỉ phò nghiêng đầu nhìn nàng. Nhìn mái tóc dài của nàng đang xoa tung buông xuống, đôi mắt nhắm chặt, mặt đỏ ửng, môi khẽ mở, lại nhìn từ cằm của nàng đi xuống, những đường cong tuyệt đẹp ấy làm cho làm cho người ta chỉ hận không thể nhìn cả đời như vậy.

Hai tay nàng vẫn đang nắm lấy thùng nước, Triệu Trầm muốn là thứ duy nhất nàng dựa vào, cho nên hắn ôm lui về sau, động, từ trong môi nàng lập tức phát ra một tiếng hô nhỏ, giống như khó chấp nhận.

Mà một tiếng kêu đó rơi vào trong tai Triệu Trầm lại trở thành lời mời gọi nhiệt tình nhất, không còn kiêng dè, hắn đỡ nàng, tùy tâm sở dục.

Thùng tắm hình như chỉ trong một cái nháy mắt liền biến thành sông lớn, sóng gió đánh úp lại, sóng lên sóng xuống sóng lên sóng xuống, nước không ngừng tràn ra từ thùng tắm, rơi trên đất phát ra tiếng, như sóng đánh vào bờ, một tiếng lại một tiếng, liên tục không ngừng, khi nhanh khi chậm. Đến khi nước ít đi, dù làm thế nào cũng không thể tạo thành con nước lớn thì cuối cùng cũng lộ ra ở bên trong là hai người nằm nền sóng gió.

A Kết hết nóng lại lạnh, nhiệt ở bên trong, là hắn cho, lạnh ở bên ngoài là do không còn nước ấm vây quanh, mặc dù trong phòng ấm áp như xuân, nhưng vẫn cảm thấy được lạnh, nhịn không được lạnh run. dđlqđ Triệu Trầm biết nàng lạnh, một tay đỡ nàng dựa vào mép thùng, từ phía sau lưng hắn ôm chặt lấy nàng, "A Kết đừng nóng vội, nhanh..." Che miệng nàng lại, lên lên xuống xuống vài lần cuối cùng mới đình chiến.

Không dám chậm trễ, Triệu Trầm nhanh chóng ôm người đến bên cạnh giường, sau khi dùng khăn lau khô thì ôm nàng đặt trong ổ chăn trên kháng.

A Kết nhắm mắt, nằm thở gấp, so với khi đuổi theo Ô ô còn nhanh hơn.

Không giống nhau, so với lần đầu tiên không giống nhau, ngoại trừ khoảnh khắc lúc đầu khó chịu, nàng còn nếm được cảm giác khác, như là đang ở trên bàn đu dây lay động, lúc đưa lên càng cao thì càng vui vẻ, khi ngã xuống thì giống như cả tâm cũng bay lên, chỉ có thể nhắm mắt lại kêu. Triệu Trầm vừa mới đẩy đó là di chuyển bàn đu dây, một lần lại càng cao hơn, chỉ là khi đạt đến chỗ cao nhất, không hề có việc tìm đập nhanh rơi xuống, cái gì cũng đều không có, chỉ cảm thấy nháy mắt kia trong đầu hoàn toàn nhẹ nhõm, chỉ có thân thể không nhìn được nên run rẩy, cùng hân run rẩy.

Thì ra chuyện phu thê lại là như vậy.

Mãi đến khi Triệu Trầm sắp xếp xong chui vào trong chăn, A Kết vẫn chưa bình tĩnh trở lại, nhắm mắt lại cảm nhận động tác ôn nhu lau tóc cho nàng của hân. windchime dđlqđ Nàng không có gối đầu nhưng có khả năng khi hân nâng nàng ra đựng đến nước trong thùng hoặc là dính nước trên người hân, nhưng tóm lại là bị ướt một chút.

Lau xong, Triệu Trầm dùng khăn vẫn còn ẩm ướt bọc tóc nàng lại, ôm người lại gần, hôn nhẹ mặt nàng: "Như thế nào, lần này không có không thoải mái phải không? A Kết, nàng có nghe thấy được không, nàng kêu thật là dễ nghe, nhưng lại quá lớn tiếng, cuối cùng, nếu ta không bịt miệng nàng, ta sợ tất cả những người ở đằng trước đều nghe thấy. " Quả nhiên vẫn ở trong phòng mới có thể tận hưởng, nàng cũng có vẻ phóng khoáng, một tiếng một tiếng, là cầu xin, là khóc, so với bất kỳ cái gì đều chộc người hơn.

Cổ A Kết cũng đều đã, thật sự có lớn tiếng như vậy sao? Nàng cũng không nghĩ muốn đến nữa, người nào làm cho hân điên vậy?

Hân lại vẫn lấy cái này trêu ghẹo nàng, A Kết khó có thể mở miệng giải thích, xấu hổ giận dữ cào ngực hân.

Triệu Trầm bắt lấy tay nhỏ của nàng, kéo đến hôn lên, hôn xong tay lại hôn môi nàng, hôn nàng thì nàng đẩy hân, trốn hân, quay tới quay lui. Mắt Triệu Trầm càng ngày càng sâu, cổ ý hôn trán nàng, hôn môi nàng, hôn tới hôn lui, não loạn với nàng, nhân cơ hội di chuyển lên phía trên người nàng, giữ nàng phía dưới người mình, khiến nàng không thể chạy thoát, hân cười hôn lỗ tai nàng: "Trong thùng nhỏ bất tiện, chúng ta làm lại một lần nữa, chắc chắn rằng lần này nàng sẽ không lạnh nữa."

"Đừng..." A Kết không muốn, nhưng nam nhân đã cửa thành...

So với trận ác chiến gấp gáp lúc này, lần này Triệu Trầm thận trọng đánh chiến nửa canh giờ, đánh tan tù binh ba lần, hân mới vừa lòng thả lương thực. dđlqđ A Kết không thể động đậy được, mơ hồ nói thăm một câu, xin hân đừng náo loạn nữa, sau đó liền mờ mịt thiếp đi.

Buổi tối cả nhà sẽ cùng nhau ăn sủi cảo, Triệu Trầm rất biết đúng mực, dù vẫn còn sức tái chiến nhưng vẫn không tiếp tục, ôm thê tử đã mệt mỏi nghỉ ngơi một lát trước buổi tối.

Dưới mái hiên bên ngoài, Thúy Ngọc và Cẩm Mặc không hẹn mà cùng nhẹ nhàng thở ra, động tĩnh như vậy, thật sự xấu hổ muốn chết, trước kia tại Đồng Loan thôn, cũng không nghe thấy thiếu gia và thiếu phu nhân náo loạn gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Thúy Ngọc tuổi còn nhỏ, qua một lát thì khôi phục lại tự nhiên, ngồi ở ở trên băng ghế dựa vào vách tường ngủ gật. windchime dđlqđ Cẩm Mặc nhìn nàng, cúi đầu một lần nữa, trong đầu là lời nói lần đó thiếu gia lưu nàng lại hầu hạ. Nếu, nếu lần đó thiếu gia không có đánh tan chủ ý, thiếu gia có thể cũng đối với nàng như vậy hay không?

Đáng tiếc không có nếu, thiếu gia chưa bao giờ đụng chạm những nha hoàn như các nàng, trong mắt hân chỉ có thiếu phu nhân.

Cẩm Mặc cứ một vòng lại một vòng xoắn khăn tay đang cầm.

Thiếu phu nhân thật có mệnh tốt, nhưng hâm mộ có ích lợi gì? Lúc trước biết được thiếu gia muốn kết hôn với một cô nương nông gia, nàng nhìn không được ghen tị. Cô nương nhà nông, nàng cũng là nữ nhi nhà nông, ngoại trừ việc phụ thân không phải là tú tài, bản thân không có chỗ nào không bằng cô nương Lâm gia. dđlqđ Nàng vẫn cho là thiếu gia sẽ lấy thiên kim nhà giàu môn đăng hộ đối, bởi vậy thiếu gia mới chú ý đến nàng, như vậy nàng cũng không quá mất mặt, nhưng thiếu gia muốn kết hôn với cô nương thân phận cũng không cao bằng nàng, nước chua đầy lòng dâng lên. May mà nàng không có bất bình lâu lắm, lần đầu tiên nhìn thấy thiếu phu nhân, Cẩm Mặc đã chấp nhận số phận, dung mạo như vậy, trên đời này mấy nam nhân không muốn cưới chứ?

Nàng nên cảm thấy may mắn vì thiếu phu nhân thiện lương dễ chung sống, có lẽ, tương lai thiếu gia cũng giống như các nam nhân khác cần có thêm di nương, lúc ấy nàng có thể tranh thủ một chút chăng?

Nghĩ đến động tĩnh lúc này trong phòng, Cẩm Mặc chống cằm ngẩn người.

Nhóm người chủ tử đều đã ngủ, bọn nha hoàn lặng lẽ giữ cửa, thôn trang nhỏ nhỏ cực kỳ an tĩnh, giống như cũng đang ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.